

Откровение 18: гласниот крик - 2018-2030 година

*„Таа падна, падна, Големиот
Вавилон! „
Излезете од нејзината средина,
народе мој...“*

Семјуел подарува

**Објасни ми
го Даниел и
Откровението**

Пророчки докази дека Бог ги
има

Неговите крајни откровенија за
неговите избраници

Во ова дело: Неговиот проект -
Неговиот суд

Верзија: 01-12-2024

(70-Есен-5995)

***„И чув глас на еден човек среде Улај;
тој извика и рече: Гавриел, објасни му го видението“
Даниел 8:16.***

Објаснување на корицата

Од врвот до дното: Пораки од трите ангели на Откровение 14.

Ова се три вистини од книгата на Даниел, откриена на светците по судењето на пролетта 1843 година и по она на 22 октомври 1844 година. Игнорирајќи ја улогата на саботата, раните адвентисти не можеа да го разберат вистинското значење на овие пораки. Адвентистите кои го чекаа Христовото враќање го поврзаа своето искуство со „**पूर्णкниот плач**“ или „**среде ноќ**“ цитиран во параболатата за „**десетте девици**“ од Мат.25:1 до 13, каде што најавата за „**враќање на Младоженецот**“ се споменува.

- 1- **Темата на судот** се разви во Дан.8:13-14 и тема на пораката на првиот ангел во Отк.14:7: „**Бојте се од Бога и дајте му слава зашто дојде часот на неговиот суд и поклонете му се на оној што направил земјата, небото и изворите на вода!**»: враќањето во сабота, единствениот вистински седми ден од божествениот поредок, еврејската сабота и неделен ден на одмор, Бог го бара во четвртата од неговите десет заповеди.
- 2- **Откажувањето на папскиот Рим** , „**малиот рог**“ и „**различен крал**“ на Даниел 7:8-24 и 8:10-23 до 25, кој го добива името „**големиот Вавилон**“ во пораката на вториот ангел на Апо. 14:8: „**Големиот Вавилон падна, падна и таа!** „: главно, поради неделата , поранешниот „сончев ден“ наследен од императорот Константин I ^{кој} го основал на 7 март 321 година . им го претставил на своите адвентистички слуги по 1843 година, во 1844 година, со враќање на практиката на напуштената сабота. „**Таа падна**“ значи: „таа е земена и поразена“. Бог на вистината на тој начин ја објавува својата победа против таборот на религиозните лаги.
- 3- **Темата на последниот суд** каде „**огнот на втората смрт**“ ги погодува христијанските бунтовници. Ова е сликата претставена во Дан.7:9-10, темата е развиена во Отк.20:10-15 и таа е тема на пораката на третиот ангел во Отк.14:9-10: „**И друг, трет ангел тргна**

по нив, велејќи со силен глас: „Ако некој му се поклонува на сверот и на неговиот лик и прими белег на челото или на раката, и тој ќе пие од виното на гневот Бог, излеан без мешање во чашата на својот гнев, и тој ќе биде мачен со оган и сулфур, пред светите ангели и пред Јагнето : Овде неделата се поистоветува со „ жигот на сверот “.

Забележете ја идентичната кореспонденција на броевите на целните стихови во Даниел 7: 9-10 и Откровение 14: 9-10.

Четвртиот ангел : тој се појавува само во Апо.18 каде што го прикажува последното објавување на трите претходни адвентистички пораки кои имаат корист од сета божествена светлина што дошла да ги осветли од 1994 година и до крајот на светот, т.е. пролет 2030 година Ова е улогата што мора да ја игра ова дело. Светлината што дошла да ја осветли ги открива последователните вина: на католичката религија, од 538 година; од протестантската религија, од 1843 година; и официјалната адвентистичка институција, од 1994 година. Сите овие духовни падови ја имаа причината, во свое време: одбивањето на светлината предложена од Светиот Дух Божји во Исус Христос. „ Во времето на крајот “ спомнато во Дан.11:40, Католичката црква во своето проклетство ги собира сите религиозни групи, христијански или не, кои ја признаваат нејзината служба и нејзиниот авторитет; ова под покровителство на нејзиниот таканаречен „екуменски“ сојуз на кој, по протестантизмот, се приклучи и официјалниот адвентизам во 1995 година.

2. Коринтјаните 4:3-4

„ ...Ако нашето Евангелие е сè уште прикриено, тоа е прекриено за оние што гинат; за неверниците чија интелигенција ја заслепи Бог на овој век, за да не го видат сјајот на Евангелието на славата Христова, кој е образ Божји . »

„И ако пророчката реч остане погрешно разбрана, ќе остане така само за оние кои мора да бидат изгубени“

Исто така, како резиме на откритијата презентирани во овој документ, знајте дека, за да се „ оправда светоста “, од пролетта 1843 година воспоставена со декрет на творецот и законодавецот Бог на Даниел 8:14, според неговото „ вечно Евангелие “,

низ целата земја, секој маж и секоја жена,

мора да се крсти во името на Исус Христос со целосно потопување за да се добие божествената благодат,

мора да ја празнува саботата, седмиот ден саботен одмор, осветен од Бог во Битие 2 и 4-та ^{од} неговите 10 заповеди цитирани во Излез 20; ова, за да ја зачува својата благодат,

мора да ги почитува божествените морални закони и закони за исхрана пропишани во Светата Библија, во Битие 1:29 и Левит 11, (светоста на телото)

и не смее да го „презира Неговото пророчко слово“, за да не „го угасне Божјиот Дух“ (1 Сол.5:20).

Секој што не ги исполнува овие критериуми, Бог го осудува да ја претрпи „втората смрт“ опишана во Откровение 20. Самоил

ОБЈАСНИ – ЈАС ДАНИЕЛ И АПОКАЛИПСА **Пагинирање на опфатените теми**

Прв дел: Подготвителни белешки

Користи автоматско пребарување на броеви на страници на користениот софтвер

Насловната страница

- 07 Презентација
- 12 Бог и неговите созданија
- 13 Библиските основи на вистината
- 16 Основна забелешка : 7 март 321 година, проклетниот ден на гревот
- 26 Божјото сведоштво дадено на земјата
- 28 Забелешка : Не мешајте мачеништво со казна
- 29 Битие: витално пророчко резиме
- 30 Вера и неверување
- 33 Храна за соодветно време
- 37 Откриената историја на вистинската вера
- 39 Подготвителни белешки за книгата Даниел
- 41 Сè започнува во Даниел – КНИГАТА НА ДАНИЕЛ**
- 42 Даниел 1 - Пристигнување на Даниел во Вавилон
- 45 Даниел 2 - *Статуата* на визијата на кралот Навуходоносор

56	Даниел 3 - Тројцата придружници во <i>печката</i>
62	Даниел 4 - царот понижен и преобратен
69	Даниел 5 - Судот на царот Валтазар
74	Даниел 6 - Даниел во <i>лавовската јама</i>
79	Даниел 7 - <i>На четири животни</i> и малиот папски <i>рог</i>
90	Даниел 8 - Потврден папскиот идентитет – божествената декрет од Дан.8:14.
103	Даниел 9 - Најава за времето на земната служба на Исус Христос.
121	Даниел 10 - Објавување на <i>големата несреќа</i> - Визии на несреќата
127	Даниел 11 - Седумте војни во Сирија.
146	Даниел 12 - Адвентистичката универзална мисија илустрирана и датирана.
155	Вовед во пророчка симболика
158	Адвентизам
163	Првиот поглед на апокалипсата
167	Симболите на Рим во пророштвата
173	Светлина во сабота
176	Божја декрет од Даниел 8:14
179	Подготовка за апокалипса
183	Резиме на Апокалипсата
188	Втор дел: деталното проучување на Апокалипсата
188	Откровение 1 : Пролог-Враќањето на Христос-Адвентистичката тема
199	Откровение 2 : Христовото собрание од неговото основање до 1843 година
199	1 период : <i>Ефес</i> - 2 период : <i>Смирна</i> - 3 период : <i>Пергамон</i> - 4-та ера : <i>Тиатира</i>
216	Откровение 3 : Собрание Христово од 1843 година - обновена апостолската христијанска вера
216	5. период : <i>Сардис</i> - 6. период : <i>Филаделфија</i> -
223	Судбината на адвентизмот откриена во Првата визија на Елен Г. Вајт
225	7- ма ера : <i>Лаодикија</i>
229	Откровение 4 : небесен суд
232	Забелешка : БОЖЛИОТ ЗАКОН пророкува
239	Откровение 5 : Синот Човечки
244	Откровение 6 : Актери, божествени казни и знаци на времињата на христијанската ера - Првите 6 печати
251	Откровение 7 : Адвентизмот од седмиот ден запечатен со „ <i>печатот Божји</i> “: сабота и таен „ <i>седми печат</i> “.
259	Откровение 8 : Првите четири „ <i>труби</i> “
268	Откровение 9 : 5-ти и 6-ти „ <i>труби</i> “
268	5-та „ <i>труба</i> “
276	6-та „ <i>труба</i> “
286	Откровение 10 : „ <i>мала отворена книга</i> “
291	Крај на првиот дел од Откровението
	<u>Втор дел: развиените теми</u>

- 292 **Откровение 11** : папско владеење - национален атеизам - 7-та „
труба“
- 305 **Откровение 12** : големиот централен план
- 313 **Откровение 13** : лажните браќа на христијанската религија
- 322 **Откровение 14** : Времето на адвентизмот од седмиот ден
- 333 **Откровение 15** : Крај на пробниот период
- 336 **Откровение 16** : *Седумте последни неволји на Божјиот гнев*
- 345 **Откровение 17** : проститутката е демаскирана и идентификувана
- 356 **Откровение 18** : проститутката ја добива својата казна
- 368 **Откровение 19** : *Армагедон битка* на Исус Христос
- 375 **Откровение 20** : *илјада години* од VII милениум и последниот суд
- 381 **Откровение 21** : симболизиран прославениот *Нов Ерусалим*
- 392 **Откровение 22** : Бескрајниот ден на вечноста
- 40 5 **Буквата убива, но Духот дава живот**
- 408 **Земно време на Исус Христос**
- 410 **Светост и осветување**
- 424 **Разделбите на Битие - од Битие 1 до 22 -**
- 525 **Исполнување на ветувањата дадени на Авраам: Битие 23 до...**
- 528 **Егзодусот и верниот Мојсеј – Општо од Библијата – Часот на
последниот избор – Адвентизам на седмиот ден: Разделба, име,
историја – Главните судови Божји – Божествени од А до III –
Искривувања на библиските текстови – Духот ја враќа вистината.**
- 547 **Завршна посвета**
- 548 **Последниот повик**

Забелешка: преводите на странски јазици се вршат со помош на софтвер за автоматско преведување, авторот е одговорен само за текстовите на француски јазик, јазикот на оригиналната верзија на документите.

Објасни ми го Даниел и Откровението

Презентација

Јас сум роден и живеам во оваа многу одвратна земја, бидејќи Бог симболично го именува нејзиниот главен град „*Содом и Египет*“ во Отк.11:8. Неговиот модел на општество, републикански, завидуван, беше имитиран, распространет и прифатен од многу народи ширум светот; оваа земја е Франција, доминантна монархиска и револуционерна земја, експериментатор на пет републики со царински режими осудени од Бога. Гордо ги прогласува и ги прикажува своите табели за човекови права, безобразно спротивставени на табелите за човечки должности напишани во форма на „десет заповеди“, од самиот творец Бог. Од своето потекло и од својата прва монархија, таа ја презеде одбраната на својот непријател, римокатоличката религија чие учење никогаш не престана да го нарекува „зло“ она што Бог го нарекува „добро“ и да го нарекува „добро“ она што тој го нарекува „зло“. „Продолжувајќи го својот неумолив пад, нејзината револуција ја наведе да го прифати атеизмот. Така, како суштество, тенцере од земја, Франција е вклучена во кор-сокак што му се спротивставува на семоќниот Бог, автентичен железен сад; исходот беше предвидлив и пророкуван од него; таа ќе ја доживее судбината на „*Содом*“ виновна за истите гревови пред неа. Светската историја во последните 1.700 години е обликувана од нејзиното злобно влијание, особено нејзината поддршка за авторитетот на римокатоличкиот папски режим, од неговиот прв монарх, Клодовик I ' првиот крал на Франките. Тој беше крстен во Ремс, на 25 декември 498 година. Овој датум го носи знакот на Божиќната прослава поврзана од Рим, неправедно и безобразно, со лажниот датум на раѓање на Исус Христос, воплотениот Бог, творец на светот и сè што живее или постои; кој со право ја тврди титулата „*Бог на вистината*“ затоа што ја мрази „*лагата на која татко му е Ѓаволот*“, како што рекол Исус.

Дали сакате непобитен доказ дека ниту еден римски папа не е легитимен да тврди дека е слуга на Исус Христос? Еве го, прецизно и библиско: Исус изјавил во Мат.23:9: „**И никој не викај твој татко на земјата; зашто еден е вашиот татко, кој е на небото.**»

Како се вика папата на земјата? Секој може да го види, „свет **отец**“, па дури и „многу свет **отец**“. Католичките свештеници се нарекуваат и „**татковци**“. Овој бунтовнички став предизвикува мноштвото свештеници да се постават како наводни незаменливи посредници меѓу Бога и грешникот, додека Библијата го учи за него слободен пристап до Бог легитимиран од Исус Христос. На овој начин, католичката вера ги инфантилизира човечките суштества да изгледаат неопходни и суштински. Ова отстапување од директното посредување на Исус Христос ќе биде осудено од Бог во пророштво, во Дан.8:11-12. Прашање-Одговор: Кој може

да поверува дека моќниот Творец Бог би можел да земе за свои слуги човечки суштества кои не му се покоруваат со таква безобразна „**ароганција**“ осудувана во Дан.7:8 и 8:25? Библискиот одговор на оваа инфантилизација на човечките умови е во овој стих од Ер.17:5: „**Вака вели ЈаХВЕХ: Проклет да е човекот кој има доверба во човекот, кој го зема телото за негова поддршка и кој го одвраќа своето срце од ЈаХВЕХ.!**»

Бидејќи Франција во голема мера ја обликуваше религиозната историја на голем дел од христијанската ера, Бог му дал на Французинот мисијата да ја открие својата проколната улога; ова, со осветлување на скриеното значење на неговите пророчки откровенија шифрирани во строго библиски код.

Во 1975 година ја добив најавата за мојата пророчка мисија преку визија, чие вистинско значење го разбрав дури во 1980 година, по моето крштевање. Крстен во адвентистичката христијанска вера на седмиот ден, од 2018 година знам дека сум ставен во служба за време на јубилеј (7 пати 7 години) кој ќе заврши во пролетта 2030 година со враќање во слава на Господ Бог Семоќниот, Исус Христос.

Признавањето на постоењето на Бог или Исус Христос не е доволно за да се добие вечно спасение.

Се сеќавам овде, пред да се врати на небото, Исус им ги упати на своите ученици зборовите од овие стихови од Мат.28:18 до 20: „**Исус, кога се приближи, им рече вака: Ми е дадена сета власт на небото и на земјата. Затоа, одете и правете ученици од сите народи, крштевајќи ги во името на Отецот и Синот и Светиот Дух и учејќи ги да држат сè што ви заповедав.** И ете, јас сум со вас секогаш, дури и до крајот на светот.” Неговиот божествен Дух го инспирирал апостол Петар со оваа друга формална и свечена изјава од Дела 4:12: „**Нема спасение во никој друг; зашто нема друго име под небото дадено меѓу луѓето, со кое треба да се спасиме**“.

Следствено, разберете, религијата која нè помирува со Бога не се заснова на религиозно наследство поради човечките традиции. Верата во помирувачката доброволна жртва принесена од Бога, преку Неговата човечка смрт во Исус Христос, е **единствениот начин** да го постигнеме нашето помирување со совршената праведност на Неговата божествена светост. Исто така, кој и да сте, без оглед на вашето потекло, вашата наследена религија, вашиот народ, вашата раса, вашата боја или вашиот јазик, па дури и вашиот статус меѓу луѓето, вашето помирување со Бог доаѓа само преку Исус Христос и придржувањето кон неговото учење на кое тој се обраќа. на неговите ученици до крајот на светот; како што е потврдено со овој документ.

Изразот „**Татко, Син и Светиот Дух**“ означува три последователни улоги што ги играл единствениот Бог во неговиот план за спасение што му го понудил на виновниот грешник, осуден на „**втора смрт**“. Ова „тројство“ не е собир на три бога, како што веруваат муслиманите, со што го оправдуваат нивното отфрлање на оваа христијанска догма и нејзината религија. Како „**Татко**“, Бог е наш творец за сите; како „**Син**“ се даде

себеси тело од месо за да ги искупи гревовите на своите избраници наместо нив; во „Светиот Дух“, Бог, Духот на воскреснатиот Христос, доаѓа да им помогне на своите избраници да успеат во нивното преобраќање со тоа што ќе го добијат „посветувањето без кое никој нема да Го види Господа“, според она што апостол Павле го поучува во Евр.12 : 14; „Осветување“ е издвојување за и од Бога. Тоа го потврдува неговото прифаќање на избраниот и се појавува во делата на неговата вера, во неговата љубов кон Бога и неговата вдохновена и откриена библиска вистина.

Читањето на овој документ е од суштинско значење за да се разбере **многу високото ниво на проклетство** што тежи врз народите на земјата, нивните религиозни институции и оние од западниот христијански свет, особено поради нивното христијанско потекло ; бидејќи патот што го трасира Исус Христос го сочинува **единствениот и ексклузивен спасувачки пат** на Божјиот проект; како резултат на тоа, христијанската вера останува главна цел на напади од ѓаволот и демоните.

Во основа, проектот за спасување дизајниран од креаторот Бог е едноставен и логичен. Но, религијата добива сложен карактер поради фактот што оние што ја поучуваат мислат само на оправдување на својата религиозна концепција и, практикувајќи грев, честопати од незнаење, оваа концепција повеќе не е во согласност со барањата на Бога. Како резултат на тоа, тој ги удира со своето проклетство кое тие го толкуваат во своја полза и не го слушаат божествениот прекор.

Ова дело не е наменето да добие книжевна награда; за творецот Бог, неговата единствена улога е да ги стави своите избраници на тест на верата што ќе им овозможи да добијат вечен живот што го освоил Исус Христос. Таму ќе најдете повторувања, но тоа е стилот што Бог го користи со зачукување на истите учења што ги открива преку различни слики и симболи. Овие бројни повторувања го сочинуваат најдобриот доказ за нивната автентичност и сведочат за важноста што тој им ја дал на засегнатите илустрирани вистини. Параболите што ги поучува Исус го потврдуваат ова нагласување и повторување.

Во ова дело ќе најдете откровенија дадени од големиот творец Бог кој не посети под човечкото име на Исус од Назарет, кој беше под наслов „помазаник“ или „месија“, според хебрејскиот „машиа“ цитиран во Дан. .9:25, или „христос“, од грчкиот „христос“ од списите на новиот завет. Во него, Бог дошол да го понуди својот совршено чист живот како доброволна жртва, да ги потврди обредите на жртвување на животни кои му претходеа на неговото доаѓање уште од првобитниот грев извршен од Ева и Адам. Терминот „ помазаник “ го означува оној кој го прима помазанието со Светиот Дух симболизирано со маслото од маслинови дрвја. Пророчкото откровение дадено од Бога во единственото име на Исус Христос и неговото помирувачко дело ги води неговите избраници на патот што води кон вечниот живот. Затоа што спасението само по благодат не ги спречува избраните да паднат во замки за кои тој не е свесен. Затоа, за да ја заврши својата понуда на благодат, во името на Исус Христос, Бог доаѓа да го открие постоењето на главните стапици кои им овозможуваат на неговите

последни слуги од времето на крајот, да ги анализираат, судат и **јасно да ги разберат** збунетите. ситуација на универзалната христијанска религија која преовладува во оваа последна епоха на земното спасение.

Но, пред сеидбата, препорачливо е да се искорени; бидејќи природата на творецот Бог е искривена од учењето на големите монотеистички религии распространети на земјата. Заедничко за сите нив е тоа што го наметнуваат единствениот Бог со ограничување и на тој начин сведочат за нивната одвоеност и од каква било врска со него. Очигледната слобода поврзана со христијанската вера се должи само на моменталните околности во тоа време, но штом Бог ќе им дозволи на демоните слободно да дејствуваат, оваа нетрпеливост кон оние што не ги следат повторно ќе се појави. Ако Бог сакаше да дејствува преку ограничување, ќе беше доволно за него, едноставно, да се направи видлив за нивните очи, да добие од неговите созданија да ги почитуваат сите негови волји. Ако тој не постапил на овој начин, тоа е затоа што неговиот избор на избрани функционери почива, **единствено**, на слободниот избор да го сака или да го одбие; слободен избор што им го дава на сите свои суштества. И ако постои ограничување, тоа е само она на природниот карактер на избраните кои се туркани и привлечени, од нивната индивидуална слободна природа, од Богот на љубовта. И ова име љубов ѝ прилега добро, затоа што го сублимира, нудејќи им на своите суштества демонстрација спроведена во акција што ја прави неспорна ; ова со тоа што ќе го понуди својот живот за да се искупи, во личноста на Исус Христос, за гревовите што ги наследи и ги направи **само неговите избраници** во времето на нивното незнаење и слабост. Внимание! На земјата, овој збор љубов има само форма на чувство и нејзина слабост. Тоа Божјо е силно и совршено праведно; што ја прави сета разлика бидејќи има форма на принцип каде чувството е целосно контролирано. Затоа, вистинската религија одобрена од Бог почива на слободното придржување кон неговата личност, неговите мисли и неговите принципи утврдени во законите. Целиот земен живот е изграден на неговите физички, хемиски, морални, психички и духовни закони. Како што идејата за бегство од законот на земната гравитација и нејзино исчезнување никогаш нема да влезе во умот на човекот, неговиот дух може само хармонично да цвета во почит и послушност кон законите и принципите што ги воспоставил Бог. И овие зборови на апостол Павле од 1. Кор. 10:31 се така совршено оправдани: „ ***Без разлика дали јадете, пиете или правите нешто друго, правете сè за слава Божја*** “. Примената на оваа бесплатна покана е овозможена со фактот што во Библијата, и само во неа, Бог ги испорачал и ги открил своите божествени мислења. И важно е да се земе предвид неговото мислење при извршувањето на делото „ ***осветување***“, ***без кое*** , според Евр.12:14, „ ***никој нема да го види Господа*** “. Понекогаш неговото мислење има форма на рецепт, но не е поспорно од она што го дава лекарот специјалист кому човечкото суштество побрза да го послуша, мислејќи на тој начин да дејствува во својот најдобар интерес за неговото физичко или психичко здравје (дури и ако тој греши). Творецот Бог е, многу пред сè, единствениот и вистински лекар на душите кои ги познава и во нивните најмали детали.

Боли, но лечи секогаш кога ситуацијата е поволна. Но, на крајот, тој ќе го уништи и уништи целиот небесен и земен живот кој се покажал неспособен да го сака и затоа да му биде послушен.

Затоа, верската нетолеранција е откривачкиот плод на лажната монотеистичка религија. Тоа претставува многу сериозна грешка и грев затоа што го искривува Божјиот карактер и со тоа што го напаѓа, не ризикува да го добие неговиот благослов, неговата благодат и неговото спасение. Меѓутоа, Бог го користи како зло за да го казни и удри неверното или неверното човештво. Овде се потпирам на библиско и историско сведоштво. Навистина, списите на стариот завет нè учат дека за да го казни неверството на својот народ, нацијата наречена Израел, Бог го користел „филистејскиот“ народ, неговиот најблизок сосед. Во наше време овој народ ја продолжува оваа акција под името „Палестинец“. Подоцна, кога сакал да го открие својот суд и неговата конечна осуда на овој земен телесен Израел, ги повикал услугите на калдејскиот цар Навуходоносор; ова три пати. Во третата, во – 586 година, нацијата била уништена, а преживеаните луѓе биле одведени во депортација во Вавилон за период од „70 години“ пророкувано во Ер.25:11. Подоцна сепак, поради нејзиното одбивање да го признае Исус Христос како свој месија, нацијата повторно била уништена од римските трупи предводени од Тит, наследникот на императорот Веспасијан. За време на христијанската ера, официјално повторно паѓајќи во грев во 321 година, христијанската вера беше предадена на нетрпеливоста на папите од 538^{година}. . . Неверното христијанство најде таму вечен страшен противник. Затоа што верската спротивставеност на двата табора е како половите, тотално спротивставени до крајот на светот. Неверникот е исто така горд и ја бара славата на ексклузивноста; не добивајќи го од Бога, тој си го припишува себеси и не прифаќа да биде оспоруван. Овој опис на поединецот ги карактеризира, исто така, колективно, членовите кои припаѓаат на различни собранија и се групираат во различните лажни религии. Осудувањето на нетрпеливоста не значи дека Бог е толерантен. Нетолеранцијата е човечка практика инспирирана од демонскиот логор. Зборот толерантен подразбира мислата за нетолеранција, а зборот на вистинската вера е одобрување или неодобрување според библискиот принцип „да, или не“. Од своја страна, Бог го поддржува постоењето на злото без да го толерира; тој ја поддржува за време на слобода планирано во неговиот проект за избор на неговите избраници. Затоа, зборот толеранција се однесува само на човештвото, а терминот се појавил во Нантскиот едикт на Анри IV од 13 април 1598 година. Но, по крајот на времето на благодатта, злото и оние што го прават ќе бидат уништени. Толеранцијата ја замени религиозната слобода дадена на човекот од Бога од самиот почеток.

Се објавува менито на ова дело; доказите ќе бидат презентирани и демонстрирани низ страниците.

Бог и неговите созданија

Духовниот лексикон што го користат мажите во Латинска Европа ги крие суштинските пораки дадени од Бога. Така е, пред сè, со зборот Апокалипса кој од овој аспект ја евоцира големата катастрофа од која се плашат луѓето. Сепак, зад овој застрашувачки термин се крие преводот „Откровение“ кој им открива на Неговите слуги во Христа неопходни работи неопходни за нивното спасение. Според принципот дека среќата на едни предизвикува несреќа на други, на оние од спротивниот табор, пораките во апсолутни спротивности се многу богати со учење и многу често сугерирани во самото свето „Откровение“ дадено на апостол Јован.

Друг термин, зборот „ангел“ крие важни лекции. Овој француски збор доаѓа од самиот латински „ангелус“ преземен од грчкиот „aggelos“ што значи: гласник. Овој превод ни ја открива вредноста што Бог им ја дава на своите суштества, неговите колеги кои ги создал слободни и релативно независни. Животот даден од Бога, оваа независност задржува логички ограничувања. Но, овој термин „гласник“ ни открива дека Бог ги гледа своите слободни колеги како живи пораки. Така, секое суштество претставува порака составена од животното искуство обележано со лични избори и позиции кои го сочинуваат она што Библијата го нарекува „душа“. Секое суштество е единствено како жива душа. Она што првите небесни роднини создадени од Бога, оние кои ние традиционално ги нарекуваме „ангели“, не го знаеле е дека тој што им дал живот и право на живот може да

ги врати назад. Тие се создадени да живеат вечно и не го ни знаеја значењето на зборот смрт. Тоа е да им се открие што значи зборот смрт дека Бог ја создал нашата земна димензија во која човечкиот вид, или Адам, ќе ја игра улогата на смртник по гревот во рајската градина. Пораката што ја претставуваме му е угодна на Бога **само** ако е во согласност со Неговите стандарди за добро и добро. Ако оваа порака го исполнува нејзиниот стандард на зло и лошо, оној што ја носи е од бунтовнички тип кого го осудува на вечна смрт, на конечно уништување и уништување на целата негова душа.

Библиските основи на вистината

Бог виде дека е добро и правилно да му го открие, прво, потеклото на нашиот земски систем на Мојсеј, за секое човечко суштество да знае за тоа. Тој укажува таму, приоритет на духовното учење. Во оваа акција тој ни ги презентира **основите на неговата вистина** кои започнуваат со регулирање на редот на времето. Зашто Бог е Бог на редот и благородната доследност. Ќе го откриеме, споредувајќи се со неговите стандарди, глупавиот и некохерентен аспект на нашиот сегашен поредок воспоставен од човекот на гревот. Затоа што навистина гревот и веќе изворниот грех е тој што менува сè.

Но, од суштинско значење е да се разбере пред се друго, дека „*почетокот*“ наведен од Бог во Библијата и првиот збор на книгата наречена „Битие“ е „потекло“ не се однесува на „*почетокот*“ на животот, туку само она на неговото создавање на целата наша земна димензија која ги вклучува ѕвездите на небесниот космос сите создадени на четвртиот ден по самата Земја. Имајќи ја оваа мисла на ум, можеме да разбереме дека овој специфичен земјен систем, во кој ноќите и деновите ќе следат еден по друг, е создаден за да стане средина каде што Бог и неговите верни избраници и ѓаволскиот непријателски табор ќе се соочат еден со друг. Оваа борба на божественото добро против злото на ѓаволот, првиот грешник во историјата

на животот, е неговата причина за постоење и основата на целото откровение на неговиот универзален и мултиверзален спасувачки проект. Во текот на оваа работа, ќе го откриете значењето на одредени загадочни зборови што ги кажал Исус Христос за време на неговата земна служба. Така ќе видите колкаво значење добиваат тие во големиот проект што го поттикнал единствениот голем Бог, творец на сите форми на живот и материја. Овде ја затворам оваа важна заграда и се враќам на темата за временскиот редослед воспоставен од овој Врховен Суверен на постоењето.

Пред гревот, Адам и Ева ги структурирале своите животи околу последователни седмици од седум дена. Во согласност со моделот на четвртата од десетте заповеди (или Декалог), кој потсетува на него, седмиот ден е ден осветен за одмор од Бога и од човекот, и знаејќи денес што пророкува ова дејство, можеме да разбереме зошто Бог се држи до почитувајте ја оваа практика. Во својот целокупен проект кој ги објаснува причините за ова специфично земно создавање, неделата, предложената единица време, пророкува седум илјади години во текот на кои ќе се оствари големиот проект на универзалната (и мултиверзална) демонстрација на неговата љубов и правда. Во оваа програма, аналогно на првите шест дена од неделата, првите шест милениуми ќе бидат ставени под демонстрација на неговата љубов и трпение. И како седмиот ден, седмиот милениум ќе биде посветен на воспоставувањето на неговата совршена праведност. Мојам да ја сумирам оваа програма вака велејќи: шест дена (од илјада години = шест илјади години) за спасување, а седмиот (= илјада години), за судење и уништување на копнените и небесните бунтовници. Овој спасоносен проект целосно ќе почива на доброволната жртва за искупување направена од творецот Бог, во земниот божествен аспект на личноста именувана, по неговата божествена волја, Исус Христос во грчката верзија или според хебрејскиот, Исус Месијата.

Пред гревот, во првобитниот совршен божествен поредок, целиот ден е составен од два последователни еднакви дела; 12 часа лунарна ноќ се проследени со 12 часа сончева светлина и циклусот се повторува постојано. Во нашата сегашна состојба, оваа состојба се појавува само два дена во годината, во времето на пролетната и есенската рамноденица. Знаеме дека тековните сезони се должат на навалување на земјината оска, и на тој начин можеме да разбереме дека ова навалување се појавило како последица на првобитниот грев што го направил првиот пар, Адам и Ева. Пред гревот, без оваа склоност, регуларноста на божествениот поредок беше совршена.

Целосната револуција на Земјата околу Сонцето ја означува единицата на годината. Во своето сведоштво, Мојсеј ја раскажува приказната за Егзодусот на Евреите, избавен од Бог од египетското ропство. И на самиот ден на овој излез, Бог му рече на Мојсеј, во 2. Мојсеева 12:2: „*Овој месец ќе биде за тебе прв месец во годината; тоа ќе биде за тебе првиот месец*“. Таквото инсистирање сведочи за важноста што Бог и ја дава на стварта. Хебрејскиот календар од дванаесет лунарни месеци флукутираше со времето, а зад сончевиот ред беше неопходно да се додаде

дополнителен тринаесетти месец за да се врати усогласеноста по неколку години акумулација на ова доцнење. Евреите излегоа од Египет “ *14-ти ден од првиот месец од годината* “ кој логично започна на пролетната рамноденица; име што значи токму „прв пат“.

Оваа наредба дадена од Бога, „ *овој месец ќе биде првиот месец во годината за вас* “, не е тривијална, бидејќи е упатена до сите луѓе кои ќе бараат неговото спасение до крајот на светот; Хебрејски Израел, примател на божественото Откровение, што е само авангарда на големиот универзален спасувачки проект на неговата божествена програма. Неговото лунарно време ќе биде проследено со сончево Христово време преку кое Божјиот спасувачки проект се открива во сета своја светлина.

Совршеното обновување на овие божествени мерила никогаш нема да се постигне на земја населена со бунтовни и зли човечки суштества. Сепак, останува возможно, во индивидуалниот однос што го имаме со Бога, овој моќен невидлив творечки Дух кој ја зголемува љубовта исто колку и правдата. И секоја врска со него мора да започне со оваа потрага по неговите вредности и прво, оние од неговиот ред на време. Ова е чин на вера, прилично едноставен и без особена заслуга; минимум да понудиме од нашата човечка страна. И нашиот пристап, бидејќи Нему му е пријатен, љубовниот однос на суштеството и неговиот Создател станува возможен. Рајот не се освојува со подвизи или чуда, туку со знаци на взаемно внимание, кои ја изразуваат вистинската љубов. Тоа е она што секој може да го открие во делото на Исус Христос, кој доброволно, во знак на повик, го даде својот живот за да ја спаси само својата избрана сакана.

По оваа восхитувачка слика на божествениот поредок, да го погледнеме патетичниот аспект на нашиот човечки поредок. Оваа споредба е уште понеопходна затоа што ќе ни овозможи да ги разбереме прекорите што Бог ги прорекол преку својот пророк Даниел, кого Исус во својот час го потврдил како таков. Меѓу овие прекори читаме во Дан.7:25: „ *Тој ќе планира да ги промени времињата и законот* “. Бог знае само еден стандард за овие работи; оние што тој самиот ги воспоставил од создавањето на светот, а потоа му ги открил на Мојсеј. Кој се осмели да направи таков бес? Доминантен режим на кој му припишува „ *ароганција* “ и „ *успех на неговите трикови* “. Исто така опишан како „ *различен крал* “, синтезата на овие критериуми сугерира религиозна моќ. Освен тоа, обвинет за „ *прогонство на светците* “, можностите за толкување се стеснуваат и го заградуваат римскиот папски режим воспоставен **само** од 538 година со декрет поради императорот Јустинијан ¹ . Но, Откровението наречено Апокалипса ќе го открие фактот дека овој датум 538 е само последица и продолжување на злото против „ *времето и божествениот закон* “ од 7 март 321 година од страна на римскиот император Константин ¹ . Неговото злосторство често ќе се потсетува во оваа студија, бидејќи овој злобен датум го внесува проклетството во чистата и совршена христијанска вера воспоставена во времето на апостолите. Ова споделување на вината, како реле, на паганскиот царски Рим и на римокатоличкиот папски Рим е главниот клуч за пророчкото откровение изградено во сведоштвата

напишани од Даниел. Зашто паганскиот цар го воспоставил првиот ден одмор, но тоа е христијанскиот папски режим кои религиозно ја наметнаа во нејзината „ *променета* “, посебна и човечка форма, од десетте Божји заповеди.

Основна забелешка: 7 март 321 година, проклет ден на гревот

И силно проколнат, бидејќи на 7 март 321 година, остатокот од светиот седми ден од саботата, по наредба на датиран царски декрет, официјално беше заменет со првиот ден. Во тоа време, овој прв ден незнабошците го посветија на обожавањето на Богот Сонце, СОЛ ИНВИКТВС, односно грозното НЕПОРАЗЕНО СОНЦЕ, веќе предмет на обожавање од страна на Египќаните во времето на егзодусот на Евреите, но и во Америка, од Инките и Ацтеките, и до денес од Јапонците (земјата на „изгрејсонцето“). Гаволот секогаш ги користи истите рецепти за да ги доведе луѓето во својот пад и осуда од Бога. Ја искористува нивната

површноост и нивниот телесен ум што ги наведува да го презираат духовниот живот и лекциите од историското минато. Денес, 8 март 2021 година, кога ја пишувам оваа белешка, веста сведочи за важноста на овој бес, вистински божествен *lèse-majesté*, и уште еднаш, божественото време го добива своето целосно значење. За Бога, годишното време започнува во пролет и завршува на крајот на зимата, односно во нашиот сегашен римски календар, од 20 март до 20 март следниот. Така, се чини дека 7 март 321 година бил за Бога 7 март 320 година, т.е. 13 дена пред пролетта 321 година. Следствено, за Бога, 320 година била означена на својот крај, со гнасниот чин извршен против неговиот праведник и светиот божествен закон. Според Божјото време, 2020 година претставува 17-годишнина (17: број на суд) по број на векови од 320 година. Затоа не е чудно што од почетокот на 2020 година, божественото проклетство влезе во агресивна фаза во форма на заразен вирус кој предизвика паника, на Запад, во општеството на луѓе чија доверба и вера се целосно ставени на науката и нејзиниот напредок. Паниката е последица на неможност да се претстави ефикасен лек или вакцина и покрај високите технички вештини на сегашните научници. Со тоа што на овие 17 века им давам пророчка вредност, не измислувам ништо, бидејќи за Бога бројките имаат духовно значење кое тој го открива и го користи во изградбата на своите пророштва, а токму во Откровението 17. поглавје е посветено на темата „ судот на блудницата што седи на многу води “. „ Големiot Вавилон “ е неговото име, а вклучените „големи води “ укажуваат на „ реката Еуфрат “ што Бог ја цели во пораката „ шестата труба “ од Отк.9:13, симбол на претстојната Трета светска војна. Зад овие симболи стојат папскиот католицизам и неверната христијанска Европа, извори и мети на неговиот гнев. Борбата меѓу Бога и луѓето штотуку започна; железната тава против земјената тава, исходот од борбата е предвидлив; подобро, тоа е пророкувано и програмирано. Како Бог ќе ја одбележи 17-тата ^{стогодишнина} од 7 март 320 година (320, за него и неговите избраници; 321 за лажно религиозниот или профаниот свет)? Долго верував дека тоа ќе биде преку влегување во светска војна, но светска војна која ќе заврши во атомска форма, бидејќи Бог ја пророкуваше, три пати, во Дан.11:40 до 45, Езекиел 38 и 39, и на крајот , во Отк.9:13 до 21. Борбата иницирана од Бог против бунтовното човештво од пролетта 2020 година е од ист тип како онаа што тој ја водел против фараонот египетски во времето на Мојсеј; и крајниот резултат ќе биде ист; Божјиот непријател таму ќе го загуби својот живот, како фараонот кој во свое време го виде својот првороден син како умира и го загуби својот. Овој 8 март 2021 година, забележувам дека ова толкување не беше исполнето, но бев подготвен за тоа околу еден месец, откако со божествена инспирација сфатив дека 321 е за Бога 320 и дека следствено, тој планирал да пцуе, а не само ден 07.03.2020 година, но целата година на која е прикачен овој проклет ден, со што за оваа казна се применува принципот цитиран во Бр.14:34: „ Како што ви беа потребни четириесет дена да ја истражите земјата, ќе ја носите казната за вашите беззаконија четириесет години, по една година за секој ден “.

Но, на оваа опсервација се додава едно нешто. Нашиот лажен календар не е погрешен само за почетокот на годината, погрешен е и за датумот на раѓањето на Исус Христос. Погрешно, во V^{век}, монахот Дионисиј Малиот го ставил на смртта на кралот Ирод што навистина се случила во – 4 од неговиот календар. На овие 4 години, мораме да ги додадеме „*двете години*“ што Ирод ги процени како возраст на Месијата кого сакаше да го убие според Мат.2:16: „*Тогаш Ирод, гледајќи дека бил измамен од мудреците, многу се налути и испрати да ги убијат сите деца од две години и помали, кои беа во Витлеем и на целата негова територија, според датумот за кој тој внимателно ги прашал мудреците*“. Така, кога ги брои годините, Бог додава 6 години на нашиот вообичаен лажен и погрешен датум и раѓањето на Исус се случи во пролетта таа година - 6. Како резултат на тоа, 320 година беше за него: 326 и 17. ^{секуларна} годишнина од нашата 2020 година беше за него 2026 година од вистинскиот момент на раѓањето на Исус Христос. Овој број 26 е бројот на тетраграмот „JXBX“, на хебрејски „Yod, Hé, Wav, Hé“, со кој Бог се именувал себеси, следејќи го прашањето на Мојсеј: „*Како се викаш?*“ » ; ова, според Излез 3:14. Затоа, големиот творец Бог имаше уште една причина да го одбележи со својот личен царски печат овој ден обележан со неговото семоќно божествено проклетство; и ова до крајот на светот. Ударот на заразната болест што се појави во оваа 2026 година од божественото време штотуку го потврди континуитетот на ова проклетство кое ќе има различни форми во последните години од животот на планетата Земја. Третата нуклеарна светска војна ќе го означи „*крајот*“ на „*времето на народите*“ објавено од Исус Христос во Мат.24:14: „*Оваа добра вест за царството ќе биде проповедана низ целиот свет, како сведоштво за сите нации . Тогаш ќе дојде **крајот***“. Овој „*крај*“ ќе започне со крајот на грејс периодот; понудата на спасението ќе заврши. Испитувањето на верата засновано на почитувањето на неговата света сабота дефинитивно ќе го одвои логорот на „*овците*“ од логорот на „*козите*“ од Мат.25:32-33: „*Сите народи ќе се соберат пред него. Тој ќе се одвои една од друга, како што овчарот ги одвојува овците од козите; и ќе ги стави овците на десната рака, а козите на левата рака .*“ Уредбата на законот што ја прави задолжителна римската недела на крајот ќе резултира со тоа што вистинските избрани светци на Исус Христос ќе бидат осудени на смрт. Оваа ситуација ќе ги исполни овие зборови од Дан.12:7: „*И го слушнав човекот облечен во лен, како стои над водите на реката; ги подигна десната и левата рака кон небото и се заколна во оној кој живее вечно дека ќе биде во време, времиња и половина време, и дека сето тоа ќе заврши кога силата на народот светецот ќе биде целосно скршен*“. Од човечка перспектива, нивната ситуација ќе биде очајна, а нивната смрт неизбежна. Тогаш излегуваат на виделина овие зборови на Исус Христос цитирани во Мат.24:22: „*И да не се скратат овие денови, никој нема да биде спасен; но, за доброто на избраните , овие денови ќе се скратат*“. 6000 година ќе заврши пред 3 април 2036 година од божественото време, односно 3 април 2030 година од нашиот лажен календар кој доаѓа 2000 години по денот на распнувањето на Исус Христос извршено на 14-тиот ^{ден}

по почетокот на пролетта 30. А овие „**денови**“ мора да се „**скратат**“ или да се намалат. Тоа значи дека датумот на примена на указот за смрт ќе му претходи на овој датум. Зашто, вонредната ситуација е таа што бара Христос директно да интервенира за да ги спаси своите избраници. Тогаш мораме да го земеме предвид Божјиот приоритет да го слави стандардот на „**времето**“ што Тој му го дал на Своето земно создание. Токму тој ќе ги инспирира бунтовниците од последните денови да изберат датум кој за неколку дена ќе го надмине првиот ден од пролетта 2030 година зад кој се затвораат 6000 години земна историја. Тогаш се појавуваат две можности: датум кој ќе остане непознат до крајот или 3 април 2030 година кој ја означува максималната можна и духовно значајна граница. Сметајте дека и покрај неговата исклучителна важност, 14-тиот ^{ден} од годината на распнувањето на Исус Христос не е погоден да го одбележи крајот на 6000 години светска историја, а уште помалку почетокот на ^{7-ми} милениум. Ова е причината зошто јас го ставам своето претпочитање и мојата вера на пролетниот датум на 21 март 2030 година, датумот на „**скратеното**“ пророчко време од 3 април или на среден датум. Обележана од природата создадена од Бога, пролетта е пресудна кога сакаме да ги изброиме 6000 години човечка историја; што станува возможно од моментот кога Адам и Ева згрешиле. Во библискиот извештај за Битие, деновите што воде до оваа прва пролет биле вечни денови. Времето кое Бог го брои е она на земјата на гревот и 6000 години за кои неделата пророкува започнува со почетокот на првата пролет и ќе заврши со крајот на последната зима. Една пролет почна одбројувањето до 6000 години. Поради гревот, Земјата претрпе навалување на својата оска од 23° 26' и можеше да започне сукцесијата на годишните времиња. Во еврејските празници од стариот завет доминираат два празници: неделната сабота и Пасхата. Овие два празника се ставени под симболиката на броевите „7, 14 и 21“ од „7-ми“ „14-ти“ и „21-ви“ денови кои ги претставуваат трите фази на планот на божественото спасение: Неделната саботна тема на Отк.7 која пророкува наградата на избраните светци, за „7“; откупителното дело на Исус Христос кое го сочинува средството за нудење на оваа награда, за „14“. Имајте на ум дека во празникот Пасха кој трае 7 дена, 15-тиот и 21-от ^{ден} се две саботи на профана неактивност. А тројното „7“ или „21“ го означува крајот на првите 7000 години и влегувањето во вечноста на новото божествено создавање на земјата обновено според Отк.21; овој број 21 го симболизира совршенството (3) на полнотата (7) на животниот проект што беше целта што ја посакуваше Бог. Во Откровение 3, стиховите 7 и 14 соодветно го означуваат почетокот и крајот на адвентистичката институција од седмиот ^{ден}; овде повторно двете фази на истиот осветен предмет. Исто така, Отк.7 се занимава со темата за запечатување на избраните адвентисти и Отк.14 ги презентира пораките на трите ангели кои ја сумираат нивната универзална мисија. Така, во 30-та година, крајот на 4000-те години беше извршен во пролетта и само од симболични причини, Исус беше распнат на крст 14 дена по 21 март оваа пролет во 30-та година, т.е. 36 за Бога. Преку овие примери, потврдува Бог, „7“ од саботата и „14“ на откупувањето на гревовите на избраните од Исус

Христос се неразделни. Така, кога на крајот, „7“ од саботата ќе биде нападнат, Христос Искупителот на „14“ лета на помош за да му оддаде слава, максималните 14 „денови“ што ќе ги разделат двата датуми ќе бидат „скратени“. или, потиснат за да ги спаси своите последни избрани верници.

Препрочитувајќи го Мат.24, ми се чинеше дека Христовата порака е упатена, особено, на неговите ученици на крајот на светот, на нас кои живееме во овие последни години. Стиховите 1-14 го опфаќаат времето до времето на „крајот“. Исус пророкува за последователни војни, појавување на лажни пророци и конечно духовно заладување. Потоа, стиховите од 15 до 20, во двојна примена, се однесуваат и на уништувањето на Ерусалим извршено од Римјаните во 70 н.е. и на конечната агресија на народите против еврејството на избраните кои ја празнуваат Божјата света сабота. По ова, стих 21 ја пророкува нивната последна „голема неволја“: „Зашто тогаш ќе има таква голема неволја каква што немало од почетокот на светот до сега, **и ,никогаш нема да има'**“; Забележете дека ова појаснување „и **никогаш нема да има**“ ја забранува примената за времето на апостолите, бидејќи тоа би било спротивно на учењето на Дан.12:1. Ова значи дека двата цитати се однесуваат на истото достигнување во последниот земен тест на верата. Во Дан.12:1 изразот е идентичен: „Во тоа време ќе се крене Мајкл, големиот принц, бранителот на децата на твојот народ; **и тоа ќе биде време на неволја, какво што немало од постоењето на народите до тоа време**. Во тоа време ќе бидат спасени оние од вашите луѓе кои ќе се најдат запишани во книгата“. „Неволјата“ ќе биде толку голема што „деновите“ ќе треба да се „скратат“ според стих 22. Стихот 23 укажува на стандардот на вистинската вера што не расте во спонтаните појави на Христос на земјата: „Ако тогаш рече: „Еве, тој е во пустината, не оди таму; ете, тој е во одаите, не верувајте“. Во истата последна ера, спиритуализмот ќе ги умножи своите „чуда“ и своите измамнички и **заводливи појави** на лажниот Христос, што ќе ги потчини слабо научените души: „Зашто ќе се појават лажни Христови и лажни пророци; ќе прават големи чуда и чуда, до степен да **ги измамат**, ако е можно, дури и избраните“; што е потврдено во Отк. 13:14: „И таа **ги измами** жителите на земјата со знаците што и беа дадени да работи пред сворот, велејќи им на жителите на земјата да му направат лик на сворот, кој имал рана од меч и кој живеел“. Стихот 27 го евоцира моќниот и победнички изглед на божествениот Христос и стихот 28 го пророкува „празникот“ што им се принесува на птиците грабливки по неговата интервенција. Зашто, бунтовниците кои ќе преживеат до неговото доаѓање ќе бидат истребени и предадени на пасишта „на птиците небесни“ како што учи Отк. 19:17-18 и 21.

Овде го сумирам, целото ова ново разбирање на божественото создавање. Со воспоставувањето на првата недела, Бог го поправа единството на денот кој се состои од темна ноќ и светол ден, сонцето само ќе го осветли од четвртиот ^{ден}. Ноќта пророкува воспоставување на гревот на земјата поради идната непослушност на Ева и Адам. До овој чин на грев, земното создание покажува **вечни** карактеристики. Направениот грев,

работите се менуваат и може да започне одбројувањето на 6000 години, бидејќи земјата се навалува на својата оска и почнува принципот на годишните времиња. Земното создание проколнато од Бог тогаш ја добива својата **вечна карактеристика** што ја знаеме. 6000 години што започнаа во првата пролет обележана со грев ќе завршат во пролетта 6001 година со враќањето во божествената слава на Исус Христос. **Неговото последно доаѓање ќе биде постигнато на „ првиот ден од првиот месец “ од првата година од ^{VII} милениум.**

Тоа, рече, 7 март 2021 година, од нашиот лажен човечки календар, штотуку беше религиозно обележан со посетата на папата Франциско на источните христијани прогонети во Ирак од муслиманските екстремисти. На оваа средба тој ги потсети муслиманите дека го имаат истиот Бог, оној на Авраам, и ги сметаше за негови „браќа“. Овие зборови кои ги воодушевуваат западните неверници не се ништо помалку огромно бес за Исус Христос кој го даде својот живот како жртва за простување на гревовите на своите избраници. А овој упад на водачот на „поранешните крстоносци“ католички „христијани“ на нивната територија може само да го засили гневот на исламистите. Затоа, оваа мирна акција на папата ќе донесе драматични последици проречени во Дан.11:40, интензивирање на „судирот“ на муслиманскиот „крал на југот“ против папската Италија и нејзините европски сојузници. И во оваа перспектива, економскиот колапс на Франција и на сите западни земји со христијанско потекло предизвикан од нивните лидери, поради вирусот Ковид-19, ќе го промени балансот на силите и на крајот ќе овозможи остварување на турната „Трета светска војна“. назад кон крајот на последните 9 години кои се уште се пред нас. Како заклучок, да потсетиме дека предизвикувајќи ја епидемијата поради Ковид-19 и нејзиниот развој, Бог го отвори патот за проклетството кое требаше да ги карактеризира последните десет години од човечката историја на земјата.

7 март 2021 година, сепак, беше обележан со акти на насилство од страна на младите меѓу ривалските банди и против полициските власти во неколку градови во Франција. Ова го потврдува патот кон генерализирана конфронтација; позициите на секое е непомирливо затоа што се некомпатибилни. Ова е последица на судирот на две дијаметрално спротивни култури: западната секуларна слобода против општеството на газдите и капите на јужните земји, згора на тоа традиционално и национално муслиманско. Се подготвува трагедија како Ковид-19, без лек.

За да го завршиме набљудувањето на гласниот поредок што го легитимира човештвото, мораме да забележиме: промената на годината по 12-тиот ^{месец} кој го носи името на 10-тиот ^{месец} (декември), на почетокот на зимата; промена на денот во средината на ноќта (полноќ); само прецизното и редовно броење на часови останува позитивно. Така, убавиот божествен поредок исчезна поради гревот, заменет со грешен поредок кој пак ќе исчезне, кога ќе се појави славниот творец Бог, за расчистување на сметките, односно на крајот на првите шест илјади години, во пролетта 2030 година, за

измамените луѓе, или пролетта 2036 година на вистинското раѓање на нашиот Господ и Спасител Исус Христос, за неговите избраници.

Воспоставеното и забележано растројство сведочи за божественото проклетство кое му тежи на човештвото. Затоа што од навалувањето на земјата, пресметувањето на времето ја изгубило својата стабилност и регуларност, ноќните и дневните часови се во постојана низа на зголемување и намалување.

Редоследот по кој творецот Бог го организира својот спасувачки план дополнително ни ги открива духовните приоритети што тој му ги предлага на човекот. Тој избра да ја открие својата возвишена љубов давајќи го својот живот во Исус Христос како откупнина по 4000 години човечки земни искуства. Правејќи го ова, Бог ни вели: „Прво, покажи ми ја својата послушност, а јас ќе ти ја покажам мојата љубов“.

На земјата, мажите се наследуваат еден со друг репродуцирајќи ги истите плодови на карактерот, но генерацијата на последното време во кое влеговме во 2020 година претставува особеност; по 75 години мир во Европа и неверојатна неодамнешна еволуција на генетската наука, многу логично, Европејците и нивните израсоти, од САД, Австралија и Израел, веруваа дека можат да одговорат на сите здравствени проблеми, а нивните општества се повеќе се санираат. Не е ново нападот на заразен вирус, ново е однесувањето на лидерите на напредните општества. Причината за ваквото однесување на стравот е нивната изложеност на народите на земјата преку бомбардирање на медиумите, а меѓу овие медиуми, новите медиуми или социјалните мрежи кои се појавуваат на пајаковата мрежа што претставува бесплатна интернет комуникација, на која ние најдете повеќе или помалку јасни дифузери. Така, човештвото е заробено од неговите вишок на слобода кои паѓаат како проклетство врз него. Во САД и Европа, насилството ги спротивставува етничките заедници; таму се обновува проклетството на „*вавилонското*“ искуство; уште една непобитна божествена лекција која не е научена, затоа што е потомок на семец кој нужно зборува на ист јазик, до ова виновно искуство, што сè уште го гледаме денес, човештвото е одвоено со повеќе јазици и дијалекти создадени од Бога и расфрлани низ земјата. И да, Бог не престана да создава по првите седум дена од создавањето; тој сè уште создал многу за да ги проколнува, а понекогаш и да ги благослови своите избраници, пример е маната принесена во пустината, на синовите на Израел.

Меѓутоа, слободата е во нејзината основа, прекрасен подарок од нашиот Творец. На неа почива нашата слободна посветеност на нејзината кауза. И таму, мора да се признае, оваа интегрална слобода подразбира постоење на случајност затоа што Бог не интервенира на никаков начин; збор во кој многу верници воопшто не веруваат. И грешат, затоа што Бог остава голем дел на случајноста во своето создавање, а пред сè, улогата на побудување меѓу избраните, ценење на неговите откриени небесни норми. Откако ги идентификувал своите избраници, Создателот ја презема одговорноста за нив да ги води и да ги научи на своите вистини кои ги подготвуваат за вечен небесен живот. Малформациите и чудовиштата

забележани при раѓањето на човечките суштества го докажуваат дејството на случајноста што произведува генетски грешки во процесот на размножување на видот со повеќе или помалку сериозни последици. Распространетоста на видовите се заснова на моментумот на репродуктивните синџири кои генерираат грешки во усогласеноста од време на време; ова вклучувајќи го и принципот на наследност или независно поради шансата за живот. Накратко, ако мојата вера ја должам на шансата за слободен живот, напротив, наградата и хранењето на оваа вера, ја должам на љубовта кон Бога и на веќе преземените иницијативи и кои тој продолжува да ги презема за да ме спаси. .

Во приказната за неговото земно создавање , денот што ќе биде проколнат од Бога е прв во неделата; неговата судбина е напишана: неговата цел ќе биде „да ја оддели светлината од темнината “. Избран од лажните христијани да му противречи на Божјиот избор кој го осветува седмиот ден, овој прв ден целосно ќе ја исполни својата улога како „ белег “ на непослушниот бунтовнички логор во Отк.13:15. Колку што првата недела е проколната од Бога, седмиот ден саботата е благословена и осветена од Него. И за да го разбереме ова противење, мора да ја прифатиме мислата за Бога, која е знак на осветување од и за него. Саботата се однесува на седмиот ден и овој број *седум*, „7“ е симбол на полнота. Под овој поим полнота, Бог ја става мислата за целта за која ја создал нашата земна димензија, имено, регулирањето на гревот, неговата осуда, неговата смрт и неговото исчезнување. И во овој план, овие работи ќе се исполнат во целост во текот на 7-от ^{милениум} што пророкува неделникот Сабота. Затоа **оваа цел е поважна за Бога отколку средството** за искупување со кое ќе ги откупи животите на земните избрани и кои ќе ги постигне лично, во Исус Христос, по цена на страшни страдања.

Еве уште една причина зошто Бог вели во Проп.7:8: „ *Крајот на една работа е подобар од неговиот почеток* “. Во Битие, сукцесијата во редот „ноќ-ден“ или „ вечер-утро “ ја потврдува оваа божествена мисла. Во Иса.14:12, под маската на вавилонскиот крал, Бог му рекол на ѓаволот: „ *Еве ти падна од небото, утринска ѕвезда , сине на зората! Ти си фрлен на земја, ти, победник на народите !* » Изразот со кој Бог го означува како „ *утринска ѕвезда* “ сугерира дека тој го споредува со „сонцето“ на нашиот земски систем. Тој беше неговото прво суштество и под превезот на царот на Тир, Езе. 28:12 ја раскажува неговата првобитна слава: „ *Сине човечки, оплачи за царот на Тир! Ќе му речеш: Така вели Господ Јехова: **Ти стави печат на совршенство, беше полн со мудрост, совршен по убавина*** . Ова совршенство мораше да исчезне, заменето со бунтовничко однесување кое го натера да стане непријател, ѓавол и противник, сатаната осуден од Бога затоа што стих 15 изјавува: „ *Ти беше совршен на своите патишта, од денот кога беше создаден додека не се најде беззаконие меѓу вас .*” Така, оној што се сметаше за „ *утринска ѕвезда* “ ги турна неверните луѓе да ја почитуваат како божество „*утринската ѕвезда* “ на божественото создание: „Непобеденото Сонце“ обожено од римскиот култ на кој пагански му се поклонува речиси целиот свет западно христијанство. Бог знаел, уште пред

неговото создавање, дека овој прв ангел ќе се побуни против него и покрај тоа го создал. Исто така, еден ден пред неговата смрт, Исус објавил дека еден од 12-те апостоли ќе го предаде, па дури и директно му рекол на Јуда: „*Што треба да направиш, направи го брзо!*“ “. Ова ни овозможува да разбереме дека Бог не се обидува да ги спречи неговите созданија да ги изразат своите избори, дури и кога тие се спротивни на неговите. Исус, исто така, ги повикал своите апостоли да го напуштат ако тоа е нивна желба. Со оставање на неговите суштества целосна слобода да се изразат и да ја откријат својата природа, тој може да ги избере своите избраници за нивната покажана верност и на крајот да ги уништи сите негови небесни и копнени непријатели, недостојните и рамнодушните.

Првобитниот грев

Остатокот од првиот ден добива огромно значење во нашата христијанска ера затоа што го сочинува „*гревот*“ обновен од 7 март 321 година и затоа што станува белег на логорот кој влегол во бунт против осветениот Божји табор. Но, овој „*грев*“ не смее да нè натера да го заборавиме првобитниот „*грев*“ кој го осудува човештвото на смрт со наследство од Адам и Ева. Просветлен од Духот, оваа тема ме наведе да откријам важни лекции скриени во книгата Битие. На ниво на набљудување, книгата ни го открива потеклото на создавањето во поглавјата 1, 2, 3. Симболичкото значење на овие бројки сè уште е совршено оправдано: 1 = единица; 2 = несовершеност; 3 = совршенство. Ова заслужува објаснување. Gen.1 се однесува на создавањето на првите 6 дена. Нивната дефиниција „*вечерно утро*“ ќе добие значење само по гревот и клетвата на земјата која станува домен на кој доминира ѓаволот, што ќе биде тема на 1. 3. без која изразот „*вечерно утро*“ нема никакво значење што значи на копнено ниво. Со давањето на објаснувањето, поглавје 3 го става печатот на совршенството на ова божествено откровение. Слично на тоа, во 1. Мој во Gen.3 што му дава причина за постоење. Така, парадоксално, без неговото оправдување дадено во 1.3., осветената сабота го заслужува својот симбол „2“ на несовершеност. Од сето ова произлегува дека земјата е создадена од Бога за да им биде понудена на ѓаволот и неговите демони за да може да се материјализираат лошите плодови на нивните души и да се појават во очите на сите, Бог, ангелите и луѓето, и дека ангелите и мажите избираат своја страна.

Оваа анализа ме наведува да укажам дека воспоставувањето на седмиот ден осветен во мирување го пророкува проклетството на земниот „грев“ воспоставен во 3. Мој. и неговиот процес го удира, неговото време од шест илјади години и илјада години од седмиот милениум добиваат значење, објаснување, оправдување. Соодветно е да се забележи ова: пред земното создавање, на небото, конфликтот веќе го спротивставува таборот на ѓаволот против Божјиот табор, но само смртта на Исус Христос ќе ги направи индивидуалните избори конечни; што ќе биде видливо со

протерувањето од небото на бунтовниците кои оттогаш се осудени на смрт во земното создание. Сега, на небото, Бог не го организирал животот на ангелите на „ *вечерни утрински* “ алтернации, затоа што небото ја претставува неговата вечна норма; она што ќе преовладува и ќе продолжи за своите избраници вечно. Соочени со овие податоци: што е со земјата пред гревот? Освен алтернациите „ *вечер-утро* “, неговата норма е и онаа на небото, очигледно животот се одвива во вечна норма; вегански животни, вегански луѓе и без смрт што ќе биде плата на гревот, деновите следат денови и тоа може да трае вечно.

Но, во 2. Мој. Овој збор одмор доаѓа од глаголот „да престане“ и се однесува на работата што ја врши Бог, како и на делата што ги прават луѓето. Можете да разберете, пред гревот, ниту Бог ниту луѓето не можеле да се чувствуваат уморни. Телото на Адам не претрпе никаква болест, замор или болка. Сега, седумдневните седмици следеа една по друга и се репродуцираа како вечен циклус, освен што последователните „ *вечерни утро* “ ја означуваа разликата со небесната норма на царството Божјо. Затоа, оваа разлика имаше за цел пророчки да открие програма дизајнирана од големиот творец Бог. Исто како што празникот „Јом Кипур“ или „Денот на помирувањето“ се обновувал секоја година меѓу Евреите и го пророкувал крајот на гревот преку неговото помирување постигнато со смртта на Исус Христос, така неделната сабота го пророкува доаѓањето на седмата милениум, кога Бог и неговите избраници ќе влезат во вистински одмор, бидејќи бунтовниците ќе умреле, а злобата ќе биде победена. Меѓутоа, избраните сè уште се занимаваат со „ *гревот* “ бидејќи со Христа мора да им судат на „ *гревовите* “ и грешниците, кои во тоа време ќе спијат во смртен сон. Затоа, како и шесте претходни денови, седмиот е ставен под знакот „ *грев* “ кој ги опфаќа и се однесува на седумте денови од целата седмица. И само на почетокот на осмиот милениум, откако грешниците ќе бидат изгорени во „ *огнот на втората смрт* “, ќе започне вечноста без „ *грев* “ на обновената земја. Ако седумте денови се обележани со грев и тие пророкуваат 7000 години, броењето на овие 7000 години може да започне само со воспоставувањето на гревот откриено во 1.3. Така, земните денови без грев не се во нормата и логиката на сукцесијата „ *вечерно утро* “ или „ *темна светлина* “ и бидејќи ова време е без „ *грев* “, не може да влезе во 7000 години програмирани и пророкувани за „ *грев* “. “ до седумдневната недела.

Ова учење ја истакнува важноста на оваа акција што Бог му ја припишува на римското папство во Дан.7:25: „ *тој ќе го формира планот за промена на времето и законот* “. „ *Промената на времињата* “ воспоставени од Бог резултира со неможност да се открие пророчкиот карактер на седмичната сабота на Божјиот „ *закон* “. И тоа е она што го направи Рим уште од Константин I ' од 7 март 321 година, наредувајќи го неделниот одмор првиот ден наместо седмиот. Следејќи го римскиот налог, грешникот не се избавува од првобитниот „ *грев* “ наследен од Адам и Ева, туку дополнително презема дополнителен „ *грев* “, овојпат доброволно, што ја зголемува неговата вина кон Бога.

Временскиот редослед „вечерно утро“ или „темнина светлина“ е концепт избран од Бог и послушноста на овој избор го фаворизира и овластува пристапот до пророчката мистерија на Библијата. Ништо не го принудува човекот да го усвои овој избор и доказ е дека човештвото избрало да ја одбележи својата промена на денот на полноќ, односно 6 часа по пролетното зајдисонце; кој го пророкува таборот на оние кои се будат предодна за славното Христово враќање, Младоженецот во параболата за десетте девици. Според тоа, суптилните пораки дадени од Бог се надвор од неговиот интелектуален дофат. Но, за неговите избраници, редот на божественото време ги осветлува сите негови пророштва и особено она на Откровението на чиј почеток Исус се претставува себеси како „алфа и омега“, „почеток или почеток и крај“. Секој ден што минува во нашите животи го пророкува Божјиот план што тој го резимира во 1. 1, 2 и 3 бидејќи „ноќта“ или „мракот“ ги претставува шесте профани денови претставени во 1. Мој. „светло“ време. Токму на овој принцип, според Дан.8:14, времето на христијанската ера е поделено на два дела: време на духовна „мрак“ помеѓу 321 година, кога е воспоставен „гревот“ против саботата, и 1843 година каде што времето на „светлината“ започнува за избраните од овој датум до враќањето на Исус Христос во пролетта 2030 година, каде што, како и во 1. 3, во Семоќниот творец Бог, тој доаѓа да суди помеѓу избраните и бунтовниците, „овците и козите“, како што судеше меѓу „змијата, жената и Адам“. Исто така, во Откровението, темите на „Писма до седумте цркви, седумте печати и седумте труби“ пророкуваат „мрак“ за првите шест и божествената „светлина“ за седмиот и последниот степен на секоја од овие теми. Толку е точно што во 1991 година, официјалното одбивање на оваа последна „светлина“ од страна на институционалниот адвентизам, светлината што ми ја даде Исус од 1982 година, го наведе да му каже, во Писмото упатено до „Лаодикија“ во Отк. :17: „Затоа што велиш: богат сум, збогатен сум и ништо не ми треба, и затоа што не знаеш дека си беден, беден, сиромав, слеп и гол,...“. Официјалните адвентисти го заборавиле овој цитат даден во 1. Петрово 4:17: „Зашто ова е време кога ќе започне судот врз Божјиот дом. Сега, ако започне со нас, каков ќе биде крајот на оние кои не го слушаат евангелието Божје? » Институцијата постои од 1863 година и Исус го благослови нејзиното основање во ерата на „Филаделфија“, во 1873 година. Според божествениот принцип „вечерно утро“ или „светлина темнина“, последната и седмата ера симболизирана со името „Лаодикија“. требаше да биде време на голема божествена „светлина“ и сегашното дело претставува доказ за тоа, голема „светлина“ навистина дојде да ги осветли пророкуваните мистерии, во оваа последна ера, на сметка на официјалната адвентистичка институција ширум светот. Името „Лаодикија“ е добро оправдано бидејќи значи „осудени луѓе или луѓе на суд“. Оние кои не му припаѓаат или повеќе не му припаѓаат на Господ, се осудени да им се придружат на поддржувачите на „денот проколнат од Бога“. Покажувајќи се себеси неспособни да ја споделат со Бога неговата праведна осуда на римската „недела“, саботата веќе нема да им изгледа толку важна како во благословеното време на нивното

крштевање. Пораката дадена од Исус Христос до неговата слуга Елен Г. Вајт, во нејзината книга „Рани пишувања“ и во нејзиното прво видување, ја преведе оваа ситуација вака: „го изгубија видот, целта и Исус... Потонаа во злобниот свет и никогаш повеќе не ги гледаме“.

Битие 2 го пророкува времето на „*светлината*“ и ова поглавје од Битие започнува со **осветувањето** на „*седмиот ден*“. Завршува со овој стих 25: „*Мажот и неговата жена беа голи и не се срамеа*“. Врската помеѓу овие две теми покажува дека откривањето на нивната физичка голотија ќе биде последица на импутацијата на „*гревот*“ што ќе го направат и кој е раскажан во 1.3, па се појавува како причина за смртна духовна голотија. Споредувајќи го ова учење со она на „*Лаодикија*“, наоѓаме дека саботата е поврзана со „*гревот*“ што го прави „*гол*“. Во овој последен контекст, практиката на саботата затоа веќе не е доволна за зачувување на Христовата благодат, бидејќи со нудење на нејзината целосна пророчка светлина на официјалните адвентистички власти помеѓу 1982 и 1991 година, барањето на Исус Христос се зголемило и тој сака за ова ера кога со практикувањето на неговата света сабота, избраниот достоин за неговата благодат го дава својот интерес, своето време, својот живот и целата своја душа за неговите откровенија пророкувани во Даниел и Откровението; но и низ откриената Библија која ги сочинува нејзините „*два сведоци*“ според Отк. 11:3.

Сведоштвото Божјо дадено на земјата

Колку и да е важно, Божјата посета на човештвото во форма на Исус Христос не треба да нè натера да забораваме на Неговата претходна посета во времето на Мојсеј. Затоа што во овој далечен контекст Бог му го открил потеклото на копнената димензија. И како откровение дадено од Бога, извештајот за Битие е исто толку важен како оној од Откровението што му бил откриен на апостол Јован. Формата избрана од Бога да го организира земниот живот го пророкува неговиот план за љубов кон суштествата на кои им дава целосна слобода, за да можат да одговорат на неговата љубов и да живеат со него вечно или да ја отфрлат и исчезнат во ништожноста на смртта, во согласност со условите на неговата спасувачка понуда.

Ако Адам е создаден сам, прво, тоа е затоа што е претставен како „*образ Божји* (1. Мој. 1:26-27)“ во потрага по љубов од слободен пандан на неговиот лик, затоа што цело време од неговата минатовечност беше еден од апсолутна осаменост. Тоа му станало неподнесливо до тој степен што бил подготвен да ги сноси последиците од слободата што ќе им ја даде на своите живи суштества. Создавањето на Ева од едно од ребрата на Адам, додека тој е потопен во смртен сон, го пророкува создавањето на неговата Црква, Избраниот составен од неговите верни избраници, плодот собран со неговото смртно помирување во Исус Христос; ова ја оправдува улогата на „*помошник*“ што Бог и ја припишува на жената што потекнува од него и чие

име Ева значи „ *живот* “. Избраниот ќе „ *живее* “ вечно, а на земјата, таа има вокација да му ја понуди на Бог својата „ *помош* “ да соработува човечко во остварувањето на нејзиниот проект кој има за цел да воспостави совршена споделена и непречена љубов во нејзините вечни универзуми.

Гревот на непослушноста влегува во човештвото преку Ева или преку симболот „ *жена* “ на нејзините избраници кои ќе го наследат овој првороден грев. Исто така, како и Адам, од љубов кон Ева, во Исус Христос, Бог станува човек да ја сподели и да ја носи на местото на својот Избраник, смртната казна што нејзините гревови ја заслужуваат. Според тоа, приказната за Битие е и историско сведоштво кое го открива нашето потекло и нивните околности, и пророчко сведоштво кое го открива спасоносниот принцип на големиот љубовен проект на семејниот творец Бог.

По првите шест дена од создавањето спомнати во Битие 1, шест дена кои ги пророкуваа шесте илјади години резервирани од Бога за неговиот избор на земните избраници, во Битие 2, под ликот на вечната сабота, седмиот неограничен ден ќе се отвори за добредојде. докажаните и избраните избрани.

Бог од самиот почеток го знае исходот од неговиот проект, имињата на неговите избраници кои ќе се појават во текот на шест илјади години. Тој ја имаше целата моќ и авторитет да им суди и да ги уништи бунтовните ангели без да мора да ја создаде нашата земна димензија. Но, токму затоа што ги почитува своите суштества, кои го сакаат и кои тој ги сака, организира универзална демонстрација на земјата создадена за оваа цел.

Бог го издигнува над сè, принципот на вистината. Како што е најавено во Пса.51:6, Исус ги дефинира своите избраници како „ *повторно родени* “ или „родени од вистината“ за да можат да се усогласат со мерилото на божествената вистина. Според Јован 18:37, тој самиот дошол да „ *сведочи за вистината* “ и се претставува во Отк. 3:14 под името „ *Вистинскиот* “. Ова воздигнување и глорификација на принципот на вистината е во **апсолутна спротивставеност** на принципот на лагата и двата принципа имаат повеќе форми. Принципот на лажење постојано ги заведувал жителите на земјата низ нејзината историја. Во модерните времиња, лажењето стана норма на постоење. Тој е усвоен под терминот „*блеф*“ во трговскиот ум, но сепак е плод на ѓаволот, „ *татко на лагата* “ според Јован 8:44. На религиозно ниво, лагите се појавуваат во форма на повеќе различни религиозни фалсификати во зависност од засегнатите народи и места на земјата. И самата христијанска вера стана совршена слика на „збунетост“ (= Вавила), толку многу се нејзините темни фалсификати.

Лажењето се учи научно. Бидејќи спротивно на нејзиниот авторитарен пристап, научната мисла не е способна да обезбеди вистински доказ за нејзините еволутивни теории за видовите и за милионите и милијардите години што нејзините научници му ги припишуваат на постоењето на Земјата. Спротивно на оваа научна мисла, сведочењето на творецот Бог нуди многу докази за неговата реалност, бидејќи копнената историја сведочи за неговите постапки, од кои поплавата на водите е првиот пример, потврдено со присуството на морски фосили во рамнините и дури и

на врвовите на највисоките планини на земјата. На ова природно сведоштво се додава сведоштвото оставено од човечката историја, животот на Ное, животот на Авраам, ослободувањето на Евреите од египетското ропство и раѓањето на еврејскиот народ, живи очевидци на неговата историја до времето крајот на светот; тука е и сведочењето на очевидците на апостолите на Исус Христос кои биле сведоци на неговите чуда, неговото распнување и неговото воскресение; тоа до тој степен што ги остави стравот од смртта и тие тргнаа по патот на мачеништвото, нивниот Господар и нивниот примерен Исус од Назарет.

Евоцирајќи го овој збор „мачеништво“ морам овде да отворам објаснување.

Забелешка: не мешајте мачеништво со казна

Двете работи имаат ист надворешен изглед и затоа лесно може да се помешаат. Меѓутоа, оваа конфузија има сериозни последици бидејќи казнената акција ризикува да му се припише на вистинскиот избран Божји и обратно, детето на ѓаволот може да се припише на мачеништво за многу измамен Бог. Значи, за да видиме јасно, мора да ја земеме предвид следната анализа која поаѓа од овој принцип; Прво, да го поставиме прашањето: што е мачеништво? Овој збор доаѓа од грчкиот „мартус“ што значи: сведок. Што е сведок? Тоа е оној кој известува верно или не што видел, слушнал или што разбрал на некоја тема. Темата што нè интересира овде е религиозна, а меѓу оние што сведочат за Бог има вистинити и лажни сведоци. Она што е сигурно е дека Бог ја прави разликата помеѓу двете. Вистината му е позната и тој ја благословува затоа што од своја страна овој вистински сведок се труди да се покаже верен практикувајќи ја во „делата“ сета своја откриена вистина и истрајува на овој пат до прифаќањето на вистината. И оваа смрт е автентично мачеништво, затоа што животот принесен на смрт е во согласност со стандардот на светоста што Бог го бара за неговото време. Ако понудениот живот не е во оваа согласност, тогаш тоа не е мачеништво, тоа е казна што удира на живо суштество предадено на ѓаволот за неговото

уништување, бидејќи тој нема корист од заштитата и благословот Божји. Во зависност од усогласеноста со стандардот на вистината што го бара Бог за секоја доба, идентификацијата на „мачеништвото“ ќе почива на нашето знаење за божествениот суд откриен во неговите пророштва кои се насочени кон времето на крајот; што е цел и предмет на оваа работа.

Важно е да се разбере дека вистината нема капацитет да го претвори бунтовниот ум; тоа го докажува искуството на првосоздадениот ангел, именуван од Бога, сатаната, уште од неговиот бунт. Вистината е принцип кон кој природно ќе се чувствуваат привлечени избраните, оние кои ја сакаат и се подготвени да се борат покрај Бога во Исус Христос, лагата што му штети.

Како заклучок, Божественото Откровение се гради постепено во текот на шест илјади години искуства и сведоштва живеени во најдобри и најлоши услови. Времето од шест илјади години може да изгледа кратко, но за човекот кој дава вистински интерес само за годините на сопствениот живот, тоа е всушност доволно долго време кое му дозволува на Бога да се протега со векови, поточно преку шест илјади години. , различните фази од достигнувањата на неговиот глобален проект. Исклучиво во Исус Христос, Бог им дава на своите избрани на последното време, во врска со неговите тајни и дела, јасно разбирање резервирано за ова последно време.

Битие: витално пророчко резиме

Во ова разбирање, извештајот од Битие ги доставува основните клучеви за библиските пророштва на Даниел и Откровението; и без овие клучеви, ова разбирање е невозможно. Овие работи ќе се потсетуваат кога е потребно, за време на пророчкото проучување, но отсега натаму, мора да знаеме дека зборовите „ *длабоко, море, земја, жена* “ ќе носат специфична идеја за божествената мисла во нејзиното откровение „Апокалипса“. Тие се поврзани со три последователни фази на копненото создавање. „ *Амбис* “ се однесува на планетата Земја целосно покриена со вода без никаков живот. Потоа, на вториот ден, оној на раздвојувањето на елементите, „ *морето* “, како синоним и симбол на смртта, на 5-тиот ^{ден ќе биде населено само со морски животни}; неговата околина е непријателска за човечките суштества создадени да дишат воздух. „ *Земјата* “ излегува од „ *морето* “ и на петтиот ден ќе биде населена со животни и конечно, на шестиот ден, „ *човекот создаден според Божјиот лик* “ и „ *жената* “ што ќе се формира. на човечко ребро. Заедно, мажот и жената ќе зачат две деца. Првиот „ *Авел* “, типот на духовниот избраник (*Авел* = Отецот е Бог) ќе биде убиен од љубомора од неговиот стар

„ *Каин* “, тип на телесниот, материјалистички човек (= стекнување) пророкувајќи ја на тој начин судбината на типичните избраници, Исус Христос и неговите избраници, кои ќе пострадаат и ќе умрат како маченици поради „Каините“, Евреите, католиците и протестантите, сите „трговци на храмот“, чијашто последователна и агресивна љубомора се покажува и постигнато низ земната историја. Затоа, лекцијата што ја дава Божјиот Дух е следна: од „ амбисот “ последователно излегуваат „ морето и земјата “ симболите на лажните христијански религии кои водат до погибел на душите. За да го назначи своето избрано собрание, тој ѝ го дава зборот „ жена “ која е, ако е верна на својот Бог, „ Жената “, на „ јагнето “, лик симбол на самиот Христос пророкуван со зборот „ маж “ (Адам) . Ако е неверна, останува „ жена “, но добива имиц на „ проститутка “. Сите овие работи ќе бидат потврдени во деталната студија презентирана во ова дело и нивната витална важност ќе стане очигледна. Можете лесно да разберете, во 2020 година, настаните пророкувани во пророштвата на Даниел и Откровението, во најголем дел, веќе се исполнети во историјата и тие им се познати на луѓето. Но, тие не беа идентификувани за духовната улога што им ја дал Бог. Историчарите забележуваат историски факти, но само Божјите пророци можат да ги толкуваат.

Вера и неверување

По природа, луѓето од своето потекло се од типот на верници. Но, верувањето не е вера. Човекот отсекогаш верувал во постоењето на Бог или божества, супериорни духови на кои морале да им служат и на кои морале да им угодат за да не претрпат штета предизвикана од нивниот гнев. Ова природно верување се протегало од векови до векови и милениуми до милениуми до модерното време, каде научните откритија го поседувале мозокот на западниот човек кој оттогаш станал недоверлив и неверен. Забележете дека оваа промена главно ги карактеризира луѓето со христијанско потекло. Затоа што во исто време, на исток, на далечниот исток и во Африка, останала верувањата во невидливи духови. Ова се објаснува со натприродни манифестации на кои сведочат луѓето кои ги практикуваат овие верски обреди. Во Африка, јасните докази за постоењето на невидливи духови го забрануваат неверувањето. Но, она што овие луѓе не го знаат е дека духовите кои силно се манифестираат меѓу нив се всушност

демонски духови отфрлени од Бога Творецот на целиот живот и осудени на смрт на условна казна. Овие луѓе не се неверници, ниту неверници, како западњаци, но резултатот е ист, бидејќи им служат на демоните кои ги заведуваат и ги држат под нивна тиранска доминација. Нивната религиозност е од идолопоклонички пагански тип кој го карактеризира човештвото уште од неговото потекло; Ева беше неговата прва жртва.

На Запад, неверувањето е навистина резултат на избор, бидејќи малку луѓе не се свесни за своето христијанско потекло; а меѓу бранителите на републиканската слобода има луѓе кои цитираат зборови од Светото Писмо, со што сведочат дека не знаат за нејзиното постоење. Тие не се неуки за славните факти за кои тоа сведочи за Бога, а сепак, тие избираат да не ги земаат предвид. Токму овој тип на неверување Духот го нарекува неверување и кој е апсолутно бунтовно противење на вистинската вера. Затоа што ако ги земе предвид доказите што му ги дава животот низ целата земја, а особено во натприродните манифестации на африканските народи, човекот нема можност да го оправда своето неверување. Затоа, натприродните дејства што ги вршат демоните го осудуваат западното неверување. Создателот Бог, исто така, дава доказ за своето постоење, дејствувајќи моќно преку појавите што ги создава природата подредени на него; земјотреси, вулкански ерупции, деструктивни плимни бранови, смртоносни епидемии, но сите овие работи сега добиваат научни објаснувања кои го маскираат и уништуваат божественото потекло. На окото, овој голем непријател на верата, му се додава научното објаснување кое го убедува човечкиот мозок и истовремено го охрабрува во неговите избори кои го водат до неговата пропаст.

Што очекува Бог од своите созданија? Меѓу нив ќе ги избере оние кои ги одобруваат неговите сфаќања за животот, односно кои ги прифаќаат неговите мисли. Верата ќе биде средство, но не и цел. Затоа „*верата без дела*“, која мора да ја носи, се вели дека е „*мртва*“ во Јаков 2:17. Затоа што ако постои вистинска вера, постои и лажна вера. Правото и погрешното ја прават целата разлика, а Бог нема проблем да ја идентификува послушноста за да ја разликува од непослушноста. Во секој случај, тој останува единствениот судија чие мислење ќе одлучува за вечната иднина на секое негово создание, бидејќи целта на неговиот избор е единствена и неговата понуда за вечен живот се добива исклучиво преку Исус Христос. Преминот на земјата е оправдан само да ја понуди можноста за овој избор на вечни избрани. Верата не е плод на огромни напори и жртви, туку плод на природна состојба добиена или не од суштеството од неговото раѓање. Но, кога постои, мора да се храни од Бога, во спротивно умира и исчезнува.

Вистинската вера е ретка работа. Бидејќи спротивно на измамничкиот аспект на официјалната христијанска религија, не е доволно да се постави крст над гробот на некое суштество за да му бидат отворени вратите на рајот. И јас го истакнувам ова затоа што изгледа занемарено, рече Исус во Мат.7:13-14: „*Влезете низ тесната порта. Зашто широка е портата и широк е патот што води кон пропаст, и многумина влегуваат низ неа. Но, тесна е портата и тесен е патот што води кон животот, а*

малкумина се оние кои го наоѓаат. » Ова учење е дополнително потврдено во Библијата со примерот на депортацијата на Евреите во Вавилон, бидејќи Бог само ги наоѓа достоинствени за неговиот избор Даниел и неговите тројца придружници и пет моќни цареви; и Езекиел кој живее во оваа ера. Потоа читаме во Езек.14:13-20: „ Сине човечки, ако некоја земја згреши против мене со неверство, и јас ја испружам раката против неа, ако за неа го скришам стапот леб, ако пратив глад на него, кога би уништил луѓе и ѕверови од него, а во него би биле овие тројца мажи, **Ное, Даниел и Јов**, тие ќе ги спасат своите души со својата праведност, вели Господ Јехова. Ако предизвикав диви ѕверови да талкаат низ земјата што ќе ја населува, ако таа стане пустина каде што никој нема да помине поради овие ѕверови, а меѓу неа беа овие тројца луѓе, јас ќе бев жив! вели Господ Јехова, **тие нема да спасат синови или ќерки, туку само тие ќе се спасат**, а земјата ќе стане пустина. Или ако го донесов мечот против оваа земја, ако реков: Нека тече мечот низ земјата! Ако истребев луѓе и ѕверови, а меѓу него беа овие тројца луѓе, ќе бев жив! вели Господ Јахве, **тие нема да спасат синови или ќерки, туку само ќе се спасат**. Или ако испратев чума во оваа земја, ако го излеав својот гнев против неа преку смртност, за да истребам од неа луѓе и ѕверови, а меѓу нив имаше **Ное, Даниел и Јов, јас сум жив! вели Господ Јехова, тие не сакаа да спасат синови или ќерки, туку со својата праведност ќе ги спасат своите души.** » Така дознаваме дека во времето на потопот на водите, само Ное бил пронајден достоинствен за спас меѓу осумте луѓе заштитени со арката.

Исус понатаму рекол во Мат.22:14: „ **Зашто мнозина се повикани, но малкумина се избрани.** Причината е едноставно објаснета со високиот стандард на светост што го бара Бог кој сака да го заземе првото место во нашето срце или ништо. Последица на ова барање е спротивна на хуманистичкото размислување за светот кое го става човекот над сè. Апостол Јаков нè предупреди против ова противење, велејќи ни: „ **Прељубници! Зар не знаете дека љубовта кон светот е непријателство против Бога ? Оној што затоа сака да биде пријател на светот, се прави себеси непријател на Бога.** » Исус повторно ни кажува во Мат.10:37: „ **Кој љуби татко му или мајка му повеќе од мене не е достоинствен за мене, и кој љуби неговиот син или ќерка повеќе од мене не е достоинствен за мене.** ” Исто така, ако како мене поканите пријател да одговори на овој религиозен критериум што го бара Исус Христос, немојте да се чудите ако ве нарече фанатик; Ова е она што ми се случи, и тогаш разбрав дека го имам само Исус за мој вистински пријател ; него, „ **Вистинскиот** “ од Отк.3:7. Ќе те наречеме и фундаменталист, затоа што се покажуваш чесен кон Бога, легалист, затоа што преку својата послушност го сакаш и почитуваш неговиот најсвет закон. Ова ќе биде, делумно, човечката цена што треба да се плати за да му угодиме на Господ Исус, толку достоинствена за нашата самопожртвуваност и нашата целосна посветеност што тој ја бара.

Верата ни овозможува да ги примиме од Бога неговите тајни мисли додека не ја откриеме големината на неговиот прекрасен проект. И за да го разбере неговиот целокупен проект, избраниот мора да го земе предвид

небесниот живот на ангелите кој му претходеше на земното искуство. Затоа што во ова небесно општество, поделбата на суштествата и изборот на добри ангели верни на Бога не беа извршени врз верата во Христа распнатиот или врз неговото отфрлање како што би било случај на земјата. Ова потврдува дека на универзално ниво, распнувањето на Христос кој останал безгрешен за Бог е **средство** за осуда на ѓаволот и неговите следбеници и дека на земјата, верата во Исус Христос го претставува **средството кое** Бог го избрал за да ја има љубовта што ја чувствува за своите избрани кои го сакаат и ценат. **Целта** на оваа демонстрација на неговата целосна саможртва беше да може законски да ги осуди на смрт бунтовните небесни и земни суштества кои не го делат неговото чувство за постоење. И меѓу неговите земни суштества, тој ги избира оние кои ги прифаќаат неговите мисли, ги одобруваат неговите постапки и неговите судови затоа што се способни да ја споделат неговата вечност. На крајот, тој ќе го реши проблемот создаден од слободата дадена на сите негови небесни и земни суштества, бидејќи без оваа слобода, љубовта на неговите избрани суштества би била безвредна, па дури и невозможна. Навистина, без слобода, суштеството не е ништо повеќе од робот, со автоматизирано однесување. Но, цената на слободата, на крајот, ќе биде истребување на бунтовните суштества на небото и земјата.

Така е даден доказ дека верата не почива на едноставното: „*Верувај во Господ Исус и ќе се спасиш*“. Овие библиски зборови се засноваат на она што го подразбира глаголот „верува“, имено, послушност кон божествените закони кои ја карактеризираат вистинската вера. За Бог, целта е да се најдат суштества кои му се послушни од љубов. Некои најде меѓу небесните ангели и меѓу неговите земни човечки суштества, некои избра и ќе продолжи да избира до крајот на времето на благодатта.

Храна за соодветно време

Како што на човечкото тело му е потребна храна за да го продолжи својот живот, така и на верата произведена во неговиот дух му е потребна и нејзината духовна храна. Секое човечко суштество чувствително на демонстрацијата на љубовта дадена од Бога во Исус Христос чувствува желба за возврат да направи нешто за него. Но, како можеме да направиме

нешто што го радува ако не знаеме што очекува од нас? Одговорот на ова прашање е тој што ќе ја сочинува храната на нашата вера. Бидејќи „*без вера е невозможно да се угоди на Бога*“ според Евр.11:6. Но, оваа вера сепак мора да биде жива и пријатна за него со нејзината усогласеност со неговите очекувања. Зашто Господ Бог Семоќниот е негов Завршувач и негов Судија. Мноштво христијански верници копнеат да имаат добар однос со небесниот Бог, но овој однос останува невозможен затоа што нивната вера не е соодветно негувана. Одговорот на проблемот ни е даден во Мат.24 и 25. Исус го фокусира своето учење на нашите последни денови кои набргу му претходат на времето на неговото второ појавување, овој пат, во славата на неговото божество. Тој го опишува со множење на сликите во параболи: парабола за смоквата, во Мат.24:32 до 34; парабола за ноќниот крадец, во Мат.24:43 до 51; парабола за десетте девици, во Мат.25:1 до 12; парабола за талентите, во Мат.25:13 до 30; параболи за овците и козите, во Мат.25:31 до 46. Меѓу овие параболи, споменувањето на „*храна*“ се појавува двапати: во параболата за ноќниот крадец и во онаа за овците и козите бидејќи, и покрај Изгледа, кога Исус вели: „*Бев гладен и ми дадовте да јадам*“, тој ни зборува за духовна храна, без која човечката вера умира. „*Зашто човекот нема да живее само од леб, туку од секој збор што излегува од устата Божја*“. Мат.4:4“. Целта на храната на верата е да го заштити од „*втората смрт*“ од Отк. 20, што предизвикува човек да го изгуби правото да живее вечно.

Како дел од оваа рефлексивна, насочете го вашиот поглед и внимание кон оваа парабола за ноќниот крадец:

V.42: „*Затоа, внимавајте, зашто не знаете во кој ден ќе дојде вашиот Господ*“.

Темата на враќањето на Исус Христос е дефинирана и нејзиното „чекање“ ќе предизвика духовно будење во Соединетите Американски Држави, помеѓу 1831 и 1844 година. од нивните современици со терминот „адвентисти“; збор земен од латинскиот „adventus“ што значи: доаѓање.

V.43: „*Добро знајте го ова, кога господарот на куќата би знаел во која ноќна стража треба да дојде крадецот, би бдеел и не би дозволил да му ја пробијат куќата*“.

Во овој стих, „*господарот на куќата*“ е ученикот кој чека Исус да се врати, а „*крадецот*“ се однесува на самиот Исус. Преку оваа споредба, Исус ни ја покажува предноста да го знаеме датумот на неговото враќање. Затоа, тој нè поттикнува да го откриеме, а нашето слушање на неговите совети ќе го условува нашиот однос со него.

V.44: „*Затоа и вие бидете подготвени, зашто Синот Човечки доаѓа во час кога не мислите*“.

го поправив идното време на глаголите затоа што во оригиналниот грчки јазик овие глаголи се во сегашно време. Навистина, овие зборови Исус им ги кажал на своите современи ученици кои го испрашуваат на оваа тема. Господ, во времето на крајот, ќе ја искористи оваа „адвентистичка“ тема за да ги просее христијаните ставајќи ги на тест на пророчката вера; за таа цел, тој сукцесивно со текот на времето ќе организира четири „адвентистички“

очекувања; секој пат оправдан со ново осветлување дадено од Духот, првите три во врска со пророчките текстови на Даниел и Откровението.

V.45: „ *Кој е тогаш верниот и разумен слуга, кого неговиот господар го постави над својот народ за да му дава храна во право време?* »

Внимавајте да не направите грешка во расудувањето, бидејќи „ *храната* “ за која се зборува во овој стих моментално е пред вашите очи. Да . , а надвор од овие одговори, неочекувани откритија, како што е вистинскиот датум на враќањето на Исус Христос кој нè обврзува до пролетта 2030 година во четвртото и последно „адвентистичко“ „чекање“.

Бидејќи сум лично загрижен од овој стих, го презентирам овој документ, плод на мојата верност кон Богот на вистината и на мојата разумност, бидејќи не сакам да бидам изненаден од враќањето на Исус Христос. Исус овде го открива својот план за последното време. Тој за ова време планира „ *храна* “ која е погодна да ја потхрани верата на неговите избраници кои верно го чекаат неговото славно враќање. И оваа „ *храна* “ е пророчка.

V.46: „ *Блажен е тој слуга, кого неговиот господар, кога ќе пристигне, ќе го најде како прави!* »

Контекстот на неговото славно враќање е потврден овде, тој е оној на четвртото „адвентистичко“ очекување. Засегнатиот слуга навистина е веќе многу среќен што ја знае откриената мисла на Бога, неговиот суд за верата на луѓето. Но, ова блаженство ќе се прошири и ќе ги загрижи сите оние кои, примајќи ја оваа последна божествена светлина, за возврат ќе ја пропагираат и ќе ја споделат со избраните расфрлани по земјата, до ефективно враќање на Исус Христос.

V.47: „ *Вистина ви велам, тој ќе го утврди над сиот свој имот.* »

Господовите добра до неговото враќање ќе се однесуваат на духовните вредности. А слугата станува за Исус, чувар на неговото духовно богатство; ексклузивен депозитар на неговите пророци и неговата откриена светлина. Откако ќе го прочитате целиот овој документ, ќе можете да видите дека не претерувам кога на неговото библиско пророчко откровение му го дадам името „богатство“. Кое друго име би можел да му дадам на откровението кое штити од „ *втората смрт* “ и го отвора патот кон вечниот живот? Затоа што ја растура и исчезнува можноста за сомнеж кој е фатален за верата и спасението.

V.48: „ *Но, ако е зложен слуга, кој вели во себе: Мојот господар одложува да дојде* “ ,

Животот создаден од Бога е од бинарен тип. Сè има своја апсолутна спротивност. И Бог им дал на луѓето два пата, два патишта за да ги водат нивните избори: *живот и добро, смрт и зло; пченицата и плевата; овците и козите , светлината и темнината* . Во овој стих, Духот го таргетира злиот слуга, но сепак слуга, што ја означува лажната вера нехранета од Бога и пред сè, лажната христијанска вера која завршува стигнува и ја опфаќа самата адвентистичка вера, во нашето време на крајот. . Не добивајќи повеќе светлина од Исус Христос затоа што тој го одбил она што му беше претставено помеѓу 1982 и 1991 година и кое го најави неговото доаѓање во

1994 година, овој адвентизам произведе плод на злоба што резултираше со зрачењето на Божјиот гласник во ноември 1991 година. Забележете дека Исус ги открива скриените мисли на срцето: „*кој вели во себе*“. Бидејќи појавите на надворешно религиозно однесување се крајно измамнички; религиозниот формализам ја заменува вистинската жива вера полна со ревност за вистината.

V.49: „... ако почне да ги тепа своите другари, ако јаде и пие со пијаниците“ ,

Сликата е малку очекувана до денес, но зрачењето ја изразува, јасно, во време на мир, противењето и борбата кои го изразуваат и претходат на вистинскиот прогон што ќе дојде; тоа е само прашање на време. Од 1995 година, институционалниот адвентизам „*јаде и пие со пијаници*“ до тој степен што склучи сојуз со протестантите и католиците влегувајќи во екуменскиот сојуз. Зашто во Отк.17:2, насочена кон католичката вера наречена „*Големиот Вавилон*“ и протестантската вера наречена „*земја*“, Духот вели: „*Со неа земните цареви се предале на блудот , и тоа е од виното на неговиот блуд што жителите на земјата се опијани*“ .

V.50: „...господарот на овој слуга ќе дојде во ден што не го очекува, а во час што не знае“ ,

Последицата од отфрлањето на светлината во однос на третото адвентистичко очекување, и датумот 1994 година, конечно се појавува во форма на непознавање на времето на вистинското враќање на Исус Христос, односно четвртото адвентистичко очекување на божествениот проект. Ова незнаење е последица на раскинувањето на врската со Исус Христос, така што можеме да го заклучиме следново: адвентистите сместени во оваа трагична ситуација повеќе не се во очите на Бога или, според негова проценка, „адвентисти“ .

V.51: „...ќе го распарчи и ќе му го даде својот дел со **лицемерите** : ќе има плач и чкртање со заби. »

Сликата го изразува гневот што Бог ќе го нанесе на лажните слуги кои го предале. Во овој стих го забележувам терминот „**лицемери**“ со кој Духот ги означува лажните христијани во Дан.11:34, но потребно е пошироко читање за да се разбере контекстот на времето насочено од пророштвото, кое ги вклучува стиховите 33 и 35: „*и најмудриот меѓу нив ќе ги поучи многумина. Има некои што ќе подлежат некое време на мечот и пламенот, на заробеништво и грабеж. Во времето кога ќе подлежат, малку ќе им се помогне, и тоа многу ќе им се придружи од лицемерие . Некои од мудреците ќе паднат, за да бидат очистени, очистени и побелени, **до времето на крајот** , зашто тоа нема да дојде до одреденото време. Затоа , „*злбниот слуга*“ е навистина оној што ги изневерува очекувањата на Бога, неговиот Господар, и тој се придружува „*до времето на крајот*“, во таборот на „**лицемерите**“ . Оттогаш, тој го дели со нив Божјиот гнев кој ги удира до последниот суд, каде што се уништени, изгорени во „*огненото езеро*“ кое ја дава „*втората смрт*“ дефинитивно, според Отк. 20: 15: „*Кој не се најде запишан во книгата на животот, беше фрлен во огненото езеро*“ .*

Откриената историја на вистинската вера

Вистинската вера

Има многу работи да се каже на тема вистинска вера, но јас веќе го предлагам овој аспект кој ми се чини дека е приоритет. Секој што сака да воспостави врска со Бога мора да знае дека неговата или нејзината концепција за животот на земјата и на небото е екстремна спротивност на нашиот систем воспоставен на земјата, кој е изграден на горди и зли мисли инспирирани од Бога. неговиот непријател и оној на неговите вистински избраници. Исус ни го дал патот да ја препознаеме вистинската вера: „ **По нивните плодови ќе ги познаете** . Дали береме грозје од трње, или смокви од трн? (Мат.7:16)“. Врз основа на оваа изјава, биди уверен дека сите што го тврдат неговото име и кои не го приложуваат, неговата кроткост, неговата помош, неговата самопожртвуваност, неговиот дух на пожртвуваност, неговата љубов кон вистината и неговата ревност за послушност кон Божјите заповеди, никогаш не биле и никогаш нема да бидат негови слуги; тоа е она што нè учи 1. Кор.13 дефинирајќи ја харизмата на вистинската светост; она што го бара праведниот Божји суд: стих 6: „ *Таа не се радува на неправдата, туку се радува на вистината* “.

Како можеме да веруваме дека прогонетите и прогонувачите се судени од Бога на ист начин? Каква е сличноста меѓу Исус Христос, доброволно распнат на крст, и римската папска инквизиција или Џон Калвин, кој ги подложувал мажите и жените на мачење до нивната смрт? За да не ја видиме разликата, мора да ги игнорираме зборовите инспирирани од библиските списи. Така беше, пред Библијата да се шири низ целиот свет, но бидејќи таа беше достапна насекаде на земјата; кои оправдувања можат да ги оправдаат грешките во судењето на човечките суштества? Нема ниту еден. Затоа, претстојниот божествен гнев ќе биде многу голем и неконтролиран.

Три и пол години во кои Исус работеше во својата земна служба ни се откриени во Евангелијата, за да можеме да го знаеме стандардот на вистинската вера во Божјото мислење; единствениот што е важен. Неговиот живот ни е понуден како модел; модел што мораме да го имитираме за да бидеме препознаени од него како негови ученици. Ова усвојување имплицира дека го споделуваме неговото сфаќање за вечниот живот што тој го предлага. Таму е протеран себичноста, како и погубната и деструктивна гордост. Нема место за бруталност и зло во вечниот живот што им се нуди само на избраните признати од самиот Исус Христос. Неговото однесување беше мирно револуционерно, бидејќи тој, Учителот и Господ, се направи слуга на сите, наведнувајќи се до степен да им ги измие нозете на своите ученици, за да даде конкретно значење на неговата осуда на гордите вредности пројавени со водачите на еврејските верски личности од неговото време; работи кои и денес ги карактеризираат еврејските и христијанските религиозни луѓе. Во апсолутна спротивност, стандардот откриен во Исус Христос е стандардот на вечниот живот.

Покажувајќи им на своите слуги средства да се идентификуваат себеси, нивните непријатели, лажните Божји слуги, Исус Христос дејствувал за да ги спаси нивните души. И неговото ветување дека ќе биде, до крајот на светот, „ *среде* “ неговите избраници, се одржува и се состои од нивно

просветлување и заштита во текот на нивниот земен живот. Апсолутниот стандард на вистинската вера е дека Бог останува со своите избраници. Тие никогаш не се лишени од неговата светлина и неговиот Свет Дух. И ако Бог се повлече, тоа е затоа што избраниот веќе не е еден; неговиот духовен статус се промени во Божјиот праведен суд. Затоа што неговото расудување се прилагодува на човечкото однесување. На индивидуално ниво, промените остануваат можни во двете насоки; од добро во зло или од зло во добро. Но, тоа не е случај, на колективно ниво на религиозни групи и институции, кои само се менуваат од добро во зло, кога не се прилагодуваат на промените што ги воспоставил Бог. Во своето учење, Исус ни вели : „ *Добро дрво не може да дава лош плод, како што лошо дрво не може да дава добар плод* (Мат.7:18). Така, тој ни даде да разбереме дека католичката религија е „ *лошо дрво* “ поради нејзиниот одвратен плод и дека ќе остане така, преку својата лажна доктрина, дури и кога, лишена од монархиска поддршка, ќе престане да ги прогонува луѓето. И тоа е исто со англиканската религија создадена од Хенри VIII за да ги оправда неговите прелјуби и неговите злосторства; каква вредност може Бог да им даде на своите потомци и монарси наследници? Ова е случај и со протестантската калвинистичка религија, бидејќи се плашеше од овој основач, Џон Калвин, поради угледот на неговата суровост на карактерот и бројните егзекуции до смрт што ги легитимираше во неговиот град Женева, многу слични на католичките практики од неговото време, до степен да ги надминеме. Овој протестантизам веројатно немаше да му угоди на слаткиот Господ Исус Христос и на кој било начин не може да се земе како модел на вистинската вера. Толку е точно што во своето откровение дадено на Даниел, Бог ја игнорира протестантската реформација, насочена само кон папскиот режим од 1260 години и времето на воспоставување на пораките на адвентизмот од седмиот ден, носител на откриените божествени вистини, од 1844 г. , до крајот на светот, кој доаѓа, во 2030 година.

Историските зли религиозни фалсификати имаат сите аспекти на Божјиот одобрен модел, но тие никогаш не се совпаѓаат со него. Вистинската вера постојано се храни со Христовиот Дух, а лажната не. Вистинската вера може да ги објасни тајните на Божјите библиски пророштва, а лажната вера не може. Во светот кружат мноштво толкувања на пророштвата, секое пофантазно од последното. За разлика од нив, моите толкувања се добиени исклучиво од цитати од Библијата; Затоа пораката е прецизна, стабилна, кохерентна и конзистентна со мислата за Бога од која никогаш не се оддалечува; и Семоќниот бдее над него.

Подготвителни белешки за книгата Даниел

Името Даниел значи дека Бог е мојот судија. Познавањето на Божјиот суд е главна основа на верата, бидејќи тоа го води суштеството кон послушност на неговата откриена и разбрана волја, единствениот услов да биде благословено од него во секое време. Бог ја бара љубовта на своите суштества кои ја конкретираат и ја покажуваат преку нивната послушна вера. Затоа, Божјиот суд се открива преку неговите пророштва кои користат симболи како во параболите на Исус Христос. Божјиот суд најпрво е откриен во книгата Даниел, но таа ги поставува само главните основи за Неговиот суд за христијанската религиозна историја што ќе биде откриена детално во книгата Откровение.

Во Даниел, Бог открива малку, но ова квантитативно малку е од големо квалитативно значење, бидејќи го сочинува темелот на севкупното пророчко Откровение. Градежните архитекти знаат колку е одлучувачка и определувачка подготовката на градилиштето. Во пророштвото, ова е улогата дадена на откровенијата што ги добил пророкот Даниел. Навистина, кога нивните значења се јасно разбрани, Бог ја постигнува двојната цел **да го докаже своето постоење** и да им ги даде на своите избраници **ключевите за разбирање** на пораката пренесена од Духот. Во овие „неколку работи“ ги наоѓаме сите исти: најава за сукцесија на четири универзални доминантни империи од времето на Даниел (Дан.2, 7 и 8); официјалното датирање на земната служба на Исус Христос (Дан.9); објавувањето на христијанското отпадништво во 321 година (Дан.8), папското владеење од 1260 години помеѓу 538 и 1798 година (Дан.7 и 8); и сојузот „Адвентисти“ (Дан. 8 и 12) од 1843 година (до 2030 година). На ова го додавам Дан.11, кој, како што ќе видиме, ја открива формата и еволуцијата на крајната копнена нуклеарна светска војна која допрва треба да се заврши пред славното враќање на Спасителот Бог.

Суптилно, Господ Исус Христос го евоцирал името на Даниел за да потсети на неговата важност за новиот завет. „ *Затоа, кога ќе ја видите гнасотијата на пустошот, за која зборувааше пророкот Даниел, утврдена во светото место, нека внимава кој ја чита!* (Мат. 24:15) »

Ако Исус сведочел во корист на Даниел, тоа е затоа што Даниел ги примил од него учењата за неговото прво доаѓање и неговото славно враќање, повеќе од било кој друг пред него. За да бидат јасно разбрани моите зборови, мора да знаете дека Христос кој дојде од небото претходно му се претстави на Даниел под името „ *Мајкл* “, во Дан.10:13-21, 12:3 и ова име го зема Исус -Христос во Отк.12:7. Ова име „ *Микаел* “ е попознато во

неговата латинска католичка форма Мишел, името дадено на познатиот Мон Сен Мишел во бретонска Франција. Книгата на Даниел додава нумерички детали кои ни овозможуваат да ја знаеме годината на неговото прво доаѓање. Исто така, би сакал да истакнам дека името „*Микаел*“ значи: Кој е како Бог; а името „*Исус*“ се преведува како: Јахве спасува. И двете имиња се однесуваат на големиот творец Бог, првото со небесна титула, второто со земната титула.

Откровението на иднината ни е претставено како повеќекатна градежна игра. На почетокот на киното, за да создадат релјефни ефекти во цртаните филмови, филмациите користеле стаклени чинии чии различни насликани обрасци, еднаш надредени, давале слика на неколку нивоа. Така е и со пророштвото дизајнирано од Бог.

Сè започнува во Даниел

КНИГАТА НА ДАНИЕЛ

Вие што го читате ова дело, знајте дека неограничениот Семоќен Бог е жив, иако е скриен. Ова сведоштво на „*пророкот Даниел*“ е напишано за да ве убеди во тоа. Го носи печатот на сведочењето за стариот и новиот завет затоа што Исус го поттикнал во зборовите упатени до неговите ученици. Неговото искуство го открива дејството на овој добар и праведен Бог. И оваа книга ни овозможува да го откриеме судот дека Бог го носи на религиозната историја на неговиот монотеизам, еврејски во првиот сојуз, потоа христијанин, во неговиот нов сојуз, изграден врз крвта пролеана од Исус Христос, на 3 април 30 од неговиот ера. Кој подобро од „*Даниел*“ може да го открие Божјиот суд? Неговото име значи „Бог е мојот судија“. Овие доживеани искуства не се басни, туку сведоштво за божествениот благослов на неговиот модел на верност. Бог го претставува меѓу трите луѓе кои би ги спасил во несреќа во Езек.14:14-20. Овие три типа на избраниот се „*Ное, Даниел и Јов*“. Божјата порака јасно ни кажува дека дури и во Исус Христос, ако не наликуваме на овие модели, вратата на спасението ќе остане затворена за нас. Оваа порака го потврдува тесниот пат, тесниот пат или тесната порта низ која треба да поминат избраните за да влезат во рајот, според учењето на Исус Христос. Приказната за „*Даниел*“ и неговите тројца придружници ни е претставена како модел на верноста што Бог ја спасува во денови на неволја.

Но, во оваа приказна за животот на Даниел има и преобраќање на тројца моќни кралеви кои Бог успеал да ги грабне од ѓаволот, кого тие го обожавале во потполно незнаење. Бог ги направи овие цареви најмоќните гласноговорници на неговата кауза во историјата на човештвото, први, но и последни, бидејќи овие луѓе-модели ќе исчезнат и религијата, вредностите, моралот непрестајно ќе опаѓаат. За Бога, грабнувањето душа е долга борба, а случајот со кралот „*Навуходоносор*“ е исклучително разоткриен модел од ваков вид. Ја потврдува параболата за Исус Христос, овој „*Добар Пастир*“ кој го остава своето стадо да ја бара изгубената овца.

Даниел 1

Дан 1:1 Во третата година од владеењето на јудејскиот цар Јоаким, вавилонскиот цар Навуходоносор тргна против Ерусалим и го опседна.

1а- Третата година од владеењето на Јоаким, јудејскиот цар
Владеење на Јоаким од 11 години од – 608 до – 597 година. Трета година во – 605 година.

1б- Навуходоносор

Ова е вавилонскиот превод на името на кралот Навуходоносор, „Набу го штити мојот најстар син“. Набу е месопотамискиот бог на знаењето и пишувањето. Веќе можеме да разбереме дека Бог има намера да му биде вратена оваа моќ над знаењето и пишувањето.

Дан 1:2 И Господ му го предаде во рацете јудејскиот цар Јоаким и дел од садовите на Божјиот дом. Навуходоносор го однел приборот во земјата Синар, во домот на својот бог, и го ставил во ризницата на својот бог.

2а- Господ го предаде во неговите раце Јоаким, јудејскиот цар

Божјото напуштање на еврејскиот крал е оправдано. 2 Ch.36:5: Јоаким имаше дваесет и пет години кога стана цар, и царуваше единаесет години во Ерусалим. Тој го правеше она што е зло во очите на Господа, неговиот Бог .

2б- Навуходоносор ги однесе приборот во земјата Синар, во домот на својот бог, и ги стави во ризницата на својот бог.

Овој цар е незнабожец, тој не го познава вистинскиот Бог на кого му служи Израел, но се грижи да го почитува својот бог: Бел. По неговото идно преобраќање, тој ќе му служи на вистинскиот Бог на Даниел со истата верност.

Дан 1:3.

Дан 1:4 млади момчиња без маана на телото, згодни по изглед, обдарени со мудрост, разум и поука, способни да служат во царскиот дворец и кои ќе ги учат буквите и јазикот на Халдејците.

4а- Кралот Навуходоносор изгледа пријателски и интелигентен, тој само се обидува да им помогне на еврејските деца успешно да се интегрираат во неговото општество и неговите вредности.

Дан 1:5 Царот им доделуваше за секој ден по еден дел од храната од својата трпеза и од виното што го пиеше, со намера да ги воспитува три години, на крајот од кои ќе бидат во служба на кралот.

5а- Добрите чувства на кралот се очигледни. Со младите го споделува она што самиот го нуди, од боговите до храната.

Дан 1:6 Меѓу нив беа Даниел, Ананија, Мисаил и Азарија од Јудините синови.

6а- Од сите млади Евреи одведени во Вавилон, само четворица од нив покажаа верност на моделот. Фактите што следат се организирани од Бога за да се покаже разликата во плодот што го носат оние што му служат и кои тој ги благословува и оние што не му служат и кои тој ги игнорира.

Дан 1:7 И поглаварот на евнусите им ги даде имињата: Даниел Валтазар, Ананија Седрах, Мисаил Мисах и Азарија Авденаго.

7а- Интелигенцијата ја споделуваат овие млади Евреи кои се согласуваат да носат пагански имиња наметнати од победникот. Именувањето е знак на супериорност и принцип поучен од вистинскиот Бог. 1. Мој.2:19: *И Господ Бог, кој ги создаде од земјата сите полски ѕверови и сите птици небесни, ги донесе кај човекот за да види како ќе ги нарече, и секое живо суштество да се вика како човек би му дал.*

7б- Даниел „Бог е мојот судија“ е преименуван во Валтазар: „Бел ќе штити“. Бел го назначува ѓаволот на кој овие пагански народи, во потполно незнаење, му служеле и му оддавале чест, жртви на демонски духови.

Хананија „Благодат или дадена од ЈаХВЕХ“ станува „Шадрах“, инспириран од Аку“. Аку бил бог на месечината во Вавилон.

Мишаел „Кој е Божјата праведност“ станува Мешак „кој му припаѓа на Аку“.

Азарија „Помош или помош е ЈаХВЕХ“ станува „Абед-Него“ „Слуга на Него“ и веќе таму е соларниот бог на Халдејците.

Дан 1:8 Даниел реши да не се извалка со царската храна и со виното што го пиеше царот, и го молеше главниот евнух да не го принудува да се оскверни.

8а- **Да се има паганско име** не претставува проблем кога сте поразени, но да се извалкате себеси до степен да го срамите Бога е премногу за барање. Лојалноста на младите ги навела да се воздржуваат од кралските вина и месо затоа што овие работи традиционално им биле презентирани на паганските божества кои се почитувале во Вавилон. Нивната младост нема зрелост и тие сè уште не размислуваат како Павле, верниот сведок на Христос кој ги смета лажните божества за ветар (Рим.14; 1Ко.8). Но, од страв да не ги шокира оние кои се слаби во верата, тој се однесува како нив. Ако постапи обратно, не прави грев, бидејќи неговото расудување е правилно. Бог ја осудува нечистотијата извршена доброволно со сето знаење и совест; во овој пример, намерниот избор да се почитуваат паганските богови.

Дан 1:9 Бог му дал на Даниел милост и благодат пред главниот евнух.

9а- Верата на младите се покажува со нивниот страв да не му се допаднат на Бога; Тој може да ги благослови.

Дан 1:10 Началникот на евнусите му рече на Даниел: „Се плашам од мојот господар од царот, кој ти одреди што да јадеш и да пиеш; зошто тој треба да го гледа твоето лице поочајно од она на младите луѓе на твоја возраст? Ќе ми ја изложиш главата на кралот.

Дан 1:11 Тогаш Даниел му рече на управителот на кого главниот евнух му го довери надзорот на Даниел, Ананија, Мисаил и Азарија:

Дан 1:12 Тестирајте ги своите слуги десет дена и дајте ни зеленчук да јадеме и вода да пиеме;

Дан 1:13 Тогаш погледни ги нашите лица и лицата на младите луѓе што јадат царската храна, и постапувај со своите слуги според она што си го видел.

Дан 1:14 И им го даде она што го бараа, и ги тестираше десет дена.

Дан 1:15 На крајот од десет дена тие беа поубави и подебели од сите млади луѓе што јадеа од царската храна.

15а- Можеме да воспоставиме духовна споредба помеѓу „ десетте дена “ од искуството на Даниел и неговите тројца придружници, со „ десетте дена “ на пророчките години на прогонство на пораката од ерата „ Смирна “ на Апо 2:10 . Навистина, и во двете искуства, Бог го открива скриениот плод на оние кои тврдат дека се од него.

Дан 1:16 Управникот ги зеде храната и виното што беа наменети за нив и им даде зеленчук.

16а- Ова искуство покажува како Бог може да дејствува на умовите на луѓето така што тие ги поддржуваат неговите слуги според неговата света волја. Затоа што ризикот што го презеде кралскиот управител беше голем и Бог мораше да интервенира за да ги прифати предлозите на Даниел. Искуството на верата е успех.

Дан 1:17 Бог им даде на овие четири млади луѓе знаење, разум во сите букви и мудрост; и Даниел ги објасни сите визии и соништа.

17а- Бог им дал на овие четворица млади луѓе знаење, интелигенција со сите букви и мудрост

Сè е дар од Господ. Тие што не го познаваат не знаат колку од него зависи дали се интелегентни и мудри или неуки и глупави.

17 б- и Даниел ги објасни сите визии и сите соништа.

Прв за да ја покаже својата верност, Даниел е почестен од Бог кој му го дава дарот на пророштво. Ова беше сведоштвото што му го даде во своето време на верниот Јосиф, заробеник на Египќаните. Меѓу Божјите приноси, Соломон ја избрал и мудроста; а за овој избор Бог му дал се останато, слава и богатство. Даниел за возврат ќе го доживее ова воздигнување изградено од неговиот верен Бог.

Дан 1:18 Во времето назначено од царот да му ги донесе, началникот на евнусите му ги претстави на Навуходоносор.

Дан 1:19 Царот разговараше со нив; и меѓу сите овие млади луѓе немаше како Даниел, Ананиј, Мисаил и Азарија. Затоа биле примени во служба на кралот.

Дан 1:20 *Што се однесува до сите работи што бараа мудрост и разум, и за кои царот ги испрашуваше, ги најде десет пати повисоки од сите волшебници и астролози кои беа во целото негово царство.*

20а- Бог на тој начин ја покажува „разликата меѓу оние што му служат и оние што не му служат“, што е напишано во Мал.3:18. Имињата на Даниел и оние на неговите придружници ќе влезат во сведочењето на Светото Писмо, бидејќи нивните демонстрации на верност ќе послужат како модели за да ги охрабрат избраните до крајот на светот.

Дан 1:21 *Така беше Даниел до првата година на царот Кир.*

Даниел 2

Дан 2:1 *Во втората година од владеењето на Навуходоносор, Навуходоносор сонувал соништа. Умот му беше немирен и не можеше да спие.*

1а- Значи, во – 604. Бог се пројавува во духот на кралот.

Дан 2:2 *Царот ги повика волшебниците, астролозите, волшебниците и Халдејците да му ги кажат неговите соништа. Тие дојдоа и се претставија пред царот.*

2а- Паганскиот крал потоа се свртува кон луѓето во кои дотогаш имал доверба, секој е специјалист во својата област.

Дан 2:3 *И царот им рече: Сонувал сон; мојот ум е вознемирен и би сакал да го знам овој сон.*

3а- Кралот рече добро: Сакам да го знам овој сон ; тој не зборува за неговото значење.

Дан 2:4 *Халдејците му одговорија на царот на арамејски јазик: „Царе, живи вечно! Кажете им на вашите слуги за тоа, па ние ќе ви објасниме.*

Дан 2:5 *Царот пак одговори и им рече на Халдејците: „Тоа ми избега; Ако не ме осветиш за сонот и неговото објаснување, ќе те растргнат на парчиња, а твоите куќи ќе се претворат во куп ѓубре.*

5а- Непопустливоста на кралот и екстремната мерка што тој ја презема се исклучителни и инспирирани од Бога, кој создава средства да го збунат паганскиот шарлатанизам и да ја открие неговата слава преку своите верни слуги.

Дан 2:6 *Но, ако ми го кажеш сонот и неговото објаснување, ќе добиеш од мене подароци и подароци и голема чест. Затоа, кажи ми го сонот и неговото објаснување.*

ба- Овие дарови, подароци и големи почести , Бог ги подготвува за своите верни избраници.

Дан 2:7 Тие вторпат одговорија: „Царот нека им го каже сонот на своите слуги, па ние ќе го објасниме“.

Дан 2:8 А царот одговори и рече: „Навистина сфаќам дека се обидуваш да добиеш време, бидејќи гледаш дека работата ми избега.

8а- Кралот ги прашува своите мудреци нешто што никогаш не било побарано, а тој не го постигнува.

Дан 2:9 Затоа, ако не ме известите за сонот, истата реченица ќе ве опфати сите; сакаш да се подготвиш да ми кажеш лаги и невистини, додека чекаш да се сменат времињата. Затоа, кажи ми го сонот, па ќе знам дали можеш да ми го дадеш објаснувањето.

9а- сакате да се подготвите да ми кажувате лаги и невистини, додека чекате да се сменат времињата

На тој принцип до крајот на светот се збогатуваат сите лажни гледачи и гатачи.

9б- Затоа, кажи ми го сонот, па ќе знам дали можеш да ми го дадеш објаснувањето

За прв пат ова логично размислување се манифестира во мислата на мажот. Шарлатаните одлично се забавуваат кога можат да им кажат што било на своите наивни и премногу лековерни клиенти. Барањето на кралот ја демаскира нивната граница.

Дан 2:10 Халдејците му одговорија на царот: „Нема никој на земјата што може да каже што бара царот; ниту еден крал, колку и да бил голем и моќен, никогаш не побарал такво нешто од ниеден волшебник, астролог или Халдејец.

10а- Нивните зборови се вистинити, бидејќи дотогаш Бог не се вмешал да ги разоткрие, за да разберат дека тој е единствениот Бог и дека нивните пагански божества не се ништо друго туку ништо и идоли изградени од раце и од човечки духови дадени. пред демонските духови.

Дан 2:11 Она што го бара царот е тешко; нема кој може да му каже на царот, освен боговите, чие живеалиште не е меѓу луѓето.

11а- Мудрите овде изразуваат непобитна вистина. Но, со овие забелешки, тие признаваат дека немаат врска со *боговите* , додека цело време ги консултираат измамни луѓе кои мислат дека преку нив ќе добијат одговори од скриените божества. Предизвикот што го лансираше кралот ги демаскира. А за да се постигне тоа, потребна беше непредвидливата и бесконечна мудрост на вистинскиот Бог, веќе возвишено откриена кај Соломон, овој господар на божествената мудрост.

Дан 2:12 На тоа царот се налутил и многу се налутил. Тој наредил да бидат убиени сите вавилонски мудреци.

Дан 2:13 Казната беше објавена, мудреците беа убиени и го бараа Даниел и неговите придружници за да ги уништат.

13а- Со ставањето на своите слуги пред смртта Бог ќе ги воскресне во слава со царот Навуходоносор. Оваа стратегија го пророкува последното искуство на адвентистичката вера каде што избраните ќе ја чекаат смртта

што ќе ја декретираат бунтовниците на одреден датум. Но и овде ситуацијата ќе биде обратна, бидејќи мртвите ќе бидат оние бунтовници кои ќе се убијат меѓу себе кога моќниот и победоносен Христос ќе се појави на небото за да им суди и осуди.

Дан 2:14 *Тогаш Даниел мудро и мудро му зборуваше на Арјох, началникот на царската стража, кој излезе да ги убие вавилонските мудреци.*

Дан 2:15 *А тој одговори и му рече на царскиот заповедник Арјох: „Зошто е толку строга казната на царот? Арјок му ја објасни работата на Даниел.*

Дан 2:16 *А Даниел отиде кај царот и го молеше да му даде време да му даде објаснување на царот.*

16а- Даниел постапува според неговата природа и неговото религиозно искуство. Тој знае дека неговите пророчки дарови му се дадени од Бог, во кого е навикнат да ја полага сета своја доверба. Кога дознал што прашува кралот, знае дека Бог ги има одговорите, но дали е негова волја да му ги соопшти?

Дан 2:17 *Тогаш Даниел отиде во својата кука и им кажа на Ананија, Мисаил и Азарија на своите другари за тоа,*

17а- Четворицата млади луѓе живеат во куќата на Даниел. „Оние од слично стадо заедно“ и го претставуваат Божјото собрание. Веќе пред Исус Христос, „каде што двајца или тројца се соберат во мое име, јас сум меѓу нив“, вели Господ. Братската љубов ги обединува овие млади луѓе кои демонстрираат прекрасен дух на солидарност.

Дан 2:18 *ги поттикнува да бараат милост од небесниот Бог, за Даниел и неговите придружници да не бидат уништени со останатите вавилонски мудреци.*

18а- Соочени со таква силна закана по нивните животи, жестоката молитва и искрениот пост се единственото оружје на избраните. Тие го знаат тоа и ќе чекаат одговор од нивниот Бог кој веќе им дал толку многу докази дека ги сака. На крајот на светот, на ист начин ќе постапат и последните избрани цел на смртната декрет.

Дан 2:19 *Тогаш тајната му беше откриена на Даниел во видение во ноќта. И Даниел го благослови небесниот Бог.*

19а- Баран од неговите избраници, верниот Бог е таму, бидејќи го организираше тестот за да сведочи за неговата верност за Даниел и неговите тројца придружници; со цел да ги издигне на највисоките позиции во владата на кралот. Тој, искуство по искуство, ќе ги направи неопходни за овој крал кого ќе го води и конечно ќе се преобрати. Ова преобраќање ќе биде плод на верното и беспрекорно однесување на четворицата млади Евреи осветени од Бога за исклучителна мисија.

Дан 2:20 *Даниел одговори и рече: „Благословено да е името Божјо од вечни векови! Мудроста и силата му припаѓаат.*

20а- Добро оправдана пофалба затоа што доказот за неговата мудрост е, во ова искуство, непобитно докажан. Нејзината сила го предала Јоаким на Навуходоносор и таа ги наметнала своите идеи во главите на луѓето кои требало да го поддржуваат нејзиниот проект.

Дан 2:21 Тој ги менува времињата и околностите, кој соборува и воспоставува цареви, кој им дава мудрост на мудрите и знаење на оние што имаат разум.

21а- Овој стих јасно ги изразува сите причини да веруваме во и во Бога. Навуходоносор на крајот ќе се преобрати кога целосно ќе ги сфати овие работи.

Дан 2:22 Тој го открива она што е длабоко и скриено, знае што е во темнината, и светлината останува со него.

22а- Ѓаволот може да го открие и она што е длабоко и скриено, но светлината не е во него. Тој го прави тоа за да ги заведе и одврати луѓето од вистинскиот Бог, кој, кога го прави тоа, дејствува за да ги спаси своите избраници, откривајќи им ги смртоносните стапици што ги поставија демоните осудени на земна темнина, од победата на Исус Христос над гревот. и смртта.

Дан 2:23 Божје на моите татковци, те прославувам и те фалам, што ми даде мудрост и сила, и што ми го објави она што го баравме од тебе, ни ја откри тајната на царот.

23а- Мудроста и силата беа во Бога, во молитвата на Даниел, и Бог му ги даде. Во ова искуство гледаме како се исполнува принципот поучен од Исус: „молете и ќе ви се даде“. Но, јасно е дека за да се добие овој резултат, лојалноста на апликантот мора да ги издржи сите тестови. Силата што ја примил Даниел ќе добие форма што ќе дејствува според мислите на кралот, кој ќе биде подложен на непобитен очигледен доказ што ќе го принуди да го признае постоењето на Богот на Даниел непознат за него и за неговиот народ дотогаш.

Дан 2:24 После тоа, Даниел отиде кај Арјох, кому царот му заповеда да ги уништи вавилонските мудреци; и тој отиде и му рече вака: Не уништувај ги вавилонските мудреци! Однеси ме пред царот, па јас ќе му дадам објаснување на кралот.

24а- Божествената љубов се чита кај Даниел кој размислува да добие живот за мудрите пагани. Ова е повторно однесување кое му сведочи на Бога за неговата добрина и сочувство, во состојба на умот на совршено смирение. Бог може да биде задоволен, неговиот слуга го прославува со делата на неговата вера.

Дан 2:25 Арјох брзо го доведе Даниел пред царот и му рече вака: Најдов меѓу јудејските заробеници човек кој ќе му објасни на царот.

25а- Бог го држи кралот во голема неволја, и само изгледот да го добие одговорот што го посакувал веднаш ќе го смири неговиот гнев.

Дан 2:26 Царот одговори и му рече на Даниел, кој се викаше Валтазар: „Можеш ли да ми го покажеш сонот што го видов и неговото објаснување?“

26а- Паганското име што му е дадено не менува ништо. Даниел, а не Валтазар ќе му го даде очекуваниот одговор.

Дан 2:27 Даниел одговори пред царот и рече: „Она што го бара царот е тајна, која мудреците, астролозите, волшебниците и гатачите не можат да му ја откријат на царот.“

27а- Даниел се застапува во име на мудрите. Она што кралот го побара од нив беше надвор од нивен дофат.

Дан 2:28 *Но има Бог на небото кој открива тајни и кој му објави на царот Навуходоносор што ќе се случи на крајот на времето. Ова е вашиот сон и визиите што ги имавте во вашиот кревет.*

28а- Овој почеток на објаснувањето ќе го направи Навуходоносор внимателен, бидејќи темата за иднината отсекогаш ги мачела и вознемирувала луѓето, а можноста за добивање одговори на оваа тема е возбудилива и утешна. Даниел го насочува вниманието на царот кон невидливиот жив Бог, што е изненадувачки за кралот кој ги обожавал материјализираните божества.

Дан 2:29 *На твојата постела, царе, ти се појавија мисли за тоа што ќе биде после ова време; и кој открива тајни, ви кажа што ќе биде.*

Дан 2:30 *Ако оваа тајна ми е откриена, не е затоа што во мене има мудрост поголема од мудроста на сите живи; но тоа е за да може да му се даде објаснување на царот и да ги знаеш мислите на твоето срце.*

30а- *не е дека во мене има мудрост повисока од онаа на сите живи луѓе; но тоа е така што објаснувањето му се дава на кралот*

Совршено смирение на дело. Даниел се трга настрана и му кажува на царот дека овој невидлив Бог е заинтересиран за него; овој Бог е помокен и поефикасен од оние на кои им служел дотогаш. Замислете каков ефект имаат овие зборови врз неговиот ум и срце.

30б- *и знај ги мислите на твоето срце*

Во паганската религија, мерилата за доброто и злото на вистинскиот Бог се игнорираат. Кралевите никогаш не се испрашувани, затоа што се плашат и се плашат затоа што нивната моќ е голема. Откривањето на вистинскиот Бог ќе му овозможи на Навуходоносор постепено да ги открива неговите карактерни недостатоци; она што никој не би имал смелост да го направи меѓу својот народ. Нам ни е упатена и лекцијата: *мислите на нашето срце можеме да ги знаеме само ако Бог дејствува во нашата совест.*

Дан 2:31 *Царе, погледна и виде голема слика; оваа статуа беше огромна и со извонреден сјај; таа застана пред тебе, а нејзиниот изглед беше ужасен.*

31а- *видовте голема статуа; оваа статуа беше огромна и со извонреден сјај*

Статуата ќе ги илустрира наследниците на големите земни империи кои ќе се наследуваат една со друга до враќањето во слава на Исус Христос, па оттука и нејзиниот *огромен изглед*. Неговиот *раскош* е оној на последователните владетели покрийени со богатство, слава и почести што ги даваат луѓето.

31б- *таа застана пред тебе, а нејзиниот изглед беше ужасен.*

Иднината што ја пророкува статуата лежи *пред* кралот, а не зад него. Нејзиниот ужасен аспект ги пророкува мноштвото човечки смртни случаи што ќе предизвикаат, војните и прогонствата што ќе ја карактеризираат човечката историја до крајот на светот; владетелите одат по трупови.

Дан 2:32 *Главата на оваа слика беше чисто злато; градите и рацете му беа сребрени; стомакот и бедрата му беа од бакар;*

32а- *Главата на оваа статуа беше од чисто злато*

Даниел ќе го потврди тоа во стих 38, *глава на злато* е самиот цар Навуходоносор. Овој симбол го карактеризира затоа што прво, тој ќе се преобрати и ќе му служи со вера на вистинскиот Творец Бог. Златото е симбол на прочистената вера во 1. Петрово 1:7 . Неговото долго владеење ќе ја одбележи религиозната историја и ќе го оправда неговото спомнување во Библијата. Покрај тоа, тој го сочинува **шефот** на изградбата на наследниците на земните владетели. Пророштвото започнува во првата година од неговото владеење во – 605 година.

32б- *градите и рацете му беа од сребро*

Среброто има помала вредност од златото. Се менува, златото останува непроменливо. Сведоци сме на деградација на човечките вредности што го следи описот на статуата од врвот до дното. Од – 539 година, империјата на Медијците и Персијците ќе ја наследи Халдејската империја.

32в- *стомакот и бутовите му беа од месинг*

Месингот исто така има помала вредност од среброто. Тоа е метална легура на база на бакар. Ужасно се влошува и го менува изгледот со текот на времето. Потврдо е и од среброто, самото потврдо од златото кое само по себе останува многу податливо. Сексуалноста е во центарот на сликата избрана од Бога, но таа е и сликата на човечката репродукција. Грчката империја, бидејќи навистина е таа, навистина ќе се покаже како многу плодна, давајќи му на човештвото својата паганска култура која ќе продолжи до крајот на светот. На грчките статуи во стопен и леан месинг луѓето ќе им се восхитуваат до крај. Се открива голотијата на телото, а неговиот развратен морал е неограничен; овие работи ја прават грчката империја типичен симбол на гревот кој ќе опстои низ вековите и милениумите до враќањето на Христос. Во Дан.11:21 до 31, грчкиот крал Антиохос 4 познат како Епифан, прогонител на еврејскиот народ „7 години“ помеѓу – 175 и – 168 година, ќе биде претставен како тип на папски прогонител на кој му претходи во пророчки извештај за ова поглавје. Овој стих 32 последователно ги групирал и евоцирал империите кои доведоа до Римската империја.

Дан 2:33 *неговите нозе од железо; неговите стапала, делумно од железо, делумно од глина.*

33а- *неговите нозе, од железо*

Како четврта пророчена империја, онаа на Рим се карактеризира со максимално стврднување претставено со железо. Тој е и најчестиот метал кој оксидира, рѓосува и се уништува. Тука повторно се потврдува влошувањето и се зголемува. Римјаните се многубошци; тие ги прифаќаат боговите на победените непријатели. Така грчкиот грев, преку нивното проширување, ќе се прошири на сите народи на неговата империја.

33б- *неговите стапала, делумно железни и делумно глинени*

Во оваа фаза, глинениот дел ја ослабува оваа тешка доминација. Објаснувањето е едноставно и историско. Во 395 година, Римската империја се распадна и по неа *десетте прсти на стапалата на статуата* ќе го постигнат формирањето на *десет* независни христијански кралства, но сите

ставени под верски надзор на бискупот од Рим, кој ќе стане папа од 538 година Овие десет кралеви се споменати во Дан.7:7 и 24.

Дан 2:34 Додека гледавте, падна камен без раце и ги удри стапалата од железо и глина на кипот и ги скрши.

34а- Сликата на каменот што удира е инспирирана од практиката на смрт со каменување. Ова беше стандард за погубување на виновните грешници во древниот Израел. Затоа, овој камен доаѓа да ги каменува земните грешници. Последната неволја на Божјиот гнев ќе биде град според Отк.16:21. Оваа слика ја пророкува акцијата на Христос против грешниците во времето на неговото славно божествено враќање. Во Зак.3:9, Духот му дава на Христос лик на камен, главниот во аголот, оној со кој Бог ја започнува изградбата на својата духовна зграда: *зашто, ете, каменот што го поставив пред Исус Навин, на овој камен има седум очи; ете, јас самиот ќе го врежам она што ќе биде врежано во него, вели Господ Саваот; и ќе го отстранам беззаконието на оваа земја за еден ден.* Потоа читаме во Зак.4:7: *Кој си ти, голема горо, пред Зоровавел? Ќе бидете измазнети. Тој ќе го постави главниот камен меѓу акламации: Благодат, благодат за неа! На истото место, во стиховите 42 и 47 читаме: Тој ми рече: Што гледаш? Одговорив, гледам, и ете, има свеќник целосно златен, со вазна на врвот и држи седум светилки, со седум држачи за светилки за светилките што се на врвот на свеќникот ; ... Зашто оние кои го презираа денот на слабите почетоци ќе се радуваат кога ќе го видат нивото во раката на Зоровавел. Овие седум се очите на Господа, кои се движат низ целата земја .* За да ја потврдиме оваа порака, во Отк.5:6 ќе ја најдеме оваа слика, на која седумте очи од каменот и свеќникот му се припишуваат на Божјото Јагне, имено, Исус Христос: *И видов, во средината на престолот и четирите живи суштества и среде старешините, јагне кое беше таму како заклано. Тој имаше седум рогови и седум очи, што се седумте Божји духови испратени низ целата земја.* Во судењето на грешните народи од Бога лично, ниедна човечка рака не интервенира.

Дан 2:35 Тогаш железото, глината, бакарот, среброт и златото се скршија заедно и станаа како плева што бега од летното гумно; ветерот ги однел, а од нив не била пронајдена трага. Но, каменот што го удри ликот стана голема планина и ја исполни целата земја.

35а- Тогаш железото, глината, бакарот, среброт и златото се скршија заедно и станаа како плева што бега од гумно во лето; ветерот ги однел, а од нив не била пронајдена трага.

При враќањето на Христос, потомците на народите симболизирани со злато, сребро, месинг, железо и глина, сите останале во своите гревови и достоини да бидат уништени од него, а сликата го пророкува ова уништување.

35б- Но, каменот што го удри ликот стана голема планина и ја исполни целата земја

Откровението ќе открие дека оваа објава целосно ќе се исполни по илјада години небесен суд, со поставувањето на избраните на обновената земја, во Отк. 4, 20, 21 и 22.

Дан 2:36 Ова е сонот. Објаснувањето ќе го дадеме пред кралот.

36a- Кралот конечно слуша што сонувал. Таков одговор не може да се измисли, бидејќи беше невозможно да се измами. Оној што му ги опишува овие работи, затоа и самиот го примил истото видение. И тој, исто така, одговара на барањето на кралот покажувајќи дека е способен да ги толкува сликите и да го даде нивното значење.

Дан 2:37 Царе, ти си цар над царевите, зашто небесниот Бог ти даде власт, моќ, сила и слава;

37a- Навистина го ценам овој стих каде што го гледаме Даниел како неформално зборува со моќниот крал, што никој не би се осмелил да го направи во нашите изопачени и расипани денови. Неформалното обраќање не е навредливо, Даниел има почит кон калдејскиот крал. Tuinality е само граматичка форма што ја користи изолиран субјект кој се изразува пред една трета страна. И „колку што е голем кралот, тој не е ништо помалку човек“ како што можеше да каже актерот Молиер во своето време. И наносот на неоправдани завети се роди во негово време со Луј 14 , гордиот „крал на сонцето“.

37b- Царе, ти си цар над краевите, зашто небесниот Бог ти ја даде царството

Повеќе од почит, Даниел му носи на царот небесно признание за кое тој не бил свесен. Всушност, небесниот Цар над краевите потврдува дека го изградил земниот цар над краевите. Владеењето над краевите ја сочинува империјалната титула. Симболот на империјата е „ орелските крилја “ што ќе ја карактеризира како прва империја во Дан.7.

37c- моќност,

Го означува правото на доминација над мноштвото и се мери во количина, т.е. маса.

Може да ја сврти главата и да наполни моќен крал со гордост. Царот понекогаш ќе се предаде на гордоста и Бог ќе го излечи преку тешко искушение на понижување откриено во Дан.4. Тој мора да ја прифати идејата дека не ја добил својата моќ со своја сила, туку затоа што вистинскиот Бог му ја дал. Во Дан.7, оваа моќ ќе ја земе симболичната слика на Мечката на Медијците и Персијците.

Добивајќи моќ, понекогаш, со чувство на празнина во себе и во својот живот, мажите извршуваат самоубиство. Моќта ве тера да фантазирате за добивање на голема среќа што не доаѓа. „Сè ново, сè убаво“, вели поговорката, но ова чувство едвај трае. Во модерниот живот, реномирани и восхитувани и збогатени уметници завршуваат со самоубиство и покрај очигледниот, блескав и славен успех.

37d- сила

Тоа го означува дејството, притисокот под ограничување што го тера противникот да се наведнува во борба. Но, оваа борба може да се води против самиот себе. Потоа зборуваме за силата на карактерот. Силата се мери според квалитетот и ефикасноста.

Има и свој симбол: лавот според Судиите 14:18: „ што е посилено од лавот, што е послатко од медот “. Силата на лавот е во неговите мускули;

оние од неговите шепа и канци, но особено оние од устата што ги стиска и ги задушјува своите жртви пред да ги проголта. Пренасоченото откривање на овој одговор на загатката што им ја поставил на Филистејците од Самсон ќе стане последица на акција на неспоредлива сила од негова страна против нив.

37. *и слава .*

Овој збор го менува значењето во неговите земни и небесни концепции. Навуходоносор ја добил човечката слава до ова искуство. Задоволството да се доминира и да се одлучува за судбината на сите суштества на земјата. Нему му преостанува да ја открие небесната слава што ќе ја добие Исус Христос така што ќе се направи себеси, Господар и Господ, слуга на своите слуги. За своето спасение, тој на крајот ќе ја прифати оваа слава и нејзините небесни услови.

Дан 2:38 *Тој ги даде во твои раце, каде и да живеат, синовите човечки, полските ѕверови и небесните птици, и те постави за владетел над сите нив: ти си тој што си златната глава.*

38а- Оваа слика ќе се користи за означување на Навуходоносор во Дан.4:9.

38б- *вие сте глава на злато.*

Овие зборови покажуваат дека Бог однапред ги знае изборите што ќе ги направи Навуходоносор. Овој симбол, *златната глава* , го пророкува неговото идно осветување и неговиот избор за вечно спасение. Златото е симбол на прочистената вера според 1 Петар 1:7: *така што испитувањето на вашата вера, поскапоцено од расипливото злато (кое сепак се испитува со оган), може да резултира со пофалба, слава и чест, кога ќе се појави Исус Христос* . Златото , овој податлив метал , е ликот на овој голем крал кој дозволува да се преобрази со делото на творецот Бог.

Дан 2:39 *После тебе ќе се појави друго царство, помало од твоето; потоа трето царство, кое ќе биде од бронза и ќе владее над целата земја;*

39а- Со текот на времето, квалитетот на човекот ќе се влоши; среброт на градите и двата крака на статуата е помало од златото на главата. Како Навуходоносор, Дариј Медиецот ќе се преобрати, Кир 2 Персиецот исто така според Есд.1:1 до 4, сите исто така го сакаат Даниел; а по нив Дариј Персиецот и Артаксеркс 1 ^{според} Есд.6 и 7. Во испушенијата ќе се радуваат кога ќе видат дека Богот на Евреите им доаѓа на помош на неговите.

39б- *потоа трето царство, кое ќе биде од бронза и кое ќе владее над целата земја.*

Овде ситуацијата сериозно се влошува за грчката империја. Месинг, симболот што го претставува, означува нечистотија, *грев* . Проучувањето на Дан.10 и 11 ќе ни овозможи да разбереме зошто. Но веќе е доведена во прашање културата на народот како изумител на републичката слобода и сите нејзини перверзни и корумпирани девијации кои според принципот немаат граница, затоа Бог вели во Про.29:18: *Кога нема откровение , народот е без воздржување; Среќен ако го држи законот!*

Дан 2:40 *Ќе има четврто царство, силно како железо; како што железото крши и крши сè, така ќе скрши и скрши сè, како железото што крши сè на парчиња.*

40а- Ситуацијата се влошува со ова четврто царство, кое е она на Рим, кое ќе доминира со претходните империи и ќе ги усвои сите нивни божества, така што ќе ги акумулира сите нивни негативни карактеристики што ќе донесе новина, железна дисциплина со немилосрдна цврстина. Ова го прави толку ефикасен што ниту една земја не може да му одолее; толку многу што неговата империја ќе се протега од Англија на запад до Вавилон на источната страна. Железото е навистина негов симбол, од неговите мечеви со две острици, неговиот оклоп и неговите штитови, така што при напаѓањето, војската добива изглед на наежвам со копје, застрашувачки ефективни против неуредно напади и распрснети од неговите непријатели .

Дан 2:41 *И како што ги виде стапалата и прстите, делумно од грнчарска глина, а делумно од железо, ова царство ќе се подели; но во него ќе има нешто од јачината на железото, зашто си видел железо измешано со глина.*

41а- Даниел не го прецизира тоа, но сликата зборува. *Стапалата и прстите* претставуваат доминантна фаза што ќе ја наследи паганската Римска империја сликана со *железо* . Поделена, оваа Римска империја ќе стане бојно поле за малите кралства формирани по неговото распаѓање. Сојузот на *железо* и *глина* не создава сила, туку поделба и слабост. Читаеме *грнчарска глина* . Грнчарот е Бог според Ер.18:6: *Не можам ли да постапувам кон вас како овој грнчар, доме на Израел? вели Господ. Ете, како што е глината во раката на грнчарот, така сте вие во мојата рака, доме на Израел!* Оваа глина е мирната компонента на човештвото од која Бог ги избира своите избраници и ги прави почесни садови.

Дан 2:42 *И како што прстите на нозете беа делумно од железо, а делумно од глина, така и ова царство ќе биде делумно силно, а делумно крехко.*

42а- Забележува дека римското *железо* продолжило до крајот на светот, иако Римската империја го изгубила своето единство и својата доминација во 395 година. Објаснувањето лежи во нејзиното обновување на доминацијата со религиозното заведување на римокатоличката вера. Ова се должи на вооружената поддршка што Клодовик и византиските императори му ја дале на епископот од Рим околу 500 година. Тие го изградија неговиот престиж и неговата нова папска моќ што го направи, но само во очите на луѓето, земниот водач на христијанската црква од 538 г.

Дан 2:43 *Видовте железо измешано со глина, бидејќи тие ќе се мешаат со човечки сојузи; но тие нема да се соединат меѓу себе, како што железото не се соединува со глината.*

43а- Прстите на *стапалата*, *десет* на број , ќе станат *десет рогови* во Дан.7:7 и 24. По телото и стапалата, тие ги претставуваат западните христијански народи на Европа во последно време, т.е. ера. Осудувајќи ги лицемерните сојузи на европските народи, Бог пред 2.600 години ја открил крехкоста на договорите што ги обединуваат луѓето од денешна Европа, прецизно обединети врз основа на „Римските договори“.

Дан 2:44 *Во деновите на овие цареви, небесниот Бог ќе подигне царство кое никогаш нема да биде уништено, ниту ќе помине под власт на друг народ;*

ќе ги скрши и ќе ги уништи сите овие царства, а тој самиот ќе опстојува засекогаш.

44а- *Во времето на овие кралеви*

Работата е потврдена, десетте прсти на нозете се современи со славното Христово враќање.

44б- *небесниот Бог ќе подигне царство кое никогаш нема да биде уништено*

Изборот на избраните се врши под името на Исус Христос уште од неговата служба, за време на неговото прво доаѓање на земјата, за да се искупи за гревовите на оние што ги спасува. Но, во текот на две илјади години што следеа по оваа служба, овој избор беше постигнат во понизност и прогонство од ѓаволскиот табор. И од 1843 година, оние што Исус ги спасува се малку на број, како што ќе потврди студијата на Дан.8 и 12.

Завршуваат 6000 години од времето на селекција на избраните, 7-ми милениум^{милениум} ја отвора саботата на вечноста само за избраните откупени со крвта на Исус Христос уште од Адам и Ева. Сите ќе бидат избрани поради нивната верност затоа што Бог ги зема со себе верните и послушни луѓе, предавајќи го ѓаволот, неговите бунтовни ангели и непослушните луѓе на целосно уништување на нивните души.

44в- *и кој нема да помине под доминација на друг народ*

Затоа што става крај на земните човечки доминации и наследувања.

44г- *ќе ги скрши и ќе ги уништи сите овие царства, а тој самиот ќе опстои засекогаш*

Духот го објаснува значењето што му го дава на зборот крај; апсолутно значење. Ќе има елиминација на целото човештво. И Отк.20 ќе ни открие што се случува во текот на VII^{милениум}. Така ќе ја откриеме програмата што ја планира Бог. На пуста земја, ѓаволот ќе биде заробен, без никакво небесно или земно друштво. И на небото, 1000 години, избраните ќе им судат на злите мртви. На крајот од овие 1000 години, злите ќе воскреснат за конечниот суд. Огнот што ги уништува ќе ја прочисти земјата што Бог ќе ја направи нова така што ќе ја прослави за да го пречека неговиот престол и неговите откупени избраници. Затоа, сликата на визијата ги сумира положените дејства што ќе ги открие Апокалипсата на Исус Христос.

Дан 2:45 *Ова го покажува каменот што го видовте како паѓа од планината без помош на рака и кој ги скрши на парчиња железото, месингот, глината, среброт и „златото“. Големiot Бог му објави на царот што треба да се случи после ова. Сонот е вистинит, а неговото објаснување е сигурно.*

45а- Конечно, по неговото доаѓање, Христос симболизиран со каменот, небесниот суд од илјада години и неговото извршување на последниот суд, на новата земја обновена од Бога, големата планина објавена во визијата ќе добие облик и место за него вечност.

Дан 2:46 *Тогаши царот Навуходоносор падна на лицето, му се поклони на Даниел и заповеда да му принесат жртви и темјан.*

46а- Сепак паган, кралот реагира според својата природа. Откако добил од Даниел сè што побарал, тој се поклони пред него и ги почитувал неговите обврски. Даниел не се противи на идолопоклоничките постапки што ги

практикува кон него. Сè уште е рано да се противречи и да се доведува во прашање. Времето, кое му припаѓа на Бога, ќе си ја заврши работата.

Дан 2:47 *И царот му рече на Даниел, велејќи: „Навистина, твојот Бог е Бог на боговите и Господар над царевите, и тој ги открива тајните, бидејќи ти можеше да ја откриеш оваа тајна.*

47а- Ова беше првиот чекор на кралот Навуходоносор кон неговото преобраќање. Тој никогаш нема да може да го заборави ова искуство што го принудува да признае дека Даниел е во врска со вистинскиот Бог, всушност, *Богот на боговите и Господарот на кралевите* . Но, паганската придружба што му помага ќе го одложи неговото преобраќање. Неговите зборови сведочат за делотворноста на пророчкото дело. Моќта Божја однапред да каже што ќе се случи го става нормалниот човек на сидот на убедливи докази на кои избраниот попушта, а паднатиот се спротивставува.

Дан 2:48 *Тогаш царот го подигна Даниел и му даде многу богати дарови; му даде команда над целата вавилонска провинција и го постави за врховен владетел над сите вавилонски мудреци.*

48а- Навуходоносор постапил спрема Даниел на ист начин како што фараонот постапил пред него кон Јосиф. Кога се интелегентни и не се тврдоглаво затворени и блокирани, големите лидери знаат да ги ценат услугите на слугата кој носи вредни квалитети. Тие и нивниот народ се корисници на божествените благослови што почиваат на неговите избраници. Така, мудроста на вистинскиот Бог им користи на сите.

Дан 2:49 *Даниел го замолил царот да им го предаде управата на вавилонската провинција на Седрах, Мисах и Авденаго. А Даниел беше во царскиот двор.*

49а- Овие четворица млади луѓе се издвојуваа, со нивниот особено верен однос кон Бога, од другите млади Евреи кои дојдоа со нив во Вавилон. По ова искушение кое можеше да стане драматично за сите, се појавува одобрувањето на живиот Бог. Така, ја гледаме разликата што Бог ја прави меѓу оние што му служат и оние што не му служат. Тој ги издигнува своите избраници кои се покажаа достоини, јавно, во очите на сите луѓе.

Даниел 3

Дан 3:1 Царот Навуходоносор направи златен кип, висок шеесет лакти и широк шест лакти. Тој го постави во долината Дура, во провинцијата Вавилон.

3а- Царот бил убеден, но сè уште не се обратил од живиот Бог на Даниел. А мегаломанијата сè уште го карактеризира. Возрасните околу него го поттикнуваат на овој пат како што прави лисицата во басната со врана, го обожаваат и го почитуваат како бог. Исто така, кралот на крајот се споредува себеси со бог. Мора да се каже дека во паганството, лебдењето е лесно, бидејќи другите лажни божества се неподвижни и замрзнати во вид на статуи, додека тој, кралот, бидејќи е жив, веќе е супериорен од нив. Но, колку лошо се користи ова злато при подигање на статуа! Очигледно, претходната визија сè уште не вродила со плод. Можеби дури и почестите што му ги покажа Бог на боговите помогнаа да се одржи, па дури и да се зголеми неговата гордост. Златото, симболот на верата прочистена со искушение според 1. Петрово 1:7, ќе помогне да се открие присуството на овој тип на возвишена вера кај тројцата придружници на Даниел, во новото искуство раскажано во ова поглавје. Ова е лекција што Бог особено им ја упатува на своите избраници во последното адвентистичко судење кога смртниот декрет проречен во Отк.13:15 ќе им ги одземе животите.

Дан 3:2.

2а- За разлика од искушението на Даниел во Дан.6, искуството не се должи на заговорите на луѓето што го опкружуваат кралот. Овде се открива плодот на неговата личност.

Дан 3:3 Потоа се собраа сатрапите, управителите и управителите, главните судии, благајниците, адвокатите, судиите и сите судии на провинциите да го посветат ликот што царот Навуходоносор го постави. Застанаа пред ликот што го постави Навуходоносор.

Дан 3:4 А гласникот извика со силен глас: „Вака ви заповедаат, луѓе, народи и луѓе од секој јазик!

Дан 3:5 Кога ќе го слушнете звукот на трубата, лулето, гитарата, самбукот, псалтирот, гајдите и сите видови музички инструменти, тогаш ќе паднете и ќе се поклоните на златната статуа што ја подигнал царот Навуходоносор.

5а- Во моментот кога ќе го слушнете звукот на трубата

Сигналот на судењето ќе биде даден со звукот на трубата, исто како што враќањето на Исус Христос е симболизирано во Отк. 11:15 со звукот на 7-та ^{труба}, а шесте претходни казни се симболизирани и со трубите.

5б- ќе се поклонии

Поклонувањето е физичка форма на чест. Во Отк.13:16, Бог го симболизира со раката на луѓето која ќе го прими жигот на сверот, што се

состои од практикување и почитување на денот на паганското сонце кое ја замени светата божествена сабота .

5в- *и ќе ви се допадне*

Обожувањето е ментална форма на упатена чест. Во Отк.13:16, Бог го прикажува преку *челото* на човекот кој го прима *жигот на сверот* .

Овој стих ни овозможува да ги откриеме клучевите на овие симболи цитирани во Апокалипсата на Исус Христос. *Челото и раката* на човекот ги сумираат неговите мисли и неговите дела и меѓу избраните, овие симболи го добиваат *печатот Божји* наспроти *жигот на сверот* , идентификуван со „неделата“ на римокатолицизмот, прифатена и поддржана од протестантите од нивното влегување во екуменскиот сојуз.

Целокупната организација на оваа мерка наметната од кралот Навуходоносор ќе биде обновена на крајот на светот во тестот на верноста за саботата на творецот Бог. Секоја сабота, одбивањето на работата на избраните ќе сведочи за нивниот отпор кон законот на човекот. И во недела, нивното одбивање да учествуваат во наметнатата заедничка богослужба ќе ги идентификува како бунтовници од кои мора да се ослободиме. Потоа ќе биде изречена смртна казна. Затоа, процесот ќе биде совршено конзистентен со она што ќе го доживеат тројцата придружници на Даниел, а самите ќе бидат целосно благословени од Бог за нивната веќе покажана верност.

Меѓутоа, пред крајот на светот, оваа лекција им беше понудена, прво, на Евреите од стариот сојуз кои беа подложени на слична искушение помеѓу – 175 и – 168 година, прогонети до смрт од грчкиот крал Антиохос 4, познат како Епифан. И Дан.11 ќе посведочи дека одредени верни Евреи претпочитале да бидат убиени отколку да извршат гнасотија пред нивниот вистински Бог. Затоа што во тие денови, Бог не се вмеша за чудесно да ги спаси, како што направи потоа за христијаните убиени од Рим.

Дан 3:6 *Кој нема да се поклони и да се поклони, веднаш ќе биде фрлен во огнена печка.*

6а- За придружниците на Даниел, заканата е *огнената печка* . Оваа смртна закана е сликата на конечниот декрет за смрт. Но, постои разлика помеѓу двете искуства на почетокот и она на крајот, бидејќи на крајот, *огнената печка* ќе биде казната на последниот суд на агресорите прогонувачи на избраните Божји светци.

Дан 3:7 *Затоа, кога сите народи го слушаа звукот на трубата, на лулето, и на гитарата, и на самбук, и на псалтиријата и на секој музички инструмент, сиот народ, народи и луѓе од сите јазици. падна и се поклони на златниот лик што го постави царот Навуходоносор.*

7а- Ова однесување на речиси општо и едногласно потчинување на масите на човечките закони и уредби сè уште го пророкува нивното однесување во времето на последниот тест на земната вера. Последната универзална влада на земјата ќе биде послушана со истиот страв.

Дан 3:8 *Во таа прилика, а во исто време, дојдоа некои Халдејци и ги обвинија Евреите.*

8а- Божјите избраници се цел на гневот на ѓаволот кој доминира со сите души кои Бог не ги препознава како свои избраници. На земјата, оваа

ѓаволска омраза се обликува во форма на љубомора и во исто време, голема омраза. Тие потоа се сметаат за одговорни за сите зла од кои страда човештвото, иако токму спротивното ги објаснува овие зла кои се едноставно последици од отсуството на нивна заштита од Бога. Оние кои ги мразат избраните функционери прават заговори за да ги направат народната егзекуција од која мора да се ослободиме со нивно убивање.

Дан 3:9 *Тие одговорија и му рекоа на царот Навуходоносор: „Царе, живи вечно!*

9а- Агентите на ѓаволот влегуваат на сцената, заплетот станува појасен.

Дан 3:10 *Ти дал заповед секој што го слуша звукот на трубата, лулето, гитарата, самбукот, псалтиријата, гајдите и сите видови инструменти, да се поклони и да се поклони на златниот лик. ,*

10а- Тие го потсетуваат кралот на неговите зборови и наредбата на неговата кралска власт на која е потребна послушност.

Дан 3:11 *и кој нема да се поклони и да се поклони, ќе биде фрлен во огнена печка.*

11а- Се потсетува и на заканата од смрт; стапицата се затвора за избраните светци.

Дан 3:12 *Сега има Евреи на кои им го довери управувањето со вавилонската провинција, Седрах, Мисах и Авденаго, луѓе кои не се грижат за тебе, царе; не им служат на твоите богови, ниту се поклонуваат на златниот лик што си го поставил.*

12а- Работата беше предвидлива, високите позиции им беа доверени на еврејските странци, разгорената перфидна љубомора требаше да го манифестира својот плод на убиствена омраза. И така, Божјите избраници се издвоени и осудени од народната одмаздољубивост.

Дан 3:13 *Тогаш Навуходоносор, лут и лут, нареди да ги доведат Седрах, Мисах и Авденаго. И овие луѓе беа изведени пред царот.*

13а- Запомнете дека овие тројца луѓе ги добија од Навуходоносор највисоките позиции во неговото царство, бидејќи му се чинеше помудар, поинтелигентен од народот на неговиот народ. Затоа неговата „иритирана и бесна “ состојба ќе го објасни неговото моментално заборавување на нивните исклучителни квалитети.

Дан 3:14 *Навуходоносор одговори и им рече: Дали е намерно, Седрах, Мисах и Авденаго, да не им служите на моите богови и да не се поклонувате на златниот лик што го имам високо?*

14а- Не чека ни да му одговорот на прашањето: Дали намерно не ги слушаш моите наредби?

Дан 3:15 *Сега бидете спремни, и кога ќе го слушнете звукот на трубата, лулето, гитарата, самбукот, псалтиријата, гајдите и сите видови инструменти, ќе се поклоните и ќе му се поклоните на сликата што сум го направил; ако не му се поклоните, веднаш ќе бидеш фрлен среде огнена печка. А кој е богот што ќе те избави од мојата рака?*

15а- Одеднаш сфаќајќи колку му се корисни овие луѓе, кралот е подготвен да им понуди нова шанса со послушност на неговата универзална царска наредба.

Поставеното прашање ќе добие неочекуван одговор од вистинскиот Бог кого Навуходоносор се чини дека го заборавил, преземен од активностите на неговиот царски живот. Понатаму, нема ништо за да се утврди датумот на аферата.

Дан 3:16 *Седрах, Мисах и Авденаго му одговорија на царот Навуходоносор: „Не треба да ти одговараме за тоа.*

16а- Овие зборови упатени до најмоќниот крал на неговото време изгледаат срамота и непочитувани, но овие луѓе кои ги кажаа не се бунтовни луѓе. Напротив, тие претставуваат модели на послушност кон живиот Бог на кого цврсто решиле да останат верни.

Дан 3:17 *Ете, нашиот Бог, кому му служиме, може да не избави од огнената печка, и ќе не избави од твојата рака, царе.*

17а- За разлика од кралот, верните избраници ги задржале доказите што им ги дал Бог за да покажат дека бил со нив при испитувањето на видението. Поврзувајќи го ова лично искуство со славните спомени на својот народ избавени од Египќаните и нивното ропство, од истиот верен Бог, тие ја туркаат смелоста до точка да му пркосат на кралот. Нивната определба е целосна, дури и ако тоа е по цена на нивната смрт. Но, Духот ги тера да ја пророкуваат неговата интервенција: *ќе не избави од твојата рака, царе*.

Дан 3:18 *Во спротивно, знај, царе, дека нема да им служиме на твоите богови, ниту ќе се поклонуваме на златниот лик што си го поставил.*

18а- И во случај да не дојде Божјата помош, подобро е да умрат како верни избраници отколку да преживеат како предавници и кукавици. Оваа верност ќе се најде во тестот наметнат од грчкиот прогонител во – 168. А потоа, во текот на христијанската ера меѓу вистинските христијани кои до крајот на светот нема да го помешаат Божјиот закон со законот на злите луѓе.

Дан 3:19 *Тогаш Навуходоносор се исполни со гнев и го промени своето лице, свртувајќи го лицето кон Седрах, Мисах и Авденаго. Повторно проговори и нареди да се загрее печката седум пати повеќе отколку што треба да се загрее.*

19а- Мора да се разбере дека овој крал никогаш за време на неговиот живот не видел или слушнал некој да се спротивставува на неговите одлуки; што го оправдува неговиот бес и промената на изгледот на неговото лице. Ѓаволот влегува во него за да го наведе да ги убие Божјите избраници.

Дан 3:20 *Потоа им заповеда на некои од најсилните војници во неговата војска да ги врзат Седрах, Мисах и Авденаго и да ги фрлат во огнената печка.*

Дан 3:21 *И овие луѓе беа врзани во нивните панталони, нивните туники, нивните наметки и нивните други облеку, и беа фрлени во средината на огнената печка.*

21а- Сите овие споменати материјали се запаливи како и нивните месни тела.

Дан 3:22 *Бидејќи заповедта на царот беше жестока, а печката беше неверојатно жешка, пламенот ги уби луѓето што ги фрлија Седрах, Мисах и Авденаго во неа.*

22а- Смртта на овие луѓе сведочи за смртоносната ефикасност на огнот на оваа печка.

Дан 3:23 *И овие тројца луѓе, Седрах, Мисах и Авденаго, паднаа врзани среде огнената печка.*

23а- Наредбата на кралот е извршена, дури и убивајќи ги своите слуги.

Дан 3:24 *Тогаш царот Навуходоносор се исплаши и брзо стана. А тој одговори и им рече на своите советници: „Зар не фрливме тројца врзани луѓе во средината на огнот? Тие му одговорија на царот: Секако, цару!*

24а- Царот на кралевите од своето време не може да им поверува на своите очи. Она што го гледа е надвор од човечката имагинација. Чувствува потреба да се увери прашувајќи ги оние околу него дали акцијата на фрлање тројца мажи во огнот на печката е реалност. А овие му го потврдуваат тоа: *Сигурно е, цару!*

Дан 3:25 *Тој одговори и рече: „Па, гледам четворица луѓе без окови, како одат среде огнот и немаат никаква штета; а фигурата на четвртиот личи на син на боговите.*

25а- Се чини дека само кралот имал визија за четвртиот лик што го преплашил. Примерната вера на тројцата мажи е почестена и одговорена од Бога. Во овој оган, кралот може да ги разликува мажите и гледа фигура од светлина и оган како стои со нив. Ова ново искуство го надминува првото. Сè уште му се докажува реалноста на живиот Бог.

25б- *а фигурата на четвртиот личи на син на боговите*

Изгледот на овој четврти лик е толку различен од оној на мажите што кралот го идентификува со *син на боговите* . Изразот е среќен затоа што е навистина директна интервенција на оној што ќе стане за луѓето, **Синот Божји** и **Синот човечки** , Исус Христос.

Дан 3:26 *Тогаш Навуходоносор дојде до влезот на огнената печка и зборувајќи, рече: Седрах, Мисах и Авденаго, слуги на Севишниот Бог, излезете и дојдете! А Седрах, Мисах и Авденаго излегоа од средината на огнот.*

26а- Уште еднаш, Навуходоносор се претвора во јагне во лицето на кралот лав неизмерно посилен од него. Овој потсетник го буди сведоштвото за искуството од претходната визија. Небесниот Бог упатува втор апел до него.

Дан 3:27 *Се собраа сатрапите, управителите, управителите и царските советници; виделе дека огнот нема моќ над телата на овие луѓе, дека косата на главата не им била изгорена, дека гаќите не им биле оштетени и дека мирисот на огнот не ги зафатил.*

27а- Во ова искуство, Бог ни дава нам и на Навуходоносор доказ за неговата вистинска семоќ. Тој создал земни закони кои ги условуваат животите на сите човечки суштества и на сите животни кои живеат на неговата почва и во неговата димензија. Но, тој штотуку докажа дека ниту тој ниту ангелите не подлежат на овие земни правила. Создател на универзалните закони, Бог е над нив и може, по своја волја, да нареди чудесни случаи кои во негово време ќе му донесат слава и углед на Исус Христос.

Дан 3:28 *Навуходоносор одговори и рече: „Благословен да е Богот на Седрах, Мисах и Авденаго, кој го испрати својот ангел и ги избави своите слуги кои се надеваа на него, и кои ја прекршија заповедта на царот и го предаа нивното тело наместо да служат и да се поклонуваат. кој било друг бог освен нивниот Бог!*

28а- Гневот на царот исчезна. Откако ќе застане на нозе како маж, тој учи од искуството и издава наредба што ќе спречи нештото да се повтори. Затоа што искуството е горко. Бог им покажал на Вавилонците дека е жив, активен и полн со сила и моќ.

28б- *кој го испрати својот ангел и ги избави своите слуги кои имаа доверба во него, и кои ја прекршија заповедта на царот и ги предадоа нивните тела наместо да му служат и да му се поклонуваат на кој било друг бог освен нивниот Бог!*

Со висок степен на луцидност, кралот сфаќа колку е восхитувачка лојалноста на луѓето кои неговата луда гордост сакала да ги убие. Несомнено е дека тој сфаќа дека поради неговата моќ, би било можно да го избегне ова глупаво искушение предизвикано од неговата гордост што само го тера да прави грешки ризикувајќи ги невините луѓе.

Дан 3:29 *Сега ова е мојата заповед: секој човек, од кој било народ, народ или јазик, што ќе зборува зло за Богот на Седрах, Мисах и Авденаго, ќе биде исечен на парчиња, а неговиот дом ќе се сведе на куп ѓубре, бидејќи нема друг бог кој може да испорача како него.*

29а- Со оваа изјава, царот Навуходоносор им дава заштита на Божјите избраници.

Во исто време, тој му се заканува на секој што зборува зло за Богот на Седрах, Мисах и Авденаго, и прецизира дека ќе биде растргнат на парчиња, а неговата кука ќе биде сведена на куп ѓубре, бидејќи тој нема нема друг бог кој може да испорача како него. Соочени со оваа закана, сигурно е дека се додека царува царот Навуходоносор, Божјите верни избраници нема да имаат проблеми поради заговори.

Дан 3:30 *После тоа, царот ги направи Седрах, Мисах и Авденаго да напредуваат во вавилонската провинција.*

30а- „Сè е добро што завршува добро“ за верните избраници на живиот Бог, Творецот на сè што живее и постои. Зашто неговите избраници ќе воскреснат последни и ќе одат по правот на мртвите, нивните поранешни непријатели, на обновената земја во вечноста.

Во последниот тест ќе се добие и овој среќен крај. Така, првото искушение и последната корист од директната интервенција на живиот Бог во полза на неговите избраници кои доаѓа да ги спаси во Исус Христос, Спасителот, бидејќи неговото име Исус значи „Јахве спасува“.

Даниел 4

Дан 4:1 Царот Навуходоносор до сите народи, народи и јазици што живеат по целата земја. Нека ви се даде мир во изобилство!

1а- Тонот и формата го докажуваат тоа, царот што зборува е оној што се обратил кон Богот на Даниел. Нејзините изрази наликуваат на списите на посланијата на новиот завет. Тој нуди мир, затоа што и самиот сега е во мир, во своето човечко срце, со Богот на љубовта и правдата, вистинскиот, единствениот, единствениот.

Дан 4:2 Ми се чинеше добро да ги покажам знаците и чудесата што ги направи Севишниот Бог кон мене.

2а- Царот сега постапува како што Исус им рекол на слепите и осакатените излечени од него: „Одете и покажете се во храмот и кажете што направи Бог за вас“. Кралот е анимиран од истата желба инспирирана од Бога. Затоа што преобраќањата се можни секој ден, но Бог не им го дава на сите влијанието на она што го доживеал кралот на кралевите, моќниот и силен император.

Дан 4:3 Колку се големи неговите знаци! Колку се моќни неговите чуда! Неговото владеење е вечно владеење, а неговото владеење трае од колено на колено.

3а- Разбирањето и сигурноста на овие работи му дава мир и вистинска среќа што веќе се достапни овде подолу. Кралот научил и разбрал сè.

Дан 4:4 Јас, Навуходоносор, живеел мирно во мојата кука и среќен во мојот дворец.

4а- Тивко и среќно? Да, но сепак необратен паган за вистинскиот Бог.

Дан 4:5 Сонував сон што ме исплаши; мислите со кои ме гонела на мојот кревет и визиите на мојот ум ме исполнија со ужас.

5а- Овој цар Навуходоносор навистина ни е претставен како изгубена овца која Бог во Христа доаѓа да ја побара да и помогне и да ја спаси од несреќа. Зашто по ова мирно и среќно земно време, иднината на кралот ќе биде пропаст и вечна смрт. За неговото вечно спасение, Бог доаѓа да го вознемирува и мачи.

Дан 4:6 И заповедав да ги доведат пред мене сите вавилонски мудреци за да ми дадат објаснување за сонот.

6а- Очигледно, Навуходоносор има сериозни проблеми со меморијата. Зошто веднаш не му се јавува на Даниел?

Дан 4:7 Поттоа дојдоа волшебниците, астролозите, Халдејците и гатачите. Им го кажав сонот, а тие не ми дадоа објаснување.

7а- Работите се случуваат како со првата визија, паганските гатачи претпочитаат да ја препознаат нивната неспособност отколку да му кажуваат бајки на кралот кој веќе им се заканувал на нивните животи.

Дан 4:8 *На крајот, Даниел се појави пред мене, наречен Валтазар според името на мојот бог , и кој го има во себе духот на светите богови. Му го кажувам сонот:*

8а- Причината за заборавање е дадена. Бел сè уште беше бог на кралот. Овде се сеќавам дека Дариј Медиецот, Кир Персиецот, Дариј Персиецот, Артаксеркс 1 ' според Есд.1, 6 и 7, сите во своето време ќе ги ценат избраните Евреи и нивниот единствен Бог. Вклучувајќи го и Кир за кого Бог пророкува во Иса.44:28, велејќи: *За Кир велама: Тој е мојот пастир и ќе ја изврши сета моја волја; ќе рече за Ерусалим: Нека се обнови! И на храмот: Нека се основа!* - Пророкуваниот пастир ќе ја исполни пророчката волја Божја на која признава дека се покорува. Овој друг текст го потврдува неговото пророкувано преобраќање: Иса.45:2: *Така му вели Господ на својот помазаник, на Кир , и во стих 13: Јас сум тој што го подигнав Кир во мојата праведност и ќе ги исправам сите негови патишта ; Тој ќе го обнови мојот град и ќе ги ослободи моите заробеници, без откупнина и поткуп, вели Господ Саваот.* И исполнувањето на овој план се појавува во Есд.6:3 до 5: *Во првата година на царот Кир, царот Кир ја дал оваа заповед во врска со Божјиот дом во Ерусалим: Нека се изгради куќата повторно, за да биде место каде што се принесуваат жртви. се нудат, и дека има цврсти основи. Ќе биде висок шеесет лакти, широк шеесет лакти, три реда делкани камења и еден ред ново дрво. Трошоците ќе ги плати кралското домаќинство . Освен тоа, златните и сребрените садови на Божјиот дом, кои Навуходоносор ги зел од храмот во Ерусалим и ги однел во Вавилон, ќе бидат вратени, однесени во храмот во Ерусалим до местото каде што биле и ќе ги стават во куќата. на Бога. Трошоците ќе ги плати кралското домаќинство.* Бог му ги дава почестите што му ги дал на цар Соломон. Сепак, бидете внимателни! Овој декрет нема да дозволи пресметката предложена во Дан.9:25 да се користи за да се добие датумот на првото доаѓање на Месијата; тоа ќе биде онаа на кралот Артаксеркс Персиецот. Кир го обновил храмот, но Артаксеркс ја одобрил обновата на сидовите на Ерусалим и враќањето на целиот еврејски народ во нивната национална земја.

Дан 4:9.

9а- Треба да разбереме каде е кралот. Во неговиот ум , тој останал паган и го препознал само Богот на Даниел како друг бог, освен што бил способен да објаснува соништа. Идејата да мора да ги смени боговите не му падна на памет. Богот на Даниел бил само уште еден бог во споредба со другите.

Дан 4:10 *Ова се виденија на мојот ум додека лежев. Погледнав, и ете, среде земјата имаше дрво со голема височина.*

10а- Во сликите што Исус ќе ги користи за да ги даде своите лекции на духовните луѓе на кои сака да ги поучува, дрвото ќе биде лик на човекот, од трската што се витка и се наведнува до моќниот и величенствен кедар. И како што човекот може да го цени вкусниот плод на дрвото, Бог го цени или

не плодот што го носат неговите созданија, од најпријатниот до најнепријатниот, дури и одвратниот и одвратниот.

Дан 4:11 *И ова дрво стана големо и силно, врвовите му допираа до небото и се гледаше од крајот на целата земја.*

11а- Во визијата на статуата, халдејскиот крал веќе бил споредуван со дрво според ликот на моќта, силата и империјата што му била дадена од вистинскиот Бог.

Дан 4:12 *Нејзиното зеленило беше убаво, а плодовите изобилни; носеше храна за сите; полските сверови се засолниле под неговата сенка, и секое живо суштество црпело храна од него.*

12а- Овој моќен крал го делел со сите оние од неговата империја богатството и храната произведена според неговите директиви.

12б- *птиците небесни се вдомиле меѓу неговите гранки,*

Изразот е реприза на Дан.2:38. Во буквална смисла, овие небесни птици го претставуваат мирот и спокојството што владеат под неговото владеење. Во духовна смисла, тие се однесуваат на небесните ангели Божји, но во оваа единствена референца од Проп.10:20, се работи за самиот Бог, бидејќи тој единствено ги истражува мислите на секој: *Не го проколнувај царот, дури и во умот, и не ги пцуе богатите во собата каде што спиеш; зашто небесната птица ќе ти го однесе гласот, крилестото животно ќе ги објави твоите зборови.* Во повеќето цитати, небесните птици предизвикуваат орли и птици грабливки, доминантни меѓу крилестите видови. Птиците се населуваат таму каде што нивната храна е во изобилство; сликата затоа потврдува просперитет и ситост со храна.

Дан 4:13 *Во виденијата на мојот дух, што ги видов додека лежев, видов, и ете, еден од оние што бдеат и се свети слезе од небото.*

13а- Навистина, небесните ангели немаат потреба да спијат, затоа тие се во постојана активност. Оние кои се свети и му служат на Бога слегуваат од небото за да ги пренесат Неговите пораки до Неговите земни слуги.

Дан 4:14 *И тој извика со сила и рече вака: Исечете го дрвото и исечете му ги гранките; истресете го зеленилото и распрснете ги плодовите; нека бегаат сверовите од под него, а птиците од неговите гранки!*

14а- Визијата објавува дека царот ќе го изгуби своето царство и својата доминација над него.

Дан 4:15 *Нека биде облеан во небесната роса и како сверовите нека му биде дел од тревата на земјата.*

15а- *Но, оставете го стеблото во земјата каде што се корените*

Царот ќе остане во своето царство; тој нема да биде избркан.

15б- *и врзете го со синцири од железо и месинг, меѓу тревата на теренот*

Нема потреба од синцири од железо или месинг, бидејќи Бог едноставно ќе направи неговото податливо суштество да ги изгуби разумот и здравиот разум во сите негови аспекти, физички, ментални и морални. Моќниот крал ќе се земе за полски свер. Затоа, големите од неговото царство ќе бидат принудени да ја отстранат власта над царството од него.

15с- *Нека биде облеан со небесната роса и нека му биде дел, како сверовите, тревата на земјата*

Можеме да го замислиме вџашеноста на неговите возрасни кои ќе го видат како јаде трева од земја, како крава или овца. Тој ќе одбие покриени живеалишта, претпочитајќи да живее и да спие на полињата.

Дан 4:16 *Ќе му биде одземено човечкото срце и ќе му се даде срце на свер; и седум пати ќе поминат над него.*

Во ова искуство, Бог уште еднаш дава доказ за неговата вистинска сеомќ. Бидејќи Творец на животите на сите свои суштества, тој може во секое време, за своја слава, да направи некој интелегентен или, напротив, да го занеме. Поради тоа што останува невидлив за нивните очи, мажите ја игнорираат оваа закана која постојано им тежи. Но, точно е дека тој ретко интервенира, а кога го прави тоа е од одредена причина и цел.

Казната е одмерена. Тоа ќе важи за кралот Навуходоносор **седум пати**, само седум години. Нема легитимитет да се користи ова времетраење на ништо друго освен на самиот крал. Овде повторно, со овој избор на бројот „7“, Создателот Бог со својот „кралски печат“ го иницијализира дејството што треба да се изврши.

Дан 4:17 *Оваа реченица е декрет на оние што бдеат, оваа одлука е заповед на светиите, за живите да знаат дека Севишниот владее над царството човечко и го дава на кого сака, и дека тој ги подига таму најгласните луѓе.*

17а- *Оваа реченица е декрет на оние кои гледаат*

Духот го нагласува исклучителниот карактер на оваа божествена интервенција на која и дава улога на „одлука“ на оние што гледаат. Човекот мора да научи дека и покрај измамничките појави, постојано е набљудуван од небесни суштества. Бог сака да го направи овој пример лекција за човечките суштества до крајот на светот. Со цитирање на оние што гледаат, тој го открива совршеното колективно единство на ангелите од Божјиот табор што ги поврзува во неговите проекти и неговите постапки. Понатаму, овој стих потврдува дека Бог на бројот 17 му припишува значење на суд, види исто така Откровение 17.

17б- *за живите да знаат дека Севишниот владее над човечкото царство, да му го дава на кого сака*

Бог насочува сè и контролира сè. Често, заборавајќи ја оваа скриена реалност, човекот верува дека е господар на својата судбина и на неговите одлуки. Тој мисли дека ги избира своите водачи, но Бог е тој што ги поставува на функција, според неговата добра волја и неговиот суд за нештата и суштествата.

17в- *и дека таму ги подига најгласните луѓе*

Вистина е изреката: „Луѓето ги имаат лидерите што ги заслужуваат“. Кога народот заслужува грд човек за водач, Господ тоа му го наметнува.

Дан 4:18 *Ова е сонот што го сонувал јас, царот Навуходоносор. Ти, Валтазар, даде објаснување, зашто сите мудреци на моето царство не можат да ми го дадат тоа; можеш, затоа што во себе го имаш духот на светите богови.*

18а- Навуходоносор напредува, но сè уште не е преобратен. Тој сè уште се сеќаваше дека Даниел им служи на светите богови. Монотеизмот сè уште не е разбран од него.

Дан 4:19 *Тогаш Даниел, по име Валтазар, за миг се запрепасти и неговите мисли го вознемирија. Царот одговори и рече: „Валтазаре, нека не те мачат сонот и објаснувањето; А Валтазар одговори: „Господару мој, сонот нека им биде на непријателите твои, а неговото објаснување на твоите противници!*

19а- Даниел го разбира сонот и она што ќе се случи е толку страшно за кралот што Даниел повеќе би сакал да го види она што е извршено врз неговите непријатели.

Дан 4:20 *Дрвото што го видовте, кое растеше големо и силно, чиј врв достигнуваше до небото и што се гледаше на сите страни на земјата;*

Дан 4:21 *Ова дрво, чие зеленило беше убаво, а плодот изобилен, што даваше храна за сите, под кое се засолнуваа полските сверови и меѓу чии гранки престојуваша птиците небесни.*

21а- зеленилото беше прекрасно

Физички изглед и облека.

21б- и обилни плодови

Изобилството на просперитет.

21в- кој носеше храна за сите

Кој ја обезбедуваше храната на сиот свој народ.

21г- под кој се засолниле полските сверови

Кралот заштитник на своите слуги.

21- и меѓу чии гранки небесните птици го направија својот дом

Под неговото владеење, неговиот народ живеел во голема безбедност.

Птиците летаат и го напуштаат дрвото при најмала опасност.

Дан 4:22 *Ти си, цару, кој стана голем и силен, чија големина се зголеми и возвиши до небото и чие владеење се протега до крајот на земјата.*

Дан 4:23 *И царот виде еден од светите стражари како слегува од небото, велејќи: „Исечете го дрвото и уништи го; но оставете го стеблото во земјата каде што се корените, и врзете го со синџири од жезло и месинг, меѓу тревата на теренот; нека биде натопен со небесната роса, а неговиот дел нека биде со полските сверови додека не го поминат седум пати.*

Дан 4:24 *Ова е објаснувањето, царе, ова е заповедта на Севишниот, што ќе се исполни врз мојот господар, царот.*

Дан 4:25 *Ќе те избркаат меѓу луѓето, и ќе живееш со полските сверови, и ќе ти дадат трева да јадееш како волови; ќе бидеш облеан со небесната роса и седум пати ќе поминат над тебе, додека не знаеш дека Севишниот владее со човечкото царство и го дава на кого сака.*

25а- додека не знаете дека Севишниот владее со царството човечко и го дава на кого сака.

Даниел го спомнува Бог како „Севишниот“. Тој така ги насочува мислите на кралот за постоењето на единствениот Бог; идеја што кралот има големи тешкотии да ја разбере, поради овие политеистичко потекло наследени од татко на син.

Дан 4:26 *Заповедта да го оставите стеблото каде што се корените на дрвото значи дека вашето царство ќе остане со вас кога ќе сфатите дека Оној кој владее е на небото.*

26а- Кога ќе препознае дека оној што владее е на небото, искуството на понижување ќе престане, бидејќи кралот ќе се увери и ќе се обрати.

Дан 4:27 *Затоа, царе, нека ти угоди мојот совет. Ставете крај на вашите гревови со практикување правда, а на вашите беззаконија со покажување сочувство кон несреќниот, и вашата среќа може да продолжи.*

27а- Кога царот ќе ги спроведе работите што ги наведува Даниел во овој стих, тој навистина ќе се обрати. Но, овој лик е предаден на гордоста, неговата неспорна моќ го направи каприциозен и често неправеден, како што нè научија претходните откриени искуства.

Дан 4:28 *Сите овие работи беа извршени врз царот Навуходоносор .*

28а- Оваа декларација на Даниел забранува какво било друго толкување на ова пророштво, кое ги осудува на поништување пророчките основи научени од Јеховините сведоци и која било друга религиозна група која е во спротивност со правилото дефинирано од Даниел. Покрај тоа, содржината на целото поглавје дава доказ за тоа. Затоа што приказната ќе не научи зошто кралот е погоден од проклетство во пророштвото за дрвото.

Дан 4:29 *На крајот од дванаесет месеци, додека одеше во царскиот дворец во Вавилон,*

29а- 12 месеци, или една година или „време“ поминува помеѓу визијата и нејзиното остварување.

Дан 4:30 *Царот одговори и рече: „Зар не е овој голем Вавилон, што го изградив за царско живеалиште со силата на мојата сила и за слава на мојата величественост?*

30а- Ова е судбоносниот момент кога кралот би направил подобро да молчи. Но, можеме да го разбереме затоа што неговиот Вавилон беше навистина чисто чудо сè уште наведено како едно од „седумте светски чуда“. Висечки градини бујни со зеленило, езерца, пространи плоштади и бедеми на плоштад од 40 километри од секоја страна. Бедежи на чиј врв два тенкови можеа да минуваат по целата должина на бедемот; автопатот од тоа време. Една од нејзините порти, реконструирана во Берлин, се наоѓа во центарот на два зида составени од сини емајлирани камења на кои е изгравирани амблемот на кралот: лав со орелски крилја што го споменува Дан.7:4. Имаше со што да се гордее. Но Бог не гледа гордост во неговите зборови, тој гледа гордост, но пред се заборав и презир за неговите претходни искуства. Секако, овој крал не е единственото гордо суштество на земјата, туку Бог го насочил кон него, го сака на своето небо и ќе го има. Ова заслужува објаснување: Бог им суди на неговите суштества надвор од изгледот. Тој ги испитува нивните срца и нивните умови и ги препознава, без никогаш да погреша, овците достоини за спасение. Ова го наведува да инсистира и понекогаш да прави чуда, но методот е оправдан со квалитетот на конечниот резултат.

Дан 4:31 *Додека зборот сè уште беше во устата на царот, од небото слезе глас: Чуј, цар Навуходоносор, дека царството ќе ти биде одземено.*

31а- Навуходоносор е жртва на љубовта Божја кој му постави стапица и го предупреди за тоа во неговиот пророчки сон. Реченицата од небото се слуша, но да се радуваме бидејќи злото што ќе му го направи Бог ќе му го спаси животот и ќе го направи вечен.

Дан 4:32 *Ќе те избркаат меѓу луѓето, ќе живееш со полските сверови и ќе ти дадат трева да ја деш како волови; и седум времениња ќе поминат над тебе, додека не знаеш дека Севишиниот владее со човечкото царство и го дава на кого сака.*

32а- Седум години, седум пати, кралот ја губи својата луцидност и неговиот ум го убедува дека е само животно.

Дан 4:33 *Во исто време се исполни словото за Навуходоносор. Го избркаа меѓу луѓето, ја деша трева како волови, телото му беше натопено со небесната роса; додека косата ѝ порасна како пердуви на орли, а ноктите како птичји.*

33а- Царот сведочи дека сè што било објавено во визијата беше добро остварено врз него. Пишувајќи го своето сведоштво, преобратен крал го евоцира ова понижувачко искуство, зборувајќи за себе во трето лице. Срамот сè уште го турка да се повлече. Останува можно друго објаснување, а тоа е дека ова сведоштво го напишале заедно царот и Даниел, неговиот нов брат во вистинскиот Бог.

Дан 4:34 *По одреденото време, јас, Навуходоносор, ги подигнав очите кон небото и разумот се врати кај мене. Го благословив Севишиниот, Го пофалив и прославив Оној што живее вечно, чиешто владеење е вечно владеење и чие царство трае од колено на колено.*

34а- Мудриот и семоќен Бог ја добива љубовта на изгубените овци. Таа му се придружи на неговото стадо и ги умножува нејзините пофалби за неговата слава.

34б- *оној чиешто владеење е вечно владеење и чие владеење трае од колено на колено*

Формулата се однесува на 5-тото ^{царство}, овојпат, вечно, на визијата на Синот Човечки Дан.7:14: *Нему му беше дадена власт, слава и царство; и му служеа сите народи, народи и луѓе од секој јазик. Неговата власт е вечна власт која нема да помине, и неговото царство никогаш нема да биде уништено.* И, исто така, во визијата на сликата во Дан.2:44: *Во деновите на овие цареви, небесниот Бог ќе подигне царство кое никогаш нема да биде уништено, ниту ќе помине под власт на друг народ; тој ќе ги скрише и ќе ги уништи сите овие царства, а тој самиот ќе опстојува засекогаш.*

Дан 4:35 *Сите што живеат на земјата не се ништо пред него: тој прави како што сака со небесната војска и со оние што живеат на земјата; тој: Што правиш?*

35а- Слава на живиот Бог! Затоа што овој пат кралот разбра се и се обрати.

Дан 4:36 *Во тоа време ми се врати разумот; славата на моето царство, мојата величественост и мојот сјај ми беа вратени; моите советници и моите старешини повторно ме прашаа; Бев вратен во моето царство, а мојата моќ само се зголеми.*

36а- Како праведниот и праведен Јов, кому Бог му даде синови, ќерки и потомство на крајот од неговата искушение, царот ја враќа довербата на своите великани и го продолжува своето сега мудро владеење меѓу вистинските мудреци просветлени од живиот Бог . Ова искуство докажува дека Бог му го дава царството на кого сака. Токму тој ги инспирирал големите Халдејци повторно да го побараат својот крал.

Дан 4:37 *Сега јас, Навуходоносор, го фалам, воспевам и го славам небесниот Цар, чии дела се вистинити и чии патишта се праведни, и кој може да ги понижат оние што одат во гордост.*

37а- Може да го каже, затоа што платил за да може да го каже.

За да се избегне најлошото, вадењето заб може многу да боли; но влогот може да го оправда страдањето. За да се стекне вечноста, можеби е неопходно да се помине низ тешки или многу тешки искушенија, искоренувањето на гордоста ќе ги оправда кога тоа е можно. Знаејќи го неговиот потенцијал, Исус Христос го ослепи Павле на патот кон Дамаск, така што духовно слепиот „прогонител на неговите браќа“ ќе стане негов верен и ревносен сведок откако ќе го врати видот на неговите очи, но пред сè, видот на неговите дух.

Даниел 5

Дан 5:1 *Царот Валтазар им приреди голема гозба на своите благородници, илјада на број, и се напи вино пред нив.*

1а- Царот Навуходоносор се упокои во мир Божји кога беше доста стар, а неговиот син Набонид го наследи, не сакајќи да владее, па го пушти својот син Валтазар да царува на негово место. Не мешајте го ова име што значи „Бел го штити царот“, предизвик што Бог има намера да го прифати, со она што Навуходоносор му го дал на Даниел: Валтазар што значи „Бел ќе го заштити“. Во потеклото на овие имиња е обожавањето на Бел или Белиал зад кој стои единствениот организатор на политеизмот: Сатаната, ѓаволот. Како што ќе видиме, наследниците на преобратениот крал не го следеле на овој пат.

Дан 5:2 *Валтазар, кога го проба виното, ги донесе златните и сребрените садови што ги зеде неговиот татко Навуходоносор од храмот во Ерусалим, така што царот и неговите благородници, неговите жени и неговите наложници, беа употребени за пиење.*

2а- За овој пагански крал, овие златни и сребрени садови се само плен земен од Евреите. Откако избра да го игнорира вистинскиот Бог кон кого се обратил Навуходоносор, тој го игнорира фактот дека овој жив Бог ги суди сите негови постапки. Користејќи ги за пониска и профана употреба овие работи посветени и осветени во служба на Бога создателот, тој ја прави последната грешка од својот краток живот. Во негово време, Навуходоносор знаел да ја земе предвид активната моќ на Богот на Евреите затоа што сфатил дека неговите национални богови всушност не постојат. Сите народи кои се подложни на вавилонскиот цар го слушнале неговото моќно сведоштво во корист на небесниот Цар, особено неговото потесно семејство.

Затоа, Бог ги има сите причини сега да се покаже како праведен и безмилосен.

Дан 5:3 *Потоа ги донесоа златните садови што беа извадени од храмот, од Божјиот дом во Ерусалим; и царот и неговите благородници, неговите жени и наложниците негови го користеа за пиење.*

3а- Даниел инсистира на потеклото на овие садови кои беа отстранети од храмот, од домот Божји во Ерусалим. Веќе, гледајќи дека еврејскиот Бог дозволил овие работи да се отстранат од неговиот храм, младиот цар требало да сфати дека вистинскиот Бог ги казнува и строго ги казнува оние што му служат лошо. Паганските богови не прават такви работи и нивните службеници се обидуваат само да им угодат на луѓето чија лековерност ја искористуваат.

Дан 5:4 *Тие пиеле вино и ги фалеле боговите од злато, сребро, бакар, железо, дрво и камен.*

4а- Профаната употреба е застарена, тоа е идолопоклонство, врв на одвратност за Бога. Важен детал, во голем приказ на невнимание, кралот се гостува со своите пријатели, додека неговиот град е загрозен од Медијците и Персијците кои го опседнуваат.

Дан 5:5 *Во тој момент се појавија прсти на човечка рака и напишаа спроти светилникот на варовникот на сидот на царската палата. Кралот го виде овој крај на раката што пишуваше.*

5а- Чудата од времето на Навуходоносор беа презрени, ова ново чудо нема за цел да се преобрати, туку да ги уништи животите на виновните како што ќе видиме. Пред лошите обвинувачи кои сакале смрт на грешник, Исус Христос со прстот ќе ги запише и во песокот гревовите што тие ги прават тајно.

Дан 5:6 *Тогаш царот ја смени својата боја и неговите мисли го вознемирија; зглобовите на грбот му се опуштија, а колената чукнаа едно на друго.*

6а- Чудото веднаш ги произведува своите ефекти. И покрај интоксикацијата, неговиот ум реагира, тој е преплашен.

Дан 5:7 *И царот гласно извика за астролозите, Халдејците и гатачите; а царот одговори и им рече на вавилонските мудреци: „Кој ќе го прочита ова Писмо и ќе ми даде објаснување за него, ќе биде облечен во пурпурна облека и ќе носи златен ѓердан на својот врат и ќе биде трето место во владата на кралството.*

7а- Уште еднаш, Даниел е игнориран; неговите сведоштва биле презирани од кралското наследство. И повторно, во крајна мака, младиот крал му ветува највисоки почести на оној што ќе се покаже способен да ја дешифрира пораката напишана на сидот на натприроден начин. Кој ќе го направи тоа ќе го добие третото место во кралството бидејќи Набонид и Валтазар го заземаат првото и второто место.

Дан 5:8 *Влегоа сите мудреци на царот; но тие не можеа да го прочитаат писменото и да му дадат објаснување на кралот.*

8а- Како и во времето на Навуходоносор, ова останува невозможно за паганските мудреци.

Дан 5:9 И царот Валтазар се исплаши многу и ја промени својата боја, а неговите благородници се уплашија.

Дан 5:10 А кралицата, поради зборовите на царот и неговите благородници, влезе во салата за гозба и рече вака: Царе, живеј засекогаш. Нека не те мачат твоите мисли, ниту може твоето лице да ја промени бојата!

Дан 5:11 Има човек во твоето царство кој го има духот на светите богови во него; и во деновите на вашиот татко, во него имаше светла, разум и мудрост како мудроста на боговите. Исто така, царот Навуходоносор, татко ти, царот, татко ти, го постави за водач на волиебниците, на астролозите, на Халдејците, на гатачите,

Дан 5:12 затоа што во него Даниел, именуван од царот Валтазар, се најде супериорен дух, знаење и разбирање, способност да толкува соните, да објаснува загатки и да решава тежки прашања. Затоа нека биде повикан Даниел и тој ќе даде објаснување.

12а- Ова сведоштво на кралицата е збунувачки и го осудува целото кралско семејство: го знаевме тоа... но избравме да не го земеме предвид.

Дан 5:13 Тогаш Даниел го изведе пред царот. Царот одговори и му рече на Даниел: „Дали си овој Даниел, еден од јудејските заробеници, кого царот татко ми го изведе од Јуда?

Дан 5:14 Слушнав за тебе дека го имаш духот на боговите во себе и дека во тебе има светлина, разум и извонредна мудрост.

Дан 5:15 Штотуку ги доведе пред мене мудреците и астролозите, за да го прочитаат ова писмо и да ми дадат објаснување; но не можеа да дадат објаснување на зборовите.

Дан 5:16 Научив дека можеш да даваш објаснувања и да решаваш тежки прашања; сега, ако можеш да го прочитаеш ова писмо и да ми го дадеш објаснувањето, ќе се облечеш во виолетова, ќе носиш златен ѓердан на вратот и ќе го имаш третото место во владата на кралството.

16а- Трето место по Набонид неговиот татко и тој.

Дан 5:17 Даниел му одговори пред царот: „Чувај ги своите дарови и дај му ги на друг; сепак ќе му го прочитам писмото на кралот и ќе му дадам објаснување.

17а- Даниел е стар и не им дава важност на почестите или на добрата и вредностите на среброт и златото, но можноста да го потсети овој млад цар за неговите грешки, неговите гревови што ќе треба да ги плати за својот живот, не одбие и тој е Божји слуга за овој вид на дејствување.

Дан 5:18 Царе, врховниот Бог му даде на Навуходоносор, твојот татко, власт, величина, слава и величественост;

18а- Владеењето на Навуходоносор беше дело и дар на вистинскиот Бог, како и неговата величественост што тој погрешно ја припишуваше на сопствената сила, од гордост, пред да биде глупав од Бога седум години.

Дан 5:19 И поради величината што му ја даде, сите народи, народи, луѓе од секој јазик се плашеа и трепеа пред него. Царот ги убил оние што сакал, а на оние што сакал им дозволил да живеат; ги подигнал оние што сакаше, а ги спуштил оние што ги сакаше.

19а- *Царот ги уби оние што ги сакаше*

Особено, оваа моќ дадена од Бог го навела да го казни бунтовниот еврејски народ и да убие многу нивни претставници.

19б- *и ги остави животите на оние што ги сакаше*

Даниел и заробените Евреи имале корист.

19в- *ги подигна оние што ги сакаше*

Даниел и неговите тројца верни придружници биле подигнати над Халдејците од царот Навуходоносор.

19г- *и ги спушти оние што сакаше*

Големите на неговото кралство мораа да се согласат да бидат управувани од млади странци од еврејско заробеништво. Со неговата моќна рака еврејската национална гордост била понижена и уништена.

Дан 5:20 *Но, кога неговото срце се подигна и неговиот дух се стврдна до надменост, тој беше отфрлен од својот царски престол и беше лишен од својата слава;*

20а- Искуството на кралот Навуходоносор ни овозможува да ја разбереме ароганцијата што му се припишува на папскиот цар од Дан.7:8. Даниел му покажува на царот дека апсолутната власт му ја дава Бог на кого сака, според неговата програма. Но, потсетувајќи се на понижувањето на царот Навуходоносор, тој го потсетува дека колку и да е моќен, земниот цар зависи од неограничената моќ на небесниот цар.

Дан 5:21 *Тој беше исфрлен од меѓу синовите човечки, и неговото срце стана како срце на ѕверови, а неговото живеалиште беше со диви магариња; му дадоа трева да јаде како волови, а телото му беше натопено со небесната роса, додека не увиде дека врховниот Бог владее со царството човечко и му ја дава на кого сака.*

21а- Само во овој стих го забележувам спомнувањето „диви магариња“. Магарето е типичен симбол на тврдоглавост: „тврдоглаво како магаре“, особено ако е „диво“ и не е припитомено. Тоа е симболот што го претставува духот на човекот кој одбива да ги слуша лекциите дадени од Бога преку искуствата од неговиот живот и преку неговите библиски откровенија.

Дан 5:22 *А ти, син му Валтазар, не си го понижил срцето, иако го знаеше сето тоа.*

22а- Всушност, Валтазар се однесувал како „диво магаре“ не земајќи го предвид искуството што го живеел неговиот „татко“ (неговиот дедо).

Дан 5:23 *Ти се воздигна против небесниот Господ; Садовите од неговиот дом се донесени пред тебе, и со нив пиеш вино, ти и твоите старешини, твоите жени и твоите наложници; ги фалеше боговите од среброто, златото, бакарот, железото, дрвото и каменот, кои не гледаат и не слушаат и ништо не знаат и не Го прославија Бога, Кој во раката го има твојот здив и сите твои патишта.*

23а- Валтазар ги осквернави златните садови кои беа осветени за Создателот Бог за верската служба на неговиот храм. Но, користејќи ги за да ги фалат лажните пагански богови, тој го постигнал врвот на ***одвратноста***. Оваа слика ја подготвува сликата на Отк. 17:4: *Оваа жена беше облечена во*

пурпурна и црвена боја и украсена со злато и скапоцени камења и бисери. **Во раката држеше златна чаша, исполнета со гадости и нечистотии од нејзината проституција** . Таа го добива името „ Големiot Вавилон “ во стих 5.

Дан 5:24 Затоа го испрати овој крај на раката што го следеше ова писмо.

24а- Валтазар, пак, предоцна го открива постоењето на вистинскиот жив Бог кој дејствува и реагира на чудесен начин на однесувањето на луѓето.

Дан 5:25 Ова е напишаното: *мино, мино, текел, ухарсин*.

25а- Превод: броено, броено, измерено и поделено

Дан 5:26 И ова е објаснувањето на овие зборови. Нумерирано: Бог го изброи твоето царство и му стави крај.

26а- Првото „ броено “ го таргетира почетокот на владеењето, а второто „ броено “, крајот на ова владеење.

Дан 5:27 Измерено: Те измериле во вага и те пронашле сиромашен.

27а- Вагата овде е симбол на божествениот суд. Мажите го усвоија за да ги назначат службите на правдата; многу несовершена правда. Но, Божјиот е совршен и врз основа на сликата на двојна вага , тој ги мери дејствата на доброто и злото што ги извршил суштеството. Ако висорамнината на доброто е полесна од онаа на злото, божествената осуда е оправдана. А тоа е случајот со кралот Валтазар.

Дан 5:28 Поделено: Твоето царство ќе се подели и ќе им се даде на Медијците и Персијците.

28а- Додека тој се препушташе на одвратни пијанки во својата кралска палата, предводена од кралот Дариј, Медијците влегоа во Вавилон покрај коритото на реката, привремено пренасочени и пресушени.

Дан 5:29 А Валтазар веднаш заповеда, и го облекоа Даниел во пурпурна облека и му ставија златен ѓердан околу вратот, и беше објавено дека ќе биде трет во владата на царството.

Дан 5:30 Истата ноќ беше убиен халдејскиот цар Валтазар.

Дан 5:31 И Дариј Медиецот го зазеде царството, на шеесет и две години.

31а- Ова прецизно сведоштво на очевидецот на Даниел не го препознаваат историчарите кои ја припишуваат оваа постапка на персискиот крал Кир 2 Велики во – 539 г.

Даниел 6

Учењето од ова поглавје 6 е идентично со она на Даниел 3. Овојпат ни го претставува Даниел во тест за моделска верност , да го имитираме и репродуцираме за сите избрани повикани од Бог во Исус Христос. Коментарите се корисни, но само прочитајте и научете ја лекцијата. Царот *Дариј* се однесува како Навуходоносор во своето време и, пак, *на возраст од 62 години* , ќе ја исповеда славата на живиот Бог Даниел; преобраќање добиено со сведочењето на Даниел за верност кога Бог го заштитил од *лавовите* . Од почетокот на нивната врска, тој има наклонетост и интерес за Даниел кој му служи верно и чесно и во кој *распознава супериорен ум* .

Дан 6:1 *Добро беше Дариј да постави над царството сто и дваесет сатрапи, кои требаше да бидат по целото царство.*

1а- Кралот Дариј ја открива својата мудрост со доверување на управувањето со кралството на 120 гувернери основани преку 120 провинции.

Дан 6:2 *И постави тројца началници над нив, меѓу кои беше и Даниел, за овие сатрапи да одговараат пред нив и царот да не претрпи никаква штета.*

2а- Даниел сè уште е меѓу главните водачи кои ги надгледуваат сатрапите.

Дан 6:3 Даниел ги надмина кнезовите и сатрапите, бидејќи во него имаше супериорен дух; а царот размислуваше да го воспостави низ целото царство.

За- Дариј, пак, ја забележува супериорноста на Даниел во однос на неговиот интелигентен и мудар ум. И неговиот план да го постави пред се ќе разбуди љубомора и омраза против Даниел.

Дан 6:4 Тогаш владетелите и сатрапите бараа можност да го обвинат Даниел за работите на царството. Но, тие не можеа да најдат повод, ниту нешто да го укорат, бидејќи тој беше верен, и не се гледаше во него ни крива, ни ништо лошо.

4а- Даниел му служи на Бога таму каде што го поставува, така што му служи на царот со истата посветеност и верност. Оттука, се чини дека е непоколебливо ; критериум пронајден меѓу светците „адвентисти од подоцнежните дни“ според Отк.14:5.

Дан 6:5 А овие луѓе рекоа: „Нема да најдеме повод против овој Даниел, освен ако не најдеме во законот на неговиот Бог.

5а- Овие размислувања го откриваат размислувањето на ѓаволскиот табор на последниот земски тест на верата во кој, сабатниот одмор на седмиот ден од Божјиот закон ќе дозволи убивање на неговите верни слуги, бидејќи тие нема да се согласат да го почитуваат остатокот од првиот ден е задолжителен, недела според римскиот религиозен закон.

Дан 6:6 Тогаш овие кнезови и овие сатрапи дојдоа кај царот во немир и му рекоа вака: Царе Дариј, живеј засекогаш!

6а- Овој бурен влез има за цел да го потсети кралот на силата на бројките, неговата способност да создава немири, а со тоа и потребата тој да ја зајакне својата доминација.

Дан 6:7 Сите кнезови на царството, управителите, сатрапите, советниците и гувернерите веруваат дека треба да се издаде царски указ, со строга забрана, секој кој во рок од триесет дена се моли на некој бог или на кој било човек, освен тебе, царе, ќе биде фрлен во лавовска јама.

7а- Дотогаш, кралот Дариј не се обидувахе да ги принуди луѓето од неговото царство да му служат на еден бог наместо на друг. Во политеизмот, верската слобода е целосна. И за да го убедат, заговорниците му ласкаат, почитувајќи го, цар Дариј, како бог. Таму повторно, како и кај сите големи владетели, гордоста се буди и го тера да ја одобри оваа наредба која, сепак, не излегла од неговиот ум.

Дан 6:8 Сега, цару, потврди ја забраната и напиши го декретот, за да биде неотповиклив, според законот на Медијците и Персијците, кој е непроменлив.

8а- Овој декрет восхитувачки го пророкува оној што ќе ја направи римската недела задолжителна на крајот од деновите. Но, да забележиме дека овој непроменлив карактер на законот на Медијците и Персијците воспоставен од погрешни и грешни луѓе е целосно неоправдан. Непроменливоста му припаѓа на вистинскиот и жив Бог, Создателот.

Дан 6:9 Потоа царот Дариј ги напиша декретот и декретот.

9а- Овој чекор е од суштинско значење, бидејќи откако самиот ќе го напише декретот и одбраната, ќе треба да се почитува непроменливиот закон на Медијците и Персијците.

Дан 6:10 *Кога Даниел позна дека заповедта е напишана, се повлече во својата кука, каде што прозорците од горната соба беа отворени кон Ерусалим; и три пати на ден клекнуваше, се молеше и го фалеше својот Бог, како и претходно.*

10а- Даниел не го менува своето однесување и не дозволува да биде под влијание на оваа човечка мерка. Отворајќи го својот прозорец, тој покажува дека сака неговата лојалност кон Семоќниот Бог да биде позната на сите. Во тоа време, Даниел се врти во правец на Ерусалим каде што дури и разурнат, се наоѓа Божјиот храм. Зашто Духот Бог долго време се пројавуваше во овој свет храм што го направи свој дом, свое земно живеалиште.

Дан 6:11 *Тогаш овие луѓе влегоа бурно и го најдоа Даниел како се моли и го повикува својот Бог.*

11а- Заговорниците лежеа во заседа и го гледаа за да го фатат на дело на непослушност кон кралскиот декрет; моментално „флагрантен деликт“.

Дан 6:12 *И застапаа пред царот и му рекоа во врска со кралската одбрана: „Зар не си напишал одбрана дека секој што во рок од триесет дена треба да се моли на кој било бог или на кој било човек, освен тебе, царе, фрлен во лавовска јама? Царот одговори: Работата е сигурна, според законот на Медијците и Персијците, кој е непроменлив.*

12а- Кралот може само да го потврди декретот што тој самиот го напишал и потпишал.

Дан 6:13 *Тие пак одговорија и му рекоа на царот: „Даниел, еден од јудејските заробеници, не те послуша, цару, ниту на одбраната што си ја напишал трипати на ден.*

13а- Фатен на дело, во дејството на неговата молитва, Даниел е осуден. Царот го цени Даниел за неговото верно и чесно однесување. Тој веднаш ќе направи врска меѓу себе и овој Бог на кого му служи со толку многу ревност и верност бидејќи редовно му се моли *три пати на ден*. Ова ја објаснува болката и маката што ќе му ги предизвика осудата на Даниел и почетокот на неговото претстојно преобраќање.

Дан 6:14 *Царот беше многу вознемирен кога го слушна ова; го зеде при срце да го избави Даниел и до зајдисонце се трудеше да го спаси.*

14а- Царот тогаш сфаќа дека е изманипулиран и прави се за да го спаси Даниел, кого многу го цени. Но, неговите напори ќе бидат залудни и кралот тажно открива пред сето тоа: *писмото убива, но духот дава живот*. Со тоа што подоцна им го дава овој израз на луѓето, Бог ја покажува границата на почитување на законите. Животот не може да се регулира со букви од текстови на законот. Во својот божествен суд, Бог ги зема предвид деталите што мртвата буква од неговиот пишан закон ги игнорира и луѓето без Бога немаат мудрост да го сторат истото.

Дан 6:15 *Но овие луѓе инсистираа на кралот и му рекоа: „Знај, царе, дека законот на Медијците и Персијците бара секоја забрана или декрет потврдена од кралот да биде неотповиклива.*

15а- Заговорниците потсетуваат на неотповикливата (неоправдана) природа на одлуките донесени од кралот на Медијците и Персијците. Тој самиот е заробен од неговата наследена култура. Но, тој разбира дека бил жртва на заговор против Даниел.

Дан 6:16 *Тогаш царот нареди да го доведат Даниел и да го фрлат во лавовската јама. Царот одговори и му рече на Даниел: „Нека те избави твојот Бог, кому трпеливо му служиш!“*

16а- Кралот е принуден да го фрли Даниел во лавовската јама, но тој со сето свое срце посакува Богот на кој толку верно му служи да интервенира за да го спаси.

Дан 6:17 *Донесоа камен и го ставија на отворот на јамата; царот го запечати со својот прстен и со прстенот на неговите благородници, за ништо да не се смени во однос на Даниел.*

17а- Овде, искуството што го живеел Даниел покажува сличности со погребувањето на Христос, чија кружна камена врата исто така била запечатена за да се спречи човечка интервенција.

Дан 6:18 *Тогаш царот отиде во својата палата; ноќта ја помина во пост, не му донесе наложница и не можеше да заспие.*

18а- Ова однесување на кралот сведочи за неговата искреност. Правејќи ги овие работи, тој покажува дека сака да му угоди на Богот на Даниел и да го добие своето спасение од него. Ова е почеток на неговото преобраќање во единствениот Бог.

Дан 6:19 *Царот стана во разденување и со брзање отиде во лавовската јама.*

19а- Подготовка на чистота проследена со непроспиена ноќ поради неговиот ум измачуван од помислата на смртта на Даниел и овој брзање кон лавовската јама во зори не се постапки што ги практикува еден пагански крал, туку оние на брат кој го сака својот брат. во Бога.

Дан 6:20 *Кога се приближи до јамата, го повика Даниел со тажен глас. Царот одговори и му рече на Даниел: „Може ли Даниел, слугата на живиот Бог, твојот Бог, на кого му служиш со трпение, да те избави од лавовите?“*

20а- *Кога се приближуваше до јамата, со тажен глас го повика Даниел*
Кралот се надева, но се плаши и се плаши од најлошото за Даниел. Сепак, неговата надеж се покажува со тоа што и се јавува и и поставува прашање.

20б- *Дали Даниел, слугата на живиот Бог, твојот Бог, кому му служиш со трпение, можеше да те избави од лавовите?“*

Означувајќи го како „жив Бог“, Дариј сведочи за почетокот на неговото преобраќање. Сепак, неговото прашање „**можеше ли да те избави од лавовите?**“ ни покажува дека сè уште не го познава. Инаку ќе речеше „дали сакаше да те избави од лавовите?“ ».

Дан 6:21 *А Даниел му рече на царот: „Царе, живи вечно!“*

21а- Во устата на заговорниците, во стих 6, изразот имаше мало значење, но во устата на Даниел, тој пророкуваше пристап до вечниот живот резервиран за Божјите избраници.

Дан 6:22 *Мојот Бог го испрати својот ангел и ги запре устата на лавовите, кои не ми нанесеа никаква штета, зашто бев прогласен за невин пред него; и пред тебе, царе, не сум направил ништо зло.*

22а- Во ова искуство, кралот Дариј сфаќа колку е глупаво, неоправдано и неodobreno непроменливото сфаќање на човечките царски декрети од страна на вистинскиот Жив Бог на кого Даниел му служи без да се крие.

Дан 6:23 *Тогаш царот се радуваше многу и нареди Даниел да го изведат од јамата. Даниел го извадија од јамата и не му беше најдена рана, бидејќи се надеваше на својот Бог.*

23а- *Тогаш царот беше многу радосен*

Оваа реакција на природна и спонтанa радост ја открива иднината избрана од Бога затоа што кралот сега има сигурност за своето постоење и неговата моќ.

23б- *Даниел беше изваден од јамата и не беше најдена рана на него*

Исто како што облеката на тројцата придружници на Даниел фрлена во прегреаната печка не била изгорена.

23в- *затоа што имал доверба во својот Бог*

Оваа доверба беше откриена во неговата одлука да не го почитува царскиот декрет што би го лишил Бог од неговите молитви; невозможен и незамислив избор за овој чисто човечки модел на вера.

Дан 6:24 *Царот нареди да ги доведат и да ги фрлат во лавовската јама оние што го обвинија Даниел, тие и нивните деца и нивните жени; и пред да стигнат до дното на јамата, лавовите ги фатија и им ги скршија сите коски.*

24а- Бог ја сврте ситуацијата против злите кои планирале зло. За време на персиските кралеви кои ќе дојдат, искуството ќе биде обновено за Евреинот Мардохеј кого водачот Аман ќе сака да го убие со својот народ во времето на кралицата Естер. И таму Аман е тој што ќе заврши обесен на бесилка поставена за Мардохеј.

Дан 6:25 *По ова, царот Дариј им напиша на сите народи и на сите народи и на сите јазици што живеат по целата земја: „Мир во изобилие!*

25а- Ова ново писмо од кралот е пишување на човек победен од живиот Бог. Бидејќи сега има совршен мир во своето срце, тој ја користи својата доминантна положба за да зборува со сите луѓе од своето царство, сведоштво за својот мир што го добил од вистинскиот Бог.

Дан 6:26 *Заповедам во целото мое царство да има страв и страв од Даниеловиот Бог. Зашто Тој е жив Бог и останува вечно; неговото царство никогаш нема да биде уништено, а неговото владеење ќе трае до крајот.*

26а- *Тоа го заповедам низ целиот обем на моето царство*

Кралот наредува, но не присилува никого.

26б- *страв и страв за Богот на Даниел*

Но, збогатен со ова искуство, тој го наметнува стравот и стравот од Богот на Даниел за да ги одврати авторите на новиот заговор поттикнат против Даниел.

26в- *Зашто тој е живиот Бог и останува вечно*

Тој се надева дека ова сведоштво ќе биде примено во срцата на народот на царството, и за да го направи тоа го фали и возвишува.

26г- неговото царство никогаш нема да биде уништено, а неговото владеење ќе трае до крајот

Вечниот лик на 5-тото ^{кралство} на статуата повторно се прогласува.

Дан 6:27 Тој е кој избавува и спасува, кој прави знаци и чуда на небото и на земјата. Токму тој го избави Даниел од власта на лавовите.

27а- Тој е кој испорачува и кој спасува

Царот сведочи за она што го забележал, но ова избавување и ова спасение се однесуваат само на физичкото тело, на животот на Даниел. Ќе треба да го чекаме доаѓањето на Исус Христос за да ја разбереме Божјата желба да избави и спаси од грехот. Но, да истакнеме дека царот природно чувствувал потреба да се очисти за да му угоди на живиот Бог.

27б- кој прави знаци и чуда на небото и на земјата

Книгата на Даниел сведочи за овие знаци и чуда, натприродни дејства што ги направил Бог, но внимавајте, ѓаволот и неговите демони можат да фалсификуваат и одредени божествени чуда. За да се идентификуваат двете можни потекло, доволно е да се разбере кој има корист од испорачаната порака. Дали тоа води до послушност кон Бога создателот или до негова непослушност?

Дан 6:28 Даниел напредуваше во владеењето на Дариј и во владеењето на Кир Персиецот.

28а- Разбираме, Даниел нема да се врати во својата национална родна земја, но лекциите што Бог му ги научи во Дан.9 ќе го натераа да ја прифати без да трпи оваа судбина одлучена од неговиот Бог.

Даниел 7

Дан 7:1 : Во првата година на вавилонскиот цар Валтазар, Даниел сонувал и видел визији додека лежел. Поттоа го запиша сонот и ги кажа главните работи.

1а- Првата година на Валтазар, вавилонскиот цар

Односно во – 605. Од видението на Дан.2 поминаа 50 години. Смрт, големиот крал Навуходоносор е заменет со неговиот внук Валтазар.

Дан 7:2 Даниел почна и рече: „Видов во моето ноќно видение, и ете, четирите небесни ветрови пукаа на големото море.

2а- *упаднаа четириите небесни ветрови*

Тоа се универзалните војни кои ги наведуваат доминаторите да ја прошират својата моќ во правец на четириите кардинални точки , кон Север, Југ, Исток и Запад.

2б- *на големото море*

Сликата не е ласкава за човештвото, бидејќи морето, дури и големо, е симбол на смртта. Тоа не е, според Божјиот проект, околината подготвена за човекот направена според неговиот лик, според 1. Мој. Неговата средина е земјата. Но, човештвото го загуби, од првобитниот грев, преку својата непослушност, својот божествен лик и повеќе не е во неговите чисти и свети очи од нечисти и незаситни морски животни кои се проголтаат меѓусебно под инспирација на ѓаволот и демоните. Во оваа визија, морето ја симболизира анонимната маса на човечки суштества.

Понатаму, областа опфатена со пророштвото се однесува на народи поврзани со нивните крајбрежни аспекти кои се граничат со Средоземното Море. Затоа морето игра голема улога во воинствените дејствија на освојувањата на доминаторите .

Дан 7:3 *И четири големи сверови излегоа од морето, различни еден од друг.*

3а- *И четири големи животни излегоа од морето*

Во новата визија го наоѓаме учењето дадено во Даниел 2, но таму животните ги заменуваат деловите од телото на статуата .

3б- *различни л е с еден од друг*

Како материјалите на статуата на Дан.2.

Дан 7:4 *Првиот беше како лав и имаше крилја од орли; Гледав додека не му ги скинаа крилјата; го зедаа од земјата и го поставија да застане на нозе како човек, и му беше дадено човечкото срце.*

4а- *На првиот беше како лав и имаше орлови крилја*

Овде златната глава на халдејскиот цар од Дан.2 станува лав со орлови крилја ; амблем врежан на сините камења на Вавилон, гордоста на кралот Навуходоносор во Дан.4.

4б- *Гледав, додека не му ги скинаа крилјата*

Пророштвото се однесува на седумте години или седум пати во кои царот Навуходоносор бил глупав од Бога. За време на овие 7 години (*седум пати*) на понижување проречени во Дан.4:16, неговото човечко срце беше отстрането, заменето со срце на свер.

4с- *го зедаа од земјата и го поставија да застане на нозе како човек, и му беше дадено човечкото срце.*

Овде е потврдено неговото преобраќање во Творецот Бог. Неговото искуство ни овозможува да разбереме дека, за Бога, човекот е човек само кога неговото срце ја носи сликата на Божјото. Тој ќе го открие во своето инкарнација во Исус Христос совршениот божествен модел на љубов и послушност.

Дан 7:5 *И ете, вториот свер беше како мечка и стоеше на едната страна; имал три ребра во устата меѓу забите, а тие му рекле: Стани, јади многу месо.*

5а- *И ете, вториот свер беше како мечка и стоеше на едната страна*

По калдејскиот крал, *сребрените сандаци и рацете* на Медијците и Персијците станале *мечка* . Прецизноста „ која стоеше на едната страна “ ја илустрира персиската доминација која се појави втора по доминацијата на Медијците, но нејзините освојувања добиени од кралот Кир 2 Персиецот и дадоа многу поголема моќ од онаа на Медијците.

56- *имаше три ребра во устата меѓу забите и му рекоа: Стани, јади многу месо.*

Персијците ќе доминираат над Медијците и ќе освојат три земји: Лидија на богатиот крал Крезус во – 546 година, Вавилонија – 539 година и Египет во – 525 година.

Дан 7:6 *По ова, погледнав, и ете, друг беше како леопард и имаше четири крила на грбот како птица; ова животно имало четири глави и му била дадена власт.*

6а- *По ова погледнав, и ете, друг беше како леопард*

Идем, *дрскиот стомак и бутовите* на грчките владетели стануваат *леопард со четири птичји крилја* ; Пегите на грчкиот *леопард* го прават **симбол на гревот** .

6б- *и имаше четири крила на грбот како птица*

Четириите *птичји крилја* поврзани со *леопардот* ја илустрираат и потврдуваат екстремната брзина на освојувањата на неговиот млад крал Александар Македонски (помеѓу -336 и -323).

6в- *ова животно имаше четири глави и му беше дадена власт*

Овде, „ *четири глави* “, но во Дан.8 ќе бидат „ *четири големи рога* “ кои ги означуваат грчките владетели, наследници на Александар Македонски: Селевк, Птоломеј, Лизимах и Касандар.

Дан 7:7 *После тоа гледав во моите ноќни визији, и ете, имаше **четврти свер, страшен** , страшен и многу силен; имаше големи железни заби, јадееше, кршеше и го газеше она што остана; се разликуваше од сите претходни животни и имаше десет рогови.*

7а- *После ова, гледав во моите ноќни визији, и ете, имаше **четврти свер, страшен** , страшен и необично силен*

Тука повторно, *железните нозе* на Римската империја стануваат *чудовиште со железни заби и десет рогови* . Затоа што според Отк.13:2, само таа ги носи критериумите на 3-те претходни империи: Силата на *лавот* , потврдена во овој стих каде што е прецизирано: *извонредно силна* ; моќта на *мечката* и брзината на *леопардот со наследството на неговиот грев* симболизирано со неговите дамки.

7б- *имаше големи железни заби, јадееше, кршеше и го газеше она што остана;*

Овие детали му припишуваат масакри и масакри извршени од симболот на римското **железо** кои ќе продолжат до крајот на светот, со неговата папска доминација.

7в- *се разликуваше од сите претходни животни и имаше десет рогови.*

Десетте *рогови* ги претставуваат Франките, Ломбардите, Алеманите, Англосаксонците, Визиготите, Бургундите, Суевите, Херулите, Вандалите и Остроготите. Ова се **десетте** христијански кралства кои ќе се формираат по

распадот на Римската империја од 395 година, според објаснувањата што ангелот му ги дал на Даниел во стих 24.

Дан 7:8 *И ги разгледав роговите, и ете, од нив излезе уште еден мал рог, и три од првите рогови беа откинати пред тој рог; и ете, таа имаше очи како човечки очи и уста што зборуваше дрско.*

8а- *Гледав во роговите, и ете, од нив излезе уште еден мал рог*

Малиот рог излегува од еден од десетте рогови, што ја означува Италија на Остроготите каде што се наоѓа градот Рим и таканаречената папска „света столица“, во Латеранската палата на планината Келиј; Латинско име што значи: небо.

8б- *и три од првите рогови беа откинати пред овој рог*

Откорнатите рогови се хронолошки: *трите кралеви спуштено* од стихот 24, имено, Херулите помеѓу 493 и 510 година, потоа последователно, Вандалите во 533 година и Остроготите во 538 година кои биле прогонети од Рим од генералот Велисариј по наредба на Јустинијан I ^и дефинитивно поразени во Равена во 540 година. Затоа што мораме да ја забележиме последицата од изразот *пред овој рог* . Ова значи дека *Рогот* нема лична воена моќ и има корист од вооружените сили на монарси кои се плашат од него и неговата религиозна моќ и на тој начин претпочитаат да го поддржуваат и послушаат. Ова расудување ќе биде потврдено во Дан.8:24 каде што ќе прочитае: *неговата моќ ќе се зголеми, но не со неговата сопствена сила* и стихот 25 ќе прецизира: *поради неговиот просперитет и успехот на неговите трикови, тој ќе има ароганција во срце* . **Така се докажува дека вистината добива потврда само со групирање слични пораки расфрлани во различни поглавја од книгата Даниел и пошироко во целата Библија.** Одвоени, поглавјата од книгата го „запечатуваат“ пророштвото и неговите пораки, најсуптилните и најважните остануваат недостапни.

8в- *и ете, таа имаше очи како очи на маж*

Во Отк.9, Духот му претходи на неговите описи со терминот *како* . На овој начин сугерира сличност на изгледот што не е реалност. Овде, исто така, мораме да ја забележиме сличноста со *човекот* воплоен во неговото совршенство во Исус Христос, но тој има само претензии за тоа. Но, има и повеќе, бидејќи „*очите*“ се симбол на јасновидноста на пророците чиј совршен модел е и Исус. А Духот алудира на пророчката претензија на папството кое на крајот ќе го основа своето официјално седиште во градот Ватикан, збор што значи: да се пророкува, од латинскиот „*vaticinare*“. Работата ќе биде потврдена во Отк.2:20, кога Духот ќе ја спореди оваа римокатоличка црква со *Језавела* која ги убила пророците на Јахве, странската жена која им се поклонува на Ваалс, мажена од кралот Ахав. Споредбата е оправдана затоа што папата предизвикува вистинските Божји пророци во Христа да умрат на клата на инквизицијата.

8г- *и уста, која зборуваше со ароганција.*

Во ова поглавје 7, божествениот филмски режисер и режисер во „зум“ ја прикажува христијанската ера која особено го засега него, периодот помеѓу крајот на Римската империја и славното враќање на Христос во

Михаил, неговото небесно име со ангели. Тој го најавува доаѓањето на *арогантен цар, прогонител на светиите на Севишниот* , кој ги напаѓа божествените религиозни норми обидувајќи се да ги промени времињата и законот , десетте заповеди, но и другите божествени прописи. Духот ја објавува својата последна казна; тој ќе биде „ *огорен од оган поради неговите арогантни зборови* “. Затоа, сцената на небесниот суд од седмиот милениум е претставена веднаш по споменувањето на *неговите арогантни зборови* . Пред неа, кралот Навуходоносор исто така покажал *ароганција* , но понизно ја прифатил лекцијата за понижување што му ја дал Бог.

Небесен суд

Дан 7:9 *Гледав додека се поставуваа престоли. И седна Старецот на деновите. Неговата облека беше бела како снег, а косата на главата му беше како чиста волна; неговиот престол беше како пламен од оган, а тркалата како пламен оган.*

9а- *Гледав, додека беа поставени тронове*

Оваа сцена го претставува времето на судот што ќе го извршат откупените светци на Исус Христос во негово присуство, *седнати на престоли* , **на небото** според Отк.4, во текот на *илјада години* наведени во Отк.20. Оваа пресуда ги подготвува условите за **конечната пресуда**, чиешто извршување е илустрирано во стих 11.

9б- *И седна стариот ден.*

Тоа е обожениот Христос, единствениот творец Бог. Дејството на глаголот *седи* означува престанок на стоечка активност, тоа е слика на одмор. Небото е во апсолутен мир. На земјата, злите биле уништени при Христовото враќање.

9в- *Неговата облека беше бела како снег, а косата на главата му беше како чиста волна*

Белата е симбол на совршената Божја чистота која се однесува на целата негова природа на ниво на неговата облека , симболи на неговите дела и косата на главата која е круна на чиста и совршена мудрост ослободена од секаков *грев* .

Овој стих сугерира Иса.1:18: *Дојдете да се молиме! вели ЈаХВЕХ. Ако твоите гревови се како црвено, тие ќе бидат бели како снег; ако се црвени како виолетови, ќе станат како волна.*

9г- *неговиот престол беше како пламен од оган,*

Престолот го означува местото на големиот Судија, судот на умот Божји. Поставен е под ликот на *огнените пламени* кои ќе бидат *очи* на Христос правдата во Отк.1:14 каде што ги наоѓаме описите на овој стих. Огнот уништува, што на овој суд му дава цел да ги уништи непријателите на Бог и неговите избраници. Бидејќи тие се веќе мртви, оваа пресуда се однесува на *втората смрт* која дефинитивно ќе ги погоди осудените.

9-ти- *и тркалата како запален оган.*

Престолот има *тркала* во споредба со *пламен оган* што ќе се запали на земјата: Отк.20:14-15: *втората смрт е огненото езеро* . Затоа , *тркалата*

сугерираат движење на судиите од небото на земјата за извршување на изречените пресуди. Живиот Бог, големиот Судија, се движи и кога земјата ќе се обнови и очисти, тој повторно ќе се пресели за да го постави таму својот царски престол според Отк.21:2-3.

Дан 7:10 *Огнена река течеше и излезе од пред него. Илјада илјади му служеа, а десет илјади милиони стоеја во негово присуство. Судиите седнаа, а книгите беа отворени.*

10а- *Огнена река течеше и излезе од пред него*

Огнот очистувачки што ќе слезе од небото за да ги проголта душите на паднатите мртви, а потоа воскреснати, според Отк.20:9: *И тие се искачија на лицето на земјата и го опколија логорот на светите и сакан град . Но оган слезе од небото и ги проголта .*

10б- *Илјада илјади му служеа*

Тоа е, милион души, од **избраните** откупени од земјата.

10в- *и десет илјади милиони стоеја во негово присуство*

Десет милијарди земни души **повикани** од Бога воскреснуваат и се повикуваат пред него и неговите судии да ја претрпат праведната божествена казна за *втората смрт* , нешто потврдено во Лука 19:27: *А останатите, доведете ги овде моите непријатели, кои не сакаа да царувај над нив и убиј ги пред мое присуство* . На тој начин, Духот ги потврдува зборовите што ги кажал преку Исус во Мат.22:14: **Зашто мнозина се повикани, но малкумина се избрани** . Ова ќе биде особено случај во последните денови според Лука 18:8: ... *Но, кога ќе дојде Синот Човечки, дали ќе најде вера на земјата?*

10г- *Судиите седнаа, и книгите беа отворени*

Врховниот суд ќе суди врз основа на сведоштвата со кои е дозволена пресудата и обвиненијата прилагодени поединечно за секоја осудена душа. Неговите книги содржат живот на суштество, чувано во сеќавање од Бога, со верни ангели како сведоци, моментално невидливи за Земјаните.

Дан 7:11 *Потоа погледнав поради арогантните зборови што ги зборуваше рогот; и додека погледнав, животното беше убиено.*

11а- *Потоа погледнав, поради арогантните зборови што ги изговори рогот*

Како зборовите „ *поради арогантните зборови* “ укажуваат, овој стих сака да ни ја покаже причинско-последичната врска што го дефинира Божјиот суд. Не суди без причина.

11б- *и додека гледав, животното беше убиено*

Ако *четвртото животно* што го претставува наследството, Царскиот Рим - десет европски кралства - Папскиот Рим, е уништен со оган, тоа е *поради арогантната **орална** активност* на Папскиот Рим; активност која ќе продолжи до Христовото враќање.

11в- *и неговото тело беше **уништено** , предадено на огнот за да се запали*

Судот истовремено удира на *малиот рог* и *десетте граѓански рогови* кои го поддржувале и учествувале во неговите гревови според Отк.18:4. *Огненото езеро на втората смрт ќе ги проголта и **уништи** .*

Дан 7:12 *На другите животни им беше одземена моќта, но им беше продолжен животот до одредено време.*

12а- *На другите животни им беше одземена моќта*

Овде, како и во Отк. 19:20 и 21, Духот открива дека е предвидена поинаква судбина за обичните грешници на паганството, кои се наследници на првобитниот грев пренесен од Адам до човечките маси низ земната историја.

12б- *но им беше доделено продолжување на животот до одредено време*

Оваа прецизност значи предност на претходните империи во тоа што не го доживеале крајот на нивната доминација на крајот на светот, како што е случајот со 4-то ^{римско} животно под неговата последна форма на христијанска универзална влада во времето на враќањето на Исус Христос. Крајот на 4-ти^е означен со негово целосно уништување. После тоа, земјата ќе остане безоблична и празна според ликот на бездната на 1. Мој.1:2.

Исус Христос, синот човечки

Дан 7:13 *Гледав во нокните визији и ете, на небесните облаци дојде еден како син човечки; дојде кај Старецот и тие го приведоа до него.*

13а- *Гледав во моите нокни визији и ете, на небесните облаци дојде еден како син човечки*

Оваа појава на синот човечки фрла светлина врз значењето дадено на судот штотуку спомнавме. Судот му припаѓа на Христос. Но, во времето на Даниел, Исус сè уште не дошол, па Бог замислува што ќе постигне преку својата земна служба за време на неговото прво доаѓање на човечката земја.

13б- *дојде кај стариот ден, и тие го приближија до него.*

По неговата смрт, тој ќе воскресне себеси, за да ја претстави својата совршена праведност која беше жртвувана како жртва на навредениот Бог, за да добие прошка од неговите верни избраници, сортирана и избрана од самиот себе. Презентираната слика го учи принципот на спасение добиено преку вера во Божјата доброволна жртва во Христа. И ја потврдува неговата валидност кај Бога.

Дан 7:14 *И му дадоа власт, слава и царство; и му служеа сите народи, народи и луѓе од секој јазик. Неговата власт е вечна власт која нема да помине, и неговото царство никогаш нема да биде уништено.*

14а- *Му беше дадена власт, слава и царство*

Податоците од овој стих се сумирани во овие стихови од Мат.28:18 до 20 кои потврдуваат дека судот навистина му припаѓа на Исус Христос: *Исус, кога се приближи, им зборувааше вака: Ми е дадена сета власт на небото и на земјата. . Затоа, одете и правете ученици од сите народи, крштевајќи ги во името на Отецот и Синот и Светиот Дух и учејќи ги да држат сè што ви заповедав. И ете, јас сум со вас секогаш, дури и до крајот на светот .*

14б- и му служеа сите народи, народи и луѓе од секој јазик

Во апсолутна смисла, таа ќе биде на новата земја, старата обновена и прославена по седмиот милениум. Но, откупените ќе бидат избрани од сите народи, народи и јазици преку единственото спасение што го добил Исус

Христос затоа што му *служеле* во текот на нивниот живот. Во Отк.10:11 и 17:15 овој израз се однесува на христијанизираната Европа и западниот свет. Во оваа група ги наоѓаме еден милион спасени избраници кои му служат на Бога во стих 10.

14с- *и неговото владеење никогаш нема да биде уништено*

Деталите наведени во Дан.2:44 во врска со него се потврдени овде: *неговото владеење никогаш нема да биде уништено.*

Дан 7:15 *Што се однесува до мене, Даниел, мојот дух се вознемири во мене, и виденијата на мојата глава ме преплашија.*

15а- *Јас, Даниел, имав вознемирен дух во мене*

Неволјата на Даниел е оправдана, визијата најавува опасност за Божјите светци.

15б- *и визиите во мојата глава ме исплашија.*

Наскоро неговата визија за Мајкл ќе го има истиот ефект врз него, според Дан.10:8: *Останав сам и ја видов оваа голема визија; силите ме изгубија, лицето ми ја смени бојата и се распадна, а јас изгубив секаква сила.* Објаснување: синот на човекот и Мајкл се една иста божествена личност. Стравот ќе го карактеризира владеењето на Рим, бидејќи во овие две последователни доминации, тој нема да го даде народот на светите владетели како Навуходоносор, Дариј Медиецот и Кир 2 Персиецот.

Дан 7:16 *И дојдов до еден од оние што стоеја таму и го прашав за вистината за сето тоа. Тој ми рече и ми даде објаснување:*

16а- *Тука започнуваат дополнителните објаснувања дадени од ангелот*

Дан 7:17 *Овие четири големи сверови, тоа се четирите цареви што ќе станат од земјата;*

17а- Забележете дека оваа дефиниција се применува исто толку за наследниците откриени во Дан.2 со сликата на *статуата* како овде во Дан.7, со онаа на *животните*.

Дан 7:18 *Но светиите на Севишиот ќе го примат царството, и тие ќе го поседуваат царството засекогаш, од век до век.*

18а- Истиот коментар како и за четирите сукцесии. Повторно, петтиот се однесува на *вечното царство* на избраните што Христос го гради врз неговата победа **над гревот** и смртта.

Дан 7:19 *Тогаш сакав да ја знам вистината за четвртиот свер, кој беше поинаков од сите други, крајно страшен, со железни заби и бронзени клинци, кои јадеа, кршеа и го газеа она што остана;*

19а- *кој имаше железни заби*

забите, го наоѓаме веќе *железниот* симбол на цврстината на Римската империја означен со *нозете* на статуата на Дан.2.

19б- *и клинци од месинг.*

Во оваа дополнителна информација, ангелот наведува: *и клинци од месинг*. **Наследството на грчкиот грев** е потврдено со овој нечист материјал, легура што ја симболизира грчката империја во **стомакот и бутовите** на статуата на Дан.2.

19в- *кој јадеаше, кршеше и газеше што остана*

Јадењето или искористувањето на освоените нешта, она што ги прави да растат – *криење*, принудување и уништување – *газење*, презирање и прогонство – ова се постапките што двата последователни „Рими“ и нивните граѓански и религиозни поддржувачи ќе ги практикуваат до враќањето на Христос. Во Отк.12:17: Духот ги означува последните „адвентисти“ со зборот „остаток“.

Дан 7:20 *И од десетте рогови што беа на неговата глава и од другиот што излегоа, а пред кои паднаа три, на рогот што имаше очи, уста што зборува арогантно, и поголем изглед од другите .*

20а- Овој стих носи контрадикторни детали во стих 8. Како изгледа овде „малиот рог“. **поголем изглед од другите?** Ова е сета негова разлика од другите кралеви на десетте рогови. Таа е многу слаба и кривка, а сепак, преку лековерноста и стравот Божји што тврди дека ги претставува на земјата, доминира и манипулира со нив како што сака, освен во ретки исклучоци.

Дан 7:21 *И го видов овој рог како војува против светците и ги надвладува,*

21а- Парадоксот продолжува. Таа тврди дека ја отелотворува највисоката светост и Бог ја обвинува дека ги прогонува неговите светци. Само едно објаснување тогаш: лаже како да дише. Нејзиниот успех е оној на огромна измамничка и погубна лага, многу деструктивна за патот што го трасира Исус Христос.

Дан 7:22 *додека не дојде Старецот и не им даде право на светиите на Севишнот, и дојде времето кога светите го поседуваа царството.*

22а- За среќа, добрата вест е потврдена. По мрачните постапки на папскиот Рим и неговите граѓански и религиозни поддржувачи, конечната победа ќе дојде до Христос и неговите избраници.

Стиховите 23 и 24 го одредуваат редоследот на сукцесијата

Дан 7:23 *Така ми рече: Четвртиот свер е четврто царство што ќе постои на земјата, различно од сите царства, и кое ќе ја проголта целата земја, ќе ја гази и ќе ја скрши на парчиња.*

23а- Паганската Римска империја во својата царска форма помеѓу – 27 и 395 г.

Дан 7:24 *Десетте рогови се десет цареви кои ќе произлезат од ова царство. По нив ќе се појави друг, различен од првиот, и ќе собори три цара.*

24а- Благодарение на оваа прецизност можеме да ги идентификуваме овие десет рогови со **десетте** христијански кралства формирани на западната територија на пропадната и уништена Римска империја. Оваа територија е онаа на нашата сегашна Европа: ЕУ (или ЕУ).

Дан 7:25 *Тој ќе зборува против Севишнот, ќе ги угнетува светиите на Севишнот, и ќе се надева дека ќе ги промени времињата и законот; и светиите ќе бидат предадени во рацете негови извесно време, времиња и половина време.*

25а- Тој ќе зборува зборови против Севишнот

Бог во овој стих го концентрира своето осудување на гревовите што ги припишува на римскиот папски режим и на неговите претходници од Римските епископи од кои, извршеното зло беше популаризирано, оправдано и поучено на неуките мноштво. Духот ги наведува обвинувањата почнувајќи од најсериозните: *зборови против самиот Севишен* . Парадоксално, папите тврдат дека му служат на Бог и го претставуваат на земјата. Но, токму тоа претензии ја сочинува грешката затоа што Бог во никој случај не го одобрува ова папско претензии . И како резултат на тоа, сè што Рим лажно поучува за Бог влијае на него лично.

25б- *тој ќе ги угнетува светиите на Севишаниот*

Неправедното прогонство на светиите од стих 21 е тука отповикана и потврдена. Пресудите се изрекуваат од верски трибунали кои го носат името „Света инквизиција“. Мачењето се користи за да се принудат невините луѓе да ја признаат својата вина.

25в- *и тој ќе се надева дека ќе ги промени времињата и законот*

Ова обвинување му дава можност на читателот повторно да ги воспостави основните вистини на обожавањето дадени на вистинскиот, жив и единствен Бог.

Убавиот поредок што го воспоставил Бог го промениле римските монаси. Според Излез 12:2, Бог им рекол на Евреите при излегувањето од Египет: ***Овој месец ќе ви биде првиот месец; тоа ќе биде за вас првиот месец од годината*** . Ова е наредба, а не едноставен предлог. И бидејќи спасението доаѓа од Евреите според Исус Христос, од Егзодусот, секое битие што влегува во спасението, исто така, влегува во семејството Божјо каде што мора да владее и да се почитува неговиот ред. Ова е вистинската доктрина за спасението и постои уште од времето на апостолите. Во Христа, Израелот Божји примил духовен аспект, не помалку е неговиот Израел за кој го воспоставил својот поредок и своите доктрини. Според Рим.11:24, преобратениот паганец е накалемен во еврејскиот корен и стебло на Авраам, а не обратно. Тој е предупреден од Павле против неверувањето кое стана фатално за бунтовните Евреи од стариот завет и ќе биде исто толку фатално за бунтовните христијани од новиот; што директно се однесува на римокатоличката вера, а проучувањето на Дан.8 ќе го потврди уште од 1843 година протестантските христијани.

Ние сме само на почетокот на долгото пророчко откровение каде што божественото обвинување изнесено во овој стих е сеприсутно бидејќи последиците се страшни и драматични. Времињата сменети од концернот Рим:

1 – сабатски одмор од 4-та Божја ^{заповед} . Седмиот ден е заменет од 7 март 321 година со првиот ден, одржан како секуларен ден и почеток на седмицата од Бога. Покрај тоа, овој прв ден беше наметнат од римскиот император Константин I ^{кога} беше посветен на обожавањето на „почитуваното непобедено сонце“, сонцето обожено од паганите, веќе во Египет, библиски симбол на гревот. Даниел 5 ни покажа како Бог ги казнува бесовите што му се направени, така човекот е предупреден и тој знае што го чека кога Бог ќе го суди како што судеше и го уби царот Валтазар. Саботата

осветена од Бога од основањето на светот ги има двојните карактеристики на времето и божествениот закон, како што споменува нашиот стих.

2 – Почетокот на годината, кој првично се случуваше во пролет, збор што значи прв пат, беше сменет да се случува на почетокот на зимата.

3 – Според Бога, промената на денот се случува на зајдисонце, по редослед ноќен ден, не на полноќ, бидејќи е ритмичка и обележана со ѕвездите што тој ги создал со оваа намера.

Промената на законот оди многу подлабоко од темата на саботата. Рим не ги осквернави златните садови на храмот, тој самиот се овласти да го промени оригиналниот текст на зборовите напишани од Бога со прстот на камените маси дадени на Мојсеј. Работи толку свети што да се допре до ковчегот, во кој беа пронајдени, Бог веднаш го удри со смрт.

25с- и светителите ќе бидат предадени во неговите раце за време, времиња и половина време

Што значи време ? Искуството на кралот Навуходоносор ни го дава одговорот во Дан.4:23: *Ќе те избркаат меѓу луѓето, ќе живееш со полските ѕверови, ќе ти дадат трева да јадееш како волови; и седум времиња ќе поминат над тебе*, додека не знаеш дека Севишниот владее со човечкото царство и го дава на кого сака. По ова тешко искуство, царот рекол во стих 34: *По одреденото време, јас, Навуходоносор, ги подигнав очите кон небото и разумот се врати кај мене*. Го благословив Севишниот, Го пофалив и прославив Оној кој живее вечно, чиешто владеење е вечно владеење и чие царство трае од колено на колено. Можеме да заклучиме дека овие седум времиња претставуваат седум години откако траењето започнува и завршува во текот на неговиот живот. Затоа, она што Бог го нарекува време е времето кое и е потребно на Земјата да заврши една целосна револуција на сонцето. Од таму излегуваат многу пораки. Бог е симболизиран со сонцето и кога суштеството изгрева со гордост, за да го стави на своето место, Бог му вели: „Кружете се околу мојата божественост и научи кој сум јас“. За Навуходоносор седум свиоци се неопходни, но ефективни. Друга лекција ќе се однесува на времетраењето на папското владеење, исто така пророкувано со терминот „време“ во овој стих. Во споредба со искуството на Навуходоносор, Бог ја казнува христијанската гордост со тоа што ја предава на глупост за време, времиња и половина време од пророчките години. Од 7 март 321 година, гордоста и незнаењето во глупоста ги натераа луѓето да се согласат да го почитуваат редот што ја смени Божјата заповед; она што понизниот роб Христов не може да го послуша, инаку ќе се отсече од својот спасител Бог.

Овој стих нè наведува да ја бараме вистинската вредност и датумите на почетокот и крајот на ова пророкувано траење. Ќе откриеме дека тоа претставува 3 години и шест месеци. Всушност, оваа формула повторно ќе се појави во Отк.12:14 каде што е паралелна со формулата *1260 дена* од стих 6. Примената на кодот од Езе.4:5-6, *еден ден за една година*, ќе го овозможи тоа да се разбере дека ова се навистина 1260 долги и страшни години, на страдање и смрт.

Дан 7:26 *Тогаш ќе дојде суд, ќе му биде одземена власта и ќе биде уништена и уништена засекогаш.*

2а- Го истакнува интересот на оваа прецизност: судот и крајот на доминацијата на папите се случуваат во исто време. Ова докажува дека спомнатиот суд нема да започне пред Христовото враќање. Во 2021 година, папите се сè уште активни, така што пресудата цитирана во Даниел не започнала во 1844 година, браќа адвентисти.

Дан 7:27 *Царството и власта и величината на сите царства под небото ќе им се даде на народот на светиите на Севишниот. Неговото владеење е вечно владеење, и сите владетели ќе му служат и ќе му се покоруваат.*

27а- Според тоа, пресудата е добро спроведена по враќањето во слава на Христос и занесот на небото на неговите избраници.

27б- *и сите владетели ќе му служат и ќе го слушаат*

Како примери, Бог ни ги покажува трите *владетели* претставени во оваа книга: калдејскиот крал Навуходоносор, медскиот цар Дариј и персискиот крал Кир 2.

Дан 7:28 *Тука завршија зборовите. Јас, Даниел, бев крајно вознемирен од моите мисли, ја сменив бојата и овие зборови ги задржав во срцето.*

28а- Неволјата на Даниел е сè уште оправдана, бидејќи на ова ниво доказите за идентитетот на папскиот Рим сè уште немаат сила; неговиот идентитет сè уште останува веќе многу убедлива „хипотеза“, но сепак, „хипотеза“. Но, Даниел 7 ја сочинува само втората од седумте пророчки плочи претставени во оваа книга на Даниел. И веќе, можевме да видиме дека пораките испорачани во Дан.2 и Дан.7 се идентични и комплементарни. Секоја нова страница ќе ни донесе дополнителни елементи кои ќе бидат надредени на веќе спроведените студии, ќе ја зајакнуваат и зајакнуваат Божјата порака која така ќе станува сè појасна.

Останува да се потврди хипотезата дека „малиот рог“ од ова поглавје 7 е папски Рим. Работата ќе биде завршена. Но, да се потсетиме веќе на оваа историска сукцесија што се однесува на Рим, „четвртото монструозно животно со железни заби“. Таа ја означува Римската империја проследена со „десетте рогови“ на слободните и независни европски кралства, кои во 538 година ги наследи „малиот рог“ за кој се претпоставува дека папата, овој „различен крал“, пред кого „три рога или три краља“ Херулите, Вандалите и Остроготите се понижени помеѓу 493 и 538 година во стиховите 8 и 24.

Даниел 8

Дан 8:1 Во третата година од владеењето на царот Валтазар, јас Даниел видов видение, освен она што го видов претходно.

1а- Помина времето: 3 години. Даниел добива ново видение. Во оваа, има само две животни кои јасно се поистоветуваат во стиховите 20 и 21 со Медијците и Персијците и Грците кои во претходните визији беа второто^и третото^{царство} на пророкуваните наследници. Со текот на времето, во визиите, животните се појасно се усогласуваат со обредите на Евреите. Дан.8 подарува овен и коза; животните принесени во жртвата на Денот на помирувањето на еврејскиот обред. Така можеме да го забележиме симболот на гревот во суперпозицијата на грчката империја: дрскиот стомак и бутовите на Дан.2, леопардот на Дан.7 и коза на Дан.8.

Дан 8:2 Кога го видов ова видение, ми се чинеше дека сум во Суза, главниот град, во провинцијата Елам; и за време на моето видување бев во близина на реката Улаи.

2а- Даниел е во Персија во близина на реката Карун која во негово време била Улаи. Персискиот главен град и речниот симбол на народот укажуваат на географско референтно место за визијата што Бог ќе им ја даде. Затоа, пророчките пораки даваат вредни географски податоци во ова поглавје што недостасуваа во поглавјата 2 и 7.

Дан 8:3 И ги подигнав очите и погледнав, и ете, овен стоеше пред реката и имаше рогови; овие рогови беа високи, но едниот беше повисок од другиот и се издигна последен.

3а- Овој стих ја сумира историјата на Персија илустрирана од овој овен чиј рог највисокото го претставува затоа што првично беше под доминација на нејзиниот сојузник Меда, последен се издигна над него со доаѓањето на власт на кралот Кир 2 Персиецот, во 539 година, последниот современик на Даниел според Дан.10:1. Но, овде посочувам проблем со вистински датум, бидејќи историчарите целосно го игнорираат сведочењето на очевидците на Даниел кој во Дан.5:31 го припишува освојувањето на Вавилон на мидскиот крал Дариј кој го организирал Вавилон во 120 сатрапии според Дан. 6: 1. Кир дошол на власт по смртта на Дариј, па не во 539 година, туку малку

подоцна, или напротив, освојувањето од Дариј можело да се случи малку пред датумот – 539 година.

3б- Во овој стих се појавува божествена суптилност, во форма што се користи за означување на мал и голем рог. Ова потврдува дека внимателно избегнатиот израз „ малиот рог “ е специфично и исклучиво поврзан со идентитетот на Рим.

Дан 8:4 *Го видов овенот како удира со своите рогови на запад, на север и на југ; ниедно животно не можело да му одолее, а немало кој да ги избави неговите жртви; направи што сакаше и стана моќен.*

4а- Сликата на овој стих ги илустрира последователните фази на персиските освојувања кои ги водат кон империјата, доминацијата на кралот на кралевите.

На *Запад* : Кир 2 склучил сојуз со Халдејците и Египќаните помеѓу – 549 и – 539 година.

На *север* : Лидија на кралот Крез е освоена во – 546 година

Напладне : Кир ја освојува Вавилонија наследувајќи го медскиот крал Дариј по – 539 година , а подоцна персискиот крал Камбиз 2 ќе го освои Египет во – 525 година.

4б- *и тој стана моќен*

Тој ја постигна империјалната *моќ* што ја направи Персија првата империја проречена во ова поглавје 8. Тоа беше второто ^{царство} во визиите на Дан.2 и Дан.7. Во оваа моќ Персиската империја се проширила до Средоземното Море ја нападнала Грција која ја запрела на Маратон во – 490 година. Војните продолжиле.

Дан 8:5 *Кога погледнав внимателно, ете, јарец дојде од запад и ја прегази целата земја на лицето, без да ја допре; оваа коза имаше голем рог меѓу очите.*

5а- Стих 21 јасно го идентификува козата: *Јарецот е кралот на Јаван, големиот рог меѓу неговите очи е првиот крал* . Јаван, е античкото име на Грција. Игнорирајќи ги слабите грчки кралеви, Духот го гради своето откровение на големиот грчки освојувач Александар Велики.

5б- *ете, дојде коза од запад*

Сè уште се дадени географски ознаки. Јарецот доаѓа од Запад во однос на Персиската империја земена како географска референтна локација.

5в- *и патувал низ целата земја на нејзината површина, без да ја допира*

Пораката е аналогна на четирите птичји крилја на леопардот од Дан.7:6. Тој ја нагласува огромната брзина на освојувањата на овој млад македонски крал кој за десет години ќе ја прошири својата доминација до реката Инд.

5г- *оваа коза имаше голем рог меѓу очите*

Идентитетот е даден во стих 21: *Големиот рог меѓу неговите очи е првиот крал*. Овој крал е Александар Македонски (– 543 – 523). Духот му дава изглед на Еднорог, чудесно митско животно. Тој на тој начин ја осудува неисцрпната плодна имагинација на грчкото општество кое измислува басни кои се однесуваат на религијата и чиј дух ги поминал вековите до нашето време на измамничкиот христијански Запад. Тоа е

аспект на *гревот* што се потврдува со ликот на *козата*, животното кое ја играло улогата на *гревот* во светиот годишен обред на „денот на помирувањето“. Распнувањето на Месијата Исус го постигна во неговото божествено совршенство, овој обред мораше да престане по него... насилно, преку уништувањето на храмот и еврејската нација од страна на Римјаните во 70 година.

Дан 8:6 *И дојде до овенот, кој имаше рогови, што го видов како стои пред реката, и се стрча врз него во сиот свој гнев.*

6а- Александар Македонски го започнува својот напад против Персијците чиј крал е Дариј 3. Вториот е поразен кај Ис, бега оставајќи го зад себе лакот, штитот и наметката, како и сопругата и неговиот наследник, во – 333 г. Подоцна ќе биде убиен од двајца негови великани.

6б- *и тој истрча кон него во сиот свој бес*

Овој *бес* е историски оправдан. Му претходеше оваа размена меѓу Дариј и Александар: „Пред Александар да го запознае Дариј, персискиот крал му испрати подароци со цел да ги нагласи нивните соодветни позиции како крал и дете - Александар во тоа време сè уште беше млад принц-почетник во уметноста војна (огранок I, поводник 89). Дариј му испраќа куршум, камшик, кочница и сребрена кутија полна со злато. Писмото што го придружува богатството ги отсјајува елементите: топката е така што тој продолжува да игра како детето што е, кочницата да го научи да се контролира, камшикот да го исправи и златото претставува почит на кој Македонците мора да му оддадат. персискиот император.

Александар не покажува знаци на гнев, и покрај стравот од гласниците. Напротив, тој бара од нив да му честитаат на Дариј за неговата финост. Дариј, вели тој, ја знае иднината, бидејќи на Александар му подари топка која го претставува неговото идно освојување на светот, кочницата значи дека сите ќе му се покорат, камшикот ќе биде да ги казни оние што се осмелуваат да застанат против него и златото укажува на почит што ќе го добие од сите негови поданици“. Пророчки детал, Александар имал коњ на кој му го дал името „Букефалус“ што значи, со зголемен префикс, „глава“. Во сите негови битки, тој ќе биде на „главата“ на својата војска, со оружје во рака. И тој ќе стане „десет години“ владејачка „глава“ на светот опфатен со пророштвото. Нејзината озлогласеност ќе ја промовира грчката култура и *гревот* што ја стигматизира.

Дан 8:7 *Го видов како се приближува до овенот и се лути на него; го удри овенот и му ги скриши двата рога, без овенот да има сила да му се спротивстави; го фрлил на земја и го згазил, а овенот немало кој да го спаси.*

7а- Војната што ја започна Александар Македонски: во – 333 година, кај Исус, персискиот логор бил поразен.

Дан 8:8 *И јарецот стана многу силен; но кога беше силен му се скриши големиот рог. Четири големи рогови се кренаа да го заменат, до четириите небесни ветрови.*

8а- *му се скриши големиот рог*

Во 323 година, младиот крал (– 356 – 323) умрел без наследник на 32-годишна возраст, во Вавилон.

86- *Четири големи рогови се издигнаа да го заменат, во четирите небесни ветрови.*

Замените на мртвиот крал биле неговите генерали: дијадосите. Имаше десет такви кога умре Александар и 20 години се бореа меѓу себе до тој степен што на крајот од 20 години останаа само четворица преживеани. Секој од нив основал кралска династија во земјата над која доминирал. Најголем е Селевк познат како Никатор, тој ја основал династијата „Селевкид“ која владеела над кралството Сирија. Вториот е Птолемеј Лагос, тој ја основал династијата „Лагид“ која владеела над Египет. Третиот е Касандрос кој владее над Грција, а четвртиот е Лизимах (латинско име) кој владее над Тракија.

Пророчката порака заснована на географија продолжува. Четирите кардинални точки на четирите небесни ветрови го потврдуваат идентитетот на земјите на засегнатите борци.

Враќањето на Рим, малиот рог

Дан 8:9 *Од еден од нив излезе мал рог , кој растеше многу кон југ, кон исток и кон најубавата земја.*

9а- Аспектот на овој стих ги опишува проширувањата на едно царство кое пак ќе стане доминантна империја. Меѓутоа, во претходните лекции и во историјата на светот наследник на кралството на Грција е Рим. Оваа идентификација дополнително се оправдува со изразот „мал рог“ кој овојпат, спротивно на она што беше направено за пократкиот медијански рог, е јасно цитиран. Ова ни овозможува да кажеме дека овој „мал рог“ го симболизира, во овој контекст, растечкиот републикански Рим. Зашто, интервенира кон исток, како полицајци на светот, често затоа што е повикан да реши локален конфликт меѓу противниците. И ова е точната причина што ја оправдува сликата што следи.

9б- *Од еден од нив излезе мал рог*

Претходниот доминатор беше Грција, а од Грција доаѓа Рим да доминира во оваа источна зона каде што се наоѓа Израел; Грција, еден од четирите рогови.

9в- *кој многу се проширува кон југ, кон исток и кон најубавите земји.*

Римскиот раст започнува од неговата географска локација најпрво **кон југ** . Историјата го потврдува тоа , Рим влегува во пунските војни против Картагина, денешен Тунис, околу – 250 г.

Следната фаза на проширување се одвива **кон исток** со интервенирање во **еден од четирите рогови** : Грција, околу – 200. Таму била повикана од Етолската грчка лига за да ја поддржи против Ахајската лига (Етолија против Ахаја). Пристигнувајќи на грчко тло, римската војска никогаш нема да ја напушти и цела Грција ќе стане римска колонија од – 160 г.

Од Грција, Рим ќе ја продолжи својата експанзија со стапнување во Палестина и Јудеја кои ќе станат во – 63 провинција на Рим освоена од

војските на генерал Помпеј. Токму оваа Јудеја, која Духот ја означува со овој прекрасен израз: *Најубавата од земјите*, израз цитиран во Дан.11:16 и 42 и Езе.20:6 и 15.

Хипотезата е потврдена, „малиот рог“ е Рим

Овој пат, сомнежот повеќе не е дозволен, папскиот режим на Дан.7 е демаскиран, така што, прескокнувајќи ги непотребните векови, Духот не води до трагичниот час кога, напуштен од императорите, Рим ја обновува својата доминација под религиозна форма на Христијански изглед на кој ги припишува дејствата откриени со симболите од стих 10 што следи. Ова се постапките на „*различниот*“ крал на Дан.7.

Царскиот Рим потоа папскиот Рим ги прогонува светците

Две последователни читања за овој единствен стих

Дан 8:10 *Таа се издигна до небесната војска, симна дел од таа војска и некои ѕвезди на земјата и ги газеше.*

10а- *Таа се крена во војската на небото*

Со кажувањето „таа“, Духот го чува како мета идентитетот на Рим, во хронолошката низа на неговите проширувања, по различните форми на владеење на кои тој алудира во Отк. 17:10, Рим стигнал до царството под владеењето на Римскиот император Октавијан познат како Август. И токму во негово време Исус Христос се роди од Духот, во сè уште девственото тело на Марија, младата жена на Јосиф; обајцата избрани поради единствената причина што припаѓаат на лозата на кралот Давид. По неговата смрт, откако самиот воскреснал, како што најавил, Исус им ја доверил на своите апостоли и на своите ученици мисијата да ја објавуваат добрата вест за спасението (Евангелието) со цел да ги избере луѓето низ целиот свет. Во тоа време Рим се соочи со кротоста и христијанскиот пацифизам; таа во улогата на касап, учениците Христови во онаа на закланите јагниња. По цена на многу пролеана маченичка крв, христијанската вера се прошири низ целиот свет, а особено во главниот град на империјата, Рим. Прогонството на царскиот Рим се крева против христијаните. Во овој стих 10, две дејства на Рим се преклопуваат. Првиот се однесува на царскиот, а вториот, папскиот.

Во царскиот режим веќе можеме да му ги припишеме дејствијата што му се наведени:

Таа се крена во небесната војска : се соочи со христијаните. Зад овој симболичен израз, *вооружен со небото*, стои христијанскиот избраник според кој Исус веќе ги именувал своите верници: *граѓани на царството небесно*. Понатаму, Дан.12:3 ги споредува вистинските *светци* со *ѕвездите* кои се исто така, *потомството* на Авраам од 1. Мој.15:5. На прво читање, осмелувањето да ги мачениш синовите и ќерките Божји веќе претставува за паганскиот Рим арогантна постапка и недостойно и неоправдано воздигнување. На второ читање, тврдењето на римскиот бискуп да владее како папа Избраникот на Исус Христос од 538 година е исто така арогантна акција и уште понедостојно и неоправдано издигнување.

Таа предизвика дел од оваа војска и свездите да паднат на земја, и таа ги згази : Ги прогонуваше и ги убиваше за да го одвлече вниманието на нејзиното население во нејзините арени. Прогонителите се главно Нерон, Домицијан и Диоклецијан, последниот официјален прогонител помеѓу 303 и 313 година. На прво читање, овој драматичен период е опфатен во Апо.2 под симболичните имиња „на *Ефес*“, времето кога Јован го прима своето божествено Откровение именувано „Апокалипса“ и „*Смирна*“. На второто читање, кои му се припишуваат на папскиот Рим, овие дејства се ставени во Апо.2 под периодите наречени „*Пергам*“ т.е. нарушен сојуз или прељуба и „*Тијатира*“ т.е. гадости и смртни случаи. Велејќи, *а таа ги згази*, Духот им припишува на двата Римја ист тип на крвожедни постапки. Глаголот *згазен* и неговиот израз *згазен под нозете* му се припишуваат на паганскиот Рим во Дан.7:19. Но, акцијата на *газење* ќе продолжи до крајот на *2300-та вечер-утро* од стих 14 од ова поглавје 8 според изјавата од стих 13: До кога ќе се *газат светоста и војската* ? Оваа акција е извршена во времето на христијанската ера и затоа мораме да му ја припишеме на папскиот Рим и неговите монархиски потпори; што историјата го потврдува. Сепак, да забележиме една важна разлика. Паганскиот Рим само буквално ги тера светците на Исус Христос *да паднат на земја*, додека папскиот Рим, преку своите лажни религиозни упатства, ги тера духовно *да паднат на земја*, пред буквално да ги прогонува.

Спорадичните прогони продолжија со наизменични мирни промени сè до доаѓањето на императорот Константин I¹, кој стави крај на прогонствата против христијаните со едиктот на Милано, неговата римска престолнина, во 313 година, кој го сочинува периодот од „*десет години*“ прогонства што ја карактеризираат ерата „*смирна*“ на Отк.2:8. Преку овој мир, христијанската вера нема да добие ништо, а Бог ќе изгуби многу. Затоа што без бариерата на прогонството, обврските на непообратените во оваа нова вера изобиљуваат и се множат низ целата империја и особено во Рим каде што најмногу течела крвта на мачениците.

Затоа, со ова време можеме да го поврземе почетокот на второто читање на овој стих. Онаа во која Рим станува христијанин со послушност на наредбите на императорот Константин кој штотуку во 321 година издаде едикт со кој се наредува промена на неделниот ден за одмор: седмиот ден сабота се заменува со првиот ден од седмицата; во тоа време, посветено од паганите на обожавањето на богот „преподобно непобедено сонце“. Оваа акција е сериозна како и *пиењето златните садови на храмот*, но овој пат, Бог нема да реагира, часот на конечниот суд ќе биде доволен. Со својот нов ден за одмор, Рим ќе ја прошири својата христијанска доктрина низ целата империја, а нејзината локална власт, епископот на Рим ќе стекне углед и поддршка, сè до врховното издигнување што му го дава папската титула со декрет, во 533 година, византискиот императорот Јустинијан¹. Дури по протерувањето на непријателските Остроготи, првиот владејачки папа, Вигилиј, го зазел своето папско седиште во Рим, во Латеранската палата изградена на планината Каелиј. Датумот 538 и доаѓањето на првиот папа го

означува остварувањето на дејствијата опишани во стихот 11 кој следи. Но, тоа е и почеток на 1260-те денови-години на владеење на папите и се што се однесува на нив и што беше откриено во Дан.7. Континуирано владеење за време на кое светците се, уште еднаш, *газени*, но овој пат, од римската папска религиозна доминација и нејзините цивилни поддржувачи, монарсите и нејзината висина... во името на Христос.

Специфични акции на папата основани во 538 година

Дан 8:11 Таа стана кај началникот на војската, му ја зеде вечната ~~жертва~~ и ги урна ~~темелите~~ на неговото светилиште.

11а- Таа се искачи на чело на армијата

Овој водач на војската е логично и библиски Исус Христос, според Еф.5:23: *зашто мажот е глава на жената, како што Христос е глава на Црквата*, која е неговото тело, и на која тој е Спасител. Глаголот „таа воскресна“ е добро избран, бидејќи токму во 538 година Исус е на небото додека папството е на земјата. Небото е надвор од нејзиниот дофат, но „таа се издигна“ со тоа што ги натера мажите да веруваат дека таа го заменува на земјата. Од небото, Исус има мали шанси да ги избегне луѓето од стапицата што им ја поставил ѓаволот. Згора на тоа, зошто би го направил тоа, кога самиот ги доставува до оваа стапица и сите нејзини клетви? Зашто добро прочитавме, во Дан.7:25, „светците ќе бидат предадени во неговите раце за време, пати (2 пати) и пол време“; тие се испорачани намерно од Бог Христос, поради *променетите времиња и законот*. Законот изменет во 321 година од Константин во врска со саботата, се разбира, но пред сè, *законот се смени* од римската папата, по 538 година каде што таму, не е само саботата која е засегната и нападната, туку целиот закон е преработен Рим. верзија.

11б- му ја одзеде вечната ~~жертва~~

Укажувам на отсуството на зборот жртва во оригиналниот хебрејски текст. Сепак, неговото присуство го сугерира контекстот на стариот сојуз, но тоа не е случај како што штотуку покажав. Според новиот завет, *жртвата и приносот* престанаа, смртта на Христос, во средината на седмицата наведена во Дан.9:27, ги направи овие обреди бескорисни. Сепак, остана нешто од стариот завет: службата на првосвештеникот и посредник за гревовите на луѓето кои исто така ја пророкуваа небесната служба што Исус ја изврши во корист само на неговите избраници купени со неговата крв од неговото воскресение. Христос се врати на небото, што остана да земе од него? Неговата свештеничка функција е неговата ексклузивна улога како посредник за простување на гревовите на своите избраници. Навистина, од 538 година, воспоставувањето на земјата, во Рим, на водач на Црквата Христова ја направи небесната служба на Исус залудна и бескорисна. Молитвите повеќе не минуваат низ него и грешниците остануваат носители на нивните гревови и на нивната вина кон Бога. Евр.7:23 ја потврдува оваа анализа, велјќи: „Но тој, бидејќи останува засекогаш, има свештенство кое не може да се пренесе“. Промената на владетелот на земјата ги оправдува одвратните плодови што ги носи ова христијанство без Христос;

плодовите што Бог му ги прорекол на Даниел. Зошто христијаните беа погодени од ова страшно проклетство? Следниот стих 12 ќе го даде одговорот: *поради гревот* .

Идентификацијата на вечното што штотуку беше извршено ќе послужи како основа за пресметките со користење на времетраењето 1290 и 1335 ден-години што ќе бидат предложени во Дан.12:11 и 12; Воспоставената основа е датумот 538 година, кога *вечното свеиштенство* беше украдено од земниот папски водач.

11с- *и ја сруши ~~основата~~ на неговото светилиште*

Поради контекстот на новиот завет, помеѓу двете можни значења на хебрејскиот збор „мекон“ преведен со „место“ го задржав неговиот превод „база“ исто толку легитимен и подобро прилагоден на контекстот на христијанската ера насочена од пророштвото. .

Брзото читање не гледа ништо, туку внимателното проучување водено од Духот ви ги отвора очите кон суптилностите на книгата Даниел каде често се зборува за *светилиштето* , што е збунувачки. Сепак, можно е да не бидете измамени во зависност од глаголот што го означува дејството што се прави во *светилиштето* .

Овде во Дан.7:11: неговата *основа е соборена* од папството.

Во Дан.11:30: тој е *сквернавен* од грчкиот крал прогонител на Евреите Антиохос 4 Епифан во – 168 г.

Во Дан.8:14 и Дан.9:26 не станува збор за ~~светилиштето~~—туку за *светост* . Хебрејскиот збор „кодеш“ е систематски погрешно преведен во сите преводи на најчестите верзии. Но, оригиналниот хебрејски текст останува непроменет за да сведочи за оригиналната вистина.

Треба да знаете дека терминот „ *светилиште* “ се однесува исклучиво на местото каде што лично Бог стои. Бидејќи Исус воскреснал и се вратил на небото, повеќе нема *светилиште на земјата* . *Оттука, превртувањето на основата на неговото светилиште* значи поткопување на доктриналните основи кои се однесуваат на неговата небесна служба која ги илустрира сите услови на спасение. Навистина, откако ќе се крсти, повиканото лице мора да може да има корист од одобрувањето на Исус Христос кој ја оценува неговата вера според неговите дела и се согласува или не да ги прости неговите гревови во име на неговата жртва. Крштевањето го означува почетокот на искуството живеено под праведниот Божји суд, а не неговиот крај. Што значи дека кога ќе се прекине директниот однос меѓу земните избраници и неговиот небесен посредник, спасението веќе не е можно, а светиот завет е прекршен. Тоа е страшна духовна драма игнорирана од измамените и заведени човечки маси од 7 март 321 година и 538 година во која *вечното свеиштенство* на Исус Христос беше отстрането од папата во негова корист. *Превртувањето на основата на своето светилиште* значи и припишување на 12-те апостоли кои ја претставуваат основата или основата на Избраните, духовниот дом, лажно христијанска доктрина која го оправдува и легализира гревот против божествениот закон; што ниеден апостол не би го направил.

Дан 8:12 *И војската беше предадена со вечната жртва поради гревот; рогот ја фрли вистината на земја и успеа во своите зафати.*

12а- *Армијата беше испорачана со вечната жртва*

На посимболичен јазик, овој израз го има истото значење како она на Дан.7:25: *војската беше предадена ...* Но тука Духот додава *со вечното*

12б - *поради гревот*

Или, според 1 Јован 3:4, поради престапот на законот *се промени* во Дан.7:25. Зашто Јован рекол и напишал: *Кој греши, го престапува законот, а гревот е престап на законот .* Овој престап датира од 7 март 321 година и се однесува, прво, на напуштањето на светата сабота Божја; Сабота **осветена** од него, од создавањето на светот, на единствениот и вечен „**седми ден**“.

12в- *рогот ја фрли вистината на земја*

Вистината е сепак духовен збор кој го означува законот според Пса.119:142-151: *Твојот закон е вистина...сите твои заповеди се вистина .*

12г- *и успева во своите напори*

Ако Духот на Создателот Бог тоа однапред го објавил, тогаш немојте да се чудите што сте ја игнорирале оваа измама, најголемата духовна измама во целата историја на луѓето; но, исто така, најсериозни во нејзините последици од загуба на човечки души за Бога. Стих 24 ќе потврди велејќи: *Неговата моќ ќе се зголеми, но не со неговата сопствена сила; ќе направи неверојатен пуствош, ќе успее во своите потфати , ќе ги уништи моќните и луѓето на светиите.*

Подготовка за осветување

Во лекциите дадени од религиозните обреди на стариот завет постојано се појавува овој предмет на подготовка за осветување. Прво, помеѓу времето на ропството и влегувањето во Ханаан, славењето на Пасхата било неопходно за да се освети народот што Бог требало да го одведе во својата национална почва, Израел, ветената земја. Всушност, потребни биле 40 години искушение на прочистување и осветување за да се изврши влезот во Ханаан.

Исто така, во врска со саботата што се одбележува на седмиот ден од едното до другото зајдисонце, неопходно било претходно време за подготовка. Шестдневните световни активности бараа миене на телото и промена на облеката, овие работи исто така му беа наметнати на свештеникот за да може, без опасност по животот, да влезе во светото место на храмот за да ја извршува својата ритуална служба таму. .

Седумдневната, 24-часовна недела на создавањето е моделирана на седумте илјади години од Божјиот план за спасение. Така што првите 6 дена ги претставуваат првите 6 милениуми во кои Бог ги избира своите избраници. А 7-миот " последниот милениум ја сочинуваат големата сабота во која Бог и неговите избраници собрани на небото уживаат вистински и целосен одмор. Грешниците се привремено сите мртви; освен сатаната, кој останува изолиран на населена земја во овој период од „илјада години“ откриен во Отк.20. Пред да влезат во „рајот“ избраните мора да бидат

прочистени и осветени. Очистувањето почива на верата во доброволната жртва Христова, но осветувањето се добива со негова помош по крштевањето затоа што очистувањето се припишува или се добива однапред во името на принципот на верата, но осветувањето е плодот што се добива во реалноста во целокупната негова душата од избраните преку неговата вистинска соработка со живиот Бог Исус Христос. Тоа се добива преку борбата што ја води против себе, против својата лоша природа, за да се спротивстави на гревот.

Даниел 9:25 ќе не научи, Исус Христос дојде да умре на крст за да ги натера своите избраници да не грешат повеќе, затоа што дојде **да стави крај на гревот**. Сега штотуку видовме во стих 12, избраниот христијанин беше предаден на папскиот деспотизам поради гревот. Затоа е неопходно прочистување за да се добие осветувањето *без кое никој нема да го види Бога* како што е напишано во Евр.12:14: *Барајте мир со сите и посветување, без кое никој нема да го види Господа*.

Применето за 2000 години од христијанската ера од смртта на Исус Христос до неговото враќање во 2030 година, ова време на подготовка и осветување ќе биде откриено во стиховите 13 и 14 кои следат. Спротивно на првобитното верување на адвентистите, оваа ера не е онаа на судот што ја опишува Даниел 7, туку онаа на осветувањето што е неопходно поради вековното наследство на гревовите озаконети со одвратното учење на папскиот Рим. Јас прецизирам дека делото на реформацијата започната од 13^{век} не го исполнила прочистувањето и осветувањето што се барааше со сета правда од трикратниот свет и совршено чист спасител Бог.

Дан 8:13 *Слушнав светец како зборува; а друг светец му рече на оној што зборуваше: „До кога ќе се исполнува визијата за вечната ~~жртва~~ и за ужасниот грев? До кога ќе се газат светилиштето и војската?*

13а- *слушнав како зборува светец; а друг светец му рече на оној што зборуваше*

Само вистинските *светци* стануваат свесни за гревовите наследени од Рим. Ќе ги најдеме повторно во визијата претставена во Дан.12.

13б- *Колку долго ќе се исполнува визијата?*

Светците бараат датум што ќе го означи крајот на римските гадости.

13в- *за вечната ~~жртва~~*

Светците бараат датум кој ќе го означи продолжувањето на **вечното свештенство** од Христос.

13г- *и за **разорниот грев** ?*

Светците бараат датум кој ќе го означи враќањето на седмиот ден сабота, чие престап е казнет со римско пустошење и со војни; а за неговите престапници оваа казна ќе трае до крајот на светот.

13. *До кога ќе се газат светилиштето и војската?*

Светците бараат датум што ќе го означи крајот на **папските прогонства** што се применуваат против нив, Божјите избрани светци.

Дан 8:14 *А тој ми рече: „Две илјади и триста вечери и утра; тогаш светилиштето ќе се очисти.*

14а- Од 1991 година, Бог го насочи моето проучување на овој лошо преведен стих. Еве го неговиот вистински превод на хебрејскиот текст.

А тој ми рече: До вечер-утро две илјади и триста и оправдани ќе биде светост.

Гледате, терминот 2300 вечер-утро е наменет за **осветување** на избраните од Бога од датумот што ќе биде одреден за овој термин. Дотогаш е доведена во прашање вечната правда добиена со крштевањето. Барањето на трипати светиот Бог, како Отец, Син и Свети Дух, се промени и се зајакна со потребата избраните повеќе да не грешат против саботата или против која било друга уредба што доаѓа од устата. На тој начин е обновен тесниот *пат* на спасението поучен од Исус. И моделот на избраните претставен во **Ное, Даниел и Јов** го оправдува избраниот милион за паднатите десет милијарди од последниот суд на Дан.7:10.

Дан 8:15 Додека јас, Даниел, го видов ова видение и барав да го разберам, ете, пред мене застана еден кој изгледаше како човек.

15а- Логично, Даниел би сакал да го разбере значењето на визијата и тоа ќе го заслужи во Дан.10:12, оправдано одобрување од Бога, но никогаш нема да биде целосно исполнето во неговата желба како одговорот од Бог во Дан. 12:9 го покажува тоа: *Тој одговори: Оди, Даниел, зашто овие зборови ќе бидат тајни и запечатени до времето на крајот .*

Дан 8:16 И чув глас на еден човек среде Улај; извикал и рекол: Гаврил, објасни му го видението.

16а- Сликата на Исус Христос во средината на Улаи ја предвидува лекцијата дадена во визијата на Дан.12. Ангелот Гаврил, близок слуга на Христос, е одговорен да го објасни значењето на целата визија од нејзиниот почеток. Затоа, внимателно да ги следиме дополнителните информации што ќе бидат откриени во стиховите што следат.

Дан 8:17 Потоа дојде до местото каде што бев јас; и како што се приближи се исплашив и паднав со лице. Тој ми рече: „Внимавај, сине човечки, зашто видението се однесува на времето кое ќе биде крајот.

17а- Визијата на небесните суштества секогаш ќе го предизвикува овој ефект врз телесниот човек. Но, да бидеме внимателни како што тој нè повикува. Релевантното време на завршување ќе започне на крајот на целата визија.

Дан 8:18 Додека ми зборувавше, стоев вчудовиден на лицето. Ме допре и ме натера да застанам каде што сум.

18а- Во ова искуство, Бог го нагласува проклетството на телото кое не е еднакво на чистотата на небесните тела на верните ангели.

Дан 8:19 Тогаш тој ми рече: „Ќе те научам што ќе се случи на крајот на гневот, зашто има време одредено за крајот .

19а- Ќе дојде крајот на Божјиот гнев, но овој гнев е оправдан со христијанската непослушност, наследство на римската папска доктрина. Прекинувањето на овој пророкуван божествен гнев затоа ќе биде делумен бидејќи тој навистина ќе престане само по целото уништување на човештвото при враќањето во слава на Христос.

Дан 8:20 Овенот што го видовте, кој имаше рогови, се кралевите на Медијците и Персијците.

20а- Прашање е Бог да им даде референтни точки на своите избраници за да го разберат принципот на сукцесијата на претставените симболи. Медијците и Персијците го означуваат историскиот контекст на почетокот на откровението. Во Дан.2 и 7 беа на втората позиција.

Дан 8:21 Јарецот е царот на Јаван, големиот рог меѓу неговите очи е првиот цар.

21а- За возврат, Грција е второто наследување; третиот во Дан.2 и 7.

21б- Големите рог меѓу неговите очи е првиот крал

Како што видовме, тоа се однесува на големиот грчки освојувач Александар Македонски. Големите рог, слика на неговиот навредлив и воинствен карактер што кралот Дариј 3 погреша да го понижи, бидејќи го чинеше неговото кралство и неговиот живот. Со поставувањето на овој рог не на челото, туку меѓу очите, Духот ја покажува својата ненаситна страст за освојување што само неговата смрт ќе престане. Но, очите се и пророчки јасновидство, а од неговото раѓање, еден јасновидец му објави исклучителна судбина и тој цел живот верува во својата пророчена судбина.

Дан 8:22 Четириите рога што се појавија за да го заменат овој скршен рог се четири царства што ќе произлезат од оваа нација, но тие нема да бидат толку силни.

22а- Ги наоѓаме четириите грчки династии основани од четворицата генерали кои го наследиле Александар, сè уште живи по 20 години војни помеѓу десетте на почетокот.

Дан 8:23 На крајот од нивното владеење, кога грешниците ќе бидат изумрени, ќе се појави цар кој е дрзок и лукав.

23а- Прескокнувајќи ги средните времиња, ангелот ја евоцира христијанската ера на доминација на папскиот Рим. Правејќи го тоа, тој укажува на главната цел на даденото откровение. Но, ова објаснување носи уште едно учење кое се појавува во првата реченица од овој стих: *На крајот од нивната доминација, кога грешниците ќе бидат изумрени.* Кои се овие потрошени грешници кои му претходат на времето на папскиот режим? Тоа се бунтовните национални Евреи кои го одбија Исус Христос како Месија и спасител, ослободител, да, но само на сторените гревови и само во корист на оние кои тој ги препознава по квалитетот на нивната вера. Тие всушност биле уништени во 70 година од трупите на Рим, тие и нивниот град Ерусалим, и тоа по втор пат по уништувањето извршено под Навуходоносор во – 586 година. Со оваа акција, Бог дал доказ дека античкиот сојуз завршил оттогаш смртта на Исус Христос каде што во Ерусалим превезот на одвојување на храмот беше скинат на два дела, од горе до долу, со што се покажа дека дејството доаѓа од самиот Бог.

23б- ќе се појави дрзок и вештачки крал

Ова е Божјиот опис на папата, која според Дан.7:8 се карактеризира со нејзината ароганција и овде со нејзината дрскост . Тој додава и е умешен . Уметноста се состои од прикривање на вистината и преземање на

изгледот на она што не сме. Уметноста се користи за да се измами ближниот, тоа го прават последователните папи.

Дан 8:24 *Неговата моќ ќе се зголеми, но не со неговата сопствена сила; ќе направи неверојатен пустош, ќе успее во своите зафати, ќе ги уништи моќните и луѓето на светиите.*

24а- *Неговата моќ ќе се зголеми*

Навистина, опишан во Дан.7:8 како „ мал рог “, стих 20 му припишува „ поголем изглед од другите “.

24б- *но не со сопствената сила*

И овде историјата потврдува дека без вооружената поддршка на монарсите, папскиот режим не би можел да постои. Првата поддршка беше Клодовик, кралот на Франките од династијата Меровинзи и по него, онаа на династијата Каролинзи и на крај, онаа на династијата Капети, поддршката од француската монархија ретко недостасуваше. И ќе видиме дека оваа поддршка има цена. Ова ќе биде направено како пример со обезглавувањето на францускиот крал Луј 16, кралицата Марија-Антоанета, монархистичките дворјани и римокатоличкото свештенство главно одговорни, со гилотина поставена во Франција во главниот град и во провинциските градови, од француските револуционери помеѓу 1793 и 1794 година; две епохи на „Терори“ впишани со крвни букви во меморијата на човештвото. Во Отк.2:22 оваа божествена казна ќе биде пророчена со овие зборови: **Еве, ќе ја фрлам на кревет и ќе испратам голема неволја има оние кои вршат прелуба со неа, освен ако не се покајат за своите дела. ќе ги убијам нејзините деца**; и сите цркви ќе знаат дека јас сум тој што ги испитувам умуите и срцата, и секоја ќе ја наградам според ваишите дела.

24с- *тој ќе направи неверојатен хаос*

На земјата, никој не може да ги изброи, но на небото, Бог ја знае точната бројка и во часот на казната на последниот суд, сите ќе бидат отштети, од најмали до најстрашни, од нивните автори.

24г- *ќе успее во своите заложби*

Како да не успее, кога Бог му ја дал оваа улога за да го казни гревот што го направил неговиот народ кој тврди дека спасението го освоил Исус Христос?

24-ти - *ќе ги уништи моќните и народот на светиите*

Пренесувајќи се како Божји претставник на земјата и заканувајќи им се со екскомуникација што ќе им го затвори влезот на небото, папството добива потчинување на големите и монарсите на западната земја, а уште повеќе од малите, богатите или сиромашните. , но сите неуки, поради нивното неверување и рамнодушност кон божествените вистини.

Од почетокот на ерата на реформацијата започната уште од Петар Валдо во 1170 година, папскиот режим реагираше бесно со поттикнување против верните Божји слуги, единствените вистински светци секогаш мирни и мирни, убиствените католички лиги поддржани од судовите на инквизиција на неговата лажна светост. Судиите со качулки кои така им наредиле страшни мачења на светците и на другите, сите обвинети за ерес против Бога и Рим, сите ќе мора да одговараат за нивните желби пред

вистинскиот Бог во часот на праведното пророкувано конечниот суд во Дан. 9 и Отк.20:9 до 15.

Дан 8:25 *Поради својата благосостојба и успехот на неговите замисли, тој ќе има ароганција во своето срце, и ќе уништи мнозина кои живееле во мир, и ќе се воздигне против кнезовите; но ќе се скрши, без напор на ниедна рака.*

25а- *Поради неговиот просперитет и успехот на неговите трикови*

Овој просперитет укажува на неговото збогатување кое стихот го поврзува со неговите трикови . Ние, всушност, мора да користиме измама , кога сме мали и слаби за да ги добиеме богатите, парите и богатствата од сите видови што ги наведува Отк. 18:12 и 13.

25б- *тој ќе има ароганција во неговото срце*

Ова, и покрај поуката дадена од искуството на кралот Навуходоносор во Дан.4 и она, потрагично, на неговиот внук Валтазар во Дан.5.

25в- *ќе уништи многу мажи кои живееле мирно*

Мирниот карактер е плод на вистинското христијанство, но само до 1843 година. Зашто пред тој датум, и главно, до крајот на Француската револуција, на крајот од 1260-те години од папското владеење пророкуваше во Дан.7:25, лажната вера се карактеризира со бруталност што ја напаѓа или реагира на бруталноста. Само во овие времиња нежноста и мирот ја прават разликата. Правилата поставени од Исус не се сменети од апостолско време, избраниот е овца што прифаќа да биде жртвувана, никогаш касап.

25г- *и тој ќе се крене против началникот на началниците*

Со оваа прецизност, сомнежот повеќе не е дозволен. Водачот , цитиран во *стиховите* 11 и 12, е навистина Исус Христос, *Царот на кралевите и Господар над господарите* , кој се појавува во славата на неговото враќање во Отк.19:16. И токму од него легитимното *вечно свеиштенство* го одзеде римската поперија.

Дан 8:26 *И видението за вечерта и утрото за кое се зборува е вистинито. Од ваша страна, чувајте ја оваа визија во тајност, бидејќи се однесува на далечни времиња.*

26а- *А видението за вечерите и утрата во прашање е вистинито*

Ангелот сведочи за божественото потекло на пророштвото за „2300 вечер-утро“ од стих 14. Затоа, тој го привлекува вниманието, на крајот, на оваа енигма што мора да биде осветлена и разбрана од избраните светци на Исус Христос кога ќе дојде времето пристигна да го направи тоа.

26б- *Од ваша страна, чувајте ја оваа визија во тајност, бидејќи се однесува на далечни времиња*

Навистина, меѓу времето на Даниел и нашето, поминале приближно 26 века. И така се наоѓаме во **времето на крајот** каде оваа мистерија мора да биде осветлена; работата ќе биде направена, но не пред проучувањето на Дан.9 што ќе го обезбеди суштинскиот клуч за извршување на предложените пресметки.

Дан 8:27 *Јас, Даниел, бев во многу денови мачен и болен; тогаш станав и се погрижив за царските работи. Бев изненаден од визијата и никој не знаеше за тоа.*

27а- Овој детал што се однесува на здравјето на Даниел не е ништо лично. Тоа ни ја преведува екстремната важност да добиваме информации од Бога во врска со пророкуваните 2300 вечери-утра; зашто, како што болеста може да доведе до смрт, непознавањето на енигмата ќе ги осуди последните христијани кои ќе живеат во *времето на крајот на вечна духовна смрт* .

Даниел 9

Дан 9:1 Во првата година на Дариј, синот на Ахасвер, од родот на Медијците, кој стана цар на Халдејското царство,

1а- Според сведочењето на очевидците на Даниел, затоа непобитно, дознаваме дека кралот Дариј од Дан.5:30 е син на Ахасвер, од родот на Медијците; затоа, персискиот крал Кир 2 сè уште не го заменил. Првата година од неговото владеење беше онаа во која тој го освоил Вавилон, со што го одзел од Халдејците.

Дан 9:2 во првата година од неговото владеење, јас, Даниел, видов според книгите дека треба да поминат седумдесет години за урнатините на Ерусалим, според бројот на годините за кои Господ му кажал на пророкот Еремија.

2а- Даниел се однесува на пророчките списи на пророкот Еремија. Тој ни дава прекрасен пример на вера и доверба што ги обединува Божјите слуги под неговиот поглед. Така тој ги потврдува овие зборови од 1. Кор.14:32: *Духовите на пророците им се подложни на пророците* . Даниел живеел во Вавилон поголемиот дел од 70-те години проречени за депортацијата на еврејскиот народ. Него го интересира и темата за неговото враќање во Израел што според него би требало да биде доста блиску. За да добие одговори од Бога, тој упатува прекрасна молитва што ќе ја проучуваме.

Моделот на молитвата на верата на светецот

Првата лекција од ова поглавје 9 од Даниел е да разбереме зошто Бог сакал тоа да се појави во овој дел од книгата Даниел.

Во Дан.8:23 преку пророчката објава на *потрошените грешници* , добивме потврда дека Евреите од нацијата Израел повторно биле осудени и уништени со оган од Римјаните во 70 година, поради сите работи што Даниел оди да ги исповеда во својата молитва. Сега, кој беше овој Израел претставен во првиот сојуз со живиот Бог од Авраам до 12-те апостоли и ученици на Исус Христос, а и самиот е Евреин? Само примерок од целото човештво, бидејќи од Адам, мажите се исти освен нивната боја на кожа која се движи од многу светла до многу темна. Но, без оглед на нивната раса,

нивната етничка припадност, нештата што се пренесуваат генетски од татко и мајка на синови и ќерки, нивното ментално однесување е идентично. Според принципот на соголување на листовите на маргаритката, „Те сакам, малку, многу, страшно, лудо, никако“, мажите ја репродуцираат оваа низа чувства кон живиот Бог творец на сите нешта кога ќе ја открие неговата постоење. Исто така, големиот Судија меѓу оние кои тврдат дека се од него гледа верни луѓе кои го сакаат и му се покоруваат, други кои тврдат дека го сакаат, но не му се покоруваат, други кои ја живеат својата религија во рамнодушност, трети кои ја живеат со тврдо и ацербично срце што ги прави фанатици и во крајност не поднесуваат противречност, а уште помалку прекор и го поддржуваат убиството на неподносливиот противник. Овие однесувања се пронајдени кај Евреите, како што сè уште ги има кај луѓето низ планетата Земја и во сите религии кои, сепак, не се еднакви.

Молитвата на Даниел доаѓа да те праша, во кое од овие однесувања се препознаваш? Ако тоа не е на оној кој го љуби Бога и му се покорува како сведоштво за неговата верност, доведете го во прашање вашето сфаќање за верата; покајте се и дајте му на Бога искрен и вистински плод на покајание како што ќе направи Даниел.

Втората причина за присуството на оваа молитва во ова поглавје 9 е тоа што причината за последното уништување на Израел, во 70 година од страна на Римјаните, е третирана и развиена таму: првото доаѓање на Месијата на човечката земја . И откако го отфрлија овој Месија чија единствена грешка беше совршенството на неговите дела што ги осудуваше, верските водачи го возбудија народот против него, со клеветнички обвиненија кои сите беа разбиени и спротивставени со фактите. Така, тие го засноваа своето последно обвинување на божествената вистина, обвинувајќи го него, човек, дека тврди дека е Син Божји. Душите на овие верски водачи беа црни како јаглен на запалено огниште кое ќе ги проголта во време на праведен гнев. Но, најголемата грешка на Евреите не беше во тоа што го убија, туку што не го препознаа по неговото божествено воскресение. Соочени со чудата и добрите дела што ги направија неговите дванаесет апостоли, тие се закоравија како фараонот во негово време и сведочеа за тоа со смртта на верниот ѓакон Стефан, кого се каменуваа без прибегнување кон Римјаните.

Третата причина за оваа молитва е тоа што ја презема улогата на последно тажно набљудување на крајот од долгогодишното искуство живеено во однос со Бога ; сведоштво, еден вид тестамент оставен од еврејскиот сојуз на остатокот од човештвото. Зашто, во ова депортирање во Вавилон престанува демонстрацијата што ја подготвил Бог. Вистина е дека Евреите ќе се вратат на нивната национална почва и дека одредено време Бог ќе биде почестен и послушен, но лојалноста брзо ќе исчезне, до тој степен што нивниот опстанок може да се оправда само за нивниот последен тест на верата заснован на прво доаѓањето на Месијата, бидејќи тој мора да биде син на Израел, Евреин меѓу Евреите.

Четвртата причина за оваа молитва се заснова на фактот дека сите искажани и признаени грешки биле извршени и обновени од

христијаните во нивната ера, од напуштањето на саботата на 7 март 321 година до нашево време . Последната официјална институција благословена од 1873 година и поединечно од 1844 година не го избегнала проклетството на времето, бидејќи Исус го повратил во 1994 година. Проучувањето на последните поглавја од Даниел и книгата Откровение ќе ги објасни овие датуми и последните мистерии.

Сега да го слушаме внимателно Даниел како зборува со Семоќниот Бог.

Дан 9:3 *Го свртев лицето кон Господа Бога, за да можам да се обратам кон молитва и молба, да постам и да земам вреќиште и пепел.*

3а- Даниел сега е стар, но неговата вера не слабее, а неговата врска со Бог е зачувана, негувана и одржувана. Во неговиот случај, неговото срце е длабоко искрено, постот, вреќиштето и *пепелта* носат вистинско значење. Овие практики укажуваат на силата на желбата да биде слушнат и даден од Бога. Постот ја покажува супериорноста дадена на Божјиот одговор во споредба со задоволствата од јадењето. Во овој пристап постои идејата да му кажам на Бога дека повеќе не сакам да живеам без твојот одговор, без да одам толку далеку што ќе извршам самоубиство.

Дан 9:4 *Му се молев на Господа, мојот Бог, и Му исповедав: Господи, голем и страшен Боже, Кој го пази твојот завет и ги смилува оние што те љубат и ги пазат твоите заповеди.*

4а- *Господи, голем и страшен Бог*

Израел е во егзил во Вавилон и платил за да дознае дека Бог е голем и страшен.

4б- *ти што го пазиш својот завет и ги смилуваш оние што те сакаат и ги пазат твоите заповеди!*

Даниел покажува дека го познава Бога, бидејќи своите аргументи ги црпи од текстот на втората од десетте Божји заповеди, кои несреќните католици не ги знаат низ вековите на темнината, бидејќи суверено, папството презеде иницијатива да го отстрани од неговиот верзија на десетте заповеди, бидејќи беше додадена заповед фокусирана на телото за да се задржи бројот на десет; убав пример на дрскост и измама осудуван во претходното поглавје.

Дан 9:5 *Згрешивме, направивме беззаконие, бевме зли и бунтовни, отстапивме од твоите заповеди и твоите судови.*

5а- Не би можеле да бидеме поточни и појасни бидејќи тоа се грешките што го доведоа Израел до депортација, освен што Даниел и тројца негови придружници не беа виновни за овој тип на вина; тоа не го спречува да ја застапува каузата на својот народ додека со себе го носи товарот на својата вина.

Токму тогаш во 2021 година мораме да сфатиме дека и ние, христијаните, му служиме на истиот Бог кој не се менува според неговата изјава во Мал.3:6: *Зашто јас сум Господ, не се менувам; а вие, синови Јаковови, не сте истребени .* Би било соодветно да се каже „сè уште не е

потрошено“. Бидејќи Малахија ги напишал овие зборови, се појавил Христос, децата на Јаков го отфрлиле и го убиле, а во согласност со пророченото слово во Дан.8:23, тие завршиле да бидат истребени во 70 година од Римјаните. И ако Бог не се промени, тоа значи дека неверните христијани кои ги прекршуваат неговите заповеди, пред сè, осветената сабота, ќе бидат погодени уште посилено од Евреите и националните Евреи во нивното време.

Дан 9:6 *Не ги слушавме твоите слуги, пророците, кои им зборуваа во твоето име на нашите цареви, на нашите кнезови, на нашите татковци и на сиот народ на земјата.*

ба- Вистина е, Евреите се виновни за овие работи, но што да кажеме за христијаните кои и во последната институција формирана од него, се виновни за истите постапки?

Дан 9:7 *Твоја, Господи, е правдата, а наш е срам во овој ден, за луѓето од Јуда и за жителите на Ерусалим и за сиот Израел, и блиските и оние што се далеку, во сите земји каде што ги бркаше поради неверството за кое беа виновни кон тебе.*

7а- Казната на Израел беше страшна, имаше многу смртни случаи и само преживеаните имаа шанса да бидат депортирани во Вавилон и оттаму расфрлани низ сите земји на Халдејската империја и империјата Персија која го наследи. Еврејската нација е распуштена во туѓи земји, а сепак, според неговото ветување, Бог наскоро повторно ќе ги обедини Евреите на нивната национална почва, земјата на нивните татковци. Каква моќ и моќ има овој жив Бог! Во својата молитва, Даниел го изразува сето покајание што овие луѓе мора да го покажат пред да се вратат во својата света земја, но само кога Бог е со нивна страна.

Даниел го признава еврејското неверство казнет од Бога, но тогаш каква казна за христијаните кои го прават истото? депортација или смрт?

Дан 9:8 *Господи, срам за нас, за нашите кралеви, за нашите кнезови и за нашите татковци, зашто згрешивме против тебе.*

8а- Наведен е страшниот збор, зборот „грев“. Кој може да стави крај на гревот што предизвикува толку големи страдања? Ова поглавје ќе го даде одговорот. Вреди да се научи и да се запамети лекција: Израел ги претрпе последиците од изборот и однесувањето на кралевите, водачите и татковците кои владееле со него. Значи, еве еден пример каде што непослушноста кон корумпираните водачи може да се поттикне да остане во Божјиот благослов. Ова е изборот што го направија Даниел и неговите тројца придружници и тие се благословени поради тоа.

Дан 9:9 *Со Господа, нашиот Бог, нека биде милост и простување, зашто му бевме непослушни.*

10а- Во ситуација на грев останува само една надеж; потпирај се на добриот, милосрден Бог за да му даде прошка. Процесот е вечен, Евреинот од стариот сојуз и христијанинот од новиот ја имаат истата потреба за прошка. Тука повторно Бог подготвува одговор за кој ќе мора скапо да плати.

Дан 9:10 *Ние не го послушавме гласот на Господа, нашиот Бог, за да ги следиме неговите закони што ни ги постави преку Своите слуги, пророците.*

10а- Ова е случај и со христијаните во 2021 година.

Дан 9:11 *Сиот Израел го престапи твојот закон и се оддалечи од твојот глас. Тогаш се излеаја врз нас клетви и немилости, напишани во законот на Мојсеј, Божјиот слуга, затоа што згрешивме против Бога.*

11а- Во законот на Мојсеј, Бог навистина го предупредил Израел од непослушност. Но, по него, пророкот Езекиел, современик на Даниел, е депортиран 13 години по Даниел, односно 5 години откако кралот Јоахин, брат на Јоаким, кого го наследил, се нашол заробен кај реката Хебар, лоцирана помеѓу Тигар и Еуфрат. Таму Бог го инспирирал и го натерал да пишува пораки што ги наоѓаме денес во нашата Библија. И токму во Езе.26 наоѓаме низа казни чиј модел се наоѓа применет духовно, но не само, во седумте труби од Откровението во Отк.8 и 9. Оваа изненадувачка сличност потврдува дека Бог навистина не се менува. Гревовите се казнуваат во новиот завет како што биле во стариот.

Дан 9:12 *Тој ги исполни зборовите што ги кажа против нас и против нашите владетели што владееја со нас, и донесе врз нас голема несреќа , каква што никогаш не се случила под целото небо.*

12а- Бог не ослабе, тој ги исполнува своите најави за благослов или проколнување со иста грижа, а „ неволјата “ што го погоди Даниеловиот народ има за цел да ги предупреди народите што ги учат овие работи. Но, што гледаме? И покрај сведочењето напишано во Библијата, оваа лекција останува игнорирана дури и од оние што ја читаат. Запомнете ја оваа порака: Бог подготвува за Евреите, а после нив, за христијаните, две други големи несреќи кои ќе бидат откриени во остатокот од книгата Даниел.

Дан 9:13 *Како што е напишано во Мојсеевиот закон, сета оваа несреќа дојде врз нас; и не Му се помоливме на Господа, нашиот Бог, ниту се оддалечивме од нашите беззаконија, ниту ја послушавме твојата вистина.*

13а- Презирот кон работите што Бог ги напишал во Библијата е вечен, исто така, во 2021 година и христијаните се виновни за оваа грешка и веруваат дека Бог нема да им противречи. Ниту, пак, се оддалечуваат од своите беззаконија и не се повнимателни кон библиската вистина, но толку важни за нашето време на крајот, нејзината пророчка вистина откриена интензивно и разбирливо, бидејќи клучевите за разбирање се дури и во самата Библија.

Дан 9:14 *Господ ја чуваше оваа несреќа и ни ја донесе; зашто Господ, нашиот Бог, е праведен во сè што направи, но ние не го слушавме неговиот глас.*

14а- Што повеќе да кажам? Навистина! Но, знајте добро дека Бог му приредил многу поголема несреќа за денешното човештво и за истата причина. Ќе дојде, помеѓу 2021 и 2030 година, во форма на нуклеарна војна чија божествена мисија е да убие третина од луѓето според Отк.9:15.

Дан 9:15 *И сега, Господи, Боже наш, кој го изведе својот народ од Египетската земја со твојата моќна рака и го направи твоето име како што е денес, згрешивме, направивме беззаконие.*

15а- Даниел нè потсетува зошто неверувањето е осудено од Бога. На земјата, постоењето на еврејскиот народ сведочи за овој извонреден факт поради натприродната моќ, егзодусот од Египет на еврејскиот народ. Целата нивна приказна се заснова на овој чудесен факт. Немаме можност да бидеме сведоци на овој егзодус, но никој не може да негира дека потомците на ова искуство и денес се меѓу нас. И за подобро да го искористи ова постоење, Бог ги предаде овие луѓе на нацистичка омраза за време на Втората светска војна. На тој начин, вниманието на човештвото беше насочено кон преживеаните кои во 1948 година се преселиле на почвата на нивната древна татковина изгубена од 70-та година. Бог само им дозволил да паднат на нивните глави зборовите на нивните татковци кои му кажале на римскиот гувернер Понтиј Пилат за Исус , за да ја издејствувам неговата смрт, цитирам „нека неговата крв падне врз нас и врз нашите деца“. Бог им одговори на писмото. Но, христијаните од сите конфесии срамно ја игнорираа оваа божествена лекција и можеме да разбереме зошто, бидејќи сите тие го делат своето проклетство. Евреите го одбиле Месијата, но христијаните ги презирале неговите закони. Затоа, Божјата осуда и на двете е сосема оправдана.

Дан 9:16 *Господи, според Твојата голема милост, нека се оддалечи твојот гнев и твојот гнев од твојот град Ерусалим, од твојата света гора; зашто заради нашите гревови и беззаконија на нашите татковци, Ерусалим и твојот народ се срам за сите оние околу нас.*

16а- Даниел овде го зазема аргументот што Мојсеј му го претставил на Бога: што ќе кажат луѓето што ќе бидат сведоци на казната на неговиот народ? Бог е свесен за проблемот, бидејќи самиот тој објавува за Евреите, преку устата на Павле во Рим.2:24: *Зашто името Божје се хули меѓу незнабошците поради вас, како што е напишано . Тој алудира на текстот на Езе.16:27: И, ете, ја испружив својата рака против тебе, го намалив делот што ти го доделив, те предадов на волјата на твоите непријатели, ќерките на Филистејци, кои се засрамија од вашето злосторничко однесување .* Во своето сочувство, Даниел има уште многу да научи за Божјиот суд врз неговиот град Ерусалим. Но, кога вели: „ *Ерусалим и твојот народ се срам за сите оние околу нас* “, тој не греши, зашто ако казната на Израел предизвикала кај незнабошците спасоносен страв и желба да му служат на овој вистински Бог, казната би била имаше вистински интерес. но ова тажно искуство донесе малку плодови, не безначајни, бидејќи му го должиме преобраќањето на кралот Навуходоносор и кралот Дариј Медиецот.

Дан 9:17 *Сега, Боже наш, послушај ја молитвата и молбата на својот слуга, и заради Господ нека свети твоето лице врз твоето запустено светилиште.*

17а- Она што го бара Даниел ќе биде исполнето, но не затоа што Бог го сака, туку едноставно затоа што ова враќање во Израел и обновата на храмот

се во неговиот проект. Меѓутоа, Даниел не знае дека храмот, кој всушност ќе биде повторно изграден, повторно ќе биде уништен во 70 година од Римјаните. Ова е причината зошто информациите што ќе ги добие во ова поглавје 9 ќе го излечат од самата еврејска важност што тој сè уште му ја дава на камениот храм изграден во Ерусалим; храмот на Христовото тело наскоро ќе го направи залуден и поради оваа причина повторно ќе биде уништен во 70 година од римските војски.

Дан 9:18 *Боже мој, слушни и слушај! Отворете ги очите и погледнете ги нашите урнатини, погледнете го градот над кој се повикува вашето име! Зашто, не ви ги принесуваме нашите молби заради нашата праведност, туку заради вашата голема милост.*

18а- Вистина е дека Бог го избра Ерусалим за да го направи место осветено со неговото славно присуство. Но, местото е свето само кога Бог стои таму, а од 586 година тоа веќе не било така. И, напротив, урнатините на Ерусалим и неговиот храм сведочеа за непристрасноста на неговата правда. Оваа лекција беше неопходна за луѓето да гледаат на вистинскиот Бог како на живо суштество кое гледа, суди и реагира за разлика од идолопоклоничките пагански божества кои се однесуваат само на лошите ангели од таборот на ѓаволот. Верниот човек му служи на Бога, но неверниот го користи Бога за да си даде религиозен легитимитет кон оние околу него. Сочувството Божјо на кое се повикува Даниел е реално и тој наскоро ќе го даде најубавиот доказ за тоа, во Исус Христос.

Дан 9:19 *Господи, слушај! Господи, прости! Господи, внимавај! Постапувај и не одложувај, за љубов кон тебе, Боже мој! Зашто твоето име е повикано на твојот град и на твојот народ.*

19а- Напредната возраст на Даниел го оправдува неговото инсистирање бидејќи, како Мојсеј, неговата најдрага лична желба е да може да го доживее ова враќање во неговата „света“ земја. Тој сака да биде сведок на обновата на светиот храм кој повторно ќе им донесе слава на Бога и на Израел.

Дан 9:20 *А сепак јас зборував, се молев и го исповедав мојот грев и гревот на мојот народ Израил, и ги поднесов моите молби на Господа, мојот Бог, за светата гора на мојот Бог;*

20а- Не е чудно што Бог го сака Даниел, тоа е модел на смирение што го маѓепсува и го исполнува критериумот на светост што го бара. Секој човек е погрешен се додека живее во тело од месо и Даниел не е исклучок. Тој ги исповеда своите гревови, свесен за својата екстремна слабост како што сите ние треба да направиме. Но, неговата лична духовна особина не може да го покрие гревот на народот, бидејќи тој е само човек, и самиот несовршен. Решението ќе дојде од Бог во Исус Христос.

Дан 9:21 *Сè уште зборував во молитва, кога човекот Гаврил, кого претходно го видов во видение, полета кон мене во времето на вечерната жртва.*

21а- Времето кое Бог го избрал за посетата на Гаврил е она на вечерната жртва, односно она на вечната жртва на јагне кое ја пророкува вечерта и утрото идното доброволно принесување на совршено светото и невино тело на Исус Христос. Тој ќе умре распнат за да се искупи за гревовите на

неговиот единствен избран кој го сочинува неговиот единствен вистински народ. Затоа е воспоставена врската со откровението што ќе биде дадено подолу, на Даниел.

Крај на молитвата: Божји одговор

Дан 9:22 *Ме научи и зборувааше со мене. Тој ми рече: Даниел, сега дојдов да ти го отворам разбирањето.*

22а- Изразот „отвори ја својата интелигенција“ значи дека дотогаш интелигенцијата била затворена. Ангелот зборува на темата за Божјиот спасувачки план кој се чувал скриен до времето на неговата средба со Божјиот избран пророк.

Дан 9:23 *Кога почна да се молите, словото излезе, и дојдов да ви кажам; зашто си сакан. Обрнете внимание на зборот и разберете ја визијата!*

23а- *Кога почна да се молите, зборот излезе*

Небесниот Бог организирал сè, моментот на средбата во часот на вечниот и ангелот Гаврил го означува Христос со „Словото“ како што ќе направи Јован на почетокот на своето Евангелие: *словото стана тело* . Ангелот доаѓа да му го објави „Словото“ што значи дека доаѓа да му го објави Христовото доаѓање пророчено од Мојсеј според Мој. 18:15 до 19: *Господ, твојот Бог, ќе те подигне од тебе. , „меѓу вашите браќа, пророк како мене: ќе го слушате! Така ќе одговори на молбата што му ја упативте на Господа, вашиот Бог, во Хорив, на денот на собирот, кога рече: „Да не го слушам повеќе гласот на Господа, мојот Бог, и да не го видам повеќе овој голем оган. за да не умре. Господ ми рече: Добро е тоа што го кажаа. Јас ќе подигнам за нив од нивните браќа пророк како тебе , ќе му ги ставам зборовите во неговата уста, и тој ќе им зборува што и да му заповедам . И ако некој не ги послуша моите зборови што ги зборува во мое име, ќе барам одговорност* . Но, пророкот кој има смелост да зборува во мое име збор што не сум му заповедал да го каже, или кој зборува во име на други богови, тој пророк ќе биде казнет со смрт.

Овој текст е фундаментален за разбирање на вината на Евреите во нивното одбивање на Месијата Исус бидејќи тој ги исполнил сите критериуми пророкувани за неговото доаѓање. Преземен меѓу луѓето и пренесувач на божественото слово, Исус одговараше на овој опис и чудата што ги правеше сведочеа за божественото дејство.

23б- *затоа што си сакана*

Зошто Бог го сака Даниел? Едноставно затоа што Даниел го сака. Љубовта е причината зошто Бог го создал животот за слободните суштества пред него. Неговата потреба за љубов е таа што ја оправда многу високата цена што ќе треба да ја плати за да ја добие од некои од неговите човечки земни суштества. И по цена на неговата смрт, која ќе треба да ја плати, оние што ќе ги избере ќе му станат вечни придружници.

23в- *Обрнете внимание на зборот и разберете ја визијата!*

Кој збор е тоа, зборот на ангелот или божественото „Слово“ скриено во Христа? Она што е сигурно е дека и двете се можни и комплементарни

бидејќи визијата ќе се однесува на „Словото“ кое ќе дојде во тело во Исус Христос. Затоа, разбирањето на пораката е од најголема важност.

Пророштвото за 70 недели

Дан 9:24 *Седумдесет недели се одредени за твојот народ и за твојот свет град, за да се сопрат престапите и да се стави крај на гревовите, да се искупи беззаконието и да се донесе вечна правда, да се запечати видението и пророкот и да се помаза светињата над светињите.*

24а- *Седумдесет недели се отсечени од твојот народ и од твојот свет град*

Хебрејскиот глагол „хатац“ во прва смисла значи сечење или сечење ; и само фигуративно, „да се утврди или поправи“. Го задржувам првото значење, затоа што и дава смисла на оваа постапка на Авраам, кој го конкретизира својот сојуз со Бога преку жртва, во 1. Мој. 15:10: *Аврам ги зеде сите овие животни, ги пресече на средина и го стави секое парче по едно кон другиот; но тој не ги подели птиците* . Овој обред го илустрирал сојузот меѓу Бог и неговиот слуга. Ова е причината зошто овој глагол „сече“ ќе го добие своето целосно значење во „сојузот склучен со многумина за една недела“ во стих 27. Овие „многу“ се националните Евреи за чија корист, користа од верата во распнатиот Христос е претставен прво. Вториот интерес на овој глагол пресече е дека 70-те недели од годините од ова поглавје 9 се исечени на „2300 вечер-утро“ од Дан.8:14. И од оваа хронологија произлегува поука која ја става христијанската вера пред еврејската вера. На тој начин Бог нè учи дека во Исус Христос го дава својот живот за да го понуди како откуп за секој верник достоин за неговото спасение во целото човештво. Стариот завет мораше да исчезне кога Исус ја пролеа својата крв за да го прекрши својот нов завет со избраните од целата земја.

Книгата на Даниел има за цел да го научи ова универзално спасение со тоа што ни ги претставува преобраќањата на Даниеловите современи цареви; Навуходоносор, Дариј Медиецот и Кир Персиецот.

Пораката е свечено предупредување што му се заканува на еврејскиот народ и на неговиот свет град Ерусалим, на кого му е даден рок од 70 недели. Овде повторно кодот на Езе.4:5-6 дава еден ден за една година времетраењето што го претставува во сите 490 години. Даниел мора да има потешкотии да го разбере значењето на заканата против неговиот град кој е веќе во урнатини.

24б- *да се запрат престапите и да се стави крај на гревовите*

Замислете што му се вртеше низ умот на Даниел кога ги слушаше овие работи кога штотуку го повика Бог во молитва за простување на неговите гревови и гревовите на својот народ. Тој брзо ќе разбере што е тоа. Но, ние самите добро го разбираме изразеното божествено барање. Бог сака да добие од своите избраници дека тој спасува, тие повеќе да не грешат, да стават крај на нивните престапи на неговите закони, ставајќи крај на гревовите во согласност со она што ќе биде напишано од апостол Јован во 1 Јован 3: 4: *Кој греши, го престанува законот, а гревот е престап на*

законом . Оваа цел е наменета за луѓето кои мора да се борат со својата зла природа за повеќе да не грешат.

24в- *да се искупи за беззаконието и да донесе вечна правда*

За Евреинот Даниел , оваа порака го евоцира обредот на „денот на помирувањето“, годишен празник каде го славиме отстранувањето на гревовите преку жртва на коза. Овој типичен симбол на гревот ја претставувал Грција во Дан.8 и нејзиното присуство го ставило пророштвото во духовната атмосфера на овој „ден на помирување“. Но, како може смртта на коза да ги отстрани гревовите ако смртта на другите животни жртвувани во текот на целата година не успеала да ги отстрани? Одговорот на оваа дилема е даден во Евр.10:3 до 7: *Но сеќавањето на гревовите се обновува секоја година со овие жртви; зашто е невозможно крвта на биковите и козите да ги отстрани гревовите . Затоа Христос, влегувајќи во светот, рече: Жртва и принесување не сакаше, туку тело ми направи ; Не сте прифатиле паленици или жртви за грев. Тогаш реков: **Еве, доаѓам** (во свитокот на книгата зборува за мене) **да направам, О Боже, твојата волја** .* Објаснувањата дадени од апостол Павле се многу јасни и логични. Следи дека Бог го резервирал за себе, во Исус Христос, делото на помирување за гревовите што му ги соопштил ангелот Гаврил на Даниел. Но, каде бил Исус Христос во овој обред на „денот на помирувањето“? Неговата совршена лична невиност, која симболично го направи пасхалното јагне Божјо кое ги зема гревовите на светот, ја презеде одговорноста за гревовите на неговите избраници симболизирани со јарецот на обредот на помирување. Јагнето го сокри козата, така што јагнето умре за јарето за кое се грижеше. Прифаќајќи ја неговата смрт на крстот за да се искупи за гревовите на своите избраници, гревови за кои бил одговорен, во Христа Бог им го дал најубавиот доказ за својата љубов кон нив.

24г- *и донесе вечна правда*

Ова е среќната последица од смртта на спасителот Месија. Оваа праведност што човекот, уште од Адам, не можеше да ја произведе, им се припишува на избраните, така што преку нивната вера во оваа демонстрација на божествената љубов, со чиста благодат, може да им се припише совршената праведност на Исус Христос , во почетокот, до борбата на верата го победува гревот. И кога тоа целосно ќе исчезне, се вели дека се доделува Христовата правда. Студентот станува како неговиот мајстор. На овие доктринални основи е изградена верата на Исусовите апостоли. Пред времето и мрачните сили да ги трансформираат, проширувајќи го на тој начин тесниот пат поучен од Исус Христос. Оваа **праведност** ќе биде **вечна** само за верните избрани, оние кои слушаат и одговараат во послушност на Божјите праведни барања.

24- *да се запечати видението и пророкот*

Или, така што видението се исполни со појавата на објавениот пророк. Глаголскиот печат алудира на печатот Божји кој на тој начин му дава на пророштвото и на пророкот кој ќе се претстави себеси целосна и неоспорна божествена власт и легитимност. Делото што треба да се изврши е запечатено со својот божествен кралски печат. Симболичниот број на овој

печат е „седум: 7“. Таа, исто така ја означува полнотата што ја карактеризира природата на творецот Бог и онаа на неговиот Дух. Основата на овој избор е изградбата на неговиот проект во текот на седум илјади години, поради што тој го подели времето на недели од седум дена како седумте илјади години. Така, пророштвото за 70-те недели му дава улога на бројот (7), печатот на живиот Бог во Отк.7. Стиховите што следат ќе ја потврдат важноста на овој број „7“.

24f- *и да го помаза Светиот над светињите*

Ова е помазанието на Светиот Дух што Исус ќе го прими во времето на неговото крштевање. Но, да не погрешиме, гулабот што слета на него од небото имаше само една цел, таа да го убеди Јован дека Исус е навистина најавениот Месија; небото сведочи за него. На земјата, Исус секогаш бил Христос и во форма на избрани прашања поставени на свештениците, неговото учење во синагогата на 12-годишна возраст е доказ за тоа. За својот народ, меѓу кои тој е роден и израснат, неговата официјална мисија била да започне со неговото крштевање во есента 26 година и требало да се откаже од својот живот во пролетта 30 година. Титулата Свети на светиите достоинствено го означува бидејќи во форма на тело го отелотворува живиот Бог кој ги преплаши Евреите во времето на Мојсеј. Но, живиот свет на светиите имаше материјален симбол на земјата; најсветото место или светилиште на ерусалимскиот храм. Тоа беше симбол на рајот, оваа димензија недостапна за човештвото каде што стојат Бог и неговите ангели. Седиштето на божествениот суд и местото на неговиот престол, Бог како Судија ја чекаше Христовата крв за да го потврди простувањето на гревовите на избраните избрани во текот на 6-те милениуми поставени за овој избор. Така, Исусовата смрт го исполнила крајниот „празник на помирувањето“. Добиеено е простување и сите древни жртви одобрени од Бог се потврдени. Помазанието на Светињата над светињите било извршено на Денот на помирувањето со попрскување на крвта на убиената коза на милосрдие, жртвеник поставен над ковчегот кој ги содржи прекршените Божји заповеди. За оваа акција, еднаш годишно, првосвештеникот добил овластување да навлезе надвор од превезот на разделбата, во најсветото место. Така, по неговото воскресение, Исус го донел на небото помирување со својата крв за да добие власт, легитимитет да ги спаси своите избраници со припишување на неговата правда и правото да ги осудува непокајаните грешници, вклучително и злите ангели и нивниот водач Сатана, ѓаволот . Светињата над светињите, исто така означувајќи го небото, крвта што ја пролеал Исус на земјата, ќе му дозволи, во Михаил, да ги истера ѓаволот и неговите демони од небото, нешто што е откриено во Отк.12:9. Така, грешката на еврејските религиозни луѓе беше да не го разберат пророчкиот карактер на годишниот „ден на помирување“. Тие погрешно верувале дека животинската крв понудена на оваа прослава може да потврди друго животинско значење пролеано во текот на годината. Човек создаден според Божјиот лик; животното произведено од копнениот живот , како можеме да ја оправдаме еднаквоста на вредноста за двата вида?

Бидејќи е Бог, Исус Христос самиот бил масло на помазанието како Свети Дух и со вознесувањето на небото го носи со себе помазанието на неговата легитимност добиена на земјата.

Клучот за пресметките

Дан 9:25 *Затоа знај и разбери! Од времето кога зборот изјави дека Ерусалим повторно ќе биде изграден на Помазаниците, на Водачот, пред седум недели и шеесет и две недели, местата и рововите ќе бидат обновени, но во тежки времиња.*

25а- *Тогааш знајте го ова и разберете!*

Ангелот е во право што го повикува Даниел на внимание затоа што се осврнува на податоци кои бараат голема духовна и интелектуална концентрација; бидејќи ќе треба да се направат пресметки.

25б- **Од времето кога зборот објави дека Ерусалим ќе биде обновен на Помазаниците, на Водачот**

Овој дел од стихот сам по себе е од најголема важност бидејќи ја сумира целта на визијата. **Бог му дава на својот народ кој го чека својот Месија средство да знае во која година ќе им се претстави**. И овој момент кога е објавено дека Ерусалим ќе биде обновен мора да се одреди според времетраењето на пророкуваните 490 години. За овој декрет за обнова, во книгата на Езра, наоѓаме три можни декрети наредени последователно од тројца персиски кралеви: Кир, Дариј и Артаксеркс. Излегува дека декретот воспоставен од последниот во – 458 година, дозволува кулминација на 490-те години во 26-та година од нашата ера. Затоа, овој декрет на Артаксеркс треба да се задржи земајќи го предвид времето во кое е напишано: пролет според Есд.7:9: *тој го напушти Вавилон на првиот ден од првиот месец и пристигна во Ерусалим на првиот ден од петтиот месец, добрата рака на неговиот Бог е врз него*. Годишната на царската уредба е дадена во Езра.7:7: *Многу од синовите на Израел, свештеници и левити, пејачи, вратари и Нетинејци, дојдоа во Ерусалим во седмата година на царот Артаксеркс*.

Заминувањето на декретот е пролет, Духот го таргетира своето пророштво, Велигден на пролетта каде Исус Христос умре распнат. Пресметките ќе не доведат до оваа цел.

25в- *пред седум недели и шеесет и две недели ќе бидат обновени местата и рововите, но во тежки времиња.*

Првично имаме 70 недели. Ангелот евоцира 69 недели; 7 + 62. Првите 7 недели кулминираат со времето на обновување на Ерусалим и храмот, во несреќни времиња затоа што Евреите работат под постојаните неволји на Арапите кои дојдоа да се населат во областа оставена на слобода поради нивната депортација. Овој стих од Нех.4:17 добро ја опишува ситуацијата: *Оние кои го граделе ѕидот, и оние кои го носеле или го товареле товарот, работеле со едната рака, а во другата држеле оружје*. Ова е детал кој е наведен, но главниот се наоѓа во 70-та ^{недела} преброена.

70-та недела

Дан 9:26 А по шеесет и две недели еден Помазаник ќе биде погубен и нема да има ~~наследник~~, ништо за него. Народот на владетелот што ќе дојде ќе го уништи градот и светото ~~евелиштето~~, а нивниот крај ќе дојде како ~~потоп~~. Одлучено е пустошите да траат до крајот на војната.

26а- По шеесет и две недели, еден Помазаник ќе биде отсечен

На овие 62 седмици им претходат 7 седмици, што значи дека вистинската порака е „по 69-те седмици“ ќе биде отсечен помазаникот, но не било кој помазаник, тој што така е објавен го отелотворува самиот божествено помазание. Користејќи ја формулата „а помазаник“, Бог го подготвува еврејскиот народ за средба со човек со обичен изглед, далеку од божествените ограничувања. Во согласност со неговата парабола за лозарите, Синот Човечки, син на Господарот на лозјето, им се претставува на лозарите откако ги испрати своите гласници кои му претходеа и со кои тие малтретираа. Од човечка перспектива, Исус е само помазаник кој се претставува по другите помазаници.

Ангелот рекол „по“ вкупното времетраење од 69 недели, со што ја означува ^{70-тата}. Така, чекор по чекор, ангелските податоци не упатуваат кон пролетната Пасха 30-та година која ќе се наоѓа во средината на оваа 70-та ^{недела} од денот-годините.

26б- и тој нема да има ~~наследник~~ за него

Овој превод е уште понелегитимен што неговиот автор, Л.Сегонд, на маргината наведува дека буквалниот превод е: **никој за него**. И мене буквално ми одговара буквалниот превод затоа што кажува што навистина се случило во часот на неговото распнување. Библијата сведочи за тоа, самите апостоли престанаа да веруваат дека Исус е очекуваниот Месија бидејќи, како и остатокот од еврејскиот народ, тие чекаа месија воин кој ќе ги исфрли Римјаните од земјата.

26в- Народот на водачот што ќе дојде ќе го уништи градот и ~~евелиштето~~

Ова го сочинува Божјиот одговор на забележаното еврејско национално неверување: **никој за него**. Гневот против Бог дефинитивно ќе биде платен со уништувањето на Ерусалим и неговата лажна *светост*; бидејќи од 30-та година нема повеќе *светост* на еврејската почва; светилиштето повеќе не е едно. За оваа акција, Бог ги употребил Римјаните, оние преку кои еврејските верски водачи го распнале Месијата, не смеејќи се и не можејќи самите да го направат тоа, додека знаеле, без нив, да го каменуваат законот Стефан „три години и шест месеци.“ подоцна.

26г- и неговиот крај ќе дојде како *потоп*

Затоа, во 70 година, по неколкугодишна римска опсада, Ерусалим падна во нивни раце и исполнет со деструктивна омраза, анимирани од божествен жар, тие френетично го уништија, како што беше најавено, *градот и светоста* што повеќе не беше, додека таму не беше оставен камен на друг како што објави Исус пред неговата смрт во Мат.24:2: *Но, тој им рече: Дали го гледате сето тоа? Вистина, ви велам, овде нема да остане ниту еден камен на друг што нема да биде урнат*.

26-ти ^{- одлучено е пустошите} да траат до крајот на војната

Во Мат.24:6, Исус рекол: *Ќе слушнете за војни и гласини за војни: внимавајте да не се вознемирувате, зашто тоа мора да се случи. Но, сè уште нема да биде крајот.* По Римјаните, војните продолжија во текот на две илјади години од христијанската ера и долгот време на мир што го уживавме од крајот на Втората светска војна е исклучително, но програмирано од Бога. На тој начин човештвото може да ги произведе плодовите на својата изопаченост до крајот на своите фантазии пред смртно да ја плати цената.

Меѓутоа, не смееме да заборавиме кога зборуваме за Римјаните дека нивното папско наследство ќе ги продолжи делата на паганскиот „уништувач или пустош“ и таму до крајот на војната што се водела против избраниците на Христа Бога.

Дан 9:27 *Ќе склучи силен сојуз со мнозина за една седмица, а половина од седмицата ќе ги прекине жртвите и житните приноси; И [ќе има] на крилото на гадости на пустош, на дури и до истребување (или целосно уништување), и ќе биде скршено, [според] она што е одлучено, во пуста [земјата].*

27а- *Ќе направи силен сојуз со многумина една недела*

Духот го пророкува воспоставувањето на новиот завет; цврста е затоа што станува основа на спасението што се нуди до крајот на светот. Под терминот многу, Бог ги таргетира еврејските државјани, неговите апостоли и неговите први еврејски ученици кои ќе стапат во неговиот завет во текот на последните **седум години** од рокот даден на еврејската нација официјално да го прифати или отфрли распнатиот Месија. Токму овој завет е „пресечен“ во стих 24 меѓу Бог и покајаните еврејски грешници. Во есента 33, крајот на оваа последна недела ќе биде означен со овој друг неправеден и омразен чин претставен со каменувањето на новиот закон Стефан. Неговата единствена грешка беше да им каже на Евреите вистини што тие не можеа да поднесат да ги слушаат, додека Исус ги ставаше своите зборови во устата. Гледајќи како убиен следбеник на неговата кауза, Исус го забележал официјалното национално одбивање на неговото посредување. Од есента 33 година, еврејските бунтовници го поттикнаа римскиот гнев кој беше испразнет од блокот на Ерусалим во 70-та година.

27б- *и половина седмица ќе направи да престане жртвата и приносот*

Овој момент во средината или *половина од неделата* е пролет 30 цел на пророштвото за 70-те недели. Ова е моментот кога се остваруваат сите дејства наведени во стих 24: **Крајот на гревот, неговото помирување, доаѓањето на пророкот кој ја исполнува визијата воспоставувајќи ја својата вечна правда и помазанието на воскреснатиот Христос кој се вознесува на небото Победоносец и Семоќен**. Искупителната смрт на Месијата овде е спомната под аспект на последицата што ја носи: дефинитивен прекин на животинските *жртви и приноси* направени вечер и утро во еврејскиот храм, но и од утро до вечер, за гревовите на луѓето. Смртта на Исус Христос ги застарува животинските симболи што го претставувале во стариот завет, а тоа е суштинската промена што ја донела неговата жртва. Кинењето на превезот на храмот што Бог го врши во

моментот кога истекува Исус го потврдува дефинитивниот прекин на земните религиозни обреди, а уништувањето на храмот, во 70 година, ја зајакнува оваа потврда. За возврат, годишните еврејски празници, сите пророчки за неговото доаѓање, мораа да исчезнат; но во никој случај, практиката на неделната сабота која во оваа смрт го добива своето вистинско значење: таа го пророкува небесниот одмор на седмиот милениум кој, преку својата победа, Исус Христос го добива за Бога и за неговите вистински избраници на кои им го припишува својот совршен *вечна правда* цитирана во стих 24.

Почетокот на оваа „недела“ од денови-години се случува во есента 26 година со крштевањето на Исус кој беше крстен од Јован Крстител.

27в- *И [ќе има] на крилото на гнасотијата на пустошот*

Извинете, но овој дел од стихот е лошо преведен во верзијата L.Segond бидејќи е погрешно протолкуван. Имајќи ги предвид откровенијата дадени во Апокалипсата на Јован, го презентирам мојот превод на хебрејскиот текст што го потврдуваат и другите преводи. Фразата „на крило“, симбол на небесниот карактер и владеење, укажува на религиозна одговорност што директно го таргетира папскиот Рим, кој „се крева“ во Дан.8:10-11, и неговите религиозни сојузници од последните денови. *Орлските крилја* го симболизираат врховното издигнување на царската титула, на пример *лавот со орелски крилја* што се однесува на кралот Навуходоносор, или на самиот Бог, кој го носел на *орелски крилја* неговиот хебрејски народ кого го избавил од египетското ропство. Сите империи го усвоија овој симбол на *орелот*, вклучително и во 1806 година, Наполеон 1^о што ќе биде потврдено од Апо.8:13, потоа прускиот и германскиот император, а последен е диктаторот А.Хитлер. Но, оттогаш, САД го имаат и овој царски орел на зелената банкнота на својата национална валута: доларот.

Напуштајќи ја претходната тема, Духот се враќа да го таргетира својот омилен непријател: Рим. По земната мисија на Исус Христос, целниот актер на *гнасотијата што предизвикуваат конечна пустош на земјата* е навистина Рим чија паганска империјална фаза штотуку го уништи Ерусалим во 70 година во стих 26. продолжи во времето до крајот на светот. Оттука, гнасотијата, во множина, се припишуваат, пред сè, на царскиот Рим кој ќе ги прогонува избраните верници со убивање во спектакуларни „фази“ за да го забавува крвожедниот римски народ, работи што ќе престанат во 313 г. Следува гнасотија и се состои од ставање крај на практиката на седмиот ден сабота, 7 март 321 година; оваа акција сè уште се припишува на Римската империја и нејзиниот царски водач Константин ¹. Со него Римската империја потпаднала под доминација на византиските императори. Во 538 година, пак, императорот Јустинијан 1^о ^{извршил} уште една *гнасотија* со тоа што на своето римско седиште го поставил папскиот режим на Вигилиј 1^о и ова продолжување на *гнасотијата* до крајот на светот мора да се припише на оваа фаза на папскиот закон што Бог го осудува. бидејќи Дан.7. Се сеќаваме дека името „малиот рог“ ги означува двете доминантни фази на

Рим во Дан.7 и Дан.8. Бог во овие две последователни фази го гледа само континуитетот на истото одвратно дело.

Проучувањето на претходните поглавја ни овозможи да ги идентификуваме различните видови гадости што овој стих му ги припишува.

27г- *и до истребување (или целосно уништување) и ќе биде скршен*, [според] *она што е одлучено, во пуста [земјата]*.

„*Таа ќе биде скршена* [според] *она што е декретирано*“ и откриено во Дан.7:9-10 и Дан.8:25: *Поради неговиот просперитет и успехот на неговите лукавства, тој ќе има ароганција во своето срце, тој ќе направи многу луѓето што живееле мирно ќе загинат, а тој ќе се крене против началникот на старешините; но ќе се скрши, без напор на ниедна рака.*

Хебрејскиот текст ја нуди оваа божествена мисла различна од сегашните преводи.

Оваа нијанса се заснова на Божјиот проект да ја префрли вината на луѓето на планетата Земја на која живеат; што нè учи Отк.20. Да го забележиме фактот дека лажната христијанска вера го игнорира овој божествен проект кој ќе се состои од истребување на луѓето од лицето на земјата, при славното Христово враќање. Игнорирајќи ги откровенијата дадени во Откровение 20, тие залудно чекаат да се воспостави Христовото царство на земјата. Но, тука и во Рев.20 се планира целосно уништување на неговата површина. Враќањето во слава на победникот Христос во сета негова божественост ќе и го врати на земјата нејзиниот хаотичен изглед од почетокот на нејзината историја опишана во Битие 1. Гигантски земјотреси ќе ја потресат и таа ќе се врати под името *бездна* во својата хаотична состојба „*без форма и празен*“, „тоху ва боху“, почетна. На неа нема да остане жив човек, но таа ќе биде *затвор* на ѓаволот изолиран на неа *илјада години* до часот на неговата смрт.

Во оваа фаза од студијата, морам да дадам дополнителни информации најпрво за „70-тата ^{недела}“ која штотуку беше проучена. Неговото исполнување во пророчки денови-години е поврзано со буквално исполнување. Бидејќи благодарение на сведочењето на еврејскиот календар, ја знаеме конфигурацијата на Велигденската седмица од 30-та година. Нејзиниот центар беше среда навечер на повремената сабота оправдана со еврејската Пасха која падна во таа година во четврток. Така можеме целосно да го реконструираме текот на оваа Пасха во која умре Исус. Уапсен во вторникот вечерта, Суден во текот на ноќта, Исус беше распнат во средата наутро во 9 часот. Истекува во 15 часот. Пред 18 часот, Јосиф од Ариматеја го ставил своето тело во гробот и го отргнал каменот што го затворил. Поминува велигденската сабота во четврток. Во петок наутро, побожните жени купуваат зачини кои ги подготвуваат во текот на денот за да го балсамираат телото на Исус. Вечерта во петок во 18 часот започнува неделната сабота, една ноќ поминува ден во мирување осветен од Бога. А во сабота навечер во 18 часот започнува првиот ден од световната недела. Ноќта поминува и на првата светлина на зори, жените одат кај гробот со надеж дека ќе најдат некој да го отргне каменот. Го наоѓаат каменот

оттргнат и гробот отворен. Влегувајќи во гробот, Марија Магдалена и Марија, мајката на Исус, гледаат како седи ангел кој им кажува дека Исус воскреснал, ангелот им вели да одат и да ги предупредат неговите браќа, неговите апостоли. Додека се задржува во градината, Марија Магдалена здогледува човек облечен во бело, кого го зема за градинар во размената со која го препознава Исус. И еве, еден многу важен детал што го уништува многу раширено верување, Исус и вели на Марија: „ *Сè уште не сум се вратил кај мојот Татко* “. Крадецот кој беше на крстот и самиот Исус не влегоа во рајот, во царството Божјо, на истиот ден на нивното распнување, бидејќи по цели 3 дена, Исус сè уште не се вратил на небото. Па можам ли да кажам во името на Господа, нека молчат оние кои немаат што да кажат од Него! За да не мора да трпиме потсмев или срам еден ден.

Втората работа е да се искористи датумот – 458 година, кој најпрво го означува почетокот на 70-те недели од дневните години определени за еврејскиот народ на кој Бог му дал два главни знаци на идентитет: сабота и обрежување на телото.

Според Рим.11, преобратениците од незнабошците, склучени во новиот завет, се накалемени на еврејскиот и еврејскиот корен и стебло. Но, основите на новиот сојуз се чисто еврејски и Исус се потсети на ова во Јован 4:22: *Ти го обожаваш она што не го знаеш; ние го обожаваме она што го знаеме, бидејќи спасението доаѓа од Евреите*. Денес, оваа порака добива жива важност затоа што Исус им ја упатува на лажно обратените пагани во сите векови. За подобро да ги уништи, ѓаволот ги турна да ги мразат Евреите и нивниот сојуз; што ги оддалечило од Божјите заповеди и неговата света сабота. Затоа мораме да ја исправиме оваа грешка и **да го погледнеме новиот завет со еврејски идентитет**. Апостолите и новите преобратени еврејски ученици се овие „ *многумина* “ кои склучуваат *цврст сојуз со Исус*, во Дан.9:27, но нивната основа останува еврејска, тие се исто така загрижени од почетокот на периодот на „ *70-те недели* “. дадено од Бога на еврејската нација да го прифати или отфрли стандардот на новиот завет заснован на човечката крв доброволно пролеана од Исус Христос. Како дедукција од овие расудувања, датумот – 458 станува почеток на „2300 вечер-утро“ од Дан.8:14.

На крајот од ова долго пророчко времетраење, 2300 години, требаше да престанат три работи според Дан.8:13.

- 1- вечното свештенство
- 2- разорниот грев
- 3- прогонот на светоста и војската.

Идентификувани се трите работи:

- 1- вечното земно свештенство на папата
- 2- остатокот од првиот ден преименуван: недела.
- 3- Прогонството на христијанската светост и светци, граѓани на царството небесно.

Овие промени имаа за цел:

- 1- Вратете му го на Исус Христос неговото свето вечно небесно свештенство.
- 2- ^{седмиот ден} сабатичен одмор .
- 3- Видете крај на прогонствата на христијанската светост и светци.

Пресметката предложена за „2300 вечер-утро“ почнувајќи од датумот – 458, крајот на ова траење завршува во пролетта 1843 година: $2300 - 458 = 1842 + 1$. Во оваа пресметка имаме цели 1842 години на кои мораме да додадеме +1 за да ја означиме пролетта на почетокот на 1843 година каде што завршува прореченото „2300 вечер-утро“. Овој датум го означува почетокот на враќањето на интервенцијата на Бога, кој на тој начин сака да ги ослободи своите вистински светци од религиозните лаги наследени од римскиот папски католицизам 1260 години. Така, преземајќи ја иницијативата да се создаде духовно будење во САД каде протестантите најдоа засолниште, Духот инспирира кај Вилијам Милер интерес за пророштвото од Даниел 8:14 и два последователни предложени датуми го најавуваат враќањето на Исус Христос, првиот за пролетта 1843 година, втората за есента 1844 година. За него, прочистувањето на светилиштето значи дека Исус се враќа за да ја очисти земјата. По две разочарувања на закажаните датуми, Духот им дава знак на најупорните кои учествувале во двата испита на верата. Небесно видение било примено утрото на 23 октомври 1844 година од еден од светителите кој ги преминувал полињата. Небото се отвори за сцена на која се прикажува Исус Христос како Првосвештеник кој служи во небесното светилиште. Во видението преминал од светото во пресветото место. Така, по 1260 години темнина, Исус Христос повторно се поврзал со своите верници подредени според двете последователни искушенија.

- 1- **Продолжувањето на вечниот** . Затоа, преку оваа визија Бог официјално ја вратил контролата врз неговото вечно небесно свештенство на 23 октомври 1844 година.
- 2- **Враќањето на саботата** . Во истиот месец, друг светител почнал да ја празнува саботата на седмиот ден, по посетата на г-ѓа Рејчел Оукс, која му дала памфлет од нејзината црква: „Крстителките од седмиот ден“. Еден по еден, со текот на времето, светителите избрани од двата теста ја прифатија и седмиот ден сабота. Така Бог стави крај на разорниот грев воспоставен од паганскиот Рим, но легализиран од папскиот Рим под неговото име „недела“.
- 3- **Запирање на прогоните** . Третата тема се однесуваше на светоста и христијаните прогонувани 1260 години. И таму повторно, во 1843 и 1844 година, верскиот мир владееше насекаде во западниот свет загрижен од пророштвото. Тоа е затоа што револуционерна Франција ги замолчи со својата гилотина одговорните за извршените верски злоупотреби. Така, по последните крвави години од казнувањето на верските *прељубници* според Апо.2:22-23, на крајот од 1260-те години почнувајќи од 538 година, датумот поврзан со отстранувањето на *вечното* со воспоставувањето на папскиот режим, т.е. во 1798 година

владее верскиот мир. А воспоставената слобода на совеста им овозможува на светците да му служат на Бога според нивниот избор и нивното знаење дека Бог ќе се зголеми. Во 1843 година, *на светоста и војската на светците*, овие граѓани на небесното царство избрани од Исус Христос, повеќе не се прогонувани, како што објави пророштвото на Даниел 8:13-14.

Сите овие искуства беа организирани и водени од Семоќниот Бог, кој во целосна невидливост ги води умовите на луѓето за да ги остварат неговите планови, целата негова програма, до крајот на светот кога ќе заврши неговиот избор на избрани. Од сето ова произлегува дека човекот не избира да ја почитува саботата и нејзината светлина, Бог е тој што му ги дава овие работи што му припаѓаат како знак на неговото одобрување и неговата вистинска љубов кон него, како што учи Езе .20:12 -20: *Им ги дадов моите саботи како знак меѓу мене и нив, за да знаат дека јас сум Господ кој ги осветува...Осветете ги моите саботи, и тие да бидат меѓу јас и ти знак со кој ќе се знае дека јас сум Господ, твојот Бог*. Бидејќи токму тој ја бара својата изгубена овца, да бидеме сигурни дека ниту еден избран функционер нема да го пропушти повикот.

Во Дан.8, во единствениот одговор што Бог го дава во стих 14 на прашањето во стих 13, зборот „*светост*“ совршено се вклопува бидејќи светоста генерално се однесува на сè што е Божја сопственост и што особено го засега него. Ова беше случајот со неговото *вечно* небесно свештенство, со неговата *осветена сабота* од основањето на светот следниот ден по создавањето на Адам и со *неговите светци*, неговите верни избраници. Искуствата пророчени во Даниел 8:13-14 беа исполнети помеѓу 1843 година кога стапи на сила божествената уредба и есента 1844 година, и двете засновани на очекувањата за враќање на Исус Христос на тие датуми, па потпирајќи се на идејата за доаѓањето на Исус Христос, современите на ова искуство на учесниците кои беа следбеници на овие очекувања им го дадоа името „Адвентист“, од латинскиот „adventus“ што прецизно значи „доаѓањето“. Ова „адвентистичко“ искуство ќе го најдеме во поглавје 12 од оваа книга на Даниел, каде што Духот ќе ја нагласи важноста на овој последен формализиран „завет“.

Даниел 10

Дан 10:1 *Во третата година на Кир, персискиот цар, му беше објавено слово на Даниел, чие име беше Валтазар. Овој збор, кој е вистинит, најавува голема несреќа. Го послуша овој збор и го разбра видението.*

1а- *Во третата година на Кир, персискиот цар, му беше објавен збор на Даниел, чие име беше Валтазар*

Кир 2 владее од – 539. Датумот на видението е затоа – 536 година.

1б- *Овој збор, кој е вистинит, најавува голема несреќа.*

Овој термин, голема несреќа, го најавува масакрот во големи размери.

1в- *Тој го послуша овој збор и го разбра видението.*

Ако Даниел го разбрал значењето, ќе го разбереме и ние.

Дан 10:2 *Во тоа време јас, Даниел, тагував три недели.*

Оваа лична жалост што го погодува Даниел, ја потврдува погребната природа на масакрот што ќе биде извршен кога ќе се случи големата несреќа најавена.

Дан 10:3 *Не јадев деликатес, ниту месо, ниту вино ми влезе во устата, ниту се помазав додека не се наполнат трите седмици.*

Оваа подготовка на Даниел кој бара зголемена светост ја пророкува драматичната ситуација што ангелот ќе ја пророкува во Дан.11:30.

Дан 10:4 *На дваесет и четвртиот ден од првиот месец бев покрај големата река Хидекел.*

Хидекел го има името Тигар на француски. Ова е *реката* што ја напои Месопотамија со Еуфрат кој го премина и го напои калдејскиот град *Вавилон* поради казнетата гордост на кралот Навуходоносор. Даниел не можеше да разбере, но ова појаснување беше наменето за мене. Бидејќи дури во 1991 година ги објавив вистинските објаснувања на Даниел 12 каде што реката **Тигар** ќе ја игра улогата на „**тигар**“ кој јаде човечки души. Тестот на верата е илустриран со нејзиното опасно преминување. Само избраните можат да го преминат и да го продолжат своето патување со Исус Христос. Тоа е повторно, слика копирана од преминувањето на Црвеното Море од страна на Евреите, невозможен и фатален премин за египетските грешници. Но, оној што го евоцира Даниел 12 ги избира последните избрани „адвентисти“ чија мисија ќе продолжи до враќањето на Христос. Последниот од нив ќе ја доживее последната **голема несреќа**, нејзината екстремна форма која ќе бара интервенција на Христос во моќно и славно спасоносно и одмазднички враќање.

Првата несреќа соопштена на Даниел е спомната во Дан.11:30. Тоа се однесува на еврејскиот народ од антиката, но друга слична *несреќа* ќе биде објавена со аналогна слика во Отк.1. Ова ќе се постигне по Третата светска војна во која *ќе бидат убиени една третина од мажите*. И овој конфликт е претставен во Отк. 9:13 до 21 со симболи, но тој е развиен на јасен јазик во оваа книга на Даниел на крајот од поглавје 11 во стиховите 40 до 45. Така што ќе најдеме последователно, во ова поглавје 11, големата несреќа на Евреите, потоа во Дан.12:1, големата несреќа која ќе биде насочена кон избраните на христијанството и верните Евреи од последното време кои ќе се преобратат во Христа несреќата се означува под термините „време на неволја“ и главната цел ќе биде практикувањето на саботата осветена од Бога.

Споредба на двете визии за предвидените несреќи

1- До децата на Даниеловиот народ од стариот завет: Дан.10:5-6.

2- До децата на Даниеловиот народ од новиот завет: Отк.1:13-14.

За целосно да го цениме интересот што мораме да го дадеме за овие две несреќи, мораме да разбереме дека иако тие се следат една со друга со текот на времето, првата е тип што ја пророкува втората, која ќе биде насочена кон враќањето на Исус Христос, последниот верник. Божји деца од типот на Даниел и неговите тројца придружници. По децении мир, проследен со страшна и ужасно деструктивна атомска војна, денот на одмор на римската недела ќе биде наметнат од универзалната влада организирана од преживеаните од катастрофата. Повторно, смртта ќе ги загрози животите на верните избрани, како во деновите на Даниел, Хананија, Мисаил и Азарија; и како во времето на „Макавејците“ во –168 година, кои **несреќата** ја објави

во ова поглавје на Даниел цели; и на крајот, последните адвентисти останаа верни на седмиот ден сабота во 2029 година.

Но, пред ова последно искушение, долгото папско владеење од 1260 години веќе ќе предизвика мноштво суштества да умрат во името на Бога.

Накратко, разбирањето на пораката пренесена од оваа визија дадена на Даниел ќе ни овозможи да го разбереме значењето на она што тој му го дава на Јован во Отк.1:13 до 16.

Дан 10:5 *И ги подигнав очите и погледнав, и ете, имаше еден човек облечен во лен и имаше златен појас од Уфаз на грбот.*

5а- *имаше човек облечен во лен*

Делото на правдата симболизирано со ленот ќе го изврши Бог преку човечко суштество. На сликата опишана Бог го зема изгледот на грчкиот крал Антиохос 4 познат како Епифан. Тој ќе биде прогонител на Евреите меѓу – 175 и – 164 година, времетраење на неговото владеење.

5б- *имајќи на слабините златен појас од Уфаз*

Поставен на бубрезите, појасот означува присилна вистина. Понатаму, златото од кое е направен доаѓа од Уфаз, кој во Ер.10:9 ја таргетира неговата паганска идолопоклоничка употреба.

Дан 10:6 *Телото му беше како хризолит, лицето му светеше како молња, очите му беа како огнени пламени, рацете и нозете му беа како полиран месинг, а звукот на неговиот глас беше како звук на мноштво шум.*

6а- *Неговото тело беше како хризолит*

Бог е автор на визијата, но тој го најавува доаѓањето на паганскиот бог, па оттука и овој славен натприроден аспект.

6б- *лицето му светеше како гром*

Грчкиот идентитет на овој Бог е потврден. Ова е Зевс, грчкиот бог на кралот Антиохос 4. Молњата е симбол на олимпискиот бог Зевс; богот на олимписките богови од грчката митологија

6в- *очите му беа како огнени пламени*

Ќе го уништи она што го гледа и не го одобрува; неговите очи ќе бидат вперени во Евреите според Дан. 11:30: ... *ќе погледне на оние кои го напуштиле светиот завет*. Несреќата не доаѓа без причина, отпадништвото го осквернува народот.

6г- *рацете и стапалата му личеа на полиран месинг*

Целатот кој ќе биде испратен од Бога ќе биде грешен како и неговите жртви. Неговите деструктивни дејства симболизирани со неговите месингани раце и нозе се симбол на грчкиот грев во статуата на Дан.2.

б- *и звукот на неговиот глас беше како врева на мноштво*

Грчкиот крал нема да дејствува сам. Зад и пред себе ќе има мноштво војници незнабожечки како него за да ги слушаат неговите наредби.

Врвот и кулминацијата на оваа пророчка објава ќе се достигнат во часот на исполнувањето на Дан 11:31: *Војниците ќе се појават по негова команда. ќе го сквернават светилиштето, тврдината, ќе стават крај на вечната жртва—и ќе го подигнат гнасотијата на уништувачот*. За библиска искреност, го пречкртав зборот жртва што не е напишан во

хебрејскиот текст, затоа што Бог обезбедил „ вечни “ две различни последователни улоги во стариот завет и во новиот. Во античко време се состои од принесување јagne навечер и наутро како жртва паленица. Во расказот, тоа го означува небесното посредување на Исус Христос кое потсетува на неговата жртва да се застапува за молитвите на избраните. Во овој контекст на Дан.11:31, оној на стариот завет, грчкиот крал ќе стави крај на *вечните жртви* на Мојсеевиот закон. Така, само контекстот на времето во кое се евоцира го одредува толкувањето на службата на вечно посредување на земниот свештеник или онаа на небесниот првосвештеник: Исус Христос. Затоа , **вечното** е поврзано со човечка служба или, секундарно и дефинитивно, со божествената небесна служба на Исус Христос.

Дан 10:7 *Јас, Даниел, сам го видов видението, а луѓето што беа со мене не го видоа, туку многу се уплашија и избегаа и се сокриа.*

7- Овој колективен страв е само слабата слика на остварувањето на визијата. Зашто на денот на предвидениот масакр, праведниците би направиле добро да побегнат и да се сокријат, дури и ако тоа е во утробата на земјата.

Дан 10:8 *Останав сам и го видов ова големо видение; силите ме изгубија, лицето ми ја смени бојата и се распадна, а јас изгубив секаква сила.*

8а- Низ своите чувства, Даниел продолжува да ги пророкува последиците од несреќата што ќе дојде.

Дан 10:9 *Го слушнав звукот на неговите зборови; и додека го слушнав звукот на неговите зборови, паднав запрепастен, со лицето надолу на земја.*

9а- Во денот на несреќата, гласот на кралот што го прогонува ќе ги предизвика истите застрашувачки ефекти; колената ќе се судрат, а нозете ќе се свиткаат, не можејќи да ги носат телата кои ќе паднат на земјата.

Дан 10:10 *И ете, една рака ме допре и ми ги затресе колената и рацете.*

10а- За негова среќа, Даниел е само пророкот одговорен да му го објави на својот народ доаѓањето на оваа **голема несреќа** и тој самиот не е цел на праведниот Божји гнев.

Дан 10:11 *Тогаш тој ми рече: Даниел, возљубен човеку, внимавај на зборовите што ќе ти ги кажам и застани таму каде што си; зашто сега сум испратен кај вас. Кога ми зборувааше така, стоев треперејќи.*

11а- Даниел, возљубен човеку, внимавај на зборовите што ќе ти ги кажам и застани таму каде што си

Божјиот сакан нема причина да се плаши од неговите небесни интервенции. Божјиот гнев е против злите и сурови агресивни бунтовни грешници. Даниел е спротивен од овие луѓе Тој мора да остане на позицијата бидејќи тоа е самиот знак на разликата во судбината која на крајот ќе падне на избраните. Дури и лежејќи во правот на земната смрт, тие ќе бидат разбудени и повторно ставени на нозе. Злите ќе легнат и злите ќе се разбудат за конечниот суд да биде уништен засекогаш. Ангелот наведува „на местото каде што си“. А каде е тој? Во природата на бреговите на реката „Хидекел“, на француски, Еуфрат, што ќе ја означи христијанската Европа

на новиот сојуз во Откровението. Првата лекција е дека човекот може секаде да се сретне со Бога и таму да биде благословен од Него. Оваа лекција ги превртува идолопоклоничките предрасуди дека за многу луѓе Бог може да се сретне само во цркви, свети објекти, храмови, жртвеници, но еве, нема ништо од тоа. Во негово време, Исус ќе ја обнови оваа лекција велејќи во Јован 4:21 до 24: *Жено, Исус ѝ рече, верувај ми, доаѓа часот кога нема да бидеш ниту на оваа планина ниту во Ерусалим да му се поклонуваши на Отецот . Го обожаваш она што не го знаеш; ние го обожаваме она што го знаеме, бидејќи спасението доаѓа од Евреите. Но, доаѓа часот, и веќе дојде, кога вистинските обожаватели ќе Му се поклонуваат на Отецот со дух и вистина; зашто тоа се обожавателите што ги бара Отецот. Бог е Дух, и оние што Му се поклонуваат мора да Му се поклонуваат во дух и во вистина.*

Втората лекција е посуптилна, се заснова на реката Хидекел затоа што Духот планира да го отвори разбирањето на својата книга само за неговите последни верни слуги чие искуство и тестот со кој се врши нивниот избор е илустриран со сликата на опасното преминување на реката Хидекел на француски, Тигарот, како животното со ова име, исто така во тест на верата, јадејќи ги душите на луѓето.

116- *зашто сега сум испратен кај вас. Кога ми зборувааше така, стоев треперејќи.*

Средбата повеќе не е визија, таа е преобразена во дијалог, размена меѓу две Божји суштества, едното доаѓа од небото, а другото сè уште е од земјата.

Дан 10:12 *Тој ми рече: Даниел, не плаши се; зашто од првиот ден кога си поставил срцето свое да разбере и да се понизи пред твојот Бог, твоите зборови се слушнаа, и поради твоите зборови доаѓам .*

За целиот овој стих имам само едно да кажам. Ако сакате да ја изгубите меморијата, барем запомнете го овој стих кој ни кажува како да му угодиме на нашиот творец Бог.

Стихот е пример од ваков вид; логичен редослед заснован на фактот дека секоја причина има свој ефект кај Бога: се слуша и се исполнува жедта за разбирање придружена со вистинско смирение.

Овде започнува долго откровение кое нема да заврши до крајот на Книгата на Даниел, онаа од поглавје 12 .

Дан 10:13 *и владетелот на царството Персија ми се спротивстави дваесет и еден ден; но, ете, Михаил, еден од главните водачи, ми дојде на помош, и јас останав таму кај персиските кралеви.*

13а- *и Водачот на царството Персија ми се спротивстави дваесет и еден ден*

Ангелот Гаврил му помага на Кир 2 на персискиот крал и неговата мисија за Бог се состои од влијание врз неговите одлуки, така што преземените активности не се спротивставуваат на неговиот голем проект. Примерот на овој неуспех на ангелот докажува дека Божјите созданија

навистина се оставени слободни и независни и затоа одговорни за сите нивни избори и дела.

13б- *но ете, Мајкл, еден од главните водачи, ми дојде на помош*

Откриениот пример нè учи и дека во случај на вистинска потреба „еден од главните водачи, Мајкл“, може да интервенира за да ја принуди одлуката. Оваа супериорна помош е божествена помош бидејќи Михаил значи: „Кој е како Бог“. Тоа е тој што ќе дојде на земјата за да се воплоти во Исус Христос. На небото, тој беше за ангелите претстава на Божјиот Дух со нив. Во овој случај, изразот „еден од главните лидери“ може легитимно да не изненади. Па, ова не е изненадувачки, бидејќи смиението, кроткоста, споделувањето и љубовта што Исус ќе ги покаже на земјата, веќе биле спроведени во неговиот небесен живот со неговите верни ангели. Небесните закони се оние што Тој ги покажа за време на Неговата земна служба. На земјата, тој стана слуга на своите слуги. И дознаваме дека на небото се изедначил со другите главни ангели.

13в- *и останав таму со царевите на Персија*

Затоа, доминацијата на династијата на персиските кралеви ќе продолжи уште некое време до грчката доминација.

Дан 10:14 *Сега доаѓам да ти покажам што ќе се случи со твојот народ во иднина; зашто визијата сè уште се однесува на тие времиња.*

14а- До крајот на светот, народот на Даниел ќе биде загрижен, во стариот и во новиот завет, бидејќи неговиот народ е Израел кого Бог го спасува од египетскиот грев, од гревот на Адам од Исус Христос и од гревот воспоставен од Рим во христијанството прочистен со крвта на Исус.

Целта на откровението што му го донел ангелот на Даниел е да го предупреди својот народ за трагедиите што доаѓаат. Даниел веќе може да разбере дека она што му е откриено повеќе не го засега него лично, но исто така е сигурен дека овие учења во иднина ќе бидат профитабилни за слугите на неговиот народ, а со тоа и за сите оние на кои Бог им се обраќа и им ги одредува преку него.

Дан 10:15 *Додека ми ги кажуваше овие зборови, јас погледнав кон земјата и молчев.*

15а- Јован сè уште го има во својот ум страшната визија на несреќата и се обидува да се концентрира на слушање на она што го слуша, повеќе не се осмелува да ја крене главата за да го погледне оној што му зборува.

Дан 10:16 *И ете, еден по изглед на човечки синови ги допре моите усни. Ја отворив устата и зборував и му реков на оној што стоеше пред мене: Господару, видението ме исполни со страв и изгубив секаква сила.*

1а- *И ете, еден кој имаше изглед на синови човечки ги допре моите усни*

Додека страшната визија беше нереална измислена слика создадена во умот на Даниел, напротив, ангелот се претставува во човечки облик идентичен со земниот човек. Прво, и тој е создаден според Божјиот лик, но во небесно тело ослободено од земните закони. Неговата небесна природа му дава пристап до двете димензии со тоа што има активен капацитет во секоја од нив. Тој ги допира усните на Даниел кој го чувствува овој допир.

Дан 10:17 *Како може слугата на мојот господар да зборува со мојот господар? Сега ми слабеат силите, а немам повеќе здив.*

17а- За чисто земното човечко суштество ситуацијата е многу поинаква, се наметнуваат земни закони и стравот го натера да ја изгуби силата и здивот.

Дан 10:18 *Тогаш тој што изгледаше како човек повторно ме допре и ме зацврсти.*

18а- Со нежно инсистирање, ангелот успева да му ја врати силата на Даниел смирувајќи го.

Дан 10:19 *Тогаш тој ми рече: „Не плаши се, возљубен човеку, мир со тебе! храброст, храброст! И додека ми зборуваше, се засилив и реков: „Нека зборува мојот господар, зашто ти ме зацврсти“.*

19а- Порака за мир! Идентично како она што Исус ќе им го упати на своите ученици! Ништо како смирување на исплашениот ум. Зборовите храброст, храброст, му помагаат да здивне и да си ја врати силата.

Дан 10:20 *Тој ми рече: Знаеш ли зошто дојдов кај тебе? Сега се враќам да се борам со владетелот на Персија; и кога ќе заминам, ете, ќе дојде владетелот на Јаван.*

20а- *Сега се враќам да се борам против водачот на Персија*

Овој водач на Персија е Кир 2 Велики, кого Бог го смета за негов помазаник; што не го спречува да мора да се бори против него за да ги води неговите одлуки во негова насока.

20б- *и кога ќе одам, ете, ќе дојде владетелот на Јаван*

Кога ангелот ќе го напушти Кир 2, нападот од тогашниот грчки водач ќе го отвори растечкото непријателство меѓу двете персиски и грчки доминации.

Дан 10:21 *Но, ќе ви го објавам она што е напишано во книгата на вистината. Никој не ми помага против овие, освен Мајкл, твојот водач.*

21а- Ова откровение што ќе го добие Даниел се нарекува книга на вистината. Денес, во 2021 година, можам да го потврдам исполнувањето на сето она што е откриено во него, бидејќи неговото разбирање е целосно дадено од бесмртниот Дух на нашиот водач Мајкл, за Даниел во стариот завет и за мене, во новиот завет, уште од Исус Христос го тврди ова име за да им суди на демоните кои сè уште се активни до неговото славно враќање.

Даниел 11

Внимание! И покрај промената на поглавјето, дискусијата меѓу ангелот и Даниел продолжува во континуитет со последниот стих од поглавје 10

Дан 11:1 И јас, во првата година на Дариј Медиецот, бев со него за да му помогнам и да го поддржам.

1а- Создаден од Бога да живее вечно, ангелот што зборува со Даниел му кажува дека му помогнал и го поддржувал Дариј, медискиот крал, кој го зазел Вавилон на 62-годишна возраст и кој сè уште владеел во Дан.6. Овој цар го сакаше Даниел и неговиот Бог, но, заробен, го доведе во опасност својот живот давајќи им го на лавовите. Така, тој интервенираше за да им ја затвори устата на лавовите и да му го спаси животот. Затоа, исто така, тој му помогна на овој цар Дариј да разбере дека Богот на Даниел е единствениот вистински Бог, творец на сè што е, кој живее и дека нема друг како него.

Дан 11:2 Сега ќе ве известам за вистината. Еве, во Персија ќе има уште тројца кралеви. Четвртиот ќе собере повеќе богатство од сите други; и кога ќе биде моќен во своето богатство, ќе ги подигне сите против царството Јаван.

2а- Сега ќе ве наведам да ја дознаете вистината

Вистината ја знае само Вистинскиот Бог и тоа е името што Бог си го дава себеси во односот со неговите последни избрани во Христа според Отк.3:14. Вистината не е само божествениот закон, неговите прописи и неговите заповеди. Таа, исто така, опфаќа сè што Бог скрупулозно планира и предизвикува да се оствари во Негово време. Го откриваме само секој ден од нашиот живот, дел од оваа голема програма во која напредуваме до крајот на нашиот живот и колективно, до крајот на конечниот спасувачки проект кој ќе го види избраниот пристап до вечноста.

2б- Еве, уште ќе има тројца кралеви во Персија

Првиот крал по Кир 2: Камбиз 2 (– 528 – 521) го коле својот син Бардија, наречен Смердис од Грците

Вториот крал: лажниот Смердис, ^{волшебникот} Гаумата узурпатор на името Смердис владее само кратко време.

Третиот крал: Дариј I ^{Персецот} (– 521 – 486) син на Хистапе.

2в- Четвртиот ќе собере повеќе богатство од сите други

4-ти крал: Ксеркс I (– 486 – 465). Веднаш по него, Артаксеркс I ^{ке} владее и ќе ги ослободи сите еврејски заробеници **во седмата година** од неговото владеење, во пролетта – 458 година според Есд.7:7-9.

2г- и кога ќе биде моќен со своето богатство, ќе подигне сè против царството Јаван

Ксеркс I ^{го потисна} и го смири револтираниот Египет, а потоа водеше војна против Грција, ја нападна Атика и ја уништи Атина. Но, тој бил поразен во Саламис во – 480 година. Грција ќе ја задржи доминацијата над својата територија. А персискиот крал останал во Азија, но сепак започнал напади кои ја докажале неговата желба да ја освои Грција.

Дан 11:3 Но ќе се појави силен цар, кој ќе владее со голема моќ и ќе прави што сака.

3а- Поразен на својата територија, ловениот персиски крал Ксеркс I ^{ке} заврши со смрт, убиен од двајца негови великани. Бил поразен од еден млад човек кого измамнички го исмејувал. Грција го избрала за свој крал Александар Македонски, млад Македонец на 20 години (роден во – 356

година, царувал – 336, – починал во – 323 година). Во пророштвото се споменува како основач на третата империја на статуата на Дан.2, трето животно на Дан.7 и второ животно на Дан.8.

Дан 11:4 *И кога ќе биде возвишен, неговото царство ќе биде скршено на парчиња и поделено кон четирите небесни ветрови; нема да им припадне на неговите потомци, ниту ќе биде толку моќно како што беше, зашто ќе биде растргнато и ќе премине на други отколку на нив.*

4а- Таму ја наоѓаме точната дефиниција дадена за големиот скршен рог на грчката коза од Дан.8:8 и неговото објаснување на стихот 22: *Четирите рога што се појавија да го заменат овој скршен рог, тоа се четири царства што ќе се појават од овој народ, но кој нема да има толку сила .*

Се сеќавам што претставуваат „четирите големи рога“.

Никатор . 1. рог : грчката династија Селевкид основана во Сирија од Селевк 1.

Лагос . Вториот рог: грчката династија Лагид основана во Египет од Птоломеј I

3. рог: грчката династија основана во Траки од Лизимах.

4-ти рог : грчката династија основана во Македонија од Касандра

Дан 11:5 *Јужниот цар ќе се зајакне. Но, еден од неговите водачи ќе биде посилен од него и ќе доминира; неговото владеење ќе биде моќно.*

5а- *Јужниот цар ќе стане силен*

Птоломеј I Сотер Лагос – 383 – 285 година крал на Египет или „крал на југот“.

5б- *Но еден од неговите водачи ќе биде посилен од него и ќе доминира; неговото владеење ќе биде моќно.*

Селевк 1 Никатор – 312–281 година, крал на Сирија или „северен крал“.

Дан 11:6 *По неколку години тие ќе склучат сојуз, а ќерката на јужниот цар ќе дојде кај северниот цар за да ја врати хармонијата. Но, таа нема да ја задржи силата на нејзината рака, и тој нема да се спротивстави, ниту тој, ниту нејзината рака; ќе се породат со оние што ја донесоа, со татко и со оној што и беше потпора во тоа време.*

6а- Пророштвото го прескокнува владеењето на Антиохос 1 (-281–261), вториот „северен крал“ кој ја започна првата „Сириска војна“ (-274–271) против „кралот на југот“ Птоломеј 2 Филадельф (-282–286). Потоа доаѓа Втората „Сириска војна“ (-260 - 253) која им се спротивставува на Египќаните на новиот „северен крал“ Антиохос 2 Теос (-261 - 246).

6б- *По неколку години тие ќе се здружат, а ќерката на јужниот цар ќе дојде кај северниот цар за да ја врати хармонијата.*

Почнува скабродно однесување. За да се ожени со Береника, Антиохос 2 се разведува од својата легитимна сопруга Лаодика. Таткото ја придружува својата ќерка и останува со неа во куќата на својот зет.

6с- *Но, таа нема да ја задржи силата на нејзината рака, и тој нема да се спротивстави, ниту тој, ниту нејзината рака; ќе се породат со оние што ја донесоа, со татко и со оној што и беше потпора во тоа време.*

Но, непосредно пред неговата смрт, Антиохос 2 ја денаследува Береника. Лаодикија се одмаздува и ја убива со нејзиниот татко и нејзината мала ќерка (*рака* = дете). Забелешка : во Отк.3:16, Исус ќе се разведе од својата официјална сопруга адвентисти симболично наречена Лаодикија; дотолку повеќе што Антиохос 2 се нарекува себеси „Теос“, Бог. Во Англија, кралот Хенри 8 помина подобро, тој се разведе со одвојување од религиозната власт на Рим, ја создаде својата англиканска црква и предизвика неговите седум жени да умираат една по друга. ^{Потоа} доаѓа третата „Сириска војна“ (-246-241).

Дан 11:7 На негово место ќе никне пука од неговите корени; ќе дојде во војска, ќе влезе во тврдините на северниот цар, ќе располага со нив како што сака и ќе се направи моќен.

7а- На негово место ќе се издигне пука од своите корени
Птоломеј 3 Евергет -246-222 брат на Береника.

7б- ќе дојде во војска, ќе влезе во тврдините на северниот цар
Селевк 2 Калиникос -246-226

7в- ќе располага со него како што сака и ќе се направи моќен
Доминацијата му припаѓа на јужниот крал. Оваа египетска доминација е поволна за Евреите за разлика од Селевкидите Грци. Мораме веднаш да разбереме дека меѓу двајцата спротивставени владетели е територијата на Израел која двата завојувани табора мора да ја преминат во нивните офанзивни или во нивните повлекувања.

Дан 11:8 Тој дури ќе ги одземе и ќе ги однесе во Египет нивните богови и нивните стопени кипови и нивните скапоцени предмети од сребро и злато. Потоа ќе се оддалечи од северниот цар неколку години.

8а- Како признание, Египќаните на неговото име, Птоломеј 3, ќе го додадат името „Евергетес“ или добротвор.

Дан 11:9 И ќе тргне против царството на јужниот цар и ќе се врати во својата земја.

9а- Одговорот на Селевк 2 не успеа до почетокот на **4-та ” Сириска војна“ (-219-217)** која го спротивстави Антиохос 3 против Птоломеј 4 Филопатор.

Дан 11:10 Неговите синови ќе излезат и ќе соберат големо мноштво војници; еден од нив ќе излезе напред, ќе се прошири како порој, ќе се излее, па ќе се врати; и тие ќе туркаат непријателства кон тврдината на јужниот цар.

10а- Антиохос 3 Мегас (-223 -187) против Птоломеј 4 Филопатор (-222-205). Додадените прекари ја откриваат состојбата на потсмев на народот Лагид, бидејќи Филопатор на грчки значи љубов кон таткото; татко кој Птоломеј го убил... Уште еднаш пропаднале нападите на Селевкидите. Доминацијата ќе остане во грдиот табор.

Дан 11:11 Јужниот цар ќе се налутуи и ќе излезе и ќе го нападне северниот цар; тој ќе собере големо мноштво, а војската на северниот цар ќе биде предадена во неговите раце.

11а- Овој разурнувачки пораз на Селевкидите е добра работа за Евреите кои ги претпочитаат Египќаните затоа што се однесуваат добро со нив.

Дан 11:12 И ова мноштво ќе се гордее и срцето на царот ќе се воздигне; ќе собори илјадници, но нема да триумфира.

12а- Ситуацијата ќе се промени со **5-та ” Сириска војна“ (-202-200)** која ќе ги спротивстави Антиохос 3 против Птоломеј 5 Епифан (-205 -181).

Дан 11:13 Затоа северниот цар ќе дојде пак и ќе собере поголемо мноштво од првото; по некое време, неколку години, ќе тргне со голема војска и големо богатство.

13а- За жал, за Евреите, Селевкидите Грци се вратија на нивната територија за да го нападнаат Египет.

Дан 11:14 Во тоа време мнозина ќе се кренат против јужниот цар, а насилниците меѓу твојот народ ќе се побунат за да ја исполнат визијата и ќе паднат.

14а- Новиот крал на египетскиот југ Птоломеј 5 Епифан - или славниот (-205-181) на петгодишна возраст е ставен во тешкотии од нападот на Антиохос 3 поддржан од противниците. Но, Евреите го поддржуваат египетскиот крал борејќи се против Селевкидите. Тие се, не само поразени и убиени, туку штотуку ги направија сириските Селевкиди Грци смртни непријатели доживотни.

Еврејскиот бунт објавен во овој стих е оправдан со еврејската предност за египетскиот логор; затоа тие се непријателски настроени кон логорот на Селевкидите кој повторно ја добива доминацијата на ситуацијата. Но, нели Бог го предупредил својот народ против сојузи со Египќаните? „Египет, таа трска што ја пробива раката на оној што се потпира на неа“, според Иса.36:6: „*Еве, ја ставивте во Египет, ја зедеа за потпора оваа скршена трска, која процува и ја пробива раката за секој што се потпира на него: ова е фараонот, египетскиот цар, за сите што се надеваат на него.*” Ова предупредување се чини дека еврејскиот народ го игнорира и нивниот однос со Бог е најлош; казната се приближува и удира. Антиох 3 ги тера скапо да платат за нивното непријателство.

Ве молиме запомнете : овој еврејски бунт има за цел „*да ја исполни визијата*“ во смисла дека ја подготвува и гради омразата на Сиријците против еврејскиот народ. Така **големата несреќа** објавена во Дан.10:1 ќе дојде да ги погоди.

Дан 11:15 И ќе излезе северниот цар, ќе изгради тераси и ќе ги заземе силните градови. Јужните трупи и кралската елита нема да се спротивстават, ќе им недостига сила да се спротивстават.

15а- Доминацијата трајно ја смени страната, таа е во логорот на Селевкидите. Пред него египетскиот крал има само пет години.

Дан 11:16 Кој оди против него, ќе прави што сака, и никој нема да му се спротивстави; ќе застане во најубавата земја, истребувајќи се што ќе му дојде под рака.

16а- Антиохос 3 сè уште не успева да го освои Египет и неговата жед за освојување го раздражува, еврејскиот народ станува негова болка. Вишокот од својот гнев го испразнува врз маченичката еврејска нација наведена со изразот „*најубавата земја*“ како во Дан.8:9.

Дан 11:17 Тој ќе предложи да дојде со сите сили на неговото царство и да склучи мир со јужниот цар; ќе му ја даде својата ќерка за жена, со намера да ја уништи неговата пропаст; но тоа нема да се случи, и нема да успее.

17а- Бидејќи војната не успева, Антиохос 3 го пробува патот на сојузот со логорот Лагид. Оваа промена во стратегијата има причина: Рим стана заштитник на Египет. Така тој се обидува да ги реши разликите давајќи ѝ ја на својата ќерка Клеопатра, првото име, во брак со Птоломеј 5. Бракот се одржува, но брачната двојка сака да ја задржи својата независност од логорот на Селевкидите. Планот на Антиох 3 да го заземе Египет повторно пропаднал.

Дан 11:18 Ќе ги погледне островите и ќе земе многу од нив; но еден водач ќе стави крај на срамот што сакаше да го привлече и ќе направи да падне врз него.

18а- Тој ќе освои земји во Азија, но на крајот ќе ја најде римската војска на својот пат, овде означена како во Дан.9:26 со терминот „ главен “; тоа затоа што Рим е сè уште република која ги испраќа своите војски во мускулни операции за смирување под раководство на легатите кои ја претставуваат моќта на сенаторите и народот, плебс. Транзицијата кон царска власт нема да го промени овој тип на воена организација. Овој водач се вика Луциј Скипион познат како Африканец, кралот Антиохос го презел ризикот да се соочи со него и бил поразен во битката кај Магнезија во 189 година и осуден да му плати на Рим како воена отштета огромен долг од 15.000 таланти. Покрај тоа, неговиот најмлад син, идниот Антиохос 4 Епифан, прогонител на Евреите кој ќе ја исполни во стих 31 „ несреќата “ проречена во Дан.10:1, е земен како заложник од Римјаните.

Дан 11:19 Потоа ќе оди во тврдините на својата земја; и ќе се сонне и ќе падне, и повеќе нема да се најде.

19а- Соништата за освојување завршија со смртта на кралот, заменет со неговиот најстар син Селеук 4 (-187-175).

Дан 11:20 Кој ќе го замени, ќе донесе акционер во најубавиот дел на царството, но за неколку дена ќе биде скршен, а не од гнев или од војна.

20а- За да го подмири долгот кон Римјаните, кралот го испраќа својот министер Хелиодор во Ерусалим да ги зграпчи богатствата на храмот, но жртва на страшна визија во храмот, тој го напушта овој исплашен проект. Овој егзактор е Хелиодор кој потоа ќе го убие Селевкус 4 кој го обвини за неговата мисија во Ерусалим. Намерата вреди да се направи, а Бог го натера да плати за ова сквернавање на неговиот свет храм со смртта на неговиот водач кој, убиен, не умре ниту од гнев, ниту од војна .

Антиохос 4 човекот што се слика во видението на големата несреќа

Дан 11:21 Презрениот човек ќе го заземе неговото место, без да биде облечен во царско достоинство; тој ќе се појави среде мирот и ќе го зграпчи царството со интрига.

21а- Ова е Антиохос, најмладиот син на Антиохос 3. Заробеник и заложник на Римјаните, можеме да ги замислиме ефектите произведени во

неговиот лик. Откако стана крал, тој требаше да се одмазди да го преземе животот. Понатаму, неговиот престој со Римјаните овозможил одредено разбирање со нив. Неговото доаѓање на сирискиот престол се заснова на интриги, бидејќи другиот син Димитриј, постар, имал предност пред него. Гледајќи дека Димитриј склучил договор со Персеј, кралот на Македонија, непријател на Римјаните, овој го фаворизирал и го поставил на престолот нивниот пријател Антиохос.

Дан 11:22 *И војниците што се излеваат како порој ќе бидат преплавени пред него и уништени, како кнез на заветот.*

22а- *Војниците што се шират како порој ќе бидат потопени пред него и уништени*

Непријателството продолжува со ^{6-та} „Сириска војна“ (-170-168) .

Овој пат Римјаните му дозволиле на Антиохос 4 да ја продолжи војната на неговиот татко против грдиот логор на Египет. Таа никогаш толку не го заслужила својот симбол на гревот, грчко е точно во овој контекст. Наместо тоа, судете ги фактите, како што направи Бог тогаш. Во логорот Лагид, Птоломеј 6 е инцестуозно оженет со неговата сестра Клеопатра 2. Нивниот помлад брат Птоломеј 8 познат како Фискон е поврзан со нив. Тогаш можеме да разбереме зошто Бог му дозволува на Антиох да ја уништи нивната војска.

22б- *како и лидер на алијансата.*

Менелај, соработник на Селевкидите, ја посакува позицијата на легитимниот првосвештеник Ониј, го натерал да го убие Андроник и го зазема неговото место. Дали е ова уште Израел Божји? Во оваа драма, Бог почнува да се сеќава на дејствијата што Рим ќе ги извршува низ вековите. Навистина, Царскиот Рим ќе го убие Месијата, а Папскиот Рим ќе го посакува и ќе му го одземе вечното свештенство, исто како што Менелај го убил Онија да го замени.

Дан 11:23 *И откако ќе се придружи со него, ќе употреби измама; ќе тргне на пат, а со малку луѓе ќе има предност.*

23а- Антиох склучува сојузи со секого, подготвен да ги раскине ако тоа е во негов интерес. Само овој лик е слика на историјата на кралевите на Франција и Европа; склучени сојузи, прекинати сојузи и кржави војни прошарани со кратки периоди на мир.

Но, и овој стих продолжува, со двојно читање, да ни даде скица на папскиот режим кој ќе ги прогонува светителите 120 години. Затоа што грчкиот крал и папата се многу слични: *измами и трикови* и во двете.

Дан 11:24 *Тој ќе влезе во мир во најплодните места на покраината; ќе го прави она што не го направиле неговите татковци, ниту татковците на неговите татковци; тој ќе го дели пленот, пленот и богатствата; ќе формира проекти против тврдините и тоа за одредено време.*

24а- Огромниот долг што им се должи на Римјаните мора да се плати. За таа цел, Антиох 4 ги оданочува своите провинции и затоа еврејскиот народ над кој доминира. Зема таму каде што не посеал и им го одзема богатството на поробените народи кои дошле под негова доминација. Тој не се откажа од својата цел да го освои Египет со кука или со измама. И за да биде ценет од

неговите војници и да ја добие нивната поддршка, тој го дели пленот со своите трупи и раскошно ги почитува своите грчки божества, од кои главното: олимпиецот Зевс, богот на боговите на грчката митологија.

Во двојно читање, римскиот папски режим ќе постапи исто. Бидејќи е слаб по природа, тој мора да ги заведе и збогати великаните на кралствата за да биде препознаен и поддржан од нив и нивните вооружени сили.

Дан 11:25 *На чело на голема војска ќе ја употреби својата сила и својот плам против јужниот цар. И јужниот цар ќе војува со многубројна и многу моќна војска; но тој нема да се спротивстави, бидејќи против него ќе се планираат зли планови.*

25а- Во – 170 година, Антиохос 4 го грабнува Пелузиум и го зазема целиот Египет освен главниот град Александрија.

Дан 11:26 *Оние што јадаат од неговата трпеза ќе го уништат; неговите трупи ќе се рашират како порој, а мртвите ќе паднат во голем број.*

26а- Птоломеј 6 потоа се впушта во преговори со неговиот вујко Антиохос 4. Тој се приклучува на логорот на Селевкидите. Но, неодобрен од Египќаните, тој беше заменет, во Александрија, од неговиот брат Птоломеј 8, поради што беше предаден од неговото семејство кое *јадеше храна од неговата трпеза*. Војната продолжува и *загинатите паѓаат во голем број*.

Дан 11:27 *И двата цара ќе бараат зло во срцата свои и на иста трпеза ќе зборуваат лажно. Но, тоа нема да успее, бидејќи крајот нема да дојде до одреденото време.*

27а- Повторно не успеваат интригите на Антиохос 4. Неговиот однос со неговиот внук Птоломеј 6 кој му се придружил се заснова на измама.

27б- *Но, тоа нема да успее, бидејќи крајот ќе дојде само во одреденото време.*

која цел зборува овој стих? Навистина, сугерира неколку *завршетоци* и прво, крајот на војната помеѓу Антиохос 3 и неговите египетски внуци и внука. Овој *крај* е близу. Другите *завршетоци* ќе се однесуваат на времетраењето на 1260-те години од папското владеење во Дан.12:6 и 7 и *времето на крајот* на стихот 40 од сегашното поглавје во кое ќе се види исполнувањето на Третата светска војна која го подготвува контекстот за последната **голема универзална несреќа**.

Но, во овој стих, овој израз нема директна врска со „*времето на крајот*“ цитирано во стих 40 како што ќе откриеме и покажеме. Структурата на ова поглавје е умно измамничка по изглед.

Дан 11:28 *Ќе се врати во својата земја со големо богатство; во срцето ќе биде непријателски настроен кон светиот сојуз, ќе дејствува против него, а потоа ќе се врати во својата земја.*

28а- *Тој ќе се врати во својата земја со големо богатство*

Одговорен за богатството одземено од Египќаните, Антиохос 4 тргнува на пат назад за Антиохија, оставајќи го зад себе Птоломеј 6, кого го поставил за крал на половина од освоениот Египет. Но, оваа полупобеда го нервира незадоволниот крал.

286- Вознемиреноста на која најде кралот ги направи Евреите цел на неговиот гнев. Исто така, со посетата на нивниот дом, тој ќе истури дел од овој гнев врз нив, но нема да се смири.

Дан 11:29 *Во одредено време тој повторно ќе оди против југ; но овој последен пат работите нема да се случат како порано.*

29а- Влегуваме во годината на големата несреќа.

Во – 168 година, Антиохос дознал дека неговите внуци повторно се помириле против него, Птоломеј 6 склучил мир со својот брат Птоломеј 8. Освоените египетски земји се вратиле во египетскиот логор. Затоа тој повторно тргнува во поход против своите внуци, решен да го скрши секој отпор, но ...

Дан 11:30 *Хитимските бродови ќе дојдат против него; обесхрабрен, тој ќе се врати назад. Тогаш, бесен против светиот сојуз, тој нема да остане неактивен; кога ќе се врати, ќе погледне во оние што го напуштиле светиот завет.*

30а- *Бродовите на Читим ќе напредуваат против него*

Така, Духот ја означува римската флота базирана на сегашниот остров Кипар. Од таму ги контролираат народите на Средоземното Море и крајбрежните народи на Азија. Откако неговиот татко Антиохос 3 е соочен со римското вето. Тој трпи понижување што ќе го разбесни. Римскиот легат Пополиус Лаенас црта круг на земјата околу неговите стапала и му наложува да не го напушта, освен ако одлучи да се бори против Рим или да го послуша. Антиохос, поранешниот заложник, ја научил лекцијата дадена на својот татко и мора да се откаже од освојувањето на Египет, целосно ставен под римскиот протекторат. Во овој контекст на експлозивен гнев, тој дознава дека Евреите, верувајќи дека се мртви, се радуваат и слават. Ужасно ќе научат на потешкиот начин дека тој сè уште е многу жив.

Дан 11:31 *Војниците ќе дојдат по негова команда; ќе го сквернават светилиштето, тврдината, ќе стават крај на вечната ~~жртва~~ и ќе го подигнат гнасот на пустошот (или уништувачот).*

31а- Овој стих ги потврдува фактите поврзани со апокрифниот извештај за 1 Мак.1:43-44-45: *Тогаш кралот Антиох му напиша на целото свое царство, за сите да станат еден народ и секој да го напушти својот посебен закон. Сите народи се согласиле со оваа заповед на кралот Антиох, а многумина во Израел се согласиле на ова ропство, им принесувале жртви на идолите и ја кршеле (извалкале) саботата.* Во овој опис ги наоѓаме искушенијата што ги доживеале Даниел и неговите тројца придружници во Вавилон. И Бог ни дава во 1. Макавејски опис на она што ќе биде последната голема несреќа со која ќе треба да се соочиме ние кои сме живи во Христа непосредно пред враќањето во слава на Исус Христос. Помеѓу нашето време и времето на Макавејските Евреи, уште една голема несреќа предизвика светците на Исус Христос да умрат 120 години.

31б- *ќе го осквернават светилиштето, тврдината, ќе стават крај на вечната ~~жртва~~ и ќе го подигнат гнасот на пустошот (или уништувачот).*

Овие постапки ќе бидат потврдени во ова историско сведоштво забележано од еврејскиот и римскиот историчар Јосиф Флајс. Важноста на

нештото го оправдува, па да го погледнеме ова сведоштво во кое наоѓаме детали идентични со неделниот закон од последните денови прогласен од универзалниот режим формиран од преживеаните од Третата светска војна.

Еве рана верзија на 1 Масс.1:41 до 64:

1Ма 1:41 Тогаш царот заповеда сите во неговото царство да станат еден народ :

1Ма 1:42 секој требаше да се откаже од своите обичаи. Сите незнабожци се потчинија на наредбите на царот

1Ма 1:43 па дури и во Израел многу луѓе го поздравиле неговото обожаванье: им принесуваа жртви на идолиите и ја осквернуваат саботата.

1Ма 1:44 Царот испрати гласници во Ерусалим и во градовите на Јуда за да ги извршуваат неговите наредби таму: отсега беше неопходно да се следат обичаите што се туѓи во земјата,

1Ма 1:45 да ги прекине палениците во храмот, жртвите и пијалоците. Саботите и празниците требаше да се осквернат,

1Ма 1:46 оскверни го Светилиштето и сè што е свето,

1Ма 1:47 подигајќи жртвеници и места за богослужба и храмови на идолиите, колење свињи и нечисти животни.

1Ма 1:48 Тие требало да ги остават своите синови необрежани и на тој начин да се направат одвратни од секакви нечистотии и сквернавења.

1Ма 1:49 Со еден збор, требаше да го заборавиме Законот и да ги занемариме сите негови почитувања:

1Ма 1:50 Секој што не ги слушал наредбите на царот, треба да биде казнет со смрт.

1Ма 1:51 Така беа испратени писмата на царот низ неговото царство; назначи надгледници над сиот народ и им заповеда на сите градови на Јуда да принесуваат жртви.

1Ма 1:52 Многумина од народот го слушаа, сите што го оставиле Законот; направиле зло во земјата,

1Ма 1:53 принудувајќи го Израел да бара засолниште.

1Ма 1:54 На петнаесеттиот ден од месецот Кислеу, во 145 година, царот го постави гнасот на пустошот на жртвеникот на палениците и подигнаа жртвеници во соседните градови на Јуда.

1Ма 1:55 Палеа темјан по вратите на куќите и на плоштадите,

1Ма 1:56 Книгите на законот беа искинати и фрлени во оган кога беа пронајдени,

1Ма 1:57 И ако во некого се најдеше книга на заветот или ако некој го почитуваше Божјиот закон, ќе го убијат според заповедта на царот.

1Ма 1:58 Ги казнуваа Израелците кои беа фатени во прекршување месец по месец во нивните градови,

1Ма 1:59 и на 25-ти секој месец се принесуваа жртви на високиот жртвеник наместо жртвеникот за паленици.

1Ма 1:60 Според овој закон, тие ги убиваа жените што ги обрежуваа своите деца,

1Ма 1:61 со нивните бебиња обесени на вратот; нивните роднини и оние кои го извршиле обрежувањето, исто така, биле убиени.

1Ма 1:62 И покрај сето ова, многумина во Израел останаа верни и беа доволно храбри да не јадат нечиста храна.

1Ма 1:63 Тие повеќе би сакале да умрат отколку да се нечисти со храна што е спротивно на Светиот завет, а всушност биле убивани.

1Ма 1:64 Тоа беше големо искушение за Израел.

Во оваа приказна, да ги забележиме стиховите 45 до 47 кои го потврдуваат прекилот на приносите на **вечното посредување** и стихот 54 кој сведочи за сквернавењето на светилиштето: **царот го постави гнасотијата на пустошот на жртвеникот на палениците.**

Во потеклото на овие зла, ова отпадништво на Израел : *1Ма 1:11 Во тоа време во Израел се појави генерација на заблудени луѓе кои донесоа многу луѓе зад себе: „Да склопиме сојуз со народите околу нас“, рекоа тие, „зашто откако се одвоивме од нив, се случија многу несреќи. на нас .”* Несреќите веќе беа последица на нивното неверство кон Бога и преку својот бунтовнички став ќе нанесат уште повеќе несреќи врз себе.

Во оваа крвава трагедија, грчката доминација добро го оправда својот сеприсутен симбол на гревот во **месингот на статуата** на Дан.2; **леопардот** забележан со Дан.7; и **смрдливата коза** на Дан.8. Но, сепак треба да се забележи еден детал. Лицето задолжено за казнената мисија испратена од Антиохос 4 во Ерусалим во – 168 година се вика Аполониј, а ова грчко име што на француски значи „Уништувач“ ќе биде избрано од Духот за да се осуди во Апо.9:11, деструктивната употреба на Светата Библија од лажното, протестантско христијанство од подоцнежните денови; или, токму оние кои ќе ја организираат крајната **голема последна несреќа** . Аполониј дошол во Ерусалим со 22.000 војници и **во сабота** , за време на спектакуларното јавно востание, ги масакрирал сите еврејски гледачи. Тие ја осквернавија саботата со овој профан интерес, и Бог ги нареди да бидат убиени. И неговиот гнев не стивнува бидејќи зад овој крвав факт се наредува елинизација на Евреите. Атинскиот Геронт, кралскиот делегат, на сите луѓе им наметнал хеленизација на богослужбата и моралот во Ерусалим како и во Самарија . Ерусалимскиот храм тогаш бил посветен на Олимпиј Зевс , а на планината Геризим на гостопримливиот Зевс. Така гледаме како Бог ја повлекува својата заштита од својот храм, од Ерусалим и од целата нација. Светиот град е полн со гнев, секој погрозен од претходниот. Но, само Божјата волја се применуваше, толку голема беше моралната и религиозната релаксација по предупредувањето претставено со депортацијата во Вавилон.

Дан 11:32 *Тој ќе ги измами предавниците на заветот со ласкање. Но, оние од луѓето кои го познаваат својот Бог ќе постапуваат цврсто,*

32а- *Со ласкање ќе ги заведе предавниците на сојузот*

Ова појаснување потврдува дека божествената казна била заслужена и оправдана. Во светите места, сквернавењето станало вообичаено.

32б- *Но, оние од луѓето кои го познаваат својот Бог, ќе дејствуваат цврсто,*

Во оваа трагедија, искрените и достоинствени верници се истакнаа по својата верност и претпочитаа да умрат како маченици отколку да се откажат од чествувањето на Бога создателот и неговите свети закони.

Уште еднаш, на второто читање, ова крваво искуство од 1090 вистински денови наликува на условите на папското владеење од 1260 денa-години пророкувани последователно во различни форми во Дан.7:25, 12:7 и Отк.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Навраќање на актуелните настани во контекст на антиката

За јасно да разберам што се случува, ќе направам слика на снимател кој со својата камера снима сцена што внимателно ја следеше. Во овој момент тој одзумира додека добива висина и гледаното поле се шири се повеќе и повеќе. Така што кога се применува на религиозната историја, погледот на Духот ја надгледува целата религиозна историја на христијанството, од неговите мали почетоци, часовите на страдање, времето на мачениците, до неговиот славен крај обележан со враќањето на очекуваниот Спасител.

Дан 11:33 и најмудриот меѓу нив ќе ги поучи многумина. Има некои што ќе подлежат некое време на мечот и пламенот, на заробеништво и грабеж.

33а- и најмудриот меѓу нив ќе го поучи мноштвото

Апостолите на Исус Христос, како и Павле од Тарс на кого му должиме 14 посланија на новиот сојуз. Оваа нова религиозна поука има име „Евангелие“ или, Радосна вест за спасението што им го нуди божествената благодат на избраните. На тој начин, Духот нè движи напред во времето и новата цел што се испитува станува христијанската вера.

33б- *Има некои што ќе подлежат некое време на мечот и пламенот, на заробеништво и грабеж.*

Некое време рече Духот преку ангелот и овој пат ќе бидат пророкувани долги 1260 години, но под одредени римски императори Калигула, Нерон, Домицијан и Диоклецијан, да се биде христијанин значеше да се умре како маченик. Во Отк. 13:10, Духот потсетува на времињата на папските римски навреди, велејќи: *Ако некој одведе во заробеништво, тој ќе оди во заробеништво; ако некој убива со меч, мора да биде убиен со меч. Ова е истрајноста и верата на светиите .*

Дан 11:34 Во времето кога ќе пропаднат, малку ќе им се помогне, а мнозина ќе им се придружат во лицемерие.

34а- Всушност, во ова време на сурова доминација на папството се појави помошта на лицемерите од овој стих. Нивната идентификација се заснова на нивното непочитување на вредностите и наредбите на Исус Христос, а во овој случај за оваа целна ера, забраната за убивање со меч. Со повторно разгледување на историјата, тогаш можете да разберете дека широкото протестантско движење од 15^{век} до наше време било оценето како лицемерно од праведниот судија Исус Христос. Нивното целосно напуштање од 1843 година затоа ќе биде полесно да се разбере и прифати.

Дан 11:35 *Некои од мудреците ќе отпаднат, за да бидат очистени, очистени и побелени до времето на крајот, зашто тоа нема да дојде до одреденото време.*

35а- *Некои од мудреците ќе паднат, за да бидат очистени, очистени и побелени, до времето на крајот*

Судејќи според оваа изјава, стандардот на христијанскиот живот е искушение и избор, според способноста да се издржи и да се трпи прогонство до крајот на светот. На овој начин, современиот човек навикнат на мир и толеранција повеќе не разбира ништо. Тој не го препознава својот живот во овие пораки. Затоа ќе бидат дадени објаснувања на оваа тема во Отк.7 и 9:5-10. Долг период на религиозен мир од 150 реални години, или „пет пророчки месеци“, беше програмиран од Бога, но од 1995 година овој период заврши и повторно започнаа верските војни. Исламот убива во Франција и на други места низ целиот свет; а неговото дејство е наменето да се интензивира додека не ја запали целата земја.

35б- *затоа што ќе пристигне само во одреденото време*

Овој крај ќе биде на светот и ангелот ни кажува дека ниту еден знак на мир или војна не дозволува некој да го види како доаѓа. Тоа зависи од еден единствен фактор: „*времето означено*“ од Бога, крајот на 6000 години посветени на неговиот избор на земните избраници. И затоа што сме на помалку од десет години од овој рок, Бог ни дал милост да го знаеме датумот: 20 март на пролетта која и претходи на 3 април 2030 година, односно 2000 години подоцна на помирувачката Христова смрт. Тој ќе се појави моќен и победник за да ги спаси своите избраници и да ги уништи бунтовниците убијци кои имаа намера да ги убијат.

Католичкиот папски режим на „христијанскиот“ Рим: Големиот прогонител на религиозната историја на западниот свет.

Кон него треба да не води моделот Антиохос 4. Типот го подготви својот антитип и што да кажеме за оваа споредба? Секако во феноменални размери, грчкиот прогонител дејствувал 1090 реални денови, но папата ќе беснее речиси 1260 реални години, со што ќе ги надмине сите историски модели.

Дан 11:36 Царот ќе прави што сака; ќе се воздигне, ќе се фали над сите богови и ќе каже неверојатни работи против Богот на боговите; ќе напредува додека не се заврши гневот, зашто ќе се оствари она што е определено.

36а- Зборовите од овој стих остануваат двосмислени и сè уште можат да се приспособат на грчкиот крал и на римскиот папски крал. Откривачката структура на пророштвото мора внимателно да се сокрие од површните читатели. Сепак, мал детал ја означува папската цел; тоа е прецизност: *бидејќи она што е одлучено ќе се оствари*. Овој цитат се повторува на Дан.9:26: *По шеесет и две недели, еден Помазаник ќе биде отсечен и тој нема да има ништо за себе. Народот на владетелот што ќе дојде ќе го уништи градот и светото еветилиште, а нивниот крај ќе дојде како ~~потоп~~; Одлучено е пустошите (или пустошењата) да траат до крајот на војната.*

Дан 11:37 Тој нема да ги почитува боговите на своите татковци, ниту богот што ужива во жени; нема да има почит кон ниту еден бог, зашто ќе се слави себеси пред сè.

37а- Тој нема да ги почитува боговите на своите татковци

Еве го, малиот детаљ што ја разјаснува нашата интелигенција. Овде имаме формален доказ дека кралот цел на неговите зборови не може да биде Антиохос 4 кој ги почитувал боговите на своите татковци и меѓу нив најголемиот, Зевс, богот на боговите на Олимп, на кого му го понудил еврејскиот храм во Ерусалим. Така, добиваме непобитен доказ дека целиот крал е навистина римскиот папски режим од христијанската ера. Отсега па натаму, сите откриени зборови ќе се однесуваат на овој крал различен од Дан.7 и дрзок и лукав од Дан.8; Додавам, овој разорен или пустош крал на Дан.9:27. Сите „ракетни фази“ ја поддржуваат главата на папски човек, мал и арогантен поставен на врвот на доминациите.

Дали папскиот Рим ги почитувал боговите на своите татковци? Официјално не, бидејќи нејзиното преобраќање во христијанство ја навело да ги напушти имињата на паганските римски божества. Сепак, таа ги задржала облиците и стилот на нивното обожавање: врежаните, извајаните или обликуваните слики пред кои нејзините обожаватели се поклонуваат и клекнуваат да се молат. За да го зачува ова однесување, осудено од Бога во сите негови закони, таа ја направила Библијата недостапна за обичните смртници и ја отстранила втората од десетте заповеди на живиот Бог бидејќи ја забранува оваа практика и ја открива казната планирана за нејзините престапници. Кој може да сака да ја скрие направената казна ако не Ѓаволот? Затоа, личноста на папскиот режим спаѓа во рамката на дефиницијата предложена во овој стих.

37б- ниту на божественоста која ги воодушевува жените

Размислувајќи за паганската римска религија напуштена од папството, Божјиот Дух ја евоцира оваа скабродна тема. Затоа што таа му го сврте грбот на своето отворено сексуално наследство за да покаже вредности на светост. Ова предложено божество е Приапус, машкиот фалус почестен како божество од паганските црковни отци на Рим. Сè уште беше наследство на грчкиот грев. И за да се скрши со ова сексуално наследство, таа претерано ја брани чистотата на телото и духот.

Дан 11:38 Сепак, тој ќе го почитува богот на тврдините на неговиот пиедестал; на овој бог, кого неговите татковци не го познавале, ќе му се поклони со злато и сребро, со скапоцени камења и скапоцени предмети.

38а- Сепак, тој ќе го почитува богот на тврдините на неговиот пиедестал

Се раѓа нов пагански бог: богот на тврдините. Нејзиниот пиедестал е во човечките умови, а неговата висина е висока колку што оставил впечатокот.

Паганскиот Рим изградил пагански храмови отворени за сите ветрови; Капиталите поткрепени со колони беа доволни. Но, со пристапувањето кон христијанството, Рим има за цел да го замени уништениот еврејски модел. Евреите имаа затворен храм со моќен изглед кој им даваше слава и престиж.

Затоа Рим ќе го имитира и за возврат ќе изгради романескни цркви што личат на утврдени замоци, бидејќи владее несигурност, а најбогатите господари ги зајакнуваат нивните домови. Рим го прави истото. Своите цркви ги градеше во строг стил до времето на катедралите, и таму сè се смени. Заоблените покриви стануваат стрели кои покажуваат кон небото, а тоа се повисоко и повисоко. Надворешните фасади добиваат изглед на тантела, збогатени се со витражи од сите бои кои во себе внесуваат блескава светлина која ги импресионира славениците, следбениците и посетителите.

38б- *на овој бог, кого неговите татковци не го познавале, тој ќе му оддаде почит со злато и сребро, со скапоцени камења и вредни предмети.*

За да бидат уште попривлечни, внатрешните сидови се **украсени со злато, сребро, скапоцени бисери, скапи предмети** : проститутката Вавилон великиот од Отк.17:5 знае како да се покаже за да ги привлече и привлече своите клиенти.

Вистинскиот Бог не дозволува да биде заведен бидејќи оваа величественост не му користи. Во своето пророштво тој го осудува овој папски Рим со кој **никогаш** немал ни најмал однос. За него, неговите романескни или готски цркви се само повеќе пагански божества кои служат само за заведување духовни луѓе кои ги одвраќа од него: се раѓа нов бог: богот на тврдините и тој заведува мноштво кои веруваат дека го нашле Бог како влегува во неговите сидини. под непропорционално високи тавани.

Дан 11:39 ~~Со туѓиот бог ќе дејствува против укрепените места—И работеше на утврдувањата на тврдините со туѓиот бог и ќе ги исполни со почести оние што го препознаваат, ќе ги натера да доминираат над многумина, ќе раздели земји. на нив за награда.~~

39а- *И работеше на утврдувањата на тврдините со туѓиот бог*

За Бога, пред него дејствува само еден бог, односно кој му е *туѓ* : тоа е ѓаволот, сатаната против кого Исус Христос ги предупредил своите апостоли и своите ученици. Во хебрејскиот текст, не станува збор за „дејствување против“, туку за „правење“. Истата порака ќе биде прочитана во Отк. 13:3, во форма: *...змејот му ја даде својата моќ, својот престол и голема власт* . Змејот кој е ѓаволот во Отк.12:9 но во исто време и царски Рим според Отк.12:3.

Понатаму, преобраќајќи се во христијанската религија, римската власт го усвоила вистинскиот Бог кој и бил туѓ бидејќи првично бил Бог на Евреите, на Евреите потомци на Авраам.

39б- *и ќе ги исполни со почести оние што го препознаваат*

Овие почести се религиозни. Поперијата им носи на краевите кои ја препознаваат како претставник на Бога на земјата, печат на божествената власт за нивниот сопствен авторитет. Краевите вистински стануваат краеве само кога црквата ќе ги освети во една од нејзините божествени *тврдини* , во Франција, Сен Дени и Ремс.

39в- *ќе ги натера да доминираат над многумина*

Попери ја доделува царската титула која означува сузерен крал кој доминира над другите вазални краеве. Најпознати: Карло Велики, Карло V, Наполеон I ' Хитлер.

39г- *ќе им подели земја како награда.*

Оваа земна и небесна временска суперсила, според неговото тврдење, добро им одговарала на земните кралеви. Затоа што ги решил нивните несогласувања, особено во врска со освоените или откриените земји. Вака во 1494 година, Александар 6 Борџија, најлошиот од папите, атентатор на функција, беше наведен да ја поправи линијата на меридијанот за да го сподели меѓу Шпанија и Португалија припишувањето и поседувањето на територијата на Јужна Америка повторно откриена уште од антиката.

Третата светска војна или 6-та ^{труба} на Rev.9 .

Го намалува човештвото за една третина од своето население и ставајќи крај на националната независност, го подготвува универзалниот режим кој ќе ја воспостави крајната голема несреќа објавена во Апо.1. Меѓу агресивните актери е исламот во муслиманските земји, па затоа ви го предлагам библискиот поглед на оваа тема.

Улогата на исламот

Исламот постои затоа што на Бог му е потребен. Не за да спаси, оваа улога почива **исклучиво** на благодатта што ја донесе Исус Христос, туку да ги удри, убие, масакрира неговите непријатели. Веќе, во стариот завет, за да се казни неверството на Израел, Бог се прибегнал кон „филистејскиот“ народ. Во приказната, за да го казни христијанското неверство, тој апелира до муслиманите. Во потеклото на муслиманите и Арапите е Исмаил, синот на Авраам и Агара, египетскиот слуга на Сара, неговата сопруга. И веќе во тоа време, Исмаил беше во спор со легитимниот син Исак. Тоа е толку многу што со Божји договор, на барање на Сара, Агара и Исмаил беа избркани од логорот од Авраам. И Бог се грижеше за протераните луѓе чии потомци, полубраќа, ќе одржат непријателски став кон потомството на Авраам; првиот, еврејски; вториот, во Исус Христос, христијанин. Еве како Бог пророкувал за Исмаил и неговите арапски потомци во 1. Мој. 16:12: „*Ќе биде како диво магаре; раката негова ќе биде против сите, и раката на сите ќе биде против него; и тој ќе живее спроти сите свои браќа .*” Бог сака да ги објави своите мисли и неговиот суд за нештата. Христовите избраници мора да го знаат и да го споделат овој Божји план кој ги користи народите и силите на земјата според неговата врховна волја. Треба да се забележи дека пророкот Мухамед , основачот на исламот, е роден на крајот на 6 ^{век} по воспоставувањето на римокатоличката папја во 538 година. проклетство. И тоа е случај од 7 март 321 година, откако императорот Константин I ^{предизвикал} да се напушти седмиот саботен одмор во корист на неговиот прв ден посветен на „непобеденото сонце“ (Sol Invictvs), нашата сегашна недела. Како и многу христијани денес, Константин погрешно сакал да означи прекин меѓу христијаните и Евреите. Тој ги критикуваше христијаните од неговото време за јудејизирање со почитување на Божјата света сабота. Оваа неоправдана пресуда што доаѓа од еден пагански крал е платена и ќе продолжи да се плаќа до крајот со казните на „*седумте труби*“ откриени во Откровение 8 и 9, непрекинато низа несреќи и трагедии.

Конечната казна ќе дојде во форма на страшно разочарување, кога ќе се појави Исус Христос да ги отстрани своите избраници од земјата. Но, темата која штотуку беше обработена, онаа на „Третата светска војна“ е самата себе, шестата од овие пророчени божествени казни во кои исламот е важен чинител. Зашто Бог пророкуваше и за Исмаил, велејќи во 1. Мој. 17:20: „*Што се однесува до Исмаил, те слушнав. Еве, јас ќе го благословам, ќе го направам плоден и ќе го умножам многу; тој ќе роди дванаесет кнезови, а јас ќе го направам голем народ*“. Ја затворам оваа заграда за да продолжи со студијата во Дан.11:40.

Дан 11:40 *Во времето на крајот, јужниот цар ќе го нападне него. И северниот цар ќе се врти врз него како бура, со коли и со коњаници и со многу кораби; ќе влезе во земјата и ќе се прошири како порој и излева.*

40а- *Во времето на крајот*

Овој пат тоа е навистина крај на човечката историја; крајот на времето на сегашните народи на земјата. Исус го објави овој пат, велејќи во Мат.24:24: **Оваа добра вест за царството ќе биде проповедана низ целиот свет како сведоштво за сите народи. Тогаш ќе дојде крајот.**

40б- *јужниот цар ќе удри против него*

Тука мора да се восхитуваме на огромната божествена суптилност која им овозможува на неговите слуги да разберат што останува скриено од другите човечки суштества. Очигледно, но само по изглед, судирот меѓу кралевите Селевки и кралевите Лагид се чини дека продолжува и продолжува во овој стих, кој не може да биде попогрешен. Бидејќи во реалноста, овој контекст го оставивме од стиховите 34 до 36 и времето на крајот на оваа нова конфронтација се однесува на христијанската ера на папскиот католички режим и на универзалниот протестантизам кој влезе во неговиот екуменски сојуз. Оваа промена во контекстот бара од нас да ги прераспределитеме улогите.

Во улогата на „него“: папската католичка Европа и нејзините сојузнички христијански религии.

Во улога на „крал на југот“: освојувачкиот ислам кој мора да ги преобрати луѓето на сила или да ги стави во ропство, според постапките што ги водел неговиот основач Мухамед.

Овде да го забележиме изборот на глаголот: *to collide* ; на хебрејски, „нага“ што значи да се удира со рогови. Како придавка, означува бесен агресор кој обично удира. Овој глагол совршено се вклопува со арапскиот ислам, кој е агресивен кон западниот свет без прекин од крајот на Втората светска војна. Можните глаголи „да се бориш, да се бориш, да се судриш“ укажуваат на многу блискост, па оттука и идејата за национално соседство или соседство на градови и улици. Двете можности го потврдуваат исламот, добро воспоставен во Европа поради религиозната незаинтересираност на Европејците. Борбите се интензивираа по враќањето на Евреите во Палестина во 1948 година. Маките на Палестинците ги спротивставија муслиманските народи против западните христијански колонијали. А, во 2021 година, исламистичките напади се зголемуваат и создаваат

несигурност меѓу европските народи, пред се Франција, поранешниот колонизатор на северноафриканските и африканските народи. Ќе дојде ли до поголем национален судир? Можеби, но не пред да се влоши внатрешната ситуација до точка на производство на брутални групни судири на почвата на самата метропола. На тој ден Франција ќе биде во ситуација на граѓанска војна; во реалноста, автентично религиозна војна: исламот против христијанството или неверниците без Бог.

40в- *И северниот цар ќе се врти врз него како бура , со коли и коњаници и со многу бродови*

Во Езек.38:1, овој северен крал се нарекува Магог, принц на Рош (Русија) на Мешех (Москва) и Тувал (Тоболск) и читаме во стих 9: *И ќе се качиш, ќе дојдеш како бура , ќе бидеш како облак што ќе ја покрие земјата, ти и сите твои чети и многу народи со тебе.*

Прераспределба на улогите: Во улога на „ кралот на северот “, православна Русија и нејзините муслимански сојузнички народи . Овде повторно, изборот на глаголот „ *tourera sur тој* “ сугерира ненадеен масивен изненаден напад од воздух. Москва, главниот град на Русија, всушност е на добра оддалеченост од Брисел, европската престолнина и Париз, нејзиното воено копје. Европскиот просперитет ги направи неговите лидери слепи, до точка на потценување на воениот потенцијал на моќната Русија. Во својата агресија ќе лансира авиони и илјадници тенкови на копнени патишта и мноштво морски и подморнички воени бродови. И за да се изрази казната насилно, овие европски лидери не престанаа да ја понижуваат Русија и нејзините водачи од огнениот Владимир Жириновски до нејзиниот нов сегашен „цар“, Владимир Путин (Владимир: принцот на светот на руски).

Откако ќе се идентификуваат актери, тројцата засегнати „кравеви“ ќе се соочат еден со друг во она што ќе има форма на 7-ма ” Сириска војна“ во која ќе биде вклучен новиот национален Израел; што ќе го потврди следниот стих. Но, во моментот, „кралот“ (*тој*) нападнат од Русија е Европа на Римскиот договор.

40г- *ќе напредува во земјите, ќе се шири како порој и ќе се излее.*

Нејзината огромна воена супериорност ѝ дозволува на Русија да ја нападне Европа и да ја окупира целата нејзина територијална област. Соочувајќи се со него, француските трупи не се натпреваруваат; тие се смачкани и уништени.

Дан 11:41 *Тој ќе влезе во најубавата земја, и многумина ќе паднат; но Едом, Моав и поглаварот на Амоновите синови ќе бидат избавени од неговите раце.*

41а- *Ќе влезе во најубавата земја, а многумина ќе потклекнат*

Руската експанзија се одвива кон нејзиниот југ каде што се наоѓа Израел , сојузник на западните земји, кој пак е нападнат од руските трупи; Евреите сепак ќе умрат.

41б- *но Едом, Моав и поглаварот на синовите Амонови ќе бидат избавени од неговата рака*

Ова е последица на воените сојузи кои на руска страна ќе ги стават овие имиња кои го претставуваат современиот Јордан. Во 2021 година Русија е веќе официјален сојузник на Сирија, која ја вооружува и штити.

Дан 11:42 *И ќе ја подаде раката над различни земји, и земјата Египетска нема да избега.*

42а- Дури од 1979 година оваа политичка конфигурација дојде да го потврди пророштвото. Затоа што таа година, во Кемп Дејвид во САД, египетскиот претседател Анвар Ел Садат официјално склучи сојуз со израелскиот премиер Менахем Бегин. Стратешкиот и политичкиот избор направен во тоа време беше да се прифати каузата на најсилните на часот бидејќи Израел беше силно поддржан од САД. Токму во таа смисла Божјиот Дух му ја припишува иницијативата да се обиде да „ избега “ од пропаст и катастрофа. Но, со текот на времето, играта се менува, а Израел и Египет се наоѓаат, од 2021 година, речиси напуштени од САД. Русија го наметнува својот закон на сириската област.

Дан 11:43 *Тој ќе ги поседува богатствата од злато и сребро и сите скапоцени работи во Египет; ќе го следат Либијците и Етиопјаните.*

43а- *Тој ќе стане господар на богатствата на злато и сребро и на сите скапоцени работи во Египет*

Благодарение на приходите од патарините платени за користење на Суецкиот канал, Египет значително се збогатил. Но, ова богатство е добро само во време на мир, бидејќи во време на војна трговските патишта стануваат напуштени. Египет се збогати преку туризмот. Од четирите страни на земјата, луѓето доаѓаат да размислуваат за нејзините пирамиди, неговите музеи збогатени со континуирани откритија на египетски гробници скриени под земја уште од антиката. Во овие гробници, гробницата на младиот крал Тутанкамон откри предмети во цврсто злато со непозната вредност. Затоа Русија ќе најде во Египет нешто за да ја задоволи својата желба за воен плен.

На крајот на саботата од 22 јануари 2022 година, Духот ми донесе аргумент кој **без можни спорови го потврдува** толкувањето што му го давам на Даниел 11. Да ја забележиме во двата стиха 42 и 43, важноста на јасното спомнување некодирани, од името „ *Египет* “ што во овој контекст е различна земја од онаа што се нарекува „ *крал на југот* “. Меѓутоа, во стиховите 5 до 32, *запуштениот „Египет“* на Птоломејците бил маскиран, но идентификуван како „ *крал на југот* “. **Промената на историскиот контекст е така потврдена и докажана непобитно** . Почнувајќи од контекстот на антиката, приказната за Даниел 11 завршува со „ *времето на крајот* “ на светот, во кое „ *Египет* “, сојузник на христијанскиот и агностички западен табор од 1979 година, е цел на новиот „ *Крал на југот* “, односно воинствен ислам, а особено оној на новиот „ *северен крал* “, руското православие.

43б- *Либијците и Етиопјаните ќе го следат*

Преведувачот правилно ги превел зборовите „ *Пут* и *Куш* “ од пророштвото што ги означува „Либија“, муслиманските земји лоцирани северно од Сахара, крајбрежните земји на африканскиот брег и за Етиопија,

црна Африка, сите земји лоцирани јужно од Сахара. Голем број од нив исто така го прифатиле и го прифатиле исламот; во случајот со Брегот на Слоновата Коска, со соучесништво на францускиот претседател Никола Саркози, на кого му го должиме и либискиот хаос.

Така, погоден од Русија, „Египет“ станува плен на сите предатори, а на него се спуштаат муслиманските мршојадци, неговите браќа, за да го исчистат нејзиниот труп и да си го земат својот дел од пленот што останал по руското дупчење.

Со јасно наведување на „Либија и Етиопија“, Духот ги означува африканските верски сојузници на „кралот на југот“ кои треба да се поистоветат со Арабија, каде што пророкот Мухамед се појавил во 632 година, за да ја рашири, од Мека, неговата нова религија наречена ислам. Таа е поддржана од моќната Турција, која се врати, во овој последен контекст, на фундаменталистичка, освојувачка и одмаздничка муслиманска религиозна определба, по понижувањето на нејзиното моментално потчинување на западните секуларни вредности. Но, другите муслимански земји, кои не се наоѓаат на „југот“, како Иран, Пакистан, Индонезија, можат да му се придружат на „јужниот крал“ за да се борат против западните народи со морални вредности што ги мразат сите муслимански народи. Оваа омраза е всушност само онаа на вистинскиот Бог Исус Христос презрена од западните христијани. Така, преку исламот и православие, го казнува еврејското, католичкото, православно, протестантското, па дури и адвентистичкото неверство во западниот свет; сета монотеистичка вера виновна кон него.

Дан 11:44 *Ќе дојдат вести од исток и од север и ќе го преплашат, а тој ќе излезе во голем гнев да уништи и уништи мноштво.*

44а- *Ќе дојдат вести од исток и од север да го исплашат*

Овие две кардинални точки „исток и север“ се однесуваат само на руската земја, во зависност од тоа дали се споменува од папската Европа или од Израел, бидејќи пророштвото ги означува како сукцесивно нападнати од Русија во стиховите 40 и 41. Тоа значи дека стравот цитираното доаѓа од руска територија, но што може да го исплаши таквиот освојувач? Што се случи со неговата земја толку многу да го исплаши? Одговорот не е во книгата на Даниел, туку во Откровение 9, која ја открива и таргетира протестантската религија чие глобално упориште е во САД. Мистеријата ќе стане појасна, имајќи го предвид ваквото постоење на САД. Од 1917 година кога бунтовната Русија го усвои својот социјалистички и комунистички режим, јазот трајно ја одвои од империјалистичката капиталистичка САД. Поединецот не може да се збогати на сметка на својот сосед ако е комунист; затоа двете опции се непомирливи. Под пепелта на мирот, огновите на омразата тлеат и молат да се изразат. Само конкуренцијата и нуклеарната закана успеаја да го спречат најлошото. Тоа беше билансот на нуклеарниот терор. Само, без употреба на нуклеарно оружје, Русија ќе ги преземе Европа, Израел и Египет. Со нарушена рамнотежа, САД ќе се чувствуваат измамени и загрозувани, па за да го намалат бројот на нивните загинати, ќе влезат во војната, прво удирајќи силно. Нуклеарното уништување на Русија ќе

предизвика страв меѓу руските армии расфрлани низ окупираните територии.

44б- *и ќе излезе со голем гнев да уништи и истреби мноштво.*

До тој момент, Русија ќе биде во духот на освојување и одземање плен, но одеднаш нејзината душевна состојба ќе се промени, руската армија повеќе нема да има татковина во која ќе се врати и нејзиниот очај ќе се трансформира во желба да „*уништи и истреби мноштво*“; што ќе биде „*третата од убиените*“ од 6-тата труба на Отк.9. Така, сите нации опремени со нуклеарно оружје ќе бидат принудени со факти да го користат против нивните лични потенцијални непријатели.

Дан 11:45 *Ќе ги подигне шаторите на својата палата меѓу морињата, кон славната и света планина; тогаш ќе стигне до крајот, без никој да му помогне.*

45а- *Ќе ги постави шаторите на својата палата меѓу морињата, кон славната и света гора*

Шатори меѓу морињата, затоа што неговите палати повеќе не се на земјата. Очајната состојба на руските трупи е јасно опишана од Духот кој ги осудил на оваа судбина. Под огнот на нивните противници тие се оттурнати назад во земјата на Израел. Омразени од сите, тие немаа никаква поддршка или сожалување и беа истребени на еврејска земја. Така, Русија ќе плати тежок спор што Бог и го припишува од нејзината поддршка на духовните непријатели на Израел во стариот сојуз, во времето на нејзиното депортирање во Вавилон. Таа им продавала коњи на луѓето од Тир, градот на паганската страст. Езек.27:13-14 потврдува, Бог му вели на Тир: *Јаван, Тувал (Тоболск) и Мешех (Москва) тргуваа со тебе; дадоа робови и месингани прибор во замена за вашата стока. Оние од куќата на Тогарма (Ерменија) ги снабдуваа вашите пазари со коњи, јавачи и мазги.* Тоа беше и комерцијален камен на сопнување за Евреите кои исто така тргуваа со него: Езек.27:17: *Јуда и земјата Израел тргуваа со вас; во замена за вашата стока ја дадоа пченицата од Минит, пецивото, медот, маслото и балсамот.* Затоа Тир се збогати на нивна сметка. Подоцна, во Езек.28:12, под насловот „*цар на Тир*“, Бог директно зборува со сатаната. Разбираме дека токму тој го искористил раскошот и богатството насобрано во големите пагански градови кои му служеле под превезот на повеќе пагански божества, прилично несвесно, но секогаш и секаде во култни облици кои Бог ги смета за одвратни. Тој на своето срце ја носи тежината на фрустрацијата акумулирана, исто така, низ должината на вековите и милениумите на човечката историја. Оваа фрустрација го оправдува неговиот гнев кој е делумно испразнет во форма на овој најнов страшно деструктивен меѓународен конфликт.

Но, овој божествен гнев против трговскиот сообраќај од античките времиња не повикува да разбереме што може да мисли Бог за современиот меѓународен сообраќај во меѓународен контекст целосно изграден на пазарната економија. Мислам дека уништувањето на кулите на Светскиот трговски центар во Њујорк на 11 септември 2001 година е одговор. Особено што, во Апо.18, пророштвото ја нагласува штетната улога на збогатувањето

поради трговијата и меѓународните размени пред кои пропаѓа секое правило или божествено религиозно право, толку голема е безбожноста.

На крајот на Дан.11, наследниот противник на САД, Русија, е уништен. Затоа, ова ќе им даде апсолутна моќ над сите преживеани од меѓународниот конфликт. Тешко на победените! Тој мора да се поклони и да се потчини на законот на победникот каде и да е на земјата, преживувајќи.

Даниел 12

Дан 12:1 Во тоа време ќе стане Михаил, големиот кнез, бранителот на децата на твојот народ; и тоа ќе биде време на неволја, какво што немало од постоењето на нациите до тоа време. Во тоа време ќе бидат спасени оние од вашите луѓе кои ќе се најдат запишани во книгата.

1а- Во тоа време Мајкл ќе стане,

Овој пат е оној на крајот на светот кога го има последниот збор, Исус Христос се враќа во славата и моќта на неговото божество долго оспорувано од конкурентските религии. Читаме во Отк.1:7: *Еве, тој доаѓа со облациите. И секое око ќе го види, дури и оние што го прободеле; и сите племиња на земјата ќе тагуваат поради него. Да. Амин!* Мора да се навикнеме на оваа идеја, бидејќи за секоја негова улога, Бог си дал различно име, поради што во Даниел и Отк. 12:7 тој се претставува себеси како **Мајкл**, врховната глава на ангелскиот небесен живот власт над ѓаволот и демоните. Неговото име, Исус Христос, го претставува само за избраните на земјата кои дошол да ги спаси под ова име.

1б - големиот водач,

овој голем водач е Јахве Михаил Исус Христос и токму од него, во својата карактеристична дрскост, папскиот режим ја одзеде за негова корист, неговата мисија како **вечен небесен посредник** до 1843 година, од 538 година, датира од почетокот на папскиот режим и неговото поставување во градот Рим, во Латеранската палата на планината Келиј. Оваа тема беше опфатена во Даниел 8.

1в- бранителот на децата на твојот народ;

Дефанзивец интервенира кога има напад. А тоа ќе биде случај и за последните часови од земниот живот на избраните кои останале верни, дури и осудени на смрт од последните бунтовници. Овде можеме да ги најдеме сите модели предложени во приказните за Даниел бидејќи тие се исполнети во конечна трагична ситуација. Во оваа последна **голема несреќа**, повторно ќе ги оживееме чудесните интервенции раскажани во Дан.3, **печката** и нејзините четири живи ликови, во Дан.5, заземањето на **големиот Вавилон** од Бога, во Дан.6, **лавовите** станаа безопасни, но исто така, крајот на **големата несреќа** претсвижена со онаа што ги погоди Евреите во – 168 година, на 15 Кислеу, односно на 18 декември, во сабота.

1г- и тоа ќе биде време на неволја, какво што немало од постоењето на народите до тоа време.

Судејќи според оваа изјава, последната голема несреќа ќе ја надмине онаа на Евреите организирана од Грците. Навистина, Грците ги тепале само Евреите што ги наоѓале на улиците или нивните домови. На крајот на

светот, работите се многу поинакви, а модерната технологија овозможува апсолутна контрола врз луѓето кои живеат на земјата. Користејќи ги техниките за откривање луѓе, затоа можеме да најдеме секога каде било, на кое место и да се крие. Затоа може точно да се утврдат списоци на луѓе кои се спротивставуваат на наредбите. Во овој конечен контекст, искоренувањето на избраните ќе биде овозможено човечки. Иако се полни со вера и надеж во нивното избавување, избраните ќе доживеат болни часови; за оние кои допрва ќе бидат слободни, лишени од се, а другите се во бунтовничките затвори и чекаат да бидат погубени. Неволјата ќе владее во срцата на избраните функционери кои се малтретирали ако не се убиени.

1д- *Во тоа време ќе се спасат оние твои што ќе се најдат запишани во книгата.*

Таа е книга на животот, бидејќи без компјутер, Бог направил список на сите суштества што ги создале Адам и Ева и нивните потомци. На крајот од животот на секој човек, конечната судбина ја решил Бог, кој задржал две списоци: оној на избраните и оној на паднатите, во согласност со двата патишта што му се претставени на човештвото во 5. Мојсеева 30:19-20: *Повикувам небото и земјата да сведочат против тебе денес: пред тебе поставив живот и смрт, благослов и проклетство. Избери го животот, за да живееш ти и твоите потомци, да Го љубиш Господа, својот Бог, да го слушааш Неговиот глас и да се прилепуваш кон Него: зашто од тоа зависи твојот живот и продолжувањето на твоите денови...* Според неговиот избор за зло е судбината конечниот крај на римската папа, изгорени во оган, ни се открива во Дан.7:9-10; ова поради неговите арогантни зборови кон Богот на боговите според Дан.11:36.

Во Отк.20:5, враќањето на Христос е придружено со воскресение на мртвите во Христа, што се нарекува *прво воскресение*: *Блажени и свети се оние кои учествуваат во првото воскресение, бидејќи втората смрт нема моќ врз нив.*

Дан 12:2 Многумина од оние што спијат во земниот прав ќе се разбудат, некои за вечен живот, а некои за срам и вечен срам.

2а- Многумина од оние што спијат во **земниот прав** ќе се разбудат, некои за вечен живот,

Најпрво да забележиме дека во вообичаената нормалност, *мртвите спијат добро во земната прашина*, а не во прекрасен рај или пекол кој гори како што учат и веруваат лажните христијански или пагански религии. Ова појаснување го враќа вистинскиот статус на мртвите како што се учи во Проп.9:5-6-10: *За сите што живеат таму има надеж; па дури и живо куче е подобро од мртов лав. Живите, всушност, знаат дека ќе умрат; но мртвите ништо не знаат и нема повеќе плата за нив, бидејќи нивниот спомен е заборавен. И нивната љубов, и нивната омраза и нивната завист, веќе исчезнаа; и тие никогаш повеќе нема да имаат никаков удел во ништо што се прави под сонцето. ... Што и да најде твојата рака да направи со твојата сила, направи го; зашто нема работа, ни мисла, ни знаење, ни мудрост во пеколот, каде што одиш. (Резиденција на мртвите што е **прав на земјата**).*

Не постои мисла после смртта, бидејќи мислата живее во мозокот на човекот, само кога тој е сè уште жив и се храни со крвта што ја испраќа чукањето на неговото срце. И самата крв мора да се прочисти со пулмонално дишење. Бог никогаш не рекол ништо друго, бидејќи му рекол на Адам, кој стана грешник со непослушност, во 1. Мој.3:19: *Во потта на твоето лице ќе јадеши леб, додека не се вратиш на земјата, од која си земен; **зашто ти си прав, и во прав ќе се вратиш*** . За да ја потврдиме оваа состојба на ништожност на мртвите, читаме во Пса.30:9: *Што добивате со пролевањето на мојата крв, со тоа што ме терате да слезам во јамата? Дали те пофали прашината ? Дали тоа зборува за вашата лојалност?* Не, затоа што не може според Пса.115:17: *Не се мртвите тие што го слават Господа, не некој од оние што слегува на местото на тишината.* Но, тоа не го спречува Бог да може повторно да подигне живот кој постоел порано и токму таа креативна моќ го прави Бог, а не ангел или човек.

Двата патеки имаат два конечни исходи и Rev.20 ни кажува дека тие се разделени со *илјада години* од седмиот милениум. Додека целиот човечки живот исчезнува од лицето на земјата на почетокот на овие *илјада години* , паднатите ќе воскреснат само откако светците и Исус Христос ќе го изведат судот во неговото небесно царство. Со оваа порака прикачена на ^{7-та} *труба* , Отк.11:18 потврдува, велејќи: *Нациите се налутуја; и дојде гневот твој , и дојде време да им судиш на мртвите , да ги наградиш твоите слуги пророците, светиите и оние што се плашат од твоето име, мали и големи, и да ги уништи оние што ја уништуваат земјата* . Во овој стих, судот на мртвите го наведува Бог да ги воскресне, прво, неговите верни мртви избраници за да можат да им судат на злите кои се чуваат во состојба на смрт.

26- *а другите за срам, за вечен срам.*

Вечноста ќе им припадне само на живите. По нивното конечно уништување на Страшниот суд , *срамот* и *срамот* на паднатите ќе останат само во вечниот спомен на избраните, ангелите и Бога.

Дан 12:3 *Оние што разбираат ќе светат како небото, а оние што мнозина ги поучуваат за праведност ќе светат како ѕвезди во вечни векови.*

За- *Оние кои се интелегентни ќе светат како сјајот на небото*

Интелигенцијата го издигнува човекот над животните. Тоа се открива преку неговата способност да расудува, да донесува заклучоци со набљудување на факти или со едноставно дедукција. Ако луѓето не беа бунтовни во слободата што им ја дава Бог, интелигенцијата ќе го доведе целото човештво кон истото признавање на постоењето на Бог и неговите закони. Затоа што од Мојсеј, Бог најзначајните настани од неговото откровение на луѓето ги запишал во писмена форма. Еве ја рутата на расудување што треба да се следи. Монотеистичката вера се појавила во историјата на хебрејскиот народ. Затоа, неговото сведоштво и неговите списи имаат приоритет пред сите други списи што му се припишуваат на истиот единствен Бог. Дека треба да се бори против Божиот народ останува нормална можност, но дека треба да се бори против светите списи станува гаволско дело. Верата воспоставена од Исус Христос ги зема своите извори

и референци од хебрејските списи на стариот завет, што и дава легитимитет. Но, римокатоличката доктрина не го почитува овој принцип, поради што ниту таа, ниту Куранот на исламот не можат да тврдат дека се живиот Бог, творец на сè што живее и постои. Исус го потврдил принципот потсетувајќи се во Јован 4:22 дека *спасението доаѓа од Евреите : Ти го обожаваш она што не го знаеш; ние го обожаваме она што го знаеме, бидејќи спасението доаѓа од Евреите .*

Во оваа прва група избрани, Бог ги назначува луѓето спасени без посебно знаење поради нивната верност што се манифестира со ризик за нивните животи уште од Адам и Ева; и тоа до 1843 година . Во оваа група, најверните и **најмирните протестанти** имаа корист до пролетта 1843 година од трпението Божјо, кој само од тој датум го направи задолжително практикувањето на неговата света сабота. Отк.2:24-25 ќе го потврди овој исклучок: *вам, на сите други во Тијатира, кои не ја примате оваа доктрина и кои не ги познавате длабочините на сатаната, како што ги нарекуваат , ви велеам : не ставајте друг товар на себе; само држете се за она што го имате додека не дојдам.*

36- *и оние што го поучуваат мноштвото за праведност ќе светат како ѕвезди, засекогаш и засекогаш*

Оваа втора група се издвојува поради високото ниво на осветување што го претставува на земјата од 1843 година . есента 1844 година, неговото посветување од Бога беше официјализирано со неговото обновување на саботата што тој повторно ја практикуваше, по долги векови темнина, заборав и презир кон него.

Во оваа поделба на две групи , она што ги прави различни е нивната положба кон правдата Божја, нивниот статус кон неговите десет заповеди и другите негови здравствени и други прописи. Во својот оригинален текст на Ехо.20:5-6, втората заповед избришана од Рим, јасно ја открива важноста што Бог ја дава на послушноста на неговите заповеди и тој потсетува на двата патишта и двете спротивставени конечни судбини: ... *Јас сум љубоморен Бог кој казните го беззаконието на татковците врз децата до третото и четвртото колено на оние што ме мразат и ги прекршуваат Моите заповеди, и помилуј ги оние што ме сакаат и ги пазат моите заповеди до илјада генерации .*

Во овој стих, Духот ја открива причината за постоењето на *ѕвездите* во нашето земно создание. Тие имаа причина да постојат само за да служат како симбол на земните избраници избрани од Бога; и тоа е 1. 1:17 која ја открива нивната порака: *Бог ги постави на небесното пространство, за да ја осветли земјата.* Потоа Бог ги користи за да му го покаже на Авраам мноштвото негови потомци во 1. Мој. 15:5: *Наброј ги небесните ѕвезди ако можеш да ги изброиш; такви ќе бидат твоите потомци.*

Меѓутоа, статусот на овие духовни *ѕвезди* може да се промени во зависност од делата што ги извршува откупениот верник. Со духовно паѓање преку својата непослушност, *ѕвездата паѓа , паѓа од небото .* Сликата ќе биде евоцирана за да го претстави падот ^{на} протестантската вера во 1843 година, објавен со вистински небесен знак во 1833 година, во 6-тиот печат

од Отк.6:13: *и ѕвездите на небото паднаа на земјата, како кога 'а смоква потресена од силен ветер ги фрла своите зелени смокви*. И повторно во Отк.12:4: *Неговата опашка одвлече третина од небесните ѕвезди и ги фрли на земјата*. Оваа порака ја обновува онаа за Дан.8:10: *Таа се крена во небесната војска и симна дел од таа војска и ѕвездите на земјата и ги прегазиле*. Духот му припишува на римскиот папски режим духовниот пад на една третина од откупените верници; измамил луѓе кои залудно ќе веруваат во спасението Христово и ќе ја бараат неговата правда.

Дан 12:4 *Ти, Даниел, чувај ги овие зборови во тајност и запечати ја книгата до времето на крајот. Многумина потоа ќе го прочитаат, а знаењето ќе се зголеми.*

4а- Ова ***крајно време*** знае неколку последователни фази, но официјално започна во пролетта 1843 година, со влегувањето во примена на божествената уредба претходно напишана во Дан.8:14: ***До вечер-утро 2300 година и светоста ќе биде оправдано***. Во 1994 година, втората ера на крајот беше обележана со осуда на универзалната адвентистичка институција. Од 1843 година, книгата на Даниел е читана, но таа никогаш не била правилно интерпретирана пред ова дело што сè уште го подготвувам во 2021 година и ова од 2020 година. Затоа токму овој датум го означува врвот на неговото ***знаење*** и затоа таму, вистинско последно ***време на крајот*** кое ќе заврши со вистинското враќање на Исус Христос, познато и очекувано, за пролетта 2030 година. Гледаме дека оваа 2020 година веќе е добро обележана од Бога бидејќи целото човештво е погодено од смртноста на вирусот Ковид-19 кој се појави во Кина во 2019 година, но во папската католичка Европа, дури од 2020 година. Во 2021 година, вирусите мутираат и продолжуваат да го напаѓаат виновното и бунтовно човештво.

Адвентистичкиот тест на верата илустриран

Дан 12:5 *А јас, Даниел, погледнав, и ете, двајца други стоеја, едниот од оваа страна, а другиот од другата страна на реката.*

5а- Запомнете! Даниел е на брегот на реката Хидекел, Тигарот, овој човекојадец. Меѓутоа, од двете страни на реката има двајца мажи, што значи дека едниот можел да ја помине, а другиот се подготвува да го стори тоа. Веќе во Дан.8:13, се одржа дискусија помеѓу двајца светци.

Дан 12:6 *Еден од нив му рече на човекот облечен во лен, кој стоеше над водите на реката: „Кога ќе биде крајот на овие чуда?*

6а- Во Дан.8:14 прашањата на светците го добиле од Бога одговорот од 2300 вечер-утро, кој го одредувал датумот 1843 година. Пристапот се повторува овде и прашањето овојпат се однесува на крајот на светот; моментот кога пророштвото ќе престане да биде корисно. Прашањето е поставено на Христос претставен од овој човек облечен во лен, кој стои над реката и го набљудува нејзиното преминување од луѓе. Бог ја користи сликата на преминувањето на Црвеното Море кое ги спаси Евреите, но ги удави нивните египетски непријатели.

Дан 12:7 И го слушнав човекот облечен во лен, стои над водите на реката; ги подигна десната и левата рака кон небото и се заколна во оној кој живее вечно дека ќе биде во време, времиња и половина време, и дека сето тоа ќе заврши кога силата на народот светецот ќе биде целосно скршен.

7а- И го слушнав човекот облечен во лен, кој стоеше над водите на реката; ја крена десната и левата рака кон небото,

Во позиција на Арбитар, Исус Христос ја крева својата благословна десница и казнувачката лева рака кон небото за да даде свечена изјава.

7б- и се заколна во оној кој живее вечно дека ќе биде во време, времиња и половина време

Наведувајќи го пророчкото времетраење на папското владеење, Христос го покажува и потсетува на својот суд кој, во минатото, ја осудувал неговата црква да трпи од жестоките на папскиот режим и клетвите на варварските инвазии што му претходеле; ова поради напуштањето на саботата од 7 март 321 година. Верниците во време на адвентистички искушенија на тој начин се предупредуваат. Но, втората причина го наведува Бога да го поттикне ова папско владеење; ова е датумот на неговиот почеток, 538 г. Изборот е разумен бидејќи овој датум 538 ќе послужи како основа за пресметките што ќе ни ги предложи пророштвото со тоа што ќе ни ги претстави новите пророчки траења во стиховите 11 и 12.

7в- и дека сите овие работи ќе завршат кога силата на светиот народ целосно ќе се скрши

Оваа кратка реченица овојпат добро го сумира вистинскиот момент на крајот: оној каде што на крајот на последната **голема несреќа**, избраните ќе се најдат на работ на истребување, искоренување од лицето на земјата; ја забележува прецизноста: **целосно скршена**.

Дан 12:8 Слушнав, но не разбрав; и реков: Господару, каков ќе биде исходот од овие работи?

8а- Кутриот Даниел! Ако разбирањето на неговата книга сè уште е мистерија за оние што живеат во 2021 година, колку му беше подалеку и бескорисно ова разбирање за неговото сопствено спасение!

Дан 12:9 Тој рече: „Оди Даниел, зашто овие зборови ќе бидат тајни и запечатени до крајот на времето.

9а- Одговорот на ангелот ќе го остави Даниел гладен, но го потврдува доцното исполнување на пророштвото резервирано за *времето на крајот* на христијанската ера.

Дан 12:10 Многумина ќе бидат исчистени, избелени и пречистени; злите ќе прават зло, и никој од злите нема да разбере, туку разумните ќе разберат.

10а- Многумина ќе бидат прочистени, побелени и прочистени

Повторувајќи го овде точниот цитат на зборот на Дан.11:35, ангелот го потврдува папскиот идентитет на арогантниот и деспотски **крал кој се издигнува над сите богови**, па дури и над единствениот вистински **Бог**, во стихот 36.

10б- злите ќе прават зло и никој од злите нема да разбере,

Ангелот евоцира принцип кој ќе продолжи до крајот на светот, продолжувањето на злото е прикажано во пророштвата на Даниел со

продолжување на „месингот“ на грчкиот грев и „железото“ на римската сила до враќањето на Христос. Злите ќе бидат двојно попречени да разберат: прво од нивната лична незаинтересираност, и второ, од моќта на заблуда дадена од Бога која им овозможува да веруваат во лагата според 2. Сол.2:11-12: *Исто така, Бог им испраќа сила на конфузија, за да веруваат во лага, за да бидат осудени оние што не веруваат во вистината, а уживаат во неправедноста.*

10в- *но оние што имаат разбирање ќе разберат.*

Овој пример докажува дека духовната интелигенција е посебен подарок од Бога, но и претходи добра употреба на основната интелигенција дадена на сите нормални луѓе. Затоа што и во овој стандард, луѓето ги мешаат образованието и неговите дипломи со интелигенција. Така, се сеќавам на оваа разлика: наставата дозволува податоците да се внесат во човечката меморија, но само интелигенцијата дозволува нивна добра и мудра употреба.

Дан 12:11 *Од времето кога ќе престане постојаната ~~жртва~~ и ќе се воспостави гнасна пустош, ќе има илјада двесте и деведесет дена.*

11а- *Од времето кога ќе престане вечната ~~жртва~~*

Сè уште треба да ве потсетам, но зборот „~~жртвување~~“ не се појавува во оригиналниот хебрејски текст. И оваа прецизност е клучна затоа што ова *вечно* се однесува на небесното свештенство на Исус Христос. Репродуцирајќи го своето посредување на земјата, папата ја отстранува од Исус Христос неговата улога на посредник за гревовите на своите избраници.

Оваа узурпирана паралелна земна служба започнува во 538 година; датум кога Вигилиј I ' првиот папа по титула, се населил во Рим, во Латеранската палата, на планината Каелиј (небото).

11б- *и каде ќе се воспостави гнасна пустош*

Тоа е, од 538 година, датумот кога започнува папското римско владеење наведено во Дан.9:27: *и ќе има на крилото на гадости на пустош, дури до уништување, и ќе биде уништено [според] она што е одлучено, во пуста [земјата].*

Во овој стих, насочен кон датумот 538, Духот го таргетира само папскиот Рим, што ја објаснува сингуларизацијата на зборот „одвратност“. Ова не беше случај во Дан.9:27, каде што беа вклучени двете фази на Рим, паганската и потоа папската.

Да го забележиме интересот и важноста на групирањето во овој стих на две работи: „занесот на вечниот“ кон Христос во Дан.8:11 и *папското „крило“* кое носи „одвратна пустош“ наведено во Дан. 9:27. Поврзувајќи ги овие две дејствија со истиот датум 538 и истиот ентитет, Духот потврдува и докажува дека авторот на овие злодела е навистина римската папа.

Во Дан.11:31, дејството што му се припишува на грчкиот крал Антиох 4 ни го претстави типичниот модел на она што Бог го нарекува „одвратност на пустошот“. Попери го репродуцира, но долги 1260 крвави години.

11в- *ќе има илјада двесте и деведесет дена.*

Со цел цитираните пророчки траења кои се однесуваат на крајот на времето да бидат нефалсификувани, единицата е ставена пред бројот во сите пророштва на Даниел: *денови 1290* ; *денови 1335* (следниот стих); Дан.8:14: *вечер-утро 2300* ; а веќе во Дан.9:24: седмици 70.

Имаме само многу едноставна пресметка за извршување: $538 + 1290 = 1828$.

Интересот на овој датум 1828 година е да му даде на адвентистичкиот настан универзален карактер бидејќи тој е насочен кон третата од петте години на адвентистичките конференции одржани во паркот Албери во Лондон во присуство на кралското семејство на Англија.

Дан 12:12 *Блажен е оној што чека и ќе дојде до илјада триста триесет и пет дена.*

12а- Само овој стих ни го дава значењето на овие две пророчки траења. Темата е онаа на чекање за враќањето на Христос, но посебно чекање засновано на нумерички предлози дадени од Библијата. Неопходна е нова пресметка: $538 + 1335 = 1873$. Ангелот ни дава два датума кои го означуваат соодветно почетокот и крајот на адвентистичкиот тест на верата извршен помеѓу 1828 и 1873 година. На овој начин , нашето внимание е насочени на датумите 1843 и 1844 година кои беа токму причините за две последователни очекувања за славното враќање на Исус Христос во САД, значи и на земјата Протестант.

Во сликата на преминувањето на реката „Тигар“, тигарот што јаде човечки души се овие датуми 1843-1844 година кои го тераат развратниот протестант да премине од духовен живот во духовна смрт. Од друга страна, оној кој го поминал тестот излегува жив и благословен од Бога од овој опасен премин. Од Бога добива специфично блаженство: „ *Блажен е оној што ќе достигне 1873 година!* »

Дан 12:13 *А ти, оди кон својот крај; ќе се одмориш и ќе се залагаш за своето наследство на крајот на деновите.*

13а- Даниел ќе го открие по првото воскресение во кое ќе воскресне, значењето на сите работи што ни ги пренесе. Но, за адвентистот кој е сè уште жив, неговото учење сепак ќе биде дополнето со откровенијата содржани во Апокалипсата на Јован.

Книгата на Даниел добро го крие своето огромно богатство. Ги забележавме лекциите на охрабрување што Господ им ги упатува на своите избраници од последните денови затоа што овие последни денови ќе се вратат на нормата на страв и несигурност што преовладуваше низ целата човечка историја на земјата. Уште еднаш, но последни, избраните функционери ќе бидат издвоени и одговорни за несреќите што ќе ги снајдат бунтовните преживеани од Третата светска војна објавени во Дан.11:40-45 и Отк.9:13. Езекиел 14 ги прикажува стандардните модели на вера: Ное, Даниел и Јов. Како Ное, ќе мора да избегаме и да се спротивставиме на светската мисла со градење на ковчегот на верност кон Бога. Како Даниел, мораме да останеме цврсто посветени на извршувањето на нашата должност како избрани функционери со тоа што ќе го отфрлиме стандардот воспоставен од лажната

религија. И како Јов, ќе мораме да го прифатиме страдањето физички и ментално секогаш кога Бог ќе го дозволи тоа, имајќи предност пред Јов: преку неговото искуство, научивме зошто Бог ги дозволува овие искушенија.

Книгата Даниел ни овозможи и подобро да го разбереме невидливиот небесен живот. Ова, со откривање на овој лик по име Габриел, име што значи „оној што го гледа лицето Божјо“. Тој е присутен во сите важни мисии на планот на божественото спасение. И мораме да сфатиме дека, во небесното Божјо царство, тој и сите добри ангели беа лишени од присуството на Михаил, ангелскиот израз Божји, за време на неговото земно воплотување, имено, 35 години. Во големото споделување на љубовта, Микаел исто така го дели својот авторитет, согласувајќи се да биде само „еден од главните водачи“. Но Гаврил му го претстави и на Даниел, избраниот меѓу избраните, како „*Водач на твојот народ*“. И Дан.9 многу јасно ни открива сè што Исус доаѓа да постигне за да ги спаси своите верни избраници. На тој начин, божествениот спасувачки проект е јасно објавен, а потоа постигнат на 3 април 30 со распнувањето на Исус Христос.

Книгата Даниел ни покажа дека верата ја покажува само возрасен. И дека според Бога детето станува полнолетно со влегување во тринаесеттата година. Значи, можеме да го видиме само горчливиот плод што го носи крштевањето на доенчињата и религиозното наследство на раѓање во сите лажни религии. Исус рекол во Марко 16:16: *Кој верува и се крсти ќе биде спасен; кој не верува ќе биде осуден*. Ова значи дека пред крштевањето, верата мора да биде присутна и покажана. По крштевањето, Бог ја тестираше. Исто така, уште еден бисер откриен кај Даниел, овие зборови на Исус од Мат.7:13 се потврдуваат: *Влези низ тесната врата . Зашто широка е портата, широк е патот што води кон уништување и има многу што минуваат по тој пат* ; а исто така и во Мат.22:14: *зашто мнозина се повикани, но малкумина се избрани* ; според Дан.7:9, *десет милијарди повикан* на одговорност пред Бога за само *еден милион од откупените избраници* спасени, бидејќи тие навистина добро ќе му служат на Создателот Бог, во Христа во Светиот Дух.

Поглавјето 12 штотуку ги постави темелите за структурата на книгата Апокалипса со потсетување на датумите 538, 1798, 1828, 1843-1844 скриени и сугерирани, но основни за поделбата на времето во Апокалипса, и 1873 година. Друг датум, 1994 година, ќе да се гради за несреќата на едни и среќата на другите.

Вовед во пророчка симболика

Во сите библиски параболи, Духот користи земни елементи чии одредени критериуми можат да симболизираат анонимни ентитети кои претставуваат заеднички критериуми. Затоа, секој употребен симбол мора да се испита во сите негови аспекти, со цел да се извлечат од него лекциите скриени од Бога. Земете го на пример зборот „ море “. Според 1. Мој.1:20, Бог го населил со животни од секаков вид, безброј и анонимни. Неговата средина е фатална за човекот кој живее со своето дишење во воздухот. Така, тој станува симбол на смртта за човекот кој, со право, може да се плаши и од неговата соленост што ја прави земјата стерилна. Очигледно, овој симбол не е поволан за човештвото и, поради неговото значење на смртта, Бог ќе го даде своето име на хебрејскиот резервоар за абдест кој ги претставува водите на крштевањето. Сега да се крсти значи да се потопува, да умре удавен за повторно да живее во Исус Христос. Неоправданиот старец повторно воскреснува носејќи ја Христовата праведност. Таму го гледаме целото богатство на еден единствен елемент на божественото создание: *морето* . Под ова учење, подобро ќе го разбереме значењето што Бог му го дава на овој стих од Даниел 7:2-3: „... и ете, четирите небесни ветрови избувнаа на големото море . И четири големи сверови излегоа од морето , различни едни од други . Знајте дека „ *четирите небесни ветрови* “ укажуваат на универзалните војни кои ги доведуваат победничките народи до доминантна моќ. Овде, „ *големото море* “ ги симболизира човечките маси на пагански народи кои, не почитувајќи го Бога, во негови очи се еднакви со животните на „ *морето* “. Во изразот „ *четири небесни ветрови* “, „ *четири* “ ги претставува 4-те кардинални точки на правците север, југ, исток и запад. „ *Небесните ветрови* “ носат промени во изгледот на небото, дуваат облаци, предизвикуваат бури и носат дожд; туркајќи ги настрана облациите, тие промовираат сонце. Исто така, војните предизвикуваат големи општествени политички промени, огромни потреси кои му даваат доминација на новите победници избрани од Бога, но без тие да бидат благословени од него. Бидејќи е назначен како „ *животно* “, тој нема право на благословите наменети да им бидат понудени на вистинските луѓе; неговите верни избраници кои одат во божествената светлина уште од Адам и Ева, и тоа до крајот на светот. А кои се нејзините избраници? Оние во кои тој го препознава својот лик бидејќи човекот е создаден според Божјиот лик според 1. Мој.1:26. Забележете ја оваа разлика: човекот е создаден или создаден од Бога според неговиот лик , додека животното е создадено од неговата околина, морска, копнена или небесна, по наредбата дадена од Бога. Изборот на глаголот ја означува разликата во статусот.

Како втор пример, да го земеме зборот „ *земја* “. Според Битиј 1:9-10, ова име „ *земја* “ е дадено на сувата земја што излегла од „ *морето* “; слика што Бог ќе ја искористи во Отк.13, за да ја симболизира протестантската вера која произлезе од католичката вера. Но, да ги погледнеме другите аспекти на „ *земјата* “. Поволно е за човекот кога го храни, но неповолно

кога има форма на сушна пустина. Затоа зависи од доброто наводнување од небото да биде благослов за човекот. Ова наводнување може да дојде и од реките што го минуваат; затоа самото Божјо слово се споредува со „извор на живи води“ во Библијата. Присуството или отсуството на оваа „вода“ е она што ја одредува природата на „земјата“ и духовно, квалитетот на верата на човекот составена од 75% вода.

Како трет пример, да ги земеме ѕвездите на небото. Прво, „сонцето“, од позитивната страна, осветлува; според 1. Мој.1:16, тој е светилник на „денот“, го загрева и го поттикнува растот на растенијата од кои човекот ја прави својата храна. Од негативна страна, ги согорува посевите поради вишок топлина или недостаток на дожд. Галилео беше во право, тој е во центарот на нашиот универзум и сите планети во неговиот систем се вртат околу него. И пред сè тој е најголемиот, Библијата го нарекува „најголемиот“ во 1.1.16, најжешкиот и не е достапен. Сите овие критериуми го прават совршен лик на Бог во кој се наоѓаат сите овие карактеристики. Никој не може да го види Бога и да живее, како што може да ги стави своите нозе на „сонцето“; единствената машка ѕвезда, а другите се планети или феминизирани ѕвезди. По него, „месечината“, „најмалку“: според 1. Мој. 1:16, таа е светилникот на ноќта, на темнината со која тој претседава. Затоа, „Месечината“ има само негативна порака за неа. Иако е најблиску до нас, оваа ѕвезда долго време ја чуваше мистеријата на својата скриена страна. Таа не свети сама од себе, но како и сите други планети, ни испраќа, во прогресивен циклус, слаба светлина што ја добива од „сонцето“. Според сите овие критериуми, „месечината“ е совршен симбол за претставување, прво, јудаистичката религија, и второ, лажната христијанска религија на римокатоличката поперија, од 538 до денес, и лутеранскиот протестантизам, калвинистичкиот и англиканскиот, од 1843 година. На небото има и „ѕвезди“ кои според 1. 1:14-15-17 имаат две улоги што ги делат со „сонцето и месечината“ Она за „обележување на епохите, деновите и годините“ и она за „осветлување на земјата“. Мнозинството од нив светат само во време на темнина, ноќе. Тоа е идеалниот симбол да ги претставува Божјите слуги, вистинските, додека пророштвото не им припише пад; што укажува на промена на нивниот духовен статус. Ова ќе биде пораката што Бог ќе ја искористи за да го поттикне падот на христијанството, жртва на римската лага во Дан.8:10 и Отк.12:4; и падот на универзалниот протестантизам во Отк.6:13 и 8:12. Изолирана, „ѕвездата“ го означува католичкото папство во Отк.8:10-11, протестантската вера во Отк.9:1; и го собраа во круна до бројката од 12, победоносното Избрано собрание, во Отк.12:1. Дан.12:3 ги означува како симбол на „оние кои го поучуваат мноштвото за праведност“, односно „оние кои ја просветлуваат земјата“ со светлината дадена од Бога.

Овие пет симболи ќе играат важна улога во пророштвото за Апокалипсата. Затоа, можете да вежбате откривање на скриените пораки што се носат според критериумите на претставените симболи. Но, некои би било тешко да се откријат, така што самиот Бог го посочува клучот за мистеријата, во стиховите од Библијата, како што се зборовите „глава и

опашка“, кои можат да се разберат само со значењето што Бог им го дава во Иса.9: 14, каде што читаме: „ Судијата или старешина е глава, пророкот што поучува лаги е опашката “. Но, стихот 13 предлага паралелно, затоа ги носи истите значења, „ дланка гранка и трска “; „ Трска “ која ќе го претставува римското папство во Отк.11:1.

Постои и симболично значење на бројките и бројките. Како основно правило, имаме по растечки редослед:

За бројот „1“: уникатност (божествена или нумеричка)

За бројот „2“: несовршеност.

За бројот „3“: совршенство.

За бројот „4“: универзалност (4 кардинални поени)

За бројот „5“: маж (машко или женско човечко суштество).

За бројот „6“: небесниот ангел (небесното битие или гласник).

За бројот „7“: полнота. (Исто така: печат на творецот Бог)

Над оваа бројка имаме комбинации на собирања на првите седум основни цифри; примери: $8 = 6 + 2$; $9 = 6 + 3$; $10 = 7 + 3$; $11 = 6 + 5$ и $7 + 4$; $12 = 7 + 5$ и $6 + 6$; $13 = 7 + 6$. Овие избори имаат духовно значење во однос на темите обработени во овие поглавја од Откровението. Во книгата на Даниел ги наоѓаме пророчките пораки во врска со месијанската христијанска ера во поглавјата 2, 7, 8, 9, 11 и 12.

Во книгата Откровение што му е откриено на апостол Јован, симболичкиот код на броевите на поглавјата е крајно откривачки. Христијанската ера е поделена на два главни историски дела.

Првиот, прикачен на бројот „2“, го опфаќа мнозинското време на доктринарната „несовршеност“ на христијанската вера претставена од 538 година од римокатоличката папа, наследничка на религиозната норма воспоставена од 7 март 321 година од паганскиот римски император Константин.^{Јас.} Поглавје 2 го опфаќа целото време помеѓу 94 и 1843 година.

Вториот дел претставен со бројот „3“ се однесува на, од 1843 година, „адвентистичкото“ време, време кога Бог бара апостолско доктринарно „совршенство“ обновено во согласност со програмата проречена со божествената декрет цитирана во Дан.8:14. Ова совршенство ќе се постигне постепено до Христовото враќање кое се очекува во пролетта 2030 година.

Над бројот 7, бројот 8, $2 + 6$, го евоцира времето на несовршеност (2) на ѓаволските дела (6). Бројот 9, $3 + 6$, го означува времето на совршенство (3) и подеднакво ѓаволски дела (6). Бројот 10, $3 + 7$, пророкува за времето на совршенството (3), полнотата (7) на божественото дело.

Бројот „11“ или главно $5 + 6$ го таргетира времето на францускиот атеизам во кој човекот (5) се поврзува со ѓаволот (6).

Бројот „12“, односно $5 + 7$, ја открива поврзаноста на човекот (5) со творецот Бог (7 = полнота и неговиот царски печат).

Бројот „13“ или $7 + 6$, ја означува полнотата (7) на христијанската религија поврзана со ѓаволот (6); прво папско (*море*) и протестантско (*копно*) во последните денови.

Бројот „14“ или 7+7 се однесува на адвентистичкото дело и неговите универзални пораки (*Вечно Евангелие*).

Бројот „15“, односно 5+5+5 или 3x5 го евоцира времето на човечкото (3) совршенство (5). Тоа е она што го означува крајот на времето на благодатта. Духовната „ пченица “ е зрела да се бере и складира во небесните амбари. Подготовката на избраните е завршена затоа што тие го достигнале нивото што го бара Бог.

Бројот „16“ се однесува во Откровението, времето кога Бог ги излева „ последните седум чинии на својот гнев “ врз неговите религиозни непријатели, неверното христијанство во поглавје 13.

Бројот „17“ го зема своето значење, како и претходниот, од темата што Бог му ја дава во своето пророштво: во Откровение 17, симболот на „ *осудот на големата блудница* “ од Бога. Во Библијата, првата употреба на овој симболичен број се однесува на Велигденската недела која започнува на 10-тиот ^{ден} од првиот месец во годината и завршува на 17-тиот ^{ден} . Исполнета до слово на ниво на денови за смртта на „ *Божјето Јагне* “ Исус Христос, Пасхата се пророкува во денови-години во 70-тата ^{од} „ 70-те седмици “ од годините на Дан.9:24 до 27. Затоа, пророштвото од 70-та ^{недела} од стих 27 го опфаќа времето од седум години помеѓу датумите 26 и 33. Целта наведена во пророштвото е Пасхата лоцирана во пролет, „ *во средината* “ на овие седум години од пророчката седмица цитирана во Дан.9:27.

За последните вистински „адвентисти“, бројот 17 ќе се однесува на 17-вековното практикување на римската недела, грев воспоставен на 7 март 321 година. Датумот на годишнината на крајот на овие 17 века, 7 март 2021 година го отвори „ *времето на крај* “ пророкуваше во Дан.11:40. Ова „ *време* “ е поволно за исполнување на оваа последна предупредувачка казна која, означувајќи ја Третата светска војна, исто така е пророкувана од Бог со „ *шестата труба* “ откриена во Отк. 9:13 до 21. Економската пропаст предизвикана од Ковид -19 вирусот ја означува 2020 година (20 март 2020 до 20 март 2021 година) како почеток на божествените казни.

Темата на поглавјето „18“ е казната на „ *Големiot Вавилон* “.

Поглавјето „19“ е насочено кон контекстот на враќањето во слава на Исус Христос и неговата конфронтација со човечките бунтовници.

Поглавјето „20“ го евоцира седмиот милениум, на пустата земја каде што ѓаволот е заробен и на небото, каде што избраните продолжуваат да им судат на животите и делата на злите мртви бунтовници отфрлени од Бога.

Поглавјето „21“ ја наоѓа симболиката 3x7, односно совршенството (3) на божественото осветување (7) репродуцирано кај неговите избраници откупено од земјата.

Така, гледаме дека пророштвото ги зема за своја тема избраниците на адвентизмот во Отк. 3, 7, 14 =2x7 и 21 =3x7 (раст кон совршенството на осветувањето).

Поглавјето „22“ го инаугурира времето кога, на обновената и обновена земја, Бог го поставува својот престол и избраниците на неговото вечно царство.

Адвентизам

Кои се тогаш овие Божји синови и ќерки? Ние би можеле да го кажеме тоа веднаш, бидејќи овој документ ќе ги обезбеди сите пожелни докази, ова божествено Откровение е упатено од Бога до христијаните „адвентисти“. Зашто сакале или не, волјата Божја е суверена, и од пролетта 1843 година, кога стапи на сила декретот пророкуван во Даниел 8:14, стандардот „Адвентист на седмиот ден“ е ексклузивен канал кој сè уште го поврзува Бога. и неговите човечки слуги. Но, бидете внимателни! Оваа норма постојано се развива, а одбивањето на оваа еволуција, по волја на Бога, предизвика нејзиното официјално институционално претставување да биде повраќано од Исус Христос од 1994 година. Што е адвентизам? Овој збор доаѓа од латинскиот „adventus“ што значи: доаѓање. Она на Исус Христос, за неговото големо конечно враќање во славата на Отецот, се очекуваше во пролетта 1843 година, во есента 1844 година и во есента 1994 година. Овие лажни очекувања планирани во Божјиот проект, сепак се носеа со нив трагични духовни последици за оние кои ги презреа овие пророчки објави и нивните очекувања, бидејќи беа организирани, суверено, од големиот творец Бог. Така, секој што ќе ги препознае светлата предложени од Исус Христос во овој документ ќе стане, како директна последица, „адвентист“, „на седмиот ден“, ако не меѓу луѓето, тоа ќе биде случај со Бога; ова, штом ќе го напушти верскиот одмор од првиот ден, за да го практикува остатокот од седмиот ден, наречен сабота, осветена од Бога уште од создавањето на светот. Припадноста кон Бог подразбира комплементарни божествени барања; со саботата, избраниот адвентист ќе мора да сфати дека неговото физичко тело е исто така сопственост на Бога, и како такво, ќе мора да го храни и да се грижи за него како скапоцено божествено поседување, телесно светилиште. Зашто Бог му препишал на човекот, во 1. Мој. 1:29, неговата идеална исхрана: „И Бог рече: *Еве, ти ја давам секоја трева што носи семе, што е на лицето на целата земја и секое дрво што има во него плодот на дрвото и семето: тоа ќе биде вашата храна.*”

Адвентистичката мисла е неразделна од христијанскиот проект откриен од Бога. Враќањето на Исус Христос се спомнува во бројни библиски цитати: Пса.50:3: „*Доаѓа, Боже наш, не молчи; пред него е оган што голта, околу него силно невреме*“; Пса.96:13: „*...пред Господа! Зашто*

доаѓа, **зашто доаѓа да и суди на земјата** ; ќе му суди на светот по праведност, а на луѓето според неговата верност. » ; Иса.35:4: „ Кажи им на вознемирените по срце: храбрете се, не плашете се; еве го твојот Бог, ќе дојде одмаздата, Божјата одмазда; **Тој самиот ќе дојде и ќе те спаси** “; Хос.6:3: „ Да знаеме, да бараме да Го запознаеме Господа; **неговото доаѓање е сигурно како и она на зората. Тој ќе дојде по нас како дожд** , како пролетен дожд што ја наводнува земјата “; во Писмото на новиот завет читаме: Мат.21:40: „ **А кога ќе дојде Господарот на лозјето** , што ќе им прави на овие станари? » ; 24:50: „ ... **господарот на овој слуга ќе дојде во ден што не го очекува** и во час што не знае “ ; 25:31: „ **Кога Синот Човечки ќе дојде во својата слава** , со сите ангели, ќе седне на престолот на својата слава. » ; Јеа.7:27: „ Сепак, знаеме од каде доаѓа овој; **но Христос, кога ќе дојде** , никој нема да знае од каде е. » ; 7:31: „ Многумина од мноштвото поверуваа во него и рекоа: „ Дали **Христос, кога ќе дојде** , ќе направи повеќе чуда отколку што направил овој? » ; Евр.10:37: „ Уште малку: **ќе дојде оној што треба да дојде** и нема да одложи “. Последното сведоштво на Исус: Јован 14:3: „ **А кога ќе отидам и ќе ви подготвам место** , пак ќе дојдам и ќе ве одведам при Себе , за да бидете и вие таму каде што сум Јас “ . Сведоштвото на ангелите: Дел.1:11: „ И рекоа: Галилејци, зошто престанувате да гледате во небото? **Овој Исус, кој е вознесен од вас на небото, ќе дојде на ист начин како што го видовте како оди на небото.** “. Адвентистичкиот проект на Месијата се појавува во: Иса.61:1-2: „ Духот Господов, ЈаХВЕХ, е врз мене, **зашто ЈаХВЕХ ме помаза да им донесам добра вест на сиромашните; Тој ме испрати да ги исцелам скршените срца, да им објавам слобода на заробениците и избавување на затворениците; да прогласи година на наклонетост на ЈаХВЕХ, ...** „ Еве, читајќи го овој текст во синагогата во Назарет, Исус го прекина читањето и ја затвори книгата, бидејќи остатокот, во врска со „денот на одмаздата“ требаше да се постигне дури 2003 години подоцна, за неговото славно божествено враќање: „ **и ден на одмазда од нашиот Бог** ; да ги утеши сите напатени; »

Адвентизмот денес има повеќе лица, и прво, официјалниот институционален аспект кој го отфрли во 1991 година, последните светла што му ги понуди Исус, преку скромниот човечки инструмент што сум јас. Деталите ќе се појават каде што е соодветно во овој документ. Постојат бројни дисидентски адвентистички групи расфрлани низ земјата. Ова светло им е адресирано како приоритет. Таа е „големата светлина“ кон која нашата постара духовна сестра, Елен Вајт, сакаше да го води адвентистичкиот народ. Таа ја претстави својата работа како „мала светлина“ што води кон „големото“. И во својата последна јавна порака, мафтајќи со Светата Библија во двете раце, таа изјави: „Браќа, ви ја препорачувам оваа книга“. Неговата желба сега е исполнета; Даниел и Откровението се целосно дешифрирани со строга употреба на библиски кодови. Свршената хармонија ја открива големата Божја мудрост. Читателу, кој и да си, те повикувам да не ги правиш грешките од минатото, ти мора да се прилагодиш на божествениот план, бидејќи Семоќниот нема да се

прилагоди на твоето гледиште. Одбивањето на светлината е смртен грев без никаков лек; крвта пролеана од Исус Христос не ја покрива. Ја затворам оваа важна заграда и се враќам на најавената „несреќа“.

Пред да пристапам кон приказната за Апокалипсата, морам да ви објаснам зошто, генерално, пророштвата инспирирани од Бог се витални за нас, човечките суштества, во најголема мера, бидејќи нивното знаење или презир ќе резултира со вечен живот или трајна смрт. Причината е следна: човечките суштества сакаат стабилност и како такви, тие се плашат од промени. Последователно, тој ја штити оваа стабилност и ја трансформира својата религија во традиција, отфрлајќи се што се претставува во аспект на новитет. Вака, до нивна пропаст, најпрвин постапија Евреите од стариот божествен сојуз, кои Исус не се двоуми да ги осуди како „синагога на сатаната“ во Отк. 2:8 и 3:9. Придржувајќи се до традицијата на отците, тие верувале дека на тој начин ќе успеат да го заштитат својот однос со Бога. Но, што се случува во овој случај? Човекот повеќе не го слуша Бог кога зборува со него, туку бара од Бога да го слуша како зборува. Во оваа ситуација, Бог повеќе не ја наоѓа својата сметка, дотолку повеќе што, ако е вистина дека тој самиот не се менува во својот карактер и неговиот суд кој останува вечно ист, исто така е точно дека неговиот проект постојано расте и постојано се менува. Еден стих е доволен да ја потврди оваа идеја: „Патот на праведниците е како сјајна светлина, **чија светлина се зголемува до средината на денот.** (Про 4:18). „Патот“ на овој стих е еквивалентен на „патот“ отелотворен во Исус Христос. Ова докажува дека вистината за верата во Христа исто така еволуира со текот на времето, според Божјиот избор, во согласност со неговиот план. Кандидатите за вечноста треба на зборовите на Исус да им го дадат значењето што го заслужуваат кога им рекол: „*На оној што ги чува моите дела до крај ќе му дадам...* (Отк. 2:26)“. Многу луѓе мислат дека е доволно да го задржите она што сте го научиле од почеток до крај; и ова веќе беше грешка на националните Евреи и лекција на Исус во неговата парабола за талентите. Но, ова е да се заборави дека вистинската вера е постојан однос со Духот на живиот Бог, кој се грижи да им ја дава на своите деца оваа храна што излегува од неговата уста во секое време и во секое време. Словото Божје не е ограничено само на светите библиски списи, по него останува засекогаш, живиот „Логос“, Словото за миг отелотворено, Христос дејствува во Светиот Дух за да го продолжи својот дијалог со оние што го имаат. го сакаат и бараат со сета душа. Можам да посведочам за овие работи бидејќи лично имам корист од овој придонес на ново светло што го споделувам со оние кои го сакаат исто како и јас. Новитетот добиен од небото постојано го подобрува нашето разбирање за неговиот откриен проект и мора да знаеме како да одлучиме и да ги напуштиме застарените толкувања кога тие ќе застарат. Библијата нè повикува да го правиме ова: „*Испитај сè; држете се цврсто за она што е добро;* (1.5:21)“.

Божјиот суд постојано се прилагодува на оваа прогресивна еволуција на светлината инспирирана и откриена на избраните чувари на неговите пророштва. Така, строгото почитување на традицијата предизвикува загуба, бидејќи ги спречува човечките суштества да се прилагодат на еволуцијата на програмата за спасување постепено откриена до крајот на светот. Постои израз кој ја зема својата целосна вредност во религиозниот домен, тоа е: вистината на сегашното време или сегашната вистина . За подобро да ја разбереме оваа мисла, мора да погледнеме во минатото, каде што во времето на апостолите имавме совршена доктрина за верата. Подоцна, во пророкуваните времиња на екстремна темнина, доктрината на апостолите беше заменета со оние на двата „Рими“; царскиот и папскиот, двете фази од истиот божествен проект подготвени за ѓаволот. Затоа, реформската работа го оправдува своето име, бидејќи вклучува искоренување на лажните доктрини и повторно засадување на уништеното добро семе на апостолската доктрина. Со големо трпение, Бог даде време, многу време, за Неговата светлина да биде целосно завршена. За разлика од паганските богови кои не реагираат, бидејќи не постојат, творецот Бог живее вечно и покажува дека постои, со своите реакции и со своите неповторливи постапки; за жал на човекот, под превезот на строги казни. Оној кој командува со природата, кој насочува молњи, громови и молњи, кој буди вулкани и ги тера да исфрлаат оган врз виновното човештво, кој предизвикува земјотреси и предизвикува разорни бранови, е исто така тој што доаѓа да шепне во главите на своите избраници, напредокот на неговиот проект, она што се подготвува да го направи, како што и претходно најави, многу порано. „ *Зашто Господ Бог не прави ништо додека не им ја открие својата тајна на своите слуги, пророците* “, според Амос 3:7.

Првиот поглед на Апокалипсата

Во своето излагање, Јован, апостолот на Господ Исус Христос, ни ги опишува сликите што Бог му ги дава во видение и пораките што ги слуша. По изглед, но само по изглед, Откровението, превод на грчкиот „апокалупсис“, не открива ништо, бидејќи го задржува својот мистериозен аспект неразбирлив за мноштвото верници кои го читаат. Мистеријата ги обесхрабрува, а тие се сведени на игнорирање на откриените тајни.

Бог не го прави ова без причина. Постапувајќи така, Тој нè учи колку е свето неговото Откровение и, како такво, е наменето само за неговите избраници. И тука е соодветно да биде јасно на темата, неговите избраници не се оние кои тврдат дека се такви, туку исклучиво оние кои тој самиот ги препознава како свои слуги, бидејќи тие се истакнуваат, лажни верници, по својата верност и послушност. .

*„ Откровението на Исус Христос, кое Бог му го даде да им ги покаже на своите слуги работите што треба да се случат **брзо**, и што тој го објави, испраќајќи го својот ангел, на својот слуга Јован, кој сведочеше за Божјото слово и за сведочењето на Исус Христос. , сето она што го виде. (Отк.1:1-2)“.*

Така, тој што изјавил во Јован 14:6: *„ Јас сум патот, вистината и животот; никој не доаѓа кај Отецот освен преку Мене “*, доаѓа, преку неговата Апокалипса, неговото Откровение, за да им го покаже на своите слуги патот на вистината што им овозможува да добијат вечен живот понуден и предложен во негово име. Затоа, ќе го добијат само оние за кои тој ќе процени дека се достоини да го примат. Откако преку својата земна служба конкретно покажал што претставува модел на вистинска вера, Исус

ќе ги препознае оние кои се достоини за него и за неговата доброволна помирувачка жртва, со тоа што тие навистина се посветиле на овој примерен пат по кој тој одел пред нив. Неговото целосно посветување на службата за Бог е предложен стандард. Ако Учителот му рекол на Пилат: „...*Дојдов во светот да сведочам за вистината...* (Јован 18:37),“ во овој ист свет, неговите избраници мора да го прават истото.

Секоја мистерија има свое објаснување, но за да ја добиете треба да ги користите копчињата кои го отвораат и затвораат пристапот до тајните. Но, за жал за површно љубопитните, главен клуч е самиот Бог, лично. Во своето слободно време и според неговиот непогрешлив и совршено праведен суд, тој ја отвора или затвора човечката интелигенција. Оваа прва пречка ја прави откриената книга неразбирлива и Светата Библија воопшто станува, кога е подложена на читање од лажни верници, збирка на написи од религиозни алиби. И има многу такви лажни верници, поради што, на земјата, Исус ги умножил своите предупредувања за лажните Христови кои ќе се појават до крајот на светот, според Мат.24:5-11-24 и Мат. .7:21 до 23, каде што тој предупредува на лажните тврдења на оние што врескаат за него.

Затоа, Апокалипсата е откровение на историјата на вистинската вера признаена од Исус Христос во Отецот и во Светиот Дух што доаѓа од Отецот, единствениот Бог Творец. Оваа вистинска вера ги квалификува своите избраници кои минуваат низ времиња на екстремна религиозна конфузија во текот на темните векови. Оваа ситуација го оправдува симболот на *свездите* што Бог им го припишува на избраните кои ги препознава, дури и моментално, бидејќи како нив, според 1. Мој. 1:15, тие светат во темнината „за да ја осветлат земјата“. »

Вториот клуч за Откровението е скриен во книгата на пророкот Даниел, една од книгите на стариот завет, која го сочинува првиот од „*двајцата сведоци*“ Божји цитирани во Отк.11:3; вториот е Откровението и книгите на новиот завет. За време на својата земна служба, Исус го привлече вниманието на своите ученици кон овој пророк Даниел чие сведоштво е класифицирано во историските книги во светата еврејска „Тора“.

Божественото откровение има форма на две духовни колони. Толку е точно што книгите на Даниел и онаа за Апокалипсата дадени на Јован се меѓусебно зависни и комплементарни за да го носат, како две колони, главниот град на божественото небесно откровение.

Откровението е затоа приказната за вистинската вера што Бог ја дефинира во овој стих: „*Блажен е оној што чита и оние што ги слушаат зборовите на пророштвото и што го чуваат она што е напишано во него! Зашто времето е близу* (Отк.1:3).

Глаголот „читај“ има прецизно значење за Бог што го поврзува фактот за разбирање на прочитаната порака. Оваа мисла е изразена во Иса.29:11-12: „*Целото откровение е за тебе како зборови на запечатена книга што му се даваат на човек кој знае да чита, велејќи: „Прочитај го*

ова! А кој одговара: не можам, затоа што е запечатено; или како книга дадена на човек кој не знае да чита, велејќи: Прочитај го ова! А кој одговара: не знам да читам . Со овие споредби, Духот ја потврдува неможноста да се разберат божествените пораки шифрирани за оние кои „Го почитуваат со уста и усни, но чии срца се далеку од Него“, според Иса.29:13: „Господ рече: Кога ова луѓето ми се приближуваат, Ме почитуваат со устата и со своите усни; но неговото срце е далеку од мене, а стравот што го има од мене е **само наредба на човечката традиција**“.

Трет клуч се приклучува на првиот. Тоа се наоѓа и во Бог, кој суверено го избира меѓу своите избраници, оној што ќе му овозможи да го „прочита“ пророштвото за да ги просветли своите браќа и сестри во Исус Христос. Зашто Павле се присетил на тоа во 1. Кор.12:28-29: „*И Бог постави во црквата прво апостоли, второ пророци, трето учители, потоа оние што имаат дар на чуда, потоа оние што имаат дарови на исцелување, помагање, владеење, зборување на различни јазици. Дали се сите апостоли? Дали сите се пророци? Дали сите тие се доктори?*“.

Во редот што го води Бог, не се импровизира како пророк со лична човечка одлука. Сè се случува како што поучува Исус во параболатата, не смееме да брзаме да го заземеме првото место на предната страна на сцената, туку напротив, мора да седнеме во задниот дел од собата и да чекаме, ако тоа се случи, дека Бог не повикува да одиме во првиот ред. Не тежнеам кон некоја посебна улога во неговата работа и имав само голем апетит да ги разберам значењата на овие чудни пораки што ги прочитав во Откровението. И Бог беше тој што, пред да го разберам значењето, ме повика во видение. Затоа, немојте да бидете изненадени од исклучително светлиот карактер на делата што ги презентирам; тоа е плод на една автентично апостолска мисија.

Моменталната неспособност да се разберат неговите тајни откриени во кодот е затоа нормална и очекувана во редот што го воспоставил Бог. Незнаењето не претставува грешка, се додека не е последица на одбивање на дадената светлина. Во случај на одбивање на она што го открива преку пророците што ги наложува за оваа задача, божествената реченица е непосредна: тоа е прекин на врската, заштитата и надежта. Така, еден мисионерски пророк, Јован, доби од Бога шифрирана визија, во времето на крајот, друг пророк мисионер ви ги презентира денес декодираните визии на Даниел и Откровението, нудејќи ви ги сите гаранции за божествен благослов преку нивната возвишена јасност. За ова декодирање, само еден извор: Библијата, ништо друго освен Библијата, туку целата Библија, под осветлувањето на Светиот Дух. Божјото внимание и неговата љубов се насочени кон наједноставните човечки суштества, како послушните деца, кои станале ретки во времето на крајот. Разбирањето на божествената мисла може да се постигне само во блиска и интензивна соработка помеѓу Бога и неговиот слуга. Вистината не може да се украде; таа го заслужува тоа. Ја примаат оние што ја сакаат како божествена еманиција, плод, суштина на саканиот и обожаван Господ.

Целосната конструкција на големото Откровение донесена на комплементарен начин од книгите Даниел и Откровение е гигантска и измамливо сложена. Затоа што во реалноста, Бог често ги спомнува истите теми под различни и комплементарни аспекти и детали. На нивото на мајсторство што го имам на темата денес, откриената религиозна историја е всушност многу едноставна за сумирање.

Сè уште останува четвртиот клуч: тоа сме ние самите. Ние мора да бидеме избрани, бидејќи нашата душа и целата наша личност мора да ги споделуваат со Бога сите негови сфаќања за доброто и злото. Ако некој не му припаѓа, сигурно е дека ќе ја оспори неговата доктрина во една или друга точка. Славното Откровение се појавува јасно само во осветените умови на избраните. Вистината е таква што не може да се пазари, да се преговара, да се земе како што е или да се остави. Како што поучува Исус, сè се решава со „да“ или „не“. А она што го додава човекот доаѓа од Злобниот.

Сè уште останува основен критериум што го бара Бог: целосна понизност. Гордоста во делото е легитимна, но гордоста никогаш нема да биде: „*Бог им се спротивставува на гордите но на смирените им дава благодат* (Јак.4:6). Со оглед на тоа што гордоста е коренот на злото што го предизвика ѓаволскиот пад со неговите чудовишни последици за него и за сите Божји небесни и земни созданија, невозможно е гордо битие да добие избор во Христа.

Смирението, вистинското смирение, се состои во тоа да ја препознаеме нашата човечка слабост и да веруваме во зборовите на Христос кога ни вели: „*без мене не можете ништо да направите* (Јован 15:5)“. Во ова „*ништо*“ се наоѓа, пред сè, можноста за разбирање на значењето на неговите кодирани пророчки пораки. Ќе ти кажам зошто и ќе ти дадам објаснување. Во неговата мудрост, неговата божествена разумност, Господ го инспирирал Даниел со своите пророштва во елементи разделени со децении. Пред да ме инспирира со идејата да направам компаративна синтеза на сите овие пророштва поделени во поглавја, никој не го направил тоа пред мене. Зашто, само преку оваа техника обвинувањата изнесени од Бог добиваат прецизност и јасност. Тајната на светлината се заснова на синтезата на сите пророчки текстови, паралелното проучување на податоците од нејзините одделни поглавја и пред сè да се бара низ Библијата духовното значење на симболите што се среќаваат. Сè додека не се употреби овој метод, книгата Даниел, без која пророштвото на Откровението останува целосно неразбирливо, споменатите божествени обвинувања не ги загрижуваа премногу оние на кои се однесуваа. Со цел да се промени оваа ситуација, Светиот Дух на Исус Христос ме инспирираше да разјаснам што дотогаш се чуваше нејасно. Идентификацијата на четирите главни мети на божествениот гнев на тој начин се открива на неоспорен начин. Бог не препознава друга власт освен онаа на неговиот пишан збор, и тоа е она што ги осудува и обвинува, под насловот на неговите „*двајца сведоци*“ според Отк. 11:3, земните и небесните грешници. Сега да ја погледнеме оваа откриена пророчка приказна накратко.

Прв дел : Историјата на Израел во депортација од – 605 година

Даниел пристигнува во Вавилон (-605) Дан.1

Даниеловите визији за последователни владетели

1-Халдејската империја: Дан.2:32-37-38; 7:4.

2-Медската и персиската империја: Дан.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Грчката империја: Дан.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Римската империја: Дан.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Европските кралства: Дан.2:33; 7:7-20-24.

6-Папскиот режим: Дан.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Втор дел : Даниел + Откровение

Пророштвото за првото доаѓање на Месијата отфрлено од Евреите: Даниел 9.

Прогонства на Евреите од грчкиот крал Антиохос IV Епифан (-168): најава за *голема несреќа* : Дан.10:1. Исполнувањето: Дан.11:31. Римски прогони (70): Дан.9:26.

По Халдејците, Медијците и Персијците, Грците, доминацијата на Рим, царска, па папска, од 538 година. Во Рим, христијанската вера се среќава со својот смртен непријател во нејзините две последователни царски и папски фази: Дан.2 :40 до 43; 7:7-8-19 до 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 до 6-13 до 16; 13:1-10; 14:8.

Од 1170 година (Пјер Валдо), делото на реформацијата до враќањето на Христос: Апо.2:19-20-24 до 29; 3:1 до 3; 9:1-12; 13:11 до 18 часот.

Помеѓу 1789 и 1798 година, казнената акција на францускиот револуционерен атеизам: Отк.2:22; 8:12; 11:7-13.

Империјата на Наполеон I : Апо.8:13.

Од 1843 година, тестот на адвентистичката вера и нејзините последици: Даниел 8:14; 12:11-12; Rev.3. Падот на традиционалниот протестантизам: Отк.3:1 до 3; неговата казна: Отк.9:1 до 12 (^{5-ти} *труба*). Блажени адвентистички пионери: Отк.3:4-6.

Од 1873 година, официјалниот благослов на универзалната адвентистичка институција на седмиот ден: Даниел 12:12; Отк.3:7; *Божјиот печат* : Отк.7; нејзината универзална мисија или пораки од трите ангели: Отк.14:7 до 13.

Од 1994 година, подложена на тест за пророчка вера, институционалната адвентистичка вера падна: Отк.3:14 до 19. Последица: се приклучи на протестантскиот табор отфрлен од 1844 година: Отк.9:5-10. Неговата казна: Отк.14:10 (*и тој ќе пие* ...).

Помеѓу 2021 и 2029 година, Трета светска војна: Даниел 11:40 до 45; Отк.9:13 до 19 (^{6-ти} *труба*).

Во 2029 година, крајот на времето на колективната и индивидуалната благодат: Апо.15.

Универзален тест на верата: неделниот закон наметнат: Отк.12:17; 13:11-18; 17:12-14; седумте последни неволји: Отк.16.

Во пролетта 2030 година, „*Армагедон*“: декрет за смрт и славно Христово враќање: Даниел 2:34-35-44-45; 12:1; Отк.13:15; 16:16. Седмата *труба* : Отк.1:7; 11:15-19; 19:11 до 19. *Седмата последна неволја* : Отк.16:17. *Жетвата* или занесот на избраните: Отк.14:14 до 16. *Гроздобер* или казнување на лажните верски учители: Отк.14:17 до 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Од пролетта 2030 година, седмиот милениум или големата сабота за Бога и неговите избраници: поразен, сатаната е врзан со синцири на пуста земја *илјада години* : Отк.20:1 до 3. На небото, избраните им судат на паднатите: Даниел 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Околу 3030 година, Страшниот суд: славата на избраните: Апо.21. *Втората смрт* на земјата: Даниел 7:11; 20:7 до 15. За обновената земја: Отк.22; Дан.2:35-44; 7:22-27.

Симболите на Рим во пророштвата

Нејасниот аспект на пророштвата се заснова на употребата на различни симболи иако тие се однесуваат на истиот ентитет. Затоа тие стануваат комплементарни, наместо да се исклучуваат едни со други. Ова му овозможува на Бога да го задржи мистериозниот аспект на текстовите и да ги конструира во скица различните аспекти на целната тема. Така е и со нејзината главна цел: Рим.

Во Дан.2, во визијата на статуата, таа е четвртата империја со симболот „*железни нозе*“. „*Железот*“ го одразува неговиот суров карактер и неговото латинско мото „DVRA LEX SED LEX“, преведено како: „законот е тежок, но законот е закон“. Дополнително, „*железните нозе*“ потсетуваат на појавата на римските легионери облечени во железни

награди на торзото, на главата, на рамениците, на рацете и на *нозете* , напредувајќи пеш во долги, организирани и дисциплинирани колони.

Во Дан.7, Рим, во неговите две пагански фази, републиканската и царската, сè уште е четвртата империја опишана како „ *страшно чудовиште со железни заби* “. Железото на нејзините заби ја поврзува со *железните нозе* на Дан.2 . Има и „ *десет рогови* “ кои претставуваат десет независни европски кралства кои ќе се формираат по падот на Римската империја. Ова е учењето дадено во Дан.7:24.

Дан.7:8 ја опишува појавата на единаесеттиот „ *рог* “ кој во пророштвото ќе стане главна цел на сиот божествен гнев. Го добива името „ *малиот рог* “, но, парадоксално, Дан.7:20 му припишува „ *поголем изглед од другите* “. Објаснувањето ќе биде дадено во Дан.8:23-24, „ *Овој дрзок и умешен цар... ќе успее во своите заложби; ќе ги уништи моќните и народот на светиите* “. Ова е само дел од дејствијата што Бог ги припишува на оваа втора римска доминација, која била постигната од 538 година, со воспоставувањето на папскиот режим кој ја наметнал римокатоличката вера преку царската власт на Јустинијан ¹ . Ќе мораме да ги забележиме сите обвинувања што Бог ги изнесува расфрлано, низ пророштвото, против овој автократски и деспотски, но религиозен режим што го претставува римската поперија. Ако Дан.7:24 го нарекува „ *различен од првиот* “, тоа е токму поради тоа што неговата моќ е религиозна и дека почива на лековерноста на моќниците кои се плашат од него и се плашат од неговото влијание кај Бога; што Дан.8:25 го припишува на „ *успехот на неговите итрини* “. Некои можеби сметаат дека е ненормално што го поврзувам кралот од Даниел 7 со кралот од Даниел 8. Затоа морам да ја покажам оправданоста на оваа врска.

Во Дан.8, повеќе не ги наоѓаме четирите царски наследства на Дан.2 и 7, туку само две од овие империи, згора на тоа јасно идентификувани во текстот: Медиската и Персиската империја, означена со „ *овен* “ и грчката империја. сликана од „ *коза* “ која и претходи на Римската империја. Во 323 година, умре големиот грчки освојувач Александар Велики, „ *големиот рог на козата се скрши* “. Но, без наследник, неговата империја е поделена меѓу неговите генерали. По 20 години војна меѓу нив, останала само 4 царства „ *четири рогови се издигнаа на четирите небесни ветрови за да го заменат* “. Овие четири рога се Египет, Сирија, Грција и Тракија. Во ова поглавје 8, Духот ни го претставува раѓањето на оваа четврта империја која, првично, беше само западен град, прво монархистички, а потоа републикански од - 510 година. кој апелираше за нејзина помош во римските колонии. Така, во стихот 9, под името „ *мал рог* “ што веќе го означува римскиот папски режим во Дан.7, доаѓањето на републиканскиот Рим во историјата на Истокот каде што е Израел, остварено преку неговата интервенција во Грција, „ *Еден од четирите рога* “. Како што само реков, беше повикан – 214 година да се реши спорот меѓу две грчки лиги, Ахајската лига и Етолската лига, а резултатот беше за Грција, губењето на нејзината независност и колонијалното ропство на Римјаните во – 146. Стих 9 ги евоцира последователните освојувања што ќе го направат овој мал град на Италија четвртата империја што ја прикажува „ *железото* “ во претходните

пророштва. Географската локација на расудувањето е онаа на Италија каде што се наоѓа Рим. Раѓањето на нејзините основачи, Ромул и Рем, има волчица која би ги доела. На латински зборот Лув е „лупа“ што значи волк, но и проститутка. Така, од неговото создавање овој град бил обележан од Бога за неговата двојна пророчка судбина. Ќе ја најдеме како волк во трлото на Исус, кој ќе ја спореди со проститутка во Отк.17. Потоа, неговото проширување кон нејзиниот „југ“ било постигнато со освојување на Јужна Италија (- 496 до - 272), а потоа излегувајќи како победник од војните водени против Картагина, денешен Тунис, од 264 п.н.е. Следната фаза кон нејзиниот „исток“ е нејзината интервенција во Грција како што штотуку видовме. Таму се опишува како „издигнување од еден од четирите рога“ на уништената грчка империја наследена од Александар Велики. Сè помокен, во – 63 година, Рим ќе заврши со наметнување на своето присуство и својата колонијална моќ на Јудеја, која Духот ја нарекува „најубавата земја“, бидејќи тоа е нејзино дело од нејзиното создавање по излегувањето на неговиот народ од Египет. Овој израз се повторува во Езек.20:6-15. Историска прецизност: уште еднаш, Хиркан го повикал Рим да се бори против својот брат Аристокбул. Трите римски освојувања опишани, во иста географска форма како оние на медо-персискиот „овен“ од истото поглавје, се во согласност со историското сведоштво. Затоа, целта поставена од Бог е постигната: изразот „малиот рог“ на Дан.7:8 и Дан.8:9 се однесува, во двете референци, на римскиот идентитет. Работата е демонстрирана и неспорна. На оваа сигурност, божествениот Дух ќе може да го заврши своето учење и своите обвинувања изнесени против овој папски религиозен режим, кој ги концентрира сите громови на небото на себе. Следството од папскиот Рим до царскиот Рим беше докажано во Дан.7, овде, во Дан.8, Духот ги прескокнува вековите што ги раздвојуваат, и од стих 10, тој повторно го таргетира папскиот ентитет, неговиот омилен смртен непријател; и тоа не без причина. Затоа што пристапува до христијанската религија на граѓаните на небесното царство собрани од Исус Христос: „Стани во војската небесна“. Работата беше остварена во 538 година со царскиот декрет на Јустинијан I^{кој} му понуди на Вигилиј I^{религиозна} власт и папскиот престол на Ватикан. Но, вооружен со оваа моќ, тој дејствува против светиите Божји, кои ги прогонува во името на христијанската религија, како што ќе прават неговите историски наследници речиси 1260 години (помеѓу 538 и 1789-1793 година). Историската прецизност ја потврдува точноста на ова траење, знаејќи дека декретот е напишан во 533 година. Затоа, 1260-те години, според оваа пресметка, завршија во 1793 година, годината кога во револуционерниот „Терор“ беше прогласено укинување на римската црква. „Таа предизвика некои од ѕвездите да паднат на земја и ги прегази“. Сликата ќе биде направена во Отк.12:4: „Неговата опашка одвлече третина од небесните ѕвезди и ги фрли на земјата“. Клучевите се дадени во Библијата. Што се однесува до ѕвездите, тие се во 1. Мојсеева 1:15: „Бог ги постави на небесниот простор за да ја осветли земјата“; во 1. Мој.15:5 тие се споредуваат со семето на Авраам: „Погледни кон небото и изброј ги ѕвездите, ако можеш да ги изброиш;

такви ќе бидат вашите потомци “; во Дан.12:3: „ *Оние кои ги поучуваат мнозина за праведност ќе светат како ѕвезди засекогаш и секогаш* “. Зборот „ *опашка* “ ќе добие големо значење во Апокалипсата на Исус Христос, бидејќи го симболизира и означува „ *пророкот кој поучува лаги* “, како што ни открива Исаија 9:14, отворајќи го на тој начин нашето разбирање за кодираната порака божествена. Затоа, папскиот режим на Рим, низ вековите на неговата доминација и од неговото потекло, е предводен од лажни пророци, според светиот и праведен суд објавен од Бога.

Во Дан.8:11, Бог го обвинува папството дека се крева против Исус Христос, единствениот „ *Поглавар на владетелите* “, како што јасно ќе покаже стихот 25, исто така цитиран како „ *Цар на кралевите и Господар над господарите* “, во Отк. :14; 19:16. Читаме: „ *Таа стана до капетанот на војската, му го одзеде вечното и ја преврте основата на неговото светилиште* “. Овој превод се разликува од сегашните преводи, но има заслуга што строго го почитува оригиналниот хебрејски текст. И во оваа форма, Божјата порака добива конзистентност и прецизност. Терминот „ *вечно* “ овде не се однесува на „жртвување“, бидејќи овој збор не е напишан во хебрејскиот текст, неговото присуство е недозволено и неоправдано; згора на тоа, го искривува значењето на пророштвото. Навистина, пророштвото е насочено кон христијанската ера во која, според Дан.9:26, *жртвите и приносите* биле укинати. Овој термин „ *вечен* “ се однесува на ексклузивната сопственост на Исус Христос, која е неговото свештенство, имено, неговата моќ како посредник во корист само на неговите избраници кои тој ги идентификува и избира. Меѓутоа, земајќи го ова тврдење, папскиот режим ги благословува проклетите и ги проколнува благословените од Бога кои лажно ги обвинува за ерес, поставувајќи се себеси како модел на божествената вера; тврдење тотално оспорено од Бог во неговото пророчко откровение кое го обвинува, во Дан.7:25, за „ *формирање на дизајнот за промена на времето и законот* “. Според тоа, ерес е во целокупното дело на папскиот режим, со што е недостојно да се носи или да се изрече каков било верски суд. Затоа, *вечното* е во согласност со учењата на Евр.7:24, „ *непреносливото свештенство* “ на Исус Христос. Затоа папата не може да бара пренос на својата моќ и авторитет од Бога во Исус Христос; затоа можел само нелегално да му го украде со сите последици што ќе ги има таквата кражба, за него и за оние што ги заведува. Овие последици се откриени во Дан.7:11. На последниот суд, тој ќе ја доживее „ *втората смрт, фрлена жива во огненото и сулфурното езеро* “, со која долго време се закануваше себеси, монарсите и сите луѓе, за да му служат и да се плашат од него *погледна поради арогантните зборови што ги зборувааше рогот, и додека гледав, сверот беше убиен, а неговото тело беше уништено, предадено на огнет за да се запали* “. За возврат, Откровението на Апокалипсата ќе ја потврди оваа реченица за праведниот суд на навредениот и фрустрираниот вистински Бог, во Отк.17:16; 18:8; 19:20 часот. Избрав да преведам, „ *и ја соборив основата на неговото светилиште* “ поради духовната природа на обвинувањата против папскиот режим. Навистина, хебрејскиот збор „мекон“ може да се преведе како:

место или основа . И во случајот што се појавува, тоа е навистина *основата на духовното светилиште* кое е превртено. Овој термин „ *основа* “ се однесува, според Еф.2:20-21, на самиот Исус Христос, „ *главниот камен на аголот* “, но исто така и на целата апостолска основа во споредба со духовна зграда, имено, „ *светилиште* “ сопственост на Исус Христос, изграден од Бога на него. Според тоа, наводното наследство на Свети Петар е противречно од самиот Бог. За Попери, единственото наследство на Петар е продолжувањето на делото на неговите целати кои го распнале по неговиот божествен Учител. Неговиот инквизициски режим верно го репродуцираше почетниот пагански модел. Откако ги „ *промени времињата и законот* “ што Бог ги воспостави, овој нетолерантен и суров режим, чијшто убијци беа одредени папски глави, озлогласените криминалци, како Александар VI Боргија и неговиот син Цезар, целат и кардинал, сведочи за интегралната ѓаволска природа на римокатоличката папска институција. Огромни масакри на мирољубиви луѓе беа пуштени од оваа религиозна власт, со присилно преобраќање, под смртна казна, а верските наредби на крстоносните војни водеа против муслиманите кои ја окупираа земјата Израел; земја проколната од Бога уште од 70-та година, каде што Римјаните дојдоа да ја уништат „ *грамот и светоста* “, во согласност со она што е објавено во Дан.9:26, како резултат на отфрлањето на Месијата од страна на Евреите . „ *Основата на неговото светилиште* “ се однесува на сите доктринарни вистини што ги примиле апостолите кои им ги пренеле на идните генерации преку светите списи на новиот завет; вториот од Божјите „ *двајца сведоци* “, според Отк.11:3. Од овој тивок сведок, Попери ги задржа само имињата на хероите на библиската вера кои ги обожува и мноштвото им служи со своите мноштво следбеници. Вистината според Рим е забележана, делумно, во нејзиниот „мисал“ (водич за мисата), кој ги заменува Божјите „ *двајца сведоци* “; списите на старите и новите завети кои заедно ја сочинуваат Светата Библија против која таа се борела убивајќи ги своите верни следбеници.

Стих 12 од Дан.8 ќе ни открие зошто самиот Бог бил принуден да ја создаде оваа одвратна и одвратна религија. „ *Војската беше предадена со вечното поради гревот* “. Така, ужасните и одвратни постапки на овој режим постоеа, по желба Божја, со цел да се казни „ *гревот* “ што е, според 1. Јованово 3:4, престап на законот. И тоа е дејство кое веќе му се припишува на Рим, но во неговата паганска империјална фаза, бидејќи толку сериозниот грев, кој заслужува таква казна, го допре Бога на две крајно чувствителни точки: неговата слава како Бог творец и Победник во Христа. Ќе видиме во Отк.8:7-8 дека воспоставувањето на папскиот режим во 538 година претставува втора казна, нанесена од Бога и проречена од предупредувачкиот симбол на „ *втората труба* “. Друга казна претходи, постигната со варварските инвазии на Европа кои станаа неверно христијански. Овие дејствија кои се протегаат помеѓу 395 и 476 година, причината за изречените казни сè уште се наоѓа пред 395 година. Така, се потврдува датумот на 7 март 321 година, во кој на паганскиот римски император Константин I ' од кого бил понуден мир. христијаните од

империјата, наредиле со декрет да се напуштат практикувањето на саботата што тој го заменил со остатокот од првиот ден. Сега, овој прв ден беше посветен на паганското обожавање на непобеденото обожено сонце. Бог одеднаш претрпе двоен гнев: загубата на неговата сабота, спомен на неговото дело како творец и неговата конечна победа над сите негови непријатели, но исто така, на негово место, продолжувањето на паганската чест изречена на првиот ден, во самиот редовите на учениците на Исус Христос. Малкумина ќе ја разберат важноста на грешката, затоа што мораме да сфатиме дека Бог не е само творец на животот, тој е и творец и организатор на времето и само за таа цел ги создал ѕвездите на небото. Сонцето се појавува четвртиот ден за да ги означат деновите, месечината за да ја одбележи ноќта, а сонцето повторно и ѕвездите за да ги означат годините. Но, неделата не е обележана со ѕвезди, таа се заснова исклучиво на суверена одлука на творецот Бог. Затоа ќе го претставува знакот на неговиот авторитет и Бог ќе се погрижи за тоа.

Светлина во сабота

Внатрешната организација на седмицата е исто така израз на неговата божествена волја и Бог навреме ќе се сети на тоа во текстот на својата четврта заповед: „*Запомни го денот на одмор за да го чуваш свет. Имаш шест дена да ја извршиш целата своја работа, но седмиот е денот на Господа, твојот Бог, немој да вршиш никаква работа во тој ден, ниту ти, ниту жената твоја, ниту твоите деца, ниту туѓинците; е внатре во твоите порти, зашто Господ ги создаде небото и земјата и морето и сè што е во нив за шест дена; затоа го благослови седмиот ден и го освети*“.

Погледнете внимателно, во овој цитат се работи само за броевите „шест и седум“; зборот сабота не се ни спомнува. И во неговата „седма“ форма, реден број, Создателот Законодавец инсистира на ставот дека оваа седма напорен ден. Зошто ова инсистирање? Ќе ви дадам причина да го промените, доколку е потребно, вашиот став за оваа заповед. Бог сакал да го обнови времето што го воспоставил од основањето на светот. И ако толку многу инсистира, тоа е затоа што неделата е конструирана според сликата на целото време на неговиот спасувачки проект: 7000 години или поточно 6000 + 1000 години. Бидејќи го искривил својот план за спасение, удирајќи двапати во карпата Хорив, Мојсеј бил спречен да влезе во земниот Ханаан. Ова беше лекцијата што Бог сакаше да ја даде за неговата непослушност. Од 1843-1844 година, одморот на првиот ден ги носи истите последици, но овој пат го спречува влегувањето во небесниот Ханаан, наградата за верата на избраните понудена со помирувачката смрт на Исус Христос. Овој божествен суд паѓа врз бунтовниците, бидејќи, како и акцијата на Мојсеј, остатокот од првиот ден не е во согласност со планот што го програмира Бог. Имињата може да се менуваат без многу последици, но карактерот на броевите е нивната непроменливост. За Создателот Бог, кој го надгледува неговото создавање, прогресивната прогресија на времето се одвива низ последователни недели од седум дена. Непроменливо, првиот ден ќе остане прв ден, а „седмиот“ ќе остане „седми“. Секој ден вечно ќе ја задржи вредноста што Бог му ја дал од самиот почеток. И Битие нè учи, во поглавје 2, дека седмиот ден е предмет на одредена судбина: тој е „осветен“, односно издвоен. Досега човештвото ја игнорирало вистинската причина за оваа посебна вредност, но денес во нејзино име давам Божјо објаснување. Во негова светлина, Божјиот избор е разјаснет и оправдан: седмиот ден го пророкува седмиот милениум од божествениот глобален проект од 7000 соларни години, од кои последните „иљада години“ наведени во Апо.20, ќе ги видиме избраниците на Исус Христос влезат во радоста и присуството на нивниот сакан Учител. И оваа награда ќе биде добиена благодарение на Исусовата победа над гревот и смртта. Осветената сабота повеќе не е само

спомен на создавањето на нашиот земен универзум од Бога, таа, исто така, секоја недела го означува напредокот кон влезот во царството небесно каде, според Јован. 14:2-3, Исус „ *подготвува место* “ за неговите сакани избраници. Еве една многу убава причина да го сакаме и да го почитуваме на овој свет седми ден, кога се појавува да го означи крајот на нашите седмици, на зајдисонце, на крајот на 6-тиот ^{ден}.

Отсега па натаму, кога ќе ги прочитате или слушнете зборовите од оваа четврта заповед, мора да го слушнете зад зборовите на текстот, како Бог им вели на луѓето: „Имате 6000 години да ги направите делата на верата на избраните, бидејќи имате од ова време стигна до крајот, времето од **1000 години** од **седмиот милениум** повеќе нема да ти припаѓа; ќе продолжи само за моите избраници кои влегоа во мојата небесна вечност, со помош на вистинската вера признаена од Исус Христос“.

Така, саботата се појавува како симболичен и пророчки знак на вечниот живот резервиран за откупените на земјата. Исто така, Исус го илустрирал тоа со „ *големиот бисер* “ од неговата парабола цитирана во Мат.13:45-46: „ *Небесното царство сè уште е како трговец кој бара убави бисери. Тој најде бисер од голема цена ; и отиде, продаде сè што имаше и ја купи* “. Овој стих може да добие две инверзни објаснувања. Изразот „ *царство небесно* “ го означува Божјиот спасувачки проект. Во сликањето на својот проект, Исус Христос се споредува себеси со „ *бисер* “ „ *трговец* “ кој го бара *бисерот* , најубавиот, најсовершениот и, следствено, оној што ја добива највисоката цена. За да го пронајде овој редок, а со тоа и скапоцен *бисер* , Исус го остави небото и неговата слава и на земјата по цена на својата ужасна смрт, ги откупи овие духовни бисери за да станат негова сопственост за вечност. Но, обратно, *трговецот* е избраниот кој е жеден за апсолутното, за божественото совршенство кое ќе биде награда на вистинската вера. Овде повторно, за да ја добие оваа награда на небесното звање, тој ги напушта суетните и неправедни земни вредности за да се посвети на Бога на Создателот да му приреди обожавање што му е угодно. Во оваа верзија, *бисерот од голема цена* е вечниот живот што го понудил Исус Христос на своите избраници во пролетта 2030 година.

овој *бисер од голема цена* може да се однесува само на последната ера на адвентизмот; оној чии последни претставници ќе живеат до вистинското враќање на Исус Христос. Ова е причината зошто овој *скапоцен бисер* ги спојува саботата, враќањето на Христос и светоста на последните избраници. Доктринарното совршенство пронајдено во оваа последна ера им дава на светците ликот на *бисерот* . Нивното специфично искуство на влегување во вечноста жив ја потврдува оваа *бисерна слика* . И нивната приврзаност кон седмиот ден сабота, за која знаат дека го пророкуваат седмиот милениум, им дава на саботата и седмиот милениум лик на единствен скапоцен скапоцен камен со кој ништо не може да се спореди освен „ *бисер од голема цена* “. Оваа идеја ќе се појави во Отк.21:21: „ **Дванаесетте порти беа дванаесет бисери ; секоја врата беше од една мониста** . Градскиот плоштад беше чисто злато, како проѕирно стакло . Овој стих ја нагласува единственоста на стандардот за осветување што го

бара Бог, а во исто време, единствената награда за добивање вечен живот преку нивното влегување во саботата на седмиот милениум преку симболични „ *порти* “ кои ги прикажуваат адвентистичките испити на верата. Последните откупени не се ништо подобри од оние што им претходеа. Тоа е само доктриналната вистина што Бог им ја објавил што го оправдува нивниот лик на *бисер* кој го наследува оној на исечените *скапоцени камења* . Бог никогаш не прави исклучок за луѓето, но, во зависност од засегнатото време, го задржал правото да направи исклучок од стандардот на светост потребен за да се добие спасение. Испитуваната христијанска ера главно се однесува на времето означено со враќањето на гревот религиозно формализиран уште од воспоставувањето на римскиот папски режим, односно од 538 година . на саботата не беше припишана сè додека декретот од Дан.8:14 стапи на сила, од пролетта 1843 година. Во суптилна алузија, купувањето на бисерот го предлага Исус во Отк.3:18: „ *Те советувам да купиш од мене злато проверено во оган, за да се збогатиш и бели облеку, за да се облечеш и да не се појави срамот од твојата голоотија, и спаси помажи ги очите, за да видиш .*” Овие работи, кои Исус ги нуди на оние на кои им недостигаат, ги сочинуваат елементите кои на избраниот му го даваат неговиот симболичен аспект на „ *бисер* “ во очите и судот на Господ Исус Христос. „ *Бисерот* “ мора да се „ *купи* “ од Него, не се добива бесплатно. Цената е цената на самоодрекувањето, основата на борбата за вера. Во соодветниот редослед, Исус предлага да се продаде вера проверена со искушение што на избраниот му го дава неговото духовно богатство; неговата чиста и непрекорна праведност која ја покрива духовната голоотија на помилуваниот грешник; помошта на Светиот Дух кој ги отвора очите и интелигенцијата на грешниот човек за проектот откриен од Бога во неговите свети библиски списи.

Во времето на 6000 години од христијанската ера, Бог чекал до крајот на овој земен циклус за да ги натера неговите последни избраници да ја откријат величественоста на неговиот свет седми ден или сабота посветена за неговиот одмор. Избраните функционери кои го разбираат неговото значење сега ги имаат сите причини да го сакаат и да го почитуваат како подарок од Исус Христос. Што се однесува до оние на кои тоа не им се допаѓа и се борат со него, тие ги имаат и ќе ги имаат сите причини да го мразат бидејќи тоа ќе го означи крајот на нивното животинско земно постоење.

Декретот од Даниел 8:14

Дан.8:12 продолжува, велејќи: „*Рогот ја фрли вистината и успеа во своите потфати*“. „*Вистината*“ е, според Пса.119:142, „*законот*“. Но, тоа е и апсолутно спротивно на „*лагата*“ која, според Иса.9:14, го карактеризира папскиот „*лажен пророк*“ со терминот „*опашка*“ што директно го обвинува во Отк.12:4. Всушност, таа ја фрла вистината на земја за да ги постави нејзините религиозни „*лаги*“ на нејзино место. Неговите „*зафати*“ можеле само „*да успеат*“, бидејќи самиот Бог го предизвикал неговото појавување за да го казни христијанското неверство практикувано од 7 март 321 година.

Стиховите 13 и 14 ќе добијат витално значење до крајот на светот. Во стих 13, светците се прашуваат колку долго ќе трае изнудувањето на „*вечниот*“ и „*уништувачки грев*“; работи кои штотуку ги идентификувавме. Но, да се задржиме малку на овој „*погубен грев*“. Разорувањето во прашање е она на човечките души или животи. На крајот, целото десеткувано човештво ќе ја остави, во текот на „*илјада години*“ од седмиот милениум, планетата земја во нејзината оригинална форма „*безформна и празна*“ што ќе и вреди, во Апо.9:2-11, 11: 7, 17:8 и 20:1-3, името „*длабоко*“ од 1. Мој. 1:2.

„*Светците*“ прашуваат и до кога ќе се *гази* „*христијанската*“ „*светост и домаќин*“? “. Во оваа сцена, овие „*светци*“ се однесуваат како верни Божји слуги, анимирани како Даниел, кој е даден како пример во Дан.10:12, за легитимната желба „*да разбере*“ божествениот проект. Тие добиваат за трите споменати теми, единствен одговор даден во стих 14.

Според поправките и подобрувањата што Бог ме наведе да ги направам од оригиналниот хебрејски текст, одговорот е даден: „*До вечерното утро, две илјади и триста, и светоста ќе биде оправдана*“. Веќе го нема, нејасниот текст на традицијата: „*До две илјади и триста вечери и утра и светилиштето ќе биде прочистено*“. Веќе не станува збор за *светилиште* туку за **светост**; понатаму, глаголот „*прочистен*“ се

заменува со „ **оправдано** “: „, а третата промена се однесува на изразот „ **вечерно утро** “ кој е навистина еднина во хебрејскиот текст. На овој начин, Бог го отстранува секое оправдување од оние кои се обидуваат да го променат вкупниот број делејќи го со два, тврдејќи дека ги одделуваат вечерите од утрата. Неговиот пристап се состои од претставување на пресметковната единица „ **вечерно утро** “ што дефинира 24-часовен ден во Gen.1. Дури тогаш Духот го открива бројот на оваа единица: „2300“. Така е заштитен вкупниот број на наведени пророчки денови. Глаголот „ **оправдано** “ го има својот корен, на хебрејски, зборот „**правда**“ „**цедек**“. Затоа, преводот што го предлагам сам по себе е оправдан. Потоа, грешката во врска со хебрејскиот збор „**кодеш**“ го преведува овој термин како „ **светилиште** “ што на хебрејски е „**микдаш**“. Зборот „ **светилиште** “ е добро преведен во стихот 11 од Даниел 8, но нема место во стиховите 13 и 14 каде што Духот го користи зборот „**кодеш**“ што мора да се преведе како „ **светост** “.

Кога знаеме дека „ **уништувачкиот грев** “ конкретно го таргетира напуштањето на саботата, самата цел на одредено божествено **осветување** , овој збор „ **светост** “ значително го осветлува значењето на пророчката порака. Бог објавува дека на крајот од наведените „ **2300 вечери и утра** “, ќе бара почитување на остатокот од неговиот вистински „ **седми ден** “, **од секој човек што тврди дека е светост и „ вечна правда** “ добиена од Исус. Крајот на „ **уништувачкиот грев** “ вклучува откажување од религиозното обожаване во недела, поранешниот ден на сонцето, воспоставено од Константин I ' паганскиот император. Бог на тој начин повторно ги воспоставува доктринските норми на спасението што преовладувале во времето на апостолите. Само овој термин „ **светост** “ ги опфаќа сите доктринарни вистини на темелите на христијанската вера. Имајќи го како модел и потекло учењето дадено на Евреите, христијанската вера носи само ново, замена на животинските жртви, со крвта пролеана од Исус Христос на милосрдие скриено во подземната пештера сместена под неговите нозе на Голгота, како му беше задоволство на нашиот Спасител да му открие и да му покаже, на својот слуга Рон Вајат, во 1982 година. Откривањето на темите засегнати со зборот „ **светост** “ е прогресивно и се протега во текот на целиот живот, но бидејќи 2018 година, ова време е броено и ограничено, а денес, во 2020 година, остануваат уште само 9 години за враќање на сите аспекти.

Даниел 8:14 е душеубиствен декрет, бидејќи промената на Божјиот суд резултира со губење на Христовата понуда за спасение за сите практикувачи на римокатоличката недела христијани. Затоа, духот на наследената традиција ќе предизвика вечна смрт на мноштво, кои најчесто не се свесни за нивната осуда од Бога. Токму тука покажувањето на љубовта кон вистината му дозволува на Бога да ја означи „ **разликата** “, во врска со судбината што ги погодува „ **оние што му служат и оние што не му служат** (Мал.3:18)“.

Некои бунтовни духови ќе сакаат да ја оспорат самата идеја за промена што му се припишува на Бог, кој самиот изјавува: „ **Јас не се менувам** “, во Мал.3:6. Тогаш мораме да сфатиме дека промената постигната

во 1843-1844 година се состои само од повторно воспоставување на оригинална норма долго искривена и трансформирана . Затоа благословот на избраните од реформацијата, припишан и покрај нивните несовршени дела, претставува исклучителен карактер, чијшто доктринален аспект не може да се претстави како модел на вистинската вера. Овој конкретен суд за раните реформатори е толку исклучителен што Бог го зема и го открива во Отк. 2:24 каде што им рекол на протестантите, пред 1843 година: „ *Не ви полагам друг товар, само она што го имате, чувајте го до доаѓам .*”

„ *Тешкото* “ поврзано со влегувањето во примена на оваа уредба од Дан.8:14 е толку „ *голема* “ што Бог ја сигнализира со најавата за три „ *големи неволји* “ во Отк.8:13. И со такви сериозни последици, итно е да се знае датумот на неговото стапување во сила. Токму тоа го интересираа „ *светците* “ од Дан.8:13. Времетраењето сега се открива како пророчки „ *2300 дена* “, или 2300 вистински соларни години, според кодот даден на Езекиел, современиот пророк на Даниел (Езек.4:5-6). Ова поглавје 8, чија тема се состои од ставање крај на римскиот „ *грев* “, ќе ги најде елементите што му недостигаат во Дан.9 каде, исто така, ќе биде прашање „ *да се стави крај на гревот* “, но овој пат, на „ *првичниот грев* кој предизвика губење на вечниот живот, уште од Адам и Ева. Операцијата ќе се заснова на земното служење на Месија Исус и на доброволното принесување на неговиот совршен живот, како откуп за гревовите на неговите избраници, а јас прецизирам, само од нив. Времето на неговото доаѓање меѓу луѓето е одредено со пророштво во пророчки денови. Пораката се однесува на приоритетниот еврејски народ бидејќи е во сојуз со Бога. Тој му дава на еврејскиот народ „*да стави крај на гревот* “, период од „ *седумдесет недели* “ кои претставуваат 490 реални денови-години. Но, исто така, укажува на средствата за датирање на почетната точка на пресметката. „ *Откако беше објавено дека Ерусалим ќе се изгради, до помазаниците, има... (7 + 62 = 69 седмици)* “. Тројца персиски кралеви го дале ова овластување, но само третиот, Артаксеркс I ' целосно го исполнил според Езра 7:7. Неговиот кралски декрет бил објавен во пролетта 458 п.н.е. Терминот од 69 седмици го става почетокот на службата на Исус Христос во 26-та година. Особено насочени кон последните „*седум години*“ резервирани за делото на Исус, кој преку својата помирувачка смрт ги воспоставува основите на новиот завет, Духот ја прикажува во стихот 27 од Дан.9, оваа „ *недела* “ од денови-години „ *во средината* “ на која, со својата доброволна смрт, „ *престанува жртвата и приносот* “; понудените работи до Исус Христос, за откупување на гревовите. Но, неговата смрт доаѓа пред сè друго за „ *да стави крај на гревот* “. Како треба да ја разбереме оваа порака? Бог нуди демонстрација на својата љубов која ќе ги освои срцата на неговите избраници кои, со возвратна љубов и признание, ќе се борат со негова помош против гревот. 1 Јован 3:6 потврдува, велејќи: „ *Кој пребива во него, не прави грев; кој греши, не го видел, ниту го познавал .*” И тој ја засилува својата порака со многу други цитати.

На доктринарно ниво, новиот сојуз изграден од Исус Христос само го заменува стариот. Така, и двата завети почиваат на истата пророчка основа

откриена во Дан.9:25. Според тоа, датумот - 458 може да послужи како основа за пресметување на 70-те недели утврдени за еврејскиот народ, но и за оние од 2300-те вистински денови-години на Дан.8:14 кои се однесуваат на христијанската вера. Благодарение на оваа датирана прецизност, можеме да ја утврдиме смртта на Месијата за 30 година, а за 1843 година влегувањето во примена на декретот од Дан.8:14. Двете пораки доаѓаат за „да се стави крај на гревот“ со вечни смртни последици за оние кои упорно ги игнорираат, една како друга, додека не ги удри смртта, или по крајот на времето на колективната и индивидуалната благодат што ќе му претходи на славно враќање на Исус Христос. До оваа последна точка, животот дозволува искрени преобразби кои овозможуваат пристап до статусот на избраните.

Р поправка за Апокалипса

Пишувањето на книгата е целосно направено од Бога. Тој ги избира зборовите и во Отк. 22:18-19 ги предупредува преведувачите и книжниците кои ќе бидат одговорни за пренесување или препишување на оригиналната приказна, од генерација на генерација, дека најмала промена во зборовите ќе влијае на нив ќе вреди да се изгуби спасението. Значи, овде имаме многу особено дело со многу висока светост. Мојам да го споредам со циновска „загатка“ чие склопување не би можело да се заврши доколку се измени и најмалото оригинално парче. Затоа, делото е божествено колосално и според својата природа, сè што вели Бог таму е вистина, но вистинито за завршувањето на неговиот спасувачки проект; затоа што ова пророштво им го упатува на своите „слуги“, поточно „*своите робови*“ за крајот на светот. Пророштвото ќе може да се толкува само кога пророкуваните елементи се на пат да се исполнат или, во најголем дел, да се остварат.

Должината на целокупното време во кое требаше да трае божествениот спасувачки проект отсекогаш била игнорирана од луѓето. На тој начин, во секое време, Божјиот слуга би можел да се надева дека ќе биде сведок на крајот на светот, а Павле сведочи за тоа со своите зборови: „*Вака велам, браќа, дека времето е кратко*“ ; за отсега оние кои имаат жени да бидат како оние кои немаат, оние кои плачат како да не плачат, оние кои се радуваат како да не се радуваат, оние кои купуваат како не поседуваат

и оние кои го користат светот како да не го користат, за обликот од овој свет поминува (1 Кор. 7:29 до 31).

Имаме предност пред Павле да се најдеме во ова време кога Бог ќе стави крај на неговиот избор на вечни избрани. И денес неговиот инспириран совет треба да биде спроведен од вистинските избраници на нашата последна доба. Светот ќе помине, а само вечниот живот на избраните ќе продолжи. Исто така, зборовите Божји во Христа, „*Јас доаѓам брзо*“, во Отк.1:3, се вистинити, совршено оправдани и приспособени за ова последно време што е наше; девет години по неговото враќање, во времето на пишувањето на овој текст.

Видовме во Дан.7:25 дека целта на Рим беше „да ги промени времињата и божествениот закон“. Разбирањето на тајните на Апокалипсата на Исус Христос, дадено на апостол Јован, затворен на островот Патмос, во суштина се заснова на знаењето за вистинското време што го воспоставил Бог. Според тоа, темата на времето е основна за разбирање на Апокалипсата, која Бог ја структурира на овој поим за време. Затоа тој ќе игра на непрецизноста на овие податоци за книгата да го задржи својот безопасен мистериозен карактер што ќе и овозможи да ги помине 20-те века од нашата ера без да биде уништена од ентитетите обвинети и осудувани. Променетите времиња, а особено календарот воспоставен од Рим на лажен датум поврзан со раѓањето на Исус, не дозволиле избраните да бидат измамани кога ги толкуваат божествените пророштва; тоа затоа што Бог во своите пророштва прикажува времетраење чиј почеток и крај се засноваат на историски дејства лесно препознатливи и датирани од специјалисти историчари.

Но, во Апокалипсата, поимот време е суштински, бидејќи целата структура на книгата почива на неа. Така, како резултат на тоа, неговото разбирање зависеше од правилното толкување на саботата побарана и обновена од Бог во 1844 г. седмиот милениум, на Бога и неговите избраници, темата на Отк.20. Според стихот 2Пе.3:8, „еден ден е како илјада години, а илјада години се како еден ден“, врската воспоставена помеѓу сликата на седумте дена на создавањето откриена во 1. и 2. и седумте илјадници години од целокупното време на божествениот проект, само го овозможија моето разбирање за составувањето на структурата на книгата. Со ова знаење, пророштвото станува појасно и ги открива, бисер по бисер, сите негови тајни.

Така, пророштвата оживува и оживува само ако пораката може да се поврзе со датум во историјата на христијанската ера. Тоа ми дозволи да го сфатам вдахновението на Светиот Дух Божји во Исус Христос. Исто така, може ли да ја прогласам оваа „мала книга, отворена“, потврдувајќи го остварувањето на божествениот план објавен во Отк.5:5 и 10:2.

Во однос на нејзината архитектура, визијата Апокалипса го опфаќа времето на христијанската ера помеѓу крајот на апостолското време, околу 94 и крајот на седмиот милениум кој ќе го наследи конечното враќање на Исус Христос во 2030 година. Затоа, ја споделува со Даниел поглавја 2, 7, 8, 9, 11 и 12 преглед на христијанската ера. За христијаните, главното учење

добиено од проучувањето на оваа книга е клучниот датум на пролетта 1843 година, воспоставен од Дан.8:14, но и есента 1844 година во која заврши судењето на верата. Повторно од есента 1844 година Бог ги постави темелите на адвентистичката вера на седмиот ден. Овие два датуми се толку важни што Бог ќе ги искористи за да ја структурира својата визија за Откровението. За целосно да ја разбереме вредноста на овие два блиски датуми, мора да се поврземе со почетокот на тестот на верата за пророчката реч во 1843 година. Првите духовни жртви паднаа на овој датум преку нивното презирно отфрлање на првата адвентистичка објава на Вилијам Милер. Но, времето на судење им нуди втора шанса со својата втора најава за враќањето на Исус за 22 октомври 1844 година. На 23 октомври судењето завршува и на тој начин Божиот суд може да се формулира и открие. Колективниот тест е завршен, но индивидуалната конверзија сè уште е можна. Покрај тоа, всушност, сите адвентисти го набљудуваат римскиот неделен одмор кој сè уште не е идентификуван како грев. И саботата постепено се прифаќа од адвентистите поединечно, без нејзината главна улога да биде реализирана од сите адвентисти. Ова размислување ме наведува да се залагам за крајот на лажната протестантска вера, датумот на пролетта 1843 година и за почетокот на адвентизмот благословен од Бога, есенскиот датум на 23 октомври 1844 година. Веќе, меѓу Евреите, пролетта и есента биле поврзани со создавање на фестивали кои славеа дијаметрално спротивни комплементарни теми; вечната правда на закланото „јагне“ на „Пасха“ на пролетта, од една страна, и крајот на гревот на „козата“ убиена за „денот на помирувањето“ на гревовите, на есента, на друго место. Двата верски празници го нашле своето исполнување во Пасхата во 30-тата година во која Месијата Исус го дал својот живот. Пролетта од 1843 година и 22 октомври 1844 година се исто така поврзани по значење бидејќи целта на тестот на верата е „да се стави крај на гревот“ според Дан.7:24; она што ја сочинува омразната практика на неделен одмор на првиот ден, додека Бог го одредил за седмиот што дури и го осветил за оваа употреба, од крајот на првата недела на земното создавање; во 2021 година, 5991 година пред нас.

Ние, исто така, можеме да го фаворизираме датумот на декретот од Даниел 8:14 кој го дефинира датумот на пролетта 1843 година. За да го оправдаме овој избор, мораме да земеме во предвид дека овој момент ги прекинува сите дотогаш воспоставени односи меѓу Бога и неговите созданија; Бог, кој презеде, од овој датум, конечна селекција изградена на две последователни адвентистички објави. Од пролетта 1843 година, требаше да се одржи сабота, но Бог немаше да им ја даде на победниците на тестот до есента 1844 година, како благословен и осветен знак дека тие му припаѓаат, во согласност со библиското учење на Езе.20:12-20, како што видовме претходно.

Во оваа книга, поглавје 5 има за цел да не потсети дека, без победата платена од Исус Христос, „*Божјето Јагне*“, сета божествена помош, целата откриена светлина би била невозможна, и затоа, ниту една човечка душа не би можела да биди спасен. Неговата пророчка светлина ги спасува неговите избраници исто колку и неговото доброволно прифатено

распнување. Верата во неговата жртва ни ја припишува неговата „ вечна правда “ според Дан.7:24, но неговото Откровение го осветлува нашиот пат и ни ги покажува духовните стапици што ги постави ѓаволот, за да нè натера да ја споделиме неговата ужасна судбина. Во овој случај, спасението добива конкретна форма.

Еве еден пример за овие суптилни стапици. Библијата со право се гледа и се смета за пишана реч Божја. Меѓутоа, овие зборови ги напишале луѓе нурнати во контекстот на нивното време. Меѓутоа, ако Бог не се промени, неговиот непријател ѓаволот, сатаната, со текот на времето привремено ја менува својата стратегија и однесување кон Божјите избраници. Затоа, во негово време, ѓаволот делуваше како слика на „ змеј “ на неговата отворена прогонувачка војна, но само за тоа време, Јован можеше да изјави во 1. Јованово 4:1 до 3: „ *Возљубени, не верувајте во секој дух; но тестирајте ги духовите дали се од Бога, зашто многу лажни пророци излегоа во светот. Препознајте го Божјиот Дух во ова: секој дух што признава дека Исус Христос дошол во тело е од Бога; и секој дух што не го исповеда Исус не е од Бога, тој е од антихристот, за чие доаѓање сте слушнале, и кој сега е веќе во светот.* » Според неговите зборови, Јован прецизира „ дојди во тело “ само за да го идентификува Христос од неговото сведочење на очевидец. Но, неговата потврда „ *секој дух кој признава дека Исус Христос дошол во тело е од Бога* “ ја изгуби својата вредност откако христијанската религија падна во отпадништво и грев од 7 март 321 година, со напуштање на практиката на вистинската сабота на вистинскиот седми ден посветен од Бога. Практикувањето на гревот, сè до 1843 година, ја намали вредноста на „ *исповедањето на Исус Христос дошол во тело* “ и од истиот тој датум, му ја одзеде секаква вредност; последните непријатели на Исус Христос тврдат дека го користат **неговото „ име “** како што објавил во Мат.7:21 до 23: „ *Не секој што ми вели Господи, Господи, ќе влезе во царството небесно, туку само оној што го прави волјата на мојот Отец кој е на небесата. Многумина ќе ми речат во тој ден: Господи, Господи, зар не пророкувавме во Твое име ? Зар не истеравме демони преку твоето име ? И зарем не направивме многу чуда преку твоето име ? Тогаш отворено ќе им кажам: **Никогаши не ве познавав, отстапете од мене, вие што правите беззаконие*** “. „ **Никогаши не се знаеше** “! Затоа, овие „ чуда “ ги извршиле ѓаволот и неговите демони.

Апокалипсата резиме

Во прологот на поглавје 1, почетокот на Неговото славено Откровение, Духот ни го претставува подготвеното мени на празникот. Таму ја наоѓаме темата на објавувањето на славното враќање на Исус Христос, организирано веќе во 1843 и 1844 година, за да се тестира универзалната и главно американска протестантска вера; оваа тема е сеприсутна: стих 3, *Зашто времето е близу* ; стих 7, *ете, тој доаѓа со облациите...* ; стих 10, *Ме фати Духот на Господовиот ден и зад мене слушнав силен глас како звук на труба* . Пренесен од Духот, Јован се наоѓа себеси на денот на Исусовото славено враќање, *Денот на Господ* , „ *голем и страшен ден* “ според Мал.4:5, а *зад себе го има* историското минато на христијанската ера претставена под

симболот на седум имиња позајмени од *седум градови во Азија* (денешна Турција). Потоа, како и кај Даниел, трите теми *на буквите, печатите и трубите* ќе ја опфатат паралелно целата христијанска ера, но секоја од нив е поделена на две поглавја. Деталната студија ќе открие дека оваа поделба се одвива на клучниот датум од 1843 година утврден во Дан.8:14. Во секоја тема, пораките приспособени на духовните стандарди воспоставени во Даниел, за целните епохи, означуваат 7 моменти од опфатеното време; 7, бројот на божественото **осветување** што служи како негов „печат“ и кој ќе биде тема на Отк.7.

Објаснувањето што доаѓа никогаш не стана ефективно бидејќи поимот за време се открива само преку значењето на имињата на „седумте цркви“ наведени во првото поглавје. Во темата на писмата, од Отк. 2 и 3, не наоѓаме прецизност во формата: „првиот ангел, вториот ангел... итн.“; како што ќе биде случајот со „*печатите, трубите и седумте последни неволји на Божјиот гнев*“. На овој начин, некои можеа да веруваат дека пораките се упатени, навистина и буквално, до христијаните што живеат во овие градови на античка Кападокија, денешна Турција. Редоследот по кој пророштвото ги прикажува овие имиња на градови го следи хронолошки редоследот по кој религиозните историски факти се исполнувале во текот на христијанската ера. А, според откровенијата веќе добиени од книгата Даниел, Бог го дефинира карактерот што ѝ го дава на секоја ера според значењето на името на неговиот град. Последователно, откриениот редослед се преведува на следниов начин:

1- *Ефес* : што значи: лансирање (тоа на собранието или светилиштето Божјо).

2- *Смирна* : што значи: миро (пријатен мирис и балсамирање на мртвите за Бога; римски прогонства на верниците избрани меѓу 303 и 313 година).

3- *Пергамон* : што значи: прељуба (од напуштањето на саботата на 7 март 321 година. Во 538 година, воспоставениот папски режим религиозно го официјализираше остатокот од првиот ден преименуван во недела).

4- *Тиатира* : што значи: одвратност и смртно страдање (ја означува ерата на протестантската реформација која отворено ја осудуваше ѓаволската природа на католичката вера; период во врска со 16^{век} кога благодарение на механичкото печатење, се фаворизираше дисперзијата на Библијата).

5- *Сардис* : двојни и спротивни значења: грч и скапоцен камен. (Тоа го открива судот дека Бог го полага тестот на верата од 1843-1844 година : грчевито значење се однесува на отфрлената протестантска вера: „*Ти си мртов*“, а скапоцениот камен ги означува избраните победници на тестот: „*тие ќе одат со јас во бела облека затоа што тие се достоини*.“)

6- *Филадельфија* : што значи: братска љубов (скапоцените камења на *Сард* се собираат во адвентистичката институција на седмиот ден од 1863 година; пораката е доделена за 1873 година дефинирана од Дан. 12:12. Блажена во ова време, таа е сепак предупреди на ризикот од „*земање*“ на *круната*).

7- *Лаодикеја* : што значи: луѓето судеа: „ ниту ладно, ни топло, туку млако “ (тоа е *Филаделфија* на која и се „ одзема круната “: „ *Ти си несреќен, мизерен, сиромав, слеп и гол* “. Институцијата не ни замислуваше дека таа ќе биде тестирана и тестирана, помеѓу 1980 и 1994 година, со тест на верата идентичен со оној што на своите пионери од 1844 година го заслужи нивниот божествен благослов: во 1994 година, институцијата паѓаат, но пораката продолжува преку расеаните адвентисти кои Бог ги идентификува и избира со нивната љубов кон неговата откриена пророчка светлина и со кротка и покорна природа што ги карактеризира вистинските ученици на Исус Христос во сите векови).

„ *Во продолжение* “ на земното време кое заврши со славното враќање на Христос Бог, Апо.4 ќе се слика со симболот на „24 престоли“, сцена на небесниот суд (*на небото*) каде Бог ќе ги собере своите избраници, така што „Тие им судат на злите мртви. Паралелно со Отк.20, ова поглавје ги опфаќа „илјада години“ од седмиот милениум. Појаснување: зошто 24, а не 12, тронове? Поради поделбата на христијанската ера на два дела на датумите 1843-1844 година на почетокот и крајот на тестот на верата во тоа време.

Потоа, како важна настрана, Отк.5 ќе ја нагласи важноста на разбирањето на книгата на пророштвата; што ќе биде овозможено само со победата што ја доби нашиот божествен Господ и Спасител Исус Христос.

Времето на христијанската ера повторно ќе се истражува во Отк.6 и 7 под поглед на нова тема; онаа на „седумте печати“. Во првите шест ќе се претстават главните актери на сцената и знаците на времињата кои ги карактеризираат двата дела на поделбата на христијанската ера: до 1844 година, за Апо.6; а од 1844 година, за Апо.7.

Потоа доаѓа темата за „ *трубите* “ кои симболизираат предупредувачки казни за првите шест од Отк. 8 и 9, и конечна казна, за „ *седмата труба* “, секогаш издвоена, во Отк. 11:15 во 19 часот.

Зад Апо.9, Апо.10 го таргетира времето на крајот на светот, евоцирајќи ја духовната ситуација на двајцата големи непријатели на Исус Христос кои тврдат дека се тој: католичката вера и протестантската вера, на кои им се придружува официјалниот адвентизам паднат оттогаш. 1994. Поглавје 10 го затвора првиот дел од откритијата на книгата. Но, важните главни теми ќе бидат обработени и развиени во поглавјата што следат.

Така Апо.11 ќе продолжи со прегледот на христијанската ера и ќе ја развие, главно, важната улога на Француската револуција, чиј воспоставен национален атеизам се користи од Бога, под симболичното име „ *сверот што се издигнува од длабочината* “, за да уништи моќта на католичкиот режим на „ *сверот што се издига од морето* “, во Отк.13:1. ^{Универзалниот верски мир, спомнат во Апо.7, на} тој начин ќе се добие и забележи во 1844 година . „ *втора тежкотија* “ преку објавувањето на Отк. 8:13, претставена е последната тема на „ *седмата труба* “, која се остварува со враќањето во слава на Исус Христос.

Во Отк.12, Духот ни претставува уште еден преглед на христијанската ера. Тој ги комплетира своите информации, особено за

ситуацијата на ѱаволот и неговите ангелски поддржувачи. Тој нè учи дека по неговата победа на крстот, во небесното име на *Михаил* веќе цитирано во Дан.10:13, 12:1, името што го носел на небото пред неговото човечко инкарнација во Исус, нашиот Господ го исчистил небото од нивните злото присуство и дека засекогаш го изгубиле пристапот до небесните димензии создадени од Бога. Еве неколку добри вести! Исусовата победа имаше среќни небесни последици за нашите небесни браќа избавени од искушенијата и мислите на демоните. Тие, од ова протерување, беа ограничени на нашата земна димензија, каде што ќе бидат убиени со земните непријатели на Бога, во 2030 година при славното враќање на Христос Бог. Во овој преглед, Духот ги прикажува наследниците на „*змејот*“ и „*змијата*“ кои ги означуваат, соодветно, двете стратегии на ѱаволската борба: отворена војна, осудениот царски или папски Рим и измамливото религиозно заведување на Римјаните. Ватиканско папство, демаскирано, речиси хуманистичко. Во суптилни слики позајмени од искуствата на Евреите, „*земјата ја отвора устата*“ за да ја проголта папската агресија на католичките лиги. Како што видовме, работата ќе ја спроведат француските атеистички револуционери. Но, тоа ќе го започнат и протестантските трупи на агресивното, воинствено лажно христијанство. Прегледот ќе заврши со спомнување на „*остатокот од потомството на жената*“. Потоа Духот ја дава својата дефиниција за вистинските светци на последното време: „*Ова е истрајноста на светците кои ги држат Божјите заповеди и го задржуваат Исусовото сведоштво*“. Духот со овие зборови ги означува оние кои, како мене, се држат за неговото пророчко Откровение и не дозволуваат никој да го грабне, собирајќи ги до крај бисерите дадени од небото.

Поглавје 13 ги претставува двата агресивни верски непријатели кои ја носат христијанската вера. Како такви, тој ги претставува со две „*сверови*“ од кои вториот произлезе од првиот, како што е сугерирано од односот на зборовите „*море и земја*“ од приказната за Битие кои ги дефинираат во ова поглавје 13. Првиот делуваше пред 1844 година, а втората ќе се појави само во последната година од земното време, со што ќе сезначи крајот на времето на благодатта што им се нуди на луѓето. Овие две „*сверови*“ се, за првата, католичката, мајката црква, а за втората, протестантските реформисти цркви кои потекнуваат од неа, нејзините ќерки.

Опфаќајќи го само вториот дел од христијанската ера од 1844 година, Отк. 14 ги евоцира трите пораки на адвентистичките вистини од седмиот ден до вечните услови: славата Божја која бара обновување на практикувањето на неговата света сабота, неговата осуда на римокатолицизмот, и неговата осуда на протестантизмот кој ја почитува неговата недела која тој ја назначува како „*белег*“ на човечката и ѱаволската власт и на царскиот и на папскиот Рим. Кога времето на подготвителната мисија ќе заврши, последователно, со занесот на избраните светци прикажани од „*жетвата*“ и уништувањето на бунтовните учители и сите неверници, дејствијата прикажани од „*гроздоберот*“, земјата повторно ќе стане „*Амбисот*“ на првиот ден на создавањето, лишен од сите облици на земски живот.

Меѓутоа, ќе го задржи жив „ илјада години “, жител по избор, сатаната, самиот ѓавол, кој го чека неговото уништување на последниот суд, како и сите други бунтовници и ангели.

Rev.15 се фокусира на времето на завршување на условната казна.

Отк. 16 ги открива „ седумте последни неволји на Божјиот гнев “ кои ги погодуваат, по завршувањето на времето на условна казна, последните бунтовници неверници кои стануваат сè поагресивни, до тој степен што ја одредуваат смртта на набљудувачите на праведната божествена сабота пред седмата неволја.

Отк.17 е целосно посветен на идентификацијата на „големата блудница“ наречена „ Големiot Вавилон “. Токму во овие термини Духот го означува „ големиот град “ царски и папски, Рим. На тој начин јасно се открива Божјиот суд за неа. Поглавјето исто така го објавува нејзиниот иден суд и уништување со оган, бидејќи Јагнето и неговите верни избраници ќе ја победат.

Откровение 18 е насочено кон времето на „ жетвата “ или казната на „ Големiot Вавилон “.

Отк. 19 го прикажува славното враќање на Исус Христос и неговата конфронтација со тероризираниите земни бунтовнички сили.

Отк.20 го таргетира времето од илјада години од седмиот милениум доживеано многу поинаку, на небото од избраните и на пустата земја, изолирано од сатаната. На крајот на илјада години, Бог ќе го организира последниот суд: уништување со небесен и подземен земски оган на сите копнени човечки и небесни ангелски бунтовници.

Отк.21 ја отсликува славата на Собранието формирано со собирањето на избраните откупени со крвта на Исус Христос. Совршеноста на избраните е илустрирана со споредби со она што земјата им нуди најскапоцено на луѓето: злато, сребро, бисери и скапоцени камења.

Апо.22 го евоцира во слика враќањето во изгубениот Едем, пронајден и инсталиран во вечноста на земјата на гревот регенериран и преобразен за да стане универзален престол на еден и единствен голем Бог, творец, законодавец и откупител кој доминира над сите негови универзуми со своите земски откупени.

Овде завршува овој брз преглед на книгата Откровение, чие детално проучување ќе го потврди и зајакне штотуку кажаното.

Го додавам ова високо духовно објаснување кое го открива скриеното расудување на Божјиот ум. Тој пренесува несомнени пораки преку суптилни алузии дека Библијата ќе не просветли. Следејќи ги, во изградбата на Апокалипсата, истите процеси што ги користел за изградбата на неговите откровенија дадени на Даниел, Бог потврдува дека тој „ не се менува “ и дека ќе биде „ вечно ист “. Исто така, во Апокалипсата го најдов истиот метод на паралела на три теми кои се „ писмата до собранијата “, „ печатите “ и „ трубите “. Според Аро.5, каде што Апокалипсата е сликана со книга затворена со „ седум печати “, само отворањето на „ седмиот печат “ ќе овласти пристап до доказите што ќе ги потврдат во поглавјата 8 до 22 , толкувањата и сомнежите покренато со проучувањето на поглавјата 1 до 6.

Затоа, поглавјето 7 е клучот за да се влезе во разбирањето на откриените тајни. И немојте да се чудите, бидејќи нејзината тема е токму саботата, која ја направи разликата помеѓу вистинската и лажната светост од 1843 година. Затоа ја наоѓаме во Апо.7, големата вистина што ја зафати протестантската религија во пролетта 1843 година. Апокалипсата само ќе го потврди ова основно учење откриено на Даниел. Но, за адвентизмот, кој се појави на тој датум како победник, Апокалипсата ќе открие за 1994 година, тест што ќе го просее за возврат. Оваа нова светлина, уште еднаш, „повторно“, ќе направи „разлика меѓу оние што му служат на Бога и оние што не му служат“ или повеќе.

Втор дел: детално проучување на Апокалипсата

Откровение 1: Пролог - Христовото враќање - адвентистичката тема

Презентацијата

Стих 1: „Откровението на Исус Христос, кое Бог му го дал за да **им ги покаже на своите робови** ~~што~~ **треба да се случат брзо**, и што тој го објави, испраќајќи го својот ангел на својот слуга Јован...“.

Јован, апостолот кого Исус го сакаше, е чувар на ова божествено Откровение кое го добива од Отецот во името на Исус Христос. Јован, на хебрејски „Јохан“ значи: Бог дал; а тоа е и моето име. Нели Исус рекол: „Кој има, ќе му се даде“? Оваа порака е „дадена“ од „Бог“ Отецот, затоа со неограничена содржина. Затоа што од своето воскресение, Исус Христос ги обновил своите божествени својства и токму како небесен Татко може, од небото, да дејствува во корист на своите слуги или поточно на своите „робови“. Како што вели поговорката, „предупредениот е предвооружен“. Бог е на ова мислење и тој го докажува тоа, упатувајќи им на своите слуги откритија за иднината. Изразот „што мора да се случи **веднаш**“ може да биде изненадувачки кога знаеме дека пораката е дадена во 94 година од нашата ера и дека сега сме во 2020-2021 година, времето кога е напишан овој документ. Но, откривајќи ги неговите пораки, ќе разбереме дека тоа „**навремено**“ добива буквално значење, бидејќи нивните приматели ќе бидат современици со славното враќање на Исус Христос. Оваа тема ќе биде во сеприсутното Откровение, бидејќи Откровението е упатено до последните „адвентисти“ избрани од Бога, со вера покажана во последниот тест изграден на податоците од Отк. 9:1-12, кој се занимава со темата на „Петта труба“. Во ова поглавје, стиховите 5 и 10 наведуваат пророчки период од „пет месеци“ погрешно протолкуван до мене. Во моето проучување на темата, ова времетраење одреди нов датум кој би требало да го објави враќањето на Исус за 1994 година, вистинската 2000 година на вистинското раѓање на Христос. Овој тест на верата го тестираше, за последен пат, официјалниот адвентизам, кој стана млак и формалистички, и кој се подготвуваше да склучи пакт со оние за кои Бог открива дека се негови непријатели во неговата Апокалипса. Од 2018 година, го знам датумот на вистинското враќање на Исус Христос и тој не се заснова на никакви податоци од пророштвата на Даниел и Откровението, чие квантифицирано времетраење беше постигнато со исполнување на нивната улога на просејување во назначените времиња. Вистинското враќање на Исус може да се разбере од извештајот од Битие, верувајќи дека седумте дена од нашите седмици се изградени врз сликата на 7.000 години од целиот план дизајниран од Бога, да ги елиминира гревовите и грешниците и да ги доведе

во својата вечност неговата сакани избраници избрани во текот на првите 6000 години. Како и пропорциите на хебрејското светилиште или скинија, времето од 6000 години се состои од три третини од 2000 години. Почетокот на последната третина беше означен, на 3 април 30, со помирувачката смрт на нашиот Спасител Исус Христос. Еврејскиот календар го потврдува овој датум. Затоа, неговото враќање е закажано за пролетта 2030 година, 2000 години подоцна. Знаејќи дека враќањето на Христос е пред нас, толку блиску, зборот „ набргу “ » на зборовите на Исус е совршено оправдано. Така, иако останала позната и читана низ вековите, книгата Откровение останала затворена, замрзната, запечатена до времето на крајот, кое се однесува на нашата генерација.

Стих 2: „... кој сведочеше за Божјото слово и за сведочењето на Исус Христос, сè што виде ...“

Јован сведочи дека го примил своето видение од Бога. Визија која го сочинува сведоштвото за Исус Христос кое Отк.19:10 го дефинира како „ дух на пророштвото “. Пораката се заснова на слики „ видени “ и слушнати зборови. Јован беше растргнат од земните непредвидени настани од Духот Божји кој му ги откри во слики големите теми од религиозната историја на христијанската ера; ќе заврши со неговото славно и застрашувачко враќање за неговите непријатели.

Стих 3: „ Блажен е оној што ги чита и слуша зборовите на пророштвото и го пази она што е напишано во него! Зашто времето е близу “.

Го земам за себе делот што ми припаѓа, блаженството за „ оној што ги чита “ зборовите од пророштвото, бидејќи Господ му дава на глаголот чита прецизно логично значење. Тој го дава објаснувањето во Иса.29:11-12: „ Целото откровение е за тебе како зборови на запечатена книга што му се даваат на човек кој знае да чита, велејќи: Прочитај го ова! А кој одговара: не можам, затоа што е запечатено; или како книга дадена на човек кој не знае да чита, велејќи: Прочитај го ова! А кој одговара: не знам да читам . Стихот 13, кој следи, ја открива причината за оваа неспособност: „ Господ рече: Кога овој народ ќе ми се приближи, ме почитува со својата уста и со своите усни; но неговото срце е далеку од мене, а стравот што го има од мене е само наредба на човечката традиција “. Терминот „ запечатен “ или запечатен го опишува аспектот на Апокалипсата, нечитлив затоа што е запечатен. Затоа е да се отвори и отпечати целосно дека јас, друг Јован на последното време, бев повикан од Бога; тоа за сите негови вистински избраници „ да ги слушаат и чуваат “ вистините откриени во зборовите и сликите на пророштвото. Овие глаголи значат „да се разбере и да се спроведе во пракса“. Во овој стих, Бог ги предупредува своите избраници дека ќе добијат, од еден од нивните браќа во Христа, „ оној што чита “, светлината што ги објаснува тајните на пророштвото за да можат, пак, да се радуваат и да го стават неговото учење. во пракса. Како и во времето на Исус, затоа ќе бидат неопходни вера, доверба и понизност. Со овој метод, Бог ги просејува и ги отстранува луѓето кои се премногу горди за да бидат поучени. Затоа, им велеам на избраните: „Заборавете на човекот, овој мал

официјален преведувач и предавател, и погледнете го вистинскиот Автор: Семоќниот Бог Исус Христос“.

Стих 4: „*Јован до седумте цркви што се во Азија: благодат за вас и мир од Оној Кој е, Кој беше и Кој ќе дојде, и од седумте духови кои се пред неговиот престол...*“

Спомнувањето на „*седум собранија*“ е сомнително, бидејќи *Собранието* со големо А е, едно, вечно. Затоа, „*Седум собранија*“ нужно го означува обединетото *собрание* на Исус Христос во седум означени и последователни епохи. Работата ќе се потврди и веќе знаеме дека Бог ја дели христијанската ера на 7 одредени времиња. Референцата за Азија е корисна и оправдана, бидејќи имињата претставени во стих 11 се имињата на градовите што постојат во Мала Азија, во античка Анадолија лоцирана западно од денешна Турција. Духот веќе ја потврдува границата на Европа и почетокот на азискиот континент. Но, зборот *Азија* како зборот Анадолија крие духовна порака. Тие значат: **изгрејсонце** на акадски и грчки, и на тој начин го предлагаат логорот Божји посетен од Исус Христос, „*сонцето што изгрева*“, во Лука 1:78-79: „*Благодарение на утробата на милоста на нашиот Бог, во чија доблест нè посети од височините **изгрејсонцето**, за да им даде светлина на оние што седат во темнината и во сенката на смртта, да ги насочи нашите чекори по патот на мирот.*» Тој е и „*сонцето на праведноста*“ на Мал.4:2: „*Но за вас, кои се плашите од моето име, **сонцето на правдата** ќе изгрее и исцеление ќе има под неговите крилја; ќе излезете и ќе скокате како телиња од штала*“. Формулата на поздравот е во согласност со писмата што христијаните ги разменуваа во времето на Јован. Меѓутоа, Бог е означен со нов, дотогаш непознат израз: „*од Оној кој е, кој бил и кој ќе дојде*“. Овој израз само го одразува, во оригиналниот грчки јазик и другите преводи, значењето на хебрејското име на Бог: „ЈаХВЕХ“. Тоа е глаголот „да се биде“ конјугиран во трето лице еднина во несовршеното време на хебрејскиот јазик. Ова време наречено несвршено го изразува постигнатото кое се протега во времето, бидејќи сегашното време не постои во хебрејската конјугација. „*и кој доаѓа*“, дополнително ја потврдува темата за враќањето на Исус Христос, адвентизмот. Отварањето на христијанската вера за паганите е така потврдено; за нив Бог го прилагодува своето име. Потоа, се појавува уште една новина која го означува Светиот Дух: „*седумте духови кои се пред неговиот престол*“. Овој цитат ќе се појави во Отк.5:6. Бројот 7 означува осветување, во овој случај, она на божествениот Дух излеан во неговите созданија, затоа, „*пред неговиот престол*“. Во Отк.5:6, „*закланото јагне*“ е поврзано со овие симболи, така што пророштвото ја потврдува божествената сеомќ на Исус Христос. „*Седумте Божји духови*“ се симболизирани со „*седумразгранетиот свеќник*“ на хебрејскиот скинија, кој го пророкува Божјиот план за спасение. Така, неговата програма беше јасно исцртана. Од Адам, 4000 години, и со неговата смрт, Исус ги исчистува гревовите на избраните на 3. април 30, тој на тој начин го кине превезот на гревот и го отвора пристапот до небото на избраните откупени во текот на последните две илјади од шесте илјади години програмирани. за

изборот на избраните расфрлани, до крајот на светот, меѓу народите на целата земја.

Стих 5: „ ...и од Исус Христос, верниот сведок, првородениот на мртвите и кнезот на земните цареви! На оној кој не љуби, кој со својата крв не избави од нашите гревови .

Името „Исус Христос“ е поврзано со земната служба што Бог дошол да ја изврши на земјата. Овој стих не потсетува на неговите дела извршени за да се добие спасение по благодат што тој им го нуди само на своите избраници. Во својата совршена верност кон Бога и неговите вредности, Исус бил „верниот сведок“ предложен како пример за имитација, на своите апостоли и ученици од сите времиња, вклучувајќи ги и нашите. Неговата смрт беше проречена со смртта на првото животно убиено кое ја облече голотијата на Адам и Ева по нивниот грев. Затоа, преку него, тој навистина беше „првороден на мртвите“. Но, тој исто така, поради неговата божествена важност, само неговата смрт имаше делотворност и моќ да ги осуди ѓаволот, гревот и грешниците. Тој останува „првороден“ пред сè „првороден“ во религиозната историја. Бог ги уби сите „првородени“ луѓе и животни од бунтовниот Египет, образот на гревот, за да го „избави“ својот еврејски народ од ропство, размислувајќи за неговата смрт, која беше потребна за да го откупи гревот на своите избраници, веќе симбол и слика на „гревот“. Како „првороден“, духовното првородство му припаѓа нему. Претставувајќи се себеси како „кнез на земните цареви“ Исус станува слуга на своите откупени. „Кралевите на земјата“ се оние кои влегуваат во неговото царство откупени со неговата крв; тие ќе ја наследат обновената земја. Зачудувачки е да се открие нивото на понизност, сочувство, пријателство, братство и љубов на небесните суштества кои останале верни на божествените стандарди на небесниот живот. На земјата, Исус им ги изми нозете на своите апостоли, притоа потврдувајќи дека тој е „Господар и Господ“. На небото, тој вечно ќе биде „кнез“ на неговите „кралеви“. Но, „кралевите“ ќе бидат и слути на своите браќа. Исто така, давајќи си ја титулата „кнез“, Исус се става себеси на ниво на ѓаволот, неговиот противник и поразен конкурент, кого го нарекува „кнезот на овој свет“. Воплотувањето на Бога во Исус беше мотивирано од лице в лице на двајцата „кнезови“; судбината на светот и на неговите суштества зависи од моќта на големиот победник Исус Мајкл ЈахВеХ. Но, Исус ја должи својата победа само делумно на својата божественост, бидејќи тој се бореше против ѓаволот на еднакви услови, во тело од месо идентично на нашето, 4000 години по борбата што ја загуби првиот Адам. Неговата душевна состојба и неговата решеност да победи само за да ги спаси своите избраници му ја дадоа неговата победа. Тој им го отвори патот на своите избраници, покажувајќи дека послушното „јагне“ може да ги победи „волците“ кои голтаат месо и духови, со помош на верниот и вистински Бог.

Стих 6: „И кој не направи царство, свеиштеници на Бога, Неговиот Татко, Нему слава и сила во вечни векови! Амин!“

Јован е тој што го дефинира она што го сочинува Собранието на избраните. Во Исус Христос, древниот Израел продолжува во духовните

форми пророкувани во обредите на стариот завет. Служејќи му на „*Царот над царевите и Господарот над господарите*“, вистинските избраници учествуваат во неговото царство и со него тие се граѓани на царството небесно. Тие се и духовни „*свеишеници*“, зашто служат во храмот на своето тело, во кој му служат на Бога, принесувајќи се себеси во светост за неговата служба. И преку своите молитви кон Бога, тие ги пренесуваат парфемите принесени на олтарот за темјан во древниот ерусалимски храм. Разделбата меѓу Исус и Отецот е погрешна, но соодветствува на сфаќањето што многу лажни христијани го имаат за оваа тема. Ова е до степен да се тврди дека го „почитува“ Синот на сметка на Отецот. Ова е грешка или грев на христијанската вера од 7 март 321 година. Отецот и Исус, бидејќи се само една личност, тие ќе го претрпат гневот на Исус за кого мислеа дека го почитуваат. Во својата божествена природа како Татко, Исус ја држи, и за вечноста, „*славата и силата, засекогаш и засекогаш! Амин!*» „*Амин*“ што значи: вистина е! Навистина!

Адвентистичка тема

Стих 7: „*Ете, тој доаѓа со облаците. И секое око ќе го види, дури и оние што го прободеле; и сите племиња на земјата ќе тагуваат поради него. Да. Амин!*»

Токму кога ќе се врати, Исус ќе ја покаже својата слава и својата моќ. Според Дела 1:11, тој ќе се врати „*на ист начин како што се вознесе на небото*“, но неговото враќање ќе биде во крајна небесна слава што ќе ги преплаши неговите непријатели; „*Оние кои го прободео*“ спротивставувајќи се на неговиот вистински проект. Затоа што овој израз се однесува само на човечките суштества современи со неговото доаѓање. Кога на неговите слуги им се заканува смрт или ќе ги убијат, Исус ја споделува нивната судбина затоа што се поистоветува со нив: „*И царот ќе им одговори: Вистина ви велеам, онолку пати колку што сте му ги правеле овие работи на еден од овие најмали браќа мои, вие ми ги направивте.* (Мат. 25:40)“. Евреите и римските војници кои го распнале не се вклучени во оваа порака. Божјиот Дух им го припишува ова дејство на сите луѓе кои го попречуваат Неговото дело на спасение и ја фрустрираат за себе и другите Неговата понуда на благодат и вечно спасение. Наведувајќи ги „*земните племиња*“, Исус ги таргетира лажните христијани преку кои племињата на Израел би требало да бидат проширени во новиот сојуз. Откривајќи при неговото враќање дека се подготвувале да го убијат неговиот вистински избраник, ќе имаат само причина да жалат, откривајќи се себеси непријатели на Бога кој требало да ги спаси. Деталите за програмата за последните денови ќе бидат откриени расфрлани низ поглавјата од книгата Откровение. Но, можам да кажам дека Отк.6:15-16 ја опишува сцената со овие зборови: „*Кралевите на земјата, големите, воените команданти, богатите, моќните, сите робови и слободните, се сокриле во пештери и планински карпи. И им рекоа на планините и на карпите: „Паднете врз нас и скријте не од лицето на Оној што седи на престолот и од гневот на Јагнето;“*“.

Стих 8: „*Јас сум алфа и омега, вели Господ Бог, Кој е, и кој беше и кој ќе дојде, Семоќниот.*»

Оној што се изразува така е слаткиот Исус кој ја најде својата божествена слава на небото, тој е „*Семоќниот*“. Доволно е да се поврзе овој стих со оние од Отк.22:13-16 за да има доказ: „*Јас сум алфа и омега, првиот и последниот, почетокот и крајот... /... Јас, Исус, имам го испрати мојот ангел да ви го посведочи тоа во Црквите. Јас сум коренот и семето на Давид, светлата утринска ѕвезда*“. Како и во стих 4, Исус се претставува под атрибутите на творецот Бог, пријателот на Мојсеј, чие хебрејско име е „ЈаХВЕХ“ според 2. Мојсеева 3:14. Но, јас прецизирам дека Божјото име се менува во зависност од тоа дали тој се именува себеси или дали луѓето го именуваат: „Јас сум“ станува „Тој е“ во форма „ЈаХВЕХ“.

Белешка додадена во 2022 година: Изразот „*алфа и омега*“ го сумира целото откровение понудено од Бог во неговата Библија, од Битие 1 до Откровение 22. Меѓутоа, од 2018 година, пророчкото значење на „шест илјади“ години дадено на шесте дена од седмицата била потврдена без да се преиспитува нејзината вредност како шест реални денови, за време на кои Бог ја создал земјата и животот што требаше да го поддржува. Но, задржувајќи го своето пророчко значење, овие шест дена или „6000“ години овозможува да се дефинира за пролетта 2030 година конечното победничко враќање на Исус Христос и занесот на неговите верни светци. Преку изразот „*алфа и омега*“, Исус им дава на своите светци од подоцнежните дни клуч што ќе им овозможи да го откријат вистинското време на неговото второ доаѓање. Но, моравме да почекаме до пролетта 2018 година за да разбереме како да ги искористиме овие 6000 години, а 28 јануари 2022 година да ги поврземе со овие изрази: „*алфа и омега*“, „*почеток и крај*“.

Стих 9: „*Јас Јован, твојот брат, кој ја дела со тебе неволјата и царството и истрајноста во Исуса, бев на островот наречен Патмос, поради Божјото слово и Исусовото сведоштво.*»

За вистински роб на Исус Христос, овие три работи се поврзани: делот за неволја, делот на царството и делот на истрајност во Исус. Јован сведочи за контекстот каде што ја добил својата божествена визија. Наоѓајќи го навидум неуништулив, Римјаните конечно го изолирале во егзил на островот Патмос, за да го ограничат неговото сведоштво на луѓе. Во текот на својот живот, тој не престана да сведочи за словото Божје за да го прослави Исус Христос. Но, можеме да разбереме и дека Јован бил одведен во Патмос за да го прими, во спокојство, сведоштвото на Исус кое го сочинува Откровението, кое тој го примил таму од Бога.

Попатно да забележиме дека двајцата автори на двете пророштва Даниел и Откровение биле чудесно заштитени од Бога; Даниел бил спасен од забите на лавовите, а Јован бил ослободен неповреден од тенџере наполнето со врело масло. Нивното искуство нè учи на една лекција: Бог прави разлика меѓу своите слуги со тоа што на моќен и натприроден начин ги штити оние што најмногу го слават и го прикажуваат аспектот на модел што тој особено сака да го охрабри. Така, пророчката служба е означена во 1Кор.12:31 како „*поодличен начин*“. Но, има пророци и пророци. Не сите

пророци се повикани да примаат визији или пророштва од Бога. Но, сите избрани се поттикнати да пророкуваат, односно да им сведочат за Господовите вистини на своите ближни за да ги водат до спасение.

Јовановото гледиште за адвентистичките времиња

Стих 10: „*Бев во Духот во Господовиот ден, и зад себе слушнав силен глас, како звук на труба*“

Изразот „*ден Господов*“ ќе фаворизира трагични толкувања. Во својот превод на Библијата, Ц . ова директно се спротивставува на неговиот кралски „*печат*“, неговиот седми ден на осветениот одмор. Етимолошки, зборот „недела“ значи „ден Господов“, но проблемот доаѓа од фактот што првиот ден од седмицата го посветува на одмор, што Бог никогаш не го наредил, имајќи од своја страна, вечен начин, осветен за оваа употреба на седмиот ден. Значи, што навистина значи „*денот Господов*“ цитиран во овој стих? Но, одговорот е веќе даден во стих 7, велејќи: „*Ете, тој доаѓа со облаците*“. Овде е „*Господовиот ден*“ насочен од Бога: „*Еве, ќе ти го испратам пророкот Илија, пред да дојде денот Господов, тој голем и страшен ден* . (Мал.3:5)“ ; тој што го создал адвентизмот и неговите три „очекувања“ за враќањето на Исус, веќе остварени со сите добри и лоши последици кои ги донеле овие три искушенија, во 1843, 1844 и 1994 година. Така, живејќи во 94 година, Јован е пренесен од Дух на самиот почеток на седмиот милениум, каде што Исус се враќа во својата божествена слава. Значи, што има тој „*зад*“? Целото историско минато на христијанската ера; од смртта на Исус, 2000 години христијанска религија; 2000 години во кои Исус стоеше меѓу своите избраници, помагајќи им, во Светиот Дух, да го победат злото како што тој самиот ги победи ѓаволот, гревот и смртта. „*Големиот глас*“ што се слуша „*зад него*“ е оној на Исус кој како „*труба*“ интервенира, за да ги предупреди своите избраници и да им ја открие природата на ѓаволските религиозни замки што ќе ги сретнат во нивните животи во сите „седум“. “ ери кои ќе ги именува следниот стих.

Стих 11: „*Кој рече: „Она што го гледате, напишете го во книга и испратете го во седумте цркви, во Ефес, во Смирна, во Пергамос, во Тиатира, во Сард, во Филадельфија и во Лаодикеја.*“

Привидната форма на текстот се чинеше дека ги претставува како адресати, буквално, именуваните градови од Азија од времето на Јован; секој има своја порака. Но, ова беше само измамен изглед наменет да го прикрие вистинското значење што Исус им го дава на своите пораки. Низ целата Библија, соодветните имиња што им се припишуваат на мажите имаат скриено значење во нивниот корен, од хебрејски, калдејски или грчки. Овој принцип важи и за грчките имиња на овие седум градови. Секое име го открива карактерот на ерата што ја претставува. А редоследот по кој се претставени овие имиња одговара на редот на напредување во времето програмиран од Бога. Ќе видиме во студијата на Отк. 2 и 3 каде се почитува и потврдува редоследот на овие имиња, значењето на овие седум имиња, но оние од првото и последното, „*Ефес и Лаодијеја*“, откриваат само на нив,

употребата што Духот ја прави од нив. Значејќи, соодветно, „да се започне“ и „осудени луѓе“, ги наоѓаме „*алфата и омегата, почетокот и крајот*“, на ерата на христијанската благодат. Не е ни чудо што Исус се претставил во стих 8, под оваа дефиниција: „*Јас сум алфа и омега*“. Така, тој го регистрира своето присуство кај своите верни робови, низ целата христијанска ера.

Стих 12: „*Се свртев да знам каков глас ми зборува. И кога се свртев, видов седум златни свеќници* ,

Дејството на „*вртење*“ го наведува Јован да погледне во целата христијанска ера, бидејќи тој самиот бил пренесен во моментот на враќањето на Исус во слава. По прецизноста „*зад*“, имаме тука „*се свртев*“ и повторно „*и, откако се свртев*“; Духот силно инсистира на овој поглед кон минатото, за да го следиме во неговата логика. И што тогаш гледа Жан? „*Седум златни свеќници*“. Овде, пак, работата е сомнителна како „*седумте собранија*“. Зашто моделот „*свеќник*“ беше пронајден во хебрејскиот скинија и имаше седум гранки кои веќе заедно го симболизираа осветувањето на Божјиот Дух и неговата светлина. Оваа опсервација значи дека, како „*седум Собирите*“, „*седумте свеќници*“ го симболизираат осветувањето на светлината Божја, но во седум моменти одбележани во текот на целата христијанска ера. Свеќникот ги претставува избраниците на една ера , го прима маслото на Божјиот Дух од кое зависи да ги просветли избраните со својата светлина.

Најава за голема несреќа

Стих 13: „*И среде седумте светилници , еден како човечки син, облечен во долга облека и со златен појас на градите.* »

Овде започнува симболичниот опис на Господ Исус Христос. Оваа сцена ги илустрира ветувањата на Исус: Лука 17:21: „*Никој нема да рече: Тој е тука или: Тој е таму. Зашто, ете, царството Божјо е меѓу вас .* » ; Мат.28:20: „*И научете ги да држат сè што ви заповедав. И ете, јас сум со вас секогаш, дури и до крајот на светот.* “. Оваа визија е многу слична на онаа од Даниел 10 каде што стих 1 ја прикажува како најава за „*голема несреќа*“ за неговиот еврејски народ. Затоа, она од Откровение 1, исто така, најавува „*голема несреќа*“, но овој пат, за христијанското собрание. Споредбата на двете визији е многу поучна, бидејќи деталите се приспособени на секој од двата многу различни историски контексти. Симболичните описи што ќе бидат претставени се однесуваат на Исус Христос во контекст на неговото последно славно враќање. Двете „*несреќи*“ имаат заедничко тоа што се случуваат на крајот на двата сојуза воспоставени последователно од Бог. Сега да ги споредиме двете визији: „... *син човечки*“ во овој стих бил „*човек*“ во Даниел, бидејќи Бог сè уште не се воплотил во Исус. Напротив, во „*синоот човечки*“, го наоѓаме „*синоот човечки*“ кого Исус постојано го именува кога зборува за него во евангелијата. Ако Бог толку многу инсистирал на овој израз, тоа е затоа што

тој ја легитимира неговата способност да ги спасува луѓето. Тој е овде „ облечен во долга облека “, „ облечен во лен “ во Даниел. Клучот за значењето на оваа *долга облека* е даден во Отк.7:13-14. Ја носат оние што умираше како маченици на вистинската вера: „ *А еден од старешините одговори и ми рече: Кои се тие што се облечени во бели облеку и од каде доаѓаат? Му реков: Господару, ти го знаеш тоа. А тој ми рече: Тоа се оние кои доаѓаат од големата неволја; ги испраа своите облеку и ги побеле во крвта на јагнето.* “. Исус носи „ *златен појас на градите* “ или, на срцето, но „ *на слабините* “, симболи на силата кај Даниел. А „ *златниот појас* “ ја симболизира **вистината** според Ефес.6:14: „ *Застанете: нека **вистината** е **опашана за вашите слабини** ; облечете го оклопот на праведноста ;* “. Како Исус, вистината ја почитуваат само оние што ја сакаат.

Стих 14: „ *Главата и косата му беа бели како бела волна, како снег; очите му беа како огнен пламен;* »

Белата боја, симбол на совршена чистота, го карактеризира Богот Исус Христос, кој, следствено, има ужас од гревот. Меѓутоа, најавата за „ *голема несреќа* “ може да има само цел да ги казни грешниците. Оваа причина се однесува на двете несреќи, па затоа го наоѓаме, овде и кај Даниел, Бог, големиот Судија, чии „ *очи се како огнени пламени* “. Неговиот поглед го троши гревот или грешникот, но избраниот на Исус избира да се одрече од гревот, за разлика од лажниот Евреин и лажниот христијански бунтовник кого судот на Исус Христос на крајот ќе го уништи. И последниот контекст на оваа „ *несреќа* “ ги означува нејзините историски непријатели, сите идентификувани во поглавјата од оваа книга и во она на Даниел. Апо.13 ни ги претставува под аспект на два „ *сверови* “ идентификувани со нивните имиња „ *море и земја* “ што ја означува католичката вера и протестантската вера што доаѓа од неа, како што сугерираат нивните имиња според 1. Мој.1:9-10 . На неговото враќање, двете сојузнички сверови стануваат едно, обединети да се борат против неговата сабота и неговите верници. Неговите непријатели ќе бидат преплашени, според Отк.6:16, и нема да издржат.

Стих 15: „ *Нозете му беа како запалена бронза, како да гори во печка; и гласот му беше како звук на многу води.* »

Нозете на Исус се чисти како и остатокот од неговото тело, но на оваа слика тие се осквернуваат газејќи ја крвта на бунтовните грешници. Како во Дан.2:32, „ *месинг* “, нечист легиран метал, го симболизира гревот. Во Отк.10:2 читаме: „ *Во раката имаше мала отворена книга. Десната нога ја стави на морето , а левата на земјата ;* “. Отк.14:17 до 20 на оваа акција го дава името „ *берба на грозје* “; тема развиена во Исаија 63. „ *Многу води* “ симболизираат, во Отк. 17:15, „ *народи, мноштво, народи и јазици* “ кои склучуваат сојуз со „ *блудницата Големiot Вавилон* “; име кое ја означува папската Римокатоличка црква. Овој сојуз во последен момент ќе ги обедини да се спротивстават на саботата осветена од Бога. Ќе одат дотаму што ќе одлучат да ги убијат неговите верни набљудувачи. Затоа ги разбираме симболите на неговиот праведен гнев. Во визијата, Исус им

покажува на своите избраници дека неговиот единствен божествен „глас“ е помокен од гласот на сите народи на земјата заедно.

Стих 16: „Во десната рака имаше седум ѕвезди. Од неговата уста излезе остар меч со две острици; а лицето му беше како сонце кога свети во својата сила.“

Симболот на „седумте ѕвезди“ кои се држат „во десната рака“ потсетува на неговата трајна доминација која единствено може да даде Божји благослов; толку често и масовно погрешно тврдени од нејзините неверни непријатели. *Ѕвездата* е симбол на религиозниот гласник бидејќи како *ѕвездата* од Битие 1:15, нејзината улога е да ја „просветли земјата“, во неговиот случај, на божествената правда. На денот на неговото враќање, Исус ќе ги воскресне (повторно оживува или воскреснува по целосното моментално уништување наречено смрт) своите избраници од сите епохи симболизирани со имињата на *седумте собранија*. Во овој славен контекст, за него и за неговите верни избраници, тој се претставува себеси како „Божја реч“ чиј симбол „остар меч со две острици“ е цитиран во Евр.4:12. Ова е часот кога овој меч ќе даде живот и смрт, според верата прикажана во оваа божествена реч напишана во Библијата која Отк. 11:3 ја симболизира како „двата сведоци“ на Бога. Кај луѓето, само изгледот на лицето ги идентификува и дозволува да се разликуваат; затоа е елементот на идентификација пар екселанс. Во оваа визија, Бог, исто така, го прилагодува своето лице на насочениот контекст. Во Даниел, во визијата, Бог го симболизира своето лице со „молња“, типичен симбол на грчкиот бог Зевс, бидејќи непријател на пророштвото ќе биде грчкиот селевкид народ на кралот Антиохос IV, кој го исполнил пророштвото во – 168 г. визијата на Апокалипсата, лицето на Исус исто така добива изглед на неговиот непријател кој овојпат е „сонцето кога свети во својата сила“. Вистина е дека овој последен обид, да се искорени од земјата секој набљудувач на светата божествена сабота, претставува апогеј на бунтовничката борба во корист на почитувањето на „денот на непобеденото сонце“ воспоставен на 7 март 321 година од страна на императорот. Константин 1. Овој бунтовнички логор ќе го најде пред себе „сонцето на божествената правда“ со сета своја божествена моќ, и тоа на првиот ден од пролетта 2030 година.

Стих 17: „Кога го видов, паднав пред неговите нозе како мртов. Тој ја положи десната рака врз мене, велејќи: Не плаши се!“

Со вака реагирање, Џон само ја предвидува судбината на оние кои ќе се соочат со него во моментот на неговото враќање. Даниел го имал истото однесување, и во двата случаи, Исус го уверува и го зајакнува својот верен слуга, својот роб. „Неговата десна рака“ го потврдува неговиот благослов и во неговата верност, за разлика од бунтовниците од другиот табор, избраниот нема причина да се плаши од Бога, кој доаѓа да го спаси од љубов. Изразот „не плаши се“ го потврдува конечниот контекст што се карактеризира од 1843 година со оваа адвентистичка порака од првиот ангел на Отк. 14:7: „Тој рече со силен глас: **Плашете се од Бога и дајте му слава** за часот на неговиот суд. дојде; и поклони се пред Оној што ги создаде небото и земјата и морето и изворите на води.“; односно творецот Бог.

Стих 18: „*Јас сум првиот и последниот и живиот. бев мртов; и ете, јас живеам во вечни векови. Ги држам клучевите на смртта и пеколот.*»

Навистина Исус, победникот над ѓаволот, гревот и смртта е тој што се изразува себеси во овие термини. Неговите зборови „*првиот и последниот*“ ја потврдуваат пораката за почетокот и крајот на времето опфатени со пророштвото, но во исто време, Исус ја потврдува својата животворна божественост од своето прво до последното човечко создание. Оној кој „*ги држи клучевите на смртта*“ има моќ да одлучи кој да живее, а кој да умре. Часот на неговото враќање е кога неговите светци ќе воскреснат во „*првото воскресение*“ резервирано за „*блажените мртви во Христа*“ според Отк.20:6. Да ги евакуираме сите митови за традициите на лажното христијанство од грчкото и римското наследство и да разбереме дека „*гробот на мртвите*“ е едноставно почвата на земјата која ги собирала мртвите претворени во прашина, како што е напишано во 1. .3:19: „*Во потта на твоето лице ќе јадеш леб додека не се вратиш на земјата од која си земен. зашто ти си прав, и во прав ќе се вратиш.*“. Овие останки никогаш повеќе нема да бидат од никаква корист, бидејќи нивниот Творец ќе ги воскресне со сета нивна личност врежана во неговото божествено сеќавање, во *нераспадливо небесно тело* (1Кор.15:42) идентично на она на ангелите кои остануваат верни на Бога: „*Зашто во воскресението луѓето нема да се венчаат ниту да се омажат, туку ќе бидат како Божјите ангели на небото.* Мат.22:30“.

Се потврдува пророчката порака за иднината

Стих 19: „*Затоа напишете го она што го видовте, и она што е и што ќе се случи по нив.*“

Во оваа дефиниција, Исус го потврдува пророчкото покривање на глобалното време на христијанската ера што ќе заврши со неговото враќање во слава. Апостолското време се занимава со изразот „*што си го видел*“ и на тој начин Бог го назначува Јован како автентичен очевидец на апостолската служба. Тој беше сведок на „*првата љубов*“ на Избраниот цитиран во Отк.2:4. „... *оние што се*“ се однесува на крајот на ова апостолско време во кое Јован останува жив и активен. „... , *и оние што треба да дојдат по нив*“ ги означува религиозните настани што ќе се случуваат до времето на враќањето на Исус Христос и потоа, до крајот на седмиот милениум.

Стих 20: „*Тајната на седумте ѕвезди што ги виде во мојата десна рака и на седумте златни свеќници. Седумте ѕвезди се ангелите на седумте Цркви, а седумте светилници се седумте Цркви.*“.

„*Ангелите на седумте собири*“ се избраните од сите овие седум епохи. Бидејќи зборот „*ангел*“ од грчкиот „*aggelos*“ значи гласник и ги означува небесните ангели само ако зборот „*небесни*“ го појаснува тоа. Исто така, овде се собрани „*седумте свеќници*“ и „*седумте собранија*“ осомничени во мојот коментар. Затоа, Духот го потврдува моето толкување: „*седумте свеќници*“ го претставуваат осветувањето на Божјата светлина во седумте епохи означени со имињата на „*седумте собири*“.

Откровение 2: Христовото собрание **од неговото лансирање до 1843 година**

Во темата на *писмата* , во Отк.2 наоѓаме четири пораки насочени кон времето помеѓу 94 и 1843 година, а во Отк.3 три пораки кои го опфаќаат времето од 1843-44 до 2030 година. Да ја забележиме со интерес оваа откривачка прецизност во врска со имињата на првата и последната *буква* : „*Ефес* и *Лаодикеја* “ што значат, соодветно: фрлање и судење луѓе; почетокот и крајот на ерата на христијанската благодат. Во Отк.2, на крајот од поглавјето, Духот го евоцира почетокот на „Адвентистичката тема за враќањето на Христос“ која го таргетира датумот 1828 година, однапред утврден во Дан.12:11. Исто така, последователно време, почетокот на поглавјето 3 од Откровението може легитимно да се поврзе со датумот 1843 година кој го означил почетокот на адвентистичкиот тест на верата.

Адаптирана порака доаѓа да ја одобрува докажаната протестантска вера: „*Ти си мртов*“. Овие објаснувања беа неопходни за да се потврди поврзаноста на пораките со датумите утврдени во Даниел. Но, визијата на Откровението носи откровенија за почетокот на христијанската ера кои Даниел не ги развил. Писмата или пораките што Исус ги упатува до своите слуги низ нашата ера го отфрлаат религиозното недоразбирање на лажните и погрешните илузии што ги засегаат мноштвото христијански верници. Таму го наоѓаме вистинскиот Исус со неговите легитимни барања и неговите секогаш оправдани прекори. Четирите *букви* од Rev.2 цели, последователно, четири епохи лоцирани помеѓу 94 и 1843 година.

1-ви ^{период} : Ефес

Во 94 година, последниот сведок на започнувањето на Христовото собрание

Стих 1: „*Напиши му на ангелот на собранието во Ефес : вака вели оној што ги држи седумте ѕвезди во десната рака, кој оди меѓу седумте златни светилници :*

Под името *Ефес* , од првиот превод на грчкиот „Ефесис“ што значи лансирање, Бог им зборува на своите слуги од времето на започнувањето на Христовото собрание, во времето на римскиот император Домицијан (81-96).). Така, Духот го таргетира времето кога Јован го добива од Бога откровението што ни го опишува. Тој е последниот апостол што останал жив за чудо и сам го претставува последниот очевидец на почетокот на Соборот на Исус Христос. Бог потсетува на својата божествена моќ; само тој „*го држи во десната рака*“, симболот на неговиот благослов, животот на неговите избраници, „*ѕвездите*“, чии дела ги суди, плодовите на нивната вера. Во зависност од случајот, тој благословува или проколнува. Бог „*оди*“, разберете дека тој напредува во времето на неговиот проект придружувајќи ги, генерација по генерација, животите на своите избраници и настаните во светот што ги организира или се бори: „*и научете ги да набљудуваат сè што сум ви препишал на тебе. И ете, јас сум со вас секогаш, дури и до крајот на светот.* Мат.28:20“. До крајот на светот, неговите избраници ќе треба да ги извршуваат делата што однапред ги подготвил за нив: „*Зашто ние сме неговото дело, создадени во Христа Исуса за добри дела, кои Бог ги подготви однапред, за да можеме да практикуваме ги.* Еф.2:10“. И тие ќе мора да се прилагодат на посебните услови што се бараат во секоја од седумте епохи. Зашто лекцијата дадена во „*Ефес*“ важи за седумте епохи; „*седумте ѕвезди што ги држи во десната рака*“ може да ги пушти да паднат и да паднат на земја, оние што се однесуваат на бунтовните христијани. Запомнете ја идејата дека „*свеќникот*“ е корисен само кога дава светлина, а за да даде светлина, мора да се наполни со масло, симбол на божествениот Дух.

Стих 2: „*Ги знам твоите дела, твојот труд и твојата истрајност. Знаам дека не можеш да поднесеш лоши момци; дека си ги тестираш оние што се нарекуваат апостоли, а кои не се, и дека ги имаш пронајдени лажговци; »*

Внимание! Времето на конјугација на глаголите се исклучително важни, бидејќи тие го одредуваат целното време на апостолската ера. Во овој стих, глаголот конјугиран во сегашно време се однесува на 94 година, додека оние во минато време се однесуваат на времето на прогонствата на римскиот император Нерон, помеѓу 65 и 68 година.

Во 94 година, христијаните ја сакаат вистината која сè уште е недопрена и неискривена, и ги мразат „зловните“ пагани и особено меѓу нив, доминантните Римјани од тоа време. Има причина за тоа, а тоа е затоа што апостол Јован е сè уште жив, како и многу други древни сведоци на вистината поучена од Исус Христос. Така, „лажговците“ лесно се демаскираа. Зашто, во секое време, непробратениот како се обидува да се измеша со пченицата, бидејќи стравот Божји е сè уште голем, а пораката за спасение е заводлива и привлечна. Тие воведуваат лажни идеи во доктрината. Но, на тестот за љубовта кон вистината, тие не успеваат и се демаскирани од вистински просветлените избраници. Слично, во однос на минатото на апостолската ера, „сте тестираа“, Духот потсетува како судењето на смртта ги урна измамничките маски на лажните христијани, вистинските „лажговци“ насочени во овој стих, помеѓу 65 и 68 година, кога Нерон го предаде Христовиот избраник на дивите ѕверови во неговиот Колосеум, за да им приреди крвав спектакл на жителите на Рим. Но, да истакнеме, Исус ја поттикнува оваа ревност од минатото време.

Стих 3: „*Да имаш трпение, дека си страдал заради моето име и не си се уморил*“.

Овде пак внимавајте на времињата на глаголските конјугации!

Ако сведоштвото за истрајност сè уште е зачувано, она на страдањето повеќе не е. И Бог е должен да се присети на прифаќањето на страдањето кое било манифестирано и возвишено оддадено околу 30 години порано, помеѓу 65 и 68 година, кога крвожедниот Римјанин Нерон, ги предал христијаните на смрт, понудени како спектакл, на својот народ изопачен и корумпиран. Дури во тоа време, избраниот логор „страда“ во своето „име“ и не се „умори“.

Стих 4: „*Но, она што го имам против тебе е тоа што си ја напуштил својата прва љубов*“.

Предложената закана станува појасна и потврдена. Во тоа време христијаните биле верни, но ревноста покажана под Нерон била ослабена или повеќе не постоела; она што Исус го нарекува „губење на првата љубов“, со што сугерира за ерата 94, постоење на втора љубов, многу пониска од првата.

Стих 5: „*Запомни, од каде си паднал, и покај се и направи ги своите поранешни дела; ако не, ќе дојдам кај тебе и ќе го тргнам твојот светилник од неговото место, освен ако не се покаеш*“.

Самото почитување или едноставното признавање на вистината не носи спасение. Бог бара повеќе од оние што ги спасува за да ги направи негови вечни придружници. Верата во вечниот живот подразбира безвреднување на првиот живот. Пораката на Исус останува постојано иста според Мат. 16:24 до 26: „*Тогаш Исус им рече на своите ученици: Ако некој*

сака да тргне по мене, нека се одрече од себе, нека ја преземе одговорноста за својот крст и нека следете ме. Зашто, кој сака да го спаси својот живот, ќе го загуби, но кој ќе го загуби својот живот заради мене, ќе го најде. А што ќе му користи на човекот да го добие целиот свет, ако ја загуби душата? Или, што би дал човек во замена за својата душа? »
Заканата да се отстрани неговиот Дух, симболизиран со „свекникот“, покажува дека, за Бога, вистинската вера е далеку од тоа да биде едноставна етикета залепена на душата. Во ефескиот период, симболичниот свекник на Божјиот Дух беше на исток, во Ерусалим каде се роди христијанската вера и во црквите создадени од Павле во Грција и денешна Турција. Верскиот центар наскоро ќе биде преместен на Запад и главно во Рим во Италија.

Стих 6: „Но, вие го имате ова, дека ги мразите делата на Николајците, дела што ги мразам и јас.“ »

Во ова писмо Римјаните се именувани симболично, по „злите“: „Николаитани“, што значи, победнички народ или народ на Победата, доминатори во тоа време. На грчки, терминот „Најк“ е името на персонифицираната победа. Што тогаш „делата на Николајците“ ги мразат Бог и неговите избраници? Паганизам и религиозен синкретизам. Тие им оддаваат чест на домаќините на пагански божества, од кои најголемите имаат ден од седмицата посветен на нив. Нашиот сегашен календар, кој на седумте дена во неделата им ги доделува имињата на седумте ѕвезди, планети или ѕвезда на нашиот Сончев систем, е директно наследство на римската религија. А култот на првиот ден посветен на „непобеденото сонце“ со текот на времето, од 321 година, ќе му даде особена причина на творецот Бог да ги мрази религиозните „дела“ на Римјаните.

Стих 7: „Кој има уво, нека чуе што им вели Духот на црквите: на кој победува ќе му дадам да јаде од дрвото на животот, што е во рајот Божји.“ »

Две пораки во овој стих го поттикнуваат земното време на победата, „оној што победува“ и небесното време на неговата награда.

Оваа формула е последната порака што Исус ја упатува до своите слуги во една од седумте епохи цел на пророштвото. Духот го прилагодува на посебните услови на секоја ера. Она од Ефес го означува почетокот на времето опфатено со пророштвото, така што Бог му го дава вечното спасение во форма на почетокот на земната историја. Ликот на Исус беше евоциран таму под ликот на *дрвото на животот* на земната градина што Бог го создал за да го постави таму невин и чист човек. Апо.22 го пророкува ова обновување на обновениот Едем за среќа на победничките избраници на новата земја. Формулата презентирана секој пат се однесува на еден аспект од вечниот живот што го понудил Исус Христос само на неговите избраници.

Втор период : Смирна

Помеѓу 303 и 313 година, последното римско „империјално“ прогонство

Стих 8: „*Напиши му на ангелот на собранието во Смирна : Ова се зборовите на првиот и последниот, кој беше мртов и повторно оживеа:* “

Со името „Смирна“ од втората буква, преведено од грчкиот збор „смурна“ што значи „миро“, Бог го таргетира времето на страшно прогонство предводено од римскиот император Диоклецијан. „Мирото“ е парфем кој ги балсамирал стапалата на Исус непосредно пред неговата смрт и кој му го донеле како жртва при неговото раѓање од страна на мудреците од Исток. Исус во ова искушение ја наоѓа ревноста на вистинската вера која повеќе не ја нашол во 94 година. Оние кои се согласуваат да умрат во негово име мора да знаат дека Исус ја победил смртта и дека повторно жив, ќе може да ги воскресне како што тоа го направил го направи тоа за себе. Пророштвото е упатено само на христијаните од кои Исус е самиот „прв“ претставник. Асимилирајќи ја својата личност со животот на своите слуги, тој ќе биде претставен и од „последниот“ христијанин.

Стих 9: „*Ја знам твојата неволја и твојата сиромаштија (иако си богат) и клеветите на оние кои се нарекуваат Евреи, а не се, а се сатанска синагога.* »

Прогонувани од Римјаните, христијаните биле лишени од имотот и најчесто убивани. Но, оваа материјална и телесна сиромаштија ги прави духовно богати со критериумите на верата на Божјиот суд. Од друга страна, тој не го крие своето расудување и ја открива, со многу јасни термини, вредноста што и ја дава на еврејската религија која ја одбила божествената норма на спасението, со тоа што не го признава Исус Христос, како Месијата пророкуван во Светото Писмо. Напуштени од Бога, Евреите се преземени од ѓаволот и неговите демони и тие стануваат за Бога и неговите вистински избраници, „синагога на сатаната“.

Стих 10: „*Не плашете се од што ќе претрпите. Еве, ѓаволот ќе фрли некои од вас во затвор, за да бидете испитани и ќе имате неволја десет дена. Биди верен до смрт, и јас ќе ти ја дадам круната на животот.* »

Во овој стих, ѓаволот се нарекува Диоклецијан, овој суров римски император и неговите придружни „тетрарси“ имале жестока омраза против христијаните кои сакале да ги истребат. Најавеното прогонство или „неволја“ продолжи „десет дена“ или „десет години“ во реалноста помеѓу 303 и 313 година. На некои од нив кои беа „верни до смрт“ како благословени високомаченици, Исус ќе им ја даде „круната на животот“. ; вечниот живот знак на нивната победа.

Стих 11: „*Кој има уво, нека чуе што им вели Духот на црквите: Кој победува, нема да доживее втора смрт.* »

Темата на пораката за крајот на периодот е: смрт. Овој пат, Духот евоцира спасение потсетувајќи нè дека оние што не ја прифаќаат првата маченичка смрт за Бога ќе мора да ја претрпат, без да можат да избегаат, „втората смрт“ на „огненото езеро“ на последниот суд. . „Втората смрт“ која нема да ги допре избраните бидејќи тие ќе влезат во вечниот живот засекогаш.

3-ти период : Пергам

Во 538 година, воспоставувањето на папскиот режим во Рим

Стих 12: „*Напиши му на ангелот на собранието во Пергамос : Еве што вели оној што има остар меч со две острици :*

Со името *Пергамос* , Бог го евоцира времето на духовна *прељуба* . Во името *Пергам* , два грчки корени, „*péga*o и *gamos*“, се преведуваат како „да се прекрши бракот“. Тоа е судбоносниот час на почетокот на *несреќите* што ќе ги погодат христијанските народи до крајот на светот. Со таргетирање на датумот 313, претходната ера предложи пристап до власт и паганско владеење на императорот Константин I ' син на четириархот Констанциј Хлор, и победник против Максенциј. Со царски декрет од 7 март 321 година, тој го напушти неделниот одмор на светата сабота на седмиот божествен ден, нашата сегашна сабота, претпочитајќи го првиот ден посветен, во тоа време, на паганскиот култ на сончевиот бог, „Сол Invictus“, Непобеденото Сонце. Слушајќи му се, христијаните извршиле „духовна прељуба“, која од 538 година наваму ќе биде официјална норма на римската попеја поврзана со периодот на *Пергамон* . Неверните христијани го следат Вигилиј, новиот верски водач основан од императорот Јустинијан ¹ Овој интригант ја искористил својата врска со Теодора, проститутката што ја омажил царот, за да ја добие оваа папска позиција зголемена со неговата нова универзална религиозна моќ, односно католик. Така, под името *Пергам* , Бог ја осудува практиката на „недела“, ново име и причина за духовна *прељуба* , под која поранешниот „ден на сонцето“ наследен од Константин продолжува да се почитува од римската христијанска црква. Тврди дека е Исус Христос и го тврди, според титулата на нејзината папска глава, „викар на Синот Божји“ (Замена или замена на Синот Божји), на латински „VICARIVS FILII DEI“, бројот на буквите од што е „ 666 “; број што е во согласност со она што Отк.13:18 му го припишува на религиозниот елемент на „ *сверот* “. Затоа, ерата наречена *Пергамос* започнува со нетолерантно и узурпирачко папско владеење кое го отстранува од Исус Христос, Семоќниот Бог воплотениот Бог, неговата титула на шеф на собранието, според Дан.8:11; Еф.5:23: „*Зашто мажот е глава на жената, како што Христос е глава на црквата, која е неговото тело, и чиј Спасител е тој.* » Но, бидете внимателни! Оваа акција е инспирирана од самиот Бог. Во реалноста, токму тој се повлече и му ја предаде на папскиот режим христијанската вера која официјално стана неверна. Дрскоста на овој режим, *осудувана* во Дан.8:23, оди дотаму што го натера да преземе иницијатива за „ *промена на времињата и законот* “ воспоставени од Бог, лично, според Дан.7:25. Понатаму, непочитувајќи го неговото предупредување ниедно човечко суштество да не се нарекува духовно „отец“, тој се обожува со титулата „Пресвет отец“, со што се издигнува над творецот Бог, законодавецот, и еден ден ќе му биде исплатливо: *И никого не нарекувај татко свој на земјата; зашто еден е вашиот Отец, Кој е на небесата.* (Мат. 23:9)“. Овој човечки крал има наследници преку кои режимот и неговите ексцеси ќе продолжат до судниот ден програмиран од најголемиот, најсилниот и најправедниот, вистинскиот „Пресвет Отец Небесен“.

Затоа, царот Јустинијан I го воспоставил овој религиозен режим што Бог го сметал за „прељуба“ кон него. Затоа важноста на бесот мора да биде означена и врежана во историјата. Забележуваме во 535 и 536 година, за време на неговото владеење, две огромни вулкански ерупции кои ќе ја затемнат атмосферата и ќе предизвикаат во 541 година фатална епидемија на чума која нема да изумре до 767 година, со врв на максимален напад, во 592 година. не добиваат пострашна форма, а детали за оваа тема ќе бидат дадени во стихот што следи.

Стих 13: „Знам каде живееш, знам дека таму е престолот на сатаната. Се секавате на моето име и не ја негираате мојата вера, дури ни во деновите на Антипа, мојот верен сведок, кој беше убиен меѓу вас, каде што сатаната има живеалиште.“

Пророштвото го нагласува „престолот“ и местото на неговото место поради неговата слава и почестите што грешниците и денес му ги даваат. Повторно „Рим“ ја обновува својата доминација, овој пат, под овој лажно христијански и целосно пагански религиозен аспект. Оној што тврди дека е негова „замена“ (или викар), папата, дури и не го натера Бог лично да му се обрати. Примачот на пророштвото е избран, а не паднат, ниту узурпатор кој ги велича паганските обреди. Ова високо место на римокатоличката вера го има својот папски престол во Рим, во Латеранската палата што, великодушно, Константин I^{му го понуди} на римскиот бискуп. Оваа латеранска палата се наоѓа на планината Келиј, еден од „седумте ридови на Рим“ кој се наоѓа на југоисток од градот; Името Келиј значи: небо. Овој рид е најдолгиот и најголемиот од седумте, по површина. Во близина на Латеранската црква, која и денес ја претставува, за папството и неговото свештенство, најважната католичка црква во светот, се издига најголемиот обелиск што постои во Рим каде ги има 13, бидејќи достигнува висина од 47 метри. Откриена под 7 метри земја и поделена на три дела, била поставена во 1588 година од страна на папата Сикст V, кој во исто време ја организирал доминацијата на државата Ватикан во следната пророчка ера наречена *Тијатура*. Овој симбол на египетскиот соларен култ има голем натпис на стелата што го носи што потсетува на понудата на Константин. Во реалноста, неговиот син Констанциј II, по смртта на својот татко, го донел од Египет во Рим, за делумно да ја исполни желбата на неговиот татко кој сакал да го донесе во Цариград. Ова посветување на славата на Константин I повеќе^{се} должи на Божјата желба отколку на синот на Константин. Бидејќи целиот обелиск со својот висок пиедестал ја потврдува пророчената врска, што го прави Константин I^{граѓански} авторитет кој го поставува остатокот од „денот на сонцето“, а папата, во тоа време едноставен епископ на Христијанската црква во Рим, религиозната власт, која верски ќе го наметне овој пагански ден под името „недела“ или, Господов ден. На врвот на овој обелиск има четири откривачки симболи кои се следат еден по друг во овој нагорен редослед: 4 лавови седнати на неговиот врв, ориентирани кон четирите кардинални точки, над кои се четири планини обиеени со сончеви зраци, а над ова заедно доминира христијанин. крстот. Упатен кон четирите кардинални точки, симболот на

лавовите го означува кралското семејство во неговата универзална сила; што потврдува, неговиот опис откриен во Дан.7 и 8. Отк.17:18 ќе го потврди говорот за Рим: „ *А жената што ја видовте, тоа е големиот град кој има царство над земните цареви.* Дополнително, египетскиот картуш изгравирани на обелиск ја евоцира „нечистата желба што кралот му ја упатува на Амон“, богот на сонцето. Сите овие работи ја откриваат вистинската природа на христијанската вера која доминира во Рим од Константин I ' од 313 година, датумот на неговата победа. Овој обелиск, и симболите што ги носи, сведочат за „успехот“ на слугата на Гаволот пророкуван во Дан.8:25, кој преку Константин I ^{успешал} на христијанската вера да и даде изглед на синкретизам религиозен цврсто осуден од Бога во Исус Христос. Ја сумирам пораката на овие симболи: „крст“: христијанска вера; „сончеви зраци“: соларно обожавање; „планини“: земна моќ; „четири лава“: универзално кралско право и сила; „Обелиск“: Египет да биде, грев, од бунтот на фараонот од егзодусот и поради гревот што го сочинува идолопоклоничкиот поклонение на сончевиот бог Амон. Бог ги припишува овие критериуми на римокатоличката вера развиена од Константин ^I. И на овие симболи, преку египетскиот картуш, тој го додава својот суд за религиозната посветеност на римските епископи, и двајцата ги смета за нечисти; тие веќе се нарекуваат „папи“ од религиозните браќа од градот. Поврзаноста на христијанската вера со соларниот култ веќе практикуван и почитуван од самиот Константин е основата на страшното проклетство што човештвото ќе го плаќа, постојано, до крајот на светот. Овој латерански престол не е во конкуренција со римските императори, бидејќи од Константин ^I, тие повеќе не престојуваат во Рим, туку на исток од империјата, во Константинопол. Така, со игнорирање на пророчкото откровение што Исус Христос му го дал на Јован, мноштво човечки суштества стануваат жртви на најголемата религиозна измама на сите времиња. Но нивното незнаење е грешно затоа што тие не ја сакаат вистината и на тој начин, од самиот Бог, се предадени на лаги и лажговци од секаков вид. Недоволното образование на населението од периодот на Пергамон го објаснува успехот на папскиот режим наметнат и поддржан од последователните римски императори од тоа време. Што не ги спречува одредени вистински избрани функционери да ја одбијат и отфрлат оваа нова нелегитимна власт; што го наведува Исус да ги препознае како свои вистински слуги. Откако е направена римската локација на избраните, забележете дека Духот го нашол таму кај 538 слуги кои ја чувале верата во името на Исус додека ја почитувале неделата. Меѓутоа, во ова место на Рим, последните маченици или „верни сведоци“ биле видени само за време на Нерон, во 65-68 година и она на Диоклецијан помеѓу 303 и 313 година. Целејќи го градот Рим, Духот потсетува на верноста на „Антипас“ неговиот „верен сведок“ на минатите времиња. Ова грчко име значи: против сите. Се чини дека го означува апостол Павле, првиот гласник на Евангелието на Исус Христос во овој град каде што умре како маченик, обезглавен, во 65 година, под царот Нерон. Така, Бог ја оспорува лажната и

погрешна титула на папите „викар на Божјиот Син“. Вистинскиот викар бил верниот Павле, а не неверниот Вигилиј, ниту некој од неговите наследници.

Семоќниот творец Бог ги врежал во природата важните моменти од религиозната историја на христијанската ера; моменти кога проклетството добива интензивен карактер со сериозни последици за христијанскиот народ. Веќе за време на неговата земна служба, Исус Христос им дал на своите дванаесет вчудоневидени и вчудоневидени апостоли доказ за неговата контрола над бурата на Галилејското Езеро; бура која ја смири во миг, по негова команда. За време на нашата ера, периодот помеѓу 533 и 538 година го доби овој особено проклет карактер, бидејќи со воспоставувањето на папскиот режим од страна на императорот Јустинијан I ' Бог сакаше да ги казни христијаните кои го почитуваа декретот објавен од императорот Константин I , кој го направи задолжителен. да се одмори на „денот на непобеденото сонце“ на првиот ден од седмицата, од 7 март 321 година. Во овој период проколнат^{од} тој, Бог предизвика будење на два вулкани кои ја задушија северната хемисфера на планетата и оставија траги на јужната хемисфера, исто така до Антарктикот. Со разлика од неколку месеци, лоцирани на антиподите едни на други во областа на екваторот, ширењето на темнината беше многу ефикасно и многу смртоносно. Милијарди тони прашина се шират во атмосферата, лишувајќи ги луѓето од светлината и нивните вообичаени прехранбени култури. Сонцето во својот зенит ја нуди истата светлина како и полната месечина која самата целосно исчезна. Историчарите го забележале ова сведоштво според кое војските на Јустинијан го вратиле Рим од Остроготите благодарение на снежната бура во средината на јули. Првиот вулкан наречен „Кракатоа“ се наоѓа во Индонезија и се буди во октомври 535 година со незамислива јачина трансформирајќи планинска област во поморска област над 50 километри. А вториот, наречен „Илопанго“ се наоѓа во Централна Америка и избувна во февруари 536 година.

Стих 14: „ Но, имам нешто против тебе, дека таму имаш што се држиш до учењето на Валаам, кој го научи Валак да им стави камен на соннување пред синовите Израилеви, така што тие јадеа жртвувани на идолите и извршија сексуален неморал. »

Духот ја опишува духовната ситуација воспоставена во Рим. Од 538 година, верните избраници од тоа време биле сведоци на воспоставување на религиозна власт што Бог ја споредува со пророкот „ Валаам “. Овој човек му служел на Бога, но дозволил да биде заведен од мамката за добивка и земните добра; сите работи што ги споделувал римскиот папски режим. Понатаму, „ Валаам “ го предизвика падот на Израел со тоа што му ги откри на „ Валак “ средствата со кои тој може да го урне: доволно беше да го поттикне да прифати бракови меѓу Евреите и паганите; работи кои Бог силно ги осудил. Споредувајќи го со „ Валаам “, Бог ни дава скица на папскиот режим. Тогаш избраниот го разбира значењето на дејствијата што самиот Бог ги предизвикува да ги извршуваат ѓаволот и неговите небесни и земни партнери. Проклетството на христијанската црква почива на усвојувањето на паганскиот „ден на непобеденото сонце“, забележан од 321

година од неверните христијани. И папскиот режим, како „ Валаам “, ќе работи кон нивно паѓање и ќе го засили нивното божествено проклетство. „ Месата жртвувана на идолиите “ е само слика во споредба со паганскиот „ден на сонцето“. Рим го внесува паганството во христијанската религија. Но, она што мора да го разберете е дека тие се од иста природа и ги носат истите сериозни последици под Божјиот суд.... Особено затоа што клетвите предизвикани од „ Валаам “ од христијанската ера ќе продолжат до крајот на светот, обележан со враќањето во слава на Исус Христос. Неверството на христијаните се споредува и со она на Евреите кои се предале на „ блуд “ откако Бог им дал да ги разберат неговите десет заповеди. Помеѓу 321 и 538 година, неверните христијани постапувале како нив. И оваа акција продолжува до ден денес.

Стих 15: „ И покрај тоа, имате и луѓе кои се држат до доктрината на Николајтанците. »

Во оваа порака, името на „ Николајците “ цитирани во *Ефес* повторно се појавува во ова писмо. Но, „ делата “ што ги засегаат во *Ефес* стануваат „ доктрина “ овде. Одредени Римјани всушност, од *Ефес* , станале христијани, потоа неверни христијани од 321 година, а тоа, на официјален религиозен начин од 538 година, со почитување на римокатоличката „ доктрина “.

Стих 16: „ Покајте се затоа; ако не, брзо ќе дојдам кај тебе и ќе се борам против нив со мечот на устата своја. »

Евоцирајќи ја „ борбата “ предводена од неговиот „Слово“, „ мечот на неговата уста “, Духот го подготвува контекстот за четвртата порака што доаѓа. Тоа ќе биде оној од 16^{век}, каде што Библијата, нејзиниот свет пишан збор, нејзините „ двајца сведоци “ според Отк. 11:3, ќе ја пропагираат божествената вистина и ќе ја разоткријат лажната римокатоличка вера.

Стих 17: „ Кој има уво нека чуе што им вели Духот на црквите: на кој победува ќе му дадам скриена мана, а нему ќе му дадам бел камен; и на овој камен е напишано ново име, кое никој не го знае освен оној што го примал. »

Како и секогаш, Духот евоцира аспект на вечниот живот. Овде ни го прикажува во ликот што го пророкуваше маната дадена на гладните Евреи во сувата, неплодна и сува пустина. Бог тогаш научи дека може да ги заштити и продолжи животот на своите избраници со својата креативна моќ; што ќе го постигне давајќи им вечен живот на своите откупени избраници. Ова ќе биде кулминација на целиот негов спасувачки проект.

Избраниот од времето ќе има како награда вечен живот што Духот го опишува во слики. Сликата „ Мана “ на небесната храна е скриена во царството небесно, а самиот Бог е нејзин производител. Во античката симболика, маната била на најсветото место кое веќе го симболизираше рајот каде Бог суверено владее на неговиот престол. Во римските практики, „ белото камче “ го претставувало гласот „да“, црното го означувало „не“. „ Белиот камен “ ја означува и чистотата на животот на избраниот кој стана вечен. Неговиот вечен живот е божествено да, кое одразува ентузијастичко и масовно добредојде од Бога. Бидејќи избраниот воскреснува во небесно тело, неговата нова состојба се споредува со „ ново име “. И оваа небесна

природа е, за нејзините избраници, постојано мистериозна и индивидуална: „ никој не ја знае “. Затоа ќе мораме да наследиме и да влеземе во оваа природа за да откриеме што е тоа.

4-та ^{ера} : Тијатира

Помеѓу 1500 и 1800 година, војните на религијата

Стих 18: „ Напиши *му на ангелот на собранието во Тијатира* : вака вели Божјиот Син, чии очи се како огнен пламен, а нозете како запалена бронза:

Четвртата буква евоцира под името „ *Тијатира* “ време кога христијанската вера на католичката и протестантската лига понуди одвратен спектакл преку нивните крвави судири. Но, оваа порака носи огромни изненадувања. Во името *Thyatira* , два грчки корени „*thua*o, *téiro*“ преведуваат „одвратност и да се донесе смрт со страдање“. Грчкиот термин кој го оправдува ваквото толкување на одвратноста ги означува, во грчкиот речник Баили, свињата или дивата свиња кога се во топлина. И тука, потребни се појаснувања. 16^{век} беше обележан со буђењето на протестантите кои го оспорија авторитетот на римскиот папски режим. Исто така, со цел да ја зајакне својата временска власт, папството претставено од папата Сикст V ја основа својата држава Ватикан, која ќе му даде граѓански легитимитет поврзан со неговата религиозна власт. Ова е причината зошто, од 16^{век} , папскиот режим го префрлил своето седиште, претходно лоцирано во Латеранската палата, на неговиот имот во Ватикан, кој веќе сочинувал независна папска држава. Но, овој трансфер е само измама, бидејќи оној што тврди дека е од државата Ватикан сè уште седи во Латеранската палата; затоа што таму, во Латеран, папите ги пречекнуваат емисарите на странските држави кои го посетуваат. И така, во 1587 година, поправениот обелиск, повторно подигнат во близина на Латеранската палата од 3 август 1588 година, беше откриен под 7 метри земја и во три дела. Државата Ватикан се наоѓа надвор од Рим, на ридот Ватикан, на западниот брег на Тибар кој се граничи со градот од север кон југ. Додека го гледавме планот на овој ватикански град, бев изненаден кога открив облик на свинска глава, ушите на север и муцката на југозапад. Така, пораката на грчкиот „твао“ е двојно потврдена и оправдана од Бог, организаторот на овие работи. Католичката вера наследена од *Пергам* го достигнува врвот на своите гадости. Таа бурно реагира со омраза и суровост кон оние кои, просветлени од Библијата, конечно се шират благодарение на печатницата, ги осудуваат нејзините гревови и злоупотребите. Уште подобро, дотогаш, чувар на Светото Писмо што го репродуцираше од нејзините монаси во манастирите и опатијата, таа ја прогонуваеше Библијата која го осудуваше нејзиното беззаконие. И таа ги убива обвинетите со моќта на слепите и самозадоволни монарси; послушните извршители на неговата волја. Изразите под кои се претставува Исус цитирајќи: „ *Оној што има очи како огнен пламен и чии нозе се како огнен месинг* “, ја откриваат неговата казнена акција кон неговите религиозни непријатели кои ќе ги уништи при враќањето на земјата. Тоа се токму двете христијански идеологии кои меѓусебно се бореа до смрт „со

меч“ и со огнено оружје во овој историски контекст на ерата *Тијатира* . „ *Неговите нозе* “ потоа ќе почиваат на симболот „ *морето и на земјата* “ на католичката вера и протестантската вера во Отк.10:5 и Отк.13:1-11. Католицизмот и протестантизмот, и двете грешни (грев = *месинг*), непокајани, се опишани како „ *запален месинг* “ што го привлекува гневот на судот на Богот Исус Христос. Земајќи ја оваа слика со која ја објавува големата „ *неволја* “ во Отк. 1:15, Бог го открива часот кога последните прогонувачи обединети против неговите верни деца се бореа меѓу себе до смрт како диви „сверови“ што ќе ги симболизираат во целото пророштво. Од Франсоа 1^{до} Луј XIV, верските војни следеа една по друга. И ние мора да забележиме како Бог го открива проклетството на францускиот народ, вооружена поддршка на папството уште од Клодовик, првиот крал на Франките. За да го одбележи апогејот на ова проклетство, Бог го постави младиот Луј XIV, на возраст од „пет“ години, на престолот на Франција. Овој библиски стих од Проп.10:16 ја изразува својата порака: „ *Тешко вам, земја чиј цар е дете и чии кнезови јадаат наутро!* » Луј XIV ја уништи Франција со своите раскошни трошоци за палатата во Версај и неговите скапи војни. Зад себе остави Франција втурната во сиромаштија, а неговиот наследник Луј XV живееше само за либертинизмот што го споделуваше со неговиот неразделен сопатник во развратот, кардиналот Дубоа. Одвратен лик, Луис Со тоа што таргетирајќи благ и мирен човек како цел на овој гнев, Бог ја откри својата намера да го нападне наследниот монархиски режим, поради слепата доверба што тој неправедно ја дава во папските религиозни претензии уште од Клодовик.

Стих 19: „ *Ги знам твоите дела, твојата љубов, твојата вера, твојата верна служба, твојата истрајност, а твоите втори дела повеќе од првите.* »

Овие зборови, Бог им ги упатува на своите слуги „ *верни до смрт* “, принесувајќи се себеси да се жртвуваат според ликот на својот Господар; нивните „ *дела* “ се прифатени од Бога затоа што сведочат за нивната автентична „ *љубов* “ кон нивниот Спасител. Нивната „ *вера* “ ќе биде оправдана бидејќи е придружена со „ *верна служба* “. Зборот „ *постојаност* “, наведен овде, добива значително историско значење. Токму во „Кулата на Констанца“ во градот Ајгес-Мортес, Марија Дуран го живееше своето заробеништво 40 долги и тешки години, како модел на вера. Многу други христијани го дадоа истото сведоштво, честопати останувајќи непознати за историјата. Тоа е затоа што бројот на маченици се зголемувал со текот на времето. Најновите дела се однесуваат на времето на владеењето (1643 до 1715) на кралот Луј Забележете ја јасно откривачката улога на името „ *змеј* “ што го означува „ѓаволот“ и отвореното агресивно дејство на царскиот Рим и папскиот Рим во Отк.12:9-4-13-16. Оној кој себеси се нарекува „крал на сонцето“ ја довел до својот врв борбата за католицизмот, бранител на „денот на сонцето“ наследен уште од Константин¹. Меѓутоа, за да сведочи против него, Бог целото времетраење на неговото долго владеење го втурнал во темнина, ускратувајќи му ја топлината и целосната светлина на вистинското сонце со сериозни последици за исхраната на францускиот народ.

Стих 20: „ Но, она што го имам против тебе е тоа што ја оставиш жената Језавела, која себеси се нарекува пророчица, да ги учи и да ги заведува моите слуги да вршат сексуален неморал и да јадат месо жртвувано на идолиите. »

Во 1170 година, Бог наредил да ја преведе Библијата на провансалски јазик од Пјер Водес. Тој беше првиот христијанин кој повторно ја откри доктрината за интегрална апостолска вистина, вклучувајќи го почитувањето на вистинската сабота и усвојувањето на вегетаријанството. Познат под името Пјер Валдо, тој е од потеклото на „Водоа“ кои се населиле во италијанскиот Алпски Пиомонт. Делото на реформацијата што тие го претставуваа беше спротивставено од папата и пораката исчезна. Толку многу што Бог ја предаде цела Европа на убиствена монголска инвазија проследена со страшна епидемија на чума предизвикана од Монголите која уништи, од 1348 година, една третина и речиси половина од нејзиното население. Пораката на овој стих „ ја оставааш жената Језавела... “ е укор упатен до реформаторите кои на делото на Пјер Валдо не му го дале значењето што го заслужува, затоа што било совршено. Помеѓу 1170 и 1517 година, тие ја игнорираа совршената доктрина за вистината за христијанското спасение и нивната реформа преземена на крајот на оваа ера е делумна и многу нецелосна.

Забелешка: доктринарното совршенство разбрано и применето од Пјер Валдо покажува дека во него Бог ја претставил целосната програма на реформацијата што требаше да се изврши. Всушност, работите беа остварени во две фази, барањето за сабота не започнуваше до 1843-1844 година, во согласност со времето означено со декретот на Дан.8:14.

За да ја прикаже папската римокатоличка вера, Бог ја споредува со странската сопруга на кралот Ахав, страшната „ Језавела “ која ги убила Божјите пророци и пролевала невина крв. Копијата е во согласност со моделот и исто така има недостаток што трае многу подолго при работа. Именувајќи ја нејзината „ пророчица “, Бог го насочува името на новото место на неговиот „трон“: Ватикан, што на старофранцуски и латински значи „vaticinare“: да пророкува. Историските детали за местото се исклучително откривачки. Првично, ова место беше обележано со присуство на римски храм посветен на богот „ змија “ Ескулапиј. Овој симбол ќе го означи гаволот и папскиот режим во Отк.12:9-14-15. Таму императорот Нерон ги поставил своите патеки за трки со коли, а „Симон магионичарот“ бил погребан на гробиштата таму. Се чини дека тоа се неговите посмртни останки, кои би биле почестени како оние на апостол Петар распнат во Рим. Овде пак, базиликата понудена од Константин ја прослави христијанската слава. Областа првично била мочурлива. Вака конструираната лага ќе го оправда новото име на оваа ватиканска базилика, која, зголемена и украсена во 15^{век}, ќе го земе погрешното име „Базилика на Свети Петар Римски“. Оваа чест, изречена во реалноста на еден **волшебник** и на „ змијата “ Ескулапиј, ќе го оправда името „ **магија** “ што Духот им го припишува на римокатоличките религиозни обреди во Отк.18:23 каде што библиската

дарби верзија ни кажува: „ *И светлината на светилката повеќе нема да свети во тебе; и гласот на младоженецот и жената веќе нема да се слуша во тебе; зашто твоите трговци беа големите на земјата; зашто со твојата магија сите народи се залутани.* » Токму завршувањето на работата на оваа базилика „Сен Пјер де Рим“, за која беа потребни огромни суми пари, ќе го натера прелат Тецел да ги продаде своите „уживувања“. Гледајќи простување на гревовите продадено за пари, монашкиот учител Мартин Лутер ја открил вистинската природа на неговата Римокатоличка црква. Тој на тој начин ја осуди својата ѓаволска природа и некои од неговите грешки со прикажување на неговите познати 95 тези во 1517 година на вратата на германската црква во Аугсбург. Така, тој ја формализирал работата на реформацијата предложена од Бога на Пјер Валдо од 1170 година.

Зборувајќи директно со неговите реформирани слуги од тоа време, вистинските, резигнирани мирни жртви, Духот ги прекорува што и дозволиле на *Језавела да ги поучува и заведува неговите слуги* . Во овој укор можеме да ја прочитаеме целата доктринарна несовршеност на овој почеток на реформите. Таа ги „ *поучува и заведува* “ своите „ *слуги* “, оние на Исус, што ја прави христијанска црква. Но, неговото учење е она од периодот на *Пергамон* каде што обвинувањата за „ *блуд* “ и сликата за „ *месо жртвувани на идоли* “ беа веќе осудени. И покрај измамничките појави, во овој стих важен ентитет не е „ *жената Језавела* “, туку самиот протестант христијанин. Од самиот почеток, велејќи му „ *ти ја оставиш жената Језавела...* “, Духот сугерира грешки што ги споделувале првите протестанти. Потоа го открива карактерот на оваа грешка: паганското идолопоклонство. Притоа, тој ја открива природата на „ *товарот* “ што сè уште не му го наметнал во тоа време, но што ќе го бара од 1843 година. И во оваа порака, творецот Бог ја таргетира римската „недела“ чија практика во неговите очи е паганско идолопоклонство кое го почитува лажното соларно божество на најстарото паганство во историјата на човештвото. Од 1843 година, тој ќе мора да се откаже од „неделата“ или од неговиот однос со Исус Христос, единствениот Спасител на земните грешници.

Стих 21: „ *Ја дадов време за да се покае и нема да се покае за својот блуд.* »

Ова време е откриено од Дан.7:25 и е потврдено во три форми во Апокалипсата во поглавјата 11,12 и 13. Тоа се изразите: „ *време на времиња и половина време; 1260 дена, или 42 месеци* “, кои се однесуваат на нетолерантното папско владеење во дејство помеѓу 538 и 1798 година. Пропагирањето на вистината преку Библијата и проповедањето на вистинските реформатори ѝ понудија на католичката вера последната шанса да се покае и да се откаже нечии гревови. Таа не направи ништо, и ги прогонувааше и мачеше, во име на нејзината испитувачка сила, мирните гласници на живиот Бог. Така, таа ги репродуцира бунтовничките дела на еврејскиот народ давајќи второ исполнување на Исусовата парабола: тоа е параболата за лозарите кои ги убиваат првите испратени од Бога, а потоа,

кога ќе дојде кај нив, го убиваат синот на Господарот. од лозјето за да му го украде наследството.

Стих 22: „Ете, ќе ја фрлам на постела и ќе испратам голема неволја врз оние што вршат прељуба со неа, освен ако не се покајат за своите дела.“

Бог ќе ја третира како „проститутка“, „фрлена на кревет“, што ни овозможува да ја поврземе „жената Језавела“ од оваа тема со „блудницата Големиот Вавилон“ од Отк.17:1. Предвидената „голема неволја“ ќе дојде по неуспехот на библиската објава. Истата порака ќе го потврди поистоветувањето на оваа „голема неволја“ со „сверот што се искачува од длабочината“ во Отк.11:7. Се издига по делото на Божјите „двајца сведоци“ кои се списи на старите и новите божествени завети од Светата Библија. Духовната „прељуба“ е потврдена и именувана, а „оние“ кои Бог ги обвинува дека ја извршиле со „Језавела“ се француските монарси и монархисти. Заедно со католичките свештеници, монархистите ќе станат главна мета на гневот на револуционерниот национален атеизам кој беше само израз на гневот на семоќниот Бог Исус Христос. Тие не се покајале, па ги удрил двојниот гнев во времето определено од Бога за крајот на папското владеење помеѓу 1793 и 1798 година.

Зборот „неволја“ ја означува последицата од божественото проклетство според Рим.2:19: „Неволја и мака **врз секоја човечка душа што прави зло**, прво врз Евреинот, а потоа врз Гркот!“ Но, „неволјата“ која ги казнува гревовите на католичката монархија и нејзиниот сојузник Римокатоличката црква симболизирана во Отк. 17:5, со името „Вавилон **голема**“, е, логично, „**голема** неволја“.

Стих 23: „Ќе ги убијам нејзините деца со смрт; и сите цркви ќе знаат дека јас сум тој што ги испитува умовите и срцата, и секоја ќе ја наградам според вашите дела.“

„Да се умре со смрт“ е изразот што Духот го користи за да ги евоцира двата „терори“ на револуционерниот режим од 1793 и 1794 година. Со овој израз, тој ја отфрла секоја идеја за едноставна духовна смрт што ќе ги загрижи протестантите во 1843 година во пораката доставена до тогашниот ангел „Сарди“ во Отк.3:1. Човештвото никогаш не знаело за таква крвава работа извршена со машини за убивање, измислени од доктор Луис, но ценети од доктор Гилотин чие име му се припишува на самиот инструмент, наречен оттогаш: гилотина. Резимените пресуди потоа изречеа мноштво смртни наредби, со додавање на принципот на удирање смрт на судиите и обвинителите од претходниот ден. Според овој принцип, се чинеше дека човештвото мораше да исчезне и затоа Бог го нарече овој истребувачки револуционерен режим „амбис“. На крајот на краиштата, тој би ја направил земјата „провалија“ без каква било форма на живот од првиот ден на создавањето, според 1. Мој. 1:2. Но, само на небото, за време на небесниот суд што го спроведуваат собраните избраници, „сите Цркви (или собранија)“ ќе бидат, избраните од седумте епохи, ќе ги откријат овие историски факти со значењето што им го дал Бог. Божјата правда е совршена; оние што судеа лажно, беа погодени од неговата праведност, „

според нивните сопствени“ дела . Тие ги натераа луѓето да умираат неправедно, а совршената божествена правда за возврат ги погоди со смрт: „ и јас ќе му отплатам на секој од вас според вашите дела “.

Стих 24: „ Вам и на сите останати Тијатира, кои не ја примате оваа доктрина и кои не ги познавате длабочините на сатаната, како што ги нарекуваат, ви велеам: нема да ви ставам друг товар; »

Оние кои ја осудуваат католичката вера и на нејзините религиозни обреди им го даваат името „ длабочините на сатаната “ можат да бидат само реформаторите кои се појавија од околу 1200 година до Француската револуција од 1789 година. Без оглед на нивното однесување, нивната доктрина беше многу далеку од чистата вистина научена од Духот до апостолите и учениците на Исус Христос. Во нивна корист забележуваме само три позитивни работи: верата само во жртвата на Исус, довербата дадена само на Библијата и дарот на нивната личност и нивниот живот; сите други доктринарни точки биле наследени од католицизмот и затоа биле предмет на испитување. Така, иако несовршени на ниво на доктрината за вистинитоста на христијанската вера, избраните реформатори знаеја како да ги предадат своите животи принесени на Бога во живи жртви и чекајќи ја 1844 година, датумот на стапување во сила на декретот на Дан 8:14, Бог привремено ја одобрил нивната служба. Ова тој го изразува многу јасно кога вели: „ Не ти ставам друг товар “. Во овие зборови јасно се појавува ситуацијата на исклучителен божествен суд.

Стих 25: „ Само она што го имате, држете се додека не дојдам “. »

Причините кои му дозволуваат на Бога да ја благослови несовршената протестантска вера треба да се сочуваат и да се практикуваат од страна на избраните до враќањето на Исус Христос.

Стих 26: „ На оној кој победува и ги чува моите дела до крај, ќе му дадам власт над народите. »

Овој стих открива што ќе предизвика губење на спасението од ова време на реформацијата до враќањето на Христос. Избраните мора да ги чуваат до крај делата подготвени и откриени од Исус Христос постојано до крајот на светот. Повиканите паѓаат со тоа што ги одбиваат новите Божји барања. Меѓутоа, тој никогаш не ја криел својата намера постепено да ја зголемува својата светлина сè до времето на неговото доаѓање во слава. „ Патот на праведниците е како блескава светлина, чија светлина се зголемува до средината на денот (Про.4:18)“; овој библиски стих го докажува тоа. И затоа, во рамките на неговиот проект, од 1844 година, божествените барања ќе се појават на датумите планирани и пророкувани од неговиот единствено библиски пророчки збор. Само во својство на небесен судија избраниот ќе добие од Бога „власт над народите“.

Стих 27: „ Ќе владее со нив со железна прачка, како што криши глинени садови, како што и јас добив сила од мојот Татко. »

Овој израз сугерира право на смртна казна. Право што избраните ќе го делат со Исус Христос во нивното судење за злите утврдени за последниот суд, во текот на „ илјада години “ од големата сабота од седмиот милениум.

Стих 28: „*И ќе му ја дадам утринската ѕвезда.* »

Бог ќе ѝ ја даде целосната божествена светлина симболизирана на нашата сегашна земја со онаа на сонцето. Но Исус рече: „Јас сум светлината“. Така тој ја објавува светлината на небесниот живот, каде што самиот Бог е извор на светлина која повеќе не зависи од небесна ѕвезда како нашето сонце.

Стих 29: „*Кој има уво, нека чуе што им вели Духот на црквите!* »

Изградбата на Апокалипсата е како кула составена од седум ката, седмиот ќе биде време на средба со Бога. Во оваа конструкција, поглавјата 2 и 3 ја сочинуваат основната рамка на целата христијанска ера помеѓу 94 и 2030 година. Сите теми споменати во Апокалипсата го наоѓаат своето место во оваа основна рамка. Но, во оваа рамка првите катови ја играат само улогата на скали кои водат до горниот кат. Важноста на откровението се појавува на ниво 3 наречено *Пергамон* . Оваа важност е дополнително засилена на ниво 4 наречено *Тијатира* . Токму во оваа ера христијанската вера станува збунета и погрешна. Божјиот суд за духовната ситуација на овој век ќе има последици до крајот на светот. Затоа, за да го зацврстам вашето разбирање за овој суд, ќе ја сумирам оваа порака упатена од Бог до неговите избрани протестанти за време на владеењето на Луј XIV.

Резиме : Во времето на реформацијата, христијанското однесување било повеќекратно. Ги наоѓаме вистинските светци прогонети, но секогаш мирољубиви и луѓе кои ги мешаат религијата и политиката, кои се вооружуваат и возвраќаат удар за удар на кралските католички војски. Во Даниел 11:34, Духот ги означува како „лицемери“. Малкумина религиозни луѓе разбрале дека да се биде христијанин значи да се имитираш Исус во сè, да се слушаш неговите наредби и да се потчинуваш на неговите забрани; употребата на оружје е една од нив, а ова беше неговата последна лекција одржана во моментот на апсењето. Исусовиот срам е оправдан со фактот дека, продолжувајќи да го практикуваат католичкото наследство, самите протестанти го промовираат, со својот пример, учењето и заведувањето што ѝ припаѓа на католичката *Језавела* . Нивната несовершена религиозна практика ги дискредитира во Божјиот суд кого го обесчестуваат пред неговите непријатели. Оваа фаза на почетокот на реформацијата го навела да донесе исклучителни судови; што тој го нагласува велејќи: „*Не ти ставам друг товар, само чувај го она што го имаш додека не дојдам* “. Но, доктрината несовершеност е легитимна на овој почеток и Бог ја прифаќа службата на оние кои прифаќаат прогонство и смрт во негово име. Не можеа да дадат повеќе, давајќи го максимумот: својот живот. Бог го нагласува овој дух на жртва што го назначува како „*дела побројни од првото* (стих 19)“. Паганството на римокатолицизмот се споредува со *месо жртвувано на идоли* . Откажувањето на римската измама започна со совршено просветлените дела на Пјер Валдо (Vaudés), кој од 1170 година напишал верзија на Библијата на друг јазик освен латинскиот, провансалски. Неговото знаење и разбирање на божествените барања биле зачудувачки целосни и по него протестантската вера се влошила. Под инспирација на Џон Калвин, протестантската вера дури и се зацврстила, земајќи го ликот на

својот католички противник. А изразот „Религиски војни“ сведочи за одвратност кон Бога, затоа што избраните на Исус Христос, вистинските, не ги возвраќаат ударите што им се нанесени. Нивната одмазда ќе дојде од самиот Господ. Вооружувајќи се, протестантите, чие мото беше „sola scriptura“, „само Светото писмо“, покажаа презир кон Библијата која го забранува нивното насилство. Исус отишол многу далеку во оваа област поучувајќи ги своите ученици дека треба да го свртат „другиот образ“ на оној што ги удира.

Овој период кога католичкото прогонство предизвикало смрт на верните слуги на Исус е тројно подвлечен во Апокалипсата, овде во овој период *Тијатира*, но и во ⁵ *печат* од глава 6 и во ³ *труба* од поглавје 8. Овде, во стих 22, Исус ги охрабрува своите маченички слуги, објавувајќи им ја својата намера да се одмазди за нивната смрт или нивните страдања нанесени од Рим и неговите кралски слуги. Клучниот збор скриен во името *Пергам* се појавува јасно, католичката религија е виновна за *прељуба* против Бога, а оние што ја прават со неа, католичките монарси, нивните сојузи и нивното лажно благородништво ќе платат, под гилотина на француските револуционери, неправедно пролеана крв. Отк.2:22-23: „*Ете, ќе ја фрлам на постела и ќе испратам голема неволја врз оние што вршат прељуба со неа*, освен ако не се покаат за своите дела. *ќе ги убијам нејзините деца*; и сите цркви ќе знаат дека јас сум тој што ги испитува умовите и срцата, и ќе го наградам секој од вас според вашите дела“. Но, бидете внимателни! Бидејќи по 1843 година, „*оние кои ќе извршат прељуба со неа*“ ќе бидат и **протестанти**, па Бог ќе подготви со нуклеарна „трета светска војна“, нова казна на католичката, православната, англиканската, протестантската и другата прељуба. Паралелно, Духот вели во ⁵ *печат*: Откровение 6:9 до 11: „*Кога го отвори петтиот печат, под жртвеникот ги видов душите на оние што беа убиени поради Божјото слово и заради сведочењето што го дадоа. Тие извикаа со силен глас, велејќи: До кога, свети и вистински Учителе, доцниш да судиш и да се одмаздуваш за нашата крв на оние што живеат на земјата? На секој од нив му беше дадена бела наметка; и им беше кажано да останат во мирување уште некое време, додека не се наполни бројот на нивните соработници и нивните браќа, кои требаше да бидат убиени како нив.*“.

Оваа сцена од 5-тиот ^{печат} може да биде збунувачка и погрешна за лошо просветлен ум. Нека работите бидат јасни, оваа слика ни ја открива тајната Божја мисла, бидејќи според Проп.9:5-6-10, мртвите во Христа *спијат* во состојба каде што *нивното секавање е заборавено, повеќе не учествуваат во сè што се прави под сонцето*. Библијата на првата смрт ѝ дава значење на уништување на целото битие; мртвиот човек е како никогаш да не постоел со таа разлика што откако постоел, целото негово постоење останува врежано во мислата на Бога. Затоа, Бог им ја упатува оваа утешна порака за да ги охрабри своите живи слуги. Тој ги потсетува дека, според неговите ветувања, по смртниот сон, има време одредено за нивното будење, кога тие преку него ќе воскреснат. Тие тогаш ќе имаат можност да им судат, под погледот и судот на Бога во Исус Христос, на нивните

подеднакво воскреснати мачители, но на крајот од *илјада години* . Во пораката на *Тијатира* , *смртта* објавена за *оние што ќе извршат прељуба* со Католичката *Језавела* ќе има двојно исполнување. На земјата, работата на револуционерите е првата фаза, но по неа ќе дојде, во свое време и во втората фаза, *втората смрт* на последниот суд, часот кога „ *сите собранија* “ христијански неверници или верници од сите епохи од Христијанската ера ќе го види праведниот Божји суд применет против духовната *прељуба* .

Во својата симболична слика, ⁴ *трубата* од 8. поглавје го потврдува дејството на „ *големата неволја* “ програмирана да ја казни *прељубата* на папата и монархистите кои ја поддржувале. *Сонцето* , божествената светлина, *месечината* , темната католичка религија и *свездите* , религиозните луѓе, *се погодени во третини* или, делумно, од прогонството на атеизмот на француските револуционери во 1793 и 1794 година.

На крајот од пораката упатена до мирните протестанти, Духот ја потврдува својата осуда за употребата на оружје потсетувајќи дека само за последниот суд подготвен за време на небесниот суд во седмиот милениум ќе биде одмазден избраниот. Затоа, тој не е овластен самиот да се одмазди, пред овој небесен суд каде потоа ќе им суди на своите гонители, заедно со Исус Христос, и ќе учествува во пресудата за нивната смртна казна. „ *Ќе владее со нив со железна прачка, како што се кршат глинените садови* “. Целта на оваа пресуда ќе биде да се утврди времето на страдање на виновниците осудени на втората смрт на последната пресуда. Во 29. стих се споменува: *утринската звезда* . „ *И ќе му ја дадам утринската звезда* “. Овој израз го означува сонцето, слика на божествената светлина. Победникот ќе влезе во божествената светлина за вечност. Но, пред овој вечен контекст, овој термин го подготвува петтото писмо кое доаѓа. *Утринската звезда* е цитирана во 2. Петрово 1:19-20-21: „ *И ние уште поизвесно ја држиме пророчката реч* , на која добро е да внимавате, како на светилка што свети на темно место, додека денот осамнува и во вашите срца изгрева *утринската звезда* ; знаејќи пред сè самите дека ниедно пророштво од Светото писмо не може да биде предмет на приватно толкување, зашто не било по човечка волја некогаш да се донесе пророштво, туку е поттикнато од Светиот Дух што луѓето го зборувале од Бога . Овој стих ја нагласува важноста на пророчката реч бидејќи контекстот на претстојната ера ќе биде духовно условен од влегувањето во примена на божествената уредба проречена во Дан.8:14. „ *До 23:00 часот и светоста ќе биде оправдана* . Но, во тоа време, овој стих беше познат само во преводот: „ *До 2300 година вечер и утро и светилиштето ќе се очисти* “. Дури и во овој превод, Божјата порака беше иста, но помалку прецизна, таа во оваа форма може да се толкува како објавување на крајот на светот преку враќањето во слава на нашиот Господ и Спасител Исус Христос. Бог го искористи американскиот протестант Вилијам Милер за да ги спроведе двата адвентистички испити на верата во пролетта 1843 и есента 1844 година. Како што нè учи Даниел 12:11-12, помеѓу овие два датуми, во 1843 година, божествената декрет се повлекува од паднатите протестанти спасоносната правда понудена од Исус Христос; затоа што тие повеќе не го

исполнуваат стандардот на новата светост барана од Бога. Правдата на Исус е вечна, но има корист само на вистинските избраници избрани од самиот Исус, и тоа, во секое време и до крајот на светот.

Овде, помеѓу *Тијатира* и *Сард*, на првиот ден од пролетта 1843 година, стапува на сила декретот од Дан.8:14 и ќе ги откриеме неговите последици во пораките што Духот им ги упатува на христијаните од тој датум.

Откровение 3: Собранието од 1843 година – апостолската христијанска вера обновена

5-та ера : Сардис

Пресудата изречена од Исус Христос по адвентистичките судења од пролетта 1843 година и 22 октомври 1844 година

Стих 1: „ *Напиши му на ангелот на собранието на Сард* : вака вели оној што ги има седумте Божји духови и седумте ѕвезди: Ги знам твоите дела. Знам дека се мисли дека си жив, а дека си мртов. »

„ *Сардис* “, тема на петтото писмо, ќе истакне две протестантски христијански однесувања, спротивности што се припишуваат: на паднатите, на кои Исус им изјавува: „ *Ти се смета за жив, а ти си мртов* “; а на избраните во стих 4: „ *Ќе одат со мене во бели облекувања затоа што се достојни* “. Како и содржината на неговите две пораки, името „ *Сардис* “ носи двојно значење чиито значења се апсолутно спротивни. Ги задржувам главните идеи на овој грчки корен: грч и скапоцен камен, смрт и живот. Гримасите и конвулзивните ја дефинираат сардоничната смеа; на грчки, сардонион е горното јаже на ловечката мрежа; сардина е риба; а во спротивна смисла, сардот и сардониксот се скапоцени камења; сардоникс е разновидност на кафеав халцедон. На почетокот на ова писмо, Исус се претставува себеси како „ *оној кој ги има седумте Божји духови и седумте ѕвезди* “, односно осветување на Духот и судење на неговите слуги од седумте епохи. Како и во Дан.12, тој стои над убиствената река, тестот на адвентистичката вера, и тука ја дава својата пресуда. Да ја забележиме блискоста што укажува дека нечиј соговорник е еден во колективна смисла. Целата протестантска норма е загрижена. Исус става крај на протестантскиот исклучок забележан во пораката *Тијатира*. Новиот „ *брме* “ (како што го разбираат бунтовните верници) сега е наметнат и баран. Практиката на римска недела мора да се напушти и да се замени со сабота сабота. Овој декрет од Дан.8:14 ја менува ситуацијата воспоставена од 7 март 321 година од страна на императорот Константин ¹ Во 1833 година, 11 години пред 1844 година, преку континуиран туш од ѕвезди кои паѓаат, кој траеше од полноќ до 5 часот наутро, и беше видлив низ Соединетите Држави, Бог го илустрираше и пророкуваше масовниот пад на протестантските христијани. За да ве убеди во ова толкување, Бог му ги покажал небесните ѕвезди на Авраам, велејќи му: „ *Така ќе бидат и твоите*

потомци . Затоа, падот на ѕвездите во 1833 година пророкуваше огромен пад на ова потомство на Авраам. Овој небесен знак е наведен во темата на ⁶ - *тиот печат* во Отк.6:13. Исус рекол: „ *Ти се вели дека си жив и дека си мртов* “. Затоа, тој за кој зборува има репутација дека го претставува Бог, а овој детал одговара на протестантизмот кој, верувајќи во неговата реформација, мисли дека е помирен со Бога. Паѓа божествената пресуда: „ *Ги знам твоите дела* “, „ *а ти си мртов* “. Од самиот Бог, големиот Судија, доаѓа овој суд. Протестантот може да ја игнорира оваа пресуда, но не може да избега од нејзините последици. Во 1843 година, декретот од Даниел 8:14 стапил на сила и се очекува ниту еден христијанин да не го познава законот на живиот Бог. Ова незнаење се должи на презир кон библиската пророчка реч на која апостол Петар нè поттикнува да му посветиме целосно внимание во 2. Пет. 1:19-20: „ *И ние ја држиме пророчката реч уште посигурна, на која добро правите да внимавате, како на светилка што свети на темно место, додека не осамне денот и не изгрее утринската ѕвезда во вашите срца; знаејќи пред се самите себе дека ниту едно пророштво на Светото писмо не може да биде предмет на приватно толкување.* » Поминувајќи незабележано среде сите текстови на Библијата на новиот завет, овие стихови ја прават разликата помеѓу животот и смртта, особено од 1843 година.

Стих 2: „ *Бидете будни и зајакнете го остатокот што ќе умре; зашто не ги најдов твоите дела **совршени** пред мојот Бог.* »

Ако не го исполнат новиот стандард на светост, „ *останатиот дел* “ од протестантизмот „*ќе умре* “. Зашто, Бог го осудува од две причини. Првата е практиката на римската недела осудена со стапувањето во сила на декретот од Дан.8:14; второто е незаинтересираноста за пророчкиот збор, бидејќи не земајќи ја предвид лекцијата дадена од Бога преку адвентистичкото искуство, протестантските потомци ќе ја носат вината наследена од нивните татковци. За двете точки, Исус рече: „ *Не ги најдов твоите дела совршени пред мојот Бог* “. Со зборовите „ *пред мојот Бог* “, Исус ги потсетува протестантите на нормата на десетте заповеди напишани со прстот Божји, Отецот кого тие го презираат во корист на Синот кој треба да ги спаси. Неговата совршено послушна вера, која ја дал како пример, нема ништо заедничко со протестантската вера, наследник на многубројните католички гревови, вклучувајќи го, пред сè, неделниот одмор на првиот ден. Вратата на спасението засекогаш се затвора за колективната протестантска религиозна норма, паѓаат „ *ѕвездите* “ на „ *шестиот печат* “.

Стих 3: „ *Запомни како прими и чу, па чувај и покај се. Ако не гледаш, ќе дојдам како крадец и нема да знаеш во колку часот ќе дојдам на тебе.* »

Овој глагол, „ *запомни* “, подразбира критичка медитација за делата од минатото. Но, само вистинските избрани се доволно скромни да ги критикуваат своите дела. Понатаму, оваа заповед „ *запомни* “ го евоцира „ *запомни* “ на почетокот на четвртата заповед која го заповеда осветениот одмор на седмиот ден. Овде повторно, двојно повеќе, официјалниот протестантизам е поканет да го преиспита приемот што им го приреди на пророчките пораки лансирани од Вилијам Милер во пролетта 1843 и есента

1844 година, но и на текстот на 4-та ^{од} 10-те Божји заповеди. дека престапил во смртен грев од 1843 година. Најсериозната последица од неговото раскинување со Исус Христос е формулирана: „Ако не внимаваши, ќе дојдам како крадец, и нема да знаеш во колку часот ќе дојдам на тебе.“ Ќе видиме како од 2018 година оваа порака стана жива реалност. Без бдение, без покајание и плод на покајанието, протестантската вера е дефинитивно мртва.

Стих 4: „Сепак имате некои мажи во Сард кои не ја осквернија својата облека; ќе одат со мене во бели [облеки], зашто се достоини.“

Ќе се појави нова светост. Во оваа порака, Исус е задоволен да сведочи за постоењето на „неколку мажи“, според деталите откриени на Ellen.G.White, која беше меѓу бројката, само 50 мажи добија Божјо одобрување. Овие „малку мажи“ назначуваат мажи и жени кои се одобрени и благословени, поединечно, за сведоштво за нивната вера во согласност со очекувањата на Господ. Исус рекол: „Меѓутоа имаш некои мажи во Сард кои не ја осквернија својата облека; и ќе одат со мене во бели [облеки], зашто се достоини“. Кој може да го оспори достоинството признаено од самиот Исус Христос? На победниците на испитите на верата од 1843 и 1844 година, Исус им ветува вечен живот и целосно земно признавање кое ќе добие официјална форма во претстојната порака од Филаделфија. Нечистотијата на „облеката“ се припишува на слободното однесување на човечките суштества. „Облеката“ е праведноста наведена од Исус Христос, во овој случај „бела“, нејзината валканост означува губење на оваа праведност за традиционалниот протестантски табор. Овде, напротив, отсуството на нечистотија означува продолжување на припишувањето на „вечната праведност“ на Исус Христос според Дан.9:24. Наскоро, знаењето и практиката на саботата ќе им даде вистинска светост, плод и знак на дадената правда на Исус Христос. Овој разумен и интелигентен избор наскоро ќе ги направи вечни во осветувањето и небесното прославување прикажани со „белите облеку“ од стих 5 што доаѓа. Духот ќе ги прогласи за „беспрекорни“: „и во нивните усти не се најде лага, зашто тие се непорочни (Отк.14:5)“. Тие ќе најдат „мир со сите и осветување, без кое ниедно тело нема да Го види Господа“, според Павле, во Евр.12:14. Конкретно, овие „бели облеку“ ќе имаат форма на отстранување на гревот што ја сочинува практиката на римската недела. Бидејќи тие верно го чекаа двапати, наместо него, како знак на неговото одобрување, печатот Божји им се дава преку саботата која доаѓа да ги обели избраните Господови кои ја чуваат неговата праведност. Така било постигнато „чистење на светилиштето“, обликот во кој во тоа време бил преведен Даниел 8:14. Под овој поглед, од 23 октомври 1844 година, Исус во небесно видение на избраните победници им ја дал сликата на неговото преминување од светото место до најсветото место на земното светилиште. Така, во илустрација се присетил на моментот кога умрел на крстот, гревот на неговите избраници бил откупен, со што го исполнил „денот на помирувањето“, хебрејскиот „Јом кипур“. Овој настан веќе се случил, обновувањето на дејството во визијата имало само за цел да го доведе во

прашање првото достигнување на вечната правда добиено со смртта на Исус. Што е буквално остварено за паднатите луѓе од Сард чија покажана вера е незадоволителна за творецот Бог. Поради две причини, Бог може да ги отфрли поради недостиг на љубов кон неговата прогласена пророчка вистина и поради престапот на саботата, кој стана должен од 1843 година со стапувањето во сила на декретот од Даниел 8:14.

Стих 5: „ *Оној кој победува така ќе биде облечен во бела облека; Нема да го избришам неговото име од книгата на животот, туку ќе го исповедам неговото име пред мојот Татко и пред неговите ангели.* »

Избраниот откупен од Исус Христос е послушно суштество, свесно дека својот живот и својата вечност му го должи на Создателот, добриот, мудар и праведен Бог. Ова е тајната на неговата победа. Тој не може да се расправа со него, бидејќи одобрува се што кажува и прави. Исто така, тој самиот е радоста на својот Спасител, кој го препознава и го нарекува со неговото име, уште од основањето на светот каде што го видел со своето предзнаење. Овој стих покажува како лажните тврдења на лажните религиозни луѓе се залудни и погрешни дури и за оние што ги прават. Последниот збор ќе му припадне на Исус Христос кој на сите им вели: „ *Ги знам твоите дела* “. Според овие дела, тој го дели своето стадо, ставајќи ги од десната страна *овците* , а од левата страна *бунтовните кози* и *грабливите волци* наменети за *огнот на втората смрт на последниот суд* .

Стих 6: „ *Кој има уво, нека чуе што им вели Духот на црквите!* »

Ако секој буквално може да ги слушне пророчките зборови на Духот, напротив, само неговите избраници, кои тој ги инспирира и воспитува, можат да го разберат нивното значење. Духот се однесува на прецизни факти, постигнати во историско време, затоа избраниот мора да биде заинтересиран за религиозната и световната историја и за целата Библија составена од приказни за сведоштва, пофалби и пророштва.

Забелешка : Во стих 3, Исус Христос му рекол на паднатиот протестант: „ *Запомни како прими и чу, и чувај се и покај се. Ако не бдееш, ќе дојдам како крадец и нема да знаеш во кое време ќе дојдам на тебе* “. Спротивно на тоа, за наследниците на победниците, од пролетта 2018 година оваа порака се трансформира во: „Ако гледате, нема да дојдам како крадец, **а вие ќе знаете** во колку часот ќе дојдам **кај** вас“. И Господ ги одржа своите ветувања, бидејќи денес во 2020 година, неговите избраници знаеја за датумот на неговото вистинско враќање, откриен за пролетта 2030 година. Но, протестантската вера е осудена да ја игнорира оваа прецизност, резервирана, само преку Исус, на неговите избраници. Бидејќи за разлика од неговото однесување кон злите слуги, „ *Господ не прави ништо без да ги предупреди своите слуги пророците* “ Амо.3:7.

6-та ера: Филадельфија

Адвентизмот влегува во универзална мисија

Помеѓу 1843 и 1873 година, божествената сабота во сабота, вистинскиот седми ден нареден од Бога, беше обновена и усвоена од пионерите на адвентизмот на седмиот ден, кој имаше форма на официјална

американска христијанска религиозна институција наречена од 1863 година: „Седмиот- дневна адвентистичка црква. Во согласност со учењето подготвено во Дан.12:12, пораката на Исус е упатена до неговите избраници осветени со саботниот одмор, на датумот од 1873 година. Во исто време, овие избраници имаат корист од блаженството на Дан :12: „ *Блажен е оној што чека 1335 дена!* “.

Новите стандарди воспоставени од 1843 година станаа универзални во 1873 година

Стих 7: „ *Напиши му на ангелот на собранието во Филадельфија : вака вели Светиот, Вистинскиот, кој го има клучот на Давид, кој отвора и никој не затвора, кој затвора и никој нема да затвори : »*

Со името „ Филадельфија “, Исус го покажува својот избраник. Тој рече: „ *По тоа сите ќе познаат дека сте мои ученици, ако имате љубов еден кон друг.* Јован 13:35“ А ова е случајот со Филадельфија чии грчки корени значат: братска љубов. Тој ги избра избраните кои го составуваат, ставајќи ја нивната вера на тест, а за овие победници неговата љубов се прелева. Тој се претставува во оваа порака, велејќи: „ *вака вели Светиот, Вистинскиот* “. Светото , бидејќи тоа е време кога осветувањето на саботата и онаа на избраните се бара со декретот на Дан.8:14 кој стапи на сила од пролетта 1843 година. Вистинскиот , бидејќи во овој пророчки час, законот на вистината е обновен; Бог повторно ја открива светоста на својата четврта ^{заповед} која христијаните ја прегазиле од 7 март 321 година. Тој пак вели: „ *Оној што го има клучот Давидови* “. Ова не се клучевите на Свети Петар за кои се тврди дека е сопственост на Рим. „ *Клучот на Давид* “ му припаѓа лично на „ *синоот Давид* “, самиот Исус. Никој друг освен тој не може да даде вечно спасение, бидејќи тој го доби овој клуч носејќи го „ *на своето рамо* “ во форма на својот крст, според Иса.22:22: „ *Ќе го ставам на неговото рамо клучот од куќата на Давид: кога ќе се отвори, никој нема да затвори; кога ќе се затвори, никој нема да отвори* “. Овој клуч што го означува крстот на неговото мачење, во исполнување на овој стих, го читаме овде: „ *кој отвора, и никој нема да затвори, тој што затвора и никој нема да отвори* “. Вратата на спасението е отворена за градење на адвентизмот од седмиот ден и затворена за верските приврзаници на римската недела од пролетта 1843 година. Исус им рекол на светците од ерата на Филадельфија : „ *Ги знам вашите дела. Ете, бидејќи имаш мала моќ и си го одржа мојот збор и не го одречи моето име, пред тебе поставив отворена врата, која никој не може да ја затвори .*” Оваа мала религиозна група беше, официјално, само Американка од 1863 година. Но, во 1873 година, за време на генералната конференција одржана во Битл Крик, Духот ѝ отвори универзална мисионерска врата која требаше да продолжи до вистинското враќање на Исус. Никој нема да го спречи тоа и Бог ќе се погрижи за тоа. Мораме да го забележиме фактот дека сè добро што Исус го гледа меѓу вистинските светци ги дефинира и причините поради кои паднала протестантската вера во 1843 година. Оваа порака е токму спротивна од онаа

што Исус ја упатува до паднатите од *Сардис* во стих 3, бидејќи таргетираните дела и самите се обратни.

Растеат 12-те племиња на Rev.7

Стих 8: „*Ги знам твоите дела. Ете, бидејќи имаш мала моќ и си го чуваше мојот збор и не го одрече моето име, пред тебе поставив отворена врата, која никој не може да ја затвори.*»

Избраниот од времето е поволно оценет за неговите дела кои Исус му ги припишува како правда. Неговата „мала моќ“ го потврдува раѓањето на групата заснована на „*малкуте луѓе*“ од стих 4. Во 1873 година, Исус им го објавил на адвентистите нивниот напредок кон неговото враќање со симболот на отворената небесна врата која ќе се отвори во пролетта на 2030 година, односно за 157 години. Во пораката што следи, онаа упатена до Лаодикеја, Исус ќе застане пред оваа врата, со што ќе укаже на блиската близина на неговото враќање: „*Ете, стојам на вратата и чукам. Ако некој го слушне мојот глас и ја отвори вратата, ќе влезам кај него и ќе вечерам со него, а тој со мене.* Отк.3:20»

Дозволен е пристап до христијанската вера на Евреите

Стих 9: „*Еве, ви давам од оние од сатанската синагога, кои велат дека се Евреи и не се, туку лажат; ете, ќе ги натерам да дојдат и да се поклонат пред твоите нозе и да знаат дека те засакав.*»

Со наведување на влегувањето на вистинските Евреи според расата и телото во адвентистичката група, овој стих го потврдува обновувањето на саботниот одмор; Неделата повеќе не е пречка за нивното преобраќање. Затоа што од 321 година, неговото напуштање исто така имало последица да ги спречи искрените Евреи да ја прифатат христијанската вера. Неговиот суд за расните Евреи не беше лично мислење на Павле, верниот сведок; Исус Христос го потврдува тоа во ова Откровение, веќе во Отк.2:9, во пораката упатена до неговите слуги клеветени од Евреите и прогонувани од Римјаните од времето на *Смирна*. Забележете дека расните Евреи ќе мора да го препознаат христијанското спасение во адвентистичкиот стандард за да имаат корист од Божјата благодат. Универзалниот адвентизам сам ја носи божествената светлина чијшто тој стана **ексклузивен официјален депозитар** од 1873 година. Но, бидете внимателни! Оваа светлина, нејзината доктрина и нејзините пораки се исклучива сопственост на Исус Христос; ниту еден човек и ниту една институција не може да ја одбие нејзината еволуција без да го загрози нивниот спас. Последен во овој стих, Исус вели „*дека те засакав*“. Дали ова може да значи дека по ова време на благослов, можеби повеќе нема да ја сака? Да, и ова ќе биде значењето на пораката припишана на „*Лаодикија*“.

Божјите заповеди и верата на Исус

Стих 10: „*Бидејќи го чуваше словото на трпеливоста во мене, и јас ќе те чувам во часот на искушението што треба да дојде на познатата земја, за да ги испита оние што живеат на земјата.*»

Терминот трпение го потврдува контекстот на адвентистичкото чекање спомнат во Даниел 12:12: „*Блажен е оној што чека и кој пристигнува до илјада триста триесет и пет дена!*“. Тестот се однесува на верата на „*жителите на земјата*“, оние што ја населуваат „*познатата земја*“, односно признати од Исус Христос, Бог творец. Таа доаѓа да ја тестира човечката волја и да го разоткрие бунтовничкиот дух на „*вселенскиот*“ табор кој со грчкиот „*oikoumèné*“ ја означува „*познатата земја*“ од овој стих.

Ова ветување го обврзува Исус само под услов институцијата да го зачува квалитетот на верата на почетокот. Ако адвентистичката порака сака да продолжи до времето на крајниот универзален тест на верата проречен во овој стих, тоа нема нужно да биде во институционална форма. Затоа што заканата лебди во оваа порака во стих 11 што следи, дотогаш тотално позитивна и благословена од Бога. Исусовото ветување ќе се однесува на неговото потомство кое останало живо во 2030 година. Во тоа време, вистинските избраници од 1873 година ќе заспале „*во Господа*“ според Отк. 14:13: „*И слушнав глас од небото како вели: Напиши : Блажени се отсега мртвите кои умираат во Господа! Да, вели Духот, за да можат да се одморат од својот труд, зашто нивните дела ги следат.*» Затоа, ова е второ блаженство доделено од Исус Христос на овој примерен избраник. Но, она што Исус го благословува е однесувањето покажано со дела. Наследниците на „*Филаделфија*“ верно ќе ги репродуцираат, во 2030 година, нејзините дела, вера, прифаќање на вистините дадени од небесниот Бог во најновите облици што им ги дал; бидејќи тие ќе претрпат големи промени до крајот кога разбирањето на божествениот план ќе биде совршено.

Адвентистичкото ветување на Исус Христос и неговото предупредување

Стих 11: „*Доаѓам брзо. Држи се за тоа што го имаш, никој да не ти ја земе круната.*»

Пораката „*Доаѓам брзо*“ е од адвентистички тип. Исус на тој начин го потврдува напуштањето на која било друга религиозна исповед. Очекувањето за неговото враќање во слава ќе остане до крајот на светот, еден од главните критериуми што го идентификуваат неговиот вистински избраник. Но, остатокот од пораката претставува тешка закана: „*Задржете го она што го имате, за никој да не ви ја земе круната.*» „А кој може да му ја земе круната освен неговите непријатели? Затоа, неговите потомци ќе мора прво да ги идентификуваат, а затоа што не го сториле тоа, жртви на нивниот хуманистички дух, ќе склучат сојуз со нив, почнувајќи од 1966 година.

Стих 12: „*Кoj ќе победи, ќе го направам столб во храмот на мојот Бог, и тој никогаш нема да излезе; На него ќе го напишам името на мојот Бог и името на градот на мојот Бог, новиот Ерусалим, кој слегува од небото од мојот Бог, и моето ново име.*»

Во своите последни зборови на благослов посветени на победниците, Исус ги спојува сите слики на добиеното спасение. „*Столб во храмот на*

мојот Бог“ значи : цврста потпора за носење на мојата вистина во моето Собрание, Избраните. „ ...и нема да излезе повеќе “: неговото спасение ќе биде вечно. „ ...; На него ќе го напишам името на мојот Бог “: ќе го врежам во него ликот на Божјиот карактер изгубен во Еден. „ ...и името на градот на мојот Бог “: тој ќе учествува во прославувањето на Избраните опишани во Отк.21. „... на новиот Ерусалим кој слегува од небото од мојот Бог “, „ новиот Ерусалим “ е името на собирот на прославените избраници кои станаа целосно небесни како небесните ангели Божји. Отк. 21 го опишува во симболична слика на скапоцени камења и бисери, што сведочи за силата на љубовта што Бог ја чувствува кон својот откупен од земјата. Таа се спушта на обновената земја за да живее вечно во присуство на Бога, кој таму го поставува својот престол. „... и моето ново име “: Исус ја поврзува промената на неговото име со неговото преминување од земна природа во небесна природа. Избраниот спасен, останувајќи жив или воскреснат, ќе го живее истото искуство и ќе добие небесно тело, прославлено, нераспадливо и вечно.

Во овој стих, инсистирањето на споредбата со Бога е оправдано со фактот дека самиот Исус е пронајден од избраните во неговиот божествен аспект.

Стих 13: „ Кој има уво, нека чуе што им вели Духот на црквите! »

Избраниот ја разбра лекцијата, но тој е единствениот што може да ја разбере. Вистина е дека оваа порака е подготвена само за него. Оваа порака го потврдува фактот дека толкувањето и разбирањето на откриените тајни зависи исклучиво од Бог кој ги тестира и избира своите слуги.

Официјалниот адвентизам на крајот на времето не ја научи лекцијата и не му беше суден од Исус, тој е повраќан поради неговото одбивање на пораката од третото ^{адвентистичко} очекување

„ Ќе дојдам брзо. Држи се за тоа што го имаш, за никој да не ти ја земе круната “. За жал, за официјалниот адвентизам од тоа време, крајот е сè уште далеку, а со уморот на времето, 150 години подоцна, верата повеќе нема да биде иста. Исусовото предупредување било оправдано, но ниту било забележано ниту разбрано. И во 1994 година, адвентистичката институција ефективно ќе ја изгуби својата „ круна “, отфрлајќи ја последната „голема светлина“ пророкувана од Елен Г. Вајт, гласникот на Исус Христос во нејзината книга „Први записи“ во поглавјето „Ma first vision“. , на страници 14 и 15: Следниот текст е извадок од овие страници. Понатаму прецизирам за него дека тој ја пророкува судбината на адвентистичкото дело **и во себе го сумира целото учење презентирано од трите собранија на Отк. 3: 1843-44 Сардис , 1873 Филадельфија , 1994 Лаодикеја .**

Судбината на адвентизмот
откриено во првата визија на Елен Г. Вајт

„Додека се молев на семејното богослужение, Светиот Дух почиваше на мене и се чинеше дека се издигнував се повеќе и повеќе над овој свет на темнината. Се свртев за да ги видам моите браќа адвентисти кои останала на овој свет, но не можев да ги најдам. Еден глас тогаш ми рече: „Погледни повторно, но малку повисоко“. Погледнав нагоре и видов стрмна и тесна патека, далеку над овој свет. Ова е местото каде што адвентистите напредуваа кон светиот град. Зад нив, на почетокот на патеката, имаше силна светлина, за која ангелот ми рече дека е полноќниот плач. Оваа светлина ја осветли целата должина на патеката за да не се сопнуваат нивните стапала. Исус одеше по нивната глава за да ги води; и се додека гледаа во него беа безбедни.

Но, набргу некои од нив се изморија и рекоа дека градот е уште многу далеку и дека помислиле да стигнат таму порано. Тогаш Исус ги охрабри со подигнување на својата славна десна рака од која извира светлина која се прошири над адвентистите. Тие извикаа: „Алелуја! » Но, некои од нив дрско ја отфрлија оваа светлина, велјќи дека Бог не ги водел. Светлината зад нив конечно згасна, а тие се најдоа во длабока темнина. Тие се сопнаа и ја изгубија од вид целта и Исус, па паднаа од патеката и потонаа во злиот свет долу. “.

Приказната за оваа прва визија дадена од Бога на младата Елен Гулд-Хармон претставува шифрирано пророштво кое е исто толку вредно како оние на Даниел или Откровението. Но, за да имаме корист од тоа, мора правилно да го толкуваме. Затоа ќе дадам објаснување.

Изразот „полноќен плач“ го означува најавата за доаѓањето на младоженецот во „параболата за десетте девици“ од Мат.25:1 до 13. Тестот за чекање за враќањето на Христос во пролетта 1843 година и оној на Есента 1844 година го сочинува првото и второто достигнување; заедно, овие две очекувања ја претставуваат „првата светлина“ на приказната поставена „зад“ групата „Адвентисти од седмиот ден“ кои напредуваа во времето, по патот или патеката благословена од Исус Христос. За адвентистичките пионери, 1844 година го претставувал датумот на крајот на светот и последниот библиски датум што пророчката реч можел да им ја предложи на избраните од тоа време. Откако го поминаа овој последен датум, тие го чекаа враќањето на Исус мислејќи дека тоа е неизбежно. Но времето поминало и Исус сè уште не се вратил; што го поттикнува визијата со тоа што вели: „тие открија дека градот е многу далеку и дека помислиле да стигнат таму порано“; односно во 1844 година или набргу по тој датум. Исто така, обесхрабрувањето ги надвлада до околу 1980 година, кога јас стапив на сцената, добивајќи ја оваа нова и славна светлина која го гради **третото адвентистичко очекување** . Овој пат враќањето на Исус е закажано за **есента 1994 година** . Секако, објавувањето на оваа порака се однесуваше само на микрокосмосот на универзалниот адвентизам лоциран во Франција во Валенс-сур-Рон. Божјиот избор за овој мал град во југоисточна Франција има свое објаснување. Таму умре папата Пиј VI во притвор во 1799 година, исполнувајќи го фактот проречен во Отк.13:3. Понатаму, Валенсија беше градот каде што Бог ја основа својата прва адвентистичка црква на земјата

на Франција. Затоа, таму ја донесе својата божествена славна последна светлина и на крајот на 2020 година потврдувам дека постојано и верно ги добивав од него неговите најнови и најскапоцени откровенија што ги презентирам во овој документ. Адвентистичкиот Валентински микрокосмос служеше како универзална сцена за да се постигне делот што се однесува на последната славна светлина во визијата на нашата сестра Елен. Оваа визија ни го открива судот што Исус го дава за искуството од Валенсија, трето исполнување на параболата за десетте девици. Исус го препознава вистинскиот адвентист по неговото однесување кон претставената светлина. Вистинскиот адвентист ја изразува својата радост со „Алелуја! » ; благословен од Духот, го наполни својот сад со масло. Спротивно на тоа, лажните адвентисти „дрско ја отфрлаат оваа светлина“. Ова отфрлање на божествената светлина е фатално за нив, бидејќи Бог ги предупредил од оваа негативна реакција во вдохновените пораки, наменети за нив, до неговиот гласник; тие ќе станат празни садови лишени од маслото кое ја произведува „светлината“ на светилката. Се најавува неизбежната последица: „светлото што беше зад нив завршува да згасне“; тие ја негираат основната основа на адвентизмот. Исус го применува своето начело: „ *Зашто на кој има, на кој има, ќе му се даде и ќе има изобилство, а на кој нема, ќе му се одземе и она што го има.* Мат.25:29“. „...тие на крајот ја изгубија од вид и целта и Исус“, стануваат нечувствителни на адвентистичките пораки кои го најавуваат враќањето на Христос или ја негираат целта на адвентистичкото движење содржана во самото име „Адвентист“; „потоа паднаа од патеката и потонаа во злостниот свет што лежеше долу“, во 1995 година тие официјално се обврзаа на протестантскиот сојуз и екуменизмот. Така тие го изгубиле Исус и влезот во рајот кој бил целта на адвентистичката вера. Тие се придружија според Дан.11:29, „ *лицемерите* “ и „ *пијаниците* “, како што објави Исус во Мат.24:50; работи покажани на почетокот на работата.

Денес овие пророчки зборови се исполнуваат. Тие беа постигнати помеѓу 1844 година, датумот на првата светлина „лоцирана зад нив“ и 1994 година, датумот на големата пророчка светлина отфрлена од првата адвентистичка црква основана во Франција, во градот Валенс-сур-Рона, која Бог се користи за негова демонстрација. Денес, официјалниот адвентизам е во „длабоката темнина“ на екуменизмот со непријателите на вистината, протестантите и католиците.

7-та ера : Лаодикија

Крај на институционалниот адвентизам – отфрлање на третото адвентистичко очекување.

Стих 14: „ *Напиши му на ангелот на собранието во Лаодикија : вака вели Амин, верниот и вистински сведок, почетокот на создавањето Божјо :*

Лаодикија е името на седмата и последна ера; онаа на крајот на благословот на институционалниот адвентизам. Ова име има два грчки

корени „лаос, дикеја“ што значи: „осудени луѓе“. Пред мене, адвентистите преведоа: „луѓе на суд“, но институцијата не знаеше дека овој суд ќе започне со него, како што учи 1 Петар 4:17: „*Зашто ова е моментот кога судот ќе започне со домот на Бог. Сега, ако започне со нас, каков ќе биде крајот на оние кои не го слушаат евангелието Божјо?* » Исус се претставува себеси велејќи: „*Вака вели Амин, верен и вистински сведок, почеток на создавањето Божјо:* “ Зборот *Амин* на хебрејски значи: вистина. Според сведочењето на апостол Јован, Исус често го користел (25 пати), повторувајќи го двапати, на почетокот, пред неговите изјави. Но, во традиционалната религиозна практика, тој стана термин за интерпункција на крајот од молитвите или изјавите. Потоа често се толкува во смисла на „да биде така“ наследено од католицизмот. И Духот го користи овој концепт „на вистина“ за да му го даде на зборот *Амин* неговото совршено оправдано двојно значење. *Лаодикија* е часот кога Исус нуди голема светлина за целосно да ги осветли пророштвата подготвени за последното време. Делото што го читате е доказ за тоа. Она што ќе предизвика прекин помеѓу Исус и официјалната адвентистичка институција е одбивањето на неговата светлина. Во логичен и оправдан избор, Бог го подложи, меѓу 1980 и 1994 година, адвентизмот на тест на верата по моделот на моделот што резултираше со загуба на протестантите и благослов на адвентистичките пионери. Тестот веќе се засноваше на верата во враќањето на Исус, објавено за пролетта 1843 година, потоа за есента 1844 година. За возврат, од 1983 година, почнав да споделувам објава за враќањето на Исус во 1994 година, користејќи го „*пет месеци*“ цитирани во пораката „*петта труба*“ во Отк.9:5-10. Со припишувањето на оваа тема на проклетството на протестантизмот од 1844 година, периодот од „*пет месеци*“ наведен, т.е. 150 реални години, доведе до 1994 година. Гледајќи го само враќањето на Исус Христос за да го означи крајот на овој период, и делумно заслепен од Бога на еден детал од текстот, го бранев она што го сметав за божествена вистина. По официјални предупредувања, институцијата изрече отказ во ноември 1991 година; ова, додека останаа уште три години за докажување и демантирање на моите најави. Дури подоцна, околу 1996 година, ми стана јасно вистинското значење на ова искуство. Зборовите што ги кажал Исус во своето писмо до „*Лаодикија*“ штотуку се исполниле и сега добиле прецизно значење. До 1991 година, млаките адвентисти повеќе не ја сакаа вистината толку многу како во 1873 година. Современиот свет, исто така, ги ослабна со тоа што ги заведе и ги освои нивните срца. Како и во ерата на „*Ефес*“, официјалниот адвентизам ја изгуби својата „*прва љубов*“. А Исус „*го зема нејзиниот свеќник и нејзината круна*“, бидејќи и таа повеќе не е достоинствена за тоа. Во светлината на овие факти, пораката станува прозачна со јасност. Зборот „*Амин*“ го потврдува барањето за целосна вистина и крајот на благословената врска. „*Сведокот верен и вистинит*“ го отфрла неверниот и лажлив Избраник. „*Принципот на Божјото создавање*“, значи творецот, колективно ја затвора интелигенцијата на недостојните и индивидуално ја отвора интелигенцијата на неговите избраници за вистините содржани и скриени во приказната за Битие. Во исто време, евоцирајќи го „*начелото на*

Божјото создавање “ што тој го поврзува со зборот „ Амин “, Духот го потврдува многу блиското конечно враќање на Исус Христос: „ набргу “. Сепак, меѓу 1994 и 2030 година, датумот на крајот на човештвото на земјата, сепак ќе поминат 36 години.

Смртоносна млакост

Стих 15: „ *Ги знам твоите дела. Знам дека не ти е ниту ладно, ниту жеешко. Нека ви биде ладно или топло!* »

Неформалната адреса е упатена до институцијата. Ова е плод на религиите наследени од татко на син и ќерка, каде што верата станува традиционална, формалистичка, рутинска и се плаши од што било ново; состојбата во која Исус веќе не може да ја благослови кога има толку многу ново светло да сподели со неа.

Стих 16: „ *Затоа што си млак, ни ладен ни топол, ќе те повратам од мојата уста.* »

Набљудувањето беше направено од Исус во ноември 1991 година, кога пророкот што ја носеше неговата порака беше отстранет од функцијата од официјалната институција. Во пролетта 1994 година, ќе се повраќа, како што најави Исус. Доказ за тоа и самата обезбедила влегувајќи во екуменскиот сојуз организиран од Католичката црква во 1995 година, каде што им се придружила на бунтовните протестанти, бидејќи сега го дели нивното проклетство.

Измамнички илузии засновани на духовно наследство

Стих 17: „ *Затоа што велиш: богат сум, збогатен сум и ништо не ми треба, и затоа што не знаеш дека си беден, беден, сиромав, слеп и гол .*

„... богат “, беше избраниот адвентист во 1873 година, а бројните откритија дадени на Елен Г. Вајт дополнително ја збогатија духовно. Но, на пророчко ниво, толкувањата на времето беа брзо застарени, како што со право мислеше Џејмс Вајт, сопругот на Господовиот гласник. Исус Христос, живиот Бог, ги дизајнираше своите пророштва за нивно совршено и беспрекорно конечно исполнување. Ова е причината зошто текот на времето, кое носи огромни промени во светот, го оправдува постојаното преиспитување на толкувањата што се добиваат и се предаваат. Господовиот благослов е задржан; Исус рекол: „ *На оној што ќе ги чува моите дела до крајот* “. Сепак, во 1991 година, датумот на неговото отфрлање на светлината, крајот беше сè уште далеку. Затоа, таа мораше да внимава на секоја нова светлина предложена од Господ со средствата што тој самиот ги избра. Каков контраст помеѓу илузиите на институцијата и состојбата во која Исус ја гледа и суди! Од сите наведени термини, зборот „ гол “ е најсериозен за институција, затоа што значи дека Исус ја повлекол својата вечна правда од неа, таа е во неговата уста, смртна казна и втора смрт на последниот суд; според она што е напишано во 2. Кор.5:3: „ *Така, ние стенкаме во овој шатор, сакајќи да го облечеме нашиот небесен дом, само ако се најдеме облечени , а не голи .* »

Советите на верните и вистински сведок

Стих 18: „ *Те советувам да купиш од мене злато проверено во оган, за да се збогатиш и бели облеку, за да се облечеш и да не се појави срамот од твојата голотија, и лек за да се помазаш. очи, за да видите.* »

По наодите од 1991 година, институцијата имаше уште три години да ги поправи своите патишта и да го произведе плодот на покајанието што не дојде. И напротив, неговите врски со паднатите протестанти се зајакнаа до тој степен што направи официјален сојуз објавен во 1995 година. Исус се претставува себеси како ексклузивен трговец на вистинската вера, „*злато проверено со оган*“ на тестот. Доказ за неговата осуда на црквата се појавува во отсуство на „*бели облеку*“ за кои нејзините пионери биле „*достойни*“ во Отк.3:4. Со оваа споредба, Исус го илустрира фактот дека, пред 1994 година, тој ги поднел адвентистите од „*Лаодикија*“ на адвентистичко очекување идентично на оние што претходеа на датумите 1843 и 1844 година; со цел да се тестира вербата во трите искуства, како што се учи во пораката упатена во 1844 година до адвентистите од „*Сардис*“. Во затворен бунтовнички став, институцијата не можеше да разбере со што ја прекорува Исус; таа била „*слепа*“, како фарисеите на Исусовата земна служба. Затоа, таа не можеше да ја разбере Христовата покана да го купи „*бисерот од големата цена*“ од параболата на Мат.13:45-46, која ја дефинира сликата за стандардот на вечниот живот што го бара Бог откриен во овој стих 18 од Отк.3.

Милостивиот повик

Стих 19: „*Колку што сакам, ги прекорувам и казнувам. Затоа бидете ревностни и покајте се.* »

Казната е за оние кои Исус *ги сака* додека не ги повраќа. Упатениот повик, покана за покајание, не се послуша. А љубовта не се наследува, таа се заработува со достоинство. Откако се зацврсти институцијата, Исус упатува индивидуален апел во кој им вели на кандидатите за небесното звање:

Универзалниот повик

Стих 20: „*Ете, стојам на вратата и чукам. Ако некој го слушне мојот глас и ја отвори вратата, ќе влезам кај него и ќе вечерам со него, а тој со мене.*“

Во Откровението, зборот „*порта*“ се појавува во Отк.3:8, овде во Отк.3:20, во Отк.4:1 и во Отк.21:21. Отк.3:8 не потсетува дека *вратите* се отвораат и затвораат пристапот. Така тие стануваат симбол на испитите на верата кои го отвораат или затвораат пристапот до Христос, до неговата правда и до неговата благодат.

Во овој стих 20, зборот „*порта*“ добива три различни, но комплементарни значења. Тој покажува кон самиот Исус: „*Јас сум вратата*“. Јован 10:9: „*вратата на небото се отвори*“ во Отк 4:1: „*Се отвори врата на небото.*“; и *вратата* на човечкото срце на која Исус доаѓа да чука за да го покани избраниот да му го отвори срцето за да даде доказ за својата љубов.

Доволно е неговото создание да го отвори своето срце за неговата откриена вистина за да биде овозможена интимна заедница меѓу него и неговиот божествен творец. Вечерата се дели навечер, кога ќе дојде ноќта за да се стави крај на работата на денот. Човештвото наскоро ќе влезе во овој тип на ноќи „ каде веќе никој не може да работи“. (Јован 9:4)“. Крајот на времето на благодатта ќе ги замрзне засекогаш последните религиозни избори на човечките суштества, мажи и жени подеднакво одговорни и строго комплементарни на ниво на телото.

Во споредба со пораката на *Филаделфија*, избраниот е во *Лаодицејската ера*, во неизбежноста на враќањето на Исус Христос. „ *Отворена врата на небото* “ ќе се отвори како продолжение на оваа порака во Отк.4:1.

Последната опомена на Духот

На индивидуалниот победник, Исус му изјавува:

Стих 21: „ *Кој ќе победи, ќе му дозволам да седне со Мене на мојот престол, како што јас победив и седнав со мојот Татко на неговиот престол.* »

Тој на тој начин ја објавува активноста на небесниот суд што следи по оваа порака и која ќе биде тема на Отк.4. Но, ова ветување само го обврзува на вистински избран победник.

Стих 22: „ *Кој има уво, нека чуе што им вели Духот на црквите!* »

Темата „ *писма* “ завршува со овој нов институционален неуспех. Последната, затоа што отсега светлината ќе ја носи инспириран човек, а потоа мала група. Тоа ќе се пренесува поединечно од човек на човек и преку Интернет што самиот Исус ќе го насочи водејќи ги своите избраници кон изворот на ширење на неговите најнови вистини, свети како неговата божествена личност. Така, каде и да е на земјата: „ *Кој има уво нека чуе што им вели Духот на собранијата!* »

Следната тема ќе го има како контекст небесниот милениум на судот на злите извршен од светците. Целата тема се заснова на учењата расфрлани во Отк. 4, 11 и 20. Но Отк. 4 јасно го потврдува небесниот контекст на оваа активност која хронолошки ја следи последната епоха на земните избраници.

Откровение 4 : Небесен суд

Стих 1: „ *Потоа погледнав, и ете, се отвори врата на небото . Првиот глас што го слушнав, како звук на труба , што ми зборуваше, рече: Дојди овде горе, и јас ќе ти покажам што ќе се случи понатаму.* »

Со велејќи: „ *Првиот глас што го слушнав, како звук на труба* “, Духот ја дефинира пораката на оваа „ *лаодициска* “ ера како онаа на која го

пренесе Јован во Отк. 1:10: „*Бев во духот на Господовиот ден, и зад себе слушнав силен глас, како звук на труба.*” Затоа, Лаодикија е ера чиј крај е означен со „денот Господов“, оној на неговото големо славно враќање.

Според неговите зборови, Духот силно ја поддржува идејата за наследување на оваа тема со пораката на Лаодикија. Ова појаснување е важно, бидејќи институцијата никогаш не можела да им ги докаже на своите противници своите доктрини за небесен суд. Денес, давам доказ за тоа, овозможено со правилната дефиниција на датумите прикачени на пораките на писмата од Отк.2 и 3. Помеѓу Лаодикија и Отк.4, со „седмата труба“ на Отк.11, Исус им ја одзеде на ѓаволот и бунтовните луѓе нивната земна „владеењост над царството на светот“. Со „жетвата“ од Отк. 14, тој ги однесе своите избраници на небото и им ја довери задачата да го судат со него минатиот земен живот на злите мртви. Тогаш „кој победува ќе владее со народите со железна прачка“ како што е објавено во Отк.2:27. Ако прогонителите беа, како мене, сигурни во судбината резервирана за нив, нема сомнеж дека ќе го модифицираат своето однесување. Но, токму нивната жестока желба да го игнорираат секое предупредување ги води кон најлошите постапки и на тој начин самите си ја подготвуваат најлошата казна што не може да се репродуцира во сегашните земни услови. Потоа да се вратиме на текстот на ова поглавје 4. „Првиот глас што го слушнав, како звук на труба, и кој ми зборуваше, рече: Дојди овде горе и ќе ти покажам што треба да се случи понатаму“. Јован се осврнува на стихот 10 од Отк.1: „Бев во Духот на Господовиот ден, и зад себе слушнав силен глас, како звук на труба“. Оваа тема за Христовото враќање во слава е веќе спомната во стих 7 каде што е напишано: „Ете, тој доаѓа со облаците. И секое око ќе го види, дури и оние што го прободеле; и сите племиња на земјата ќе тагуваат поради него. Да. Амин!“ Предложеното поврзување на овие три текста го потврдува последниот славен контекст на денот на враќањето на Господ Исус, наречен и Михаил од неговите избрани иницијатори и неговите верни ангели. Ако гласот на Исус се споредува со труба, тоа е затоа што, како овој звучен инструмент на армии, на чело на неговите небесни ангелски војски, Исус ги звучи своите трупи за да ја започнат борбата. Освен тоа, како труба, неговиот глас не престана да ги предупредува неговите избраници да ги предупредат за да ги подготви да победат како што тој самиот ги победи гревот и смртта. Евоцирајќи го овој збор „труба“, Исус ни ја покажува најмистериозната и најважната тема од целото негово Откровение. И точно е дека за неговите последни слуги оваа тема криела елиминаторен тест. Овде, во Отк.4:1, опишаната сцена е нецелосна затоа што е насочена само кон неговите избраници кои тој доаѓа да ги спаси од смртта. Однесувањето на злите во истиот контекст ќе биде опишано во Отк.6:16 со овие откривачки зборови: „И им рекоа на планините и на карпите: Паднете врз нас и скријте не од лицето на оној што седи на престолот и пред гневот на јагнето; зашто дојде големиот ден на неговиот гнев, и кој може да издржи?“ На ова прашање суспендирано, очигледно, без одговор, Бог ќе го претстави во поглавје 7 кое ги следи оние што можат да се спротивстават: запечатените избраници симболизирани со

бројот 144.000, мноштво од 12 квадрати или 144. Но тој само избраните што останале живи при враќањето на Христос дејствува таму. Сега, во овој контекст на Отк. 4, занесот кон небото се однесува и на избраните кои умреле од Авел, кого Исус го воскреснува за да им ја даде и ним наградата ветена за нивната вера: вечен живот. Исто така, кога Исус му рекол на Јован: „*Дој горе!*“, Духот само го предвидува, преку оваа слика, искачувањето кон небесното Божјо царство на сите избрани откупени со крвта на Исус Христос. Ова искачување на небото го означува крајот на човечката земна природа, избраните воскреснуваат слично на верните Божји ангели, во согласност со Исусовото учење за Мат.22:30. Месото и неговото проклетство завршија, без жалење ги оставаат зад себе. Овој момент во човечката историја е толку пожелен што Исус постојано се сеќава на него во своето откровение уште од Даниел. Како земјата, проколната поради човекот, вистинските избраници копнеат по нивното избавување. Се чини дека стихот 2 е копиран од Отк.1:10; всушност, Духот посилно ја потврдува поврзаноста на двете кои се однесуваат на истиот настан во историјата на Божјиот проект, неговото враќање во неговиот „*голем ден*“ пророкуван во Отк.16:16.

Стих 2: „*Веднаш бев во духот. И ете, имаше престол на небото, а на престолот седеше еден*“.

Како и во искуството на Јован, издигнувањето на избраните на „*небото*“ ги воодушевува во духот и тие се проектирани во небесната димензија која останува вечно недостапна за луѓето, бидејќи таму владее Бог и тој е видлив.

Стих 3: „*Оној што седеше изгледаше како камен од јаспис и сардоникс; а тронот беше опкружен со виножито како смарагд*“.

Таму се наоѓаат свртени кон Божјиот престол, на кој славно седи единствениот творец Бог. Оваа неопислива небесна слава сепак е изразена со скапоцени камења на кои луѓето се чувствителни. „*Камењата јаспис*“ добиваат многу различни аспекти и бои, со што ја прикажуваат мноштвото на божествената природа. Во црвена боја, „*сардоинот*“ наликува на него. „*Виножитото*“ е природен феномен кој отсекогаш ги воодушевувал мажите, но сепак треба да се потсетиме на неговото потекло. Тоа беше знакот на заветот со кој Бог му вети на човештвото никогаш повеќе да не го уништи со водите на потопот, според 1. Мој. 9:9 до 17. Исто така, секој пат кога дождот ќе се сретне со сонцето, симболична слика на Бога, виножитото, се чини дека ги смирува неговите земни суштества. Но, предизвикувајќи поплава на води, Петар потсетува дека „*поплава од оган и сулфур*“ е во божествениот план (2Пет.3:7). Токму, со оглед на овој истребувачки „*огнен потоп*“, Бог организира на своето небо судење на злите, чии судии ќе бидат откупените избрани и Исус, нивниот Откупител.

Стих 4: „*Околу престолот видов дваесет и четири престоли, а на престолите седат дваесет и четири старешини, облечени во бела облека, а на нивните глави златни круни*“.

Овде, симболизиран со 24 *старци*, откупените од двете пророчки епохи откриени според следниот принцип: помеѓу 94 и 1843 година,

основањето на 12-те апостоли; помеѓу 1843 и 2030 година, духовниот „адвентист“ Израел од „12-те племиња“ запечатен со „Божјиот печат“, на седмиот ден во сабота во Апо.7. Оваа конфигурација ќе биде потврдена, во Отк. 21, во описот на „Новиот Ерусалим кој слегува од небото“ за да се насели на обновената земја; „12-те племиња“ се претставени со „12 врати“ во форма на 12 „бисери“. Темата на судот е дефинирана во Отк. 20:4, каде што читаме: „**И видов престоли; а на оние што седеа таму им беше дадена власт да судат** . И ги видов душиите на оние што беа обезглавени поради сведоштвото на Исус и поради словото Божјо, и на оние кои не му се поклонија на сверот ниту на неговиот лик, а не добија жиг на челата и на нивните раце. Тие оживеаја и царуваа со Христос илјада години “. Владеењето на избраните е владеење на судии. Но, кого судиме? Отк.11:18 ни го дава одговорот: „**Народите се налутија; и дојде твојот гнев, и дојде време да им судиш на мртвите** и да ги нагradiш твоите слуги пророците, светиите и оние што се плашат од твоето име, малите и големите, и да ги уништиш оние што ја уништуваат земјата “. Во овој стих, Духот потсетува на редоследот на три теми откриени за времето на крајот: „шестата труба“ за „лутите народи“, времето на „седумте последни неволји“ за „дојде вашиот гнев“ и небесниот суд од „илјада години“ зашто „дојде време да им се суди на мртвите“. Крајот на стихот ја поставува конечната програма која ќе се постигне со конечниот суд на огненото и сулфурното езеро кое ќе ги уништи злите. Сите тие ќе учествуваат во втората предложи воскресение, на крајот на „илјада години“, според Отк. 20:5: „Останатите мртви не оживеаја додека не се наполнат илјада години“. Духот ни ја дава својата дефиниција за злите: „оние кои ја уништуваат земјата“. Зад оваа акција стои „погубниот или опустошувачки грев“ цитиран во Дан.8:13; грев кој предизвикува смрт и пуштош на земјата; кој го водел Бог да го предаде христијанството на суровиот римски папски режим помеѓу 538 и 1798 година; кој испорачува третина од луѓето на нуклеарен оган по или во 2021 година. Никој не би помислил дека, од 7 март 321 година, престапот на светата сабота на вистинскиот седми ден ќе донесе толку многу страшни и трагични последици. 24-те *старешини* се разликуваат само на ниво на декретот од Даниел 8:14, бидејќи заедничко им е тоа што се спасени со истата крв на Исус Христос. Затоа, прогласени за достојни, според Отк.3:5, сите тие носат „бели облеку“ и „круна на животот“ ветена на победниците во битката на верата, во Отк.2:10. „Златото“ на *круните* ја симболизира вера прочистена со искушение според 1 Пет.1:7.

Во ова поглавје 4, терминот „седење“ се појавува 3 пати. Бројот 3 како симбол на совршенството, Духот ја става оваа тема на судот на седмиот милениум под знакот на совршениот одмор на освојувачите, како што е напишано: „*Седете од мојата десна страна додека не ги направам вашите непријатели подножје на нозете.*” Пса.110:1 и Мат.22:44. Тој и оние што седат мируваат и според овој лик, Духот добро го прикажува седмиот милениум, како што пророкува големата сабота или одмор, од создавањето, со осветениот одмор на седмиот ден од нашите седмици.

Стих 5: „ **Од престолот излегуваат молњи, гласови и громови. Пред престолот палат седум огнени светилки, кои се седумте Божји духови .**

Манифестациите што „ *излегуваат од престолот* “ директно му се припишуваат на самиот творец Бог. Според Ехо.19:16, овие феномени веќе го означиле, во ужасот на еврејскиот народ, присуството на Бог на планината Синај. Затоа, овој предлог потсетува на улогата што ќе ја играат десетте Божји заповеди во оваа акција на судење на злите мртви. Овој потсетник го поттикнува и фактот дека невидлив со ризик од неизбежна смрт за своите суштества во минатото, Бог кој не ја променил својата природа е виден без опасност од неговите откупени воскреснати и прославени избраници. **Внимание! Оваа кратка реченица, сега толкувана, ќе стане обележје во структурата на книгата Откровение. Секојпат кога ќе се појави, читателот мора да разбере дека пророштвото го евоцира контекстот на почетокот на судот од седмиот милениум кој ќе биде обележан со директната и видлива интервенција на Бога во Михаил, Исус Христос.** На тој начин, структурата на целата книга ќе ни понуди последователни прегледи на христијанската ера под различни теми разделени со овој клучен израз: „ *имаше молњи, гласови и громови* “. Ќе го најдеме во Отк. 8:5 каде што на клучот е додаден „ *земјотрес* “. Ќе ја оддели темата за вечното небесно посредување на Исус Христос од темата на *трубите* . Потоа, во Отк.11:19, „ *силен град* “ ќе биде додаден на клучот. Објаснувањето ќе се појави во Отк.16:21 каде што овој „ *голем град* “ ја затвора темата за *седмата од седумте последни Божји неволи* . Слично на тоа, „ *земјотресот* “ станува, во Отк.16:18, „ *голем земјотрес* “. Овој клуч е фундаментален за да научите да управувате со учењата на книгата Откровение и да го разберете принципот на нејзината структура .

Враќајќи се на нашиот стих 5, забележуваме дека, поставени овој пат „ *пред престолот* “, се „ *горат седум огнени светилки* “. Тие ги симболизираат „ *седумте Божји духови* “. Бројот „ *седум* » го симболизира осветувањето, овде, она на Божјиот Дух. Бог ги контролира сите негови созданија преку неговиот Дух кој го содржи целиот живот; тој е во нив и ги става „ *пред својот престол* “, затоа што ги создал слободни, спроти него. Сликата на „ *седумте запалени светилки* “ го симболизира осветувањето на божествената светлина; нејзината совршена и интензивна светлина ја елиминира секоја можност за темнина. Зашто нема место за темнина во вечниот живот на откупените.

Стих 6: „ *Сè уште има пред престолот стаклено море, како кристал. Во средината на престолот и околу престолот има четири живи суштества полни со очи напред и позади* “.

Духот ни зборува на неговиот симболичен јазик. Што е „ *пред престолот* “ ги означува неговите небесни суштества кои помагаат, но не учествуваат во судот. Во голем број, тие добиваат изглед на *море* чија чистота на карактерот е толку чиста што тој го споредува со *кристал* . Ова е основниот карактер на небесните и копнените суштества кои му останале верни на творецот Бог. Тогаш Духот повикува на друг симбол кој се

однесува на Бога, среде *престолот* , и неговите небесни суштества од другите светови, и други димензии, *околу престолот* ; *наоколу* означува суштества расфрлани под погледот на Бог што седи на *престолот* . Изразот „ *четири живи суштества* “ се однесува на универзалниот стандард на живи суштества. Мноштвото *очи* се оправдува со зборот мноштво, а нивната положба „ *напред и назад* “ симболизира неколку работи. Прво, на овие *живи суштества* им дава повеќенасочен, повеќедимензионален изглед. Но, повеќе духовно, изразот „ *пред и позади* “ се однесува на божествениот закон врежан со Божјиот прст на планината Синај, на четирите лица на двете камени маси. Духот го споредува универзалниот живот со универзалниот закон. И едното и другото се дело на Бог, кој го врежа на камен, на месо или на духови, мерилото за совршен живот за среќа на неговите суштества кои го разбираат и го сакаат. Овие мноштво очи гледаат и следат со страст и сочувство што се случува на земјата. Во 1. Кор.4:9, Павле изјавува: „ *Зашто, ми се чини, Бог не направи нас, апостолите, последни од луѓето, на некој начин осудени на смрт, бидејќи бевме спектакл за светот. ангелите и луѓето* “. Зборот „ *свет* “ во овој стих е грчкиот „космос“. Токму овој космос го дефинирам како повеќедимензионални светови. На земјата избраните и нивните битки ги следат невидливи гледачи кои ги сакаат со истата божествена љубов што ја открил Исус Христос. Тие се радуваат на нивната радост и плачат со оние што плачат затоа што борбата е толку тешка и вознемирувачка. Но, овој космос го означува и неверниот свет како римскиот народ, гледачи на убивањето на верните христијани во нивните арени.

Откровение 5 ќе ни ги претстави овие три групи на небесни гледачи: *четирите живи суштества, ангелите и стареишините* , сите победнички, тие се обединети под љубовниот поглед на големиот Создател Бог за вечноста.

Врската што ги поврзува „ *мноштвото очи* “ со божествениот закон е во името „ *сведоштво* “ што Бог го дава на својот закон за десетте заповеди. Се секаваме дека овој закон се чуваше на „најсветото место“ исклучиво резервирано за Бога и забрането за луѓето, освен за празникот „Денот на помирувањето“. Законот останал кај Бог како „ *сведоштво* “ и неговите „ *две маси* “ ќе му дадат второ значење на симболичните „ *два сведоци* “ цитирани во Отк. 11:3. » Во оваа лекција, „ *мноштвото очи* “ го открива постоењето на мноштво невидливи сведоци кои биле сведоци на земните настани. Во божествената мисла, зборот сведок е неразделен од зборот верност. Грчкиот збор „мартус“ преведен како „маченик“ го дефинира совршено, бидејќи верноста што ја бара Бог нема граници. И во најмала рака, „сведокот“ на Исус мора да го почитува божествениот закон од неговите десет заповеди со кои Бог го споредува и суди.

БОЖЕСКИОТ ЗАКОН пророкува

Еве, отворам заграда, за да ја евоцирам божествената светлина добиена во пролетта 2018 година. Се однесува на законот на десетте Божји заповеди. Духот ме наведе да ја сфатам важноста на следново појаснување: „*Мојсеј се врати и слезе од планината со двете плочи на сведоштвото во раката; табелите беа испишани од двете страни, беа испишани од едната и од другата страна. Табелите беа Божјо дело, а пишувањето беше Божјо писмо, врежано на масите* (Излез.32:15-16). Отпрвин бев изненаден што никој никогаш не го земал предвид ова појаснување според кое на нивните четири лица биле испишани оригиналните табели на законот, односно „*напред и назад*“ како „*очите на четирите живи суштества*“ на претходниот стих проучен. Ова упорно цитирано појаснување имаше причина што Духот ми дозволи да ја откријам. Целиот текст првично беше распределен рамномерно и избалансиран на четирите страни на двете камени маси. На предната страна на првата беше прикажана првата заповед и половина од втората; неговиот грб го носеше вториот дел од вториот и целата третина. На втората табела, предната страна ја прикажува четвртата заповед во целост; неговата задна страна ги носеше последните шест заповеди. Во оваа конфигурација, двете видливи страни ни ја претставуваат првата заповед и втората, на половина и четвртата која се однесува на осветениот одмор на седмиот ден. Погледот на овие работи ги истакнува овие три заповеди кои се знаци на светост во 1843 година, кога саботата била обновена и побарана од Бога. На овој датум протестантите станаа жртви на наследената римска недела. Последиците од изборот на адвентистите и протестантскиот избор ќе бидат прикажани на задната страна на двете табели. Се чини дека, без почитување на саботата, од 1843 година, и третата заповед е прекршена: „*Името Божјо се зема залудно*“, буквално „*лажно*“, од оние што го повикуваат без Христовата праведност или по „изгубиле. Тие на тој начин ја обновуваат грешката направена од Евреите чие тврдење дека му припаѓаат на Бог е откриено како лага од Исус Христос во Отк. 3:9: „*Оние од сатанската синагога, кои се нарекуваат себеси Евреи и не се такви, но лажат*.“ Во 1843 година, тоа беше случај со протестантите, наследници на католиците. Но, пред третата заповед, вториот дел од втората го открива судот дека Бог го донесува на двата главни спротивставени табора. На протестантските наследници на римокатолицизмот, Бог им вели: „*Јас сум љубоморен Бог, кој го казнува беззаконието на татковците врз децата до третата и четвртата генерација на оние што ме мразат*“; за негова жал, официјалниот адвентизам „повратен“ во 1994 година ќе ја сподели нивната судбина; но исто така, обратно, им вели на светиите кои ќе ја чуваат неговата света сабота и неговата пророчка светлина од 1843 до 2030 година: „*и кои помилувај се до илјада генерации на оние што ме сакаат и кои ги пазат моите заповеди*“. Наведената бројка „илјада“ суптилно евоцира „илјада години“ од седмиот милениум на Отк.20, што ќе биде награда за избраните победници кои влегле во вечноста. Се појавува уште една лекција. Лишени од помошта на Светиот Дух на Исус Христос, како резултат на тоа, протестантите и адвентистите последователно ги пуштија Бога во 1843 и

1994 година, нема да можат да ги почитуваат последните шест заповеди напишани на задната страна од табелата 2, вклучувајќи ја и предната посветен на божествениот одмор на седмиот ден. Од друга страна, набљудувачите на овој одмор ќе добијат помош од Исус Христос да ги почитуваат овие заповеди кои се однесуваат на должностите на човекот кон својот човечки ближен. Божјите дела уште од предавањето на таблиците на законот на Мојсеј добиваат значење, улога и употреба колку и изненадувачки толку и неочекувани во времето на крајот, во 2018 година. И пораката за обновувањето на саботата со тоа е зајакната и потврдена од Семоќниот Бог Исус Христос.

Еве сега формата во која се појавуваат десетте заповеди.

Табела 1 – Предна страна: рецепти

Бог се претставува себеси

„*Јас сум Господ, твојот Бог, Кој те изведе од египетската земја, од домот на ропството* “. (Вклучени се сите избрани спасени од гревот и спасени со икупителната крв пролеана од Исус Христос; *домот на ропството* е гревот; имитираниот плод на ѓаволот).

1-ва заповед: католички грев од 538 година, протестант од 1843 година и адвентистички од 1994 година)

„*Немајте други богови пред мене* “.

Втора заповед: 1^{дел}: Католички грев од 538 година.

„*Не прави за себе никаков врежан лик или никаков приказ на она што е горе на небото, што е на земјата долу и што е во водите под земјата. Не им се поклонувај, ниту им служиј*; “.

Табела 1 – Назад: Последиците

2^{заповед}: 2^{дел}.

„... *зашто јас, ЈаХВЕ, твојот Бог, сум љубоморен Бог, кој го казнувам беззаконието на татковците врз децата до третата и четвртата генерација на оние што ме мразат, (католици од 538; протестанти од 1843; адвентисти од 1994 г.) и кој покажува милост на илјада генерации на оние кои ме сакаат и ги пазат моите заповеди . (Адвентисти од седмиот ден, од 1843 година; најновиот, од 1994 година).*

Трета заповед: ^{прекршена} од католиците од 538 година, протестантите од 1843 година и адвентистите од 1994 година).

„*Не го изговарајте лажно името на Господа, вашиот Бог; зашто Јахве нема да го остави неказнет оној кој лажно го зема неговото име . »*

Табела 2 – Предна страна: рецепт

4-та заповед: нејзиното престапување од страна на христијанското собрание од 321 година го прави „*погубниот грев* “ од Дан.8:13; тој е престапен од католичката вера од 538 година, а од протестантската вера од 1843 година.

„*Запомни го саботниот ден за да го свети. Работете шест дена и завршете ја целата своја работа. Но седмиот ден е сабота на Господа,*

твојот Бог, не работи ниту ти, ниту твојот син, ниту твојата ќерка, ниту твојот човек, ниту твојата слугинка, ниту твојата стока, ниту странецот што е пред твоите врати. Зашто за шест дена Господ ги создаде небото, земјата и морето и сè што е во нив, и се одмори на седмиот ден ; »

Табела 2: Обратна страна: последиците : Овие последни шест заповеди се прекршени од христијанската вера од 321 година; со католичка вера од 538 година; од страна на протестантската вера, од 1843 година , и од „ *повраќаната* “ адвентистичка вера во 1994 година. „последните“ од 1994 до 2030 година.

5-та ^{заповед}

„Почитувај ги татка си и мајка си, за да ти бидат долги деновите во земјата што ти ја дава Господ, твојот Бог. »

6-та ^{заповед}

„~~Не убивај~~. Не вршете убиство “. (од типот на злосторничко злосторство убиство или во име на лажна религија)

7-та ^{заповед}

„Не правете прелјуба. »

8-та ^{заповед}

„Не крадете. »

9-та ^{заповед}

„Не сведочи лажно против својот ближен . »

10-та ^{заповед}

„Не посакувај ја куќата на ближниот свој; не посакувај ја жената на својот ближен, ниту неговиот слуга, ниту неговата слугинка, ниту неговиот вол, ниту неговото магаре, ниту нешто што му припаѓа на твојот ближен. »

Овде ја затворам оваа возвишена и витално важна заграда.

Стих 7: *„Првото живо суштество е како лав, второто живо суштество е како теле, третото живо суштество има лице на човек, а четвртото живо суштество е како орел што лета .*

Веднаш да кажеме, тоа се само симболи. Истата порака е претставена во Езек.1:6 со варијации во описот. Има четири идентични животни, секое со четири различни лица. Овде, сè уште имаме четири животни, но секое има само едно лице, различно кај четирите животни. Затоа, овие чудовишта не се реални, но нивната симболична порака е возвишена. Секој од нив претставува стандард на вечен универзален живот кој се однесува, како што видовме, на Самиот Бог и Неговите повеќедимензионални универзални суштества. Оној кој се воплоти во своето божествено совршенство, овие четири критериуми на универзалниот живот, е Исус Христос, во кого се наоѓаат кралството и силата на *лавот* според Суд.14:18; духот на пожртвуваност и служба на *телето* ; човечката слика за Бога; и доминација на врховната небесна височина на *летечкиот орел* . Овие четири

критериуми се наоѓаат низ универзалниот вечен небесен живот. Тие ја сочинуваат нормата што го објаснува успехот на божествениот проект со кој се борат бунтовничките духови. А Исус им го претставил совршениот модел на своите апостоли и ученици за време на неговата постојана земна служба; отиде дотаму што им ги изми нозете на своите ученици, пред да го предаде неговото тело на мачење на распнувањето, за да ги искупи, наместо нив, како „теле“, гревовите на сите негови избраници. Исто така, секој нека се испита за да знае дали отфрлањето на оваа норма на вечниот живот е во согласност со неговата природа, нивните стремежи и нивните желби. Ова е стандард на понудата за спасение што треба да се прифати или одбие.

Стих 8: „Четириите живи суштества имаат по шест крилја, и тие се полни со очи наоколу и внатре. Тие не престануваат да кажуваат дење и ноќе: Свет, свет, свет е Господ Бог, Семоќниот, Кој беше, и е и ќе дојде!“

Наспроти позадината на небесниот суд, оваа сцена ги илустрира принципите кои постојано се применуваат на небото и на земјата од суштествата кои му остануваат верни на Бог.

Небесните тела на суштества од други светови немаат потреба од крилја за да се движат бидејќи не подлежат на законите на земната димензија. Но, Духот ги прифаќа земните симболи што човекот може да ги разбере. Припишувајќи им „шест крилја“, тој ни ја открива симболичката вредност на бројот 6 кој станува број на небесниот карактер и оној на ангелите. Тоа се однесува на световите кои остануваат без грев и на ангелите од кои прв бил создаден сатаната, бунтовничкиот ангел. Откако Бог си го доделил бројот „седум“ како свој личен кралски „печат“, бројот 6 може да се смета како „печат“, или во случајот на ѓаволот, „белег“ на неговата личност, но тој дели овој број 6 со световите кои остануваат чисти и сите ангели создадени од Бога, добрите и лошите. Под ангелот доаѓа човекот чиј број ќе биде „5“, што се оправдува со неговите 5 сетила, 5-те прсти од раката и 5-те прсти на стапалото. Подолу доаѓа бројот 4 на универзалниот знак означен со 4-те кардинални точки, север, југ, исток и запад. Подолу доаѓа бројот 3 на совршенство, потоа 2 на несовершеност и 1 на единство, или совршено соединување. Очите на четириите живи суштества се „наоколу и внатре“, а дополнително, „пред и зад“. Ништо не може да побегне од погледот на овој небесен повеќедимензионален универзален живот кој божествениот Дух го истражува во целост бидејќи неговото потекло е во него. Ова учење е корисно затоа што, на денешната земја, поради гревот и злобата на грешниците, чувајќи ги „во себе“, човекот може да ги скрие своите тајни мисли и злоба од другите луѓе насочени против својот ближен. Во небесниот живот такви работи се невозможни. Небесниот живот е просирен како кристал бидејќи злобата беше исфрлена од него, заедно со ѓаволот и неговите зли ангели, фрлени на земјата, според Отк.12:9, по победата на Исус над гревот и мртвите. Објавувањето на светоста Божја е постигнато во нејзино совршенство (3 пати: *свето*) од жителите на овие чисти светови. Но, оваа објава не се извршува со зборови; совршенството на нивната индивидуална и колективна светост е она што во трајните дела го објавува совршенството на светоста на Богот кој ги создал. Бог ги открива својата

природа и име во формата наведена во Отк. 1:8: „*Јас сум алфа и омега*“, *вели Господ Бог, Кој е, и Кој беше, и Кој ќе дојде, Семоќниот* . Изразот „*кој е, кој бил и кој ќе дојде*“ совршено ја дефинира вечната природа на Бог творец. Одбивајќи да го нарече со името што си го дал, „ЈАХВЕХ“, мажите го нарекуваат „Господ“. Вистина е дека на Бог не му требаше име, бидејќи е единствен и без божествен конкурент, не му треба име за да го разликува од другите богови кои не постојат. Бог сепак се согласил да одговори на барањето на Мојсеј кого го сакал и кој го сакал. Така, тој си го дал името „ЈАХВЕХ“ што се преведува со глаголот „да се биде“, конјугиран во трето лице еднина од хебрејскиот имперфект. Ова „несовршено“ време означува достигнување кое се протега во времето, затоа, време поголемо од нашата иднина, формата „што е, што беше и што ќе биде“ совршено го преведува значењето на овој хебрејски несовершен. Формулата „*кој е, кој беше и кој треба да дојде*“ е затоа Божјиот начин да го преведе неговото хебрејско име „ЈАХВЕХ“, кога тој мора да го прилагоди на западните јазици или на кој било друг јазик освен на хебрејскиот. Делот „и што доаѓа“ ја означува последната адвентистичка фаза на христијанската вера, воспоставена во Божјиот план со декретот на Дан.8:14 од 1843 година. Затоа, во телото на избраните адвентисти е прогласувањето на тројната светост Божјиот е остварен. Божественоста на Исус Христос честопати била оспорувана, но таа е неспорна. Библијата вели за ова во Евр.1:8: „*Но тој му рече на Синот: „Твојот престол, Боже, е вечен; жезолот на твоето владеење е жезол на правичноста; “*“. А на Филип кој го моли Исус да му го покаже Отецот, Исус му одговара: „*Толку долго сум со тебе, а не ме познаваш, Филипе! Кој ме видел мене, го видел Отецот* ; како велиш: *Покажи ми го Отецот?* (Јован 14:9).

Стихови 9-10-11: „*Кога живите му оддаваат слава и чест и благодарност на Оној што седи на престолот, на оној кој живее во вечни векови, дваесет и четирите старешини паѓаат пред оној што седи на престолот и се поклонуваат—и поклони се пред Оној кој живее во вечни векови, и ги фрлија своите круни пред престолот, велејќи: Ти си достоин, Господи наш и Боже наш, да примиш слава, чест и сила; зашто ти создаде сè, и по твоја волја тие постојат и се создадени*“.

Поглавје 4 завршува со сцена на прославување на творецот Бог. Оваа сцена покажува дека божественото барање „*бојте се од Бога и дајте му слава ...*“, изразено во пораката на првиот ангел на Отк. 14:7 беше слушнато и добро разбрано од последните избрани претставници од 1843 година; но пред сè, од избраните кои останаа живи во времето на враќањето во слава на Исус Христос; затоа што само за нив е подготвено и целосно осветлено Откровението на Апокалипсата во времето избрано од Бога, од пролетта 2018 година. Откупените така во обожавање и пофалби ја изразуваат сета своја благодарност кон Исус Христос, формата во која, Семоќниот ги посетил за да ги спаси од гревот и смртта, неговата плата. Неверното човештво верува само во она што го гледа, како апостол Тома, и бидејќи Бог е невидлив, осуден е да ја игнорира неговата екстремна слабост што го прави само играчка со која манипулира според својата божествена волја. Таа

барем има изговор, кој нема да ја оправда, дека не го познава Бога, изговор што сатаната го нема, бидејќи познавајќи го Бога, избра да влезе во борба против него; тоа е тешко за верување, но вистинито, а се однесува и на злите ангели кои го следеле. Парадоксално, многубројните различни, па дури и спротивставени плодови на слободен избор сведочат за автентичната и целосна слобода што Бог им ја дал на своите небесни и земни суштества.

Откровение 5: Синот Човечки

Кога му го претстави Исус на мноштвото, Пилат рече: „ *Еве го Човекот* “. Самиот Бог мораше да дојде и да земе облик на тело, за да може „ *Човекот* “ да се појави според неговото срце и неговите желби. Смртта го погодила првиот пар човечки суштества, поради гревот на непослушноста кон Бога. Како знак на нивната нова срамна состојба, Бог ги натерал да ја откријат нивната физичка голотија која беше само надворешен знак на нивната внатрешна духовна голотија. Од овој почеток, првата објава за нивното откупување беше дадена со давање облека направена од животинска кожа. Така е убиено првото животно во историјата на човештвото, можеме да помислиме дека тоа е млад овен или јагне поради симболиката. 4.000 години подоцна, Божјото Јагне, кое ги зема гревовите на светот, дојде да го понуди својот законски совршен живот за да ги откупи избраните меѓу човештвото. Затоа, ова спасение понудено во чиста благодат од Бога целосно почива на смртта на Исус кој им дозволува на неговите избраници да имаат корист од неговата совршена правда; а во исто време неговата смрт ги откупува нивните гревови чишто доброволно носител се направи себеси. Оттогаш, Исус Христос стана единственото име што може да спаси грешник на целата наша земја, а неговото спасение важи уште од Адам и Ева.

Поради сите овие причини, ова поглавје 5, кое е ставено под фигурата „ *Човек* “, му е посветено на него. Не само што Исус ги спасува своите избраници преку својата искупителна смрт, туку ги спасува така што ги штити во текот на нивното патување на земниот живот. И токму за таа цел ги предупредува на духовните опасности што ѓаволот ги поставил на нивниот пат. Неговата техника не е променета: како во времето на апостолите, Исус им зборува во параболи, така што светот слуша, но не разбира; што не е случај со неговите избраници кои, како апостолите, директно од него ги добиваат неговите објаснувања. Неговото откровение

„Апокалипса“ останува под ова непреведено грчко име, оваа циновска параболоа што светот не смее да ја разбере. Но, за неговите избраници, ова пророштво е навистина негово „Откровение“.

Стих 1: „*Тогаш видов во десната рака на оној што седеше на престолот книга напишана одвнатре и однадвор, запечатена со седум печати*“.

На престолот стои Бог и тој има во десната рака, затоа под негов благослов е книга напишана „*внатре и надвор*“. Она што е напишано „*внатре*“ е дешифрираната порака резервирана за неговите избраници, која останува затворена и погрешно разбрана од луѓето во светот, Божји непријатели. Она што е напишано „*надвор*“ е шифриран текст, видлив, но неразбирлив за човечкото мноштво. Книгата Откровение е запечатена со „*седум печати*“. Во ова појаснување, Бог ни кажува дека само отворањето на „*седмиот печат*“ ќе дозволи негово целосно отворање. Сè додека има печат за да се запечати, книгата не може да се отвори. Така, целото отворање на книгата ќе зависи од времето што го одредил Бог за темата на „*седмиот печат*“. Ќе биде спомнато под насловот „*печат на живиот Бог*“ во Апо.7, каде што означувајќи го остатокот од седмиот ден, неговата света сабота, неговото обновување ќе биде приложено на датумот 1843 година, кој според тоа ќе биде и време на отворањето на „*седмиот печат*“ кој во педагогијата на книгата ја внесува темата на „*седумте труби*“, толку важни за нас, нејзините избраници.

Стих 2: „*И видов силен ангел како вика со силен глас: Кој е достоин да ја отвори книгата и да ги скрши нејзините печати?* »

Оваа сцена е заграда во монтажата на пророштвото. Книгата на Откровението не треба да се отвори на небото, во контекст на претходното поглавје 4. На избраните им треба пред враќањето на Исус Христос, додека се изложени на стапиците на ѓаволот. Силата е во Божјиот табор, а моќниот ангел е ангелот на ЈаХВЕХ, Бог во неговиот ангелски облик на Михаил. Запечатената книга е исклучително важна и света бидејќи бара многу високо достоинство за да се скршат нејзините печати и да се отвори.

Стих 3: „*Никој на небото, ни на земјата, ни под земјата, не можеше да го отвори свитокот, ниту да погледне во него.* »

Напишана од самиот Бог, книгата не може да ја отвори ниту едно од неговите небесни или земни суштества.

Стих 4: „*И плачев многу затоа што никој не се најде достоин да ја отвори книгата или да ја погледне.* »

Јован е, како нас, земно суштество и неговите солзи го изразуваат вознемиреноста на човештвото соочено со замките што ги постави ѓаволот. Се чини дека тој ни вели: „Кој може да се спаси без откровение?“. Така го открива високиот трагичен степен на непознавање на неговата содржина и неговата фатална последица: двојната смрт.

Стих 5: „*И еден од старците ми рече: „Не плачи; ете, лавот од јудејското племе, Давидовиот корен, победи за да го отвори свитокот и неговите седум печати.* »

„Старците“ откупени од земјата од Исус се добро поставени да го издигнат името на Исус Христос над сите живи суштества. Тие ја препознаваат во него власта што тој самиот изјави дека ја добил од Отецот и од небесните суштества во Мат.28:18: „Дојде Исус и им рече вака: Сета власт на небото ми е дадена на мене и на земјата. Токму со насочувањето на неговото инкарнација во Исус, Бог го инспирирал Јаков кој, пророкувајќи над своите синови, рекол за Јуда: „Јуда е млад лав. Се вративте од масакрот, синко! Ги свиткува колената, легнува како лав, Како лавица: кој ќе го натера да стане? Нема да отстапи жезолот од Јуда, ниту стапот меѓу неговите нозе, додека не дојде Сило и народите не му се покоруваат. Своето магаре го врзува за лозата, а магаренското осле за најдобрата лоза; Тој ја пере својата облека во вино, а наметката во крвта на грозјето. Очите му се црвени од вино, а забите му се бели од млеко (1. Мој. 49:8 до 12). Крвта на грозјето ќе биде тема на „жетвата“ објавена во Отк. 14:17 до 20, која исто така е проречена во Исаија 63. За „Коренот Давид“, читаме во Иса.11:1 до 5. : „Тогаш ќе излезе гранка од стеблото на Јесеј и ќе се роди пука од неговите корени. На него ќе почива Господовиот Дух: Духот на мудроста и разумот, Духот на советот и моќта, Духот на знаењето и стравот Господов. Тој ќе го дише стравот Господов; Нема да суди по изглед, нема да одлучува за гласини. Но, тој ќе им суди на сиромашните со правда, и ќе им суди на сиромашните на земјата со правда; Тој ќе ја удри земјата со својот збор како со прачка, и со здивот на усните ќе ги убие злите. Правдата ќе биде појас на неговите страни, а верноста појас на неговите бедра.“ Победата на Исус над гревот и смртта, неговата плата, му дава законско и легитимно право да ја отвори книгата на Откровението, за неговите избраници да бидат предупредени и заштитени од смртоносните религиозни замки што тој ги поставува, од страна на ѓаволот, со цел да ги заведе неверниците. Затоа, книгата ќе биде целосно отворена во времето кога ќе стапи на сила декретот од Даниел 8:14, имено, првиот ден од пролетта во 1843 година; дури и ако неговото несовршено разбирање ќе бара преиспитување со текот на времето, до 2018 година.

Стих 6: „И видов, среде престолот и четириите живи суштества и среде старешините, јагне што беше таму како заклано. Тој имаше седум рогови и седум очи, што се седумте Божји духови испратени низ целата земја.“»

Мораме да го забележиме присуството на јагнето „во средината на престолот“, бидејќи тој е Бог во своето повеќеобразно осветување, како одеднаш, единствениот творец Бог, архангел Михаил, Исус Христос Јагнето Божјо и Светата Дух или „седум духови Божји испратени по целата земја“. Неговите „седум рогови“ го симболизираат осветувањето на неговата моќ и неговите „седум очи“, осветувањето на неговиот поглед, кој длабински ги испитува мислите и постапките на неговите суштества.

Стих 7: „Дојде и го зеде свитокот од десната рака на оној што седеше на престолот.“»

Оваа сцена ги илустрира зборовите од Отк. 1:1: „Откровението на Исус Христос кое Бог му го дал за да им покаже на своите робови што

треба да се случи брзо, и кое му го соопштил, испраќајќи го својот ангел на својот роб Јован “. Оваа порака има за цел да ни каже дека содржината на Откровението ќе биде неограничена бидејќи е дадена од самиот Бог, Отецот; и тоа со тоа што го стави на неа сиот негов благослов означен со неговата „ десна рака “.

Стих 8: „ Кога го зеде свитокот, четирите живи суштества и дваесет и четворицата старешини паднаа пред Јагнето, секој со харфа и златни ампули со темјан, што се молитви на светите. »

Да го задржиме од овој стих овој симболичен клуч: „ златни чаши исполнети со парфеме, кои се молитви на светиите “. Сите небесни и земни суштества избрани со нивната верност се поклонуваат пред „ јагнето “ Исус Христос за да го обожаваат. „ Харфите “ ја симболизираат универзалната хармонија на колективната пофалба и обожавање.

Стих 9: „ И пееја нова песна, велејќи: „Достоен си да го земеш свитокот и да му ги отвориш печатите; зашто си убиен и со својата крв си откупил за Бога луѓе од секое племе, јазик, народ и народ; »

Оваа „ нова песна “ го слави ослободувањето од гревот и, привремено, исчезнувањето на поттикнувачите на бунтот. Затоа што тие само засекогаш ќе исчезнат по последниот суд. Искупените на Исус Христос доаѓаат од сите потекла, од сите бои и човечки раси, „ од секое племе, јазик, народ и народ “; што докажува дека проектот за спасување е предложен само во името на Исус Христос, во согласност со она што Денот.4:11-12 го изјавува: „ Исус е каменот отфрлен од вас што градите и кој стана главен од аголот . Во никој друг нема спас; зашто нема друго име под небото дадено меѓу луѓето, со кое треба да се спасиме. “. Затоа, **сите** други религии се нелегитимни и ѓаволски илузорни измами. За разлика од лажните религии, вистинската христијанска вера е организирана од Бога на логички кохерентен начин. Напишано е дека Бог никому не му е туѓ; неговите барања се исти за сите негови суштества, а спасот што го понуди имаше цена што тој самиот дојде да ја плати. Пострадајќи за ова откупување, тој само ќе ги спаси оние луѓе што ги проценува дека се достоини да имаат корист од неговото мачеништво.

Стих 10: „ Ти ги направи царство и свештеници на нашиот Бог, и тие ќе царуваат на земјата “.

Царството небесно проповедано од Исус се обликувало. Добивање на „ правото на судија “, избраните се споредуваат со кралевите според Отк.20:4. Во нивните стари заветни активности, „ свештениците “ нудеа симболични животински жртви за грев. Во текот на „ илјада години “ на небесниот суд, избраните, исто така, преку својот суд ќе ги подготват последните жртви на големата универзална жртва, која ќе ги уништи, во еден потег, сите паднати небесни и земни суштества. Огнот на „огненото езеро на втората смрт “ ќе ги уништи на судниот ден. Само по ова уништување, обновена од Бога, обновената земја ќе ги прими откупените избраници. Само тогаш со Исус Христос, Царот на кралевите и Господар над господарите од Отк. 19:16, „ ќе царуваат на земјата “.

Стих 11: „ *Погледнав и го слушнав гласот на многу ангели околу престолот и живите суштества и старешините, и нивниот број беше илјадници илјади и илјадници илјади* .

Овој стих ни ги претставува, обединети, трите групи гледачи кои се сведоци на земните духовни битки. Духот овојпат јасно ги спомнува ангелите како одредена група чиј број е многу голем: „ *миријади и илјадници илјади* “. Ангелите Господови во моментот се блиски борци, ставени во служба на неговите откупени, неговите земни избраници, кого го чуваат, штитат и поучуваат во негово име. На линијата на фронтот, овие први сведоци за Бог ја запишуваат индивидуалната и колективната историја на животот на земјата.

Стих 12: „ *Тие рекоа со силен глас: Јагнето што беше заклано е достоин да прими сила, и богатство, и мудрост, и сила, и чест, и слава и пофалба*. »

Ангелите помогнаа на земјата во службата на нивниот водач Михаил, кој се соблече од сите свои божествени моќи за да стане совршен Човек кој се принесе себеси на крајот од својата служба, како доброволна жртва, за да ги искупи гревовите извршени од неговите избраници службеници. На крајот од својата благодатна понуда, избраниот воскресна и влезе во ветената вечност, ангелите му ги враќаат на божествениот Христос Божји, сите својства што ги имаше во Михаил: „ *моќ, богатство, мудрост, сила, чест, слава, и пофалби*. »

Стих 13: „ *И секое суштество што е на небото и на земјата, и под земјата, и во морето и сè што е во него, ги слушнав како велат: „На кој седи на престолот и на Јагнето нека му биде пофалба, чест, слава и сила, во вечни векови! ”* »

Божјите созданија се едногласни. Сите тие го сакаа покажувањето на неговата љубов што се манифестира со дарот на неговата личност во Исус Христос. Проектот дизајниран од Бога е славен успех. Неговиот избор на љубовни суштества е постигнат. Стихот ја има формата на првата ангелска порака од Отк. 14:7: „ *Тој рече со силен глас: Бојте се од Бога и дајте му слава, зашто дојде часот на Неговиот суд; и поклони се пред Оној, Кој ги создаде небото и земјата и морето и изворите на водите* .” Последниот избор направен од 1843 година се заснова на разбирањето на овој стих. А избраните слушнаа и одговорија со враќање во христијанската вера практиката на седмиот ден на одмор што ја практикуваа апостолите и учениците на Исус до неговото напуштање од 7 март 321 година. Создателот Бог беше удостоен со почитување на четвртата заповед која е блиску до неговото срце. Резултатот е сцена на небесна слава каде што сите нејзини суштества, следејќи ја пораката на првиот ангел од Отк. 14:7, велат: „ *На оној што седи на престолот и на Јагнето нека му е слава, чест, слава и сила во вечни векови!* “. Забележете дека зборовите ги повторуваат, обратно, зборовите наведени од ангелите во претходниот стих 13. Од неговото воскресение, Исус го вратил својот небесен живот: *неговата божествена „моќ, неговото богатство и неговата мудрост* “. Неговите последни непријатели на земјата му ја одбија „ *пофалбата, честта, славата и силата* “

што му служеа како Бог Творец. Повикувајќи се на „*својата сила*“, тој на крајот ги победи сите и ги смачка под своите нозе. Исто така, исполнети со љубов и благодарност, заедно, неговите свети и чисти созданија легитимно му ги враќаат неговите поданици на слава.

Стих 14: „*И четирите живи суштества рекоа: Амин! И старците дојдоа и се поклонија*“.

Жителите на чистите светови го одобруваат ова враќање, велејќи: „Навистина! Вистина е! » И земните избраници откупени со сублимирана љубов се поклонуваат пред својот Семоќен Творец Бог кој дошол да се воплоти во Исус Христос.

Откровение 6: Актери, божествени казни и знаци на времето на христијанската ера

Се сеќавам на лекцијата дадена во Отк.5: книгата може да се отвори само кога ќе се отстрани „*седмиот печат*“. За да се направи ова отворање, Христовиот избраник мора **апсолутно** да ја одобри практиката на седмиот ден сабота; и овој духовен избор го квалификува, да ја добие од Бога кој го одобрува, неговата мудрост и неговата духовна и пророчка проникливост. Така, без самиот текст да го прецизира, избраниот ќе го идентификува „*печатот Божји*“ цитиран во Отк. 7:2, со „*седмиот печат*“, кој сепак ја затвора книгата Откровение, и тој ќе се поврзе со овие два „*печати*“, седмиот ден осветен во мирување од Бога. Верата ја прави разликата помеѓу

светлината и темнината. Така, за секој кој не ја одобрува осветената сабота, пророштвото ќе остане затворена, херметичка книга. Тој може добро да препознае одредени очигледни теми, но нема да ги разбере виталните и остри откритија кои ја прават разликата помеѓу животот и смртта. Важноста на „седмиот печат“ ќе се појави во Отк. 8:1-2 каде што Духот му ја дава улогата на отворање на темата на „седумте труби“. Сега токму во пораките на овие „седум труби“ Божјиот проект ќе стане јасен. Затоа што темата на *трубите* од Отк. 8 и 9 доаѓа, паралелно, да ги комплетира вистините проречени во темите на „писмата“ од Отк.2 и 3; и „печатите“ од Отк.6 и 7. Божествената стратегија е идентична со онаа што ја користел за да го изгради своето пророчко откровение дадено на Даниел. Откако се квалификуваше за оваа функција со моето прифаќање на практиката на осветената сабота и со неговиот суверен избор, Духот ми ја отвори книгата на своите Откровение со одпечатување на „седмиот печат“. Сега да го откриеме идентитетот на неговите „печати“.

Стих 1: „Погледнав, кога Јагнето отвори еден од седумте печати, и слушнав едно од четирите живи суштества како со глас на гром вели: „Дојди!“»

Ова прво „живо суштество“ го означува кралското семејство и силата на „лавот“ од Отк.4:7, според Суд.14:18. Овој глас на громот е божествен и доаѓа од Божјиот престол во Отк.4:5. Затоа, Семоќниот Бог е тој што зборува. Отворањето на секој „печат“ е покана од Бога до мене да ја видам и разберам пораката на визијата. Исус веќе му рекол на Филип: „Дојди и види“ за да го поттикне да го следи.

Стих 2: „Погледнав, и ете, се појави бел коњ. Оној што ја возел имал лак; му беше дадена круна, а тој тргна победнички и да победи“.

Белата ја покажува нејзината совршена чистота; коњот е ликот на избраниот народ кого го води и го поучува според Јаков 3:3: „Ако им ставиме грицо во устата на коњите за да не послушаат, владееме и со целото нивно тело“; неговите „лак“ ги симболизира стрелите на неговото божествено слово; неговата „круна“ е „круна на животот“ добиена со неговото мачеништво доброволно прифатено од него; неговата победа беше одлучна уште од неговото создавање на првата vis-à-vis; без сомнение овој опис е оној на Семоќниот Бог Исус Христос. Неговата конечна победа е сигурна бидејќи тој веќе на Голгота ги победи ѓаволот, гревот и смртта. Захарија 10:3-4 ги потврдува овие слики велејќи: „Мојот гнев се разгори против пастирите и ќе ги казнам козите; зашто Господ Саваот го посетува своето стадо, домот на Јуда, и ќе го направи свој коњ на славата во битка; од него ќе дојде аголот, од него клинецот, од него **лакот на војната**; од него ќе дојдат сите водачи заедно.“ Победата на божествениот Христос беше објавена со „осветувањето на седмиот ден“ од нашите седмици, од создавањето на светот; сабота, пророкувајќи го остатокот од „седмиот“ милениум, наречен „илјада години“ во Отк.20:4-6-7, во кој, преку својата победа, Исус ќе ги доведе своите избраници во вечноста. Воспоставувањето на саботата од основањето на земниот свет го потврдува овој израз: „почна како победник“. Саботата е пророчки

навестувачки знак на оваа божествена и човечка победа против гревот и ѓаволот и како таква, Бог ја заснова целата своја програма за „посветување“ или на она што му припаѓа и го грабнува ѓаволот.

Стих 3: „Кога го отвори вториот печат, го слушнав второто живо суштество како вели: „Дојди“.

„Второто живо суштество“ се однесува на „телето“ на жртвите од Отк.4:7. Духот на жртвата го оживувал Исус Христос и неговите вистински ученици на кои им рекол: „Ако некој сака да ме следи, нека се одрече од себе и нека го земе својот крст и нека го земе својот крст“.

Стих 4: „И излезе друг коњ, црвен. Оној што седеше на него доби моќ да го одземе мирот од земјата, за луѓето да се убиваат еден со друг; и му беше даден голем меч“.

„Црвеното“ или „огнено црвено“ го означува гревот поттикнат од Главниот Разурнувач кој е сатаната, според ликот на „Абадон Аполион“ од Отк.9:11; „Оганот“ е средство и симбол на уништување. Тој, исто така, го води својот злобен камп составен од лоши паднати ангели и заведени и манипулирани земни сили. Тој е само суштество кое „добива“ од Бога „моќ да го одземе мирот од земјата, за да можат луѓето да се убиваат еден со друг“. Оваа постапка ќе му се припише на Рим, „проститутката Вавилон Големииот“ во Отк. 18:24: „и затоа што во неа се најде крвта на пророците и светците и на сите убиени на земјата“. Затоа е идентификуван „Уништувачот“ на верните христијани како и неговите жртви. „Мечот“ што го добива ја означува првата од четирите ужасни божествени казни наведени во Езе.14:21-22: „Да, вака вели Господ, ЈаХВЕ: Иако ги испраќам против Ерусалим моите **четири страшни казни**, меч, глад, диви сверови и помор, да ги уништи луѓето и сверовите, сепак ќе има остаток кој ќе избега, кој ќе излезе од него, синови и девојки ...“.

Стих 5: „Кога го отвори третиот печат, го слушнав третото живо суштество како вели: „Дојди! Погледнав, и ете, се појави црн коњ. Оној што ја возел држел вага во раката“.

„Трето живо суштество“ е „човекот“ направен според ликот на Бог од Отк.4:7. Овој лик е измислен, но тој ја сочинува втората божествена казна за гревот според Езек.14:20. Постапувајќи против исхраната на мажите, овојпат станува збор за глад. За време на нашата ера, тоа ќе се наметне и буквално и духовно. Во двете примени носи смртни последици, но во својата духовна смисла на лишување од божествената светлина, неговата директна последица е смртта на „втората смрт“ резервирана за паднатите, на последниот суд. Пораката на овој трет коњаник е сумирана вака: бидејќи човекот повеќе не е според Божјиот лик, туку според животинскиот, јас го лишувам од она што му дава живот: неговата телесна храна и неговата духовна храна. Вагата е симбол на правдата, овде онаа на Бога кој ги суди делата на верата на христијаните.

Стих 6: „И чув глас среде четирите живи суштества како вели: Мерка пченица за денар и три мери јачмен за денар; но не правете штета на маслото и виното“.

Овој глас е гласот на Христос, презрен и фрустриран од неверството на лажните верници. За иста цена, гледаме помала количина на пченица отколку за јачменот. Зад оваа дарежлива понуда на јачмен се крие порака на многу високо духовно ниво. Навистина, во Бр.5:15, законот претставува понуда од „јачмен“ за да се реши проблемот на *љубомора* што ја чувствува мажот кон неговата сопруга. Затоа, прочитајте ја детално, целосно, оваа постапка опишана во стиховите од 12 до 31 ако сакате да разберете. Во негово светло, разбрав дека самиот Бог, *Младоженецот* во Исус Христос на Собранието, неговата *невеста*, поднесува жалба овде за „*сомнение за љубомора*“; што ќе се потврди со спомнувањето на „горчливите води“ наведени во „*третата труба*“ во Отк.8:11. Во постапката од Броеви 5, жената требаше да пие правлива вода, без последици, ако е невина, но, огорчена ако е виновна, ќе ја погоди проклетство. *Прељубата* на сопругата била осудувана во Отк.2:12 (маскиран со името ^{Пергам}: престапен брак) и Отк.2:22, и на тој начин повторно ќе биде потврдена со врската воспоставена помеѓу *третиот печат* и *третата труба*. Веќе, кај Даниел, истиот пристап го натера Даниел 8 да го „потврди“ римскиот идентитет на „*малиот рог*“ на Дан.7 претставен како „хипотеза“. Оваа паралела на Даниел 2, 7 и 8 беше новина што ми овозможи да ја докажам римската идентификација; ова за прв пат од постоењето на адвентизмот. Овде, во Откровението, работите изгледаат на ист начин. Го прикажувам прегледот на паралелната христијанска ера на трите главни теми, писма, печати и труби. И во Откровението, темата „*труби*“ ја исполнува истата улога како Даниел 8 за книгата Даниел. Овие два елементи обезбедуваат докази без кои пророштвото би го понудило само „*сомнежот*“ што јас го нареков „хипотеза“ во студијата за Даниел. Така, овие зборови, „*сомнеж за љубомора*“ откриени во Бр.5:14, важат за Бога и за Собрание од Отк.1 до Отк.6; потоа со отворањето на книгата овозможено со идентификацијата на „*седмиот печат*“ со седмиот ден сабота, тема на Отк.7, „*сомнежот за прељуба*“ на Собранието ќе биде „потврден“ во темата „*трубите*“ и поглавја од 10 до 22 кои следат по него. Така, Духот ја дава, во поглавје 7, улогата на царинарница, каде што мора да се добие одобрение за влез. Во случајот со Откровението, тој авторитет е Самиот Исус Христос, Семоќниот Бог и Светиот Дух. Вратата за пристап е отворена за него, вели тој, кој „*го слуша мојот глас*“ кој ми се отвора кога ќе чукам на неговата врата (вратата на срцето) и кој вечера со мене и јас со него“, според Апо. 3:20. „*Виното и маслото*“ се соодветните симболи на крвта пролеана од Исус Христос и Божјиот Дух. Дополнително, и двете се користат за заздравување на рани. Заповедта дадена „*не им нанесувајте штета*“ значи дека Бог казнува, но Тој сепак го прави тоа со мешавина од Својата милост. Ова нема да биде случај за „*седумте последни неволји*“ од неговиот „*гнев*“ од последните земни денови според Отк. 16:1 и 14:10.

Стих 7: „Кога го отвори *четвртиот печат*, го слушнав гласот на *четвртото живо суштество* како вели: „Дојди!“ »

„Четвртото живо суштество“ е „орелот“ на врховното небесно воздигнување. Тој го најавува појавувањето на четвртата Божја казна: смртноста.

Стих 8: „Погледнав, и ете, се појави блед коњ. Оној што ја возел се викал *Смрт*, а Адот го придружувал. Им беше дадена моќ над една четвртина од земјата, да ги уништат луѓето со меч, со глад, со смрт и од дивите сверови на земјата.

Најавата е потврдена, тоа е навистина „смрт“, но во смисла на смртност изречена во посредни казни. Смртта го погодува целото човештво уште од првобитниот грев, но овде само „четвртина од земјата“ е погодена од неа, „од меч, глад, смртност“ поради епидемски болести и „дивите сверови“ и животински и човечки. Оваа „четврт од земјата“ е насочена кон неверно христијанска Европа и моќните нации што ќе произлезат од неа околу 16^{век}: двата американски континента и Австралија.

Стих 9: „Кога го отвори петтиот печат, под жртвеникот ги видовоушите на оние што беа убиени заради Божјото слово и за сведоштвото што го дадоа“.

Тоа се жртви на „сверски“ дејствија извршени во име на лажната христијанска вера. Тоа е поучено од римскиот папски католички режим, веќе симболизиран во Отк.2:20, од жената Језавела на која Духот и го припишува дејството на поучувањето на нејзините слуги или буквално: „нејзините робови“. Тие се поставени „под олтарот“, значи под покровителство на крстот Христов кој им овозможува да имаат корист од неговата „вечна правда“ (види Дан.9:24). Како што ќе укаже Отк.13:10, избраните се маченички жртви и никогаш целати, ниту убијци на човечки суштества. Избраните засегнати во овој стих, препознаени од Исус, дури и во смрт го имитираат како маченици: „за словото Божјо и за сведоштвото што го дадоа“; затоа што вистинската вера е активна, никогаш едноставна лажно смирувачка етикета. Нивното „сведоштво“ се состоело токму во давање на својот живот за слава Божја.

Стих 10: „Тие извикаа со силен глас, велејќи: До кога, свети и вистински Учители, доцниш да судиш и да се одмаздуваш за нашата крв на оние што живеат на земјата? »

Нека не ве измами оваа слика, зашто само нивната крв пролеана на земјата бара одмазда во ушите Божји, како и крвта на Авел убиена од неговиот брат Каин според 1. Мој.4:10: „И рече Бог: Што направивте? Гласот на крвта на брат ти вика од земјата кон мене.“. Вистинската состојба на мртвите е откриена во Проп. 9:5-6-10. Освен Енох, Мојсеј, Илија и светците кои воскреснале во времето на смртта на Исус Христос, другите „повеќе не учествуваат во сè што се прави под сонцето, бидејќи нивното размислување и нивното сеќавање исчезнале“. „Во неколот нема ниту мудрост, ниту разбирање, ниту знаење. зашто нивниот спомен е заборавен“. Ова се критериумите инспирирани од Бога во врска со смртта. Лажните верници се жртви на лажни доктрини наследени од паганството на грчкиот филозоф Платон чие мислење за смртта нема место кај христијанските верни на Богот на вистината. Да му вратиме на Платон она што нему му припаѓа и

на Бога она што нему му припаѓа: вистината за сè, и да бидеме логични, бидејќи смртта е апсолутно спротивност на животот, а не нов облик на постоење.

Стих 11: „ *На секој од нив му беше дадена бела облека; и им беше кажано да останат во мирување уште извесно време, додека не се комплетира бројот на нивните сослуги и нивните браќа кои требаше да бидат убиени како нив* .

„ *Белата наметка* “ е симбол на чистотата на мачениците што Исус првпат ја носел во Отк.1:13. „ *Белата наметка* “ е слика на неговата наметната правда во времето на верското прогонство. Времето на мачениците оди од времето на Исус до 1798 година. На крајот на овој период, според Отк.11:7, „ *сверот што се издигнува од бездната* “, симбол на Француската револуција и нејзините ужаси, атеистите од 1793 година и 1794 година, ќе стави крај на прогонствата организирани од монархијата и католичката папа, самите означени како „ *свер што изгрева од морето* “ во Апо.13:1. По револуционерниот масакр, во христијанскиот свет ќе се воспостави верски мир. Повторно читаме: „ *И им беше кажано да останат уште некое време додека не се наполни бројот на нивните сослуги и нивните браќа кои требаше да бидат убивани како нив* “. Останатите мртви во Христа ќе продолжат до неговото последно славно враќање. Под претпоставка дека пораката на овој „ *петти печат* “ е упатена до протестантите прогонувани од католичката папска инквизиција од ерата „ *Тијатира* “, времето на убивање на избраните ќе престане поради француската револуционерна акција која наскоро, помеѓу 1789 г. 1798 година, уништувајќи ја агресивната моќ на коалицијата на папството и француската монархија. Затоа, „ *шестиот печат* “ што ќе се отвори ќе се однесува на овој француски револуционерен режим кој во Отк. 2:22 и 7:14 го нарекуваат „ *голема неволја* “. Во доктринарната несовершеност што ја карактеризира, и протестантската вера ќе биде жртва на нетрпеливоста на атеистичкиот револуционерен режим. Со неговата акција ќе се достигне бројот на оние кои требаше да бидат убивани.

Стих 12: „ *Погледнав кога го отвори шестиот печат; и се случи голем земјотрес, сонцето стана црно како вреќиште, целата месечина стана како крв* .

„ *Земјотресот* “ даден во знак на времето на „ *6-тиот печат* “, ни овозможува да го одржиме дејството во сабота на 1 ноември ^{1755 година} околу 10 часот. Неговиот географски центар бил висококатоличкиот град Лисабон во кој имало 120 католички цркви. На тој начин, Бог укажал на целите на својот гнев дека овој „ *земјотрес* “ исто така пророкувал во духовен лик. Пророкуваната акција ќе биде остварена во 1789 година со востанието на францускиот народ против нивната монархија; Бог ја осуди неа и нејзиниот сојузник римокатоличката папа, и двајцата беа убиени во 1793 и 1794 година; датуми на „*двајцата револуционерни терори*“. Во Отк.11:13 француската револуционерна акција се споредува со „ *земјотрес* “. Со тоа што може да се датираат наведените дејства, пророштвото станува попрецизно. „... *сонцето стана црно како вреќа со коњски влакна* », на 19

мај 1780 година, а овој феномен доживеан во Северна Америка го доби името „темен ден“. Тоа беше ден без никаква сончева светлина кој исто така ја пророкуваше акцијата спроведена од францускиот револуционерен атеизам против светлината на пишаниот Божји збор симболизиран овде со „сонцето“; Светата Библија била запалена во авто-да-фе. „Целата месечина стана како крв“, на крајот од овој мрачен ден, густите облаци ја открија Месечината во изразена црвена боја. Преку оваа слика, Бог ја потврди судбината резервирана за папско-кралскиот табор на темнината, помеѓу 1793 и 1794 година. Нивната крв ќе биде обилно пролеана од остриот нож на револуционерната гилотина.

Забелешка : Во Отк. 8:12, со удирање „третина од сонцето, една третина од месечината и една третина од ѕвездите“, пораката на „четвртата труба“ ќе го потврди фактот дека жртвите на револуционерите ќе бидат вистински избрани и паднати отфрлени од Бога во Исус Христос. Ова го потврдува и значењето на пораката „петти печат“ што штотуку ја видовме. Преку дејството на атеизмот ќе се остварат последните убиства на верните избраници.

Стих 13: „И ѕвездите на небото паднаа на земјата, како кога смоква потресена од силен ветер ги фрла своите зелени смокви.“

Овој трет знак на времето, овој пат небесен, буквално се исполни на 13 ноември 1833 година, видлив од сите краишта на САД помеѓу полноќ и 5 часот наутро. Но, како и претходниот знак, тој најави духовен настан од незамислива големина. Кој можеше да го изброи бројот на овие ѕвезди кои паднаа во облик на чадор низ целото небо од полноќ до 5 часот наутро? Ова е сликата што Бог ни ја дава за падот на протестантските верници во 1843 година, кога тие беа жртви на декретот од Дан.8:14 кој стапи на сила. Помеѓу 1828 и 1873 година, дејството на реката „Тигар“ (Дан.10:4), име на свертот што убива луѓе, е така потврдено во Дан.12:5 до 12. Во овој стих сликите „смоква“ верноста на Божјиот народ, освен што оваа верност е доведена во прашање со ликот на „зелените смокви“ фрлени на земјата. Исто така, протестантската вера беше примена од Бога со резерви и привремени услови, но презирот кон пророчките пораки на Вилијам Милер и отфрлањето на обновувањето на саботата доведоа до нејзиниот пад во 1843 година. Токму преку ова одбивање остана „смоквата“ „зелено“, одбивајќи да созрее со прифаќање на светлината Божја, ќе умре. Таа ќе остане во овој статус, падната од милоста Господова до времето на нејзиното славно враќање, во 2030 година. „зелена смоква“ предодредена да умре двапати.

Стих 14: „Небото замина како свиток што е завиткан; и сите планини и острови беа преместени од нивните места.“

Овој земјотрес овој пат е универзален. Во часот на неговото славно појавување, Бог ќе ја затресе земјата и сè што содржи во луѓето и животните. Ова дејство ќе се случи во времето на „седмата од седумте последни неволји на Божјиот гнев“, според Отк.16:18. Тоа ќе биде за вистински избраните часот на нивното воскресение, „првиот“, оној на „благословените“, според Отк.20:6.

Стих 15: „ *Кралевите на земјата, големите, воените заповедници, богатите, моќните, сите робови и слободните, се криеја во пештерите и во карпите на планините.* »

Кога Создателот Бог ќе се појави во сета своја слава и моќ, ниту една човечка сила не може да издржи, ниту едно засолниште не може да ги заштити неговите непријатели од неговиот праведен гнев. Овој стих укажува на тоа: Божјата правда ги тероризира сите виновни категории на човештвото.

Стих 16: „ *И им рекоа на планините и на карпите: „Паднете врз нас и скријте не од лицето на Оној што седи на престолот и од гневот на Јагнето;»*

Самото јагне седи на божествениот престол, но во овој час веќе не им се претставува закланото јагне, туку „ *Кралот на кралевите и Господарот над господарите* “ доаѓа да ги сотре неговите непријатели од подоцнежните денови.

Стих 17: „ *Зашто дојде големиот ден на неговиот гнев, и кој може да издржи?* »

Предизвикот е навистина да се „ *преживее* “, односно да се преживее по Божјата судска интервенција.

Оние кои можат да „ *преживеат* “ во овој страшен час се оние што требаше да умрат, во согласност со планот на неделниот декрет споменат во Отк. 13:15, според кој набљудувачите на божествената света сабота требаше да бидат уништени на земјата. Објаснет е теророт на оние што требаше да ги убијат, откриен во претходниот стих. И така, оние кои ќе можат да преживеат на денот на враќањето во слава на Исус Христос, ќе бидат темата на Отк.7, во која Бог ќе ни открие дел од својот проект што се однесува на нив.

Адвентизам на седмиот ден запечатена со Божјиот печат: сабота

Стих 1: „ *Потоа видов четири ангели како стојат на четирите страни на земјата; Тие ги задржаа четирите ветрови на земјата, така што не дуваа ветер на земјата, ниту на морето, ниту на ниту едно дрво.* »

Овие „ *четири ангели* “ се небесните ангели Божји вклучени во универзално дејство симболизирано со „ *четирите агли на земјата* “. „ *Четирите ветрови* “ симболизираат универзални војни, конфликти; тие се „ *зауздени* “, спречени, блокирани, што резултира со универзален верски мир. Симболот „ *морето* “ на католицизмот и симболот „ *земјата* “ на реформираната вера се во мир меѓу себе. И овој мир се однесува и на „ *дрвото* “, имицот на човекот како индивидуа. Историјата ни кажува дека овој мир бил наметнат со слабеењето на папската моќ уништена од францускиот национален атеизам помеѓу 1793 и 1799 година, датумот кога папата Пиј VI умре притворен во затворот Цитадела во Валенс-сур Рона, каде што сум роден и престојував. Ова дејство му се припишува на „ *сверот што се искачува од длабочината* “ во Отк.11:7. Таа е наречена и „ *четврта труба* “ во Отк.8:12. По неа, во Франција, царскиот режим на Наполеон I симболизиран со „ *орел* “ во Апо.8:13, ќе го задржи својот авторитет над католичката религија рехабилитирана од Конкордатот.

Стих 2: „ *И видов друг ангел како се искачува кон изгрејсонцето, држејќи го печатот на живиот Бог; Тој им извика со силен глас на четирите ангели на кои им беше дадено да им наштети на земјата и морето и рече :*

„ *Изгрејсонцето* “ се однесува на Бог што го посетил неговото земно стадо во Исус Христос во Лука 1:78. „ *Печатот на живиот Бог* “ се појавува во небесниот логор на Исус Христос. Со „ *гласен глас* “ кој го потврдува неговиот авторитет, ангелот им издава наредба на универзалните демонски ангелски сили кои добиле овластување од Бога „ *да направат штета* “, на „ *земјата* “ и „ *морето* “, на протестантот. вера и на римокатоличката вера. Овие духовни толкувања не ја спречуваат буквалната примена што ќе се однесува на „ *земјата, морето и дрвјата* “ на нашето создавање; што би било тешко да се избегне со употреба на нуклеарно оружје во времето на „ *шестата труба* “ од Отк.9:13 до 21.

Стих 3: „ *Не правете штета на земјата, ниту на морето, ниту на дрвјата, додека не ги запечатиме челата на слугите на нашиот Бог.* »

Овој детал ни овозможува да го поставиме почетокот на дејството на запечатувањето на избраните од пролетта 1843 година до есента 1844 година. По 22 октомври 1844 година, првиот адвентист, капетанот Џозеф

Бејтс, бил запечатен со усвојување, поединечно, седмиот ден саботен одмор. Тој наскоро ќе биде имитиран, постепено, од сите негови браќа и сестри адвентисти во моментот. Запечатувањето започна по 22 октомври 1844 година и ќе продолжи „*пет месеци*“ пророкувани во Отк.9:5-10; „*пет месеци*“ или 150 реални години во согласност со шифрата на ден-година од Езе.4:5-6. Овие 150 години беа пророкувани за верски мир. Воспоставениот мир го фаворизираше објавувањето и универзалниот развој на пораката „Адвентисти на седмиот ден“, претставена денес во сите западни земји и секаде каде што е можно. Адвентистичката мисија е универзална и како таква зависи исклучиво од Бога. Затоа, таа нема што да добие од другите христијански исповеди и мора, за да биде благословена, да се потпира единствено на инспирацијата дадена од Исус Христос, нејзиниот небесен Поглавар на главите, кој дава разбирање за читањето на „Светата Библија“; Библијата, пишаното Божјо слово кое ги претставува неговите „*двајца сведоци*“ во Отк.11:3. Започнато во 1844 година, времето на мир гарантирано од Бога ќе заврши во есента 1994 година, како што ќе покаже студијата на Отк.9.

Важна забелешка во врска со „Божјиот печат“: Саботата сама по себе не е доволна за да ја оправда својата улога како „*Божји печат*“. Запечатувањето имплицира дека е придружено со делата што ги подготвил Исус за своите светци: љубовта кон вистината и **пророчката вистина** и сведочењето за плодот претставено во 1. Кор.13. Многумина кои ја празнуваат саботата без да ги исполнат овие критериуми, ќе ја напуштат кога ќе се појави заканата со смрт поради нејзиното практикување. Саботата не е наследена, Бог ја дава на избраниот, како знак **дека му припаѓа**. Според Езе.20:12-20: „*И јас им ги дадов моите саботи како знак меѓу мене и нив, за да знаат дека јас сум Господ кој ги осветува.../...Осветете ги моите саботи и тие да бидат потпише меѓу мене и тебе, со кој ќе се знае дека Јас сум Господ, твојот Бог*“. Без да противречиме на штотуку кажаното, туку да го потврдиме, читаме во 2. Тим.2:19: „*Сепак, цврстата основа Божја останува да стои, со овие зборови кои служат како негов печат: Господ ги познава оние што припаѓаат на него ; и: Кој го нарекува името Господово, нека отстапи од беззаконието.*»

Стих 4: „*И го слушнав бројот на запечатените сто четириесет и четири илјади од сите племиња на синовите Израилеви:*“

Апостол Павле покажал во Рим.11, преку слика, дека обратените незнабошци се накалемени на коренот на патријархот Авраам за кого Евреите тврдат дека се. Спасени со вера, како него, овие преобратени пагани се духовно продолжение на 12-те племиња на Израел. Телесниот Израел, чиј знак беше обрежувањето, падна, предаден на ѓаволот, поради неговото одбивање на Месијата Исус. Христијанската вера која падна во отпадништво од 7 март 321 година е исто така духовен Израел кој падна од тој датум. Овде, Бог ни подарува автентичен духовен Израел благословен од него од 1843 година. Тој е оној кој ја носи универзалната мисија на адвентизмот од седмиот ден. И веќе, цитираниот број „*144.000*“, заслужува објаснување. Не може да се сфати буквално, зашто ако се спореди потомството на Авраам

со „*свездите на небото*“, бројот изгледа премногу мал. За Богот Создател, бројките зборуваат исто колку и буквите. Токму тогаш мораме да разбереме дека терминот „*број*“ во овој стих не треба да се толкува како нумеричка количина, туку како духовен код што означува религиозно однесување што Бог го благословува и издвојува (што го осветува). Така, „*144.000*“ се објаснува на следниов начин: $144 = 12 \times 12$, и $12 = 7$, бројот на Бог + 5, бројот на човекот = сојуз меѓу Бог и човекот. Коцката на овој број е симбол на совршенството и нејзиниот квадрат, оној на неговата површина. Овие пропорции ќе бидат оние на новиот Ерусалим опишан во Отк.21 :16 во духовен код. Терминот „*илјада*“ кој следи симболизира безброј мноштво. Всушност, „*144.000*“ значи мноштво совршени откупени луѓе кои склучиле завет со Бога. Ова повикување на племињата на Израел не треба да нè чуди затоа што Бог не го напуштил својот проект и покрај последователните неуспеси на неговите сојузи со луѓето. Еврејскиот модел претставен уште од егзодусот од Египет не се проширил на Христа без причина. И преку неговата христијанска вистина и почит кон сите негови заповеди, вклучувајќи ја особено онаа во саботата, и неговите обновени морални, здравствени и други прописи, Бог наоѓа, во верниот дисидент адвентизам од последните денови, моделот на Израел е во согласност со неговиот идеален. Да додадеме дека во текстот на 4-та ^{заповед}, Бог вели за саботата на својот избраник: „*Имаш шест дена да ја завршиш целата своја работа ...* но седмиот ^е денот на ЈахВе, твојот Бог“. Излегува дека 6 24-часовни денови се собираат до 144 часа. Така можеме да заклучиме дека 144.000 запечатени се верни набљудувачи на оваа божествена уредба. Нивните животи се пробиени со оваа почит во текот на шесте дена одобрени за нивните световни дела. Но, на 7-миот ^{ден} тие го почитуваат осветениот одмор предмет на оваа заповед. Духовниот карактер на овој „адвентистички“ Израел ќе биде прикажан во стиховите 5 до 8 кои следат. Имињата на цитираните еврејски патријарси не се оние кои го составиле телесниот Израел. Оние кои Бог ги избрал се таму само за да носат скриена порака во оправдувањето на нивното потекло. Како и со имињата на „*седумте собири*“, оние на „*дванаесетте племиња*“ носат двојна порака. Наједноставното го открива нивниот превод. Но, најбогатото и најкомплексното се заснова на изјавите што ги дава секоја мајка кога го оправдува давањето име на своето дете.

Стих 5: „*од племето Јудино, дванаесет илјади запечатени; од племето Рувим - дванаесет илјади; од племето Гад - дванаесет илјади; »*

За секое име, бројот „*дванаесет илјади запечатени*“ значи: мноштво луѓе во сојуз со Бога запечатени во сабота.

Јуда : Слава му е на ЈаХВЕХ; мајчински зборови од 1. Мој. 29:35: „*Ќе го фалам ЈаХВЕХ*“.

Рубен : Види син; мајчински зборови од 1. Мој. 29:32: „*ЈаХВе го виде моето понижување*“

Гад : Среќа; мајчински зборови од 1. Мој. 30:11: „*Каква среќа!*»

Стих 6: „*од племето Асерово, дванаесет илјади; од Нефталимовото племе дванаесет илјади; од племето Манасија - дванаесет илјади; »*

За секое име, бројот „ дванаесет илјади запечатени “ значи: мноштво луѓе во сојуз со Бога запечатени во сабота.

Ашер : Срекен: мајчински зборови од 1. Мој. 30:13: „ *Колку сум срекен!* »

Нефталим : Борба: мајчински зборови од 1. Мој. 30:8: „ *Божествено се борев против сестра ми и победив* “.

Манасија : Заборавање: татковски зборови од 1. Мој. 41:51: „ *Бог ме натера да ги заборавам сите мои таги* “.

Стих 7: „ *од Симеоновото племе, дванаесет илјади; од Левиевото племе - дванаесет илјади; од племето Исахарово - дванаесет илјади; »* За секое име, бројот „ дванаесет илјади запечатени “ значи: мноштво луѓе во сојуз со Бога запечатени во сабота.

Симеон : Слушнете: мајчински зборови од 1. Мој.29:33: „ *ЈаХВЕХ слушна дека не сум сакан* “.

Леви : Во прилог: мајчински зборови од 1. Мој. 29:34: „ *За овој пат, мојот сопруг ќе се приврзе кон мене* “.

Исахар : Плата: мајчински зборови од 1. Мој. 30:18: „ *Бог ми ја даде мојата плата* “.

Стих 8: „ *од Завулоновото племе, дванаесет илјади; од племето Јосиф - дванаесет илјади; од племето Венијаминово, дванаесет илјади запечатени.* »

За секое име, бројот „ дванаесет илјади запечатени “ значи: мноштво луѓе во сојуз со Бога запечатени во сабота.

Завулон : Живеалиште: мајчински зборови од 1. Мој.30:20: „ *Овој пат мојот сопруг ќе живее со мене* “.

Џозеф : Отстранува (или додава): мајчински зборови од 1. Мој. 30:23-24: „ *Бог го отстрани мојот срам... / (... Јехова нека ми додаде уште еден син)* “

Бенџамин : Син на десницата: мајчински и татковски зборови од 1. Мој. 35:18: „ *И додека сакаше да се откаже од духот затоа што умира, му го даде името Бен-они (Син на мојата тага), но таткото го нарекол Бенџамин (Синот на десницата).*

Овие 12 имиња, и мајчински и татковски зборови, го изразуваат искуството што го доживеа последното собрание на адвентисти избрани од Бога; „ *Невестата подготвила* “ за својот Младоженец Христос во Отк.19:7. Под претставеното презиме, „ *Бенџамин* “, Бог ја пророкува конечната ситуација на неговиот Избраник, на кој му се заканува смрт од бунтовни луѓе. Промената на името наметната од таткото, Израел, пророкува Божја интервенција во корист на неговите избраници. Неговото славно враќање ја менува ситуацијата. Оние кои требаше да умрат се прославуваат и се вознесени на небото каде што му се придружуваат на Исус Христос, семокниот и славен Творец Бог. Изразот „Синови на десницата“ го добива своето целосно пророчко значење: правото беше Избраниот, или последниот духовен Израел, а неговите синови, откупените избраници кои го составуваат. Исто така, тоа се овците поставени од десната страна на Господа (Мат.25:33).

Стих 9: „*Потоа погледнав, и ете, имаше големо мноштво, кое никој не можеше да го изброи, од секоја нација, и племе, и народ и јазик. Застанаа пред престолот и пред Јагнето, облечени во бели облеку и со палмови гранки во рацете.*»

Оваа „голема толпа, која никој не можеше да ја изброи“ ја потврдува духовно кодираната симболична природа на „броевите“ „144.000“ и „12.000“ цитирани во претходните стихови. Понатаму, се алудира на потомството на Авраам со изразот: „*никој не можеше да ги изброи*“; што се однесува до „*свездите на небото*“ што Бог му ги покажа велејќи: „*Такви ќе бидат твоите потомци*“. Нивното потекло е повеќекратно, од секој народ, секое племе, секој народ и секој јазик и од секоја ера. Меѓутоа, темата на ова поглавје особено ја таргетира најновата адвентистичка порака за универзалноста дадена од Бога. Тие носат „бели облеку“ затоа што биле подготвени да умрат како маченици, осудени на смрт со декрет објавен од последните бунтовници според Отк.13:15. „Дланките“ држени во рацете ја симболизираат нивната победа против логорот на грешниците.

Стих 10: „*И тие извикаа со силен глас, велејќи: Спасението е на нашиот Бог, Кој седи на престолот, и на Јагнето.*»

Дејството го евоцира контекстот на враќањето во слава на Исус Христос, паралелно со описот на реакциите на бунтовничкиот логор опишан во Отк.6:15-16. Овде, забелешките на спасените избраници се апсолутно спротивни на оние на бунтовниците. Далеку од тоа да ги исплаши, Христовото враќање ги радува, ги уверува и спасува. Прашањето поставено од бунтовниците „*Кој може да преживее?*» тука го добива неговиот одговор: адвентистите кои останаа верни на мисијата што Бог им ја довери до крајот на светот ризикувајќи ги и нивните животи, ако треба. Оваа верност се заснова на нивната приврзаност кон почитувањето на светата сабота, осветена од Бога од основањето на светот, и нивната љубов пројавена кон неговото пророчко слово. Ова е дотолку повеќе што тие сега знаат дека саботата го пророкува големиот остаток од седмиот милениум во кој, победнички по Исус Христос, ќе можат да влезат примајќи го вечниот живот ветен во негово име.

Стих 11: „*И сите ангели застаана околу престолот и старешините и четирите живи суштества; и се поклонија со лица пред престолот, пред Бога,*

Сцената што ни е претставена го евоцира влегувањето во големиот небесен Божји одмор. Наоѓаме слики од поглавјата 4 и 5 кои се занимаваат со оваа тема.

Стих 12: „*велејќи: Амин! Пофалба, слава, мудрост, благодарност, чест, сила и моќ, нека му бидат на нашиот Бог во вечни векови. Амин!*»

Среќни со овој убав крај на искуството на земното спасение, ангелите ја изразуваат својата радост и својата благодарност кон Богот на добрината кој е наш Творец, нивен, наш, кој презел иницијатива во откупувањето на гревовите на избраните земни, доаѓајќи да се воплоти во слабоста на човечкото тело, да претрпи сверска смрт што ја бара неговата правда. Овие

мноштво невидливи очи ја следеа секоја фаза од овој план за спасение и се восхитуваа на возвишеното покажување на Божјата љубов. Првиот збор што го кажуваат е „*Амин!*“ Навистина! Вистина е! Зашто Бог е Бог на вистината, Вистинскиот. Вториот збор е „*на пофалба*“ тоа било и првото име на 12-те племиња: „*Јуда*“ = Пофалба. Третиот збор е „*на слава*“ и Бог со право се грижи за неговата слава затоа што ќе се присети на неа во Апо.14:7 за да ја бара, во титулата единствен творец Бог, од оние кои го бараат неговото спасение од 1843 година. Четвртиот збор е „*мудрост*“. Проучувањето на овој документ има за цел да го откријат сите негови избрани функционери. Оваа божествена мудрост е надвор од нашата фантазија. Суптилност, умствени игри, сè е таму во божествен формат. На петтото доаѓа „*благодарноста*“. Тоа е религиозна форма на благодарност која се остварува со свети зборови и дела. Во шесто одделение доаѓа „*честа*“. Ова е она со што бунтовниците најмногу го фрустрираа Бога. Тие се однесуваа кон него со презир оспорувајќи ја неговата откриена волја. Напротив, избраните функционери му ја дадоа, според нивната можност, честа што легитимно му припаѓа. Во седмиот и осмиот доаѓаат „*моќта и силата*“. Овие две обврзувачки работи беа неопходни за да се соборат тираните на земјата, да се скршат арогантните бунтовници додека тие сè уште владееја со земјата. Без оваа моќ и сила, последните избрани би умреле како и многу други маченици за време на христијанската ера.

Стих 13: „*А еден од старешините одговори и ми рече: „Кои се тие што се облечени во бели облеку, и од каде доаѓаат? ”*»

Поставеното прашање има за цел да ни ја открие особеноста на симболот на „*белите облеку*“ во однос на „*белите*“ облеку од Отк. 3:4 и „*финиот лен*“ што означува, во Отк. 19:8, „*праведните дела на светиите*“ на „*подготвената невеста*“ на последното време, нека биде верен адвентизам на последното време подготвен за својот занес до небото.

Стих 14: „*Му реков: Господару, ти го знаеш тоа. А тој ми рече: Тоа се оние кои доаѓаат од големата неволја; ги испраа своите облеку и ги побеле во крвта на јагнето.* »

„*Белите наметки*“ што ги носат одредени старци, Жан, всушност, може да се надева на одговор од еден од нив. И доаѓа очекуваниот одговор: „*Тие се оние кои доаѓаат од големата неволја*“, односно избраните, жртвите и мачениците на религиозните војни и атеизмот како што ни се откриени со „*5-тиот печат*“. во Отк.6:9 до 11: „*На секој од нив му беше дадена бела облеку; и им беше кажано да останат во мирување уште некое време, додека не се наполни бројот на нивните соработници и нивните браќа, кои требаше да бидат убиени како нив.* » Во Отк.2:22, „*големата неволја*“ го означува колењето на францускиот атеистички револуционерен режим, извршено помеѓу 1793 и 1794 година. Како потврда, во Отк.11:13 читаме: „*...седум илјади луѓе беа убиени во ова земјотрес*“; „*Седум*“ за религиозни и „*илјада*“ за мноштво. Француската револуција е како земјотрес кој ги убива и Божјите слуги. Но, оваа „*голема неволја*“ беше само првата форма на ова достигнување. Неговата втора форма ќе биде постигната со „*6-та труба*“ од Отк.9, суптилноста на уредувањето во Отк.11 ќе го открие овој факт.

Мноштво неверни христијани ќе бидат убиени за време на Третата светска војна што „ *шестата труба* “ ја симболизира и потврдува. Но, од 1843 година, Бог ги избра избраните кои ги осветува и последните кои ги издвојува се премногу скапоцени во неговите очи за да бидат уништени. Тој ги подготвува за последното сведоштво за историјата на земното спасение; сведоштво за верност што ќе му го дадат со тоа што ќе останат верни на неговата седми ден сабота, дури и кога ќе им се закани со смрт од бунтовничкиот логор. Овој последен тест на Божјиот план е откриен во пораката доставена до „ *Филаделфија* “ во Отк. 3:10 и во Отк. 13:15 (одлука за смрт). За Бога, намерата вреди да се дејствува, и до степен до кој, ставени на тест, го прифаќаат ризикот од смрт, тие се асимилирани од него во групата маченици и на тој начин им се припишуваат вистинските маченици „ *белата облека* “. Тие ќе ја избегнат смртта само поради спасоносната интервенција на Исус Христос. Во овој последен тест, по втората „ *голема неволја* “, со сведоштво за нивната верност, тие, пак, „ *ќе ги измијат своите облеку и ќе ги избелат во крвта на јагнето* “, останувајќи верни до крајот на смртта ќе бидат загроени. На крајот од овој последен тест на верата, бројот на оние што така требало да умрат како маченици ќе биде целосен и смртниот „ *покој* “ на маченичките светци од „ *петтиот печат* “ ќе заврши со нивното воскресение. Од 1843 година, а особено од 1994 година, делото на осветување преземено од Бог го прави бескорисно, смртта на вистинските избраници кои останале живи и верни до часот на неговото враќање и крајот на времето на благодатта што му претходи го прави уште повеќе бескорисни.

Стих 15: „ *Затоа тие се пред Божјиот престол и му служат дење и ноќе во неговиот храм. Кој седи на престолот ќе го постави својот шатор над нив;* »

Ние разбираме дека за Бога, овој тип на избрани претставува особено висока елита. Ќе му додели посебни почести. Во овој стих, Духот користи две времиња на конјугација, сегашноста и иднината. Глаголите конјугирани во сегашно време „ *тие се* “ и „ *му служат* “ го откриваат континуитетот на нивното однесување во нивното тело, кое е храмот Божји кој живее во нив. И оваа акција ќе продолжи на небото по нивното занес од Исус Христос. Во идното време, Бог го дава својот одговор на нивната верност: „ *Оној што е на престолот ќе го постави својот шатор над нив* “ во вечноста.

Стих 16: „ *Нема повеќе да гладуваат, ниту да ожедуваат, ниту сонцето да ги удира, ниту топлината.* »

Овие зборови за избраните адвентисти на крајот значат дека биле „ *гладни* “ бидејќи биле лишени од храна и „ *жедни* “ затоа што биле лишени од вода од нивните мачители и нивните затвореници. „ *Сончевиот оган* “, чија „ *топлина* “ се засили во четвртата од последните седум Божји неволји, ќе ги изгори и ќе ги натера да страдаат. Но, исто така, од огнот на кладите на папската инквизиција, другиот вид „ *жештина* “ мачениците на „ *петтиот печат* “ беа изгонети или мачени. Зборот „ *топлина* “ се однесува и на оган од конвенционално и атомско оружје што се користи во контекст на *шестата труба* . Преживеаните од овој последен конфликт ќе поминат низ

огнот. Овие работи никогаш повеќе нема да се случат во вечниот живот, во кој ќе влезат само избраните.

Стих 17: „*Зашто Јагнето, кое е среде престолот, ќе ги пасе и ќе ги одведе до изворите на водите на животот, и Бог ќе ја избрише секоја солза од нивните очи.*»

„*Јагнето*“ е всушност и Добриот Пастир кој ќе ги пасе своите сакани овци. Неговата божественост овде повторно се потврдува со неговата позиција „*среде престолот*“. Неговата божествена сила ги води неговите избраници „*до изворите на водите на животот*“, симболична слика на вечниот живот. И насочувајќи го конечниот контекст во кој, по враќањето, неговите последни избраници ќе бидат во солзи, тој ќе им ја „*брише секоја солза од очите*“. Но, солзите биле дел од сите негови избраници малтретирани и прогонувани низ историјата на христијанската ера, често до последниот здив.

Забелешка: И покрај погрешните појави забележани во нашево време 2020 година, во кои вистинската вера се чини дека исчезнала, Бог пророкува преобраќање и спасение на „мноштвото“ кои доаѓаат од сите расни, етничко и јазично потекло на земјата. Вистинска привилегија е што тој им дава на своите избраници да знаат дека, според Отк. 9:5-10, времето на разбирање и универзалниот религиозен мир бил програмиран од него само „150“ години (или *пет пророчки месеци*) помеѓу 1844 и 1994 година. Овој карактеристичен критериум за вистинските избраници е цитиран од Духот во неговата порака од Отк. 17:8: „*Сверот што го видовте беше, и тоа не е повеќе. Таа мора да се искачи од бездната и да оди во пропаст. А оние што живеат на земјата, чишто имиња не се запишани во книгата на животот од основањето на светот, ќе се восхитуваат кога ќе го видат *сверот*, зашто тој бил и го нема повеќе, и дека повторно ќе се појави.*»

Вистински избраните нема да бидат изненадени кога ќе видат дека се остваруваат работите што Бог им ги објавил преку неговата пророчка реч.

Откровение 8: Првите четири труби

Првите четири Божји казни

Стих 1: „ *Кога го отвори седмиот печат, на небото владееше тишина околу половина час.* »

Отворањето на „ *седмиот печат* “ е исклучително важно, бидејќи го одобрува целосното отворање на книгата Откровение „ *запечатено со седум печати* “ според Отк.5:1. Тишината што го означува ова отворање му дава на дејството исклучителна свеченост. Има две оправдувања. Првата е идејата за прекин на врската меѓу небото и земјата, предизвикана од напуштањето на саботата на 7 март 321 година. Втората е објаснета на следниов начин: со вера, овој „ *седми печат* “ го идентификувам со „ *печат на живиот Бог* “ од 7. поглавје кое ја означува, според мене, светата сабота осветена од Бога од основањето на светот. Тој се присетил на неговата важност со тоа што го ставил на тема на четвртата од неговите десет заповеди. И таму, открив докази што ја откриваат неговата екстремна

важност за Бога, нашиот возвишен Творец. Но, веќе во извештајот на Битие, забележав дека седмиот ден беше претставен посебно во поглавје 2. Првите шест дена се третирали во поглавје 1. Понатаму, седмиот ден не е затворен, како и претходните, со формулата „*имаше вечер и утро*“. Оваа посебност е оправдана со нејзината пророчка улога во седмиот милениум од Божјиот спасувачки проект. Поставен под знакот на вечноста на избраните откупени со крвта на Исус Христос, седмиот милениум сам по себе е како ден без крај. Како потврда на овие работи, во неговата презентација во хебрејската Библија, Тора, текстот на четвртата заповед е одделен од другите и му претходи знак кој бара време на молчење со почит. Овој знак е буквата „Pé“ од хебрејски и на тој начин изолиран означува прекин во текстот, го зема името „pétuhot“. Затоа, сабатскиот одмор на седмиот ден го има секое оправдување да биде обележан од Бог на одреден начин. Од пролетта 1843 година, тоа предизвика губење на традиционалната протестантска вера, наследничка на католичката „недела“. И од истата искушение, но во есента 1844 година, повторно стана знакот на припадноста кон Бога што му го дава Езе. 20:12-20: „*И јас им ги дадов моите саботи како знак меѓу мене и нив, на тоа можеби ќе знаат дека јас сум Јахве, кој ги осветува.../...Освети ги моите саботи, и тие да бидат знак меѓу мене и тебе со кој ќе се знае дека сум Јехова, твојот Бог.*» Само преку него избраниот може потоа да влезе во тајната Божја и да ја открие прецизната програма на неговиот откриен проект.

Тоа, рече, во поглавје 8, Бог евоцира низа пораки на клетва. Што ме наведува да ја погледнам вистината на саботата под аспект на клетвите што неговото напуштање, од страна на христијаните од 7 март 321 година, ги предизвикало во синцири низ христијанската ера. Тоа ќе го потврди и стихот што доаѓа со поврзување на темата на саботата со „*седумте труби*“, симболи на „седум божествени казни“ кои ќе го погодат христијанското неверство од 7 март 321 година.

Стих 2: „*И ги видов седумте ангели како стојат пред Бога и им беа дадени седум труби.*»

Првата од привилегиите добиени со осветувањето на седмиот ден сабота, и самата осветена од Бога, е да се разбере значењето што тој го дава на темата на „*седумте труби*“. Со формата на пристапот што и е даден, оваа тема целосно ја отвора интелигенцијата на избраниот. Затоа што дава доказ за обвинението за „*грев*“ цитирано во Дан.8:12 против христијанското собрание, од Бога. Навистина, овие „седум казни“ не би биле нанесени од Бога доколку овој грев не постоел. Понатаму, во светлината на Левит 26, овие казни се оправдуваат со омраза кон неговите заповеди. Во стариот завет, Бог веќе го усвоил истиот принцип, да го казни беззаконието на неверниот и корумпиран телесен Израел. Убав доказ за тоа ни дава Богот творец и законодавец кој не се менува. И двата завети подлежат на истите барања за послушност и верност.

Пристапот до темата „*трубите*“ ќе овозможи да се демонстрираат последователните осуди на сите христијански религии: католичка, православна, протестантска од 1843 година, но и адвентисти од 1994 година.

Исто така, ја открива универзалната казна на „шестата труба“ која удираат заедно пред истекот на пробниот период. Така можеме да ја измериме неговата важност. „Седмата труба“ поврзана со враќањето на Христос, директното дејство на Бога, ќе се третира посебно, како сабота, во поглавје 11, а потоа ќе биде широко развиено во поглавјата 18 и 19.

Во текот на последните 17 века од 321, или поточно 1709 година, 1522 години се обележани со клетвите предизвикани од прекршувањето на саботата до неговото обновување закажано за 1843 година во декретот од Дан.8:14. И од тој датум на неговото обновување до враќањето на Исус Христос во 2030 година, саботата го принесуваше својот благослов само 187 години. Затоа, саботата подолго време им носи штета на неверните луѓе отколку добро за верните избрани. Проклетството победува и затоа оваа тема има свое место во ова поглавје 8 кое ги претставува божествените клетви.

Стих 3: „И дојде друг ангел и застапа на жртвеникот, имајќи златна кадилница; и му дадоа многу темјан, за да го принесе, со молитвите на сите свети, на златниот жртвеник што е пред престолот.“

Во Даниел 8:13, откако го наведоа „опустошувачкиот грев“, светците од визијата го евоцираа „вечното“ што се однесуваше на „неприкаченото „небесно“ свештенство“ на Исус Христос, според Евр.7:23. На земјата, од 538 година, папскиот режим го одзел според Дан.8:11. Во 1843 година, помирувањето со Исус Христос барало негово враќање. Ова е целта на темата што ја обработуваме во овој стих 3 кој го отвора небото и ни го покажува Исус Христос во неговата симболична улога како небесен првосвештеник посредник за гревовите на неговите избраници, и само на нив. Имајте на ум дека на земјата, помеѓу 538 и 1843 година, оваа сцена и оваа улога се пародирани и узурпирани од активноста на римокатоличките папи кои се наследуваат еден со друг со текот на времето, постојано фрустрирајќи го Бога од неговото легитимно врховно суверено право.

Поради тоа што е претставено во ова поглавје 8 и затоа што престана во исто време со напуштањето на саботата, оваа тема за застапништвото на Исус Христос ни е претставена и под аспект на проклетството за прекин на ова посредување за христијанинот. мноштво несвесни жртви на паганскиот римски „ден на сонцето“; ова, дури и особено, по нејзината измамничка и заводлива промена на името: „недела“: Господов ден. Да, но од кој господар? За жал! Онаа подолу.

Стих 4: „Дамот од темјан се искачи со молитвите на светите од раката на ангелот пред Бога.“

„Парфемите“ што ги придружуваат „молитвите на светите“ го симболизираат пријатниот мирис на жртвата на Исус Христос. Тоа е Неговата демонстрација на љубов и верност што ги прави молитвите на Неговите избраници прифатливи за Неговиот божествен суд. Во овој стих мораме да ја забележиме важноста на асоцијацијата на зборовите „чад“ и „молитви на светците“. Овој детал ќе се користи во Отк.9:2 за да се означат молитвите на лажните протестантски христијани, од новата ситуација воспоставена во 1843 година.

Она што Бог го евоцира во овој стих е ситуацијата што преовладувала помеѓу апостолското време и проколнатиот датум 7 март 321 година. Пред напуштањето на саботата, Исус ги примил молитвите на избраните и се застапувал во негово име за нив. Тоа е поучна слика која означува дека се одржува вертикалната врска помеѓу Бога и неговите избраници. Така ќе биде сè додека сведочат за верноста кон неговата личност и неговото учење за вистината, до 321 година. Во 1843 година, Исусовото свештенство ќе ја продолжи целата своја благословена активност во корист на избраните адвентистички светци. Меѓутоа, помеѓу 321 и 1843 година, реформаторите имаа корист од неговото помилување, како оние од ерата *Тијатира*.

Стих 5: „А ангелот ја зеде кадилницата, ја наполни со оган од жртвеникот и ја фрли на земјата. И имаше гласови, громови, молњи и земјотрес.“

Опишаната акција е видно насилна. Тоа е она на Исус Христос на крајот од неговата посредничка служба кога ќе дојде времето за крајот на времето на благодатта. Улогата на „олтарот“ завршува, а „огнот“, сликата на помирувачката смрт на Исус Христос, е „фрлена на земјата“, барајќи казна од оние што го потцениле, а за некои и презрените. Крајот на светот обележан со директна интервенција на Бог овде е евоциран со клучната формула откриена во Отк.4:5 и Излез 19:16. Прегледот на христијанската ера завршува со ова „адвентистичко“ доаѓање на Исус Христос.

Како и со саботата, темата за небесното посредување на Исус Христос е претставена под аспект на проклетството на неговото судење помеѓу 321 и 1843 година. Светците кои го доведуваат во прашање Духот во врска со тоа, во Дан.8:13, имаа добри причини за сакајќи да го знае времето кога „вечното“ свештенство ќе го преземе Исус Христос.

Забелешка: Без да се доведе во прашање претходното толкување, има смисла второто објаснување. Во оваа втора интерпретација, крајот на темата за посредувањето на Исус Христос може да се поврзе со датумот на 7 март 321 година, моментот кога напуштањето на саботата од страна на христијаните го навело Бог да влезе во гнев, кој би бил поништен од Западот. Христијанството, со помош на „седумте труби“ кои потекнуваат од стихот 6 кој следи. Ова двојно објаснување е дотолку пооправдано бидејќи напуштањето на саботата има последици до крајот на светот, во 2030 година, годината во која со неговото славно видливо враќање, Исус Христос засекогаш ќе го отстрани од римскиот папски режим и неговиот последен американски Протестантска поддршка, нивното лажно тврдење дека му служат и го застапуваат. Исус потоа ќе ја продолжи својата титула „Поглавар“ на Црквата узурпирана од папството. Навистина, за разлика од верните избрани, паднатите неверни христијани ќе го игнорираат декретот од Дан.8:14 и неговите последици до крајот на светот; што го оправдува нивниот ужас кога Исус се враќа според учењето на Отк.6:15-16. Пред 2030 година, првите шест „труби“ ќе бидат остварени помеѓу 321 и 2029 година. Со „шестата труба“, последната предупредувачка казна пред конечното истребување, Бог многу строго ги казнува бунтовните христијани. По оваа

шеста казна, тој ќе ги организира условите за последниот универзален тест на верата и во овој контекст, откриената светлина ќе биде прогласена и позната на сите преживеани. Во лицето на покажаната вистина, избраните и паднатите тогаш, по нивниот слободен избор, ќе напредуваат пред заканата од смрт кон нивната конечна судбина која ќе биде: вечен живот за избраните, конечна и апсолутна смрт. за паднатите.

Стих 6: „ *И седумте ангели кои ги имаа седумте труби се подготвија да зазвучат.* »

Од овој стих, Духот ни нуди нов преглед на христијанската ера, земајќи ги како своја тема „ *седумте труби* “, односно „седум последователни казни“ распоредени низ христијанската ера од 7 март 321 година, година во која „ *гревот* “ е официјално и **граѓански** основана. Се сеќавам дека во прологот на Откровение 1, „*гласот*“ на Христос сам по себе веќе се споредува со звукот на „ *трубата* “. Овој инструмент што се користи за предупредување на луѓето во Израел го носи во себе целосното значење на откровението на Апокалипсата. Предупредувањето предупредува на стапици поставени од непријателот.

Стих 7: „ *Првиот засвони. И имаше град и оган измешан со крв, кој беше фрлен на земјата; и третина од земјата изгоре, третина од дрвјата изгореа и секоја зелена билка изгоре.* »

Првата казна : била извршена помеѓу 321 и 538 година, со разни инвазии на Римската империја од страна на таканаречените „варварски“ народи. Посебно се сеќавам на луѓето од „Хунзите“ чиј водач Атила рече дека тој е, со право, „Божјата неволја“. Неволја што запали дел од Европа; северна Галија, северна Италија и Панонија (Хрватска и западна Унгарија). Неговото мото беше, о колку познат! „Каде што поминува мојот коњ, тревата не расте назад“. Неговите постапки се совршено сумирани во овој стих 7; ништо не недостасува, сè е таму. „ *Градот* “ е симбол на уништувањето на посевите, а „ *пожарот* “ е симболот на уништувањето на потрошните материјали. И, се разбира, „ *крв пролеана на земјата* “ е симбол на насилно убиени човечки животи. Глаголот „ *фрлен* “ го означува гневот на Создателот, Законодавецот и Спасителот Бог кој инспирира и насочува дејство по „ *фрлањето оган од олтарот* “ во стих 5.

Во исто време, во 3. Мојсеева 26:14 до 17 читаме: „ *Но, ако не ме послушате и не ги извршувате сите овие заповеди, ако ги презирате моите наредби и ако вашата душа се гнаси од моите судови, така што не ги исполнувате сите мои заповеди и не го прекршувајте мојот завет, тогаш тоа ќе ти го направам. Ќе испратам врз тебе ужас, трошење и треска, кои ќе ги измачуваат твоите очи и ќе ти страда душата; и залудно ќе го посееш своето семе: твоите непријатели ќе го проголтаат. Ќе го свртам лицето против тебе, а ти ќе бидеш поразен пред твоите непријатели; оние што те мразат ќе владеат со тебе, а ти ќе бегаш без да те гонат.* »

Стих 8: „ *Засвони вториот. И нешто како голема планина запалена од оган беше фрлено во морето; и третина од морето стана крв,* »

Втора казна : Клучот за овие слики е во Ер.51:24-25: „ *Ќе му возвратам на Вавилон и на сите жители на Халдеја за сето зло што му го*

направија на Сион пред твоите очи, вели ЈаХВЕХ. Ете, јас сум против тебе, горо на пропаст, вели Господ, кој ја уништи целата земја! **Ќе ја испружам раката врз тебе, ќе те спуштам од карпите и ќе те направам огнена планина.** » Токму во овој стих 8 Духот го евоцира римскиот папски режим под неговото симболично име „Вавилон“ што ќе се појави во формата „Вавилон на одлично“ во Отк.14:8, 17:5 и 18:2. „Огнот“ се држи до нејзината личност, предизвикувајќи исто толку она што ќе ја проголта при враќањето на Христос и последниот суд, како и она што го користи за да ги разгори со омраза оние што ја одобруваат и поддржуваат: европските монарси и нивните католички народи. . Овде, како и кај Даниел, „морето“ го претставува човештвото што се занимава со пророчката покривка; хуманоста на анонимните народи кои во суштина останале пагани и покрај очигледните христијански преобраќања. Првата последица од воспоставувањето на папскиот режим во 538 година била да се напаѓаат луѓето со цел да се преобратат со вооружена воена сила. Зборот „планина“ означува моќна географска тешкотија. Соодветно е да се дефинира папскиот режим кој, непријател Божји, сепак е возбуден од неговата божествена волја; ова со цел да се зацврсти верскиот живот на неверните христијани што резултира со прогонство, страдање и смрт меѓу нив и надвор од народи од различни религии. Задолжителната религија е новина поради прекршувањето на божјата света сабота. Нему му ги должиме непотребните масакри на присилните преобраќања извршени од Карло Велики и наредбите на крстоносните војни насочени против муслиманските народи, започнати од папата Урбан II; сè што беше пророкувано во оваа „втора труба“.

Стих 9: „И една третина од суштествата што беа во морето што имаа живот умреа, а една третина од бродовите загинаа“.

Последиците се универзални и ќе траат до крајот на светот. Зборовите „море“ и „бродови“ ќе го најдат своето значење во судирите со муслиманите од Средоземното Море, но и со африканските и јужноамериканските народи каде што наметнатата освојувачка католичка вера ќе доведе до ужасни масакри на домородното население.

Во исто време читаме во 3. Мојсеева 26:18 до 20: „Ако, и покрај тоа, не ме послушате, ќе ве казнам седум пати повеќе за вашите гревови. Ќе ја скршам гордоста на твојата сила, **ќе го направам твоето небо како железо**, а твојата земја како бронза. Твојата сила ќе се исцрпи залудно, твојата земја нема да го дава својот плод, **и дрвјата на земјата нема да го даваат својот плод.** » Во овој стих, Бог најавува религиозно зацврстување кое во христијанската ера се постигнува со преминувањето на Рим од паганство во папарија. Да го забележиме интересот дека по повод оваа промена, римската доминација го напуштила „Капитолот“ за да го постави папството во Латеранската палата која се наоѓа токму на „Калиус“, односно небото. Суровиот папски режим го потврдува пророкуваното религиозно калење. Плодот на христијанската вера се менува. Христовата

благод се заменува со агресија и суровост; а верноста кон вистината се претвора во неверство и ревност за религиозна лага.

Стих 10: „*Засвони третиот. И падна од небото голема ѕвезда која гореше како факел; и падна на третина од реките и на изворите на водите.*»

Трета казна : генерираното зло се засилува и го достигнува својот врв кон крајот на средниот век. Напредокот во механичкото печатење го фаворизираше објавувањето на Светата Библија. Читајќи го, избраните функционери ги откриваат вистините што ги учи. Така, таа ја оправдува улогата на „*дваа сведоци*“ што Бог и ги дава во Отк. 11:3: „*На двајцата мои сведоци ќе им дадам моќ да пророкуваат, облечени во вреќиште, илјада двесте и шеесет дена .*» Фаворизирајќи ги сопствените религиозни догми, католичката вера се потпира само на Библијата за да ги оправда имињата на светците што ги тера поданиците да ги обожаваат. Затоа што поседувањето на Библија е осудено од неа и го изложува сопственикот на мачење и смрт. Откривањето на библиската вистина е она што ја оправдува сликата дадена во овој стих: „*И падна од небото голема ѕвезда запалена како факел*“. Огнот сè уште се држи до ликот на Рим симболизиран овој пат со „*голема огнена ѕвезда*“ како „*големата запалена планина*“. Зборот „*ѕвезда*“ го открива своето тврдење дека „*ја осветлува земјата*“ религиозно според 1. Мој. 1:15; и тоа во името на Исус Христос, за кого таа тврди дека е ликот на вистинскиот „*факел*“, светлонец со кој тој се споредува во Ап.21:23. Таа е сè уште „*одлична*“ како кога започна, но нејзиниот прогонувачки оган се засили, преминувајќи од состојбата „*запалена*“ во онаа на „*горење*“. Објаснувањето е едноставно, осудувано од Библијата, нејзиниот гнев е уште поголем бидејќи е принудена отворено да им се спротивставува на Божјите избраници. Што според Отк.12:15-16 го принудува да премине од стратегијата на лукавата и измамничка „*змија*“ кон онаа на „*змејот*“ што отворено го прогонува. Неговите противници не се само мирните и послушни Божји избраници, туку и пред сè има лажен протестантизам, повеќе политички отколку религиозен, бидејќи ги игнорира наредбите дадени од Исус Христос и зема оружје, тој убива и масакри колку и католичкиот логор. „*Третата од реките*“, односно дел од населението на христијанска Европа, претрпе католичка агресија како и „*изворите на водите*“. Моделот на овие извори на вода е самиот Бог според Јер.2:13: „*Зашто мојот народ направи двоен грев: Ме остави, кој сум извор на жива вода, да си копам цистерни, испукани цистерни. кои не задржуваат вода.*» Во множина, во овој стих, Духот ги означува со „*извори на води*“ избраните формирани според Божјиот лик. Јован 7:38 потврдува, велејќи: „*Кој верува во мене, од него ќе течат реки со жива вода, како што вели Светото писмо*“.» Овој израз укажува и на практиката на крштевање на деца кои уште од раѓање, без да бидат консултирани, добиваат религиозна ознака што ќе ги направи поданици на неизбрана религиозна кауза. Како што ќе пораснат, еден ден ќе земат оружје и ќе ги убијат противниците затоа што нивната религиозна етикета тоа го бара од нив. Библијата го осудува ова

начело затоа што вели: „ Кој верува и се крсти, ќе биде спасен, но кој не верува, ќе биде осуден (Марко 16:16).

Стих 11: „ Името на оваа звезда е Пелин; а третиот дел од водата се претвори во пелин, и многу луѓе умреа покрај водите, бидејќи беа огорчени. »

Наспроти чистата и жедната вода која ја означува Библијата, пишаниот збор Божји, католичкото учење се споредува со „ пелин “, горчлив, отровен, па дури и смртоносен пијалок; ова е оправдано бидејќи конечниот исход од ова учење ќе биде огнот на „ втората смрт на последниот суд “. Еден дел, „ третина “ од мажите, се трансформираат од католичкото или лажно протестантското учење. „ Водите “ се и мажи и библиско учење. Во 16^{век}, вооружените протестантски групи ја злоупотребувале Библијата и нејзиното учење, а според сликата на овој стих, мажите биле убивани од мажи и од лажно религиозно учење. Тоа е затоа што мажите и религиозното учење станаа огорчени. Со изјавата дека „ водите станале горчливи “, Бог дава одговор на обвинението за „ сомнение за љубомора “ кое останало нерешено од Отк.6:6 во *третиот печат*. Тој го потврдува, во времето кога неговиот пишан збор го прави тоа, обвинението за прељуба што го носи против Собранието од 7 март 321 година, кое му претходело на времето на официјализираната прељуба, религиозно наречена Пергам во Апо 2:12 за 538 година.

Во исто време, читаме во 3. Мојсеева 26:21-22: „ Ако ми се спротивставиш и не ме слушаш, ќе те удрам седумпати повеќе според твоите гревови. Ќе ги испратам против тебе полските сверови, кои ќе ти ги ограбат децата, што ќе ти го уништат добитокот и ќе те сведат на неколку; и вашите патишта ќе бидат напуштени. » Паралелното проучување на Лев.26 и *третата труба* од Откровението го открива судот што Бог го носи на почетокот на времето на реформацијата. Нејзините вистински избраници остануваат мирни и резигнирани, прифаќајќи ја смртта или заробеништвото како вистински маченици. Но, освен нивниот возвишен пример, тој гледа само сурови „ сверови “ кои се соочуваат едни со други, најчесто од лична гордост и кои убиваат луѓе со жестокоста на дивите грабливи животни. Оваа идеја ќе се обликува во Отк. 13:1 и 11. Тоа е кулминација на времето кога, во нормата на **неволја**, Избраниот е одведен „ во пустината “ (= искушение) во Отк.12:6 - 14 со пишаните библиски „ двајца сведоци “ на Бог од Отк.11:3. Нетолерантното владеење на папството пророкувано 1260 години ќе заврши.

Стих 12: „ Завзвони четвртиот. И една третина од сонцето беше поразена, и една третина од месечината и една третина од звездите, така што една третина се затемни, а денот изгуби третина од својата светлина, а ноќта исто така. »

Четврта казна: Духот овде ја прикажува „ големата неволја “ објавена во Отк.2:22. Во симболите ни ги открива своите ефекти: делумно се удира „ сонцето “, симболот на светлината Божја. Исто така, делумно, „ месечината “, симбол на религиозниот логор на темнината што ги зафати, во 1793 година, лицемерните католици и протестанти, исто така беше

погодена. Под симболот „ *свезди* “, поединечно се удираат и дел од христијаните повикани *да ја просветлат земјата* . Кој може така да ја удри вистинската и лажната христијанска религиозна светлина? Одговор: идеологијата на атеизмот се смета за голема светлина на времето. Неговата светлина ги затемнува сите други. Писателите кои пишуваат книги на оваа тема се високо ценети и самите се нарекуваат „просветители“ , како што се Волтер и Монтескје. Меѓутоа, оваа светлина уништува, прво, човечки животи во синцир, пролевајќи потоци крв. По главата на кралот Луј XVI и на неговата сопруга Марија-Антоанета, оние на католиците и протестантите за возврат паднаа под гилотините на револуционерите. Овој чин на божествена правда не го оправдува атеизмот; но целта ги оправдува средствата, а Бог може да ги собори тираните само ако им се спротивстави со супериорна, помоќна и посилна тиранија. „ *Сила и моќ* “ е Господова во Отк.7:12.

Во исто време, читаме во 3. Мојсеева 26:23 до 25: „ *Ако овие казни не те поправат и ако ми се спротивставиш, и јас ќе ти се спротивставам и ќе те удрам седум пати повеќе за твоите гревови. Ќе го донесам мечот против тебе, кој ќе го одмазди мојот завет ; Кога ќе се соберете во вашите градови, ќе испратам чума меѓу вас и ќе бидете предадени во рацете на непријателот.* “. „ *Мечот што ќе го одмазди мојот сојуз* “ е навистина улогата што Бог му ја даде на францускиот национален атеистички режим, предавајќи му ги главите виновни за духовна прелјуба извршена против него. Како и чумата на стихот, овој атеистички режим иницираше принцип на масовно егзекуција, така што довчерашните целати станаа утрешни жртви. Според овој принцип, се чинеше дека овој пеколен режим ќе го зафати целото човештво во смрт. Затоа Бог ќе му го даде името „ *бездна* “, „ *сверот што се издига од бездната* “, во Отк. 11:7 каде што ја развива својата тема. Тоа е затоа што во 1. Мој. 1:2, ова име ја означува земјата без живот, без форма, хаотична и која долгорочно би се репродуцирала систематското уништување преземено од атеистичкиот режим. Како пример, ја наоѓаме судбината на католичката и монархистичка Ванде преименувана во „Одмазда“ од револуционерите чиј проект беше да ја направат пуста и ненаселена земја.

Стих 13: „ *И погледнав и слушнав орел како лета сред небото, велејќи со силен глас: Теешко, теешко, теешко на оние што живеат на земјата, поради другите звуци на трубите на трите ангели. што ќе свони!* »

Француската револуција ги произведе своите убиствени ефекти, но ја постигна целта што ја посакуваше Бог. Стави крај на верската тиранија, а по неа преовладуваше толеранцијата. Ова е моментот кога, според Отк. 13:3, *католичкиот „морски свер“ бил „ранет до смрт, но излечен“* поради моќниот авторитет на наполеонскиот „ *орел* “, претставен во овој стих, кој го рехабилитирал преку неговиот Конкордат. „... *орел кој лета на средината на небото* “ го симболизира апогејот на доминацијата на императорот Наполеон¹. Тој ја прошири својата доминација над сите европски народи и не успеа против Русија. Овој избор ни нуди голема прецизност во датирањето на настаните, така се предлага периодот од 1800 до 1814 година.

Огромните последици од ова владеење претставуваат солидна репер која на тој начин го оправдува доаѓањето на клучниот датум на Даниел 8:14, 1843 година. Овој важен режим во историјата на земјата Франција, за Бога, станува носител на ужасна објава после него вселенската христијанска вера ќе влезе во времето кога Бог ќе ја удри тројца големи „*несреќи*“. Повторено три пати, се работи за совршенство на „*несреќа*“; ова затоа што влегувајќи во 1843 година, како што учи Апо.3:2, Бог бара од христијаните, кои тврдат за спасението на Исус Христос, конечно да ја завршат реформацијата започната од 1170 година, датум кога Пјер Валдо целосно ја обнови библиската вистина и тие произведоа „*совршени дела*“; ова совршенство се бара во Отк.3:2 и со декретот од Даниел 8:14. Последиците од неговото влегување во примена овде се појавуваат во форма на три големи „*несреќи*“ кои сега ќе ги проучуваме одделно. Би сакал повторно да истакнам дека она што го прави овој период на религиозен мир, парадоксално, голема „*несреќа*“, е наследството на францускиот национален атеизам кој проникнува и до крајот на светот ќе ги проникнува умовите на западните луѓе. Ова нема да им помогне да ги остварат реформите барани од Бог од 1843 година. Но, веќе „*шестиот печат*“ од Отк.6:13 ја илустрираше првата од овие „*несреќи*“ со ликот на „*свездите што паѓаат*“ во споредба со „*зелени смокви*“, затоа не прифаќајќи го целосното духовно созревање што го бара Бог од 1843 година. А небесниот знак на Божјото предупредување беше даден на 13 ноември 1833 година паралелно со предложеното време на објавување на големата тројка „*несреќи*“ на проучуваниот стих.

Во своето откровение, Духот го евоцира изразот „*жителите на земјата*“ за да ги назначи луѓето цел на трите големи *пророкувае* „*несреќи*“. Отсечени од Бога и разделени со нивното неверување и грев, Духот ги поврзува со „*земјата*“. Спротивно на тоа, Исус ги означува своите вистински верни избраници со изразот „*граѓани на царството небесно*“; нивната татковина не е „*земјата*“ туку „*небото*“ каде што Исус „*подготвил место*“ за нив според Јован 14:2-3. Така, секој пат кога овој израз „*жителите на земјата*“ се наведува во Апокалипсата, тој треба да го означи бунтовното човештво одвоено од Бога во Исус Христос.

Откровение 9: 5^{-та} и 6^{-та} труба
„Првата“ и „втората голема несреќа“

Петтата труба : „Првата голема несреќа“
за протестанти (1843) и адвентисти (1994)

Забелешка : На прво читање, оваа тема на „5-та труба“ во симболични слики го претставува судот дека ^{Бог} го носи протестантските религии кои паднаа во срам од пролетта 1843 година. Но, таа носи дополнителни учења кои ги потврдуваат пророчките објави дадени на нашата сестра адвентистка од седмиот ден, г-ѓа Елен Гулд Вајт, која Исус ја избра за свој гласник. Неговото пророчко дело особено го осветли времето на последниот последен тест на верата; неговите предвидувања ќе бидат потврдени во оваа порака. Но, она што нашата сестра не го знаеше е дека Бог планирал трето адвентистичко очекување за да ја тестира самата адвентистичка црква од седмиот ден. Секако, ова трето очекување не го зафати јавниот развој на претходните две, но големината на новите откриени вистини поврзани со него ја компензира оваа очигледна слабост. Ова е причината зошто, откако беше тестиран од Исус Христос помеѓу 1843 и 1844 година во Валенс-сур-Рона, Франција и на Маурициус, по неговото отфрлање на неговите последни пророчки светла, официјалното институционално учење за адвентизмот беше „повратено“ од Спасителот на душите во 1994 година, датум изграден со употребата на пророчките „пет месеци“ од стиховите 5 и 10 од ова поглавје 9. зошто, при второто читање, овој сликовит суд донесен од Господ против различните аспекти на протестантската вера се однесува на институционалниот адвентизам од седмиот ден паднат во отпадништво, пак, со одбивање на божествената пророчка светлина; ова, и покрај предупредувањата дадени од Елен Г. Вајт во поглавјето „негирање на светлината“ од нејзината книга упатено до адвентистичките учители „Евангелистичка служба“. Во 1995 година, официјалниот сојуз на адвентизмот со протестантизмот го потврди праведниот суд проречен од Бога. Забележете го фактот дека двата падови

имаат иста причина: отфрлањето и презирот кон пророчката реч предложена од Бога, од слуга што тој го избрал за оваа задача.

„*Несреќата*“ е часот на злото чиј поттикнувач и инспирација е сатаната, непријателот на Исус и неговите избрани светци. Духот ќе ни открие во слики каков ученик на Исус Христос станува кога ќе биде отфрлен од него за да му биде предаден на ѓаволот; што потоа претставува навистина голема „*несреќа*“.

Стих 1: „*Засвони петтиот. И видов ѕвезда што падна од небото на земјата. Нему му беше даден клучот од јамата на бездната* ,

„*Петто*“, но големо предупредување е упатено до избраните Христови одвоени од 1844 година. „*Ѕвездата што падна од небото*“ не е „*ѕвездата Абсинт*“ од претходното поглавје кое не „*падна*“, „*на таму земја*“, но „*на НА реките И НА извори на водите*“. Тоа е онаа од ерата „*Сардис*“ каде што Исус се сеќава дека „*ги држи седумте ѕвезди во рацете*“. За неговите „*дела*“ прогласени за „*несовршени*“, Исус ја фрлил „*ѕвездата*“ на протестантскиот гласник на земја.

Адвентистичкото искушение беше обележано во пролетта 1843 година до крајот на првото очекување за враќањето на Исус Христос. Второто чекање за ова враќање заврши на 22 октомври 1844 година. Само на крајот од овој втор тест, Бог им го даде на победниците знаењето и практиката на неговата света сабота сабота. Оваа сабота потоа ја презеде улогата на „*печатот Божји*“ што е цитиран во стихот 4 од ова поглавје 9. Затоа, запечатувањето на неговите слуги започна по крајот на вториот тест, есента 1844 година. Идејата е како следува: изразот „*кој паднал*“ го таргетира датумот на пролетта 1843 година, крајот на декретот од Дан.8:14 и крајот на првото адвентистичко судење, спротивно на она од есента 1844 година што го означува почетокот на запечатувањето на избраните победници и она на темата на оваа „*5-та труба*“, чија цел за Бог е да го открие падот на протестантската вера и онаа на адвентизмот што ќе склучи сојуз со него по 1994 година. , терминот на „*пет месеци*“ пророкуван во стиховите 5 и 10. Така, додека „*пет месеци*“ од оваа тема започнуваат есента 1844 година, контекстот на почетокот на запечатувајќи, како главна тема, протестантската вера „*паднала*“ пред овој датум, од пролетта 1843 година. Тогаш гледаме како божественото откровение прецизно ги почитува остварените историски факти. Двата датуми 1843 и 1844 година имаат специфична улога врз нив.

Напуштена од Исус кој му ја предаде на ѓаволот, протестантската вера падна во католичкиот „*бунар*“ или „*длабочините на сатаната*“ што самите реформатори го осудија во времето на реформацијата во Отк. 2:24. Суптилно, велејќи дека паѓа „*на земјата*“, Духот го потврдува идентитетот на протестантската вера симболизирана со зборот „*земја*“ што потсетува на нејзиниот излез од католицизмот наречен „*море*“ во Отк.13 и 10:2. Во пораката „*Филаделфија*“, Исус ги претставува „*вратите*“ кои се отворени или затворени. Овде, клучот им отвора многу поинаков пат бидејќи им дава пристап до „*амбис*“ што го симболизира исчезнувањето на животот. Ова е часот кога за нив „*светлината* станува *темнина*“ и „*мракот* станува

светлина “. Усвојувајќи ги како наследство начелата на републиканските филозофски мисли, тие ја губат од вид вистинската светост на верата прочистена со крвта на Исус Христос. Да ја забележиме прецизноста „ му беше дадена “. Оној кој на тој начин му дава на секого според неговите дела е Исус Христос божествениот Судија. Зашто тој е и чувар на клучевите; „ Давидовиот клуч “ за блажените избраници во 1873 и 1994 година, според Отк.3:7, и „ клучот од јамата без дно “ за паднатите во 1843 и 1994 година.

Стих 2: „ *И ја отвори јамата на длабочините. И излезе чад од бунарот, како чад од голема печка; а сонцето и воздухот се помрачија од чадот од бунарот.* »

Протестантската вера го менува господарот и судбината, а се менуваат и нејзините дела. Така, таа ѝ пристапува на незавидната судбина да мора да го доживее уништувањето на последниот суд со „ *огнот* “ на „ *втората смрт* “ што ќе биде спомната во Отк. 19:20 и 20:10. Земајќи го ликот на „огнено и сулфурно езеро “ овој „ *оган* “ на последниот суд ќе биде „ *голема печка* “ која им се заканува на престапниците на Божјите заповеди од нивното објавување на планината Синај според 2. Мојсеева 19:18: „ *Граната Синај беше целата во чад, зашто Господ слезе таму среде оган; овој чад се издигна како чад од печка, и целата планина силно се затресе.* » Потоа Духот ја користи кинематографската техника наречена „флешбек“, флешбек, која ги открива делата создадени додека се уште живи, паднатите му служеле на ѓаволот. Зборот „ *чад* “ овде има двојно значење: оној на огнот на „ *големата печка* “ за кој читаме во Отк. 14:11: „ *И чадот од нивните маки се искачува во вечни векови; и немаат одмор ни дење ни ноќе, оние што му се поклонуваат на сверот и неговиот лик, и кој ќе го прими жигот на неговото име* “, но и оној на „ *молитвите на светите* “ според Отк.5:8, еве, оние лажни светци. Затоа што обилната религиозна активност манифестирана со молитви ги оправдува овие зборови што му ги упатил Исус во *Сард*, во 1843 година: „ *Се сметааш дека си жив; а ти си мртов.* ” Смрт, и двапати мртва, бидејќи предложената смрт е „ *втората смрт* “ на „ *последниот суд* “. Оваа религиозна активност ги мами сите освен Бога и неговите избраници кои ги просветлува. Оваа распространета измама е „измама“ како што вели современиот свет. И навистина, идејата за опиеност ја сугерира Духот преку сликата на „ *чад* “ што се шири во „ *воздухот* “ до точка на прикривање на „ *сонцето* “. Ако второто е симбол на вистинската божествена светлина, онаа на „ *воздухот* “ го означува резервираниот домен на ѓаволот, наречен „ *кнез на моќта на воздухот* “ во Еф.2:2, и кого Исус го нарекува „ *кнезот на овој свет* “ во Јован 12:31 и 16:11. Во светот, целта на дезинформациите е да се сокријат вистините кои мора да останат тајна. На религиозно ниво, тоа е исто: вистината е само за избраниот. Умножувањето на протестантските групи, всушност, имаше делотворност на прикривање на постоењето на адвентистичката вера од седмиот ден; тоа до 1995 година кога ја пречекаа во своите редови за нејзината „ *голема несреќа* “. Во оваа нова духовна ситуација, тие ќе бидат жртви на *втората смрт* која ќе ја претвори површината на земјата во огнена *печка*. Пораката е застрашувачка

и можеме да разбереме зошто Бог не ја понуди јасно. Тоа е резервирано за избраните за да сфатат од каква судбина побегнале.

Стих 3: „ Скакулци излегоа со чад и се распрснаа по земјата; и им беше дадена власт како силата на земните скорпии. »

Молитвите симболизирани со „ чад “ доаѓаат од устата и умот на паднатите протестанти, па затоа мажите и жените се симболизирани со „ скакулци “ поради нивниот голем број. Всушност, мноштво човечки суштества паднаа во 1843 година и ве потсетувам, во 1833 година, десет години претходно, Господ дал идеја за ова мноштво со „падот на свездите“ постигнат ноќта на 13 ноември. , 1833 година помеѓу полноќ и 5 часот наутро, според историските сведоштва на очевидци. Уште еднаш, изразот „ на земјата “ го носи двојното значење на копненото проширување и протестантскиот идентитет. Кој сака опустошувачки и уништувачки „ скакулци “? Не земјоделците, а Бог не ги цени верниците кои Го предаваат и работат со противникот за да го уништат Неговиот род на избраните, па затоа овој симбол се применува на нив. Потоа, во Езекиел 2, ова кратко поглавје од 10 стихови, зборот „ бунтовник “ е цитиран 6 пати за да ги означат еврејските „ бунтовници “ кои Бог ги нарекува „ трње, трње и скорпии “. Овде, овој термин „ шкорпија “ се однесува на протестантските бунтовници. Во стих 3, алузијата на неговата моќ ја подготвува употребата на најважниот суптилен симбол. Моќта на „ шкорпиите “ е фатално да ги боцкаат своите жртви со осилото на нивната „ опашка “. И овој збор „ опашка “ добива основно значење во божествената мисла откриена во Исаија 9:14: „ Пророкот кој поучува лаги е опашката “. Животните ги користат своите „ опашки “ за да ги избркаат и да ги камшикуваат мувите и другите паразитски инсекти кои ги нервираат. Овде ја наоѓаме сликата на лажната „ пророчица Језавела “ кој своето време го троши во осудување и предизвикување страдање на Бога и на неговите измамани неверни слуги. Практиката на доброволно флагелирање за да се искупи гревот е исто така дел од учењето на католичката вера. Во Отк.11:1 Духот ја потврдува оваа споредба користејќи го зборот „ трска “ на кој клучот Исаија 9:14 го дава истото значење како и зборот „ опашка “. Оваа слика на папската црква, исто така, се однесува, од 1844 година, за паднатите протестантски верници кои станале пророци на Бога кои поучуваат лаги или лажни пророци. Предложениот збор „ опашка “ ќе биде јасно цитиран во стих 10.

Изградбата на третото ^{адвентистичко} очекување **(овој пат, од седмиот ден)**

Стих 4: „ Им беше кажано да не ѝ наштетуваат на земната трева, ниту на зеленилото, ниту на кое било дрво, туку само на оние што го немаа Божјиот печат на челата . »

Овие „скакулци“ не голтаат зеленило, но се штетни за луѓето кои не се заштитени со „Божјиот печат“. Ова спомнување на „Божјиот печат“ го потврдува контекстот на времињата веќе опфатени во Отк.7. Затоа пораките се паралелни, поглавје 7 што се однесува на избраните запечатени и поглавје 9, паднатите напуштени. Ве потсетувам дека според Мат.24:24, невозможно е да се заведе автентичен избраник. Затоа, лажните пророци се залажуваат еден со друг.

Прецизноста, „**Божјиот печат на челото**“, го означува почетокот на запечатувањето на избраните адвентистички слуги Божји, на 23 октомври 1844 година. Деталите се спомнуваат непосредно пред цитатот на пророчкиот период „*пет месеци*“ на стихот што следи; времетраење од 150 реални години кое ќе се заснова на овој датум.

Стих 5: „*Им беше дадено не да ги убијат, туку да ги мачат **пет месеци** ; а маките што ги предизвикуваа беа како маките што ги предизвикува скорпијата кога ќе касне човек.*»

Божјата порака ги спојува според својот лик дејствата остварени во различни времиња; што збунува и го отежнува сликовното толкување. Но, кога оваа техника е разбрана и примена, пораката станува многу јасна. Овој стих 5 беше основата на мојата објава за враќањето на Исус Христос за 1994 година. Таму ги наоѓаме скапоцените пророчки „*пет месеци*“ кои, почнувајќи од 1844 година, овозможуваат да се утврди датумот 1994 година. Меѓутоа, за да се спроведе проектот од Бога, апсолутно морав да го поврзам славното враќање на Исус Христос со овој датум. Така, делумно заслепен од прецизноста во текстот што ќе ја оневозможи оваа надеж, истрајав во насоката што ја посакуваше мојот Создател. Навистина, текстот прецизира: „*Им беше дадено, не да ги убијат, туку да ги мачат **пет месеци***“. Појаснувањето „*не да ги убиеш*“ не дозволи тема „^{6-ти} *труба*“, монструозна убиствена војна, во времето опфатено со „⁵ *труба*“; времето од 150 реални години. Но, во негово време, Вилијам Милер веќе бил делумно заслепен за да изврши дејство кое го посакува Бог; откријте грешка што ни овозможува да ја оживееме надежта за Христовото враќање за есента 1844 година; лажна грешка, бидејќи првичните пресметки за воспоставување на пролетта 1843 година се потврдени денес во нашите најнови пресметки. Волјата и моќта Божја се суверени и за среќа на неговите избраници, ништо и никој не може да го попречи неговиот проект. Факт е дека оваа грешка во објавувањето го натера официјалниот адвентизам да демонстрира, во 1991 година, став на презир кон надежта за враќање на Исус Христос објавена за 1994 година. А најлошото за адвентистите е тоа што се лишени од последната пророчка светлина која ги осветлува, во целост, 34-те поглавја од книгите Даниел и Откровение, за што секој може да има доказ денес со читање на овој документ. Притоа, тие се лишени и од другите нови светла што Бог ми ги даде од пролетта 2018 година за неговиот закон и за враќањето на Христос кој ќе се врати, знаеме сега, во пролетта 2030 година; и тоа на нови основи одвоени од пророчката конструкција на Даниел и Откровението. Помеѓу 1982 и 1991 година, за мене, *петте месеци* беа поврзани со активната на лажните пророци кои требаше да продолжат до

враќањето на Исус Христос. Убеден во ова размислување, згора на тоа оправдано, не го видов ограничувањето на времето наметнато со забраната за „убивање“. И во тоа време датумот 1994 ја претставуваше 2000 година на вистинското раѓање на Исус Христос. Додавам дека никој пред мене не ја идентификуваше причината за мојата грешка; што потврдува постигнување во согласност со волјата Божја. Сега да го свртиме вниманието на појаснувањето „но да ги мачиме пет месеци“. Формулата е крајно погрешна затоа што предметната „мака“ жртвите не ја трпат во текот на пророкуваните „пет месеци“. „Маките“ на кои алудира Духот ќе им биде нанесено на паднатите на последниот суд, каде што ќе биде предизвикано со палење на „огненото езеро“, казната со „втора смрт“. Ова „мачење“ е објавено во пораќата на третиот ангел од Отк. 14:10-11, која претходниот стих ја предизвика со наведување на „чадот“ „на нивните маки“; порака што адвентистите добро ја знаат бидејќи таа претставува елемент на нивната универзална мисија. Знаејќи го однапред падот на овој официјален адвентизам, Духот суптилно вели во оваа порака: „**И тој** ќе пие од виното на Божјиот гнев излеано неизмешано во чашата на неговиот гнев, и ќе биде мачен во оган и сулфур пред светите ангели и пред Јагнето“. Ова појаснување „и тој“ цели, сукцесивно, на протестантската вера, потоа на официјалниот невернички адвентизам отфрлен во 1994 година од самиот Исус Христос. Од овој датум, како потврда на своето проклетство, овој нов „бунтовник“ се приклучи на екуменскиот сојуз кој ги спојува католиците и протестантите кои се веќе отсечени од Бога. Но, пред падот на официјалниот адвентизам, формулата „и тој“ важеше за паднатите протестанти, затоа што паднаа во 1844 година, тие сега ќе ја делат судбината на католиците, православните и лажните Евреи. Всушност, „и тој“ се однесува на сите не-католици кои ја почитуваат Католичката црква во Рим, влегувајќи во нејзиниот екуменски сојуз и почитувајќи ги уредбите на Константин I : неговата недела и натален „ден на сонцето“, (Божик на 25 декември). Избирајќи ја формата на еднината „и тој“, наместо нејзината множина „и тие“, Духот нè потсетува дека религиозниот избор е индивидуален избор што некого го прави одговорен, оправдува или прави да се чувствува виновен кон Бога, поединецот. а не, заедницата; како „Ное, Даниел и Јов кои не сакаа да спасат синови или ќерки“ според Езек.14:18.

Маките на втората смрт на последниот суд

Стих 6: „Во тие денови луѓето ќе бараат смрт и нема да ја најдат; ќе посакаат да умрат и смртта ќе бега од нив.“»

Идеите течат многу логично. Само што ги предизвика „маките на втората смрт“, Духот пророкува во овој стих 6, за деновите на неговата примена, кои ќе дојдат на крајот на VII милениум, насочени со изразот „во тие денови“. Потоа ни ги открива особеностите на оваа крајно страшна последна казна. „Луѓето ќе бараат смрт, но нема да ја најдат; ќе посакаат да умрат и смртта ќе побегне од нив“. Она што човечките суштества не го знаат е дека телото на воскресението на злите ќе има карактеристики многу различни од оние на денешните телесни тела. За

нивната последна казна, Творецот Бог ќе го рекреира нивниот живот така што ќе го направи способен да продолжи во свесна состојба до уништувањето на нивниот последен атом. Понатаму, должината на времето на страдање ќе се прилагодува поединечно за секој поединец, во зависност од пресудата изречена за неговата индивидуална вина. Марко 9:47-48 потврдува со овие зборови: „... да бидат фрлени во пеколот, каде што нивниот црв не умира и огнот не се гаси. » Исто така, треба да се забележи дека протестантската вера споделува со Католичката црква многу лажни религиозни догми, покрај неделата, првиот ден посветен на одмор, постои верување во бесмртноста на душата, што ги наведува протестантите да веруваат во постоењето на пеколот поучено од католиците. Така, католичката закана од пеколот каде што, вечно, проклетите се измачувани во оган, закана што ги подложи сите монарси на христијанските земји, имаше малку вистина, но пред се многу лага. Затоа што, прво, пеколот подготвен од Бога ќе се обликува дури на крајот од „ илјада години “ од небесниот суд на злите од светците. И второ, страдањето нема да биде вечно, иако продолжено, во споредба со сегашните земни услови. Меѓу оние кои ќе видат како смртта бега од нив, ќе бидат следбениците и жестоките бранители на паганската грчка догма за бесмртноста на душата. Бог на тој начин ќе им понуди искуство да замислат каква би била нивната судбина доколку нивната душа била навистина бесмртна. Но, пред сè, обожавателите на „денот на непобеденото сонце“ се тие кои ќе се сретнат со нивното божество; самата земја што ги носеше, откако стана „сонце“ со спојувањето на магмата на оган и сулфур.

Смртоносниот измамнички изглед

Стих 7: „ Овие скакулци беа како коњи подготвени за битка; На нивните глави имаше круни како злато, а лицата им беа како лица на луѓе. »

Со своите симболи, стих 7 го илустрира планот за акција на паднатиот протестантски логор. Религиозните групи (*коњите*) се собрани за духовна „ битка “ која ќе се постигне само на крајот од времето на благодатта, но крајната цел е таму. Оваа битка го добива името „ Армагедон “ во Отк. 16:16 . Тогаш е соодветно да се забележи инсистирањето на Духот на неговата споредба со реалноста на нештата; што го прави со множење на употребата на терминот „ како “. Ова е неговиот начин да ги негира лажните тврдења на засегнатите религиозни луѓе. Сè е само измамен изглед: „ *круната* “ ветена на победникот на верата и самата вера (*злато*) која има само „ *сличност* “ со вистинската вера. „ *Лицата* “ на овие лажни верници и самите се измамнички бидејќи сè што им останува е човечки изглед. Оној кој го изразува овој суд ги претресува уздите и срцата. Тој ги знае тајните мисли на човечките суштества и ја споделува својата визија за реалноста со своите избраници.

Стих 8: „ *Имаа коса како женска коса, а забите им беа како лавовски заби.* »

Според 1Кор.11:15, женската коса служи како превез. А улогата на превезот е да го скрие лицето, идентитетот на забулениот субјект. Овој стих

8 го осудува преку своите симболи погрешниот изглед на христијанските религиозни групи. Затоа тие имаат надворешен изглед (*коса*) на цркви (*жени* , во Еф.5:23-32), но нивните духови се анимирани со жестокоста (*забите*) на „ *лавовите* “. Подобро разбираме зошто нивните лица имаат само човечки изглед. Не е без причина што Исус ги споредува со лавови. Така, таа потсетува на состојбата на умот на римскиот народ кој ги проголта првите христијани од лавови во нивните арени. И оваа споредба е оправдана бидејќи на крајот на светот, тие повторно ќе сакаат да го убијат последниот вистински избраник на Исус Христос.

Стих 9: „ *Имаа оклопи како железни оклопи, а звукот на нивните крилја беше како звук на коли со многу коњи кои трчаа во битка.* »

Овој стих е насочен кон фалсификувањето на тајфата на вистинскиот војник на Исус Христос кој го носи „ *оклопот* “ на правдата (Еф.6:14), но овде, оваа правда е тврда како „ *железото* “ што веќе е симбол на империјата Рим во Даниел. „ *Скакулците* “ прават бучава со „ *своите крилја* “ кога се активни. Споредбата што доаѓа затоа се однесува на акција. Следното појаснување ја потврдува врската со Рим, чии трки со коли со „ *неколку коњи* “ ги воодушевиле Римјаните на нивните патеки. На оваа слика, „ *многу коњи* “ значи: неколку религиозни групи се собраа да ја повлечат римската „ *кочија* “, да го прослават авторитетот на Рим; Рим кој знаеше да манипулира со другите верски водачи за да ги потчини преку своите заведувања. Вака Духот го резимира дејството на бунтовничкиот логор. И овој собир во корист на Рим ги подготвува за последната „ *битка на Армагедон* “ насочена против противниците во неделата, верните набљудувачи на саботата осветена од Бога и несвесно, против Христос, нивниот Заштитник.

Стих 10: „ *Имаа опашки како скорпии и убоди, а во нивните опашки имаше моќ да им наштетуваат на луѓето пет месеци.* »

Овој стих го крева превезот од стих 3, каде што зборот „ *опашка* “ беше предложен под наслов „моќта на *скорпиите* “. Цитирано е јасно иако неговото значење не му е јасно на оној што не го бара во Исаија 9:14. Ова не е мојот случај, па се секавам на овој важен клуч: „ *Пророкот што поучува лаги е опашката* “. Ја појаснувам шифрираната порака со овие термини: овие групи имаа лажливи (*опашки*) и бунтовници (*скорпии*) пророци и лажливи јазици (убоди), и токму во овие лажни пророци (*опашки*) *имаше моќ да им нанесат штета на луѓето* . заведете ги и убедете ги да ја почитуваат римската недела за 150 години (*пет месеци*) верски мир гарантиран од Бога; што непоправливо ги изложува на „ *маките на втората смрт* “ од последниот суд на крајот на VII ^{милениум} . Кога мислам дека мноштвото не ја гледа важноста на денот за одмор! Кога би верувале во оваа дешифрирана откриена порака, би се предомислиле.

Стих 11: „ *Тие го имаа за свој крал ангелот од јамата без дно, именуван на хебрејски Абадон и на грчки Аполион.* »

Сè попрецизно, божественото обвинување го достигнува својот врв: овие религиозни групи го имаат за крал Сатаната „ *ангелот на бездната* “. кој ќе биде врзан во пустелија „ *илјада години* “ според Отк.20:3. Зборот „

длабоко “ во 1. Мој. 1:2 се однесува на земјата пред да даде најмал знак на живот. Така, овој термин ја означува земјата опустошена, а сите форми на живот се збришани со славното Христово враќање. Таа ќе биде во оваа состојба „*илјада години*“, а единствениот жител ќе биде ангелот Сатана кој го држеше заробеник на неа. Оној што Бог го нарекува во Отк. 12, „*змејот*“ и *змијата*, *ѓаволот* и *Сатана*“, овде го добива името Разурнувач, што значи зборовите „*еврејски и грчки*, *Абадон и Аполион*“. Суптилно, Духот ни кажува како овој ангел го уништува Божјото дело против кое се бори. „*Еврејски и грчки*“ се јазиците на оригиналното библиско пишување. Така, откако протестантската вера паднала, во 1844 година, почетокот на темата на оваа „⁵*труба*“, ѝ врати ѓаволот со неговиот добро познат интерес за Светата Библија. Но, за разлика од славните почетоци на реформацијата, таа сега се користи за уништување на Божјиот план. Сатаната го применува со паднатата реформирана вера, овојпат успешно, она што залудно се обидувахе да го натера самиот Христос да падне, во часот на неговиот тест на отпорот.

Стих 12: „*Првата несреќа помина. После ова следуваат уште две несреќи*.»

Овде завршува, во стих 12, оваа конкретна тема на „⁵*труба*.“ Овој момент укажува дека човештвото влезе во 1994 година од својот вообичаен календар. Дотогаш, верскиот мир опстојуваше меѓу сите монотеистички религии. Никој не бил убиен поради духовен мотив на религиозна посветеност. Затоа, забраната за убивање во стих 5 беше почитувана и исполнета како што објави Бог.

Но, на 3 август 1994 година, првиот муслимански верски напад од страна на ГИА уби пет француски службеници во близина на француската амбасада во Алжир, по што во пресрет на христијанскиот Божиќ на 24 декември 1994 година, напад врз француски авион, во кој загинаа три лица во Алжир, меѓу кои и еден Французин. Следното лето, вооружените исламистички групи на алжирската ГИА започнаа смртоносни напади на RER во Париз, главниот град на Франција. И во 1996 година, 7 француски католички свештеници беа обезглавени во Тибхирин во Алжир. Така, овие сведоштва даваат доказ дека пророкуваните „*пет месеци*“ се надминати. Затоа, верските војни можат да продолжат и да продолжат до крајот на светот обележан со враќањето на прославениот Христос.

Шестата ^{труба} : Вториот голем „*несреќа*“

Шестата казна за сета лажна христијанска светост

Трета светска војна

Стих 13: „ *Засвони шестиот. И слушнав глас од четирите рога на златниот жртвеник што е пред Бога,*

Оваа шеста предупредувачка казна ја сочинува „втората“ голема „**неволја**“ објавена во Отк. 8:13. Тој му претходи на крајот на времето на колективната и индивидуалната благодат и на тој начин ќе се оствари помеѓу 2021 и 2029 година. Со овој стих 13, влегувањето во темата на „^{6-ти} труба“ ќе го потврди враќањето на војната и овластувањето „*да се убие*“. Оваа нова тема се однесува на истите религиозни групи како оние од „⁵ труба“ претходен. Симболите што се користат се идентични. Исто така, работите можат да се објаснат вака: народите од „⁵ трубите“ се навикнаа да „*не убиваат*“, одејќи дотаму што ја забрануваат смртната казна, во Европа и во одредени држави во САД. Тие најдоа начин како меѓународната трговија да функционира поволно, што ги збогати. Затоа тие повеќе не се поддржувачи на војната, туку бранители на мирот по секоја цена. Затоа, војната меѓу христијанските народи се чини исклучена, но за жал третата монотеистичка религија е многу помалку мирна, тоа е исламот кој оди на две нозе: онаа на терористите кои дејствуваат и онаа на другите следбеници кои аплаудираат на нивните убиствени акции. Затоа, овој соговорник ја прави невозможна перспективата за траен мир и ќе биде доволно креаторот Бог да го „*озвучи*“ своето овластување судирот на цивилизациите и религиите да се случи со значителни смртоносни ефекти. На останатиот дел од земјата, секој народ ќе има и свој традиционален непријател, поделбите подготвени од Ѓаволот и неговите демони за целата планета.

Меѓутоа, овде, пророштвото е насочено кон одредена територија, неверниот христијански Запад.

Последната казна, пред „*седумте последни неволи*“ кои му претходат на Христовото враќање, доаѓа во името на „⁶ труба.“ Веќе, пред да навлегуваме во деталите на темата, знаеме дека оваа тема е навистина втора од „*големите несреќи*“ што ги објави „*орелот*“ на Наполеонската империја во Апо.8:13. Меѓутоа, во монтажа адаптирана со оваа намера, пророштвото на Апо.11 го припишува ова име „*втора несреќа*“ на Француската револуција наречена „*сверот што се издига од бездната*“. Тоа е и темата на „четвртата ^{труба}“ од Отк.8. Затоа Духот ни сугерира постоење на блиска врска помеѓу настаните засегнати од „^{4-ти} и ^{6-ти} труба.“ Ќе дознаеме какви се овие односи.

Кога „^{6-ти} труба“ звучи, *гласот* на Христос, посредник пред *олтарот* на темјанот изразува наредба. (Според сликата на земниот шатор кој ја пророкуваше неговата идна небесна улога како посредник за молитвите на избраните).

Западна Европа цел на гневот на Исус Христос

Стих 14: „ *И му рече на шестиот ангел кој ја имаше трубата: Одрзете ги четирите ангели кои се врзани во големата река Еуфрат.* »

Исус Христос изјавува: „ *Ослободете ги четирите ангели кои се врзани за големата река Еуфрат* : ги ослободува универзалните демонски сили со центар на Европа симболизирана со името Еуфрат; Западна Европа

и нејзините американски и австралиски проширувања каде што се задржани од 1844 година, според Отк.7:2; Тоа се *четирите ангели на кои им беше дадено да им наштетат на земјата и на морето* . Копчињата за толкување се едноставни и логични. „Еуфрат“ е реката што го наводнуваше древниот Вавилон на Даниел. Во Отк.17, „*блудницата*“ наречена „*големиот Вавилон*“ седи „*на многу води*“, симболи „*на народи, народи и јазици*“. „*Вавилон*“ означувајќи го Рим, засегнатите народи се европските народи. Назначувајќи ја Европа како главна мета на својот убиствен гнев, Христос Бог има намера да ги казни оние што го предале и обрнуваат толку малку внимание на страдањата што ги претрпел на неговиот болен крст, на што се потсети претходниот стих, наведувајќи го зборот „*олтар*“, што го пророкуваше во симболичните обреди на стариот завет.

Напаѓајќи ја Европа, Духот ја насочува својата одмазда против две земји кои ја концентрираат својата вина кон него. Станува збор за католичката вера, за мајката црква и за најстарата ќерка, како што ја нарекува Франција, која толку многу ја поддржувала низ вековите, од нејзиниот почеток, од Клодовик, првиот ^{крал} на Франките.

Првата врска со „⁴ *труба*“ се појавува, тоа е Франција, револуционерен народ кој го посеал своето семе на неверување меѓу сите христијански народи на земјата, со ширење на списите на своите филозофи, атеисти слободни мислителци. Но, исто така, Папскиот Рим требаше да го уништи и замолчи Француската револуција. Споредбеното проучување на трубите со предупредувачките казни претставени на Евреите во Левит 26 ѝ дава на четвртиот улога на божествен „*меч*“ кој „*го одмаздува неговиот завет*“. Овој пат, до „^{6-ти} *труба*“, Исус сам ќе се одмазди за својот сојуз удирајќи ги двата виновни народи и нивните европски сојузници. Бидејќи според Апо.11, францускиот атеизам се „*радувал*“ и ги втурнал околните луѓе во „*радост*“: „*ќе праќаат подароци еден на друг*“ читаме во Апо.11:10. За возврат, божествениот Христос ќе им ги донесе своите дарови: конвенционални и атомски бомби; на сите му претходеше смртоносен заразен вирус кој се појави на крајот на 2019 година во Европа. Меѓу забележливите подароци е и понудата на Статуата на слободата од Франција на градот Њујорк во САД. Моделот беше толку прекрасен што по Франција, другите европски земји станаа републики. Во 1917 година Русија ќе го повтори моделот со истиот колеж.

Глобална нуклеарна војна

Стих 15: „*И четирите ангели, кои беа подготвени за часот и денот, и месецот и годината, беа отпуштени за да убијат една третина од луѓето.*»

Подготвени да „*наштетат на земјата и морето*“ според Отк.7:2, „*четирите ангели се одврзани за да можат да убијат една третина од луѓето*“ и акцијата е планирана и долго очекувана, како што укажува на овој детал: „*кој беа подготвени за часот, денот, месецот и годината*“. Сега, од кога стана неопходна оваа казна? Од 7 март 321 година, датумот кога ^е постигнато усвојувањето на денот на сонцето наложено од Константин

I. Според Отк.17, чија тема е „Судот на блудницата Големиот Вавилон“, бројот 17 го симболизира божествениот суд. Применета во број на векови од 7 март 321 година, овој број 17 резултира на 7 март 2021 година; од овој датум, последните 9 години од божественото проклетство ќе овозможат остварување на „⁶ труба“ од Отк.9:13.

Да го забележиме спомнувањето на „**третината од луѓето**“ што не потсетува дека колку и да е страшен, овој деструктивен конфликт од третиот свет задржува делумен (**трет**) предупредувачки карактер; Затоа е корисно да се доведат до религиозни преобраќања и да се водат избраните службеници целосно да се посветат на адвентистичкото дело водено од Исус Христос. Ова уништување доаѓа да го казни и покани на покајание човештвото кое има корист од „150 вистински години“ верски мир, пророкувани од „**петте месеци**“ на „**петтата труба**“.

За целосно да го разбереме значењето на оваа казна, трета во светските војни од 1914 година, мораме да ја паралелиме и да ја споредиме со третата депортација на Евреите во Вавилон. Во оваа последна воена интервенција, во – 586 година, кралот Навуходоносор го уништил царството Јуда, последниот остаток од нацијата Израел; Ерусалим и неговиот свет храм станаа урнатини. Урнатините што ги остави Третата светска војна ќе дадат доказ дека христијанскиот сојуз отпаднал исто колку и еврејскиот сојуз на хебрејскиот народ. Така, по оваа демонстрација, неверниците или религиозните преживеани ќе бидат подложени на последниот универзален тест на верата што им дава последна шанса за спас на верниците од сите монотеистички религии; но Создателот Бог учи само една вистина која се однесува на Исус Христос и Неговата света сабота сабота, единствениот вистински седми ден.

Масажот објавен за оваа универзална војна претставува уште еден аспект на „**втората несреќа**“ што го поврзува со оној на францускиот револуционерен атеизам на „**четвртата труба**“. Франција, а особено нејзиниот главен град, Париз, е на браникот на Семоќниот Бог. Во Отк.11:8, тој му ги припишува имињата „**Содом и Египет**“, имиња на антички непријатели уништени на пример на незаборавен начин од Бога, едниот со оган од небото, другиот со неговата заслепувачка сила. Ова ни овозможува да разбереме дека тој ќе дејствува против неа на истиот ужасен и дефинитивен начин. Мора да ја сфатиме нашата огромна одговорност во исчезнувањето на вистинската вера. Откако ја презеде омразата кон религијата, републиканскиот режим падна во деспотските раце на Наполеон ¹ за кого религијата била само корисна фолија за неговата лична слава. На неговата гордост и опортунизам католичката вера го должи својот опстанок преку основањето на Конкордатот кој беше уништувач на принципот на божествената вистина.

Демографска прецизност: двесте милиони борци

Стих 16: „*Бројот на коњаниците на војската беше два миријади миријади: го слушнав нивниот број.*»

Стихот 16 ни дава важно појаснување за бројот на борци кои учествуваат во конфликтот: „*два миријади миријади*“ или двесте милиони војници. До 2021 година кога го пишувам овој документ, ниту една војна не ја достигнала оваа бројка во своите конфронтации. Меѓутоа, денес, со глобално население од седум и пол милијарди човечки суштества, пророштвото може да се исполни. **Прецизноста дадена во овој стих ги осудува сите толкувања кои го припишуваат овој конфликт на минатите постапки.**

Идеолошка војна

Стих 17: „*И така ги видов коњите во видението и оние што седеа на нив, со оклопи во боја на оган, зумбул и сулфур. Главите на коњите беа како глави на лавови; и од нивните усти излегуваше оган, чад и сулфур.*»

Во овој стих 17, бројот на божествениот суд, ги наоѓаме симболите на „5-тата ^{труба}“ : групите (*коњите*) и оние што им заповедаат (*коњаниците*). Нивната единствена правда (*градина*) е дејството на палење со оган, и каков оган! Нуклеарен оган споредлив со пожарот на копнената подземна магма. Духот им ги припишува карактеристиките на *зумбулот* што одговара на повторувањето на изразот на крајот од стихот да *пушиме* . Ова веќе ги симболизира молитвите на светците во претходната тема, карактерот на неговиот парфем мора да го паметиме и таму разбираме што значи неговото спомнување. Ова растение е токсично, ја иритира кожата, а мирисот му предизвикува главоболка. Овој сет на критериуми го дефинира оној на молитвите на вклучените борци. Ниту една од овие молитви не се примени од Создателот Бог; му прават гадење и му вдахнуваат длабока одвратност. Мора да се разбере дека во овој суштински религиозен и идеолошки конфликт се вклучени само религии, тотално отсечени од него, но сепак главно монотеистички: јудаизмот, католицизмот, протестантизмот, православието, исламот. Овде е наведен нов клучен симбол од Исaiја 9:14: „*главата е судија или старешина*“. Затоа, на чело на групите кои се соочуваат едни со други се судии наречени денес „претседатели“ во републиките. И овие претседатели се обдарени со силата на „*лавот*“, кралот на животните и кралот на џунглата. Значењето на силата ѝ е дадено во Судии 14:18. Во својата порака, Духот пророкува воинствена посветеност управувана од далечина од многу моќни, авторитарни и религиозно посветени шефови на држави, бидејќи тоа е од нивната „*уста*“. ги испуштаат своите молитви илустрирани со зборот „*чад*“. Од нивната уста „*уста*“ доаѓаат наредби за уништување со „*оган*“, молитви со „*чад*“ и уништување на мноштво, со наредба за употреба на нуклеарни бомби снимени со „*сулфур*“. Очигледно, Духот сака да ја истакне важноста на оваа нуклеарна сила која е на располагање на еден човек. Никогаш во историјата на земјата таква деструктивна моќ не зависела од одлуката на една личност. Работата е навистина извонредна и вредна за акцент. Но, за нас кои живееме во ваков тип на политичка организација, овие огромности веќе не ни шокираат. Сите сме жртви на некакво колективно лудило.

Стих 18: „ *Третица од луѓето беа убиени од овие три неволји, од оган, од чад и од сулфур, што излегуваше од нивните усти.* »

Стих 18 го нагласува овој факт од претходниот стих, наведувајќи дека „ *оганот, чадот и сулфурот* “ претставуваат неволји што ги сака Бог; што стихот го потврди со тоа што на одмаздникот Христос му ја припишува наредбата да се убие третица од луѓето.

Нуклеарната моќ на шефовите на нациите

Стих 19: „ *Зашто силата на коњите беше во нивните усти и во нивните опашки; опашките им беа како змии со глави и со нив правеа зло.* »

Стих 19 го потврдува религиозниот идеолошки карактер на конфликтот велејќи: Зашто моќта на борбените групи (*коњите*) беше во нивниот збор (*нивните усти*) и во нивните лажни пророци (*опашките*) кои по изглед беа измамници (*змии*) влијателни. врз шефовите на државите, магистратите (*главите*) преку кои тие (*борците*) направиле зло. Така дефинираниот принцип одговара токму на организацијата на народите која преовладува денес во времето на крајот.

Оваа Трета светска војна кој доаѓа затворањето на темата за „ *трубите* “ или предупредувачките казни е толку важно што Бог им го објави прво на Евреите од стариот завет, последователно во Дан.11:40-45 и Езекиел 38 и 39, а потоа и на христијаните од новиот завет, во оваа книга Откровението како „ *шеста труба* “, како последно божествено предупредување пред крајот на времето на благодатта. Затоа, ајде да ги најдеме овде овие богати дополнителни лекции.

Даниел 11:40-45

Изразот „ *време на крајот* “, нè наведува да го проучуваме овој последен конфликт на народите, откриен и развиен во пророштвото на Дан. 11:40 до 45. Таму ги откриваме главните фази на неговата организација. Првично, главно инсталиран на територијата на Западна Европа, агресивниот ислам наречен „ *крал на југот* “ се судри со претежно католичкиот европски народ; римската папска католичка вера е тема на која се насочува пророштвото уште од Дан.11:36. Римскиот папски водач за кој се споменува досега е претставен под терминот „ *тој* “; во титулата „ *крал* “, тој е нападнат од „ *јужниот крал* “, исламот кој „ *ќе се судри против него* “. Изборот на глаголот „ *да се судри* “ е прецизен и разумен, бидејќи само оние што се на иста територија „ *се судираат* “ *еден против друг*. Тогаш, искористувајќи го понудениот благодет, ситуацијата која ја втурна Западна Европа во целосен хаос и паника, „ *северниот крал* “ (или северниот) „ *ќе се врти како бура* “ над овој плен во тешкотии, за да го зграпчи. и окупирајте го. Користи „ *многу бродови* “, „ *тенкови* “ и борци кои не се ништо повеќе од „ *јавачи* “ и живее на север, а не на север на Западна Европа, туку на север на евроазискиот континент. И поточно на север од Израел кој стих 41 го сугерира нарекувајќи го „ *најубавата земја* “. Засегнатата Русија е народ на „ *коњаници* “ (Козаци), одгледувачи и снабдувачи на коњи на историските непријатели на Израел. Овој пат, врз основа на сите овие податоци, станува

лесно да се идентификува овој „северен крал“ со моќната православна Русија, источниот верски противник на западниот папски романизам од официјалниот христијански религиозен раскол од 1054 година.

Штотуку најдовме некои од воинствените актери од Третата светска војна. Но, Европа има моќни сојузници кои донекаде ја запоставија поради економската конкуренција која стана катастрофална по доаѓањето на вирусот, коронавирусот „Ковид-19“. Без крв, економиите се борат за својот опстанок, секој народ се повеќе и повеќе се врти навнатре. Меѓутоа, кога ќе започне конфликтот во Европа, американскиот сојузник ќе чека време да дејствува.

Во Европа, руските трупи се соочуваат со мало противење. Еден по друг, европските народи од северот беа окупирани. Самата Франција пружи слаб воен отпор и руските војски беа задржани во северниот дел на земјата. Јужниот дел се соочува со сериозни проблеми со исламот кој веќе е воспоставен во голем број на овие простори. Еден вид договор од заеднички интерес ги поврзува муслиманските борци и Русите. И двајцата се алчни за плен, а Франција е богата земја, дури и економски уништена. Арапите се ограбувачи по традиционалното наследство.

На израелска страна ситуацијата е катастрофална, земјата е окупирана. Муслиманските арапски народи кои го опкружуваат се поштедени: Едом, Моав, децата на Амон: денешен Јордан.

Нешто што не можеше да се постигне пред 1979 година кога Египет го напушти арапскиот камп за да формира сојуз со Израел, изборот направен во тоа време, со моќната поддршка на САД, се сврте во негова неповолна положба; окупирана е од Русите. И со наведување „нема да избега“, Духот ја открива опортunistичката природа на изборот направен во 1979 година. А несреќата е голема, окупаторските Руси и го одземаат богатството. И како тоа да не е доволно, по Русите го ограбуваат и Либијците и Етиопјаните.

Нуклеарната фаза на светскиот конфликт

Стихот 44 означува голема промена во ситуацијата на нештата. Додека ги окупираа Западна Европа, Израел и Египет, руските трупи се исплашени од „вести“ што се однесуваат на нивната сопствена руска територија. Духот го наведува „истокот“ во однос на окупацијата на Западна Европа, но исто така и „северот“ во однос на окупацијата на Израел; Русија е на „исток“ од првиот и „на север“ од вториот. Веста е толку сериозна што предизвикува убиствено лудило. Токму тука во битката влегуваат САД, кои избираат да ја уништат руската територија со нуклеарен оган. Тогаш започна нуклеарната фаза на конфликтот. Смртоносните печурки се појавуваат на многу места, за да ги уништат и „истребат мноштво“ човечки и животински живот. Токму во оваа акција „убиваат третина од мажите“ во согласност со најавата на „6-та труба“. Туркани назад кон „планините“ на Израел, руските трупи на „северниот крал“ беа уништени без да добијат ни најмала помош: „без никој да му дојде на помош“.

Езекиел 38 и 39

Езекиел 38 и 39, исто така, го предизвикуваат овој последен конфликт во историјата на свој начин. Има интересни детали како што е оваа прецизност која ја открива Божјата намера „да му стави тока во вилицата“ на рускиот крал за да го вовлече и да го вклучи во конфликтот. Оваа слика илустрира примамлива можност да се збогати со својот народ, на која тој нема да може да одолее.

Во ова долго пророштво, Духот ни дава имиња како референтни точки: *Гог, Магог, Рош* (руски), *Мешех* (Москва), *Тубал* (Тоболск). Контекстот од последните денови се потврдува со еден детаљ за нападнатите народи: „*Ќе речете: Ќе излезам на отворена земја, ќе дојдам на луѓе кои се тивки, сигурни во своите живеалишта. сите во живеалишта без сидови и без никулци, ниту врати* (Езек.38:11). Модерните градови се навистина целосно *отворени*. А спротивставените сили се трагично нееднакви. Духот го става овде во устата на „северниот цар“ на Даниел, овојпат глаголот „*Ќе дојдам*“ што сугерира масивна, брза и воздушна агресија според глаголот и сликата „*ќе се врти како бура.*“ од Дан .11:40, од прилично далечна локација. Во ова пророштво на Езекиел нема мистерија за вклучените земји; Русија и Израел се јасно идентификувани. Мистеријата беше само во Дан.11:36 до 45 каде што се однесуваше на римското папство и неговата европска територија. И давајќи ѝ го името „северниот крал“ на Русија која ја напаѓа папската католичка Европа, Бог мисли на неговото откровение дадено на Езекиел. Затоа што ве потсетувам, Русија главно се наоѓа на „северот“ во однос на географската локација на Израел. Всушност, тоа е „источно“ од положбата на римокатоличката папска Западна Европа. Затоа, за да се потврди позицијата на руските трупи во оваа папска Европа, која ја окупираат и доминираат, Духот го лоцира доаѓањето на лошите вести од „истокот“. „*Ќе заврнам оган и сулфур врз него и врз неговите војници* (Езек.38:22)“; „*Ќе испратам оган во Магог*“, читаме во Езе.39:6. Еве ја причината за лошата вест која го разгневува „северниот цар“ од Дан.11:44. Како и во Даниел, рускиот агресор ќе биде закочен и уништен на планините Израилеви: „*Ти и сите твои трупи ќе паднете на израелските планини* (Езек.39:4)“. Но, мистеријата го опфаќа идентитетот на САД од почетокот на оваа акција. Во Езе.39:9 наоѓам многу интересен детал. Текстот ја евоцира можноста за палење оган „*седум години*“ со палење на оружјето користено во овој страшен глобален конфликт. Дрвото повеќе не е суровина за модерното оружје, но наведените „*седум години*“ го одразуваат интензитетот на оваа војна и количината на оружје. Од 7 март 2021 година, има само девет години до враќањето на Христос; последните 9 години од Божјото проклетство за време на кои ќе се случи последниот меѓународен конфликт; војна ужасно деструктивна по животи и имоти. Според стих 12, руските трупови ќе бидат погребани „*седум месеци*“.

Страшна и непопустлива божествена правда

Ќе има многу трупови и Бог ни дава во Езекиел 9 идеја за масовното дивјаштво што ќе го организира. Бидејќи Третата светска војна што се

очекува за периодот помеѓу 2021 и 2029 година е антитип на третата ^{војна} на чело со Навуходоносор против древниот Израел во – 586 година. Еве што наредил големиот творец Бог, фрустриран и презрен од својот народ во Езек.9: 1 до 11:

„Езек.9:1 *Тогаш тој извика со силен глас во моите уши: Пријдете, вие што треба да го казните градот, секој со својот инструмент за уништување во раката!*

Езек.9:2 *И, ете, шест луѓе дојдоа по патот на горната порта од северната страна, секој со својот инструмент за уништување во раката. Меѓу нив имаше и човек облечен во лен и носеше кутија за пишување во појасот. Дојдоа и застапаа во близина на дрскиот олтар.*

Езек.9:3 *Славата на Богот на Израел се издигна од херувим на која беше, и отиде до прагот на домот; и го повика човекот облечен во лен и носеше торбичка за пишување во појасот.*

Езе.9:4 *Господ му рече: „Помини низ градот, среде Ерусалим, и остави белег на челата на луѓето што воздивнуваат и офкаат поради сите гласни работи што се прават таму.*

Езек.9:5 *И кога слушнав, тој им рече на останатите: „Поминете по него во градот и удирајте; нека ти биде окото без сожалување и немај милост!*

Езек.9:6 *Убиј ги и уништи ги старците, младите, девиците, децата и жените; но не му приоѓајте на никого кој има белег на него; и започнете со моето светилиште! Почнаа со старешините кои беа пред куќата.*

Езе.9:7 *А тој им рече: „Осквернете ја куќата и наполнете ги дворовите со убиени; Излези!... Излегоа и удрија во градот.*

Езе.9:8 *Додека тие удираа, а јас сè уште останав, паднав на лицето и извикав: Ах! Господи Боже, ќе го уништиш ли сето она што останало од Израел со излевање на својот гнев врз Ерусалим?*

Езе.9:9 *А тој ми рече: „Големо е беззаконието на домот на Израел и на Јуда, многу големо; земјата е полна со убиства, градот е полн со неправда, зашто велат: „Господ ја оставил земјата;*

Езе.9:10 *И јас нема да се смилувам и нема да имам милост; Ќе ги носам нивните дела врз нивните глави.*

Езе.9:11 *И, ете, човекот облечен во лен и имаше торбичка за пишување во појасот, одговори вака: Направив како што ми заповедаше. »*

Не секој што е убиен од религиозни причини е маченик на верата. Во оваа категорија има многу фанатици подготвени да ги дадат своите животи , можеби, за својата религија, но и за која било политичка или друга идеологија. Вистинскиот маченик на верата е, прво, и исклучиво, во Исус Христос. Тогаш, тоа е, нужно, избраник чиј живот принесен во жртва е само угоден на Создателот Бог , ако на неговата смрт и претходен живот што одговара на неговите откриени барања за неговото време.

Ајде сега да најдеме, во темата на „^{6-ти} труба “ евоцирањето на моралниот контекст на времињата по војната.

Непокајанието на преживеаните

Спротивно на она што повеќето луѓе мислат и стравуваат, колку и да се деструктивни, нуклеарното оружје нема да го уништи човештвото; бидејќи „*преживеаните*“ ќе останат по завршувањето на конфликтот. Во врска со војните, Исус рекол во Мат.24:6: „*Ќе слушнете за војни и гласини за војни: внимавајте да не се вознемирувате, зашто тоа треба да се случи. Но, сè уште нема да биде крајот.*» Уништувањето на човештвото ќе се должи на дејството на творецот Бог по неговото славно враќање во личноста на Исус Христос. Затоа што преживеаните мора да бидат подложени на последниот тест на верата. Од 1945 година, датумот на првата употреба на атомско оружје, извршени се повеќе од две илјади експлозии за тестирање од страна на земните сили што го поседуваат; Вистина е, последователно, во времетраење од 75 години и земјата е огромна, иако ограничена, таа ги трпи и ги поддржува ударите што човештвото и ги нанесува. Во претстојната нуклеарна војна, напротив, ќе се случат мноштво експлозии за краток период и дисперзијата на радиоактивноста ќе го оневозможи продолжувањето на животот на земјата. Со своето враќање, божествениот Христос ќе стави крај на страдањата на бунтовното човештво што умира.

Стих 20: „*Останатите луѓе кои не беа убиени од овие неволји не се покајаа за делата на своите раце, за да не се поклонуваат на демоните, и на идолиите од злато, сребро, бакар, камен и дрво, кои не гледаат, ниту слушај, ниту оди;*»

Во стих 20, Духот го пророкува стврдувањето на преживеаните народи. „*Другите луѓе кои не беа убиени од овие помори не се покајаа за делата на своите раце*“. „*Втората несреќа*“ објавена во времето на империјата навистина претставува божествена „*чума*“, но таа претходи на „*последните седум*“ кои ќе паднат врз виновните грешници, по завршувањето на благодатниот период на Отк. 15. Сè уште е неопходно да не потсетиме овде дека сите овие „*чуми*“ ја казнуваат римската агресија против времето создадено од Семоќниот Бог Творец.

„... *не престанаа да се поклонуваат на демоните и на идолиите од злато, сребро, бронза, камен и дрво, кои не можат да видат, ниту слушаат, ниту да одат*“.

Во ова набројување, Духот ги таргетира култните слики на католичката вера кои се предмет на обожавање од страна на следбениците на оваа идолопоклоничка религија. Овие ликови ја претставуваат, прво, „Богородица“, а зад неа, во голем број, повеќе или помалку анонимни светци, бидејќи на сите им остава голема слобода да го избере својот омилен светец. Големиот пазар е отворен 24 часа на ден. Ние нудиме влошки за сите пазуви, во сите стилови и големини. И овој вид на пракса особено го нервира оној што пострада на крстот на Голгота; исто така, неговата одмазда ќе биде страшна. И веќе, откако во 2018 година на своите избраници им го соопшти своето моќно и славно враќање за 2030 година, од 2019 година, тој ги погоди грешниците на земјата со смртоносен заразен вирус. Ова е само многу мал знак за неговиот гнев што доаѓа, но тој веќе ја има ефективноста на своја страна, бидејќи ние веќе му должиме економска пропаст без

преседан во историјата на првобитниот запад. А кога ќе бидат уништени, народите се караат, тогаш се караат и се борат.

Срамот упатен од Бог е уште пооправдан затоа што во појавувањето на Исус Христос, вистинскиот Бог дојде во тело, меѓу луѓето и таму како еден од нив, тој „видеше, слушна и пазареше“, за разлика од врежаните или обликуваните идоли. што не може да го стори тоа.

Стих 21: „И тие не се покајаа за своите убиства, ниту за нивните волшебства, ниту за нивниот блуд, ниту за нивните кражби.“

Со стих 21, темата се затвора. Евоцирајќи ги „нивните убиства“, Духот го прикажува смртоносниот неделен закон кој на крајот ќе бара смрт на верните набљудувачи на светата сабота, осветена од Бога. Наведувајќи ги „нивните волшебности“, тој ги гаѓа католичките маси почестени од оние што ја оправдуваат неговата „недела“, овој лажен Господов ден и автентичен пагански „ден на сонцето“. Потсетувајќи се на „нивната дрскост“, Духот ја посочува протестантската вера како наследник на католичкото „блуд“ на лажната „пророчица Језавела“ од Отк. 2:20. И со тоа што им ги припишува „нивните кражби“, тој ги предлага духовните кражби извршени, прво, против самиот Исус Христос, на кого, според Дан.8:11, папскиот крал „го одзел вечно“ свештенство и неговата легитимна титула оправдано од „Поглавар на собранието“, од Еф.5:23; но, исто така, неговиот редослед на „времето и неговиот закон“, според Дан.7:25. Овие високо духовни толкувања не ги исклучуваат обичните буквални примени, но тие ги надминуваат во Божјиот суд и неговите последици за виновните автори.

Откровение 10 : малата отворена книга

Враќање Христово и казна на бунтовниците

Малата отворена книга и нејзините последици

Христовото враќање на крајот од четвртото адвентистичко чекање

Стих 1: „ Видов друг силен ангел како слегува од небото, обвиен во облак; над неговата глава беше виножитото, а лицето му беше како сонце, а нозете како огнени столбови. »

Поглавје 10 едноставно ја потврдува духовната ситуација воспоставена до тој момент. Христос се појавува под аспект на Богот на светиот божествен сојуз, под ликот на „ виножитото “ дадено по потопот на Ное и неговите потомци. Тоа беше знак на Божјето ветување никогаш повеќе да не го уништи животот на земјата со поројни води. Бог ќе го одржи своето ветување, но преку устата на Петар објави дека земјата сега е „ резервирана за оган “; поплава од оган. Работата ќе се оствари само за последниот суд на седмиот милениум. Меѓутоа, огнот не завршил со уништување животи, бидејќи тоа е оружје што Бог веќе го употребил против градовите во долината Содом и Гомора. Во ова тековно поглавје, Духот накратко ги илустрира настаните по „ ^{6-ти} труба .” Поглавјето се отвора со сликата на славното враќање на одмаздникот Христос.

Пророштвото целосно незапечатено

Стих 2: „ Во раката имаше **мала отворена книга** . Десната нога ја стави на морето, а левата на земјата; »

Од почетокот на книгата, според Отк. 1:16, Исус доаѓа да се бори против обожавателите на обоженото „ сонце “. Улогата на симболите станува појасна: „ неговото лице беше како сонце “ и што ќе биде со неговите непријатели, обожавателите на „ сонцето “? Одговор: неговите чекори, и тешко им! Затоа што „ нозете му се како огнени столбови “. Така, ќе се исполни овој библиски стих: „ Седни од мојата десна страна додека не ги направам твоите непријатели под твои нозе (Пса.110:1; Мат.22:44)“. Нивната вина се зголеми со фактот што пред неговото враќање, Исус ја „ отвори малата книга “ на Откровението со одпечатување, од 1844 година, „ седмиот печат “ кој сè уште го држеше затворен во Отк.5:1 до 7. Помеѓу 1844 и 2030 г. годината на контекстот дискутиран во ова поглавје 10, разбирањето и значењето на саботата еволуирале во целосна светлина. Исто така, мажите од оваа ера се без оправдување кога избираат да не го почитуваат. „ Малата книга “ тогаш беше „ отворена “ од Светиот Дух Христов и обожавателите на *сонцето* немаа никаква врска со неа. Во стих 2, нивната судбина е илустрирана. За да го разбереме значењето на симболите „ море и земја “ што се наоѓаат во овој стих, мораме да го проучуваме Отк. 13 во кој Бог ги поврзува со два духовни „ *сверови* “ кои ќе се појават во

2000-те години од христијанската ера. Првиот „ *свер*, кој се издигнува од морето “, го симболизира нечовечкиот, значи бестијален режим на коалицијата на граѓански и религиозни сили, во нивната прва историска форма на монархии и римокатоличка папа. Овие монархии се симболизирани со „ *десетте рогови* “ поврзани со симболот што го означува Рим во Дан.7 со „ *малиот рог* “ и Отк. 12, 13 и 17 со „ *седумте глави* “. Овој „ *свер* “, според судот на божествените вредности, ги прикажува симболите наведени во Даниел 7: империите претходници на Римската империја, во обратен редослед од онаа на Дан.7: *леопард, мечка, лав* . Затоа, „ *Сверот* “ е самиот римско чудовиште од Дан.7:7. Но, овде, во Отк. 13, симболот на папскиот „ *мал рог* “, кој ги наследува „ *десетте рогови* “, е заменет со симболот на „ *седумте глави* “ на римскиот идентитет. А Духот му припишува „ *хулење* “, односно религиозни лаги. Присуството на „ *круни* “ на „ *десетте рогови* “ го означува времето кога завладеале „ *десетте рогови* “ од Дан.7:24. Затоа, исто така е време кога „ *малиот рог* “ или „ *различниот крал* “ е самиот активен. Идентификуван „ *Сверот* “, продолжението ја најавува својата иднина. Таа ќе дејствува слободно „ *време, пати (2 пати) и половина пат* “. Овој израз означува 3 и пол пророчки години, или 1260 реални години, во Дан.7:25 и Отк.12:14; го наоѓаме во форма на „ *1260 дена* “-години или пророчки „ *42 месеци* “ во Отк.11:2-3, 12:6 и Отк.13:5. Но, во стихот 3 од ова поглавје 13, Духот објавува дека таа ќе биде удирана и „ *како да е ранета до смрт* “, токму од францускиот атеизам помеѓу 1789 и 1798 година. И благодарение на Конкордатот на Наполеон I „ *нејзината смртна рана ќе биде исцели* .” Така, оние кои не ја сакаат божествената вистина ќе можат да продолжат да ги почитуваат лагите што ги убиваат душата и телото.

На крајот на деновите, ќе се појави сликата на првиот „ *свер што излегол од морето* “. Овој нов *свер* се одликува со тоа што овој пат ќе „ *издигне од земјата* “. Потпирајќи се на ликот на Битие, каде што „ *земјата* “ излегува од „ *морето* “, суптилно, Духот ни кажува дека овој втор „ *свер* “ излегол од првото, со што ја назначува таканаречената Католичка црква реформирана; точна дефиниција на протестантската реформирана вера. Во 2021 година, таа веќе ја претставува најголемата воена сила на планетата земја и е авторитет од нејзината победа против Јапонија и нацистичка Германија во 1944-45 година. Се разбира, ова се САД, првично главно протестантски, но денес главно католички, поради силната шпанска емиграција добредојдена. Обвинувајќи го дека го *обожува „првиот свер во негово присуство* “, Духот го осудува неговото наследство од римската недела. Ова покажува дека религиозните етикети се погрешни. Современата протестантска вера е толку поврзана со ова римско наследство што ќе оди дотаму што ќе објави обврзувачки закон, со што неделниот одмор е задолжителен под казната на санкциите: првично комерцијален бојкот и на крајот смртна казна. Неделата е означена како „ *белег* “ на авторитетот на римскиот „ *свер* “, првиот „ *свер* “. А бројот „ *666* “ е збирот добиен со буквите од насловот „VICARIVS FILII DEI“, што Духот го нарекува „ *број на свертот* “. Направете математика, бројот е таму:

ВИЦИВИЛИИДИ

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

Важно појаснување: ознаката се добива само „на рака“ или „на чело“ до степен до кој „раката“ ја симболизира работата, дејството и „челото“ ја означува личната волја на секое суштество ослободена од нејзината Избори како што ни кажува Езе.3:8: „*Ќе ти го зацврстам челото за да им се спротивставиш на нивното чело*“.

Овде јасно се идентификувани идните „подножја“ на Исус Христос, праведниот божествен судија. И суптилно, покажувајќи го приоритетот „десна нога“ или „лева нога“, Духот укажува кој смета дека е повеќе виновен. Запалената „десна нога“ е за римопапската католичка вера на која Бог го припишува *пролевањето на крвта* на „сите што биле убиени на земјата“, според Отк.18:24. Затоа, неговиот приоритет за гнев е заслужен. Потоа, подеднакво виновна, што за возврат го имитирала, создавајќи го „ликот“ на првиот католички „свер“, протестантската вера, наречена „земја“, го прима огнот од „левата нога“ на Исус Христос на тој начин се одмаздува за крвта на последните избрани светци, која требаше да се пролее без негова спасоносна интервенција.

Стих 3: „*И извика со силен глас, како што рика лав. Кога тој извика, седумте громови го изговорија својот глас.*»

Тајната скриена или запечатена во стиховите 4 до 7, прогласена од „гласот на седумте громови“ сега е откриена. Така, „Гласот“ Божји се споредува со звукот на „гром“ поврзан со бројот „седум“ што го симболизира неговото осветување. Овој глас објавува порака долго скриена и игнорирана од мажите. Ова е година на враќање во слава на нашиот божествен и возвишен Господ Исус Христос. Датумот им беше откриен на нејзините избрани функционери во 2018 година; Ова е пролетта 2030 година, во која, од помирувачката смрт на Исус на 3, 30 април, ќе заврши третата третина од 2000 години од 6000 години програмирани од Бога за неговиот избор на избрани.

Стих 4: „*И кога седумте громови ги изговорија своите гласови, отидов да напишам; и чув глас од небото како вели: „Запечати го она што го кажаа седумте громови и не пишувај.*»

Во оваа сцена, Бог има две цели. Првата е дека неговите избраници мора да знаат дека Бог навистина одредил време за крајот на светот; тоа не е навистина скриено, бидејќи зависи од нашата вера во програмата од 6000 години пророкувани во шесте профани денови од нашите седмици. Втората цел е да се обесхрабри потрагата по овој датум до моментот кога тој самиот ќе го отвори патот за разбирање. Ова беше постигнато, за секој од трите адвентистички тестови корисни за проверка и избирање на избраните што беа достоини да имаат корист од вечната правда понудена од Исус Христос, во 1843, 1844 и 1994 година.

Стих 5: „*А ангелот, кого го видов како стои на морето и на земјата, ја крена десната рака кон небото.*»

Во ваквиот став на големиот победнички Судија, со нозете поставени на неговите непријатели, Исус Христос ќе формулира свечена заклетва која божествено го врзува.

Стих 6: „ *И се заколна во Оној Кој живее во вечни векови, Кој го создаде небото и нештата во него, земјата и работите во неа, и морето и работите во неа, дека ќе има повеќе време* ,

Заклетвата на Исус Христос е дадена во името на Создателот Бог и е упатена до неговите избраници кои ја почитуваат наредбата на првиот ангел на Отк.14:7; тоа, покажувајќи го преку нивната послушност, нивниот „ *страв* “ од Бога, почитувајќи ја неговата четврта заповед која му дава слава на неговиот творечки чин. Изјавата „ *дека нема да има повеќе време* “ потврдува дека во Неговата програма Бог ги испланирал трите залудни адвентистички очекувања од 1843, 1844 и 1994 година. Како што веќе изразив, овие залудни очекувања беа корисни за просејување на христијанските верници. Зашто, иако беа залудни, нивните последици беа за оние што ги доживеаја, драматични и духовно смртни или, за избраните, причините за нивниот благослов и нивното осветување од Бога.

Најава за третата ^{голема} несреќа пророкувана во Отк.8:13.

Стих 7: „ *Но, во деновите на гласот на седмиот ангел, кога ќе зазвучи (трубата), ќе се исполни Божјата тајна, како што им објави на своите слуги пророците.* »

Времето за изградба на пророчки датуми заврши. Оние кои беа утврдени со пророчените податоци ја исполнија својата улога, сукцесивно да ја тестираат верата на протестантите во 1843-44 година и на адвентистите во 1994 година. Затоа отсега нема да има повеќе лажни датуми, нема повеќе лажни очекувања ; веста, иницирана од 2018 година, ќе биде добра, а избраните ќе го слушнат, за нивно спасение, звукот на „ *седмата труба* “ што ќе ја означи интервенцијата на Христос на божествената правда; времето кога според Отк.11:15: „ *Царството на светот му е предадено на нашиот Господ и на неговиот Христос* “, и затоа е одземено од ѓаволот.

Последиците и времињата на пророчката служба

Стих 8: „ *И гласот што го слушнав од небото повторно ми проговори и рече: „Оди, земи ја малата книга отворена во раката на ангелот што стои на морето и на земјата.* »

Стиховите од 8 до 11 го илустрираат искуството од мисијата на слугата задолжен да го претстави кодираното пророштво на јавен јазик.

Стих 9: „ *И отидов кај ангелот, велејќи му да ми ја даде малата книга. А тој ми рече: Земи го и голтни го; ќе ти биде горчливо во внатрешноста, но во устата ќе биде слатко како мед.* “.

Како прво, „ *болките на цревата* “ многу добро ги прикажуваат страдањата и неволјите предизвикани од отфрлањето на предложената светлина од страна на бунтовните христијани. Овие страдања ќе го достигнат својот врв за последниот тест на верата, во времето на неделниот

закон, каде што животите на избраните ќе бидат загрозени со смрт. Бидејќи до крајот, со светлината и нејзините складишта ќе се борат ѓаволот и неговите небесни и земни демони, свесни или несвесни сојузници на овој „Уништувач“, „Абадон или Аполион“ од Отк.9:11. „Слаткоста на мед“ исто така совршено ја прикажува среќата од разбирањето на Божјите тајни кои тој ги споделува со своите вистински избраници жедни за вистината. Ниту еден друг производ на земјата не ја концентрира својата природна слатка сладост како него. Нормално, човечките суштества го ценат и го бараат овој сладок вкус кој им е пријатен. Исто така, Христовиот избраник ја бара во Бога сладоста на љубовниот и мирен однос како и неговите упатства.

Давајќи го своето откровение „Апокалипса“ (= Откровение) „сладоста на медот“, Божјиот Дух ја споредува со „небесната мана“ која имала „вкус на мед“ и која ги хранела Евреите, во пустината, за време на 40 години пред нивното влегување во ветената земја земена од Хананејците. Исто како што еден Евреин не можеше да преживее без да ја консумира оваа „мана“, од 1994 година, крајот на „пет месеци“ проречени во Отк. 9:5-10, адвентистичката вера преживува само хранејќи се од оваа последна пророчка духовна „храна“ (Мат.24:45) „подготвена за вистинското време на славното доаѓање“ на Исус Христос. Ова учење дека Богот на вистината ми дава да го сфатам само во ова саботно утро во 4-тиот ^{час} на 16 јануари 2021 година (но 2026 година за Бог) би било корисно да му одговорам на оној што ме праша еден ден за проучувањето на пророштвата „Што има тоа за мене?“ » Исусовиот одговор е краток и едноставен: духовен живот за да се избегне духовната смрт. Ако Духот не ја прима сликата на „колач“, туку само „сладост на мед“, тоа е затоа што физичкиот живот на Евреинот се занимавал со оваа храна „мана“. Што се однесува до Откровението, храната е само за духот на избраните. Но, во оваа споредба, таа се јавува како неопходна, неопходна и барана од живиот Бог како услов за одржување на духовниот живот. И ова барање има смисла, бидејќи Бог не ја подготвил оваа храна да биде игнорирана и презрена од Неговите слуги во последните денови. Тој го сочинува најсветиот елемент од жртвата на Исус Христос и последната форма и последното исполнување на Светата вечера“; Исус ги дава своите избраници за храна, своето тело и неговите пророчки упатства.

Стих 10: „Го зедев малиот свиток од раката на ангелот и го проголтав; во устата ми беше сладок како мед, но кога го голтнав, мојата внатрешност се исполни со горчина.“ »

Во доживеаното искуство, слугата ја открил во осаменоста, блескавата светлина што ја пророкувал Исус и тој, всушност, најпрвин ја нашол „сладоста на медот“, пријатно задоволство споредливо со слатката сладост на медот. Но студенилото што го покажаа членовите и наставниците адвентисти на кои сакав да им го претставам, предизвика во моето тело автентични болки во стомакот наречени колитис. Така, јас сведочам за духовното и буквалното исполнување на овие работи.

Меѓутоа, друго објаснување се однесува на последната епоха во која се осветлува пророчката светлина. Започнува во време на мир, но ќе заврши во време на војна и убиствен терор. Дан.12:1 го пророкуваше како „*време на неволја, какво што немало од почетокот на народите до ова време*“; тоа е доволно за да предизвика „*болка во **цревата***“. Особено затоа што читаме во Лам.1:20: „*Јахве, погледни ја мојата неволја! **Внатрешноста ми врие, срцето ми е вознемирено, затоа што сум бил бунтовен. Надвор, мечот го направи својот хаос, во смртта.***» Исто така во Ер.4:19: „***Моите црева ! Мојата внатрешност : страдам во срцето, срцето ми чука, не можам да молчам; зашто го слушаш, душо моја, звукот на трубата, воениот крик.***» Горчината на „*внатрешноста*“ прави споредба помеѓу последната адвентистичка мисија и онаа што му била доверена на пророкот Еремија. И во двете искуства, избраните функционери работат во амбиентално непријателство на бунтовните владетели на нивното време. Еремија и последните вистински адвентисти ги осудуваат гревовите извршени од граѓанските и религиозните водачи на нивното време и со тоа гневот на виновните се свртува против нив, сè до крајот на светот обележан со враќањето во слава на Исус Христос. „*Царот над кралевите и Господарот над господарите*“ од Отк.19:16.

Крајот на првиот дел од Откровението

Во овој прв дел го најдовме прологот и трите паралелни теми, Писмата упатени до ангелите на седумте Цркви, седумте печати или знаци на времињата и шесте труби или предупредувачки казни предизвикани од Божјиот гнев.

Стих 11: „*И тие ми рекоа: „Треба повторно да пророкуваш за многу народи, и народи, и јазици и цареви.*»

Стих 11 го потврдува целокупното покривање на последните 2000 од 6000 години од Божјата подготвена програма. Пристигнувајќи во времето на славното враќање на Исус Христос, евоцирањето на пророштвото ќе го продолжи прегледот на христијанската ера во поглавје 11 под друга тема: „*Морате повторно да пророкувате за многу народи, народи, јазици и цареви*“.

Отворање на вториот дел од Откровението

Во овој втор дел, паралелен преглед на христијанската ера, Духот ќе ги насочи важните настани веќе споменати во првиот дел од книгата, но овде, во вториот дел, тој на поразвиен начин ќе ги открие својот суд за секоја од овие теми. Тука повторно, секое поглавје ќе користи различни, но секогаш комплементарни симболи и слики. Токму преку групирањето на сите овие учења, пророштвото ги идентификува целните субјекти. Од книгата Даниел, овој принцип на паралела на поглавјата од пророштвата се применува од страна на Откривачкиот Дух, како што можете да видите.

Откровение 11, 12 и 13

Овие три поглавја паралелно го опфаќаат времето на христијанската ера, расветлувајќи различни настани, но кои секогаш остануваат многу комплементарни. Ќе ги сумирам, а потоа ќе ги детализирам темите.

Откровение 11

Папско владеење – Национален атеизам – Седмата труба

Стихови 1 до 2: 1260-годишното владеење на католичкиот папски лажен пророк: Прогонителот.

Стихови 3 до 6: за време на ова нетолерантно и прогонувачко владеење „*двајцата сведоци*“ Божји, светите списи на двата завети, ќе

бидат измачени и прогонувани од „*сверот*“, римската верска коалиција во сојуз со западните монархии на Европа .

Стиховите од 7 до 13 го имаат како тема „*сверот што се издигнува од бездната*“ или „Француската револуција“ и нејзиниот национален атеизам кој се појавува за прв пат во историјата на човештвото.

Стиховите од 15 до 19 ќе имаат како тема делумен развој на „*седмата труба*“.

Улогата на папското владеење

Стих 1: „*И ми дадоа трска како прачка, велејќи: Стани и измери го Божјиот храм, жртвеникот и оние што се поклонуваат во него.*»

Целното време е време на казна откриено со зборот „*прачка*“. Казната е оправдана „*заради гревот*“ обновена цивилно од 321 година и религиозно од 538 година. Од овој втор датум, гревот е наметнат од папскиот режим симболизиран овде со „*трската*“ што го означува „*лажниот пророк кој поучува лаги*“ во Иса .9:13-14. Оваа порака ја прикажува онаа на Дан.8:12: „*војската беше предадена со вечното поради гревот*“, во која „*војската*“ го означува христијанското собрание, „*вечното*“, свештенството на Исус одземено од папскиот режим и „*гревот*“, напуштањето на саботата од 321 година. Ова е само повторување на пораката која се повторува многу пати во различни аспекти и симболи. Тоа ја потврдува казнената улога што Бог ја дал на воспоставувањето на римскиот папски режим. Глаголот „*мери*“ значи „судија“. Затоа, казната е резултат на Божјиот суд против „*храмот*“. *Божји*“, колективното Христово собрание, „*жртвеникот*“ симбол на крстот на неговата жртва и „*оние што се поклонуваат таму*“, имено, христијаните кои го бараат неговото спасение.

Стих 2: „*Но, остави го надворешниот двор на храмот надвор, и не го мери; зашто им е дадено на народите, и тие ќе го газат светиот град четириесет и два месеци.*»

Важниот збор во овој стих е „*надвор*“. Самото тоа ја означува површната вера на римокатолицизмот засегнат во сликата на неговото владеење од 1260 дена-години претставено овде како „*42 месеци*“. „*Светиот град*“ сликата на вистинските избраници „*ќе биде прегазена од нациите*“ во сојуз со папскиот деспотски режим или кралевите на европските кралства „*кои вршат прелјуба со*“ католичката „*Језавела*“ за време на нејзиното долго нетолерантно владеење од 1260 г. реални години помеѓу 538 и 1798 година. Во овој стих, Бог ја означува разликата помеѓу вистинската и лажната вера потпирајќи се на симболиката на хебрејското светилиште: скинијата на Мојсеј и храмот изграден од Соломон. Во двата случаи, на „*дворот, надвор од храмот*“, наоѓаме телесни религиозни обреди: олтарот на жртвите и легенот за абдест. Вистинска духовна светост се наоѓа внатре во храмот: во светото место каде што има: свеќникот со седум светилки, трpezата на 12-те лебови и жртвеникот за темјан поставен пред превезот што го крие најсветото место, образ на небото каде што Бог седи на својот кралски престол. Искреноста на кандидатите за христијанско

спасение е позната само на Бога, а на земјата, човештвото е измамено од „*надворешната*“ фасадна религија што римокатоличката вера ја претставува прва во историјата на христијанската религија од нашата ера.

Светата Библија, словото Божјо, прогонувано

Стих 3: „*На двајцата мои сведоци ќе им дадам власт да пророкуваат, облечени во вреќиште, илјада двесте и шеесет дена.*»

За време на ова долго владеење потврдено овде во формата „1260 дена“, Библијата симболизирана со „*двајцата сведоци*“ делумно ќе биде игнорирана до времето на реформацијата кога дури и ќе биде прогонувана од католичките лиги поволни за папите што ги поддржуваат со мечеви. Сликата „*облечена во вреќичка*“ означува состојба на неволја што Библијата ќе ја издржи до 1798 година.

Стих 4: „*Тоа се двете маслинки и двата свеќници што стојат пред Господарот на земјата.*»

Овие „*две маслинки и два свеќници*“ се симболи на двата последователни сојузи што Бог ги организирал во својот план за спасение. Две последователни религиозни диспензации кои го носат неговиот Дух чие наследство е Библијата и нејзините текстови на двата сојузи. Проектот на двата сојузи беше проречен во Зак.4:11 до 14, со „*две маслинки поставени десно и лево од свеќникот*“. И веќе, пред „*двајцата сведоци*“ од стих 3, Бог рече за нив во сведочењето на Захарија: „*Тоа се двата синови на масло кои стојат пред Господарот на целата земја.*» Во оваа симболика „*маслото*“ го означува божествениот Дух. „*Свеќникот*“ пророкува Исус Христос кој во човечко тело ќе ја донесе светлината на Духот при неговото осветување (= 7) и ќе го рашири знаењето за тоа меѓу луѓето, исто како што симболичниот свеќник ја дифузира светлината со согорување на маслото содржано во неговата „*седум*“ вазни.

Забелешка: „*Свеќникот*“ со „*седум*“ светилки е центриран на средната вазна; ова, како средината на седмицата што го прави, 4-тиот ^{ден} од Велигденската седмица, денот кога Исус Христос со својата помирувачка смрт предизвикал „*да ги прекине жртвата и принесувањето*“, верскиот обред на хебрејски, во согласност со божествениот план пророкуван во Дан.9:27. Затоа, „*свеќникот*“ со седум светилници носеше и пророчка порака.

Стих 5: „*Ако некој сака да им наштети, оган ќе излезе од нивната уста и ќе ги проголта нивните непријатели; и ако некој сака да им наштети, мора да биде убиен на овој начин.*»

Овде, како и во Отк. 13:10, Бог им ја потврдува на своите вистински избраници неговата забрана да се казнуваат себеси за штетата што и е нанесена на Библијата и нејзината причина. Тоа е акција која ја резервира исклучиво за себе. Од устата на творецот Бог ќе излезат зла. Бог се поистоветува со Библијата која ја нарекуваме „*Божја реч*“, така што секој што ќе му наштети, директно го напаѓа.

Стих 6: „*Тие имаат моќ да го затворат небото, за да не паѓа дожд во деновите на нивното пророштво; и тие имаат моќ да ги претворат*

водите во крв и да ја погодат земјата со секаков вид на чума, кога сакаат.
»

Духот наведува факти пријавени во Библијата. Во негово време, пророкот Илија добил од Бога дека нема да падне дожд освен по неговиот збор; пред него Мојсеј доби од Бога моќ да ги претвори водите во крв и да ја погоди земјата со 10 неволји. Овие библиски сведоштва се уште поважни затоа што во последните денови, презирот кон напишаното и вдахновено Божјо слово ќе биде казнет со неволји од ист тип, според Отк.16.

Националниот атеизам на Француската револуција Темните светла

Стих 7: „Кога ќе го завршат своето сведоштво, светот што ќе излезе од длабочината ќе војува против нив, ќе ги победи и ќе ги убие.“»

Духот ни открива овде, важна работа што треба да се забележи; датумот 1793 година го означува крајот на библиското сведоштво, но за кого? За неговите тогашни непријатели кои ја прогонуваа Библијата отфрлајќи го нејзиниот божествен авторитет во прашањата за поддршка на верата; односно монарсите, монархистичките аристократи, римокатоличкиот папски режим и целото негово свештенство. На овој датум, Бог ги осудува и лажните протестантски верници кои во пракса веќе не ги земаат предвид неговите учења. Во Дан.11:34, во својот суд, Бог им припишува „**лицемерие**“: „Во времето кога ќе паднат, малку ќе им се помогне и мнозина ќе им се придружат во **лицемерие**“.» Тоа е само првиот дел од сведочењето на Библијата кој е завршен, бидејќи во 1843 година, нејзината улога повторно ќе добие витална важност со тоа што ќе ги покани избраните да ги откријат адвентистичките пророштва. Воспоставувањето на националниот атеизам во Франција ќе ја таргетира Библијата и ќе се обиде да исчезне. Обилната крвава употреба на „неговата гилотина“ го прави нов „*свер*“ кој, овојпат, требаше да се „*крене од бездната*“. Со овој термин позајмен од приказната за создавањето во Битие 1:2, Духот нè потсетува дека ако не постоеше Бог, неговиот Творец, немаше да се развие живот на земјата. „*Амбисот*“ е симбол на земјата лишена од жител, кога е „*безформна и празна*“. Така било „на почетокот“, според 1. Мојсеева 1:2, и така ќе биде повторно „*илјада години*“, на крајот на светот, по славното враќање на Исус Христос, што е темата што Ова го следи во ова поглавје 11. Оваа споредба со првобитниот хаос е сосема заслужена за републиканскиот режим кој се раѓа во политички хаос и најголемо неред. Затоа што бунтовниците знаат да се обединат за да уништат, но тие се многу поделени околу формите што треба да се дадат на реконструкцијата. Ова сведоштво потоа нуди докажување на плодот што може да го донесе човештвото кога е целосно отсечено од Бога; лишени од неговото благотворно дејство.

Но, со тоа што го именуваа „*бездна*“, Духот на Создателот Бог го сугерира и контекстот и состојбата на првобитното создавање на нашата земја. Така, насочувајќи го првиот ден од ова создавање, тој ни покажува земја потопена во апсолутна „*мрак*“ бидејќи во тој момент Бог сè уште не ѝ дал на земјата светлина на ниту една звезда. И оваа идеја духовно го

поврзува овој „свер што се издигнува од бездната“ со „четвртиот печат“ од Отк.6:12 опишан како „сонце црно како вреќиште“. Врската е направена и со „четвртата труба“ од Отк. 8:12 опишана со „удирањето на третата, на сонцето, на третата од месечината и на третата од ѕвездите“. Преку овие слики, Духот му припишува особено „мрачен“ карактер. Меѓутоа, токму од овој аспект и оваа „темна“ состојба Франција ќе ги велича своите слободни мислителци давајќи им ја титулата „просветлување“. Потоа се сеќаваме на зборовите на Исус Христос цитирани во Мат.6:23: „а ако око то ти е лошо, целото твоје тело ќе биде во темнина. Ако тогаш светлината што е во тебе е темнина, колку голема ќе биде таа темнина!“. Така, мрачната слободна мисла оди во војна против религиозниот дух и овој нов **слободарски дух** ќе се прошири со текот на времето и ќе се прошири низ западниот свет... наречен христијанин и ќе го задржи своето злобно влијание до крајот на светот. Со Француската револуција, „мракот“ се населил вечно со гревот. Зашто, со него се појавуваат и книгите напишани од филозофите на слободната мисла; што го поврзува со „гравот“ што ја карактеризира Грција во пророштвата на Даниел 2-7-8. Овие нови книги ќе се натпреваруваат со Библијата и ќе успеат да ја задушат, во огромна мера. Оттука, осудуваната „војна“ е пред сè идеолошка. По револуцијата и по Втората светска војна, овој мрак ќе го земе аспектот на највисокиот хуманизам спротивставени и на тој начин раскинувајќи ја првобитната нетрпеливост, но идеолошката „војна“ продолжува. Западните луѓе ќе бидат подготвени да жртвуваат сè за оваа „слобода“. Всушност, тие ќе ги жртвуваат своите народи, нивната безбедност и нема да ја избегнат смртта што ја планира Бог.

Стих 8: „И нивните мртви тела ќе бидат на плоштадот на големиот град, кој во духовна смисла се нарекува Содом и Египет, дури и таму каде што нивниот Господ беше распнат.“

„тела“ се оние на „двајцата сведоци“ чии први напаѓачи исто така беа егзекутирани на „плоштадот“ во истиот „град“. Овој „град“ е Париз, а наведеното „место“ беше наречено, последователно, „место Луј XIV“, „место Луј XV“, „место на револуцијата“ и го означува сегашното „место на Конкорд“. Атеизмот не прави никаква корист од религиозна форма. Гилотинираните жртви се прецизно тепани поради нивната верска припадност. И како што учи пораката „4-та труба“, целта е вистинската светлина (сонце), лажниот колектив (месечината) и секој поединечен религиозен гласник (ѕвезда). Понатаму, одредени корумпирани религиозни форми се прифаќаат под услов да се усогласат со нормите на доминантниот атеизам. Така, некои свештеници го добиваат името „отфрлено“ на потсмев. The Spirit го споредува Париз, француската престолнина, со „Содом“ и „Египет“. Првите плодови на слободата беа сексуалните ексцеси придружени со рушење на традиционалните општествени и семејни конвенции. Оваа споредба со текот на времето ќе има трагични последици. Духот ни кажува дека овој град ќе ја доживее судбината на „Содом“ и на „Египет“, кој за Бог стана типичен симбол на гревот и бунтот против него. Врската воспоставена погоре со „грчкиот“ филозофски „грев“ осуден во

Даниел 2-7-8 е потврдена овде. За целосно да ја разбереме оваа божествена стигматизација на грчкиот грев, да го земеме предвид фактот дека, обидувајќи се да употреби филозофски зборови за да им го претстави Евангелието на жителите на Атина, апостол Павле не успеал и бил избркан од местото. Затоа филозофската мисла вечно ќе остане непријател на творецот Бог. Со текот на времето и до својот крај, овој град наречен „Париз“ ќе ја задржи, и преку овие постапки ќе сведочи за точноста на неговата споредба со овие две имиња, симболи на сексуалниот и верскиот грев. Зад неговото име „Париз“, се крие наследството на „Паризиите“, збор чие келтско потекло значи „оние од котелот“, драматично пророчко име. Во римско време местото било упориште на паганските поклоници на Изиди, божицата на Египќаните, токму, но и сцената и циничната слика на Париз, синот на кралот на Троја, стариот Пријам. Автор на прелубата со убавата Елена, сопруга на грчкиот крал Менелај, тој ќе биде одговорен за војна со Грција. По неуспешната опсада, Грците се повлекле, оставајќи огромен дрвен коњ на плажата. Мислејќи дека е грчки бог, Тројанците го донеле коњот во градот. И среде ноќ, кога завршија виното и гозбата, грчки војници излегоа од коњите и ги отворија портите на грчките трупи што тивко се враќаа; и сите жители на градот беа масакрирани, од кралот до најнискиот поданик. Оваа тројанска акција ќе предизвика загуба на Париз во последните денови, бидејќи, игнорирајќи ја лекцијата, ќе ги повтори своите грешки со тоа што на нејзина територија ќе се населат своите непријатели што ги колонизираше. Пред да го земе името Париз, градот бил наречен „Lutèce“ што значи „смрдливо мочуриште“; целата програма на неговата тажна судбина. Споредбата со „Египет“ е оправдана бидејќи со усвојувањето на републиканскиот режим, Франција официјално станува првиот грешен режим во западниот свет. Оваа интерпретација ќе биде потврдена во Отк.17:3 со „црвената“ боја на „сверот“, сликата на монархиските и републиканските коалиции од последните денови, изградена по моделот на Франција. Со велеејќи: „дури и таму каде што нивниот Господ бил распнат“, Духот ја воспоставува споредбата помеѓу отфрлањето на христијанската вера на францускиот атеизам и еврејското национално отфрлање на Месијата Исус Христос; затоа што двете ситуации се идентични и тие ќе носат исти последици и исти плодови на безбожност и беззаконие. Оваа споредба ќе продолжи во стиховите што следат.

Нарекувајќи го својот главен град „Египет“, Бог ја споредува Франција со фараонот, типичен модел на човечки отпор спротивен на неговата волја. Таа ќе ја задржи оваа бунтовничка позиција до нејзиното уништување. Никогаш нема да има покајание од негова страна. Нарекувајќи го „злото добро и доброто зло“, таа ќе ги направи најлошите гревови извршени од Бога; ова со нарекување „светлини“, „мрачните“ мислителите кои ги основаа „неговите човекови права“, кои се противат на правата Божји. И од многу народи, нејзиниот модел ќе го имитираат, дури, во 1917 година, моќната Русија, која ќе го уништи со атомски истрел во времето на „шестата труба“, што го пророкуваше нејзиното име „Парисии“ на келтскиот јазик. јазик, што значи „оние во котелот“. Затоа, таа ќе остане до

својот крај неспособна да го види Бога во искушенијата што ќе ја уништат до степен да ја уништат. Затоа што ја таргетираше и нема да ја пушти додека ја нема повеќе.

Стих 9: „ *Три и пол дена луѓе од народите, племињата, јазиците и народите ќе ги видат нивните мртви тела и нема да дозволат нивните мртви тела да бидат положени во гроб.* »

Во Франција, луѓето влегоа во револуцијата во 1789 година, а во 1793 година, тие го погубиле својот крал, а потоа нивната кралица, обете јавно обезглавени на големиот централен плоштад во градот наречен последователно „Место Луј XV“, „Плас де ла револуција“ и моментално, „место де ла Конкорд“. Со припишување „ *три и пол дена* “ на времето на деструктивната акција, Духот се чини дека ја вклучува битката кај Валми каде во 1792 година, револуционерите се соочиле и ги победиле ројалистичките војски на европските кралства кои ја нападнале републиканската Франција, вклучително и Австрија, дом на семејството на потеклото на кралицата Марија Антоанета. За да го разбереме потеклото на оваа омраза, мора да имаме на ум дека 1260-годишните злоупотреби од секаков вид од страна на папско-кралската коалиција завршија со иритација на францускиот народ кој беше експлоатиран, малтретиран, прогонуван и целосно уништен. Последните две владеења на Луј Внимание! Републиката не е и нема да биде благослов за Франција. Таа до својот крај, во својата петта форма, ќе ги поднесува Божјите клетви и самата ќе ги прави грешките што ќе ја предизвикаат нејзината пропаст. Овој крволочен режим, од своето потекло, ќе стане земја на „човекови права“ и хуманизам, која на крајот ќе ги брани виновниците и преку својата неправда ќе ја фрустрира жртвата. Тој дури и ќе ги пречека своите непријатели и ќе ги инсталира на својата територија, имитирајќи го, најлошо, познатиот пример на тројанскиот град познат по воведувањето на дрвениот коњ оставен од Грците, како што беше видно претходно.

Стих 10: „ *И поради нив ќе се радуваат и ќе се радуваат жителите на земјата, и ќе испраќаат дарови еден на друг, зашто овие двајца пророци ги мачеа жителите на земјата.* »

Во овој стих, Духот го таргетира времето кога, како гангрена или рак, француското филозофско зло ќе се пропагира и шири како чума во другите западни народи. Го означува „знакот на времето“ со „^{6-тиот} *печат* “; онаа каде што „*сонцето станува црно како вреќа со коњски влакна*“: светлината на Библијата исчезнува, задушена од филозофските книги на слободните мислители.

Во духовното читање, за разлика од „*граѓаните на небесното царство*“ кои ги дефинираат избраните Исусови, „*жителите на земјата*“ ги означуваат американските протестанти и поопшто, луѓето бунтовни кон Бога и неговата вистина. Луѓето од европските и уште повеќе американски кралства гледаат кон Франција. Таму, еден народ ја уништува неговата монархија и католичката христијанска религија која им се заканува на луѓето што ја читаат Библијата, „*двајцата сведоци*“, со „*маките*“ од неговиот „*пекол*“; вистински „*маки*“ кои сепак се резервирани само за

последниот суд, за да се уништат лажните религиозни луѓе кои самите измамнички користат ваков вид закана, според Отк. 14:10-11. И странците, жртви на истите злоупотреби надвор од Франција, се надеваат дека ќе имаат корист од оваа иницијатива. Ова, дотолку повеќе што со француската поддршка дадена од Луј XVI, во светот, неколку години претходно, новите Соединети Американски Држави Северна Америка ја пронајдоа својата независност, ослободувајќи се од доминацијата на Англија. Слободата е на потег и наскоро ќе освои многу луѓе. Како знак на ова пријателство, „*тие ќе си испраќаат подароци еден на друг*“. Еден од овие подароци беше францускиот подарок за Американците на „Статуата на слободата“ поставена во 1886 година на островот спроти Њујорк. Американците му возвратиле на гестот нудејќи му реплика која, подигната во 1889 година, се наоѓа во Париз на остров во средината на Сена во близина на Ајфеловата кула. Бог го таргетира овој вид на дар кој го открива споделувањето и размената што претставува проклетство на прекумерната слобода која има за цел да ги игнорира нејзините духовни закони.

Стих 11: „*И по три и пол дена влезе во нив духот на животот од Бога, и тие застапаа на своите нозе; и голем страв ги зафати оние што ги видоа.*»

На 20 април 1792 година, Франција беше под закана од Австрија и Прусија и го собори нејзиниот крал Луј XVI на 10 август 1792 година. Диктаторот Робеспјер и неговите пријатели беа гилотинирани на 28 јули. 1794. „Конвенцијата“ беше заменета со „Директориум“ на 25 октомври 1795 година. Двата „Терори“ од 1793 и 1794 година заедно траеја само една година. Помеѓу 20 април 1792 година и 25 октомври 1795 година, наоѓам сосема прецизно овој период од „*три и пол дена*“ пророкуван или „три и пол“ вистински години. Но, мислам дека времетраењето носи и духовна порака. Овој период претставува половина недела, што може да предизвика алузија на земната служба на Исус Христос која траеше точно „три и пол пророчки денови“ и заврши со смртта на Месијата Исус Христос. Духот ја споредува својата акција со онаа на Библијата, нејзините „*двајца сведоци*“, кои исто така дејствувале и поучувале пред да бидат запалени на Плас де ла Револуцијата во Париз. Со оваа споредба, Библијата, оваа вера, се поистоветува со Исус Христос, кој во неа е повторно распнат и „*прободен*“ како што е наведено во Отк. 1:7. Поплавата од крвопролевање заврши да го застраши францускиот народ. Исто така, по егзекуцијата на неговиот водач на Конвенцијата за крвожедни, Максимилијан Робеспјер и неговите пријатели Кутон и Сен Жус, скратените и систематските егзекуции престанаа. Духот Божји ја разбудил духовната жед на луѓето и практикувањето на религијата повторно станало легално, а пред сè бесплатно. Спасувачкиот „*страв од Бога*“ повторно се појави и интересот за Библијата повторно се манифестира, но до крајот на светот ќе се борат и ќе се натпреваруваат со филозофски книги напишани од слободни мислители чијшто грчки модел е во првите редови нејзините различни форми.

Стих 12: „*И чуја глас од небото како им вели: „Качете се овде; И тие се вознесоа на небото во облакот; и нивните непријатели ги видоа.*»

Оваа божествена изјава се однесува на библиските „двајца сведоци“ по 1798 година.

Споредбата со Исус продолжува, бидејќи токму тој го виделе неговите избраници (по пророкот Илија) како се вознесува на небото пред нивниот поглед. Но, за возврат, на ист начин ќе постапат и неговите избраници на последното време. Нивните непријатели ќе ги видат и како се вознесуваат на небото во облакот каде што Исус ќе ги привлече кон себе. Поддршката што Бог ја дава на неговата кауза е иста, за Исус Христос, неговите избраници, и во овој контекст на Француската револуција, Библијата по 1798 година. За да се потврди крајот на пророченото времетраење од „1260 дена“ - години, во 1799 година, папата Пиј VI умре затворен во Валенс-сур-Рона, со што овозможи, помеѓу 1843-44 и 1994 година, долг период на мир. 150 години пророкувани како „пет месеци“ во Отк.9:5-10. Смртта на Луј XVI, престанокот на монархијата и смртта на папата заробеник нанесува смртен удар на религиозната нетрпеливост на „сверот што изгрева од морето“ во Отк.13:1-3. Конкордатот на Именикот и ја лекува раната, но повеќе нема корист од уништената кралска поддршка, нема повеќе да прогонува до крајот кога протестантската нетрпеливост ќе се појави под името „сверот што се издига од земјата“ во Апо. 13:11.

Стих 13: „Во тој час се случи голем земјотрес и падна десеттиот дел од градот; седум илјади луѓе загинаа во овој земјотрес, а останатите се уплашија и му оддадоа слава на небесниот Бог.“

Во оваа епоха (овој час) беше остварен, во духовна форма, „земјотресот“ веќе проречен со остварувањето на оној од Лисабон во 1755 година, поврзан со темата „шесттиот печат“ на Апо 6:12. Според Божјиот Дух, градот Париз изгубил „десеттина“ од своето население. Но, друго значење може да се однесува според Дан.7:24 и Отк.13:1, десеттиот дел од „десетте рогови“ или западните христијански кралства подложени на римскиот папски католицизам. Франција, која Рим ја смета за „најстарата ќерка“ на Римокатоличката црква, падна во атеизам, ја лиши од поддршката и отиде дотаму што го уништи нејзиниот авторитет. Четвртата ^{труба} го откри тоа: „Третиот дел од сонцето е разбиен“; Пораката „седум илјади луѓе загинаа во овој земјотрес“ го потврдува тоа со велејќи: мноштво (илјада) религиозни „луѓе“ (седум: верско осветување на времето), загинаа во овој општествено политички земјотрес.

Стих 14: „Втората несреќа помина. Еве, третата несреќа доаѓа брзо“.

Така, интензивното пролевање крв го оживеа стравот Божји, а „Теророт“ престана, заменет со империјата на Наполеон 1^о, „орелот“ кој ги најавуваше последните три „труби“, трите „големи несреќи“ за жителите на земјата. Имајќи предвид дека објавата следи по Француската револуција од 1789 до 1798 година, „втората несреќа“ што и се припишува во стих 14 не може директно да се однесува на неа. Но, за Духот, тоа е начин да ни каже дека нова форма на Француската револуција ќе се појави непосредно пред враќањето во слава на Исус Христос. Меѓутоа, според Отк. 8:13, „втората несреќа“ јасно се однесува на темата на ⁶ труба од Отк.9:13 која,

прецизно, ќе „ убие една третина од луѓето “ пред Исус Христос да се врати за да се одмазди за неправедната осуда на своите свети верни слуги со истребување на нивните смртни непријатели, последните бунтовници. Можеме да разбереме дека како масакрот предизвикан од Француските револуционери, Бог го организира масакрот од Третата светска војна, овојпат нуклеарен, кој значително ќе го намали бројот на жителите на земјата, пред да биде целосно елиминиран оригинален изглед на „ амбис “, по последната деструктивна интервенција на Исус Христос.

Двојното значење на „ втора несреќа “ ја поврзува *четвртата труба* со *шестата* од духовна причина. Структурата на Откровението го дели времето на христијанската ера на два дела. Во првата, „ *несреќата* “ ги казнува виновниците казнети пред 1844 година, а во втората, оние казнетите по 1844 година, непосредно пред крајот на светот. Сега, двете казнени дејствија го делат значењето што Бог и го дава на неговата четврта казна во Левит 26:25: „ *Ќе испратам меч што ќе го одмазди мојот завет* . Првата казна падна на луѓето кои не ја примија пораката за реформацијата, дело подготвено од Исус за неговите избраници, а втората, на оние кои не одговориле на Божјото барање да ја завршат оваа реформација од 1843 година. Откриената светлина со кој Бог ја конструира оваа постојана реформација ќе биде претставена до часот кога ќе заврши времето на благодатта.

Преземајќи ги работите и постапките што Бог им ги припишува на луѓето од Француската револуција од 1789 до 1795 година, ги наоѓаме оние што тој може да ги припише на западните луѓе од последните денови. Го наоѓаме истиот презир, истата безбожност и омраза кон верските прописи и кон оние што ги поучуваат; однесување кое овојпат произлегува од извонредниот развој на науката и технологијата. Во текот на годините на мирот, атеизмот и лажната религија го зазедоа западниот свет. Затоа, Бог има добра причина да ни понуди, за оваа тема, двојно читање; однесувањето на „ *преживеаните* “ што ја прави главната разлика помеѓу револуционерната ера и научното време од последните денови на човештвото. За да биде појасно, според Отк. 11:11 до 13, „ *преживеаните* “ од првото читање што се однесува на „ *четвртата труба* “ „ *се покајаа* “, додека „ *преживеаните* “ од втората што се однесува на „ *шестата труба* “ *се покајаа не* “, според Отк.9:20-21.

Третата „ голема несреќа “ (за грешниците): славното враќање на Христос Правудникот

Стих 15: „ *Засвони седмиот ангел. И имаше силни гласови на небото, кои велеа: Царствата на светот му се предадени на нашиот Господ и на неговиот Христос; и тој ќе владее во вечни векови.* »

Последната тема од поглавјето е онаа на „ *седмата труба* “ која го означува, ве потсетувам, моментот кога невидливиот творец Бог се прави видлив за очите на неговите непријатели потврдувајќи го Апо.1:7: „ *Еве, тој доаѓа со облаци и секое око ќе го види тоа; дури и оние што го прободоле* “. „ *Оние кои го прободоа* “, кои го прободоа Исус, се негови непријатели од

сите периоди на христијанската ера, вклучувајќи ги и оние од последната. Тие го прободea, прогонувајќи ги неговите верни ученици, за кои рече: „*Бидејќи му го направивте тоа на еден од овие мои најмали браќа, ми го направивте и мене* (Мт. 25:40). Од небото се креваат силни гласови за да го прослават настанот. Тоа се оние од жителите на небото кои веќе се изразија да го прослават протерувањето од небото на Ѓаволот и неговите демони од страна на победникот Христос, наречен „*Мајкл*“ во Отк. 12:7 до 12. Тие учествуваат во радоста на избран, за возврат ослободен и победник од Исус Христос. Историјата на земниот грев ќе престане поради недостаток на грешници уништени од устата на божествениот Христос. Ѓаволот, „*кнезот на овој свет*“ според Исус, ја губи сопственоста на грешниот свет уништен од Бога. Тој ќе остане уште илјада години на пустата земја без никого да му наштети, додека ја чека својата целосна елиминација на последниот суд со сите други грешници што Бог ќе ги воскресне за таа цел.

Големата небесна среќа на избраните откупени со крвта на Исус Христос

Стих 16: „*И дваесет и четирите старешини, кои седеа пред Бога на своите престоли, паднаа ничкум и Му се поклонија на Бога* .

Избраните влегоа во небесното Божјо царство, седејќи на престоли во присуство на Бога, тие ќе царуваат или ќе им судат на злите според Отк.20:4. Овој стих го евоцира контекстот на небесниот почеток на откупените во Отк.4. Овој стих ја прикажува формата што треба да ја има вистинското обожавање на Бог. Поклонувањето, клекнувањето, лицето надолу, е формата легитимирана од Бога.

Стих 17: „*Велејќи: Ти благодариме, Господи, Семоќен Боже, Кој си и што беше, затоа што ја зеде твојата голема моќ и го поседуваше Твоето царство*. »

Искупените ја обновуваат својата благодарност и се поклонуваат пред Исус Христос, „*Семокниот Бог кој е и кој беше*“ „и кој дојде“, како што објави Отк.1:4. „*Ја сфативте твојата голема моќ*“ од која се откажавте за да ги спасите вашите избраници и со вашата смрт ја оправдавате цената на нивните гревови во вашата „*јагне*“ служба; „*Божјото Јагне кое ги зема гревовите на светот*“. Ти „*го зазеде твоето царство*“; предложениот контекст е навистина она каде што Духот го однел Јован во Отк.1:10; историјата на Христовото собрание на земјата е во минатото. Во оваа фаза зад избраните функционери стојат „*седумте собранија*“. Владеењето на Исус, предмет на надежта на верата на избраните, стана реалност.

Стих 18: „*Народите се налутуја; и дојде твојот гнев, и дојде време да им судиш на мртвите, да ги наградиш твоите слуги пророците, светиите и оние што се плашат од твоето име, малите и големите, и да ги уништиш оние што ја уништуваат земјата*. »

наоѓаме многу корисни информации за редоследот на пророкуваните настани .⁶ ти убиена труба третина од мажите се: „*Нациите беа иритирани*“, а пред наши очи, во 2020-2021 година, сведоци сме на причините за оваа иритација: Ковид-19 и предизвиканата економска

пропаст, исламската агресија и навремено руската офанзива. со своите сојузници. По овој ужасен и разорен конфликт, по објавувањето на неделниот закон од страна на „*земниот свер*“, односно протестантската и католичката коалиција на американски и европски преживевани, Бог ги истури врз нив „*седумте последни неволји на својот гнев*“. опишано во Rev.16. Во времето на седмиот, Исус се појави за да ги спаси своите избраници и да ги уништи паднатите. Потоа доаѓа програмата подготвена за „*илјада години*“ од седмиот милениум. На небото, според Отк.4:1, ќе се случи судот на злите: „*и дојде време да им се суди на мртвите*“. Светците ја добиваат својата награда: вечниот живот што им го ветил Исус Христос на своите избраници. Тие конечно ја добиваат утринската ѕвезда и ветената круна на избраните кои се победници во битката на верата: „*да ги наградиш твоите слуги пророците*“. Бог овде потсетува на важноста на пророштвото за сите векови (Според 2. Пет.1:19) и особено во последните денови. „*Светците и оние кои се плашат од твоето име*“ се оние кои позитивно одговориле на пораките на трите ангели од Отк. 14:7 до 13; од кои првиот потсетува на мудроста која се состои во тоа да се плашине од него, да го слушаме и да не ги оспоруваме неговите заповеди, велејќи: „*Бојте се од Бога и дајте му слава*“, во неговиот аспект на Бог творец, „*зашто дојде часот на неговиот суд, и поклонете му се на Оној, Кој ги создаде небото, морето и земјата и изворите на водите*.“

Стих 19: „*И се отвори Божјиот храм на небото и се појави ковчегот на неговиот завет во неговиот храм. И имаше молњи, и гласови, и громови, и земјотрес и голем град.*»

Сите теми евоцирани во оваа книга Откровение се спојуваат кон овој историски момент на големото славно враќање на нашиот божествен Господ Исус Христос. Овој стих е насочен кон контекстот каде што се исполнети и заклучени следните теми:

Отк.1: Адвентизам:

Стих 4: „*Јован до седумте цркви што се во Азија: благодат за вас и мир од Оној Кој е, Кој беше и Кој ќе дојде, и од седумте духови кои се пред неговиот престол*“

Стих 7: „*Ете, тој доаѓа со облаците. И секое око ќе го види, дури и оние што го прободеле; и сите племиња на земјата ќе тагуваат поради него. Да. Амин!*»

Стих 8: „*Јас сум алфа и омега, вели Господ Бог, Оној што е, и кој беше и кој ќе дојде, Семоќниот.*»

Стих 10: „*Бев во Духот во Господовиот ден, и зад себе слушнав силен глас, како звук на труба*“

Апо.3: Седмо собрание: крај на „*лаодикејската*“ ера (= судени луѓе).

Отк.6:17: Големиот ден на Божјиот гнев против бунтовните луѓе „*зашто дојде големиот ден на неговиот гнев, и кој може да издржи?*»

Апо.13: „*Сверот што се издигнува од земјата*“ (протестантска и католичка коалиција) и неговиот неделен закон;

стих 15: „ *И му беше дадено да го оживее ликот на сверот, за да проговори ликот на сверот и да бидат убиени сите што не сакаат да се поклонат на ликот на сверот.* »

Апо.14: Двете теми „ жетвата “ (крајот на светот и занесот на избраните) и „ гроздоберот “ (масаки на лажните овчари од нивните заведени и измамани следбеници).

Отк.16: Стих 16: „ Големiot ден на битка Армагедон “

Во овој стих 19, ја наоѓаме клучната формула на директната и видлива интервенција на Бог, „ *и имаше молњи, гласови, громови, земјотрес* “, веќе цитирана во Отк.4:5 и 8:5. Но тука Духот додава „ *и силен град* “; „ *град* “ со кој завршува темата на **седмата** од „ *седумте последни неволи* “ во Отк.16:21.

Според тоа, контекстот на враќањето на Исус Христос е обележан со последната адвентистичка тема која овојпат го носи , во пролетта 2030 година, вистинското спасение понудено на избраните, добиено со крвта пролеана од Исус Христос. Тоа е часот на неговата конфронтација со бунтовниците кои се подготвуваат да ги убијат неговите избраници кои ја одбиваат римската недела и ја чуваат својата верност за саботата осветена од Бога од првата недела од неговото создавање на светот. „ *Шестиот печат* “ од Отк. 6 го илустрира однесувањето и вознемиреноста на овие бунтовници фатени од Господ во намерниот чин на геноцид на неговите блажени и сакани избраници. Темата на несогласување е покрената во овој стих 19. Се однесува на божествениот закон зачуван во „ *ковчегот на сведоштвото* “ во најсветото место на скинијата и еврејскиот „ *храм* “. Ковчегот го должи својот престиж и својата многу висока светост само затоа што ги содржи таблиците на законот врежани од самиот Божј прст, лично, во присуство на Мојсеј, неговиот верен слуга. Библијата ни овозможува да разбереме што го предизвикува теророт на бунтовниците во времето на враќањето на Исус Христос. Зашто ова е она што го објавуваат стиховите од 1 до 6 од Псалм 50:

„ *Псалм на Асаф. Бог, Бог, ЈаХВЕХ, зборува и ја повикува земјата, од изгрејсонцето до зајдисонцето. Од Сион, совршена убавина, Бог свети. Доаѓа, Боже наш, не молчи; **пред него е оган што голта, околу него силна бура** . Тој вика до небесата горе и до земјата **за да му суди на својот народ** : **Соберете ми ги моите верни, кои склучија завет со мене со жртва!** -И **небесата ќе ја објавуваат неговата праведност** , зашто Бог е тој што е судија.* »

Во контекст на ужас, бунтовниците ќе го видат текстот на четвртата од десетте Божји заповеди прикажан на небото со огнени букви. И преку оваа божествена акција, тие ќе знаат дека Бог ги осудува на првата и на „ *втората смрт* “.

Овој последен стих од темата „ *седмата труба* “ ја открива и потврдува важноста што Бог му ја дава на својот закон оспоруван од бунтовното лажно христијанство. Божествениот закон е омаловажуван под

изговор на наводно противење на законот и благодатта. Оваа грешка е резултат на погрешно читање на зборовите на апостол Павле во неговите писма. Затоа, овде ќе го отфрлам сомнежот со јасни и едноставни објаснувања. Во Рим.6, Павле ги спротивставува оние што се „ *под законот* “ со оние што се „ *под благодатта* “, само поради контекстот на неговото време кога започнува новиот завет. Со формулата „ *под законот* “, тој ги означува Евреите од стариот завет кои го одбиваат новиот завет заснован на совршената правда на Исус Христос. И тој ги назначува избраните функционери кои влегуваат во овој нов сојуз со формулата „ *со закон* “. Зашто тоа е благодатта што ја носи благодатта, во чие име Исус Христос, во Светиот Дух, му помага на својот избраник и го учи да го сака и почитува светиот божествен закон. Покорувајќи му, тој е тогаш „ *со законот* “ и „ *под благодатта* “, не е ниту „ *под законот* “. Повторно се сеќавам дека Павле вели за божествениот закон дека тој е „ *свет и дека заповедта е праведна и добра* “; она што го споделувам со него во Исус Христос. Додека Павле го осудува гревот, барајќи да ги убеди своите читатели дека повеќе не смеат да грешат додека се во Христа, современите бунтовници ги користат неговите текстови за да му противречат со тоа што го прават Исус Христос, за кого тврдат дека е, воспоставен „ *слуга на гревот* “. 7 март 321. Додека Павле изјавил во Гал.2:17: „ *Но, додека бараме да бидеме оправдани преку Христа, ако и ние самите се најдеме грешници, дали Христос ќе биде слуга на гревот? Далеку од тоа!* » Да ја забележиме важноста на прецизноста, „ *далеку од тоа* “, кој ја осудува религиозната концепција на лажната модерна христијанска бунтовничка вера, и тоа од 7 март 321 година, датумот кога римскиот „ *грев* “ влегол во западната и источната христијанска вера со авторитет на паганскиот римски император, Константин ¹.

Во овој контекст на „ *седмата труба* “ завршуваат првите шест илјади години што Бог ги издвоил за неговиот избор на земните избраници, во неговиот целокупен проект од седум илјади години. Потоа се отвора седмиот милениум, или „ *илјада години* “ од Отк.20, посветен на небесниот суд на бунтовниците од избраните откупени од Исус Христос, тема на Отк.4.

Откровение 12 : Големiot централен план

Жената – Римскиот агресор – Жената во пустината – Заграда: борба во рајот – Жената во пустината – Реформацијата – Атеизам-Адвентистичкиот остаток

Победоносната жена, невеста Христова, Јагнето Божјо

Стих 1: *„ На небото се појави голем знак: жена обвинена со сонце, со месечина под нејзините нозе и круна од дванаесет ѕвезди на главата. »*

Тука повторно, неколку теми се следат една по друга во неколку слики или сцени. Првата табела го илустрира Избраното собрание кое ќе има корист од победата на Исус Христос, неговата единствена Глава, според Еф.5:23. Под симболот на „ жена “, „Невестата “ на Христос е обвинена со „ сонцето на праведноста “ пророкувано во Мал.4:2. Во двојна примена, симболот на темнината „ месечината “ е „ под неговите нозе “. Овие непријатели се историски и по хронолошки редослед, Евреите од стариот завет и паднатите христијани, католици, православни, протестанти и адвентисти од новиот. На неговата глава „ круна од дванаесет ѕвезди “ ја симболизира неговата победа во сојузот со Бог, 7, со човекот, 5, што значи број 12.

Прогонуваната жена пред конечната победа

Стих 2: *„Беше со дете и извика породилно и со породилни болки. »*

Во стих 2, „ породилните болки “ го поттикнуваат земното прогонство кое му претходело на времето на небесната слава. Оваа слика ја користел Исус во Јован 16:21-22: *„ Жената кога раѓа тагува, зашто дојде нејзиниот час; но кога го родила детето, повеќе не се сеќава на страдањата, поради радоста што ја има поради тоа што на светот се родил човек. Затоа и вие сега сте во тага; но пак ќе те видам и твоето срце ќе се радува и никој нема да ти ја одземе радоста. »*

Паганскиот прогонител на жените: Рим, големиот царски град

Стих 3: *„ И уште еден знак се појави на небото; и ете, тоа беше голем црвен змеј, со седум глави и десет рогови, а на главите седум дијадеми. »*

Стих 3 го идентификува неговиот прогонител: ѓаволот, се разбира, но тој дејствува преку телесни земни сили кои ги прогонуваат избраните, според неговата волја. Во својата акција, тој користи две последователни стратегии; онаа на „ змејот “ и онаа на „ змијата “. Првиот, оној на „ змејот

“, е отворениот напад употребен од паганскиот царски Рим. Така, ги наоѓаме симболите веќе видени во Дан.7:7 каде Рим се појавил во изгледот на четвртото чудовишно животно со „ десет рогови “. Паганскиот контекст се потврдува со присуството на „ дијадемите “ кои овде се поставени на „ седумте глави “, симболот на римскиот град според Апо.17. Оваа прецизност го заслужува нашето целосно внимание, бидејќи ни укажува, секогаш кога оваа слика е претставена, според локацијата на „ тиарите “, пророкуваниот историски контекст.

Верскиот прогонител на жените: Папскиот католички Рим

Стих 4: „ *Неговата опашка одвлече третина од небесните ѕвезди и ги фрли на земјата. Змејот застапа пред жената што требаше да се породува, да ја даде и ја проголта детето кога таа ќе се породува. »*

Овој стих ја презема, под нови симболи, пораката од Отк. 11:1 до 3 каде што папскиот Рим е овластен од Бога, под насловот „ прачка “, „да го зази светиот град под нога 42 месеци “.

Во Даниел, „ десетте рогови “ на Римската империја требало да бидат наследени од папскиот „ мал рог “ (од 538 до 1798 година). Ова наследување е потврдено овде во Отк.12, во стих 4.

Терминот „ опашка “ што ги таргетира лажните пророчица Језавела “ од Отк.2:20, го илустрира ова наследување на лажно христијанскиот папски религиозен Рим. Обвинението наведено во Дан.8:10 е обновено. Жртвите на неговите трикови и заведувања, достоинствени за „ змијата “ од Битие, се газат под симболот на „ ѕвездите на небото “ или под насловот „ граѓани на небесното царство “ што Исус им го припишува на своите ученици. . „ Третата страна е вовлечена во својот пад “. Третиот не е цитиран поради неговото буквално значење, туку, како и секаде во пророштвата, како важен дел од вкупниот број испитани христијани. Жртвите дури може да ја надминат оваа пропорција за буквално една третина.

Стих 5: „ *Таа роди син, кој треба да владее со сите народи со железна прачка. И нејзиното дете беше однесено до Бога и до неговиот престол. »*

Во двојна примена, пророштвото потсетува како ѓаволот се борел против каузата на Месијата од неговото раѓање до неговата победничка смрт. Но, оваа победа е онаа на првороденото по кое ќе успеат сите негови избраници, да ја продолжат истата борба додека не се издејствува конечната победа. Во тој момент, примајќи небесно тело, тие ќе го споделат со него, неговиот суд за злите и таму заедно „ *ќе ги пасат народите со железна прачка* “ која ќе ја донесе пресудата за „ *маките на втора смрт* “ на последниот суд. Искуството на Христос и оној на неговите избраници се спојуваат во едно единствено заедничко искуство, а сликата на „*детето однесено кај Бога и на неговиот престол* “, значи до небото, е онаа на земното „избавување“ на избраните ќе се постигне во 2030 година, на враќањето на одмаздниот Христос. Тие ќе бидат избавени од „ *болките на породување* “. Детето е симбол на успешно и победничко автентично христијанско преобраќање .

Стих 6: „ *И жената побегна во пустината, каде што ѝ беше подготвено место од Бога, за да може да се храни таму илјада двесте и шеесет дена.* »

Прогонетиот Собрание е мирен и разоружан, единствено негово оружје е Библијата, словото Божјо, мечот на Духот, може само да бега пред своите агресори. Стих 6 потсетува на времето на прогонувачкото папско владеење за пророчките „ *1260 дена* “ или 1260 реални години според кодот на Езе.4:5-6. Овој пат за христијанската вера е време на болно искушение предложено со спомнувањето на зборот „ *пустина* “ каде што е „воден од Бога“. Така, таа ја споделува маката на „ *двајцата сведоци* “ од Отк. 11:3. Во Дан.8:12, оваа божествена реченица беше формулирана вака: „ *Војската беше предадена со вечното поради гревот* “; гревот постигнат со напуштањето на почитувањето на денот на сабатниот одмор од 7 март 321 година.

Отворање на заградата: борба на небото

Стих 7: „ *И имаше војна на небото. Мајкл и неговите ангели се бореа против змејот. И змејот и неговите ангели се бореа,*

Најавеното занес на светителите заслужува објаснување што Духот ни го прикажува во некаква заграда. Ова ќе биде овозможено поради победата на Исус Христос над гревот и смртта. Оваа победа беше потврдена по неговото воскресение, но Духот овде ни ги открива последиците што ги имаше за жителите на небото кои до овој момент се триеа со демони и самиот сатана.

Многу важно : овој небесен конфликт кој остана невидлив за човечките очи фрла светлина врз значењето на загадочните зборови што ги кажал Исус кога бил на земјата. Во Јован 14:1-3, Исус рекол: „ *Да не ви се вознемирува срцето. Верувај во Бога и верувај во мене. Во куќата на мојот Татко има многу дворци. Да не беше, ќе ти кажев. Ќе ти подготвам место . И кога ќе отидам и ќе ви подготвам место , пак ќе дојдам и ќе ве одведам кај себе, за да бидете и вие каде што сум јас.* » Значењето дадено на „ подготовката “ на ова „ место “ ќе се појави во стихот што следи.

Стих 8: „ *Но тие не беа силни и нивното место веќе не беше на небото.* »

Оваа небесна војна нема ништо заедничко со нашите земни војни; не предизвикува веднаш смртни случаи, а двата спротивставени табора не се еднакви. Големиот Творец Бог, кој се претставува во смирениот и братскиот аспект на архангелот *Михаил* , е воедно и семоќниот Бог пред кого сите негови созданија треба да се поклонат и да му се покорат. Сатаната и неговите демони се оние бунтовни суштества, кои се покоруваат само под принуда, и на крајот, не можат да се спротивстават и се принудени да послушаат, кога големиот Бог со својата семоќност ги избрка од рајот. За време на неговата земна служба, од Исус се плашеле злите ангели кои му биле послушни и сведочеле дека тој навистина е „ *Божјиот син* “ на божествениот проект, назначувајќи го на тој начин.

Во овој стих Духот прецизира: „*нивното место повеќе не се наоѓало на небото*“. Ова „место“ заземено од небесните бунтовници во Божјото царство мораше да биде ослободено за да може ова небесно царство да се „*исчисти*“ и „*подготви*“ да ги прими избраните Христови на денот на неговата последна битка против земните бунтовници за време на неговото доаѓање. во слава. Тогаш, земајќи ги со себе неговите избраници, „*тие секогаш ќе бидат со него, каде и да е*“ или, на прочистеното небо така „*подготвени*“ да ги примат. Делот од земјата тогаш ќе биде пустош од типот проречен со зборот „*длабоко*“ од 1. Мој. 1:2. Во светлината на оваа борба, божествениот спасувачки проект е осветлен и секој клучен збор од неговиот план го открива своето значење. Ова е случај со овие стихови цитирани во Евр.9:23: „*Затоа беше неопходно, бидејќи сликите работите што се на небесата требаше да се очистат на овој начин, без разлика дали самите небесни нешта беа подобри од овие со жртви*“. Така, „*поодлична жртва*“ неопходна беше доброволната смрт на Месијата по име Исус, понудена да ги искупи гревовите на своите избраници, но пред сè, да добие за своите суштества и за себе легитимното законско право да ги осудува до смрт небесните и земните бунтовници. На тој начин „*небесното Божјо светилиште беше „исчистено*“, а потоа, по враќањето на победникот Христос, ќе дојде ред на земјата, која тој ја назначи како „*подножје*“, но не и како негова „*светилиште*“ во Иса.66:1-2: „*Вака вели Господ: Небото е мојот престол, а земјата е моја подножје*“. Каква кука би можеле да ми изградите и каде би ми дале да живеам? Сето тоа го направи мојата рака и сè стана, вели Господ. Ова е оној на кого ќе гледам: на оној што страда и е слаб по дух, на оној што се плаши од мојот збор. » ; или, според Езек.9:4, за „*оние кои воздигнуваат и стенкаат поради гадостите*“ извршени.

Стих 9: „*И беше исфрлен големиот змеј, змијата од старо време, наречена ѓавол и сатана, која ја мами целата земја: беше исфрлен на земјата и неговите ангели беа исфрлени со него.* »

Небесните суштества први добија корист од духовното чистење што го презеде победникот Христос. Тој ги избркал од небото ѓаволот и неговите ангелски демони кои биле „*фрлени*“ две илјади години на земјата. Така, ѓаволот го знае „*времето*“ што останува за него лично и за неговите демони да дејствуваат против избраните светци и божествената вистина.

Забелешка : Исус не само што му го откри Божјиот карактер на човештвото, тој го претстави и овој застрашувачки лик, кој е ѓаволот за кој стариот завет зборуваше малку, оставајќи го речиси игнориран. Од победата на Исус против ѓаволот, борбата меѓу двата табора се интензивира поради затворањето на демоните кои сега живеат на невидлив начин меѓу луѓето на земјата и низ нашата земска димензија која ги вклучува планетите и свездите на небото. Ова се единствените вонземјани во нашата копнена димензија.

Морам овде да ве потсетам дека правилното разбирање на целокупниот спасувачки проект на програмата дизајнирана од Бог е ексклузивна привилегија резервирана за неговите избраници. Затоа што лажната вера се препознава по тоа што секогаш е погрешна во интерпретациите на својот проект. Ова се покажа откако Евреите кои му

дадоа на Месијата ја пророкуваа во Светото Писмо улогата на телесно ослободување, додека Бог планираше само духовно ослободување; онаа на гревот. Исто така, денес, лажната христијанска вера чека со враќањето на Исус Христос, воспоставувањето на неговото царство и неговата моќ на земјата; работи што Бог не ги ставил во својата програма како што нè учи неговото пророчко Откровение. Напротив, неговото славно доаѓање ќе го означи крајот на нивниот живот, кој останува носител на нивните гревови и сета нивна вина кон него.

Христовиот избраник знае дека слободниот живот започнал на небото и дека откако земната заграда е неопходна за совршено покажување на неговата љубов и неговата правда, Творецот Бог ќе им го продолжи животот на своите созданија кои остануваат верни на небото и на земјата, вечно во својата небесна форма. Небесните и земните бунтовници тогаш ќе бидат судени, уништени и уништени.

Царството небесно е ослободено

Стих 10: „ И чув силен глас на небото како вели: Сега дојде спасението и силата и царството на нашиот Бог и власта на неговиот Христос; зашто беше отфрлен обвинителот на нашите браќа, кој ги обвинуваше пред нашиот Бог дење и ноќе. »

Овој „ Сега “ го таргетира датумот на 7 април, 30, првиот ден од седмицата по среда, 3 април, во кој, примајќи го крстот, Исус ги победил ѓаволот, гревот и смртта. Тој прв ден од седмицата и рекол на Марија: „ Не допирајте ме; Сè уште не сум се вознел кај мојот Татко “. Неговата победа сè уште требаше да се официјализира на небото и оттогаш, во сета своја божествена моќ, под неговото повторно откриено ангелско име „ Мајкл “, тој ги бркаше ѓаволот и неговите демони од небото. Мора да го забележиме цитатот „ обвинителот на нашите браќа, оној што ги обвинуваше пред нашиот Бог дење и ноќе “. Ни го открива огромното универзално братство на Божјиот табор кој го дели своето отфрлање на бунтовничкиот табор со избраните на земјата. Кои се овие „ браќа “? Оние на небото и оние на земјата, како што е Јов, кој делумно му е предаден на ѓаволот за да му докаже дека неговите „ обвинувања “ се неосновани.

Стих 11: „ Го победија поради крвта на Јагнето и поради словото на нивното сведоштво, и не ги сакаа своите животи толку многу што се плашеа од смртта. »

Моделот што се дискутира во овој стих се наоѓа во пораката за ерата „ Смирна “ и оваа порака укажува на стандардот на верата што го бара Исус Христос за сите пророчени векови до неговото славно враќање.

Победата на „ Мајкл “, небесното божествено име на нашиот Спасител Исус Христос, ги оправдува неговите свечени изјави дадени во Мат.28:18 до 20: „ Исус дојде и им рече вака: **Ми е дадена сета власт на небото и на земјата**. Затоа, одете и правете ученици од сите народи, крштевајќи ги во името на Отецот и Синот и Светиот Дух и учејќи ги да држат сè што ви заповедав. И ете, јас сум со вас секогаш, дури и до крајот на светот. »

Така, на основањето на својот прв завет, Бог му ја откри на Мојсеј историјата на потеклото на нашата земна димензија, но само на нас кои ги живееме последните денови на човештвото, тој го открива разбирањето на неговиот севкупен спасувачки проект, со затворајќи ја заградата на искуството на земниот грев кој ќе трае шест илјади години. Затоа го споделуваме со Бог очекувањето за вечно обединување на сите негови верни небесни и земни избраници. Затоа е избрана привилегија да го насочиме нашето внимание на небото и неговите жители. Од своја страна, тие не престанаа да се интересираат за судбината на избраните и за нашата земна историја, од создавањето до крајот на светот, како што е напишано во 1. Кор.4:9: „*За Бога, се чини дека мене, нас, апостолите, не направи последни од луѓето, на некој начин осудени на смрт, бидејќи бевме спектакл за светот, за ангелите и за луѓето.*»

Ситуацијата на земјата е влошена

Стих 12: „*Затоа радувајте се, небеса, и вие што живеете на небесата. Тешко на земјата и на морето! Зашто ѓаволот слезе кај вас во голем гнев, знаејќи дека има малку време.*»

„Жителите на небото“ први се „радуваа“ на Христовата победа. Но, пандан на оваа радост е засилувањето на „несреќата“ за „жителите на земјата“. Затоа што ѓаволот знае дека е осуден на смрт на условна слобода и дека има „малку време“ да дејствува против неговиот план за спасение. Дејствата извршени 2000 години од демонскиот логор ограничен на земјата се откриени од Исус Христос во неговото Откровение или Апокалипса. Ова е темата на ова дело што го пишувам за вас. И од 2018 година, избраните на Исус Христос го споделуваат ова знаење за крајот на времето резервирано за ѓаволот за неговата работа на заведување; ќе заврши во пролетта 2030 година со славното враќање на нивниот божествен Учител. Заградата на оваа тема се затвора со стих 12.

Затворање на заградата на борбата на небото

Продолжување на темата жена вози во пустината

Стих 13: „*Кога змејот виде дека е фрлен на земјата, ја гонеше жената што го роди маишкото дете.*»

Оваа заграда му дозволува на Духот да ја преземе темата за папското владеење од стих 6. Терминот „змеј“ во овој стих сè уште го означува самиот ѓавол, сатаната. Но, неговата борба против „жената“ се одвива преку римско дејство, последователно, царско, потоа папско.

Стих 14: „*И двете крилја на големиот орел и беа дадени на жената за да лета во пустината, до своето место, каде што се храни некое време, времиња и половина време, далеку од лицето на змијата.*»

Во овој стих 14, тој ја продолжува пораката со означување на времетраењето на папското владеење во форма на „три и пол години“, „време, времиња и пол“, веќе употребено во Дан.7:25. Во ова продолжение, нови детали ќе бидат откриени во хронолошки редослед на настани. Мора да

се забележи еден детал: „змејот“ од стих 4 е заменет со „змијата“ на ист начин како што „змејот“ од стих 3 се заменува со „опашката“. Термините „змија и опашка“ ни откриваат промена во активните тактики што Бог, „големиот орел“ ги инспирира во ѓаволот и неговите демони. По отворената агресија на „змејот“ следи итрината и религиозната лага на „змијата“ која се исполнува со папското владеење од 1260 пророкувани години. Спомнувањето на „змијата“ му дозволува на Бог да ни предложи споредба со околностите на првобитниот грев. Исто како што Ева беше заведена од „змијата“ преку која зборуваше ѓаволот; „Жената“, „невестата“ Христова, е подложена на тестот на лажливите зборови што ѓаволот ѝ ги изнесува преку „устата“ на неговите агенти на римскиот папски католицизам.

Стих 15: „И змијата испрати вода од устата своја како река по жената, за да ја одвлече покрај реката.“»

Стих 15 го илустрира католичкото прогонство на кое е подложена неверната христијанска вера; како „водата на реката“ која „однесува“ сè што и е на дофат. Римокатоличката папска „уста“ ги лансираше своите фанатични и сурови католички лиги против нивните верски противници. Совршеното достигнување на оваа акција е создавањето на корпусот „змејови“ од Луј XIV советуван од епископот Ле Телиер. Ова воено тело, создадено да го прогонува мирниот протестантски отпор, имаше за цел да ги „обучи“ сите слаби и кротки избраници на Христос во неговите догми, принудувајќи ги да избираат помеѓу претворање во католицизам или одведување во заробеништво или во смрт по ужасно малтретирање и мачење.

Стих 16: „И земјата ѝ помогна на жената, и земјата ја отвори устата и ја проголта реката што змејот ја исфрли од својата уста.“»

Духот ни нуди две надредени толкувања за овој единствен стих. Забележете дека „жената“ и „земјата“ се тука два различни ентитети и дека „земјата“ може да ја симболизира протестантската вера или буквално земјата, почвата на нашата планета. Ова ќе му даде на овој стих две толкувања кои се следат едно по друго хронолошки во божественото Откровение.

1. порака: лажен бестијален протестантизам : Во хронолошки редослед, прво, „жената“ одговара на сликовит опис на мирните протестанти од реформацијата чија официјална „уста“ (оната на Мартин Лутер во 1517 г.) ги осудува гревовите католиците; што го оправда нивното име: „Протестанти“ се оние кои протестираат против католичката религиозна неправда која греша против Бога и ги убива неговите вистински слуги. Друга лицемерна компонента на протестантизмот симболизирана со зборот „земја“, исто така, ја отвори својата „уста“ за да ја осуди католичката вера, но таа го зеде оружјето и нејзините насилни удари „проголтаа“ значителен дел од борците на католичките лиги. Зборот „земја“ овде ги симболизира славните „Хугеноти“, протестантските борци од Северните и оние од воените упоришта како Ла Рошел за време на „војните

на религиите“ во кои на Бога ниту му служеа ниту му оддадоа чест од двете спротивставени групи борци.

Втора порака: одмазднички меч на францускиот национален атеизам . На второто читање, и по хронолошки редослед, овој стих 16 открива како Француската револуција целосно ќе ја проголта папската агресија на католичките монархии. Ова е главната порака на овој стих. И тоа е она што Бог го дава на улогата на „^{4-ти} труба “ од Отк.8:12 и „ *свер што се издигнува од бездната* “ од Отк.11:7, во аналогија со Лев.26:25, доаѓа, вели Бог, како „ *меч, да се одмазди за мојот сојуз* “ предадени од бунтовните католички грешници. Оваа слика се заснова на казната на бунтовникот „ *Кореј* “ во Броеви 16:32: „ *Земјата ја отвори устата и ги проголта нив и нивните куќи, со сиот народ на Кореј и сета нивна добра* “. Во совршена хармонија со божественото Откровение и историските достигнувања, оваа компаративна слика потсетува на отфрлањето на божествениот закон од страна на бунтовниците во двете ситуации.

Последниот непријател на змејот : Адвентистичкиот остаток од жените

Стих 17: „ *И змејот се налуту на жената и отиде да војува против остатокот од нејзините потомци, кои ги пазат Божјите заповеди и кои го имаат Исусовото сведоштво.* »

Преминувајќи ги во тишина 150-те години од активноста на протестантите погодени од божественото проклетство, тема на „ *5-та труба* “, Духот ја евоцира последната земна борба на Ѓаволот и неговите небесни и земни послушници и ни ги покажува целите на нивната заедничка омраза. Овие последни цели ќе бидат Избраните, последните потомци и наследници на адвентистичките пионери од 1873 година на кои им беше објавен овој последен тест според Отк.3:10 . Пионери чија мисија ќе ја завршат, носејќи го нивниот ист божествен благослов. Тие ќе мора цврсто и верно да го поддржат делото што им го доверил Исус: одбивајќи да го почитуваат на каков било начин „ *жигот на свертот* “ во римската недела, со верно чување, без разлика на цената, практиката на сабатичен одмор, во сабота, вистински седми ден од седмицата, време организирано и воспоставено од големиот и семоќен творец Бог. Токму оваа вистина се појавува во овој опис на „ *остатокот од семето на жената* “ во овој стих: „ *оние кои ги пазат Божјите заповеди* “, десетте, а не деветте; „ *и кои го задржуваат Исусовото сведоштво* “, затоа што не дозволуваат никој да им го одземе; ниту „ *змејовите* “, ниту „ *змиите* “. И ова „ *сведоштво за Исус* “ е најскапоценото, бидејќи, според Отк. 19:10, „ *сведоштвото на Исус е духот на пророштвото* “. Токму ова пророчко сведоштво го прави „ *невозможно за Ѓаволот да ги измами вистинските избраници* “ на Христос, Богот на вистината, како што учи Мат.24:24: „ *Зашто ќе се појават лажни Христи и лажни пророци; ќе прават големи чуда и чуда, до степен да ги заведат, ако е можно, дури и избраните* “. “

Речиси...целосна победа за сатаната

Стих 18: „И застава на морскиот песок“ .

Овој последен стих ни покажува триумфален ѓавол кој успеал да ги донесе со себе во својот пад и неговата смртна осуда, **сите христијански религиозни институции** со кои доминира и ги држи под своја власт. Во Иса.10:22, Бог изјавува: „ Иако твојот народ, Израеле, е како песок на морето, ќе се врати само остаток; уништувањето е решено, тоа ќе предизвика прелевање на правдата. » Така, според ова пророштво, на крајот на светот, само дисидентските адвентисти, кои го сочинуваат „ остатокот од жената “, „ Избраната, Христовата невеста “ и духовниот „Израел “ Божји, избегале во ова сатанска доминација. Се сеќавам дека под името „Адвентист“, Духот го дефинира стандардот на верата за спасение на последните избрани избрани од 1843 година; во 2020 година, тоа е религиозно однесување, но повеќе не е институција која Бог ја судел, осудил и отфрлил („ поврати “) во 1994 година.

Откровение 13 : Лажните браќа од христијанската религија

Сверот на морето – Сверот на земјата

Бројот 13 за суеверните идолопоклонички луѓе претставува шарм за среќа или шарм за лоша среќа во зависност од мислењето и земјите на секој човек. Овде, во Неговото славно Откровение, Бог ни го открива својот сопствен број шифра, врз основа на броевите од 1 до 7 и нивните различни комбинации. Бројот 13 се добива со собирање на бројот „6“, бројот на ангелот Сатана и бројот „7“, бројот на Бога, а со тоа и на легитимната религија дадена на Создателот Бог во Исус Христос. Така, во ова поглавје ќе ги најдеме „лажните браќа на христијанската религија“, но вистински смртни непријатели на вистинските избрани. Овој „ карт “ се крие во

средината на „ доброто зрно “ под заблудувачките религиозни појави што ова поглавје ги разоткрива.

Првиот *свер* : кој се издига од морето

Првата битка на *змејот змеј*

Стих 1: „ *Тогаш видов **свер** како излегува од морето, со десет рогови и седум глави , а на неговите рогови десет дијадеми и на неговите глави богохулни имиња* .

Како што видовме во студијата на Отк. 10, во ова поглавје ги наоѓаме двата таканаречени христијански „ *сверови* “ од нашата ера. Првиот, „ *кој се издига од морето* “, како во Дан.7:2, се однесува на католичката вера и нејзиното прогонувачко владеење на пророчките „ *42 месеци* “ или 1260 реални години. Преземајќи ги симболите на империите што му претходат во Дан.7, го наоѓаме владеењето на „ *малиот рог* “ кој требаше да се појави откако „ *десетте рогови* “ ги добија своите кралства според Дан.7:24. „ *Тијарите* “ поставени на „ *десетте рогови* “ покажуваат дека токму овој историски контекст е насочен. Овде, папскиот Рим е симболизиран со „ *седум глави* “ кои особено го карактеризираат во двојна смисла. Најбуквален е оној на „ *седум рида* “ на кои е изграден Рим според Отк.17:9. Другото, духовно, има приоритет; изразот „ *седум глави* “ го означува осветувањето на магистратурата: „ *седум* “ е бројот на осветувањето, а „ *главите* “ го означуваат судијата или старешината во Иса.9:14. Оваа супериорна управа му се припишува на папскиот Рим бидејќи има форма на независна држава, граѓанска и религиозна, чиј шеф е папата. Духот наведува: „ *и на неговите глави имиња на богохулење* “. Зборот „ *богохулење* “ е во еднина и мора да се преведеме како: „ *имиња на лаги* “, според значењето на зборот „ *хулење* “. Исус Христос ја припишува „ *лагата* “ на римскиот папски режим. Затоа, тој му ја припишува титулата „ *татко на лагата* “ со која го назначил ѓаволот, самиот сатана во Јован 8:44: „ *Ти си од својот татко ѓаволот и сакаш да ги исполнуваш желбите на својот татко. Тој беше убиец од почетокот и не стои во вистината, бидејќи во него нема вистина. Кога ќе изговори лага, тој зборува од своето срце; затоа што е лажго и таткото на лагите* “.

Стих 2: „ *Сверот што го видов беше како **леопард** ; Неговите стапала беа како на **мечка** , а неговата уста како уста на **лав** . Змејот му ја даде својата моќ, својот престол и голема власт.* »

„ *Четвртиот **свер*** “ од Дан.7:7 рече „ *страшно, страшно и извонредно силно* “ добива попрецизен опис овде. Всушност, само тој ги претставува критериумите на трите империи кои му претходеа уште од времето на Халдејската империја. Тој ја поседува агилноста на „ *леопардот* “, огромната моќ на „ *мечката* “ и суровата месојадна сила на „ *лавот* “. Во Отк.12:3, „ *змејот* “ од стих 3, каде што „ *дијадемите* “ беа на „ *седумте глави* “ го претставуваше Рим во неговата паганска империјална фаза прогонувајќи ги раните христијани. Така, како што „ *малиот рог* “ на Дан.7:8-24 го наследува оној на Дан.8:9, овде папството ја добива својата моќ од Римската империја; што историјата го потврдува со царскиот декрет

поради Јустинијан I^{во} 533 (писмено) и 538 (примена). Но, бидете внимателни! „Змејот“ исто така се однесува на „ѓаволот“ во Отк. 12:9, што значи дека папството ја добива својата моќ, „својата моќ, својот престол и својот голем авторитет“ од самиот ѓавол. Ние разбираме зошто Бог ги прави двата ентитета „татко на лагата“ во претходниот стих.

Забелешка : На воено ниво, папскиот Рим ја задржува силата и моќта на својата царска форма, бидејќи европските кралски војски му служат и ги задоволуваат неговите одлуки. Како што учи Дан.8:23 до 25, неговата сила почива на „успехот на неговите итрини“ кои се состојат од тврдењето дека го претставуваат Бога на земјата и како такви, може да го отвори или затвори пристапот до предложениот вечен живот Евангелието Христово: „На крајот од нивното владеење, кога грешниците ќе бидат изумрени, ќе се појави дрзок и вешт цар . Неговата моќ ќе се зголеми, но не со неговата сопствена сила ; ќе направи неверојатен пустош, ќе успее во своите потфати , ќе ги уништи моќните и луѓето на светиите. Поради неговиот просперитет и успехот на неговите трикови , тој ќе има ароганција во своето срце, ќе уништи многу луѓе кои живееле мирно и ќе се крене против шефот на владетелите; но ќе се скрши, без напор на ниедна рака. »

На крајот на 1260-тите, атеизмот на Француската револуција стави крај на својата деспотска моќ воспоставена од 538 година .

Стих 3: „И видов една од неговите глави како повредена до смрт; но смртната рана му била санирана. И цела земја беше во стравопочит зад свертот. »

Никогаш не се покајал во целата своја историја, папскиот судија ќе мора да се откаже од својата прогонувачка моќ преку ограничување. Ова ќе се постигне од 1792 година кога монархијата, нејзината вооружена поддршка, ќе биде соборена и обезглавена од францускиот атеизам. Како што е најавено во Отк.2:22, оваа атеистичка „голема неволја“ сака да ја уништи римската религиозна моќ на „жената Језавела“ и нејзина цел се „оние кои вршат прељуба со неа“; монарси, монархисти и католички свештеници. Вака мора да била „како ранета до смрт“. Но, од опортunistички причини, императорот Наполеон I^{повторно} го воспоставил во 1801 година во името на неговиот Конкордат. Таа никогаш повеќе нема директно да прогонува. Но, неговата заводлива моќ ќе продолжи за мноштво католички верници кои сите ќе веруваат во неговите лаги и претензии до враќањето во слава на Исус Христос: „И целата земја беше во восхит зад свертот“. „Целата земја го следеше свертот“, а овој збор земја, во двојна смисла, се однесува на планетата, но и на реформираната протестантска вера која потекнува од неа. Вселенскиот сојуз (= земски, на грчки) направен оттогаш ја потврдува оваа објава. Ако Духот сакаше да ја изрази оваа порака на јасен јазик, ќе прочитаваме: „Целата протестантска религија ја следеше нетолерантна католичка религија“. Оваа изјава ќе биде потврдена со проучувањето на вториот „сверт“ кој овојпат „излегува од земјата“ во стих 11 од ова поглавје 13.

Стих 4: „ И му се поклонија на змејот, зашто му даде власт на сверот; Му се поклонија на сверот, велејќи: Кој е како сверот и кој може да се бори против него? »

Означувајќи го и царскиот Рим, но и сатаната, според Отк. 12:9, змејот, значи и самиот *ѓавол*, го *обожават* оние кои го почитуваат папскиот режим; ова како резултат и во потполно незнаење, бидејќи токму тој „ја даде својата моќ на сверот“. Така, папскиот „успех на потфатот“ проречен во Дан.8:24 е потврден од историјата. Таа владее над кралевите со нејзината религиозна моќ, на апсолутен начин, долго време неоспорен. Таа доделува земји и ги почестува со титули оние што и служат за да ги награди, како што можеме да прочитае во Дан.11:39: „ Со туѓиот бог ќе дејствува против утврдените места; и ќе ги исполни со чест оние што Го препознаваат, ќе ги постави за владетели над мнозина, ќе им подели земја како награда “. Работата беше постигната буквално на добро познат начин кога папата Александар VI Борџија (озлогласениот атентатор) ја подели земјата во 1494 година и ја додели на Португалија, источната напредна точка на Бразил и Индија, и на Шпанија, сите останати новооткриени земјиште. Духот инсистира. Избраникот на Исус Христос мора да биде целосно убеден дека католичката вера е ѓаволска и дека сите нејзини агресивни или хуманистички дејствија се насочени од сатаната, противникот на Бога и избраните. Овој акцент е оправдан бидејќи тој пророкува во Дан.8:25, „ успехот на неговите потфати и успехот на неговите лукавства “. Нејзиниот религиозен авторитет признаен од кралевите, моќните и христијанските народи во Европа ѝ дава престиж заснован на доверба, па затоа во реалноста исклучително кривка. Но, кога Бог и *ѓаволот* ќе се здружат за казнена акција, толпата, човечките маси послушно го следат лажниот пат трасиран и пред сè, наметнат. На земјата, моќта бара моќ, бидејќи луѓето сакаат да се чувствуваат моќни, а во овој домен, папскиот режим, кој тврди дека го претставува Бог, е мајстор на жанрот. Како и во Отк.6, темата поставува прашање: „ Кој е како сверот и кој може да се бори против него?“ “. Поглавјата 11 и 12 го дадоа одговорот: Бог во Христа, кој во 1793 година ќе го поттикне францускиот револуционерен атеизам кој ќе го проголта во крвопролевање. Но, сè до појавата на овој „ одмазнички меч “ (улогата што му се припишува на 4-та ^{казна} во 3. Мојсеева 26:25), вооружените протестанти веќе се бореа против него, без сепак да можат да го победат. Мажи, протестанти, Французи и Германци и Англиканци, сите цврсти како неа, ќе се борат против неа од 16 ^{век}, враќајќи ѝ на смртните удари, бидејќи нивната вера е пред сè, политичка.

Стих 5: „ И му беше дадена уста што зборува арогантни зборови и хули; и му беше дадена власт да дејствува четириесет и два месеци. »

Овие зборови се идентични со оние што ги читаме во Дан.7:8 кои се однесуваат на римскиот папски „мал рог“ кој се издига по „ десетте рогови “ на европските кралства. Овде ја наоѓаме неговата „ ароганција “, но тука Духот додава „ богохулства “ или лажни претензии и религиозни лаги врз кои е изграден „ неговиот успех “. Бог го потврдува неговото владеење од „ 1260 “ вистинските години претставени во библиската пророчка форма

„четириесет и два месеци“, според кодот „ден за една година“ од Езе.4:5-6.

Стих 6: „И ја отвори устата за да **искажува хули на Бога**, да го хули Неговото име, Неговиот скинија и оние што живеат на небото. »

Тука морам да привлечам внимание на заедничкото значење што човештвото му го дава на зборот „хулење“ или навреда. Оваа концепција е погрешна затоа што, означувајќи ги лагите, „хуловите“ воопшто немаат изглед на навреда, а што се однесува до оние што Бог му ги припишува на папскиот Рим, тие имаат, напротив, изглед на лажна и измамничка светост.

Папската уста „**изрече богохулење против Бога**“; што го потврдува неговиот идентитет во Дан.11:36 каде што читаме: „Царот ќе прави што сака; ќе се воздигне себеси, ќе се фали над сите богови **и ќе каже неверојатни работи против Богот на боговите**; ќе напредува додека не се заврши гневот, зашто ќе се оствари она што е определено. » Духот му припишува на папскиот режим лаги, или „богохулства“, кои ги карактеризираат сите негови религиозни доктрини; „Против Бога, да се хули на неговото име“, таа напразно го зема Божјето име, го искривува неговиот карактер, припишувајќи му ги неговите убиствени ѓаволски постапки; „неговиот скинија“, односно неговото духовно светилиште кое е неговото собрание, неговиот избраник; „и оние што живеат на небото“, затоа што го претставува рајот и неговите жители на својот измамен начин, евоцирајќи во своите догми, небесните пеколи, наследство на Грците кои ги сместиле под земјата, рајот и чистилиштето. „Жителите на небото“, чисти и свети, страдаат и се огорчени од фактот што неправедно им се припишува моделот на злоба и суровост инспириран кај луѓето од земниот демонски табор.

Стих 7: „И му беше дадено да војува против светиите и да ги победи. И му беше дадена власт над секое племе, народ, јазик и народ. »

Овој стих ја потврдува пораката од Дан.7:21: „Го видов овој рог како војува против светците и ги надвладува“. Европското и глобалното христијанство е навистина цел, бидејќи римокатоличката вера им била наметната на сите европски народи составени, всушност, од „племиња, народи, јазици и нации“ кои биле цивилно независни. Нејзината „власт над секое племе, народ, јазик и нација“ го потврдува нејзиниот лик како „проститутката Големиот Вавилон“, од Отк. 17:1 која ја прикажува „седи на многу води“; „Водите“ кои симболизираат „народи, мноштво, народи и јазици“ според Отк.17:15. Можеме со интерес да го забележиме отсуството на зборот „племе“ во ова поглавје 17. Причината е конечниот контекст на целната ера која се однесува на Европа и западното христијанство во која племенската форма беше заменета со различните национални форми.

Од друга страна, во контекст на почетокот на воспоставувањето на папскиот режим, европските популации во суштина беа организирани во „племиња“ како Римската Галија, разединети и споделени со различни „јазици“ и дијалекти. Хронолошки, Европа беше населена со „племиња“, потоа со „народи“ подложени на кралеви, и на крајот, со 18^{век}, со републикански „нации“, како што се Соединетите држави од Северна

Америка, кои го сочинуваат нејзиниот важен раст. Уставот на „народите“ се должи на потчинување на римскиот папски режим, затоа што тој го признава и воспоставува авторитетот на кралевите на христијанска Европа, уште од Клодовик 1-виот ^{крал} на Франките.

Стих 8: „И ќе Му се поклонуваат сите што живеат на земјата, чие име не е запишано од основањето на светот во книгата на животот на закланото Јагне“. »

Во последното време, каде што симболот „земја“ ја означува протестантската вера, оваа порака добива прецизно значење: сите протестанти ќе ја обожаваат католичката вера; сите, освен избраните на кои Духот суптилно им ја дава оваа дефиниција: „оние чие име ~~не е запишано~~ од основањето на светот во книгата на животот на закланото Јагне. » И овде ве потсетувам, неговите избрани претставници се „граѓаните на небесното царство“ наспроти бунтовниците кои се „жителите на земјата“. Фактите сведочат за вистинитоста на оваа пророчка објава формулирана од Божјиот Дух. Бидејќи од почетокот на реформацијата, освен случајот со Пјер Валдо во 1170 година, протестантите ја обожаваа католичката вера со тоа што ја почитуваа нејзината „недела“ наследена од паганскиот император Константин 1 ^{од} 7 март 321 година. Ова обвинување ја подготвува темата на вториот „свер“ претставен во стих 11.

Стих 9: „Ако некој има уши, нека чуе!“ »

Оној што има „уво“ на расудување отворено од Бога, ќе ја разбере пораката предложена од Духот.

Објавување на казната извршена со одмазднички меч на францускиот национален атеизам

Стих 10: „Ако некој одведе во заробеништво, ќе оди во заробеништво; ако некој убива со меч, мора да биде убиен со меч. Ова е истрајноста и верата на светителите. »

Исус Христос потсетува на мирољубивата послушност што ја бара од своите избраници во секое време. Како и првите маченици, избраните функционери на суровото папско владеење мора да ја прифатат судбината што Бог им ја подготвил. Но, тој објавува каква ќе биде неговата правда која ќе ги казни во догледно време, религиозните престапи на кралевите и папите, како и нивните свештенства. Откако ги „водеа“ избраните функционери во заробеништво, тие самите ќе одат во затворите на француските револуционери. И откако ги „убија со меч“ избраните што ги сакаше Исус, тие самите ќе бидат убиени од одмаздничкиот „меч“ Божји чија улога ќе ја исполни гилотина на истите француски револуционери. Токму преку Француската револуција Бог ќе одговори на желбата за **одмазда** изразена со крвта на мачениците во Отк. 6:10: „Тие извикаа со силен глас, велејќи: Колку долго, свети и вистински учителу, задоцни да судиме и да се одмаздиме **за** нашата крв на оние што живеат на земјата?“. И револуционерната гилотина ќе ги „погоди со смрт“ католичките деца“ на монархијата и папското римско свештенство како што е објавено во Отк.2:22. Но, меѓу неговите жртви ќе најдеме и лицемерни протестанти кои

ја помешаа верата со граѓанското политичко мислење и ги бранеа со „меч во рака“, нивните лични мислења и нивното религиозно и материјално наследство. Ваквото однесување беше на Џон Калвин и на неговите зловни и кржави соработници во Женева. Евоцирајќи ги дејствата извршени во 1793 и 1794 година, пророштвото нè доведува во контекст на долгиот религиозен мир воспоставен за „150“ години пророкуван од пророчките „пет месеци“ од Отк.9:5-10. Но, по 1994 година, крајот на овој период, од 1995 година, повторно беше воспоставено правото на „убивање“ од религиозни причини. Потенцијалниот непријател тогаш јасно станува исламската религија до нејзиното воинствено продолжување кое ќе доведе до „Трета светска војна“ помеѓу 2021 и 2029 година. Непосредно пред враќањето на Христос што се очекува за пролетта 2030 година, ќе се појави вториот „свер“. во ова поглавје 13.

Вториот свер: кој се крева од земјата

Последниот штанд на змејот-јагне

Стих 11: „Тогаш видов друг свер како излегува од земјата, кој имаше два рога како на јагне, и кој зборуваше како змеј.“»

Клучот за идентификување на зборот „земја“ се наоѓа во 1. Мојсеева 1:9-10: „Бог рече: Водите што се под небото нека се соберат на едно место и нека се појави суво. И така беше. Бог сувата земја ја нарече земја, а масата вода ја нарече море. Бог виде дека е добро.“»

Така, како што сувата „земја“ излезе од „морето“ на вториот ден од земното создавање, така и овој втор „свер“ излезе од првиот. Овој прв „свер“ што ја означува католичката религија, вториот, кој излегува од неа, се однесува на протестантската религија, односно на реформираната црква. Меѓутоа, ова изненадувачко откровение повеќе не треба да не изненадува, бидејќи студиите од претходните поглавја ни го открија, на комплементарен начин, духовниот статус што Бог и го дава во својот божествен суд на оваа протестантска религија која, по периодот наречен „Тијатира“, не се согласи да ја заврши преземената реформа. Сепак, ова завршување се бараше со декретот на Дан.8:14, на кој таа ја должи Божјата порака од Отк.3:1: „Се вели дека си жив; а ти си мртов.“ Оваа духовна смрт ја фрла во рацете на ѓаволот кој со негово вдахновение ја подготвува за неговата „битка на Армагедон“, од Отк. 16:16, од последниот час на земниот грев. Токму во часот на овој последен тест на верата, проречена во пораката упатена до нејзините адвентисти слуги во тоа време во *Филаделфија*, таа ќе преземе нетолерантни иницијативи кои ќе ја направат „сверот што изгрева од земјата“. Таа има „два рога“ кои ќе ги оправда и идентификува следниот стих 12. Зашто обединети во вселенскиот сојуз, протестантската и католичката религија се обединети во нивната борба против денот на одмор, осветен од Бога во автентичниот седми ден од седмицата; саботата или саботата на Евреите, но исто така и на Адам, Ное, Мојсеј и Исус Христос кои не ја преиспитуваа за време на неговата служба и неговото учење на земјата, бидејќи обвиненијата за прекршување на саботата, изнесени против Исус од бунтовните Евреи, беа неосновани и неоправдано. Со намерно

правеење чуда во сабота, неговата мотивација била да го рedefинира вистинскиот Божји концепт за одмор во сабота. Овие две религии, кои тврдат дека спасението го добило „јагнето кое ги зема гревовите на светот“, добро заслужуваат, според нивните описни критериуми, ликот на „јагне што зборува како змеј“. Бидејќи заговарањето на нетрпеливост кон набљудувачите на саботата кои ќе одат дотаму што ќе ги осудат на смрт, тоа е навистина отворена војна, стратегијата на „змејот“, која повторно се појавува.

Стих 12: „Таа ја вршеше сета власт на првиот свер во негово присуство и ја натера земјата и нејзините жители да му се поклонуваат на првиот свер, чија смртна рана беше исцелена.“

Сведоци сме на еден вид штафета, католичката вера повеќе не доминира, туку нејзиниот поранешен авторитет е даден на протестантската религија. Ова, затоа што оваа протестантска религија е официјално онаа на најмоќната земја на земјата: Соединетите држави на Северна Америка или САД. од 1995 година. Новите „Вабел“ на земјата се принудени на религиозно мешање бидејќи се изградени со пречек на имигранти од различни религиозни конфесии. Ако луѓето ги сметаат овие работи за нормални, поради нивните површни умови и нивната религиозна незаинтересираност, од своја страна, творецот Бог, кој не се менува, не се премислува ниту, и тој ја казнува оваа непослушност која ги игнорира неговите историски лекции сведочени во Библијата. . Одбранувајќи ја за возврат, римската недела на првиот ден, денот на одмор што го воспоставил Константин I вториот протестантски „свер“ го направил првиот католички свер кој го признал како официјален религиозен статус и му го дал своето име. недела“ погрешно. Духот нè потсетува дека овој најнов сојуз меѓу протестантите и католиците беше овозможен затоа што „смртната рана“ нанесена од „сверот што се искачува од бездната“ беше „исцелена“. Тој го повикува назад бидејќи вториот свер нема да ја има оваа шанса да се излечи. Ќе биде уништено со славното доаѓање на Исус Христос.

Стих 13: „Таа правеше големи чуда, па дури и слезе оган од небото на земјата пред очите на луѓето.“

Од нејзината победа против Јапонија во 1945 година, протестантска Америка стана првата нуклеарна сила на земјата. Неговата многу висока технологија постојано се имитира, но никогаш не се изедначува; секогаш е чекор напред од своите конкуренти или противници. Овој примат ќе биде потврден во контекст на „Третата светска војна“ каде што според Дан.11:44 ќе го уништи својот непријател Русија, земја на „северниот крал“ во ова пророштво. Неговиот престиж тогаш ќе биде огромен, а преживеаните од конфликтот, запрепастени и восхитени, ќе му ги доверат своите животи и ќе го препознаат неговиот авторитет над целиот човечки живот. „Огнот од небото“ му припаѓаше само на Бога, но од 1945 година Америка го поседува и контролира. Таа му ја должи својата победа и сиот нејзин сегашен престиж кој дополнително ќе расте со нејзината победа во претстојната нуклеарна војна.

Стих 14: „ *И ги измами оние што живеат на земјата со знаците што ѝ беа дадени да ги прави пред сверот, велејќи им на жителите на земјата да му направат лик на сверот што има рана од меч. и кој живеел.* »

Техничките „ чудо “ изведени се безброј. „ Жителите на земјата “ станаа зависни од сите нејзини изуми кои ги апсорбираат нивните животи и мисли. Сè додека Америка не бара од нив да се лишат од овие гаџети што ги окупираат нивните души, како наркомани, „ луѓето на земјата “ се подготвени да ја озаконат верската нетолеранција кон „многу мала група“, „ *остатокот од жената* “ од Отк.12:17. „... *правење слика на сверот* “ вклучува копирање на дејствата на католичката религија и нивно репродуцирање под протестантска власт. Ова враќање на суровоста на умот ќе се заснова на две дејства. „ *Преживеаните* “ ќе преживеат ужасни дејствија на војна, и Бог постојано и постепено ќе ги удира со „ *седумте последни неволји на неговиот гнев* “, опишани во Отк.16.

Неделниот декрет за смрт

Стих 15: „ *И му беше дадено да го оживее ликот на сверот, да зборува ликот на сверот, и да бидат убиени сите што не сакаат да се поклонат на ликот на сверот.* »

Планот на гаволот, инспириран од Бога, ќе се обликува и ќе се оствари. Духот ја открива формата на екстремната мерка што ќе се преземе во шестата од „седумте последни неволји“. Со официјален декрет прифатен од сите преживеани бунтовници на земјата, ќе биде одлучено дека на датум помеѓу рана пролет и 3 април 2030 година, ќе бидат убиени и последните преостанати адвентисти кои ја држат саботата од седмиот ден. Логично, овој датум ја означува годината на враќање во слава на Исус Христос. Пролетта оваа 2030 година е нужно моментот кога тој интервенира за да го спречи извршувањето на катастрофалниот проект на бунтовниците против неговите избраници кои доаѓа да ги спаси со „ *скратување на деновите* “ на нивната „ *голема неволја* “ (Мат.24: 22).

Стих 16: „ *И ги натера сите, и мали и големи, богати и сиромашни, слободни и робови, да добијат белег на десната рака или на челото .*

Усоената мерка ги дели преживеаните од ерата во два табора. Денот на бунтовниците се идентификува со „ *ознака* “ на човечки авторитет што ја означува католичката „недела“, античкиот „ден на непобеденото сонце“ наметнат од еден од неговите обожаватели, римскиот император Константин I ' од 7 март 321 година. „ *Ознаката* “ се добива „ *на раката* “, затоа што претставува човечко „дело“ што Исус го суди и осудува. Се прима и „ *на чело* “ што ја симболизира личната волја на секое човечко суштество чија одговорност е на тој начин целосно ангажирана под праведниот суд на творецот Бог. За да се потврди од Библијата оваа интерпретација на симболиката на „ *раката* “ и „ *челото* “, постои овој стих од 5. Мој. 6:8, каде што Бог вели за своите заповеди: „ *Сврзете ги како знак на вашите раце. , и тие ќе бидат како фронтови меѓу твоите очи.* »

Претходни репресалии

Стих 17: *“ и дека никој не може да купува или продава без да го има жигот, името на сверот или бројот на неговото име. »*

Зад овој збор „личност“ се крие таборот на адвентистичките светци кои останале верни на саботата осветена од Бога. Бидејќи одбивајќи да го почитуваат „знакот“, во недела, остатокот од првиот пагански ден, тие се ставаат настрана. Првично, тие беа жртви на „бојкот“ добро познат во американските мерки против противниците кои им даваа отпор. За да се има право на трговија, мора да се почитува „знакот“, во недела, што се однесува на протестантите, „името на сверот“, „викарот на Божјиот син“, што се однесува на католиците или „бројот на неговиот име“, или бројот 666.

Стих 18: *„ Ова е мудрост. Кој има разбирање нека го пресмета бројот на сверот. Зашто тоа е број на човек, а неговиот број е шестотини шеесет и шест. »*

Човечката мудрост не е доволна за да се разбере пораката на Божјиот Дух. Таа нужно мора да биде наследена од него, како случајот на Соломон, чија мудрост ја надмина мудроста на сите луѓе и го направи неговиот углед низ целата позната земја. Пред усвојувањето на арапските бројки, кај Евреите, Грците и Римјаните, буквите од нивната азбука имале и вредност на шифри, така што додавањето на вредностите на буквите што го сочинуваат зборот го одредува неговиот број. Го добиваме со „пресметка“ како што наведува стихот. „... бројот на неговото име“ е „666“, односно бројот добиен со додавање на нумеричката вредност на римските букви содржани во неговото латинско име „VICARIVS FILII DEI“; нешто што е докажано во студијата на поглавје 10. Ова име само по себе ја сочинува најголемата „богохулење“ или „лага“ од неговите тврдења, бидејќи Исус во никој случај не си дал „замена“, што значи зборот „викар“.

Откровение 14 : Времето на адвентизмот од седмиот ден

Пораките на трите ангели – жетвата – гроздоберот

Ова е поглавје кое го таргетира времето помеѓу 1843 и 2030 година.

Во 1843 година, посебната употреба на пророштвото на Дан.8:14 ги навело „адвентистите“ да го чекаат враќањето на Исус Христос утврдено за пролетта на тој датум. Тоа е почеток на низа тестови на верата каде интересот за духот на пророштвото, имено, „*сведочењето на Исус*“ според Отк. 19:10, ќе се покаже поединечно од христијаните кои тврдат дека се за спасението на Исус Христос под повеќе религиозни етикети. Демонстрираните „дела“ сами го дозволуваат изборот или не. Овие дела може да се сумираат во два можни избори: прифаќање или одбивање на добиената светлина и нејзините божествени барања.

Во 1844 година, по новото очекување поставено за есента 1844 година, Исус ќе ги води своите избрани избраници кон мисијата за завршување на работата на реформацијата која започнува со обновување на практиката на саботата посветена од Бога од создавањето на светот . Ова е најважната тема за „*светоста*“ која е „*оправдана*“ од 1844 година, кога на неговите слуги им беше доставено вниманието на овој престап. Овој превод на Дан.8:14, преведен до мојата служба како: „*две илјади и триста вечерни утро и светилиштето ќе се исчисти*“, е автентично, во согласност со оригиналниот хебрејски текст: „*две илјади и триста вечерни утро и светоста ќе биде оправдана* . Секој може да открие дека престапот на божествената сабота од 321 година е проследен со многу други напуштања на доктринарните вистини утврдени од Бога во времето на апостолите. По 1260 години лажење, деструктивни наследници на верата, папата остави во протестантската доктрина многу лаги неподносливи за Богот на вистината. Затоа, во ова поглавје 14, Духот презентира три главни теми кои се, последователно: адвентистичката мисија или порака на „*трите ангели*“; „*жетвата*“ на крајот на светот, сортирањето и занесот на избраните; „*Гроздоберот*“ на грозјето на гневот, последната казна на лажните овчари, лажните религиозни учители на христијанството.

Научен од 1844 година за заштита на избраните од божествениот гнев, последниот тест е резервиран за крајниот крај на времето дадено на човештвото да се постави меѓу откриената божествена волја и бунтовното човечко барање паднато во најтотално отпадништво. Но, направениот избор

има последици за сите оние кои умреле од 1844 година. Само просветените и верните избраници „*умираат во Господа*“ според учењето од стих 13 каде што се прогласени за „*блажени*“, односно корисници на благодатта на Христос, со сиот негов благослов веќе потврден во пораката упатена до ангелот од „*Филадельфија*“ која ги засега, затоа што не е доволно да се биде крстен „адвентист“ за да се смета, од Бога, за избран.

Доколку остануваат да се откријат деталите за напуштањата, од друга страна, суштинските точки се подвлечени и сумирани од Духот во форма на „*пораките на трите ангели*“ од стиховите 7 до 11. Овие пораки следат една по друга во сукцесија на последици.

Се секавам овде, по белешката на корицата на страница 2 од ова дело, овие три пораки нагласуваат три пораки веќе откриени во симболични слики во книгата на Даниел во Дан.7 и 8. Нивниот потсетник, во ова поглавје 14 од Откровението, ја подвлекува и потврдува екстремната важност што им ја дава Бог.

Откупените адвентисти победија

Стих 1: „*Погледнав, и ете, Јагнето стоеше на гората Сион, и со него сто четириесет и четири илјади [луѓе], на кои на челата им беше напишано неговото име и името на неговиот Татко.*»

„*Граната Сион*“ се однесува на местото во Израел каде што бил изграден Ерусалим. Ја симболизира надежта за спасение и обликот што ќе го добие ова спасение на крајот од испитите на земната и небесната вера. Овој проект ќе биде целосно реализиран при обновувањето на сите нешта, во врска со *земјата и небото* според Отк.21:1. „*144.000 [луѓе]*“ ги симболизираат избраните Христови избрани помеѓу 1843 и 2030 година, имено адвентистичките христијани тестирани, докажани и одобрени од Исус Христос чиј суд се применува колективно и индивидуално. Колективното расудување ја суди институцијата, а индивидуалното расудување се однесува на секое суштество. „*144.000 [луѓе]*“ ги претставуваат избраните избрани од Исус Христос меѓу следбениците на адвентистичката вера. Овој број е строго симболичен и вистинскиот број на избраните е тајна позната и чувана од Бога. Причината за нивниот избор можеме да ја разбереме од дефиницијата на предложената слика. „*На нивните чела*“, симболот на нивната волја и нивните мисли, се испишани „*името на јагнето*“, Исус и „*на неговиот Татко*“, Бог откриен во стариот сојуз. Тоа значи дека тие го нашле и го репродуцирале образот Божји што творецот Бог му го дал на првиот човек пред гревот, кога го формирал и му дал живот; и оваа слика е онаа на неговиот лик. Тие го сочинуваат плодот што Бог сакал да го добие со тоа што во Исус Христос ги откупил гревовите на неговите единствени верни избраници. Изгледа дека на челото на избраните избраници, или во нивниот дух, се наоѓа нивната мисла и нивната волја, печатот на Бог од Отк.7:3 или, саботата на четвртата заповед од Декалогот и нераскинливиот карактер на јагнето Исус Христос и она на неговото откровение во стариот завет како Татко, Бог Творец. Така, вистинската христијанска вера не се спротивставува на религиозните норми поврзани со Синот и Отецот, како

што тврдат следбениците на римската недела, ако не со зборови, барем на дело.

Стих 2: „ *И чув глас од небото, како звук на многу води, како звук на голем гром; и гласот што го слушнав беше како гласот на харфистите кои свират на своите харфи.* »

Контрадикторните ликови спомнати во овој стих во реалноста се комплементарни. „ *Големите води* “ симболизираат мноштво живи суштества кои кога се изразуваат добиваат изглед на „ *голем гром* “. Напротив, преку ликот на „ *харфата* “, Бог ја открива совршената хармонија што ги обединува неговите победнички суштества.

Стих 3: „ *И пееја нова песна пред престолот, пред четирите живи суштества и пред старешините. И никој не можеше да ја научи песната, освен сто четириесет и четири илјади, кои беа откупени од земјата.* »

Бог овде го потврдува и подвлекува високото осветување на „адвентистичката“ вера воспоставена од 1843-44 година. Нејзините избрани претставници се разликуваат од другите симболизирани групи; „ *престолот, четирите живи суштества и старешините* “; вториот означувајќи ги сите откупени од искуството што живеело на земјата. Но, божественото Откровение наречено Откровение ги таргетира само две илјади години христијанска вера што декретот од Дан.8:14 ги дели во две последователни фази. До 1843-1844 година, избраните биле симболизирани со 12 „ *старешини* “ од „ 24 “ цитирани во Отк.4:4. Другите 12 „ *старешини* “ се адвентистите „ *12 племиња* “ „ *запечатени* “ во Отк.7:3-8 од 1843-44 година.

Стих 4: „ *Тоа се оние кои не се извалкаа со жени, зашто се девиици; го следат јагнето каде и да оди. Тие беа откупени меѓу луѓето, како први за Бога и за Јагнето;* »

Зборовите од овој стих важат само во духовна смисла; зборот „ *жени* “ што ги означува христијанските цркви кои паднале во отпадништво од нивното потекло, како што е римокатоличката вера, или од 1843-44 година, за протестантската вера и од 1994 година, за институционалната адвентистичка вера. Споменатата „ *нечистотија* “ е насочена кон гревот што произлегува од престапот на божествениот закон и чија „ *плата е смрт* “, според Рим.6:23. За да ги спаси од практикувањето на гревот, Исус Христос го освети, освен симболичните „ *144.000 [луѓе]* “. Нивната „ *невиност* “ е исто така духовна и ги означува како „чисти“ суштества чијашто правда е побелена со крвта што ја пролеа Исус Христос во нивно име. Наследниците на гревот и неговото осквернување, како и сите потомци на Адам и Ева, нивната вера препознаена од Исус Христос совршено ги „прочистила“. Но, за оваа вера да биде ефективно препознаена од Исус Христос, ова прочистување мора да биде реално и конкретизирано во нивните „ дела “. Според тоа, ова подразбира напуштање на гревовите наследени од лажните христијански или еврејски или, пошироко, монотеистичките религии. И во своето пророчко откровение, Бог особено го насочува неуспехот да го почитува временскиот редослед што го воспоставил од првата недела од неговото создавање на Земјата и нејзиниот небесен систем.

Зад сликата на „*пеење нова песна*“ се крие специфично искуство што го доживеале само „*144.000 [луѓе]*“ запечатени. По „*песната на Мојсеј*“ која го прослави славното излегување од Египет, симбол на гревот, „*песната*“ на избраните „*144.000*“ го слави нивното ослободување од гревот затоа што тие ја послушаа декретот на Дан.8:14 и соработуваа во нивните осветување посакувано, па дури и барано, од Бога од 1843-1844 година. На овој датум, една небесна визија потсети на очистувањето на гревовите извршено на крстот на Голгота со смртта на Исус Христос. Оваа порака беше и укор и учење што Бог му го претстави на еден тип протестантски верник кој беше наследник на римската недела и некои негови други лажни гревови. Во типологијата на хебрејските обреди, ова „*прочистување на гревовите*“ беше религиозен фестивал на есен, за време на кој крвта на убиената коза се носеше на најсветото место на милосрдие то поставено на ова недостапно место и забрането за остатокот од годишно време. Крвта на оваа коза, симболична слика на гревот, ја пророкуваше крвта на Исус Христос, кој и самиот стана носител на гревовите на своите избраници, за да им ја поништи казната што ја заслужуваат наместо нив; Самиот Исус бил направен грев. Во оваа церемонија, козата го претставува гревот, а не Христос кој го носи. Токму ова физичко движење на првосвештеникот од одобреното свето место до забранетото најсвето место за остатокот од годината го алудира овој стих кога вели: „*Го следат јагнето каде и да оди*“. Потсетувајќи се на оваа сцена во визијата од 23 октомври 1844 година, Христовиот Дух ги потсетил своите избрани несвесни наследници на доктриналните неистини, на забраната за грев. Така, од 1844 година, практикуваниот грев од доброволно потекло, како што е случајот со римската недела, го прави невозможен односот со Бога, а напуштениот грев дозволува проширување на овој однос што го води избраниот засегнат до полнотата на неговото осветување преку примање, разбирање и ставање во дело на откриената божествена вистина.

Бидејќи се сметаат за „*првини за Бога и за Јагнето*“, тие го сочинуваат најдоброто што Бог го нашол во изборот на земните избраници. Во хебрејските обреди, „*првите плодови*“ биле прогласени за „*свети*“. Приносите од овие први плодови од животинско или растително потекло биле резервирани за Бога со цел да му оддадат почит и да ја одбележат човечката благодарност кон неговата добрина и неговата дарежливост. Друга причина, всушност, за „*светите први плодови*“, е нивното примање на божествената светлина што им е откриена во целост затоа што живеат во времето на крајот каде што откриената светлина го достигнува својот апогеј, својот духовен зенит.

Стих 5: „*и не се најде лага во нивната уста, зашто тие се непорочни.*»

Вистински избраниот, родениот од вистината со новото раѓање, може само да ја мрази „лагата“ во која не наоѓа задоволство. Лажењето е одвратно затоа што носи само штетни последици и прави добри луѓе да страдаат. Оној што верува во „*лагата*“, тогаш ја доживува болката на разочарувањето, горчината на измамениот. Никој избран од Христос не

може да ужива во заведувањето и залажувањето на своите ближни. Од друга страна, вистината смирува, позитивно гради односи со вистинските браќа, но пред сè пред се, со Богот Творец и откупител на нашето спасение, кој го тврди и го возвишува своето име како „*Бог на вистината*“. Така, не практикувајќи повеќе доктринален грев, со послушност на откриената вистина, избраните се оценуваат како „*неосудливи*“ од самиот Бог на вистината.

Порака од првиот ангел

Стих 6: „*Видов друг ангел како лета низ средината на небото, имајќи вечно Евангелие, за да им го проповеда на жителите на земјата, на секој народ, на секое племе, на секој јазик и на секој народ.*»

„Друг ангел“ или друг гласник објавува целосна божествена светлина симболизирана со „*средината на небото*“ или зенитот на сонцето. Оваа светлина е поврзана со „*Евангелието*“ или „*добрата вест*“ за спасението донесено од Исус Христос. Се нарекува „*вечен*“ затоа што неговата порака е автентична и не се менува со текот на времето. На овој начин, Бог го потврдува како доследен на она што им било поучено на апостолите на Исус Христос. Ова враќање на вистината дојде од 1843 година по бројните искривувања наследени од римокатоличката вера. Објавата е универзална во аналогича на пораката претставена во Даниел 12:12 која го открива божествениот благослов на адвентистичкото дело. „*Вечното евангелие*“ овде се споменува под аспект на вистинскиот плод на верата, следејќи го божественото барање откриено со декретот од Даниел 8:14. Интересот за пророчкиот збор е легитимен плод на нормата на „*вечното евангелие*“.

Стих 7: „*Тој рече со силен глас: Бојте се од Бога и пофалете Му, зашто дојде часот на Неговиот суд; и поклонете се на Оној, Кој ги создаде небото и земјата, и морето и изворите на водите.*»

Во стих 7, првиот ангел го осудува престапот на саботата што ја прославува, во божествениот декалог, славата на Творецот Бог. Така, тој побарал негово обновување од октомври 1844 година, но ги обвини протестантите за неговиот престап од пролетта 1843 година.

Порака од вториот ангел

Стих 8: „*И следеше друг, втор ангел, кој рече: Падна Големииот Вавилон, ги напи сите народи со виното на гневот на својот блуд.*»

Во стих 8, вториот ангел ја открива огромната вина на Римската папска католичка црква која ги заведувала и измамила луѓето со тоа што го преименувала паганскиот „ден на сонцето“ на Константин I ^{по} „ден Господов“ превод на монтажата на латински е потеклото на неговата „недела“: *dies dominica*. Повторен двапати, изразот „*Големииот Вавилон падна, падна*“, потврдува дека за неа и за оние што ја наследуваат, времето на божественото трпение дефинитивно заврши. Поединечно, преобраќањето останува возможно, но само по цена на производство на плодови, или „дела“ на покајание.

Потсетување: „ *падна* “ значи: е земен и поразен од Богот на **вистината** како што градот паѓа во рацете на неговиот непријател. Тој ја подигнува и осветлува по 1843 година, помеѓу 1844 и 1873 година, за своите верни адвентисти слуги од седмиот ден, „ *мистеријата* “ што ја карактеризира во Отк.17:5. Заведувањето на неговите **лаги** ја губи својата ефикасност.

Во 8. стих, пресудата донесена во претходните пораки е потврдена, со страшно предупредување. Свесниот и **доброволен** избор на денот на одмор, воспоставен од Константин I ^{во} 321 година, од 1844 година, ги прави бунтовниците кои го оправдуваат, пасивни од божествената осуда на *маките на втората смрт* на последниот суд. За да го прикрие своето обвинение против неделата, Бог го крие под името на неславниот „ *белег* “ кој се спротивставува на неговиот сопствен божествен „ *печат* “. Овој знак на човечки авторитет, кој го доведува во прашање неговиот временски редослед, претставува огромен гнев што е достоин да биде казнет од Него. А најавената казна, всушност, ќе биде страшна: „ *ќе биде мачен со оган и сулфур* “ што ќе ги уништи бунтовниците, но само во моментот на последниот суд.

Порака од третиот ангел

Стих 9: „ *И друг, трет ангел тргна по нив, велејќи со силен глас: „Ако некој му се поклони на сверот и на неговиот лик, и прими белег на челото или на раката* “ ,

Комплементарноста и последователната природа на оваа трета порака со двете претходни е специфицирана со формулата „ *следеа* “. „ *Големиот глас* “ го потврдува високиот божествен авторитет на оној што го објавува.

Заканата е упатена до човечките бунтовници кои го поддржуваат и го одобруваат владеењето на „ *сверот што се издигнува од земјата* “ и кои го усвојуваат и почитуваат, преку нивната послушност, во недела, „ *белегот* “ на неговиот авторитет, цитиран во Отк. 13 : 16 што е, во моментов, целото христијанско население.

Директното спротивставување на оваа „ *ознака* “ со „ *печатот Божји* “, односно од неделата на првиот ден до саботата на седмиот ден, се потврдува со фактот што и двете се примаат „ *на предната страна* “, седиштето на ќе, според Отк.7:3 и 13:16. Забележете дека „ *Божјиот печат* “ од Отк.7:3 станува во Отк.14:1: „ *името на Јагнето и името на неговиот Татко* “. Приемот „ *на рака* “ е разјаснет со овие стихови од 5. Мој. 6:4 до 9:

„ *Слушај, Израел! ЈаХВЕХ, нашиот Бог, е единствениот ЈаХВЕХ . Сакај го Господа, својот Бог, со сето свое срце и со сета своја душа и со сета своја сила . И овие заповеди, што ти ги давам денес, ќе бидат во твоето срце . Ќе им ги всадите на своите деца и ќе зборувате за нив кога сте дома, кога одите на патување, кога лежите и кога станувате. Врзи ги како знак на рацете твои , и тие нека бидат како предни страни меѓу твоите очи . Напишете ги на столбовите од вашата кука и на вратите. »*

„*Раката*“ означува акција, вежбање, а „*фронто*“, волјата на мислата. Во овој стих Духот вели: „*Сакај го Господа, својот Бог, со сето свое срце, со сета своја душа и со сета своја сила*“; она што го наведува Исус во Мат.22:37 и кое тој го прикажува како „*прва и најголема заповед*“. Затоа, избраните функционери кои го носат „*Божјиот печат*“ мора да ги исполнуваат овие три критериуми: „*Сакајте го Бога со сето свое срце*“; да го почитуваме со тоа што ќе го практикуваме саботниот одмор на неговиот осветен седми ден; и имајќи го во својот ум „*името на Јагнето*“ Исус Христос и *името на неговиот Татко* „JaXBEX“. Со наведување „и името на својот Татко“, Духот ја потврдува потребата да се слушаат десетте Божји заповеди и прописите и прописите кои ја промовираат светоста на избраните во стариот завет. Дури и во негово време, апостол Јован ги потврди овие работи велејќи во 1. Јованово 5:3-4:

„*Зашто тоа е љубовта Божја, да се држат неговите заповеди. А неговите заповеди не се тежки, зашто сè што е родено од Бога го победува светот; а победата што триумфира над светот е нашата вера.*»

Стих 10: „*И тој ќе пие од виното на Божјиот гнев, излеано без мешавина во чашата на неговиот гнев, и ќе биде мачен со оган и сулфур пред светите ангели и пред Јагнето.*»

Божјиот гнев ќе биде целосно оправдан затоа што оние што го добиваат „*жигот на свертот*“ го почитуваат човечкиот грев додека ја бараат праведноста на Исус Христос. Во Отк.6:15-17, Духот ги претставил последиците од нивната конечна конфронтација со разорниот праведен гнев на Исус Христос.

Исклучително важна забелешка: За подобро да го разбереме овој божествен гнев, мора да сфатиме зошто непочитувањето на светата сабота толку многу го буди Божјиот гнев. Постојат благи гревови, но Библијата не предупредува за гревот извршен против Светиот Дух, ни кажува дека веќе нема никаква жртва за да добиеме божествено простување. Во времето на апостолите, единствениот пример што ни е даден за овој вид грев беше отфрлањето на Христос од страна на преобратен христијанин. Но, ова е само пример, бидејќи во реалноста богохулењето против Светиот Дух се состои од негирање и одбивање на сведоштво дадено од Духот Божји. За да ги убеди и поучи луѓето, Духот ги вдахнал светите списи од Библијата. Затоа, кој го оспорува сведочењето дадено од Духот во Библијата, тој веќе врши хула против Божјиот Дух. Може ли Бог подобро да ја објави својата волја отколку да ги води повиканите кон Библијата и нејзините списи? Дали може појасно да ја изрази својата волја, своите мисли и својот суверен суд? Во 16^{век}, овој презир кон Библијата против која таа водеше војна го означил дефинитивниот крај на Божјото трпение за римокатоличката религија; крајот на неговото трпение за доктрина што никогаш не ја препозна. Потоа, во 1843 година, презирот кон пророчката реч го означил крајот на примањето на протестантската вера во сите нејзини повеќекратни форми, наследници на римската недела, односно „*жигот на свертот*“. И конечно, за возврат, адвентизмот извршил богохулење против Светиот Дух со тоа што го отфрлил крајното пророчно откровение што Исус му го претстави преку својот

смирен слуга кого јас го воплотив; богохулење кое е потврдено и засилено со нивниот сојуз со неделните набљудувачи од 1995 година. Босфемјата против Духот секој пат го добива од Бог праведниот одговор што го заслужува; праведна казна за осуда на првата и „ втората смрт “ потврдена во овој стих 10.

Стих 11: „ И чадот од нивните маки се искачува во вечни векови; и немаат одмор ни ден ни ноќ, кои се поклонуваат на сверот и неговиот лик, и кој го прима жигот на неговото име. »

„ Чадот “ ќе биде само во времето на последниот суд, часот кога бунтовните паднати ќе бидат „ мачени во огнот и сулфурот “ на „огненото езеро “ од Отк. 19:20 и 20:14; ова, на крајот на седмиот милениум. Но, веќе пред овој ужасен момент, часот на славното враќање на Исус Христос ќе ја потврди нивната конечна судбина. Пораката од овој стих ја допира темата „ одмор “. Од своја страна, избраните се внимателни на времето на одмор, осветено од Бога, но паднатите, од друга страна, ја немаат истата грижа, бидејќи на божествените изјави не им ја даваат важноста и сериозноста каква што заслужуваат. Затоа, како одговор на нивниот презир, во часот на нивната конечна казна, Бог нема да им даде одмор за да им ги олесни страдањата.

Стих 12: „ Ова е истрајноста на светиите, кои ги пазат Божјите заповеди и верата Исусова. »

Зборовите „ истрајност или трпение “ ги карактеризираат вистинските светци на божествениот Месија Исус од 1843-44 година до неговото враќање во слава. Во овој стих, „ името на Отецот “ од стих 1 станува „ Божји заповеди “, а „ името на Јагнето “ се заменува со „ верата на Исус “. Се менува и редоследот на приоритетите. Во овој стих, Духот ги наведува прво „ Божјите заповеди “, и второ, „ верата на Исус “; што е историски и на ниво на вредност поредокот одобрен од Бога во неговиот проект на спасение. Стих 1 даде приоритет на „ името на Јагнето “ за да ги поврзе „ 144.000 “ избраните со христијанската вера.

Стих 13: „ И чув глас од небото како вели: Напиши: Блажени се отсега мртвите кои умираат во Господа! Да, вели Духот, за да можат да се одморат од својот труд, зашто нивните дела ги следат. »

Изразот „ отсега натаму “ заслужува детално објаснување бидејќи е толку важен. Зашто таа го таргетира датумот на пролетта 1843 година и оној на есента 1844 година во кои, соодветно, стапува на сила декретот од Даниел 8:14 и завршуваат двете адвентистички судења организирани од Вилијам Милер.

Со текот на времето, официјалниот институционален адвентизам ги изгуби од вид импликациите на оваа фраза „ сега “. Само основоположниците на адвентистичката вера ги разбрале последиците од Божјото барање за сабота од 1843 година. За да ја прифатат оваа практика од седмиот ден, тие биле наведени да сфатат дека неделата што се практикувала дотогаш била проколната од Бог. После нив, наследениот адвентизам стана традиционален и формалистички, а за огромното мнозинство приврзаници и учители, неделата и саботата беа неправедно

ставени на ниво на еднаквост. Оваа загуба на чувството за светото и за вистинска светост резултираше со незаинтересираност за пророчкиот збор и третата адвентистичка порака што ја изнесов помеѓу 1983 и 1994 година. Бидејќи овој презир се манифестира во адвентизмот во Франција, институцијата адвентистички свет влезе во сојуз со екуменскиот клан во 1995 година, за неговото најголемо проклетство. Заканата од „маки“ во стих 10 се однесува на неа, пак, со предлогот на изразот „и тој ќе тие“; од 1994 година, институционалниот адвентизам, по протестантската вера, судеше и осудува од 1843 година.

Како што сугерира овој стих, декретот од Даниел 8:14 предизвикува одвојување на протестантските христијани од 1843 година во два табора, вклучувајќи ја и адвентистичката група, корисници на блаженството изречено: „*Блажени се отсега мртвите кои умираат во Господа!*“ “. Се подразбира дека Исус објавувајќи во „Лаодикија“ дека ќе го „повраќа“, адвентистичката институција, официјален гласник на Христос во 1991 година, датумот на официјалното отфрлање на светлината, наречен „гол“, веќе не може да има корист. од ова блаженство.

Време на берба

Стих 14: „*Погледнав, и ете, имаше бел облак, а на облакот седеше еден како човечки син, со златна круна на главата, а во раката остар срп.*»

Овој опис го евоцира Исус Христос во моментот на неговото славно враќање. „Белиот облак“ се сеќава на условите на неговото заминување и неговото издигнување на небото доживеано две илјади години порано. „Белиот облак“ ја означува неговата чистота, неговата „златна круна“ ја симболизира неговата победничка вера, а „остриот срп“ го прикажува „сечечкиот збор“ на Бог од Евр.4:12, спроведен од „неговата рака“.

Стих 15: „*И друг ангел излезе од храмот, викајќи со силен глас кон Оној што седеше на облакот: „Замавнувај го српот свој и жнеј; зашто дојде часот на жетвата, зашто жетвата на земјата е зрела.*»

Под аспект на „жетвата“, како во неговата парабола, Исус потсетува дека во ова ќе дојде време дефинитивно да се оддели „житото од плевата“. Преку своето Откровение, тој нè тера да ја откриеме оваа тема која ги раздвојува двата табора: саботата на избраните и неделата на паднатите, бидејќи зад ова религиозно име се крие обожавањето и авторитетот на паганското соларно божество. И покрај еволуциите на човечкото време, Бог продолжува да гледа во него она што тој навистина е за него. Различните мислења на мажите не влијаат на неговото расудување; според својот временски редослед, првиот ден е профан, тој на никаков начин не може да прими божествена светост. Ова е поврзано исклучиво со осветениот седми ден според неговиот временски редослед врежан од почетокот на вечното копнено време; ова за времетраење од 6000 соларни години.

Стих 16: „*И кој седеше на облакот го фрли својот срп на земјата. И земјата беше собрана.*»

Духот го потврдува идното исполнување на „ жетвата на земјата “. Христос Спасителот и Одмаздникот ќе бдеат над него и ќе го постигнат во согласност со неговата најава дадена во парабола, до неговите апостоли, во Мат.13:30 до 43. „ Жетвата “ главно се однесува на занесот на небото на избраните светци кои останале верен на Бога Создател.

Време на жетва (и одмазда)

Стих 17: „ И друг ангел излезе од небесниот храм, со остар срп. »

Ако претходниот „ангел“ имал мисија поволна за избраните, напротив, овој „ друг ангел “ има казнена мисија насочена против паднатите бунтовници. Овој втор „ срп “ исто така го симболизира „ сечењето на Божјото слово “ спроведено со неговата волја, но не со неговата рака, бидејќи, за разлика од жетвата, за жетвата на грозје, изразот „ во неговата рака “ го нема. Затоа, казнената акција ќе им биде доверена на агентите кои ја извршуваат божествената волја; всушност, жртвите на неговите заведувања.

Стих 18: „ И еден друг ангел, кој имаше власт над огнот, излезе од жртвеникот и му рече со силен глас на оној што имаше остри срп, велејќи: „Скриши го својот остар срп и собери го грозјето винова лоза на земјата; зашто грозјето на земјата е зрело. »

Потоа, по занесот на избраните на небото, доаѓа моментот на „ бербата на грозје “. Во Иса.63:1 до 6, Духот го развива дејството насочено кон овој симболичен термин. Во Библијата, сокот од црвено грозје се споредува со човечка крв. Неговата употреба од страна на Исус на Светата вечера ја потврдува оваа идеја. Но, „ гроздоберот “ е поврзан со „ Гневот Божји “ и ќе ги засега оние кои недостойно работеле во маската на неговите слуги, бидејќи крвта што доброволно ја пролеал Христос не ги заслужила нивните бројни предавства. Затоа што Исус може да се чувствува предаден од оние кои го искривуваат неговиот спасувачки проект до точка на оправдување на гревот за кој го дал својот живот и претрпел страдање за да престане неговото практикување. Затоа, намерните престапници на неговиот закон мора да одговараат пред него. Во нивното слепо лудило, тие ќе одат дотаму што ќе сакаат да ги убијат своите вистински избраници, за да ја искорнат од земјата, практиката на седмиот ден сабота, осветена и барана од Бога од 1843-44 година. Избраните немаа Божјо овластување да употребуваат сила против своите верски непријатели; Бог ја резервирал оваа акција исклучиво за Себе. „ Одмаздата е моја, одмаздата е моја “, им рече тој на своите избраници и дојде време оваа одмазда да се изврши.

Во ова поглавје 14, стиховите од 17 до 20 ја поттикнуваат оваа тема на „ жетвата “. Грешното грозје е прогласено за зрело затоа што со своите дела целосно ја покажало својата вистинска природа. Нивната крв ќе тече како сок од грозје во тенцере кога ќе ги газат нозете на берачите.

Стих 19: „ А ангелот го фрли својот срп на земјата. И ја собра лозата на земјата и го фрли гроздоберот во големата лоза на гневот Божји. »

Дејството е заверено со оваа објава откриена од оваа сцена. Бог со сигурност ја пророкува казната на католичката и протестантската ароганција. Тие ќе ги претрпат последиците од Божјиот гнев, што е илустрирано со тавата во која жетвата грозје се дроби со нозете на дробилките.

20. стих: „ *И гризницата беше изгазена надвор од градот; и крв излегуваше од тавата, дури до уздите на коњите, на растојание од илјада и шестотини стадиуми.* »

Иса.63:3 прецизира: „ *Бев сам да газам по виното; ниту еден човек не беше со мене...* “. Гроздоберот ја исполнува казната на Големиот град Вавилон во Отк.16:19. Таа ја наполни чашата со божествен гнев што сега мора да ја испие до талогот. „ *Вазницата се газеше надвор од градот* “, односно без присуство на избраните веќе изнесени на небото. Во Ерусалим, егзекуциите на осудените на смрт биле извршени надвор од ѕидините на светиот град за да не се оскверни. Ова беше случајот со распнувањето на Исус Христос, што преку оваа порака потсетува на цената што треба да се плати за оние кои ја потцениле неговата сопствена смрт. Дојде време неговите непријатели за возврат да ја пролеат својата крв за да ги искупат своите многубројни гревови. „ *И од тенџерето излезе крв до коњите* “. Целта на гневот се христијанските религиозни учители, а Бог се осврнува на нив со ликот на „ *малата* “ што јавачите ја ставаат „ *во устата на коњите* “ за да ги насочи. Оваа слика е предложена во Јаков 3:3, чија тема е токму: религиозни учители. Јаков прецизира на почетокот на поглавје 3: „ *Браќа мои, да не поучуваат многумина меѓу вас, зашто знаете дека ќе ни се суди посторого* “. Дејството на „ *жетвата* “ го оправдува ова мудро предупредување. Со прецизирање „ *до коњите* “, Духот сугерира дека тавата се однесува, прво, на римокатоличкото свештенство на „ *Велики Вавилон* “, но дека се протега и на протестантските учители кои од 1843 година прават „деструктивна“ употреба на Светата Библија според обвинението од Духот во Отк.9:11. Овде ја наоѓаме примената на предупредувањето дадено во Отк. 14:10: „ *И тој ќе пие од виното на Божјиот гнев излеано без мешавина во чашата на неговиот гнев...* “

За пораката „ *над илјада и шестотини стадиони* “, во континуитет со претходната порака, казната се протега на реформираната вера од 16^{век} на која алудира бројот 1600. Ова е време кога Мартин Лутер го официјализираше обвинението против католичката вера во 1517 година. Но, исто така, во овој 16^{век} беа формирани протестантските доктрини за „ *лажните Христи* “ и *лажните христијани* кои го легитимизираа насилството и мечот забранети од Исус Христос . Апокалипсата нуди свои клучеви за толкување и овој 16^{век} е означен во Отк. 2:18 до 29 под симболичното име на ерата „ *Тијатира* “. Зборот „ *стадион* “ ја открива нивната религиозна активност, нивното учество во трката чија награда е ветена круна на победата на победникот. Ова е учењето на Павле во 1. Кор.9:24: „ *Зар не знаете дека оние што трчаат на стадионот, сите трчаат, но еден ја добива наградата? Трчај за да победиш* “. Затоа, наградата на небесното звање не се добива на кој било начин; верноста и

истрајноста во послушноста е единствениот начин да се победи во битката на верата. Тој потврдува во Фи.3:14 велејќи: „ *Јас притискам кон целта за наградата на горното повикување на Бог во Христа Исуса* “. Во времето на „ *жетвата* “ ќе се потврдат овие зборови на Исус: „ *Зашто мнозина се повикани, а малку избрани* (Мат.22:14)“.

Откровение 15: Крај на условната казна

Пред да се завршат „ жетвата и гроздоберот “ доаѓа страшниот момент, крајот на времето на благодатта. Оној каде човечките избори се врежани во каменот на времето, без можност да се сменат овие избори. Во тој момент завршува понудата за спасение во Христа. Ова е темата на ова многу кратко поглавје 15 од Апокалипсата на Исус Христос. Крајот на времето на благодатта се случува по првите шест „ труби “ од поглавјата 8 и 9 и пред „ седумте последни Божји неволји “ од поглавје 16. Се подразбира дека тоа го следи последниот избор на патот по кој Бог му дава на човекот да направи. Под авторитативно покровителство на „ *сверот што се издигнува од земјата* “ од Отк. 13:11 до 18, последните две патеки водат, едната, до осветената сабота или сабота Божја, другата, до недела, на римската папска власт . Изборот помеѓу живот и добро, смрт и зло никогаш не бил толку јасен. Од кого најмногу се плаши човекот? Бог или човек? Ова е дадено на ситуацијата. Но, можам да кажам и: Кого најмногу сака човекот? Бог или човек? Избраните ќе одговорат во двата случаи: Бог, знаејќи ги преку своето пророчко откровение деталите за крајот на неговиот проект. Вечниот живот тогаш ќе биде многу блиску, на дофат на нив.

Стих 1: „ *Тогаш видов друг знак на небото, голем и прекрасен: седум ангели држат седум последни неволји, зашто во нив се исполни Божјиот гнев.* »

Овој стих ги прикажува „ *седумте последни неволји* “ кои ќе ги погодат лажните верници поради нивниот избор на римската недела. Темата на ова поглавје, крајот на времето на проба, го отвора времето на „ *седумте последни неволји на Божјиот гнев* “.

Стих 2: „ *И видов како стаклено море, измешано со оган, и оние што го победија сверот и неговиот лик и бројот на неговото име, како стојат на стакленото море, со харфи Божји.* »

За да ги охрабри своите слуги, неговите избраници, Господ потоа прикажува сцена која ја евоцира нивната неизбежна победа преку различни слики преземени од други делови од пророштвото. „ *На стаклено море, измешано со оган, стојат* “, затоа што поминаа низ искушение на верата во кое беа прогонувани (*измешани со оган*) и излегоа како победници. „ *Стаклено море* “ се однесува на чистотата на избраниот народ, како во Отк.4:1.

Стих 3: „ *И ја пееја песната на Мојсеј, Божјиот слуга, и песната на Јагнето, велејќи: Големи и чудесни се твоите дела, Господи Боже Семоќен; Праведни и вистинити се твоите патишта, Цару на народите!* »

„ *Мојсеевата песна* “ го прослави славното излегување на Израел од Египет, земјата и типичен симбол на гревот. Влегувањето во земниот Ханаан, кое следело 40 години подоцна, го навестило влегувањето на последните избраници во небесниот Ханаан. За возврат, откако го даде

својот живот за да ги искупи гревовите на избраните, Исус, „јагнето“, се вознесе на небото, во својата слава и својата небесна божествена моќ. Последните верни сведоци на Исус, сите адвентисти по вера и дело, за возврат го доживуваат вознесувањето на небото кога Исус ќе се врати за да ги спаси. Воздигнувајќи ги своите „големи и восхитувачки дела“, избраните му оддаваат слава на Творецот Бог кој ги воплотил своите вредности во Исус Христос: неговата совршена „правда“ и неговата „вистина“. Евокацијата на зборот „вистинито“ го поврзува контекстот на дејствието со крајот на „лаодикејската“ ера во која тој се претставувал како „Амин и Вистинскиот“. Тогаш е часот на „избавување“ кој го означува крајот на времето на „раѓачката“ од Отк.12:2. „Детето“ е донесено во светот во форма на чистотата на небесниот карактер откриена во и преку Исус Христос. Избраните можат да го фалат Бога за неговата „семоќна“ состојба бидејќи токму на оваа божествена сила тие го должат своето спасение и избавување. Откако ги собра и избра своите откупени меѓу сите земни народи, Исус Христос е навистина „Цар на народите“. Тие што му се спротивставија и неговите избраници веќе ги нема.

Стих 4: „Кој нема да се плаши, Господи, и да го прослави Твоето име? Зашто само вие сте свети. И сите народи ќе дојдат и ќе ти се поклонат, зашто се открија твоите судови.“

Едноставно кажано, ова значи: Кој би одбил да се плаши од тебе, Создателу Боже, и да се осмели да те измами од твојата законска слава одбивајќи да ја почитува твојата света сабота од седмиот ден? Зашто **само вие сте свети** и само вие го осветивте својот седми ден и оние на кои им го дадовте, во знак на нивното одобрување и припадност на вашата светост. Навистина, предизвикувајќи го „неговиот страв“, Духот алудира на пораката на првиот „ангел“ од Отк. 14:7: „Бојте се од Бога и дајте му слава зашто дојде часот на неговиот суд; и поклонете му се на Оној, Кој ги создаде небото и земјата и морето и изворите на води.“ Во Божјиот план, уништените бунтовнички народи ќе воскреснат со двојна цел: да се понижат пред Бога и да му дадат слава, и со тоа да ја претрпат неговата праведна последна казна која дефинитивно ќе ги уништи, во „огненото езеро и“ „сулфур“ на последниот суд, објавен во пораката на „третиот ангел“ од Отк.14:10. Пред да се остварат овие работи, избраните ќе мора да поминат низ времето на божествените судови кои ќе се манифестираат со дејството на „седумте неволји“ објавени во првиот стих.

Стих 5: „Потоа погледнав, и храмот на скинијата на сведоштвото се отвори на небото.“

Ова отворање на небесниот „храм“ го сигнализира прекилот на посредувањето на Исус Христос, бидејќи времето на повикот на спасението завршува. „Сведоштвото“ се однесува на десетте Божји заповеди кои биле ставени во светиот ковчег. Така, од овој момент, разделбата помеѓу избраниот и изгубениот е конечна. На земјата, бунтовниците штотуку одлучија, со законски декрет, обврската да го почитуваат неделниот одмор од првиот ден, воспоставена граѓански и религиозно, последователно, потврдена од римските императори Константин I и Јустинијан¹ кои го

направија Вигилиј¹ првиот папа, привремен поглавар на универзалната христијанска вера, односно католик, во 538 година. Последниот декрет за смрт беше проречен во Отк. 17 и ставени под доминантното дејство на американската протестантска вера поддржана од европската католичка вера.

Стих 6: *„И седумте ангели кои ги имаа седумте неволји излегоа од храмот, облечени во чист, светол лен и со златни појаси околу своите гради. »*

Во симболиката на пророштвото, „седумте ангели“ го претставуваат само Исус Христос или „седумте ангели“ верни на неговиот логор сличен на него. „Добриот, чист, светол лен“ ги прикажува „праведните дела на светиите“ во Отк.19:8. „Златниот појас околу градите“, затоа во висина на срцето, ја евоцира љубовта кон вистината веќе цитирана во ликот на Христос претставен во Отк.1:13. Богот на вистината се подготвува да го казни таборот на лагите. Со ова потсетување, Духот ја сугерира „големата неволја“ чијшто облик го открива неговото лице во споредба со „сонцето кога свети во својата сила“. Пристигна часот на последната конфронтација меѓу Исус Христос и паганските бунтовници кои го обожаваат сонцето.

Стих 7: *„И едно од четирите живи суштества им даде на седумте ангели седум златни чинии, полни со гневот на Бога, Кој живее во вечни векови. »*

Самиот Исус бил моделот на „четирите живи суштества“ од Отк.4. Тој е, исто така, „Бог кој живее во вечни векови“, „налутен“. Така, неговата божественост му ги припишува сите улоги: Творец, Откупител, Посредник и трајно, Судија, а потоа ставајќи крај на неговото посредување, тој станува бог праведник кој ги удира и казнува со смрт своите бунтовни противници, бидејќи тие го исполниле „чаша“ на неговиот праведен „гнев“. „Шолјата“ сега е полна и овој гнев ќе добие форма на „седум последни“ казни во кои повеќе нема да има место божествената милост.

Стих 8: *„И храмот се исполни со чад поради славата Божја и неговата сила; и никој не можеше да влезе во храмот додека не се исполнат седумте неволји на седумте ангели. »*

За да ја илустрира оваа тема за престанокот на благодатта, Духот во овој стих ја прикажува сликата на „храм полн со чад поради“ присуството „Божји“ и прецизира: „и никој не можеше да влезе во храмот додека не се исполнат седумте неволји на седумте ангели“. Така, Бог ги предупредува своите избраници дека ќе останат на земјата во времето на „седумте последни неволји“ на неговиот гнев. Последните избрани ќе го доживеат искуството на Евреите во времето на „десетте неволји“ што го погодија бунтовниот Египет. Поморите не се за нив, туку за бунтовниците, цели на божествениот гнев. Но, на тој начин се потврдува непосредноста на нивното влегување во „храмот“, ќе се даде можност, од крајот на „седумте последни неволи“.

Откровение 16 : Седумте последни неволи **на гневот Божји**

Поглавје 16 го прикажува излевањето на овие „ седум **последни** неволји “ преку кои се изразува „ Божјиот гнев “.

Проучувањето на целото поглавје ќе го потврди тоа, но мора да се забележи дека целите на „ Божјиот гнев “ ќе бидат идентични со оние што беа погодени од казните на првите шест „ труби “. Така, Духот открива дека казните на „ седумте **последни** неволи “ и оние на „ седумте труби “ го казнуваат истиот грев: престапот на сабатскиот одмор на „ седмиот ден “. осветена “ од Бога од основањето на светот.

Отворам заграда овде, со задоцнување. Забележете ја разликата што ги карактеризира божествените „ труби “ и „ чуми или чуми “. „ Трубите “ се сите човечки убиства извршени од луѓе, но наредени од Бога, петтото суштество од духовна природа. „ Чумите “ се непријатни дејства наметнати директно од Бог преку природните средства на Неговото живо создание. Откровение 16 ни ги претставува „ седумте **последни** неволји “ што ни сугерира, суптилно, дека им претходеа други „ неволи “ што ги претрпеле луѓето пред крајот на времето на благодатта кое го дели, духовно, на два дела, „ времето на крајот ” цитиран во Дан.11:40. Во првиот, овој крај е оној на времето на народите, а во вториот, оној на времето на универзалната светска влада организирана под надзор и иницијатива на САД. Во ова ажурирање, извршено во сабота на 18 декември 2021 година, можам да го потврдам ова објаснување, бидејќи од почетокот на 2020 година, целото човештво е погодено од економска пропаст поради заразниот вирус, Коронавирус Ковид-19, првпат се појави во Кина. Во контекст на глобалистичка размена и знаење, ментално засилувајќи ги неговите реални ефекти, во паника, водачите на народот го запреа развојот и континуираниот раст на целата западноевропска и американска економија. Сметан, неправедно, како пандемија, Западот, кој мислеше дека еден ден ќе ја победи смртта, е вознемирен и вознемирен. Во паника, безбожниците го предале телото и душата на новата религија што ја заменува: сеомкната медицинска наука. И земјата на измамниците, најбогатата на земјата, ја искористи можноста да ги направи луѓето заробени и робови на нивните дијагнози, нивните вакцини, нивните лекови и нивните корпоративни одлуки. Во исто време, во Франција слушаа директиви, во најмала рака парадоксални, кои ги резмираа вака: „пожелно е да се проветруваат становите и да се носи заштитната маска со часови, зад која се гуши оној што ја носи“. Истакнете го „здравниот разум“ на младите лидери на Франција и другите земји кои имитираат. Со интерес забележуваме дека земјата што го предводи ова деструктивно однесување беше прво Израел; првата земја проколната од Бога, во религиозната историја. Носењето маска, прво

забрането кога не беше достапна, потоа беше задолжително, за да се заштити од болест која влијае на респираторниот систем. Божјата клетва носи неочекувани, но деструктивно многу ефикасни плодови. Убеден сум дека помеѓу 2021 година и почетокот на „шестата труба“, Третата светска војна, други „Божји чуми“ ќе го погодат виновното човештво на различни места на земјата, а особено на Западот. „Чуми“ како што се „глад“ и други вистински универзални пандемии, веќе познати како чума и колера. Бог го тврди овој тип на казна во Езе.14:21: „Да, вака вели Господ, ЈаХВЕ: Иако ги испраќам против Ерусалим моите четири страшни казни, мечот, гладот, дивите сверови и поморот, за да ги истребам луѓето и сверови. Забележете дека оваа листа не е исцрпна, бидејќи во модерното време божествените казни имаат повеќе форми: Рак, СИДА, Чикунгуња, Алцхајмер... итн... Ја забележувам и појавата на страв поради глобалното затоплување. Масите на човештвото се исплашени и испаничени од помислата на топењето на мразот и поплавите што би можеле да настанат. Повторно, плод на божественото проклетство кое ги погодува човечките умови и гради сидови на одвојување и омраза. Ја затворам оваа заграда за да го продолжам проучувањето во овој контекст на крајот на благодатта што ги карактеризира „седумте последни неволји на Божјиот гнев“.

Друга причина го оправдува изборот на цели. „Седумте последни неволи“ го постигнуваат уништувањето на создавањето на крајот на светот. За Бога, Создателот, дојде време за уништување на неговото дело. Така, тој го следи процесот на создавање, но наместо да создава, тој уништува. Со „седмата последна чума“ на земјата ќе згасне човечкиот живот, оставајќи го зад себе, земјата повторно станува „амбис“ во хаотична состојба, со единствен жител, сатаната, авторот на гревот; пустата земја ќе му биде затвор „иљада години“ до последниот суд каде тој и сите други бунтовници ќе бидат уништени според Отк.20.

Стих 1: „И чув силен глас што доаѓа од храмот, кој им вели на седумте ангели: „Одете и излејте ги седумте чинии на Божјиот гнев на земјата.“

Овој „гласен глас што дојде од храмот“ е гласот на творецот Бог фрустриран во своето најлегитимно право. Како Бог Творец, неговиот авторитет има врвен карактер и не е праведно ниту мудро да се оспори неговата желба да биде обожаван и прославен со набљудувањето на денот на одмор што тој го „осветил“ за таа цел. Во својата голема и божествена мудрост, Бог се погрижил секој што ги оспорува неговите права и авторитет да ги игнорира неговите најважни тајни пред да ја отстрани цената на својот гнев против Семоќниот Бог во „втората смрт“.

Стих 2: „Првиот отиде и го излеа својот сад на земјата. А малиген и болен чир ги погоди луѓето што го имаа жигот на свертот и кои му се поклонија на неговиот лик.“

Како доминантна сила и водечки авторитет на последниот бунт, приоритетна цел во овој контекст е симболот „земјата“ на паднатата протестантска вера.

Првата неволја е „ *малигниот чир* “ кој предизвикува физичко страдање на телата на бунтовниците кои избрале да го почитуваат денот на одмор наметнат од мажите. Цели се католиците и протестантите кои го преживеаја нуклеарниот конфликт, кои со овој избор на првиот ден, римската недела, „ *знакот на свепот* “.

Стих 3: „ *Вториот го излеа својот сад во морето и стана крв, како на мртовец. и секое живо суштество умре, сè што беше во морето* “ .

„ *Вториот* “ го погодува „ *морето* “ кое го претвора во „ *крв* “, како што тоа го направи за египетскиот Нил во времето на Мојсеј; „ *морето* “, симбол на римокатолицизмот, кој го таргетира Средоземното Море. Во тој момент, Бог го брише целиот животински свет во „ *морето* “. Тој го вклучува процесот на создавање обратно, на крајот, „ *земјата* “ повторно ќе стане „ *безформна и празна* “; ќе се врати во првобитната „ *пропадна* “ состојба.

Стих 4: „ *Третиот го излеа својот сад во реките и изворите на вода. И станаа крв.* »

„ *Третата* “ удира во слатката „ *вода* “ на „ *реките и изворите* “ кои наеднаш стануваат „ *крв* “. Повеќе вода за да ја задоволите жедта. Казната е сурова и заслужена затоа што се подготвуваа да ја пролеат „*крвта*“ на избраните. Оваа казна беше првата што Бог им ја нанесе преку стапот на Мојсеј на Египќаните, „*пијачите на крвта*“ на Евреите кои беа третирали како животни во суровото ропство каде што многумина умреа.

Стих 5: „ *И го чув ангелот на водите како вели: „Праведен си, кој си, а кој беше; ти си свет, зашто си го извршил овој суд.* »

Забележете веќе, во овој стих, термините „ *праведен* “ и „ *свет* “ кои го потврдуваат мојот правилен превод на текстот на декретот од Дан.8:14: „ *2300 вечер наутро и светоста ќе се оправдаат* “; „ *Светоста* “ опфаќа сè што Бог го свети. Во овој последен контекст, нападот на неговата „ *осветена* “ сабота со право го заслужува Божјиот суд кој ја претвора „ *водата* “ за пиење во „ *крв* “. Зборот „ *води* “ симболично и двојно ги означува човечките маси и религиозното учење. Изопачено од папскиот Рим, во Отк.8:11 и двете се сменети во „ *пелин* “. Со тоа што вели „ *ти си праведен... затоа што си го извршил овој суд* “, ангелот ја оправдува мерката што ја бара вистинската совршена правда што само Бог може да ја постигне. Суптилно, и многу прецизно, Духот прави да ја снема формата „ *и кој доаѓа* “ од името на Бога , затоа што тој дојде; а неговото појавување отвора постојан подарок за него и за неговите откупени, без заборавање, световите кои останаа чисти и светите ангели кои му останаа верни.

Стих 6: „ *Зашто тие ја пролеаја крвта на светиите и пророците, а ти им даде да пијат крв: тие се достоини.* »

Бунтовниците, подготвени да ги убијат избраните кои своето спасение го должат само на интервенцијата на Исус, Бог им ги припишува и злосторствата што требаше да ги извршат. Поради истите причини, тие се третираат како Египќаните од Егзодусот. Ова е втор пат кога Бог вели: „ *Тие*

се достоини “. Во оваа последна фаза, го наоѓаме како агресор на избраните адвентисти, гласникот од Сард на кого Исус му рекол: „ Се смета дека си жив, а си мртов “. Но, во исто време, тој рече за избраните функционери од 1843-1844 година: „ тие ќе одат со мене, во бела облека, затоа што се достоини “. Така, секој човек го има достоинството што му доаѓа според делата на неговата вера: „ бели облеку “ за верните избрани, „ крв “ за пиење за паднатите, неверни бунтовници.

Стих 7: „ И чув од жртвеникот друг ангел како вели: Да, Господи Боже Семоќен, вистински и праведни се Твоите судови. »

Овој глас кој доаѓа од „олтарот“, симболот на крстот, е гласот на распнатиот Христос кој има особена причина да го одобри овој суд. Зашто оние што тој ги казнува во овој момент се осмелиле да го побараат своето спасение, додека го оправдале грозоморниот грев, претпочитајќи да ја слушаат човечката заповед; ова и покрај предупредувањата од Светото Писмо: во Иса.29:13 „ Господ рече: Кога овој народ ќе ми се приближи, ме почитува со устата своја и со своите усни; но неговото срце е далеку од мене, а стравот што го има од мене е само наредба на човечката традиција . Мат.15:19: „ Залудно ме почитуваат , поучувајќи за заповеди што се човечки заповеди. »

Стих 8: „ Четвртиот ја излеа својата вијала на сонцето. И му беше дадено да ги запали луѓето со оган; »

Четвртиот делува „ на сонцето “ и го грее повеќе од вообичаено. Месото на бунтовниците е „ изгорено “ од оваа силна топлина. Откако го казни престапот на „ светоста “, Бог сега ќе го казни идолопоклонството на „сончевиот ден“ наследено од Константин ¹ . „ Сонцето “, кое многумина го почитуваат без да знаат, моментално почнува да ја „ гори “ кожата на бунтовниците. Бог го свртува идолот против идолопоклониците. Ова е кулминација на „ големата несреќа “ објавена во Отк.1. Моментот кога оној што му заповеда на „ сонцето “ го користи за да ги казни своите обожаватели.

Стих 9: „ И луѓето изгореве во голема топлина и го хулија името на Бога, Кој има власт над овие неволји, и се покајаа да не му оддадат слава. »

Во степенот на цврстина што ја достигнале, бунтовниците не се каат за својата вина и не се понижуваат пред Бога, туку го навредуваат „ хулејќи “ на неговото „ име “. Тоа веќе беше во нивната природа вообичаено однесување, кое се среќава кај површните верници; тие не бараат да ја дознаат неговата вистина и ја толкуваат неговата презирна тишина во своја полза. И кога ќе се појават тешкотии, тие го проколнуваат неговото „ име “. Неможноста да се „ покае “ го потврдува контекстот на „ преживеаните “ на „ шестата труба “ од Отк.9:20-21. Бунтовните неверници се луѓе, религиозни или не, кои не веруваат во Семоќниот Бог Творец. Нивните очи беа смртна замка за нив.

Стих 10: „*Петтиот ја излеа својата вијала на престолот на сверот. И неговото царство беше покриено со темнина; а мажите ги гризат јазиците од болка,*

„*Петтата*“ го зема како своја специфична цел, „*престолот на сверот*“, односно регионот на Рим каде што се наоѓа Ватикан, мала религиозна држава на папата каде што стои базиликата Свети Петар. Меѓутоа, како што видовме, вистинскиот „*престол*“ на папата се наоѓа во антички Рим, на планината Келиј во мајката црква на сите цркви во светот, базиликата Свети Јован Латеран. Бог го втурнува во мастило „*мрак*“ што го става секој вид во ситуација на слеп човек. Ефектот е ужасно болен, но за оваа појдовна точка на религиозната лага претставена под наслов светлината на единствениот Бог и во името на Исус Христос е сосема заслужен и оправдан. „*Покајанието*“ *веќе не е можно*, но Бог го нагласува стврдувањето на умот на неговите живи цели.

Стих 11: „*И хулеле на небесниот Бог поради своите болки и чиреви, и не се покајале за своите дела.*»

Овој стих ни овозможува да разбереме дека неволјите се додаваат и не престануваат. Но, инсистирајќи на отсуство на „*покајание*“ и на континуитет на „*хулење*“, Духот ни дава да разбереме дека гневот и злобата на бунтовниците само се зголемуваат. Целта што ја бара Бог е таа што ги турка до крај, така што тие ја одредуваат смртта на избраните.

Стих 12: „*Шестиот го излеа својот сад на големата река Еуфрат. И неговата вода пресуши, за да се подготви патот на царевите што доаѓаат од исток.*»

„*Шестата*“ е насочена кон Европа, означена со симболичното име на „*реката Еуфрат*“, која на тој начин ги означува, во светлината на сликата на Отк. 17:1-15, народите што ја обожаваат „*проститутката Вавилон Големит*“, католичкиот пап Рим. „*Пресушењето на нејзината вода*“ би можело да сугерира уништување на нејзиното население, кое навистина е неизбежно, но сè уште е рано тоа да биде случај. Всушност, тоа е историски потсетник, бидејќи токму преку делумното пресушување на „*реката Еуфрат*“ медијанскиот крал Дариј го зазеде калдејскиот „*Вавилон*“. Затоа, пораката на Духот е најава за претстојниот целосен пораз на римокатоличкиот „*Вавилон*“ кој сè уште има поддршка и бранители, но за кратко време. „*Големит Вавилон*“ овојпат навистина ќе „*падне*“, поражен од Семоќниот Бог Исус Христос.

Консултацијата на трите нечисти духови

Стих 13: „*И видов како излегуваат од устата на змејот, од устата на сверот и од устата на лажниот пророк, три нечисти духови, како жаби.*»

Стиховите од 13 до 16 ги илустрираат подготовките за „*битката кај Армагедон*“, која ја симболизира одлуката да се убијат непослушните саботни чувари кои се бескомпромисно верни на Богот творец. Првично, преку спиритуализмот, фаволот, симулирајќи ја личноста на Исус Христос,

се појави да ги убеди бунтовниците дека нивниот избор на недела е оправдан. Затоа ги охрабрува да ги одземат животите на верните борци на отпорот кои ја почитуваат саботата. Затоа, ѓаволската тројка ги спојува во иста борба, ѓаволот, католичката вера и протестантската вера, имено, „*змејот, свертот и лажниот пророк*“. Тука е постигната „*битката*“ спомната во Отк.9:7-9. Спомнувањето на „*усите*“ ги потврдува вербалните размени на консултациите кои водат до декретирање за убиство на вистински избраните; она што тие го игнорираат или целосно го оспоруваат. „*Жабите*“ се несомнено, за Бога, животни класифицирани како нечисти, но во оваа порака Духот алудира на големите скокови што ова животно може да ги направи. Помеѓу *европскиот „свер“* и *американскиот „лажен пророк“* е широкиот Атлантски Океан и средбата на двајцата вклучува правење големи скокови. Меѓу Англичаните и Американците, Французите се карикатурирани како „жаби“ и „јадачи на жаби“. Нечистото е специјалитет на Франција, чии морални вредности пропаднаа со текот на времето, од нејзината револуција од 1789 година, каде што ја стави слободата над сè друго. Нечистиот дух што го оживува триото е оној на слободата што не сака „ни Бог, ни Господар“. Сите тие се спротивставија на Божјата волја и авторитет и затоа се обединети по ова прашање. Тие се здружуваат затоа што личат.

Стих 14: „*Зашто тие се духови на демоните, кои прават чуда и кои доаѓаат кај царевите на целата земја за да ги соберат заедно за битката на големиот ден на Семоќниот Бог.*»

Од проклетството на декретот од Дан.8:14, духовите на демоните се манифестираше со голем успех во Англија и САД. Спиритуализмот беше модерен во тоа време, а мажите се навикнаа на овој тип на односи со невидливи, но активни духови. Во протестантската вера, многу религиозни групи одржуваат односи со демоните, верувајќи дека имаат врска со Исус и неговите ангели. На демоните им е многу лесно да ги измаат христијаните отфрлени од Бога, и тие сепак ќе можат лесно да ги убедат да се соберат заедно за да ги убијат, до последниот, побожните христијани и Евреите кои ја празнуваат саботата. Оваа екстремна мерка која им се заканува со смрт на двете групи ќе ги обедини во благословот на Исус Христос. За Бога, овој собир има за цел да ги собере бунтовниците „*за битката на големиот ден на Семоќниот Бог*“. Овој собир има за цел да им даде на бунтовниците намера за убивање што ќе ги направи тие самите достоинствени да претрпат смрт од рацете на оние кои биле заведени и измамени од нивните религиозни лаги. Главната причина за битката била, токму изборот на денот за одмор, и суптилно, Духот истакнува дека предложените денови не се еднакви. Зашто она што се однесува на светата сабота не е ништо помалку според неговата природа од „*големиот ден на Семоќниот Бог*“. Деновите не се еднакви, а не се ни спротивставените сили. Додека ги избркал ѓаволот и неговите демони од небото, Исус Христос во моќниот „*Мајкл*“ ќе им ја наметне својата победа на своите непријатели.

Стих 15: „*Еве, доаѓам како крадец. Блажен е оној што бдее и ја чува облеката своја, за да не оди гол и да не му се гледа срамот!*»

Логорот што се бори против набљудувачите на божествената сабота е логорот на неверните лажни христијани, вклучувајќи ги и оние од протестантизмот на кои Исус им рекол, во Отк. 3:3: „*Запомнете како примивте и слушнавте, пазете се и покајте се . Ако не бдееш, ќе дојдам како крадец и нема да знаеш во кое време ќе дојдам на тебе* “. Спротивно на тоа, Духот им изјавува на избраните адвентисти кои имаат корист од нејзината целосна пророчка светлина во последната епоха на „*Лаодикија* “: „*Блажен е оној што гледа и ја чува својата облека* “ и алудирајќи на адвентистичката институција повраќана од 1994 година, тој исто така вели: „*за да не оди гол и да не го гледаме неговиот срам!*“ “. Декларирана и оставена „гола“, при враќањето на Христос, таа ќе биде во таборот на срамот и отфрлањето, во согласност со 2. Кор.5:2-3: „*Така, ние стенкаме во овој шатор, сакајќи да го облечеме нашето небесно дома, ако барем нè најдат облечени, а не голи* “.

Стих 16: „*Ги собраа на местото наречено Армагедон на хебрејски.* »

„Собирот“ за кој станува збор не се однесува на географска локација, бидејќи тоа е духовен „сбир“ кој во својот смртен проект го обединува таборот на непријателите Божји. Понатаму, зборот „хар“ значи планина и излегува дека навистина постои долина на Мегидо во Израел, но нема планина со тоа име.

Името „*Армагедон* “ значи: „скапоцена планина“, име што го означува, за Исус Христос, неговото собрание, неговиот избраник кој ги собира сите негови избраници. А стихот 14 ни откри речиси јасно за што е битката „*Армагедон* “; за бунтовниците, целта е божествената сабота и нејзините набљудувачи; но за Бога целта се непријателите на неговите верни избраници.

Оваа „скапоцена планина“ во исто време ја означува и „планината Синај“ од која Бог му го објавил својот закон на Израел за прв пат по егзодусот од Египет. Бидејќи целта на бунтовниците е и седмиот ден сабота, осветена со нејзината четврта заповед и нејзините верни набљудувачи. За Бога, „скапоцениот“ карактер на оваа „планина“ е неспорен, бидејќи ѝ нема рамен во целата човечка историја. За да го заштити од човечкото идолопоклонство, Бог им дозволил на луѓето да ја игнорираат неговата вистинска локација. Според традицијата, лажно се наоѓа на југот на египетскиот полуостров, во вистината, североисточно од „*Мадијан* “, каде што живеел „*Јетор* “, таткото на „*Сефора* “ , сопругата на Мојсеј, се вели во северот на денешна Саудиска Арабија. Нејзините жители на вистинската планина Синај и го даваат името „ал Лавз“ што значи „закон“; оправдано име што сведочи во корист на библискиот извештај напишан од Мојсеј. Но, на ова географско „*место* “ бунтовниците ќе се соочат со славниот и божествен Христос победник. Затоа што овој збор „*место* “ е погрешен и во реалноста заема универзален аспект, бидејќи избраните, во тоа време, сè уште се расфрлани низ земјата. Живите избраници и оние што ќе воскреснат ќе бидат „собрани“ од добрите ангели на Исус Христос за да му се придружат на Исус на небесните облаци.

Стих 17: „ Седмиот ја излеа својата вијала во воздух. И излезе од храмот, од престолот, силен глас кој велеше: Завршено е! »

Под знакот на „ седмата чума излеана во воздухот “, пред бунтовниците да го извршат својот криминален план, Исус Христос, вистинскиот, се појавува семоќен и славен, во неповторлива небесна слава, придружуван од огромен број ангели. **Го наоѓаме моментот на „ седмата труба “** каде што според Отк. 11:15, Исус Христос, Семоќниот Бог, го одзема царството на светот од ѓаволот. Во Еф.2:2, Павле се однесува на Сатана како „ кнез на моќта на воздухот “. „ Воздухот “ е елементот за споделување на целото земно човештво над кое доминира до враќањето во славата на Исус Христос. Моментот на неговото славно доаѓање е кога неговата божествена сила ја одзема оваа власт и моќ над човечките суштества од ѓаволот и става крај на тоа.

Сфатете го трпението на Бога кој 6000 години го чека моментот кога ќе каже: „ Готово е! » и потоа сфатете ја вредноста што му ја дава на „осветениот седми ден“ кој го пророкува доаѓањето на овој момент кога ќе престане слободата оставена на неговите неверни суштества. Бунтовните суштества ќе престанат да го фрустрираат, да го нервираат, да го презираат и да го обесчестуваат затоа што ќе бидат уништени. Во Дан.12:1 Духот го пророкувал ова славно доаѓање кое му го припишува на „ **Михаил** “, ангелското небесно име на Исус Христос: „ Во тоа време ќе стане **Мајкл** , големиот водач, бранителот на децата на твојот народ; и тоа ќе биде време на неволја, какво што немало од постоењето на нациите до тоа време. Во тоа време ќе бидат спасени оние од твојот народ што ќе се најдат запишани во книгата “. Бог не го олеснува разбирањето на неговиот спасувачки проект бидејќи Библијата не го спомнува името „Исус“ за да го означи Месијата и му дава симболични имиња кои ја откриваат неговата скриена божественост: „ **Емануел** “ (Бог со нас) Иса.7:14 : „ Затоа Самиот Господ ќе ви даде знак, ете, девојчето ќе зачне и ќе роди син, и ќе го нарече **Емануел** “; „ **Вечниот Татко** “ во Иса.9:5: „ Зашто ни се роди дете, ни е даден син и власта ќе биде на неговото рамо; тој ќе биде наречен Чудесен, Советник, Силен Бог, **Вечен Татко** , Кнез на мирот “.

Стих 18: „ И имаше молњи, и гласови, и громови и голем земјотрес, каков што никогаш не бил од кога човекот бил на земјата, толку силен потрес. »

Овде ја наоѓаме фразата од клучниот референтен стих од Отк.4:5 обновена во Отк.8:5. Бог излегол од својата невидливост, неверните верници и неверници, но и избраните верни адвентисти, можат да го видат творецот Бог Исус Христос во славата на неговото враќање. Отк. 6 и 7 ни ги открија спротивставените однесувања на двата табора во овој страшен и славен контекст.

И доживувајќи силен земјотрес, тие во ужас го сведочат првото воскресение резервирано за Христовите избраници, според Отк. 20:5, и нивното занесување на небото каде што му се придружуваат на Исус. Работите се случуваат како што беа проречени во 1. Солунјаните.4:15-17: „ Вака ви го објавуваме според словото Господово : ние што сме живи и

остануваме за Господовото доаѓање, нема да одиме. пред оние кои се мртви. Зашто самиот Господ ќе слезе од небото со заповед, со гласот на архангелот и со трубата Божја, а мртвите во Христа ќе воскреснат први. Тогаш ние што сме живи и што остануваме ќе бидеме фатени заедно со нив во облаците за да се сретнеме со Господа во воздухот, и така секогаш ќе бидеме со Господа “. Го користам овој стих за да ја забележам апостолската концепција за состојбата на „ мртвите “: „ Ние живите, останувајќи за Господовото доаѓање, **нема да бидеме понапред од оние кои загинаа** “. Павле и неговите современици не мислеле како лажните христијани денес дека „ мртвите “ избрани се во присуство на Христос, бидејќи неговиот размислување покажува дека напротив, сите мислеле дека „ живите “ избрани ќе влезат во рајот пред „ мртвите “.

Стих 19: „ И големиот град се подели на три дела, и градовите на народите паднаа, и Бог се сети на големиот Вавилон, за да ѝ ја даде чашата со виното на својот жесток гнев. »

„ Трите дела “ се однесуваат на „ змејот, сверот и лажниот пророк “ собрани во стих 13 од ова поглавје. Второто толкување се заснова на овој текст од Зак.11:8: „ *Ќе ги уништам тројцата пастири за еден месец; мојата душа беше нетрпелива за нив, а и нивните души беа згрозени од мене* “. Во овој случај, „ тројцата пастири “ ги претставуваат трите компоненти на народот на Израел: кралот, свештенството и пророците. Земајќи го предвид конечниот контекст, во кој протестантската вера и католичката вера се здружени и обединети, „ *трите дела* “ се идентификуваат со: „ змејот “ = ѓаволот; „ Сверот “ = заведените католички и протестантски народи; „ лажниот пророк “ = католичкото и протестантското свештенство.

Во поразениот табор престанува доброто разбирање, „ големиот град беше поделен на три дела “; меѓу измамените и заведени жртви, логорите на сверот и лажниот пророк, омразата и огорченоста инспирираат одмазда против измамничките заводници одговорни за нивното губење на спасението. Токму тогаш темата на „ жетвата “ се исполнува со крваво пресметување чии главни цели се, по сета логика и правда, вероучителите. Ова предупредување од Јаков 3:1 потоа го добива своето целосно значење: „ *Браќа мои, да не поучуваат многумина меѓу вас, зашто знаете дека ќе ни се суди посторо* “. Во ова време на „ чуми “, оваа акција е предизвикана од овој цитат: „ И Бог се сети на Големите Вавилон за да ѝ ја даде чашата со виното на својот жесток гнев “. Апо.18 целосно ќе биде посветен на повикувањето на оваа казна на безбожните религиозни луѓе.

Стих 20: „ И сите острови побегнаа, а планините не се најдоа. »

Овој стих ја сумира промената на земјата која, подложена на огромни потреси, добива аспект на универзален хаос, веќе „ безформен “ и наскоро „ празен “ или „ пуст “. Тоа е резултат, последица на „ гревот опустошувач “ осуден во Даниел 8:13 и чија последна казна е проречена во Дан.9:27.

Стих 21: „ И голем град, чиј град тежеше еден талант , падна од небото врз луѓето; и луѓето хули на Бога поради градскиот удар , зашто злото беше многу големо. »

Завршена нивната злобна задача, жителите на земјата, пак, ќе бидат збришани од неволја од која ќе биде невозможно да се извлечат: камења од „град“ ќе паднат врз нив. Духот им припишува тежина на „еден талант“, т.е. 44,8 кг. Но, овој збор „талент“ е повеќе духовен одговор заснован на „параболата за талентите“. На тој начин, на паднатите им ја припишува улогата на оние кои не го оствариле „талентот“, односно даровите што Бог им ги дал во параболата. И ова лошо однесување завршува да ги чини нивните животи, првиот и вториот кој беше достапен само за вистинските избрани. До последниот здив од животот, тие продолжуваат да го „хулат“ (навредуваат) „Богот“ на небото кој ги казнува.

„Параболата за талентите“ тогаш ќе биде буквално исполнета. Бог ќе му даде на секој човек, според сведочењето за делата на неговата вера; на неверните христијани ќе им даде смрт и ќе се покаже суров и суров како што мислеа и му судеа. И на верните избрани ќе им даде вечен живот според верата што ја положија во Неговата совршена љубов и верност, возвишена во Исус Христос кон нив; сето тоа според принципот наведен од Исус во Мат.8:13: „да ти биде според твојата вера“.

По ова последно зло, земјата станува пуста, лишена од сите форми на човечки живот. На тој начин ја наоѓа „бездната“ карактеристика на Бит.1:2.

Поглавје 17: Проститутката е демаскирана и идентификувана

Стих 1: „Тогаш дојде еден од седумте ангели што ги држеа седумте чинии и ми рече: „Дојди, ќе ти го покажам судот на големата блудница која седи на многу води. »

Од овој прв стих, Духот укажува на целта на ова поглавје 17: „**пресудот**“ на „**големата проститутка**“ кој е „**седнат на големи води**“ или, кој доминира, според стих 15, „**народи, толпи, народи и јазици**“, кои, под симболот „**Еуфрат**“, веќе ја означувале Европа и нејзините планетарни проширувања на христијанската религија во „**шестата труба**“ од Отк.9:14: САД, Јужна Америка, Африка и Австралија. Делото на судот е поврзано со контекстот на „**седумте последни неволји**“ или „**седум ампули**“ излеани од „**седумте ангели**“ во претходното поглавје 16.

Ова значење на бројот „**пресуда**“ на бројот 17 го потврдува Даниел 4:17: „Оваа **реченица** е **декрет** на оние што гледаат , **оваа резолуција** е наредба на светците, за да можат живите да знаат дека Севишниот

владее над човечкото царство , дека го дава на кого сака и дека во него ги воздигнува најгласните луѓе .

„Пресудата“ за која станува збор е онаа донесена од Семоќниот Бог на кого секое суштество на небото и на земјата има и ќе одговара; Ова покажува дали ова поглавје е важно. Видовме во пораката на третиот ^{ангел} од поглавје 14 дека оваа идентификација резултира со вечен живот или смрт. Според тоа, контекстот на овој „суд“ е оној на „сверот што се крева од земјата“ во поглавје 13.

И покрај историските и пророчките предупредувања, пак, протестантската вера во 1843 година и официјалната адвентистичка вера во 1994 година, паднаа од Бога оценети како недостојни за спасението понудено од Исус Христос. Како потврда на оваа пресуда, и двајцата влегоа во екуменскиот сојуз предложен од римокатоличката вера, додека пионерите на двете групи ја осудија неговата ѓаволска природа. За да не ја направи оваа грешка, избраниот мора апсолутно да биде убеден во идентитетот на главниот непријател на Исус Христос: Рим, во сета своја паганска и папска историја. Вината на протестантската и адвентистичката религија е дотолку поголема затоа што пионерите на двете ја осудија и поучија оваа ѓаволска природа на римокатолицизмот. Оваа промена на срцето од двајцата претставува чин на предавство против Исус Христос, единствениот Спасител и голем Судија. Како ова стана возможно? И двете религии само му дадоа значење на земниот мир и доброто разбирање меѓу луѓето; исто така, штом католичката вера повеќе не прогонува, таа за нив станува фреквентна или уште подобро, поврзана до степен да склучат пакт и да склучат сојуз со него. Откриеното мислење и праведниот суд Божји на тој начин се презрени и газени. Грешката беше да се верува дека Бог во суштина бара мир меѓу луѓето, затоа што, всушност, тој ги осудува неправдите што се прават на неговата личност, на неговиот закон и на неговите начела за добро откриени во неговите прописи. Фактот е уште посериозен затоа што Исус се изразил многу јасно на оваа тема велејќи во Мат.10:34 до 36: „Немојте да мислите дека дојдов да донесам мир на земјата; Не дојдов да донесам мир, туку меч. Зашто дојдов да направам поделба меѓу мажот и татко му, меѓу ќерката и нејзината мајка, и меѓу снаата и нејзината свекрва; а непријатели на човекот ќе му бидат домашните“. Од своја страна, официјалниот адвентизам не го слушна Божјиот Дух кој, преку неговото обновување на седмиот ден сабота помеѓу 1843 и 1873 година, му ја покажа римската недела која ја нарекува „жигот на сверт“ од нејзиното воспоставување во март. 7, 321. Мисијата на институционалниот адвентизам пропадна бидејќи како што одминуваше времето напред, неговиот суд во римската недела стана пријателски и братски, за разлика од Божјиот која останува непроменливо иста , христијанската недела наследена од соларното паганство ја сочинува главната причина за неговиот гнев. Единствениот суд што е важен е оној на Бог и неговото пророчко Откровение има за цел да нè поврзе со неговиот суд. Како резултат на тоа, мирот не смее да ја прикрие легитимната иритација на живиот Бог. И ние мора да судиме додека тој суди и да ги

идентификуваме граѓанските или религиозните режими според неговиот божествен поглед. Како резултат на овој пристап, го гледаме „*сверот*“ и неговите постапки, дури и во време на измамен мир.

Стих 2: „*Со неа блудствуваа земните цареви, а со виното на нејзиното блудство се опијанија жителите на земјата.*»

Во овој стих, се воспоставува врска со постапките на „*жената Језавела*“ обвинета од Исус Христос дека ги натерала своите слуги да пијат духовно „*вино на блудот (или развратот)*“ во Отк.2:20; работи потврдени во Отк.18:3. Овие дејства, исто така, ја поврзуваат „*блудницата*“ со „*свездата од Пелин*“ од Отк.8:10-11; пелин е неговото отровно вино со кое Духот го споредува неговото римокатоличко религиозно учење.

Во овој стих, прекорот што Бог го упатува против католичката религија е оправдан дури и во нашево мирно време, бидејќи прекорот на грешка го напаѓа неговиот божествен авторитет. Списите на Светата Библија кои ги сочинуваат нејзините „*два сведоци*“, сведочат против лажното религиозно учење на оваа римска религија. Но, точно е дека неговото лажно учење ќе ги има најлошите последици за неговите заведени жртви: вечна смрт; што ќе ја оправда нивната одмаздничка акција на „*жетвата*“ од Отк. 14:18 до 20.

Стих 3: „*Ме одведе во духот во пустина. И видов жена како седи на црвен свер, полн со богохулни имиња, со седум глави и десет рогови.*»

„... во пустина“; симбол на тестот на верата, но и на „сувата“ духовна клима од контекстот на нашето „*крајно време* (Дан.11:40)“, овојпат, последниот тест на верата на земното историјата, Духот ја прикажува духовната ситуација која преовладува во овој последен контекст. „*Жената доминира со црвено сверче*“. На оваа слика, Рим доминира со „*сверот што се издигнува од земјата*“ што ги означува протестантските САД во моментот кога тие ги тераат католичките „да се поклонат на жигот на *сверот*“ со наметнување на неговиот ден за одмор наследен од императорот Константин¹. Во овој конечен контекст, нема повеќе дијадеми, ниту на „*седумте глави*“ на религиозниот Рим, ниту на „*десетте рогови*“ симболи, во овој случај, на граѓанските доминатори на европските и светските христијански народи со кои таа манипулира. Но, целата оваа асоцијација е во бојата на гревот: „*црвено*“.

Во Отк.13:3 читаме: „*И видов една од неговите глави како повредена до смрт; но смртната рана му била санирана. И целата земја беше во травопочит зад сверт.*” Знаеме дека ова исцелување се должи на Конкордатот на Наполеон¹. Од овој момент па натаму, римокатоличката папа повеќе не прогонува, но, да забележаме по важност, Бог продолжува да ја нарекува „*сверот*“: „*И цела земја беше восхитена зад сверт*“. Ова го потврдува објаснувањето дадено погоре. Непријателот Божји останува негов непријател затоа што нејзините гревови против неговиот закон не престануваат, како во време на мир, така и во време на војна. И затоа Божјиот непријател е и оној на неговите верни избраници во време на мир или војна.

Стих 4: „ Жената беше облечена во пурпурна и црвена боја и беше украсена со злато и скапоцени камења и бисери. Во раката држеше златна чаша, исполнета со гадости и нечистотии од нејзината проституција. »

Овде повторно, претставениот опис цели на духовните доктринарни грешки. Бог ги осудува неговите религиозни обреди; нејзините маси и нејзините одвратни Евхаристии и пред сè, нејзиниот вкус за луксуз и богатство што ја води до компромисите што ги посакуваат кралевите, благородниците и сите богати на земјата. „ Проститутката “ мора да ги задоволи своите „клиенти“ или нејзините љубовници.

црвена “ боја потекнува од самата „ проститутка “: „ виолетова и црвена “. Терминот „ жена “ што означува „ црква “, религиозен собир, според Еф.5:23, но исто така и „ големиот град кој има царство над земните кралеви “, како што учи стих 18 од ова поглавје 17. Во резиме, можеме да ги препознаеме боите на униформите на „кардиналите и епископите“ на римскиот Ватикан. Бог ги прикажува католичките маси, со употреба на „ златната “ чаша во која алкохолното вино би требало да ја претставува крвта на Исус Христос. Но, што мисли Господ за тоа? Тој ни вели: наместо својата откупна крв, тој ги гледа само „ гнасите и нечистотиите на својата проституција “. Во Дан.11:38, „ злато “ било споменато како украс на неговите цркви што Духот му го припишува на „ богот на тврдините “.

Стих 5: „ На нејзиното чело беше напишано име, мистерија : Големите Вавилон, мајката на блудниците и гнасотијата на земјата. »

„ Тајната “ што е цитирана во овој стих е „ тајна “ само за оние кои Духот на Исус Христос не ги просветлува; тие се и, за жал, најбројни. Зашто, „ успехот и успехот на итрините “ на папскиот режим објавен од Дан.8:24-25 ќе бидат потврдени до часот на неговиот суд, на крајот на светот. За Бога, тоа е „ тајната на беззаконието “ што ја објави и веќе ја спроведе гаволот во времето на апостолите, според 2. Солун.2:7: „ Зашто тајната на беззаконието веќе дејствува; потребно е само тој што сè уште го задржува да исчезнал . „ Мистеријата “ е поврзана со самото име „ Вавилон “, што има смисла, бидејќи античкиот град со тоа име повеќе го нема. Но, Петар веќе духовно му го дал ова име на Рим, во 1. Петрово 5:13 и за жал за измамените толпи, само избраните внимаваат на оваа прецизност што ја нуди Библијата. Внимавајте на двојното значење на зборот „ земја “ што исто така овде означува протестантска послушност, бидејќи колку што е обединета католичката вера, протестантската вера е повеќекратна, да бидат означени како „ проститутки “, ќерки на нивните католици“. мајка “ . Девојките ги споделуваат „ гнасите “ на нивната „ мајка “. А главната од овие „ гнасии “ е неделата, „ белегот “ на нејзиниот верски авторитет прикачен на неа.

Буквалното значење на зборот „ земја “ е исто така оправдано бидејќи католичката верска нетрпеливост е поттикнувач на големи меѓународни верски агресији. Таа ја осквернила и ја направила христијанската вера омразена со тоа што ги поттикнувала царевите да ги преобратат народите на

земјата на нејзина послушност. Но, откако ја изгубил својата моќ, неговите „гадости“ продолжиле со благословување на оние што Бог ги проколнува и проколнувајќи ги оние што ги благословува. Нејзината паганска природа се открива кога ги нарекува муслиманите „брат“ чија религија го претставува Исус Христос како еден од најмалите пророци.

Стих 6: „И ја видов жената пијана од крвта на светиите и од крвта на Исусовите сведоци. И, гледајќи ја, ме фати големо чудење.“»

Овој стих зема цитат од Дан.7:21, прецизирајќи дека „светците“ со кои таа се бори и доминира, навистина се „сведоци на Исус“. Ова во голема мера фрла светлина врз мистеријата за „Големиот Вавилон“. Римската религија ја пие „крвта“ на избраните до степен на опиеност. Кој би се посомневал дека христијанската црква, како денешниот папски Рим, е таа „проститутка“ која е „пијана од крвта пролеана од Исусовите сведоци“? Избраните функционери, но само тие. Зашто, преку пророштвото, Духот им ги објави убиствените намери на нивниот непријател. Ова враќање кон неговата зла и сурова природа ќе биде видлива последица на крајот на времето на благодатта. Но, оваа злоба ќе биде пред сè, на уште позачудувачки начин, природата на доминантната протестантска вера во ова време на крајот на светот. Духот ги наведува „светците“ и „сведоците на Исус“ одделно. Првите „светци“ претрпеа пагански римски републикански и царски прогони; „Исусовите сведоци“ се погодени од царскиот и папскиот пагански Рим. Зашто блудницата е град: Рим; „Големиот град кој има царство над земните кралеви“ од неговото пристигнување во Израел, во Јудеја во – 63 година, според Дан.8:9: „најубавата земја“. Историјата на спасението ќе заврши со тест на верата во која „сведоците на Исус“ ќе се појават и ќе дејствуваат за да го оправдаат овој израз; тие на тој начин ќе му дадат на Бог добра причина да интервенира за да ги спаси од планираната смрт. Во негово време, Јован имал добра причина да биде зачуден од „мистеријата“ што се однесувала на градот Рим. Тој ја познаваше само во нејзиниот суров и безмилосен пагански империјален аспект што го испрати во притвор на островот Патмос. Религиозните симболи како „златната чаша“ што ја држи „проститутката“ затоа со право би можеле да го зачудат.

Стих 7: „А ангелот ми рече: Зошто се чудии? Ќе ти ја кажам тајната на жената и свертот што ја носи, а има седум глави и десет рогови.“»

„Тајната“ не е наменета да трае вечно, и од стих 7, Духот ќе даде детали што ќе им овозможат на Јован и нас самите да ја подигнеме „мистеријата“ и јасно да го идентификуваме градот Рим и неговата улога во сликата на стих 3 чии симболи се, повторно, цитирани.

„Жената“ ја означува религиозната природа на папскиот Рим, неговото тврдење дека е „жена на Јагнето“, Исус Христос. Но, Бог го негира ова тврдење нарекувајќи ја „проститутка“.

„Свертот што го носи“ ги претставува режимите и народите кои ги препознаваат и легитимираат неговите религиозни барања. Своето историско потекло го имаат во „десетте рогови“ на кралствата формирани

во Европа откако биле ослободени од доминацијата на царскиот Рим според сликата дадена во Дан.7:24. Тие го наследуваат царскиот Рим на „четвртото животно“. И овие засегнати територии остануваат исти до крај. Границите се движат, режимите се менуваат, преминуваат од монархија во републики, но нормата на лажното римско папско христијанство ги обединува на полошо. Во текот на 20^{век}, оваа унија под римско покровителство беше конкретизирана од страна на Европската унија воспоставена со „Римските договори“ од 25 март 1957 и 2004 година.

Стих 8: „*Сверот што го виде беше и го нема повеќе*“. **Таа мора да се искачи од бездната** и да оди во пропаст. А оние што живеат на земјата, чишто имиња не се запишани од основањето на светот во книгата на животот, ќе се восхитуваат кога ќе го видат сверот, зашто тој бил, и не е повеќе, и дека тој повторно ќе се појави. »

„*Сверот што го виде беше и го нема повеќе*“. Превод: Христијанската верска нетрпеливост постои од 538 година, а ја нема повеќе од 1798 година . 42 месеци; 1260 дена“. Иако нејзината нетолеранција беше прекината со дејството на „*сверот што се издигнува од длабочината*“, што се однесува на Француската револуција и нејзиниот национален атеизам во Отк. 11:7, овде терминот „*длабоко*“ е претставен како активност поврзана со ѓаволот, „*Уништувачот*“, кој уништува животи и ја обезличува планетата Земја, и кого Отк.9:11 го нарекува „*ангел на бездната*“. Отк.20:1 ќе даде објаснување: „*ѓаволот*“ ќе биде врзан „*илјада години*“ на обезчовечената земја наречена „*амбис*“. Со припишувањето на неговото потекло во „*бездната*“, Бог открива дека овој град **никогаш** немал врска со него; дали, за време на неговата паганска доминација, што е многу логично, но и во текот на неговата папска религиозна активност, спротивно на она што мноштво измамани човечки суштества веруваат **за нивниот пад**, бидејќи со него ќе го споделат, овде откриено е неговото последно „*погинување*“. Презирајќи ја пророчката реч, жртвите на заведувањето на Рим ќе бидат вчудоневидени затоа што верската нетрпеливост „*ќе се појави повторно*“ во овој конечен контекст објавен и откриен. Бог на тој начин нè потсетува дека ги знае имињата на избраните уште од „*основањето на светот*“. Нивните „*имиња*“ биле запишани во „*книгата на животот на Јагнето*“ Исус Христос. И за да ги спаси, им ги отвори мислите за тајните на неговите библиски пророштва.

Овде предлагам втора анализа на овој стих во врска со зборот „*амбис*“. Во оваа рефлексива, го земам предвид конечниот контекст насочен од Духот според неговиот опис на „*црвениот свер*“ од стих 3. Го видовме тоа, отсуството на „*дијадемите*“ на „*десетте рогови*“ и „*седум глави*“ го ставаат во „*времето на крајот*“; тоа на нашето време. Долго време сметав дека поимот „*глупав*“ може да се однесува само на нетолерантна и деспотска акција, и што следствено може да се припише само на нетолерантен режим од последните денови обележани со последниот тест на универзалната вера. Но, всушност, на крајот на зимата 2020 година во божествено време, друга идеја е инспирирана од мене. „*Сверот*“ всушност постојано убива човечки души, а жртвите на неговите претерани и срамотни

хуманистички учења се многу побројни од оние на неговата нетрпеливост. Од каде доаѓа ова ново заводливо и измамливо хуманистичко однесување? Тоа е плод на наследството на слободната мисла што доаѓа од револуционерните филозофи кои Бог ги таргетира во Отк. 11:7 под името „*сверот што се издига од бездната*“. „*Скарлетната*“ боја прикачена на „*сверот*“ на нашето време, од стих 3 од ова поглавје, го осудува гревот генериран од прекумерната слобода што си ја дал човекот. Кого претставува таа? Западните доминанти со христијанско потекло чии религиозни основи се наследени од европскиот католицизам: САД и Европа целосно заведени од католичката религија. „*Сверот*“ што ни го покажува Бог е крајниот резултат на постапките проречени во пораката „*петтата труба*“. Протестантската вера, заведена од мирољубивата католичка вера, ги спојува протестантизмот и католицизмот проколнати од Бога, на кои им се придружи официјалниот институционален адвентизам во 1994 година, за „*подготовка за битка*“ од Отк. 9:7-9, „*Армагедон*“, според Отк. 16:16, дека заедно, по „*шестата труба*“, ќе водат против последните верни Божји слуги, кои го чуваат и го практикуваат неговото сабота; седмиот ден одмор нареден според четвртата од десетте негови заповеди. Во време на мир, нивните говори ја воздигнуваат братската љубов и слободата на совеста. Но, оваа срамота и лажна слобода направена во слобода ги води до „*втора смрт*“ мноштвото што го населува западниот свет; што се карактеризира, делумно, со атеизам, делумно со рамнодушност, а во помал дел со религиозни заложби што се безвредни, затоа што се осудени од Бога, поради нивните лажни религиозни учења. На овој начин, овој хуманистички „*свер*“ го има своето потекло во „*амбис*“ како што открива Духот во овој стих, во смисла дека христијанската религија стана слика и примена на хуманистичката мисла, Грците, Французите или странските револуционери. **Како бакнежот на Јуда за Исус, заводливата лажна хуманистичка љубов кон мирновременските услови убива повеќе од мечот.** „*Сверот*“ од нашето мирно време го наследува и карактерот „*мрак*“ што зборот „*длабоко*“ го дава во 1. Мој. 1:2: „*Земјата беше безоблична и празна: имаше темнина на лицето на длабината*, а Духот Божјиот се движеше над водите. И овој „*мрак*“ карактер на општествата со христијанско потекло е самиот парадоксално наследен од „*просветителството*“, име дадено на француските револуционерни слободни мислителци.

Со предлагање на оваа синтеза, Духот ја постигнува својата цел која се состои од откривање на своите верни слуги својот суд за нашиот западен свет и прекорите што му ги упатува. Така тој ги осудува своите многубројни гревови и предавствата кон Исус Христос, единствениот Спасител кого нивните постапки го обесчестуваат.

Стих 9: „*Ова е разум што има мудрост: седумте глави се седум планини, на кои жената седи.*»

Овој стих го потврдува изразот со кој Рим долго време бил означен: „Рим, градот на седумте ридови“. Го најдов ова име цитирано во старошколскиот географски атлас од 1958 година. Но, работата не е дискутабилна; „*седумте планините*“ наречени „*ридови*“ сè уште остануваат

денес и ги носат имињата: Капитолин, Палатин, Келиј, Авентин, Виминал, Ескилин и Квиринал. Во својата паганска фаза, овие ридови „високи места“ сите поддржувале храмови посветени на обожените идоли осудени од Бога. И во чест на „*богот на тврдините*“, католичката вера за возврат ја подигна својата базилика, на Каелиј означувајќи „рај“ според Рим. На Капитол, „главата“, се издига Палатата на Градското собрание, граѓанскиот аспект на судството. Да истакнеме дека сојузникот од последните денови Америка доминира и од „Капитол“ лоциран во Вашингтон. И овде симболот „глава“ е оправдан со оваа висока магистратура која ќе го замени Рим и ќе доминира, пак, со жителите на земјата „*во нејзино присуство*“ според Отк.13:12.

Стих 10: „*Има седум цареви: пет паднаа, едниот е, другиот уште не е дојден, а кога ќе дојде, ќе остане кратко време.*»

Во овој стих, со изразот „*седум кралеви*“, Духот му припишува на Рим „*седум*“ режими на владеење кои се сукцесивно, за првите шест: монархијата од – 753 до – 510 година; Републиката, Конзулатот, Диктатурата, Триумвиратот, Империјата од Октавијан, Цезар Август под кого е роден Исус и Тетрархијата (4 поврзани императори) на седмата позиција помеѓу 284 и 324 година, што ја потврдува прецизноста „*тој мора да трае кратко време*“; всушност 30 години. Новиот император Константин¹ брзо ќе го напушти Рим и ќе се насели на Исток во Византија (Константинопол од Турците го преименувал Истанбул). Но, од 476 година, западната империја на Рим се распадна и „*десетте рогови*“ на Даниел и Апокалипса ја стекнаа својата независност со формирање на кралствата на Западна Европа. Од 476 година, Рим останал под окупација на Остроготските варвари, од кои бил предаден во 538 година од генералот Велисариј испратен со своите војски од императорот Јустинијан кој престојувал на Исток во Константинопол.

Стих 11: „*А светот што беше, а веќе го нема, тој е осми цар и е од седумтемина и оди во пропаст.*»

„Осмиот крал“ е папската религиозна управа воспоставена во 538 година со поволниот царски декрет на императорот Јустинијан¹. Така, тој одговорил на барањето на неговата сопруга Теодора, поранешна „проститутка“, која интервенирала во име на Вицил, една од нејзините пријатели. Како што прецизира стихот 11, папскиот режим се појавува во времето на цитираните „седум“ владеење додека сочинувал нова, невидена форма што Даниел ја посочил како „*различен*“ крал. Она што му претходи на времето на „седумте“ претходни кралеви е титулата на римскиот верски водач што веќе им се припишува на нивните императори и од неговото потекло: „Pontifex Maximus“, латински израз преведен како „Суверен понтиф“, кој исто така е, од 538, официјална титула на римокатоличкиот папа. Римскиот режим што постои во времето кога Јован ја добива визијата е Империјата, шестото римско владеење; а во негово време титулата „суверен понтиф“ ја носел самиот император.

Враќањето на Рим на историската сцена се должи на кралот на Франките, Клодовик I „преобратен“ во лажната христијанска вера од тоа време, во 496 година; односно на римокатолицизмот кој го послуша

Константин I^{на} кој веќе беше погоден од Божјото проклетство од 7 март 321 година. Неразбирањето на различните јазици и култури е основата на немирите и внатрешните борби кои го уништија римското единство и сила. Оваа акција Бог ја применува денес во Европа за да ја ослабне и да им ја предаде на непријателите. Така, проклетството на искуството на „Вавилонската кула“ во текот на вековите и милениумите ги задржува сите свои ефекти и нејзината ефикасност да го доведе човештвото во несреќа. Што се однесува до Рим, на крајот, тој беше под доминација на Аријанските Остроготи доктринално спротивставени на римокатоличката вера поддржана од византиските императори. Затоа мораше да се ослободи од оваа доминација, така што воспоставувањето на римскиот папски режим во 538 година беше овозможено на нејзино тло За да се постигне тоа според *Дан беа ниско донесени* пред паперијата (*малиот рог*); се загрижени народи кои се непријателски настроени кон римокатолицизмот на епископите од Рим, последователно, во 476 година, Херулите, во 534 година, Вандалите и на 10 јули 538 година, „од снежна бура“, ослободени од окупацијата на Остроготите од генералот Велизариј испратен од Јустинијан I ' Рим можел да влезе во својот ексклузивен, доминантен и нетолерантен папски режим, воспоставен со овој император, на барање на интригантот Вигилиј, првиот владетел на папата. Од овој момент, Рим стана „ големиот град кој има царство над земните кралеви “, од стих 18, кој оди во „ пропаст “, како што специфицира Духот, овде, по втор пат, по стихот 8.

Според тоа, Попери не се навраќа на Свети Петар како што тој тврди, туку на декретот на Јустинијан I, ^{византискиот} император кој му ја дал титулата и неговата религиозна власт. Така, неделата била наредена од римскиот император Константин I^{на} 7 март 321 година, а папата што ја оправдала била поставена од византискиот император Јустинијан I^{во} 538 година; два датуми со најстрашни последици за целото човештво. Исто така, во 538 година, Римскиот бискуп за прв пат ја зема титулата папа.

Стих 12: „ *Десетте рогови што ги видовте се десет цареви, кои сè уште не добиле царство, но добиваат власт како цареви за еден час со сверот.* »

Овде, за разлика од Дан.7:24, пораката цели на многу кратко време лоцирано на крајот од „ *времето на крајот* “.

Како во времето на Даниел, така и во времето на Јован, „ *десетте рогови* “ на Римската империја сè уште не ја стекнале или не ја вратиле својата независност. Но, контекстот насочен во ова поглавје 17 е оној на крајот на светот, улогата што ја играат „ *десетте рогови* “ во овој прецизен контекст е евоцирана од Духот, како што ќе потврдат стиховите што следат. Пророкуваниот „ *час* “ се однесува на времето на последниот тест на верата објавено, во Отк. 3:10, на верните пионери на адвентизмот на седмиот ден во 1873 година. Пораката беше за нас, нивните наследници, верните на адвентистите светлина дадена од Исус Христос на неговите избраници во 2020 година.

Според пророчкиот код даден на пророкот Езекиел (Езек.4:5-6), пророчкиот „ден“ вреди вистинска „година“ и затоа, пророчкиот „час“

вреди 15 вистински денови. Големото инсистирање на пораката на Духот, која трипати ќе го цитира изразот „ во еден час “ во поглавје 18, ме наведува да заклучам дека овој „ час “ е насочен кон времето помеѓу почетокот на б-ти ^{од} „ седумте последни неволи “. и враќањето во слава на нашиот божествен Господ Исус кој се враќа во славата на Архангел *Михаил* за да ги спаси своите избраници од програмираната смрт. Затоа, овој „ час “ е оној во кој трае „ *армагедонската битка* “.

Стих 13: „ *Тие имаат една цел, и ја даваат својата моќ и својата власт на сверот.* »

Насочувајќи го времето на ова последно искушение, Духот вели за „ десетте рогови “: „ *Тие имаат една цел и ја даваат својата моќ и својата власт на сверот* “. Оваа цел што тие ја споделуваат се состои од обезбедување дека неделниот одмор е почитуван од сите преживеани од Третата нуклеарна светска војна. Урнатините во голема мера ја намалија воената моќ на древните европски народи. Но, победниците во конфликтот, американските протестанти добија од преживеаните, целосно напуштање на нивниот суверенитет. Мотивот е ѓаволски, но паднатите не се свесни за тоа, а нивните духови предадени на сатаната можат само да ја исполнат неговата волја.

Само од коалицијата на „ *змејот* “ „ *сверот* “ и „ *лажниот пророк* “ „ десетте рогови “ му го предаваат својот авторитет на „ *сверот* “. И ова одрекување е предизвикано од јачината на страдањето што им го нанесуваат Божјите неволји. Помеѓу објавувањето на декретот за смрт и неговата примена, им се дава рок од 15 дена на набљудувачите на саботата да го прифатат „ *жигот на сверот* “, неговата римска „недела“ извалкана од паганското соларно обожавање. Враќањето на Исус Христос се планира за пролетта што ѝ претходи на 3 април 2030 година, освен ако не постои грешка во толкувањето на терминот „ *час* “, смртниот декрет треба да биде објавен за овој датум или датум кој се наоѓа помеѓу него и денот. од пролетта 2030 година од нашиот сегашен вообичаен календар.

За целосно да разберете каква ќе биде конечната временска ситуација, разгледајте ги следните факти. Крајот на времето на благодатта може да се идентификува само од страна на избраните функционери кои го поврзуваат со објавувањето на законот за недела; поточно по неа. За збирката на неверни и бунтовни народи кои се уште се живи, објавувањето на неделниот закон се јавува само како мерка од општ интерес без последици за нив. И дури откако ќе ги претрпат првите пет неволји, нивниот одмазднички гнев ги наведува целосно да ја одобрат одлуката да ги „ *убијат* “ оние што им се претставени како одговорни за нивната небесна казна.

Стих 14: „ *Тие ќе се борат против Јагнето, и Јагнето ќе ги победи, зашто Тој е Господар над господарите и Цар над царевите, а ќе ги победат и повиканите и избраните и верните што се со него.* »

„ *Тие ќе се борат против Јагнето, и Јагнето ќе ги победи ...*“, бидејќи тој е Семоќниот Бог кому ниедна сила не може да му одолее. „ *Кралот над кралевите и Господарот над господарите* “ ќе ја наметне својата божествена сила на најмоќните кралеви и господари на земјата. И

избраните кои го разбираат ова ќе надминат со него. Духот овде потсетува на трите критериуми што Бог ги бара од оние што ги спасува и кои се обврзале на патот на спасението кој започнува за нив со духовниот статус „*наречен*“ и кој потоа се трансформира, кога е тоа случај, во „*Избран*“ статус, со „*верност*“ манифестирана кон Создателот Бог и сета негова библиска светлина. Битката за која се споменува е битката „*Армагедон*“, од Отк.16:16; „*часот*“ кога „*верноста*“ на „*избраните*“ „*повиканите*“ е ставена на тест. Во Отк.9:7-9, Духот ја открил подготовката на протестантската вера за оваа духовна „*војна*“. Осудени на смрт, поради нивната верност кон саботата, избраните сведочат за довербата дадена во ветувањата пророчени од Бога и ова сведоштво што му е дадено му ја дава „*славата*“ што ја бара во пораката на првиот ангел. од Отк.14:7. Бранителите и поддржувачите на неделата што е задолжителна ќе ја најдат, во ова искуство, смртта што ќе се подготват да му ја дадат на избраните на Исус Христос. Овде потсетувам на оние кои се скептични и се сомневаат дека Бог им дава толку големо значење на деновите за одмор, дека нашето човештво ја изгуби својата вечност поради важноста што им ја даде на „две дрвја“ од земната градина. „*Армагедон*“ се заснова на истиот принцип како замена на „двете дрвја“ денес имаме „ден на спознанието на доброто и злото“, недела и „денот на светиот живот“, сабота или сабота.

Стих 15: „*И тој ми рече: Водите што ги виде, на кои седи блудницата се народи и мноштво, народи и јазици.*»

Стихот 15 ни го дава клучот кој ни овозможува да им го припишеме на „*водите*“ на кои „*седи блудницата*“, идентитетот на европските народи наречени „христијани“, но пред сè, лажно и измамнички „христијани“. Европа има карактеристика на зближување на народи кои зборуваат различни „*јазици*“; што ги ослабува синдикатите и склучените сојузи. Но, во последно време, англискиот јазик служи како мост и промовира меѓународна размена; раширеното образование на луѓето ја намалува ефикасноста на оружјето на божественото проклетство и се спротивставува на дизајнот на неговиот Творец. Затоа, неговиот одговор ќе биде пострашен: смрт со војна и на крајот, од раскошот на неговото славно доаѓање.

Стих 16: „*Десетте рогови што ги видовте и сверот ќе ја мразат блудницата, ќе ја соблечат и ќе ја соблечат гола, и ќе го изедат нејзиното месо и ќе ја изгонат со оган.*»

Стих 16 ја објавува програмата на претстојното поглавје 18. Тој го потврдува пресвртот на „*десетте рогови и сверот*“, кој откако ќе ја поддржи и одобри, на крајот ја уништува „*проститутката*“. Овде потсетувам дека „*сверот*“ е режим на здружението на граѓански и религиозни сили и дека во овој контекст ја означува моќта на официјално протестантскиот американски народ и на католичкиот и протестантскиот европски народ, додека „*проститутката*“ ја означува свештенството, односно учителските власти на католичката верска моќ: монасите, свештениците, епископите, кардиналите и папата. Така, во пресвртот, католичките европски народи и протестантскиот американски народ, двете жртви на римската лага, застануваат против свештенството на римскиот

папски католицизам. И тие ќе ја „проголтаат со оган“ кога, преку својата славна интервенција, Исус ќе ја урне неговата ѓаволска измамничка заводлива маска. „Десетте рогови“ „ќе ја соблечат и ќе ја разголат“ затоа што живеела во раскош, ќе биде соблечена, а бидејќи се облека во изглед на светост, ќе се појави и „гола“, во духовен срам, без никаква небесна праведност да го облече. Прецизноста, „ќе го изедат неговото месо“, ја изразува крвавата жестокост на неговата казна. Овој стих ја потврдува „гроздобер“ темата од Отк. 14:18 до 20: Тешко на грозјето на гневот!

Стих 17: „Зашто Бог стави во нивните срца да ја извршат неговата намера и да извршат една цел, и да му го дадат своето царство на сверот, додека не се исполнат зборовите Божји.“

Стих 17, под бројот на судот, ни открива важна мисла за небесниот Бог, со која луѓето погрешно ја презираат или третираат со рамнодушност. Бог инсистира тука, за да се уверат неговите избраници, дека тој е единствениот Господар на „страшната игра“ што ќе биде поставена во очекуваното време. Програмата не е дизајнирана од ѓаволот, туку од самиот Бог. Сè што тој објави во неговото големо и возвишено Откровение кое се однесува на Даниел и Откровението или е веќе остварено, или останува да се исполни. И бидејќи „крајот на една работа е подобар од неговиот почеток“ според Проп.7:8, Бог го насочува кон нас овој последен тест на верноста што ќе нè одвои од лажните христијани и ќе нè направи достоини да влеземе во неговата небесна вечност по нуклеарното уништување во Третата светска војна. Затоа, треба само да чекаме со самодоверба бидејќи сè што ќе се организира на земјата е „дизајн“ дизајниран од самиот Бог. И ако Бог е за нас, кој ќе биде против нас, ако не оние чии убиствени „намери“ ќе се свртат против нив?

значи „додека не се исполнат зборовите Божји“? Духот се однесува на конечната судбина резервирана за папскиот „мал рог“ како што е веќе проречено во Дан.7:11: „Тогаш погледнав поради арогантните зборови што ги кажа рогот; и додека гледав, животното беше убиено, а неговото тело беше уништено, предадено на огнот за да се запали“; во Дан.7:26: „Тогаш ќе дојде суд и ќе му биде одземена власта и ќе биде уништена и уништена засекогаш“; и Дан.8:25: „Заради неговата благосостојба и успехот на неговите лукавства, тој ќе има ароганција во своето срце и ќе уништи многумина кои живееле во мир, и ќе се крене против началникот; но тоа ќе биде скршено, без напор на ниедна рака“. Остатокот од „Божјите зборови“ во врска со крајот на Рим ќе бидат претставени во Отк. 18, 19 и 20.

Стих 18: „А жената што ја видовте е големиот град што владее над земните цареви.“

Стихот 18 ни го нуди најубедливиот доказ дека „големиот град“ е навистина Рим. Ајде да сфатиме, ангелот му зборува лично на Џон. Исто така, велејќи му: „А жената што ја **видовте** е големиот град кој има царство над земните цареви“, Јован е наведен да разбере дека ангелот зборува за Рим, „градот на седумте ридови“. која, во свое време, империјално доминираше во различните кралства на целата нејзина огромна

колонијална империја. Во својот империјален аспект, таа веќе има „*кралство над земните кралеви*“ и ќе го задржи под своја папска доминација.

Во ова поглавје 17, можете да видите, Бог ги концентрирал своите откритија овозможувајќи ни со сигурност да се идентификуваме со „*проститутката*“, неговиот непријател на христијанската „трагедија на вековите“. Така, тој му дава на бројот 17 автентично чувство на неговата проценка. Токму оваа опсервација ме наведе да ја вреднувам годишнината од 17-тата ^{стогодишнина} од воспоставувањето на гревот што го сочинува усвојувањето на денот на сонцето од 7 март 321 година (официјален датум, но 320 за Бога) што го доживеавме во оваа 2020 година. која сега помина. Можеме да видиме дека Бог навистина го одбележа со невидено проклетство во историјата на христијанската ера (Ковид-19) што предизвика глобален економски колапс попогубен од Втората светска војна. Останатите клетви на божествениот праведен суд доаѓаат потоа, ќе ги откриваме, од ден на ден.

Откровение 18: блудницата ја добива својата казна

По откривањето на деталите што овозможуваат идентификација на проститутката, поглавје 18 ќе нè одведе во многу конкретниот контекст на крајот на „*битката кај Армагедон*“. Зборовите ја откриваат неговата содржина: „*часот на казната на големиот Вавилон, мајката на земните блудници*“; времето на крвавата „*жетва*“.

Стих 1: „*Потоа видов друг ангел како слегува од небото, со голема власт; и земјата се осветли со Неговата слава.*»

Ангелот кој носи голема власт е на Божјата страна, всушност самиот Бог. Михаил, поглаварот на ангелите, е друго име што Исус Христос го носел на небото пред неговата земна служба. Токму под ова име, и по власта што му ја признале светите ангели, ги избркал ѓаволот и неговите демони од небото, по неговата победа на крстот. Затоа, под овие две имиња тој се враќа на земјата, во славата на Отецот, за да ги повлече од неа своите скапоцени избраници; скапоцени затоа што се верни и оваа проверена верност е докажана. Во тој контекст, тој доаѓа да ги почести со својата верност оние кои мудро се покорувале давајќи му ја „*славата*“ што тој ја барал од 1844 година според Отк. 14:7. Со чувањето на саботата, неговите избраници го прославија како Бог Творец што единствено тој легитимно го поседува од неговото создавање на небесни и земски животи.

Стих 2: „ Извика со силен глас, велејќи: Падна Големiot Вавилон, падна таа! Таа стана живеалиште на демони, дувло на секој нечист дух, дувло на секоја нечиста и омраза птица “ .

„ Таа падна, падна, Вавилон голем! “. Цитатот од Отк. 14:8 го наоѓаме во овој стих 2, но овој пат не е пророчки кажано, тоа е затоа што доказите за неговиот пад им се дадени на преживеаните луѓе во овој последен момент од нејзината измамничка заводлива активност. Паѓа и маската на светоста на римскиот папски Вавилон. Тоа е всушност „ живеалиште на демони, дувло на секој нечист дух, дувло на секоја нечиста и одвратна птица “ . Спомнувањето на „ птицата “ нè потсетува дека зад земните дејства лежат небесните инспирации на лошите ангели од таборот на сатаната, нивниот водач и првиот бунтовник на божественото создание.

Стих 3: „ зашто сите народи го испија виното на гневот на нејзиниот блуд, и земните цареви блудствуваа со неа, а трговците на земјата се збогатија со моќта на нејзиниот раскош. »

„... бидејќи сите народи го испиле виното на гневот на неговиот блуд... “ Религиозната агресија се појавила на поттик на римокатоличката папска власт која, тврдејќи дека е во служба на Исус Христос, покажала целосна презир за лекциите за однесување што ги ги поучувал своите ученици и апостоли на земјата. Исус полн со благост, папите полни со гнев; Исус, модел на смиреното, папите, модели на суета и гордост, Исус живее во материјална сиромаштија, папите живеат во луксуз и богатство. Исус спасил животи, папите неправедно и непотребно убиваат безброј мноштво човечки животи. Затоа, ова римско папско католичко христијанство немало никаква сличност со верата дадена како пример од Исус. Во Даниел, Бог го прорекол „ успехот на неговите лукавства “, но зошто бил постигнат овој успех? Одговорот е едноставен: затоа што Бог му го дал. Зашто, мораме да запомниме дека под насловот на казната на „ втората труба “ од Отк. 8:8 тој го поттикна овој суров и суров режим да го казни престапот на саботата напуштен од 7 март 321 година. Во споредба проучувај ги неволјите што би го погодиле Израел поради нивното неверство кон Божјите заповеди, во Лев.26:19, Бог рекол: „ Ќе ја скришам гордоста на твојата сила, јас ќе ти го врати небото како железото и твојата земја како месинг “. Во новиот завет, папскиот режим бил подигнат за да ги исполни истите овие клетви. Во неговиот проект, Бог е истовремено и жртва, судија и целат за да ги задоволи барањата на неговиот закон на љубовта и неговата совршена правда. Од 321 г., престапот на саботата скапо го чинеше човештвото, кое ја плати својата цена во непотребни војни и масакри и во разорни смртоносни епидемии создадени од Бога-креаторот. Во овој стих, „ блудот “ (или „ развратот “) е духовен и го опишува недостојното религиозно однесување. „ Виното “ го симболизира нејзиното учење кое дестилира, во името на Христос, „ гнев “ и гаволска омраза меѓу сите луѓе кои поради неа станаа жртви на напад или агресори.

Вината на католичкото учење не треба да ја крие вината на целото човештво, од кои речиси сите не ги делат вредностите што ги возвиши Исус Христос. Ако земните кралеви пиеле „ вино на блудот “ (развратот) на „

Вавилон “, тоа е затоа што како „*проститутка*“, нејзината единствена грижа била да ги задоволи клиентите; тоа е правило, клиентот мора да биде задоволен во спротивно нема да се врати. А католицизмот ја издигна на највисоко ниво алчноста, до степен на криминал и љубовта кон богатството и луксузниот живот. Како што поучуваше Исус, како стадо заедно. Злите и горди мажи во секој случај би биле изгубени со неа или без неа. Потсетување: зLOBата влезе во човечкиот живот преку Каин, убиецот на неговиот брат Авел од почетокот на земната историја. „*Трговците на земјата се збогатија со моќта на нејзиниот луксуз*“. Ова го објаснува успехот на римокатоличкиот папски режим. Трговците на земјата веруваат само во пари, тие не се религиозни фанатици, но ако религијата ги збогати, таа станува прифатлив, па дури и ценет партнер. Конечниот контекст на темата ме наведува главно да ги идентификувам американските протестантски трговци бидејќи земјата духовно ја означува протестантската вера. Од 16^{век}, Северна Америка, во суштина протестантска во своето потекло, ги поздравиле хиспано- католиците и оттогаш, католичката вера е исто толку претставена како и протестантската вера. За оваа земја, каде што само „бизнисот“ е важен, верските разлики веќе не се важни. Освоени од задоволството да се збогатат што го охрабруваше женевскиот реформатор, Џон Калвин, протестантските трговци во католичката вера најдоа средства за да се збогатат што првобитната протестантска норма не ги нуди. Протестантските храмови се празни со голи сидови, додека католичките цркви се преоптоварени со мошти направени од скапоцени материјали, злато, сребро, слонова коска, сите материјали што оваа тема ги наведува во стих 12. Богатството на католичкото обожавање е затоа, за Господ Бог, објаснување за слабеењето на американската протестантска вера. Доларот, новиот Мамон, дојде да го замени Бог во срцата, а темата на доктрините изгуби секаков интерес. Опозицијата постои, но само во политичка форма.

Стих 4: „*И чув друг глас од небото, кој вели: „Излезете од неа, народе мој, за да не бидете соучесници во нејзините гревови, ниту во нејзините неволји.*»

Стих 4 го евоцира моментот на конечната разделба: „*Излези од неа, народе мој*“; тоа е часот кога избраните ќе бидат однесени на небото, за да се сретнат со Исус. Она што го илустрира овој стих е времето на „*жетвата*“, темата од Отк. 14:14 до 16. Тие се опфатени, бидејќи како што прецизира стихот, тие не треба „да имаат учество“ во „жетвата“. “ кој ќе го удри папскиот Рим и неговото свештенство. Но, текстот прецизира дека за да се биде меѓу избраните одземени, не смее да се „учествува во неговите гревови“. И бидејќи примарниот грев е неделниот одмор, „*жигот на сверот*“ почестен од католиците и протестантите на последниот тест на верата, верниците во овие две големи религиозни групи не можат да учествуваат во занесот на избраните. **Потребата да се „излезе од Вавилон“ е постојана**, но во овој стих Духот го таргетира моментот кога се појавува последната можност да се послуша на оваа Божја заповед бидејќи објавувањето на Неделниот закон го означува крајот на времето на благодатта. Оваа објава ја промовира свеста кај сите преживевани од „

шестата труба “ (Трета светска војна), која го овластува нивниот избор под будното око на творецот Бог.

Стих 5: „ Зашто нејзините гревови се насобраа на небото, и Бог се сети на нејзините беззаконија. »

Според неговите зборови, Духот ја предлага сликата на „Вавилонската кула“ чие име е вкоренето во она на „Вавилон“. Од 321 и 538 година, Рим, „ големиот град “ каде што „ проститутката “ го има својот „ престол “, нејзиното „свето“ папско седиште од 538 година, ги умножил своите гревови против Бога. Од небото тој броел и ги запишувал своите акумулирани гревови 1709 години (од 321 година). Со своето славно враќање, Исус го разоткри папскиот режим и за Рим и неговата лажна светост, време е да се плати за нивните злосторства.

Стих 6: „ Вратете ѝ како што плати, и вратете ѝ двојно според нејзините дела. Во шолјата каде што ја истурила, истурете ја нејзината двојка. »

По прогресијата на темите од Отк.14, по жетвата доаѓа гроздоберот . И на најзлобните католички и протестантски жртви на лагите на католицизмот Бог им ги упатува неговите зборови: „ Платете ѝ како што платила и врати ѝ двојно според нејзините дела “. Од историјата се секаваме дека неговите дела беа влоговите и мачењата на неговите инквизиторски судови. Затоа, овој тип на судбина е дека католичките верски учители ќе страдаат двојно повеќе, ако тоа е можно. Истата порака се повторува во форма: „ Во чашата каде што ја истурила, истурете ја нејзината двојка “. Сликата на чашата за пиење ја користел Исус за да го означи мачењето што требало да го претрпи неговото тело, до последната агонија на крстот, веќе подигнат од Рим, во подножјето на планината Голгота. На тој начин, Исус потсетува дека католичката вера покажала омразен презир кон страдањата што се согласил да ги поднесе, па затоа е негов ред да ги доживее. Една стара поговорка ќе ја преземе својата целосна вредност во овој момент: никогаш не правете им го на другите она што не би сакале другите да ви го прават. Во оваа акција, Бог го исполнува законот за одмазда: око за око, заб за заб; совршено праведен закон на кој тој резервирал индивидуална употреба. Но, на колективно ниво, неговата примена беше овластена за луѓето, кои сепак ја осудуваа, мислејќи дека можат да бидат поправедни и подобри од Бога. Последицата е катастрофална, злото и неговиот бунтовнички дух се влошија и доминираа кај западните народи со христијанско потекло.

Во Отк. 17:5, „ Големиот Вавилон “, „ блудницата “, „ држееше златна чаша полна со нејзините гадости “. Ова појаснување е насочено кон неговата религиозна активност и неговата посебна употреба на чашата на Евхаристијата. Неговото непочитување на овој свет обред поучен и осветен од Исус Христос му донесе еднакво посебна казна. Богот на љубовта му отстапува место на Богот на правдата и мислата за неговиот суд јасно им се открива на луѓето.

Стих 7: „Колку што таа се прослави и се потопи во раскош, толку дајте и маки и жалост. Затоа што таа во своето срце вели: Седнав како кралица, не сум вдовица и нема да видам тага! »

Во стих 7, Духот ја нагласува спротивставувањето на животот и смртта. Животот недопрен од несреќата на смртта е весел, безгрижен, несериозен, во потрага по нови задоволства. Папскиот римски „Вавилон“ го барал богатството што купува луксузен живот. И за да го добие од моќниците и кралевите, таа го користела и сè уште го користи името на Исус Христос за да го продаде простувањето на гревовите како „попустливост“. Ова е детал кој тежи многу во вагата на Божјиот суд за кој таа сега мора да се искупи психолошки и физички. Срамот за ова богатство и луксуз почива на фактот дека Исус и неговите апостоли живееле лошо, задоволни со она што е потребно. Затоа, „маките“ и „тагувањето“ ги заменуваат „богатството и луксузот“ на римо-папското католичко свештенство.

За време на својата измамничка активност, Вавилон во своето срце рече: „Седам како кралица“; што го потврдува „неговото царување над земните цареви“ од Отк.17:18. А според Отк.2:7 и 20, неговиот „престол“ е во Ватикан (vaticinate = пророкува), во Рим. „Јас не сум вдовица“; нејзиниот сопруг, Христос, чија жена тврди дека е, е жив. „И нема да видам жалост“. Надвор од Црквата нема спас, им порача таа на сите нејзини противници. Толку многу го повторила што на крајот поверувала. И таа е навистина убедена дека нејзиното владеење ќе трае вечно. Откако таа престојувала таму, зарем Рим не го добил името „вечен град“? Згора на тоа, поддржана од западните сили на земјата, таа имаше добра причина да се верува дека е човечки недопирлива и неповредлива. Ниту, пак, се плашеше од моќта Божја бидејќи тврдеше дека му служи и го претставува на земјата.

Стих 8: „Поради тоа, во еден ден ќе дојдат нејзините неволји, смрт, тага и глад, и таа ќе биде изгорена во оган. Зашто силен е Господ Бог, Кој и судеше. »

Овој стих става крај на сите негови илузии: „заради тоа, во еден ден“; оној каде што Исус ќе се врати во слава, „ќе стигнат неговите неволји“ или ќе стигне казната од Бога; „Смрт, жалост и глад“, всушност, работите се остваруваат во спротивен редослед. Ние не умираме од глад во ниту еден ден, па затоа, прво, духовното „гладнување“ е губење на лебот на животот кој е основа на христијанската религиозна вера. Потоа се носи „жалост“ за да се одбележи смртта на блиските луѓе, со кои споделуваме семејни чувства. И конечно, „смртта“ го погодува виновниот грешник, бидејќи „платата за гревот е смрт“, според Рим.6:23. „И ќе биде проголан од оган“, во согласност со пророчките најави повторени во Даниел и Откровение. **Таа сама предизвика толку многу суштества да бидат изгорени на нејзините клави, неправедно, што во совршена божествена правда таа самата треба да загина во огнот.** „Зашто силен е Господ, Кој и судеше“; за време на својата заводлива активност, католичката вера ја обожавала Марија, мајката на Исус која се појавувала само во облик на малото дете кое го држела во раце. Овој аспект им се допадна на човечките умови склони кон сентименталност. Жена, уште подобро мајка, колку

религијата стана смирувачка! Но, тоа е часот на вистината, и Христос кој го судеше штотуку се појави во славата на Семоќниот Бог; и оваа божествена сила на Исус Христос, која го разоткри, го уништува, предавајќи го на одмазднички гнев на неговите измамени жртви.

Стих 9: „ *И сите земни цареви, кои вршеле блуд и раскош со неа, ќе плачат и ќе плачат поради неа, кога ќе го видат нејзиниот чад што гори.* »

Овој стих го открива однесувањето на „ *земните цареви кои се предале на блуд и раскош* “. Вклучени се кралеви, претседатели, диктатори, сите водачи на нации кои го промовираа успехот и активноста на католичката вера, и кои во последното искушение ја одобрија одлуката за убивање на чуварите на саботата. Тие „ *ќе плачат и ќе плачат поради неа, кога ќе го видат чадот од нејзиното палење* “. Очигледно, земните кралеви гледаат дека ситуацијата им се оддалечува. Тие веќе не водат никого и само го забележуваат римскиот оган запален од измамените жртви, инструментите за извршување на божествената одмазда. Нивните солзи и оплакувања се оправдуваат со фактот дека вредностите на светот, кои ги доведоа до највисоката сила, наеднаш пропаѓаат.

Стих 10: „ *Останувајќи настрана, во страв од неговата мака, ќе речат: Теешко! Теешко! Големиот град, Вавилон, моќниот град! За еден час дојде вашиот суд!* »

„Вечниот град“ умира, гори и земните кралеви се држат настрана од Рим. Сега се плашат дека мора да ја споделат неговата судбина. Ова што се случува **за нив претставува** огромна **несреќа** : „ *Несреќа! Теешко! Големиот град, Вавилон* “, *теешко* се повторува двапати, „ *таа падна, таа падна, големиот Вавилон* “. „ *Моќниот град!* » ; толку моќна што управуваше со светот преку нејзиното влијание врз водачите на христијанските народи; Токму поради оваа врска, осудена од Бога, кралот Луј XVI и неговата австриска сопруга Марија-Антоанета се качија на скелето на гилотина, како и нивните поддржувачи, жртви на „ *големата неволја* “, како што објави Духот. , во Отк.2:22-23. „ *За еден час дојде твојот суд!* » ; враќањето на Исус го означува времето на крајот на светот. Последниот тест значи симболичен „ *час* “ пророкуван во Отк. 3:10, но ќе биде доволно Исус Христос да се појави за да се смени целата сегашна ситуација, а овојпат „ *еден час* “ во буквална смисла ќе биде доволно за да се добие оваа неверојатна промена.

Стих 11: „ *И земните трговци плачат и тагуваат поради неа, зашто никој веќе не им го купува товарот* “ .

Духот овојпат ги таргетира „ *трговците на земјата* “ особено насочен кон американскиот трговски дух усвоен од преживеаните низ целата земја, како што беше споменато во студијата од претходното поглавје 17. И тие „ *плачат и тагуваат поради неа, затоа што никој повеќе не им го купува товарот* ; ...“. Овој стих ја нагласува вината на наклонетоста на протестантите кон католичката вера за која тој *тагува* , со што сведочи за нивната лична приврзаност кон *неа* од економски интерес. Тогаш, во апсолутно спротивно, делото на реформација беше подигнато од Бог за да ја осуди римо-папската католичка вина и да ги врати разбраните вистини; што

правеле вистинските реформатори во своето време како што се Пјер Валдо, Џон Виклф и Мартин Лутер. Трговците, исто така, со тага гледаат како се рушат пред нивните очи вредностите што ги сакаат, бидејќи живеат само за задоволство да се збогатат преку нивните трговски активности; водење бизнис ги сумира радостите на нивното постоење.

Стих 12: „ *товар од злато, од сребро, од скапоцени камења, од бисери, од фин лен, од виолетова, од свила, од црвено, од секаков вид слатко дрво, од секаков вид предмети од слонова коска, секакви предмети изработени од многу скапоцено дрво, месинг, железо и мермер* ,

Пред да ги набројам различните материјали кои се основата на римокатоличката идолопоклоничка религија, овде се потсетувам на оваа конкретна точка на вистинската вера поучена од Исус Христос. Тој ѝ рекол на Самарјанката: „ *Жено*“, ѝ рекол Исус, „*верувај ми, доаѓа часот кога нема да биде ни на оваа планина, ни во Ерусалим, да Му се поклонуваат на Отецот. Го обожаваш она што не го знаеш; ние го обожаваме она што го знаеме, бидејќи спасението доаѓа од Евреите* . Но, доаѓа часот, и веќе дојде, кога вистинските обожаватели ќе Му се поклонуваат на Отецот со дух и вистина; зашто тоа се обожавателите што ги бара Отецот. Бог е Дух, и оние што Му се поклонуваат мора да Му се поклонуваат со дух и во вистина . (Јован 4:21-23). Значи, на вистинската вера не ѝ се потребни никакви материјали или материјални материјали, бидејќи се заснова само на состојба на умот. И следствено, оваа вистинска вера малку го интересира алчниот и крадскиот свет, бидејќи не збогатува никого освен, духовно, избраните. Избраните му се поклонуваат на Бога со дух, значи и во своите мисли, но и во вистината , што значи дека нивните мисли мора да бидат изградени на стандардот што го означил Бог. Сè што е надвор од овој стандард е форма на идолопоклонички паганизам каде што на вистинскиот Бог му се служи како идол. За време на своите освојувања, републиканскиот Рим ги усвоил религиите на поразените земји. И голем дел од нејзините религиозни догми биле од грчко потекло, првата голема цивилизација на антиката. Во нашата ера, во папска форма, сето ова наследство го наоѓаме споено со новите „христијански“ „светци“, почнувајќи од 12-те апостоли Господови. Но, откако отиде дотаму што ја потисна втората Божја заповед која ја осудува оваа идолопоклоничка пракса, католичката вера го овековечува обожаването на врежани, насликани слики или појавување во демонски визии. Затоа, во обредите на неговите култови ги наоѓаме овие врежани идоли за кои се потребни материјали за да се обликуваат; материјали од кои самиот Бог го прикажува списокот: „...; ... *товар од злато, сребро, скапоцени камења, бисери, фин лен, виолетова, свила, црвена боја, секаков вид слатко дрво, секаков вид слонова коска, секакви предмети направени од многу скапоцено дрво, месинг, железо и мермер*,... “. „ *Злато, сребро, скапоцени камења и скапи предмети* “ „ *оддаваат почит на богот на тврдините* “ на папскиот крал на Дан.11:38. Потоа, „ *виолетово и црвено* “ ја облекува блудницата Големият Вавилон во Отк.17:4; „ *Злато, скапоцени камења и бисери* “ се нејзиниот украс ; „ *финото платно* “ го означува неговото тврдење за светост, според Отк. 19:8: „ *Зашто лентот се*

праведните дела на светиите “. Останатите наведени материјали се оние од кои таа ги изработувала своите врежани идоли. Овие луксузни материјали го изразуваат високото ниво на посветеност на идолопоклоничкиот католички обожавател.

Стих 13: „ *цимет, зачини, парфеме, смирна, темјан, вино, масло, фино брашно, пченица, волови, овци, коњи, коли, тела и човечки души.* »

„ *Парфемите, од смирна, темјан, вино и масло* “, цитираните укажуваат на неговите религиозни обреди. Другите работи се хранливи материи и добра кои алудираат на владеењето на Соломон, синот на Давид, градител на првиот храм изграден за Бога, според 1. Царевите 4:20 до 28. На тој начин, Духот го осудува неговиот обид за нелегитимен репродуцирајте ја изградбата на „ *Божјиот храм* “ кој го „ *хули* “, во Отк.13:6 и кој го „ *соборува* “, во Дан.8:11. Последната прецизност на стихот, што се однесува на „ *телата и душите на луѓето* “, ја осудува нејзината соработка со монарсите со кои ја дели, незаконски, временската моќ. Во името на Христос, таа религиозно ги оправдуваше одвратните постапки, како што се ропството, мачењето и убивањето на Божјите созданија; нешто што Бог го резервира за себе во религиозниот домен; ова до тој степен што тој ги сумира своите постапки во овие термини: „ *Крвта на сите убиени на земјата беше пронајдена во неа* “, во стих 18 од оваа глава 18. Цитирајќи ги „ *душите на луѓето* “, Бог му припишува на му ги загуби „ *душите* “ предадени на ѓаволот со неговата активност и неговите лажни религиозни претензии.

Потсетување : Во Библијата и божествената мисла, зборот „ *душа* “ означува личност во сите негови аспекти, неговото физичко тело и неговата ментална или психичка мисла, неговиот интелект и неговите чувства. Теоријата која ја претставува „*душата* “ како елемент на животот, кој се одвојува од телото при смртта и го преживува, е чисто од грчко паганско потекло. Во стариот завет, Бог ја поистоветува „ *душата со крвта* “ на неговите човечки или животински суштества: Лев.17:14: „ ***Зашто душата на секое тело е нејзината крв што е во неа. Затоа им реков на синовите Израилеви: не јадејте крв од ниедно месо; зашто душата на секое тело е нејзината крв : кој јаде од неа, ќе биде уништен.*** “. Така, тој зазема спротивен став за идните грчки теории и подготвува библиска парада против филозофските мисли кои ќе се родат кај паганските народи. Човечкиот и животинскиот живот се потпира на функционирањето на крвта. Истурена или извалкана од задушјување, крвта повеќе не доставува кислород до елементите на физичкото тело вклучувајќи го и мозокот, поддршката на мислата. И ако вториот не е оксигениран, принципот на мислата престанува и ништо не останува живо по оваа завршна фаза; ако не споменот на составот на мртвата „ *душа* “ во вечната божја мисла со поглед на неговото идно „*воскресение*“, кога ќе ја „*оживее*“ или, кога ќе ја „*повторно воскресне*“, според случајот, за вечен живот или за дефинитивно уништување на „ *втората смрт* “.

Стих 14: „ *Плодовите што ги посакуваше твојата душа се оддалечија од тебе; и сите нежни и убави нешта се изгубени за тебе и никогаш повеќе нема да ги најдеш.* »

Како потврда на она што беше објаснето во претходниот стих, Духот ги припишува „ *желбите* “ на папскиот Рим на неговата „ *душа* “, неговата заводлива и измамничка личност. Наследник на грчките филозофии, католичката вера беше првата која го постави прашањето за припишувањето на душата на животните и луѓето откриени на нови земји. Всушност, прашањето има свој одговор; се заснова на изборот на вистинскиот помошен глагол: човекот нема душа, затоа што е душа.

Духот ги сумира последиците од вистинската смрт кои Тој ги утврди и ги откри во Проп.9:5-6-10. Овие детали нема да бидат обновени во пишувањата на новата алијанса. Затоа, ја гледаме важноста да се проучува целата Библија. Уништениот „ *Вавилон* “ ќе ги „ *изгуби* “ засекогаш „ *плодовите што ги посакуваше нејзината душа* “ и „ *сите нежни и величествени работи* “ што ги ценеше и бараше. Но, Духот исто така прецизира: „ *за вас* “; затоа што избраните, за разлика од неа, ќе можат вечно да го прошируваат ценењето на чудата што Бог ќе ги сподели со нив.

Стих 15: „ *Трговците со тоа, кои се збогатени со тоа, ќе се држат далеку, во страв од неговите маки; ќе плачат и ќе тагуваат* “ ,

Во стиховите од 15 до 19, Духот е насочен кон „ *трговците кои се збогатиле со него* “. Повторувањата откриваат акцент на изразот „ *во еден час* “, повторен три пати во ова поглавје, како и извикот „ *Теешко! Теешко!* “. Бројот 3 го симболизира совршенството. Затоа Бог инсистира, да се потврди неотповикливиот карактер на пророчкото објавување; оваа казна ќе биде извршена во сето нејзино божествено совршенство. Извикот: „ *Теешко! Теешко!* “, изнесен од трговците, го повторува предупредувачкиот повик што го лансираа неговите избраници во Отк. 14:8: „ *Таа падна! Таа падна! Големiot Вавилон* “. Овие трговци оддалеку го гледаат неговото уништување, „ *во страв од неговите маки* “. И тие имаат право да се плашат од овој плод на праведниот гнев на живиот Бог, бидејќи жалејќи се за неговото уништување, тие се сместуваат во неговиот логор, а за возврат ќе бидат уништени од убиствениот човечки гнев на неутешните жртви на верската измама. Овој стих нè прави свесни за огромната одговорност на комерцијалните интереси за успехот на Римокатоличката црква. „ *Трговците* “ ја поддржуваа проститутката и нејзините најлоши сурови и деспотски одлуки, чисто од апетит за финансиско и материјално богатење. Тие ги затворија очите пред сите негови многу одвратни злоупотреби и заслужуваат да ја споделат неговата конечна судбина. Историски пример се однесува на парижаните кои застанале на страната на католичката вера против реформираната вера од почетокот на реформацијата во времето на кралот Франциско I^и после него.

Стих 16: „ *И ќе рече: Теешко! Теешко! Големiot град, кој беше облечен во тенок лен, виолетова и црвено, и украсен со злато и скапоцени камења и бисери! За еден час е уништено толку богатство!* »

Овој стих ја потврдува целта; „*Големiot Вавилон, облечен во тенок лен, виолетова и црвена боја*“; боите на наметките на кралевите, бидејќи поради оваа причина римските војници кои се потсмеваат ги покриваа рамениците на Исус со „*виолетова*“ наметка. Тие не можеа да си го замислат значењето што Бог им го дал на нивното дело: како жртва на помирување, Исус стана носител на гревовите на своите избраници означени со овие бои, *темноцрвена или виолетова*, според Иса.1:18. „*Еден час*“ ќе биде доволен за да се уништи Рим, неговиот папа и неговото свештенство, по враќањето во слава на Исус Христос кој доаѓа да ја спречи смртта на неговите избраници. Во овој последен тест, нивната верност ќе ја направи сета разлика, па можеме да разбереме зошто Бог особено инсистира да ја зајакне нивната вера и апсолутната доверба што тие мора да се навикнат да ја полагаат во него. Долго време, човекот можеше само да се увери дека таквото уништување „*во еден час*“ е чудо и затоа директна Божја интервенција, како со Содом и Гомора. Во нашево време кога човекот го совлада нуклеарниот оган, ова е помалку изненадувачки.

Стих 17: „*И сите пилоти, сите што пловат до ова место, морнарите и сите што работат на морето, стоеја далеку,*“

Овој стих особено ги таргетира „*оние кои го експлоатираат морето, пилотите, морнарите кои пловат до ова место, сите држени далеку*“. Со искористување на желбата на кралевите да се збогатат, папската црква и самата се збогатила. Таа го поддржуваше и оправдуваше освојувањето на земји непознати за луѓето до времето на нивното откривање кога нејзините католички слуги извршија ужасни масакри на населението во името на Исус Христос. Ова главно беше случај со Јужна Америка и крвавите експедиции предводени од генералот Кортес. Златото извлечено од овие територии се вратило во Европа за да ги збогати католичките кралеви и соучесникот на папството. Понатаму, акцентот на морскиот аспект нè потсетува дека токму како режим на „*сверот што се издига од морето*“ неговата врска со „*морнарите*“ се зајакна за нивно заедничко збогатување.

Стих 18: „*И извикаа кога го видоа чадот од неговото горење: „Кој град личи на големиот град? ”*

„*Кој град беше како големиот град? ”* викаат морнарите кога ќе го видат „*чадот од неговото пламење*“. Одговорот е брз и едноставен: нема. Затоа што ниту еден град нема концентрирано толкава моќ, цивилна како царски град, а потоа религиозен од 538 година. Католицизмот е извезен во сите земји на планетата освен во Русија каде што источната православна вера го отфрли. Откако го пречека, и Кина се бореше и го прогонуваше. Но, денес сè уште доминира на целиот Запад и неговите екскресценции на Америка, Африка и Австралија. Тоа е првото верско туристичко место во светот кое привлекува посетители од целиот свет. Некои доаѓаат да ги видат „древните урнатини“, други одат таму за да го видат местото каде што престојуваат папата и неговите кардинали.

Стих 19: „*И фрлаа прашина на главите свои, плачеа, тагуваа, извикуваа и рекоа: Тешко! Тешко! Големiot град, каде што сите што имаа*

бродови на морето се збогатија со неговиот раскош, беше уништен за еден час! »

Ова е трето повторување каде што се споени сите претходни изрази, како и појаснувањето „ во еден час беше уништено “. „ Големiot град во кој сите оние што имаат бродови на морето се збогатија преку неговиот раскош “. Обвинението станува многу јасно, навистина преку раскошот на папскиот режим поморските бродари се збогатија носејќи го светското богатство во Рим. Рим го добива своето збогатување од споделувањето на имотот на неговите противници убиени од неговиот вечен сојузник, цивилната монархиска моќ, неговото вооружено крило. Како историски пример ја имаме смртта на „темпларите“, чиј имот беше поделен меѓу круната на Филип Ле Бел и римокатоличкото свештенство. Подоцна тоа ќе биде случај со „протестантите“.

Стих 20: „ Небо, радувај се на неа! И вие, светци, апостоли и пророци, радувајте се! Зашто Бог направи правда со тебе судејќи ја. »

Духот ги повикува жителите на небото и вистинските светци, апостолите и пророците на земјата, да се радуваат на уништувањето на римскиот Вавилон. Затоа, радоста ќе биде сразмерна на болките и страдањата што таа ги направила или сакала да ги издржи слугите на Богот на вистината, во однос на последните избрани верни на осветената сабота.

Стих 21: „ Тогаш силен ангел зеде камен како голем воденички камен и го фрли во морето, велејќи: „Така и големiot град Вавилон ќе биде урнат со насилство и нема повеќе да се најде. »

Споредбата на Рим со „ камен “ сугерира три идеи. Прво, папата се натпреварува со Исус Христос, кој и самиот е симболизиран со „ камен “ во Дан.2:34: „ Гледавте, кога еден камен беше одврзан без помош на рака и удри во стапалата од железо и глина на слика, и ги скрши на парчиња. » Други стихови од Библијата, исто така, му го припишуваат овој симбол на „ каменот “ во Зак.4:7; „ главен агол “ во Пса.118:22; Мат.21:42; и Дел.4:11: „ **Исус е каменот што го отфрливте вие што градите , и кој стана главен на аголот** “. Втората идеја е алузија на папското тврдење дека го наследува апостолот „Петар“; главната причина за „успехот на неговите потфати и успехот на неговите лукавства“, работи кои Бог ги осудил во Дан.8:25. Ова е дотолку повеќе што апостол Петар никогаш не бил поглавар на христијанската црква бидејќи оваа титула му припаѓа на самиот Исус Христос. Затоа, папската „итрина“ е исто така „лага“. Третиот предлог се однесува на името на папското религиозно упориште, нејзината престижна базилика наречена „Свети Петар Римски“, чија многу скапа градба доведе до продажба на „индулгенции“ кои го демаскираа во очите на реформирачкиот монах Мартин Лутер. Ова објаснување останува тесно поврзано со втората идеја. Локалитетот во Ватикан служел како гробишта, но претпоставената гробница на апостол Господов Петар била во реалноста на „Симон Петар Волшебникот“, обожавател и свештеник на богот на змијата по име Ескулапиј.

Враќајќи се во нашево време, Духот пророкува против римскиот „ Вавилон “. Тој го споредува неговото идно уништување со сликата на „

голем воденички камен “ од „ камен “ што „ ангел го фрла во морето “. Со оваа илустрација, тој носи против Рим обвинението посочено во Мат.18:6: „ Но, ако некој скандализира едно од овие малечки што веруваат во мене, за него би било подобро да му закачат **воденички камен** околу вратот. **и фрли го на дното на морето** . А во неговиот случај таа не скандализираше само едно од овие малечки кои веруваат во него, туку мноштво. Едно останува сигурно, тоа е дека еднаш „ уништен, никогаш повеќе нема да се најде “. Таа никогаш повеќе нема да повреди никого.

Стих 22: „ И звуците на харфистите, музичарите, свирачите на флејта и трубачите нема повеќе да се слушаат меѓу вас, ниту меѓу вас ќе се најде некој занаетчија, „веќе нема да го слуша звукот на воденичкиот камен во вашиот дома, ' "

Тогаш Духот ги евоцира музичките звуци кои ја изразуваа безгрижноста и радоста на жителите на Рим. Откако ќе бидат уништени, веќе нема да ги слушаме таму. Во духовна смисла, алудира на гласниците Божји чии зборови се слушале со ист ефект како и музичките звуци на „ флејтарите или трубачите “; слика дадена во парабола во Мат.11:17. Тој ги спомнува и „ звуците “ што ги прават занаетчиите преоптоварени со нарачки за работа, бидејќи од антички град излегувале само „ шумови “ од професионални активности, вклучувајќи го и „ шумот од воденичкиот камен “ кој се претворал во мелење зрно жита или за острење. инструменти за сечење како срп и режа, ножеви и мечеви; ова, веќе во древниот Халдејски Вавилон, според Ер.25:10.

Стих 23: „ Светлината на светилката нема повеќе да свети меѓу вас, ниту гласот на младоженецот и на жената нема да се слуша повеќе меѓу вас, зашто вашите трговци беа големите на земјата, бидејќи сите народи беа заведени од твоите волшебства ,

„ Светлината на светилката повеќе нема да свети во вашиот дом. На духовен јазик, Духот го предупредува Рим дека светлината на Библијата повеќе нема да дојде да му понуди шанса да се просветли за да ја знае вистината според Бога. Сликите од Ер.25:10 се повторуваат, но „ песните на младоженецот и невестата “ стануваат овде „ гласот на младоженецот и на невестата што повеќе нема да се слушаат во вашата кука “. Духовно, тие се гласовите на повиците што ги упатува Христос и неговото избрано собрание до изгубените души да се обратат и спасат. Оваа можност ќе ја нема засекогаш, по нејзиното уништување. „ Зашто вашите трговци беа големите на земјата “. Токму преку своето заведување на големите луѓе на земјата, Рим успеал да ја прошири својата католичка религија на многу народи на земјата. Ги користела како претставници на нејзиниот верски бизнис. И резултатот е дека „ сите народи се измамани од вашите волшебства “. Овде, Бог се однесува на католичките маси како „ волшебни “ што ги карактеризираат паганските култови на зли волшебници и вештерки. Вистина е дека со користење на повторувачки формалистички формули, залудни повторувања, католичката религија му остава малку простор на творецот Бог да се изрази. Тој не се ни обидува да го стори тоа, бидејќи ѝ припишува „ туѓ бог “ во Дан.11:39 и никогаш не ја препознал како

служинка; „Викар на Синот Божји“, титулата на Папата, затоа не е негов викар. Следниот стих ќе ја даде причината.

Стих 24: „ *и затоа што во неа се најде крвта на пророците и светиите и на сите убиени на земјата.* »

„... *и бидејќи во неа се најде крвта на пророците, на светиите* “: Суров, нефлексибилен, бесчувствителен и суров низ својата историја, Рим го проби својот пат низ крвта на своите жртви. Ова важеше за паганскиот Рим, но и за папскиот Рим кој ги натерал кралевите да ги убиваат своите противници, слугите просветлени од Бога кои се осмелиле да ја осудат неговата ѓаволска природа. Некои беа заштитени од Бог како Валдо, Виклиф и Лутер, други не беа и ги завршија своите животи како маченици на верата, на колци, блокови, столбови или бесилки. Пророчката перспектива да се види дека неговото дејство конечно престанува може само да ги радува жителите на небото и вистинските светци на земјата. „... *и за сите што се убиени на земјата* “: Кој ќе ја донесе оваа пресуда знае за што зборува, бидејќи ги следи постапките на Рим од неговото основање во 747 п.н.е. Светската ситуација од последните денови е последниот плод што го носи освојувачот и доминирачкиот Запад од другите народи на земјата. Монархискиот тогаш републикански Рим ги проголта народите на земјата што ги потчини. Моделот на ова општество остана оној на 2000 години вистинско и лажно христијанство. Потоа, паганскиот Рим, папскиот Рим го уништил ликот на Христовиот мир и му го одзел на човештвото моделот што би им донел среќа на луѓето. Оправдувајќи го колењето на вистинските јагнешки ученици на Исус Христос, тој го отвори патот кон религиозните судири кои го водат човештвото до застрашувачка геноцидна трета светска војна. Не е без причина што нормата на сечење грло јавно ја прикажуваат исламските вооружени групи. Оваа омраза кон исламот е доцен одговор на војните во Крстоносните војни што ги започна Урбан II од Клермон-Феран на 27 ноември 1095 година.

Откровение 19: Битката Армагедон на Исус Христос

Стих 1: „ *Потоа чув како силен глас на големо мноштво на небото, кое вели: Алилуја! Спасението, славата и моќта му припаѓаат на нашиот Бог* “ .

Продолжувајќи од претходното поглавје 18, откупените и спасените избраници се наоѓаат на небото, носители на „ *новото име* “ кое ја означува нивната нова небесна природа. Радоста и веселбата владеат и верните небесни ангели го воздигнуваат Спасителот Бог. Оваа „ *толпа* „ *многубројните* “ се разликуваат од „ *толпата што никој не можеше да ја изброи* “ цитирана во Отк.7:9. Претставува собир на светите небесни Божји ангели кои ја воздигнуваат неговата „ *слава* “ затоа што во стих 4, земните избраници симболизирани од „ *24-те старешини* “ ќе одговорат и ќе го потврдат своето придржување до дадените забелешки, велејќи: „ *Амин!* » Што значи: Навистина!

Редоследот на термините „ *спасение, слава, моќ* “ има своја логика. „ *Спасението* “ им беше дадено на земните избраници и светите ангели кои му дадоа „ *слава* “ на Создателот Бог, кој за да ги спаси ја повика својата божествена „ *моќ* “ да ги уништи заедничките непријатели.

Стих 2: „ *зашто неговите судови се вистинити и праведни; зашто ѝ судеше на големата блудница која ја расипа земјата со нејзиниот блуд, и ја одмазди крвта на нејзините слуги барајќи ја од своја рака.* »

Избраните функционери на кои заедничко им беше жедта за вистина и вистинска правда сега се целосно задоволни и исполнети. Во своето слепо лудило, човештвото отсечено од Бог мислеше дека може да им донесе среќа на последните народи со омекнување на стандардот на неговата правда; само злото го искористи овој избор и како гангрена го нападна целото тело на човештвото. Добриот и милосрден Бог покажува во своето судење за „ *големиот Вавилон* “ дека оној што умртвува мора да претрпи смрт. Ова не е чин на злоба, туку акција на правда. Така, кога веќе не знае да ги казни виновниците, правдата станува неправда.

Стих 3: „ *И тие рекоа по втор пат: Алилуја! ...и неговиот чад се крева засекогаш и засекогаш.* »

Сликата е погрешна, бидејќи „ *чадот* “ од пожарот што го уништи Рим ќе исчезне по неговото уништување. „ *Ените на вековите* “ го означуваат принципот на вечноста кој се однесува само на победниците на универзалните небесни и земни искушенија. Во овој израз, зборот „ *чад* “ сугерира уништување, а изразот „ *векови на векови* “ му дава вечен ефект, односно дефинитивно уништување; таа никогаш повеќе нема да стане. Всушност, во најлош случај, „ *чад* “ може да се издигне во главите на

живите како спомен на славната божествена акција извршена од Бог против Рим, крвавиот непријател.

Стих 4: „ *И паднаа дваесет и четирите старешини и четирите живи суштества и Му се поклонија на Бога, седејќи на престолот, велејќи: Амин! Алелуја! »*

Навистина! Пофалба на ЈаХВЕХ! ...кажете заедно откупените на земјата и световите што останала чисти. Обојувачеството на Бога е обележано со сецда; легитимна форма резервирана исклучиво за неа.

Стих 5: „ *И се слуша глас од престолот, велејќи: Фалете го нашиот Бог, сите негови слуги, кои се боите од него, мали и големи! »*

Овој глас е гласот на „ *Мајкл* “, Исус Христос, двата небесни и земни изрази под кои Бог им се открива на своите суштества. Исус вели: „ *Вие, кој се плашевите од Него* “, тој се секава на „ *стравот* “ Божји што се бара во пораката на првиот ангел на Отк.14:7. „ *Стравот Божји* “ само го сумира интелегентниот однос на суштеството кон својот Творец кој има моќ на живот и смрт над него. Како што учи Библијата во 1. Јованово 4:17-18: „ *совршената љубов го истерува стравот* “: „ *Какви што е тој, такви сме и ние во овој свет: во тоа е љубовта совршена во нас, за да имаме доверба во денот. на пресудата. Стравот не е во љубовта, туку совршената љубов го истерува стравот; зашто стравот вклучува казна, а оној што се плаши не е совршен во љубовта* “. Така, колку повеќе избраниот го љуби Бога, толку повеќе му се покорува и помалку причина има да се плаши од него. Избраните се избрани од Бога меѓу малите, како апостолите и понизните ученици, но и од големите како големиот цар Навуходоносор. Овој крал на кралевите од своето време е совршен пример дека без разлика колку е голем меѓу луѓето, кралот е само слабо суштество пред Семоќниот Бог Творец.

Стих 6: „ *И чув како глас на големо мноштво, како звук на многу води и како звук на силен гром, кој вели: Алелуја! Зашто Господ, нашиот Семоќен Бог, влезе во Своето царство. »*

Овој стих ги спојува веќе видените изрази. „ *Многукто мноштво* “ во споредба со „ *звукот на многу води* “ е претставено од неговиот Творец во Отк.1:15. „ *Гласовите* “ што се изразуваат се толку „ *многубројни* “ што можат да се споредат само со татнежот, „ *шумот на гром* “. „ *Алелуја! Зашто Господ, нашиот Семоќен Бог, влезе во Своето царство. »* Оваа порака го значи дејството на „ *седмата труба* “ во Отк. 11:17: „ *Ти благодариме, Господи Божје Семоќен, Кој си и Кој си, зашто ја сфати твојата голема моќ и го заведе Твоеото царство .“*

Стих 7: „ *Да се радуваме и да се радуваме и да му дадеме слава; зашто дојде свадбата на Јагнето, и неговата невеста се подготви ,*

„ *Радувачеството* “ и „ *радоста* “ се целосно оправдани, бидејќи времето за „ *борба* “ помина. Во небесната „ *слава* “, „ *невестата* “, собранието на откупените избраници на земјата му се придружи на својот „ *младоженец* “, Христос, живиот Бог „ *Михаил* “, ЈахВеХ. Во присуство на сите нивни небесни пријатели, откупените и Исус Христос ќе го прослават празникот „ *свадба* “ што ги обединува. „ *Невестата се подготви* “ со враќање на сите божествени вистини што католичката вера ги снеса во нејзината верзија на

христијанската вера. „Подготовката“ беше долга, изградена во текот на 17 века религиозна историја, но особено од 1843 година, датумот на почетокот на божественото барање за различните реставрации кои станаа суштински, т.е. сите вистини што не беа обновени од прогонетите протестантски реформатори. Завршувањето на оваа подготовка го постигнаа последните дисиденти адвентисти од седмиот ден кои останаа во одобрувањето на Бога и светлината што му ја дал Исус до крајот и веќе до почетокот на 2021 година кога ја пишувам оваа верзија на нејзините светла.

Стих 8: „И му беше дадено да се облече во лен, светол и чист. Зашто лентот е праведност на светиите.“

„Убавото платно“ ги означува „праведните дела на „вистинските последни“ светци“. Овие „дела“ што Бог ги нарекува „праведни“ се плод на божествени откровенија донесени последователно од 1843 и 1994 година. Ова дело е најновото овошје кое ги открива божествените инспирации дадени од 2018 година на оние што ги сака и ги благословува и „се подготвува“ за „свадба“ спомната во овој стих. Ако Бог ги благословува „праведните дела“ на неговите вистински „светци“, напротив, тој го проколнал и се борел додека не го уништил, таборот на лажните светци чии „дела“ биле „неправедни“.

Стих 9: „А ангелот ми рече: Напиши: Блажени се оние што се повикани на брачната вечера на Јагнето! И тој ми рече: Овие зборови се вистински зборови Божји.“

Ова блаженство им се доделува на светците откупени со крвта на Исус Христос чии пионери беа загрижени од онаа на Дан . 12 X 12 X 1000 од Апо.7. Влегувањето во рајот за вечноста е навистина причина за голема среќа што ќе ги направи оние што ја имаат оваа шанса божествено „среќни“. Среќата не е единствениот фактор во користа од оваа привилегија, туку понудата за спасение ни ја нуди Бог како „втора шанса“ по наследувањето и осудата на првородниот грев. Ветувањето за спасение и идни небесни радости е потврдено како Божја усна посветеност достојна за нашата вера бидејќи тој трајно ги држи своите обврски. Судењата од последните денови ќе бараат сигурност во кои веќе нема да има место сомнежот. Избраните ќе мора да се потпрат на верата изградена на откриените Божји ветувања бидејќи напишаното е претходно кажано. Затоа Библијата, Светото Писмо, се нарекува: Словото Божје.

Стих 10: „И паднав пред неговите нозе за да му се поклонам; но тој ми рече: Пази да не го направиш тоа! Јас сум твој слуга и на твоите браќа кои го имаат Исусовото сведоштво. Обожувај го Бога. Зашто Исусовото сведоштво е духот на пророштвото.“

Бог ја искористува грешката на Јован за да ни ја открие неговата осуда на католичката вера која ги учи нејзините членови на овој тип на обожавање на суштеството. Но, таа е насочена и кон протестантската вера која исто така ја прави оваа грешка со чест на паганскиот „ден на сонцето“ наследен од Рим. Ангелот што му зборува е несомнено „Габриел“ божествениот водач на мисија близок до Бог кој веќе им се појавил на Даниел и Марија, „сурогат“ мајката на Исус. Колку и да е висок, „Гаврил“ ја

покажува истата понизност како Исус. Тој ја тврди само титулата „придружник во служба“ на Џон до последните избрани неистомисленици адвентисти на последното време. Од 1843 година, избраните го имаат со себе „сведоштвото на Исус“ кое, според овој стих, го означува „духот на пророштвото“. Адвентистите, на своја загуба, го ограничија овој „дух на пророштво“ на работата што ја изврши Елен Г. Вајт, гласникот на Господ помеѓу 1843 и 1915 година. Така тие самите поставија граница на светлината дадена од Исус. Меѓутоа, „духот на пророштвото“ е траен дар кој произлегува од автентичен однос меѓу Исус и неговите ученици и кој се заснова пред сè на неговата одлука да му довери мисија на слуга што тој ќе го избере со сиот авторитет на своето божество. Ова дело сведочи за тоа: „духот на пророштвото“ е сè уште многу активен и може да продолжи до крајот на светот.

Стих 11: „Тогаш го видов небото отворено, и ете, се појави бел коњ. Оној кој јаваше на него се нарекува верен и вистинит, и суди и се бори во праведност.“»

Во оваа сцена, Духот не враќа на земјата, пред конечната победа и уништување на „големиот Вавилон“. Духот го илустрира моментот кога, по враќањето, славниот Христос се соочува со земните бунтовници. Во прославениот Исус Христос, Бог излегува од неговата невидливост: „Небото е отворено“. Тој се појавува во ликот на „првиот печат“ од Отк. 6:2, како јавач, Водач, кој тргнува „како победник и да го освои „качен на „бел коњ“ ликот на неговиот логор обележан со чистота и светост. Името „верен и вистинит“ што си го дава во оваа сцена го става дејството во продолжението на последното време пророкувано со името „Лаодикија“ во Отк.3:14. Ова име значи „осудени луѓе“ што овде се потврдува со прецизноста: „Тој суди“. Прецизирајќи дека тој „се бори со правдата“, Духот го евоцира моментот на „битката кај Армагедон“ од Отк. 16:16, во која тој се бори против таборот на неправдата предводен од ѓаволот и обединет со честа дадена на „Ден на сонцето“ наследен од Константин I римокатоличките папи.

Стих 12: „Неговите очи беа како огнен пламен; на нејзината глава имаше неколку дијадеми; имал напишано име, кое никој не го знае освен самиот тој;»

Знаејќи го контекстот на сцената, можеме да разбереме дека „неговите очи“ во споредба со „огнениот пламен“ ги гледаат целите на неговиот гнев, обединетите бунтовници „подготвени за битка“ уште од Отк.9:7-9 т.е. 1843. Значењето на „неколку дијадеми“ што се носат на „неговата глава“ ќе биде дадено во стихот 16 од ова поглавје: тој е „Кралот на кравелите и Господарот на господарите“. Неговото „пишано име кое никој не го знае освен самиот себе“ ја означува неговата вечна божествена природа.

Стих 13: „И беше облечен во облека обоена со крв. Неговото име е Словото Божјо.“»

Оваа „облека извалкана со крв“ означува две работи. Првата е неговата правда која ја стекна со пролевање на сопствената „крв“ за

откупување на своите избраници. Но, оваа жртва доброволно дадена од него за да ги спаси своите избраници бара смрт на нивните агресори и прогонувачи. Неговата „облека“ повторно ќе биде покриена со „крв“, но овојпат тоа ќе биде онаа на неговите непријатели „газени во виното на грозјето на Божјиот гнев“ според Исаија 63 и Отк. 14:17 до 20. Ова име „Слово Божје“ ја открива виталната важност на земната служба на Исус и на неговите откровенија дадени последователно на земјата и од небото по неговото воскресение. Нашиот Спасител беше Самиот Бог скриен во земен изглед. Неговото трајно учење добиено од неговите избраници ќе ја направи сета разлика помеѓу спасениот логор и изгубениот логор.

Стих 14: „Војските што се на небото го следеа на бели коњи, облечени во чист, бел, чист.“»

Сликата е славна, „белата“ на чистотата ја карактеризира светоста на Божјиот логор и неговите мноштво ангели кои останале верни. „Синото платно“ ги открива нивните „праведни“ и чисти дела.

Стих 15: „Од неговата уста излезе остар меч за да ги погоди народите; ќе ги пасти со железна прачка; и ќе ја тури винската жица на жестокиот гнев на Семоќниот Бог.“»

„Божјата реч“ ја означувала Библијата, нејзиниот свет „збор“ кој го собрал нејзиното учење кое ги водело избраните во нејзината божествена вистина. На денот на неговото враќање, „Божјата реч“ доаѓа како „остар меч“ за да ги убие неговите бунтовни, протестирачки, прекорувачки непријатели, подготвени да ја пролеат крвта на неговите последни избрани. Уништувањето на неговите непријатели го осветлува изразот „тој ќе владее со нив со железна прачка“ што го означува и делото на суд што го вршат избраните кои ќе победат според Отк.2:27. Планот за божествена одмазда наречен „гроздобер“ во Отк. 14:17 до 20 повторно е потврден овде. Оваа тема е развиена во Иса.63 каде што Духот прецизира дека Бог дејствува сам без ниту еден човек со него. Причината е што избраните функционери кои се веќе однесени во рајот не се сведоци на драмата што ги погодува бунтовниците.

Стих 16: „На својата облека и на бутот имаше напишано име: Цар над царевите и Господар над господарите.“»

„Облеката“ ги означува делата на живото суштество, а „неговото бедро“ ја сугерира неговата сила и неговата моќ, бидејќи важен детаљ, тој се појавува како јавач, а да застане на коњ, мускулите на „бутовите“, повеќето луѓе се ставени на тест и овозможуваат или не дејствување. Неговиот имиџ на коњаник беше значаен во минатото, бидејќи тоа беше изгледот на борците војни. Денес ни останува симболиката на оваа слика која ни кажува дека јавачот е учител кој доминира со група човечки суштества симболизирани со качениот „коњ“. Она што Исус го вознесува се однесува на неговите избраници кои моментално се расфрлани низ земјата. Неговото име „Крал над кралевите и Господар над господарите“ е предмет на вистинска утеха за неговите сакани избраници, подложни на неправедниот диктат на кралевите и господарите на земјата. Оваа тема заслужува појаснување. Моделот на земното царство не бил дизајниран

според начелата одобрени од Бог. Навистина, Бог му дал на Израел, **според неговото барање**, да биде управуван на земјата од крал, цитирам, „како другите пагански народи“ што постоеле во тоа време. Бог само одговорил на барањето на нивните зли срца. Затоа што на земјата, најдоброто од кралевите е само „одвратно“ суштество кое „*жнеет таму каде што не посеал*“ и оној што го познава Бога не чека да биде соборен од својот народ пред да се реформира. Моделот што го претстави Исус го осудува моделот што на земјата се пренесува од колено на колено од глупави, неуки и зли луѓе. Во Божиот небесен свет, водачот е слуга на својот народ и од него ја црпи сета своја слава. Клучот за совршена среќа е таму, бидејќи ниту едно живо суштество не страда поради својот ближен. Во своето славно враќање, Исус доаѓа да ги уништи злите кралеви и господари, и нивната злоба, која му ја припишуваат тврдејќи дека нивното владеење е божествено право. Исус ќе ги научи дека тоа не е така; на нив, но и на човечките маси кои ја оправдуваат својата неправда. Ова е објаснувањето на „параболата за талентите“ која потоа се исполнува и применува.

По конфронтацијата

Стих 17: „*И видов ангел како стои на сонцето. И тој извика со силен глас, велејќи им на сите птици што летаа на средината на небото: „Дојдете, соберете се на големата вечера Божја* .

Исус Христос „*Михаил*“ доаѓа во ликот на сонцето симбол на божествената светлина да се бори против лажните христијани поклоници на богот на сонцето кој ја оправдува промената на денот на одмор што ја направи царот Константин ¹. Во нивната конфронтација со Христос Бог, тие ќе откријат дека живиот Бог е пострашен од нивниот бог на сонцето. Со силен глас, Исус Христос свикува собир на грабливи птици.

Забелешка : Овде морам повторно да наведам дека бунтовниците не сакаат свесно и доброволно да се поклонуваат на сончевата божественост, туку го потценуваат фактот дека за Бога, првиот ден што го почитуваат за нивниот неделен одмор ја задржува валканоста на неговиот пагански употреба на минато време. Исто така, нивниот избор открива голем презир кон временскиот ред што го воспоставил од почетокот на неговото создавање на Земјата. Бог ги брои деновите обележани со ротацијата на земјата околу нејзината оска. За време на неговите интервенции за својот народ Израел, тој се присети на редот на седмицата наведувајќи го, именувајќи го седмиот ден наречен „сабота“. Многумина веруваат дека Бог може да ги оправда поради нивната искреност. Ниту искреноста, ниту убедувањето не се од вредност за оние што ја оспоруваат вистината јасно изразена од Бог. Неговата вистина е единствениот стандард што дозволува помирување преку вера во доброволната жртва на Исус Христос. Личните мислења не се слушаат и не се препознаваат од Создателот Бог, Библијата го потврдува ова начело со овој стих од Исаија 8:20: „*До законот и до сведочењето! Ако не зборуваме вака, нема да има зора за народот*“.

Бог подготвува два „*гозба*“: „*свадбената вечера на Јагнето*“, чии гости се самите избрани поединечно, бидејќи тие заедно ја претставуваат „*Невестата*“. Втората „*гозба*“ е од макабарски тип, а корисници од неа се

само „птиците грабливки“, мршојадци, кондори, змејови и други видови од тој вид.

Стих 18: „Да се јаде месото на царевите, месото на воените команданти, месото на моќните луѓе, месото на коњите и оние што јаваат на нив, месото на сите, слободни и робови, мали и големи“. »

По уништувањето на целото човештво, нема да остане никој да ги стави телата под земјата и според Јер.16:4, „ќе се расфрлаат како измет по земјата“. Да го најдеме целиот стих кој нè учи за судбината што Бог ја резервира за оние што ги проколнува: „Ќе умрат обземени од болест; нема да им се даваат солзи или погреб; тие ќе бидат како измет на земјата; ќе загинат од меч и од глад; и нивните трупови ќе бидат храна за птиците небесни и земните сверови.“ Според набројувањето претставено од Духот во овој стих 18, никој не ја избегнува смртта. Потсетувам дека „коњите“ го симболизираат народот предводен од нивните граѓански и религиозни водачи според Јаков 3 :3: „Ако им го ставиме грлото во устата за да нè послушаат, го насочуваме и целото нивно тело.“ »

Стих 19: „И го видов сверот и земните цареви и нивните војски собрани за да војуваат против оној што седеше на коњот и против неговата војска.“ »

Видовме дека „битката кај Армагедон“ била духовна и дека на земјата, нејзиниот аспект се состоел од одредување на смртта на сите последни вистински робови на Исус Христос. Оваа одлука била донесена пред враќањето на Исус Христос и бунтовниците биле сигурни во својот избор. Но, во времето на неговото влегување во примена, небото се отвори откривајќи го божествениот одмазднички Христос и неговите ангелски војски. Затоа повеќе не е можна борба. Никој не може да се бори против Бога кога ќе се појави, а резултатот е она што ни го откри Отк.6:15-17: „Кралевите на земјата, големите, воените команданти, богатите, моќните, сите робови и слободните луѓе се криеле во пеиштерите и во карпите на планините. И им рекоа на планините и на карпите: „Паднете врз нас и скријте не од лицето на Оној што седи на престолот и од гневот на Јагнето; зашто дојде големиот ден на неговиот гнев, и кој може да издржи?« На последното прашање, одговорот е: избраните функционери кои требаше да бидат убиени од бунтовниците; избрани, осветени со нивната верност кон светата сабота која ја пророкуваше победата на Исус над сите негови непријатели и против оние на неговите откупени.

Стих 20: „И сверот беше фатен, а со него и лажниот пророк, кој пред него правеше знаци, со кои ги измами оние што го земаа жигот на сверот и му се поклониле на неговиот лик. Двајцата беа фрлени живи во езерото кое гори со оган и сулфур.“ »

Внимание! Духот ни ја открива конечната судбина на последниот суд додека Бог го подготвува за „сверот и лажниот пророк“, т.е. католичката вера и протестантската вера на кои им се придружија лажните адвентисти од 1994 година. сулфур“ ќе ја покрие земјата дури на крајот на седмиот милениум за да ги уништи и уништи грешниците, дефинитивно, по последниот суд. Овој стих ни го открива прекрасното чувство за совршената

правда на нашиот творец Бог. Ја утврдува разликата помеѓу вистинските сторители и жртвите кои се измамани, но виновни затоа што се одговорни за нивниот избор. Верските владетели се „*фрлени живи во огненото езеро*“ затоа што според Отк. 14:9, тие ги поттикнуле мажите и жените на земјата да го почитуваат „*жигот на сверт*“ чија казна била објавена.

Стих 21: „*А останатите беа убиени од мечот што излезе од устата на оној што седеше на коњот; и сите птици се заситија со своето месо*“.

Овие „*други*“ се однесуваат на нехристијански или неверници кои го следеле меѓународното движење и ја почитувале општата наредба без лично учество во акцијата спроведена од христијанските верски бунтовници. Не опфатени со праведноста на крвта пролеана од Исус Христос, тие не го преживуваат Христовото враќање, но сепак се убиени со неговиот збор симболизиран со „*мечот што излегуваше од неговата уста*“. Овие паднати суштества кои се очевидци на појавувањето на вистинскиот Бог ќе дојдат до последниот суд, но нема да ги претрпат страдањата од долготрајната смрт на „*огненото езеро*“ резервирано за големите религиозни виновници активни во бунтот. Откако ќе се соочат со славата на големиот творец Бог, Големиот судија, тие ненадејно ќе бидат уништени.

Откровение 20: **илјада години од седмиот милениум** **и последниот суд**

Ѓаволската казна

Стих 1: „*Тогаш видов ангел како слегува од небото, со клуч од јамата без дно и голем синџир во раката.*»

„*Ангел*“ или Божји гласник „*слегува од небото*“ на земјата, која, лишена од секакви форми на копнеен, човечки и животински живот, овде го зема своето име „*амбис*“ што го означува во 1. Мој. 1:2. „*Клучот*“ го отвора или затвора пристапот до оваа пуста земја. И „*големиот синџир*“ што се држи во „*неговата рака*“ ни дава да разбереме дека живо суштество ќе биде оковано на пуста земја која ќе стане негов затвор.

Стих 2: „*Го фати змејот, древната змија, кој е ѓаволот и сатаната, и го врза илјада години.*»

Изразите што го означуваат „*сатаната*“, бунтовниот ангел, во Отк. 12:9 се повторно наведени овде. Тие нè потсетуваат на неговата многу висока одговорност за страдањата предизвикани од неговиот бунтовен карактер; физичко и морално страдање и болка наметната на човечките суштества од страна на доминаторите подложни на неговите инспирации и влијанија бидејќи тие беа исто толку зли како и тој. Како „*змеј*“ го водеше паганскиот царски Рим, и како „*змија*“, папскиот христијански Рим, но демаскиран во времето на реформацијата, тој повторно се однесуваше како „*змеј*“ на кој му служеа вооружените католички и протестантски лиги и „*змејовите*“ на Луј XIV. Од логорот на демонските ангели, „*сатаната*“ е

единствениот преживеан, додека ја чека својата помирувачка смрт на последниот суд, тој ќе остане жив уште „ илјада години “ изолиран, без никаков контакт со кое било суштество, на земјата која има стануваат безобличен и пуст затвор, населен само со распаѓање на трупови и коски на луѓе и животни.

Ангелот на бездната на пуста земја: Уништувачот на Отк.9:11 .

Стих 3: „ *И го фрли во длабочините, го затвори и го запечати влезот над него, за повеќе да не ги мами народите, додека не се исполнат илјада години. После тоа, тој мора да се одврзе уште малку.* »

Дадената слика е прецизна, сатаната е поставен на пуста земја под капак што го спречува да пристапи до рајот; така што тој се наоѓа себеси подложен на ограничувањата на човековата норма чија загуба ја предизвикал или поттикнал. Останатите живи суштества, небесните ангели и луѓето кои пак станаа ангели се над него, на небото до кое тој повеќе нема пристап од победата на Исус Христос над гревот и смртта. Но, неговата ситуација се влоши бидејќи тој веќе нема никакво друштво, ни ангел, ни маж. На небото се „ *нациите* “ кои овој стих ги цитира без спомнување на „земјата“. Тоа е затоа што откупените од овие народи се сите на небото во Божјото царство. Така се открива улогата на „ *синцирот* “ ; го принудува да остане сам и изолиран на земјата. Во божествената програма, ѓаволот ќе остане затвореник „ *илјада години* “ на крајот од кои ќе биде ослободен, имајќи пристап и контакт со злите мртви воскреснати во второто воскресение, за „ *втората смрт* “ на последното суд, на земјата која потоа, моментално, повторно ќе се насели. Тој уште еднаш ќе ги потчини осудените бунтовнички народи во залудни обиди да се борат против откупените свети ангели и Исус Христос, големиот Судија.

Искупениот им суди на злите

Стих 4: „ *И видов престоли; а на оние што седеа таму им беше дадена власт да судат. И ги видов душите на оние што беа обезглавени поради сведоштвото на Исус и поради словото Божјо, и на оние кои не му се поклонија на сверот ниту на неговиот лик, а не добија жиг на челата и на нивните раце. Тие оживеаја и царуваа со Христос илјада години* “.

„ *Оние што седат на тронове* “ имаат кралска „ *моќ* “ да судат . Ова е важен клуч за разбирање на значењето што Бог му го дава на зборот „ *цар* “. Сега, во своето царство, во Исус Христос „ *Мајкл* “, Бог го споделува својот суд со сите негови човечки суштества откупени од земјата. Судињето на земните и небесните зли ќе биде колективно и споделено со Бога. Ова е единствениот аспект на царството на откупените избраници. Доминацијата не е резервирана за категорија на избрани, туку за сите, а Духот нè потсетува дека во времето што поминало на земјата, имало први страшни убиствени прогони кои тој ги евоцира цитирајќи: „ *душите на оние што биле обезглавени затоа што за сведоштвото на Исус и поради словото Божјо* “; Пол беше еден од нив. Така , Духот ги евоцира христијанските жртви на римското паганство и нетолерантната римска папска вера, активна помеѓу

30 и 1843 година . -15, во последниот час од времето на земјата; во текот на 2029 година до првиот ден од пролетта што му претходи на Пасхата во 2030 година.

Во согласност со објавата на „*седмата труба*“ во Отк. 11:18, „*дојде време да им се суди на мртвите*“ и ова е корисноста на времето од „*илјада години*“ цитирано во овој стих 4. нека биде окупација на откупените кои влегле во небесната вечност Божја. Тие ќе треба да ги „*судија*“ злите луѓе и паднатите небесни ангели. Павле вели во 1. Кор.6:3: „*Не знаете ли дека ќе им судиме на ангелите? И колку повеќе не треба да судиме за работите од овој живот?*»

Второто воскресение за паднатите бунтовници

Стих 5: „*Останатите мртви не оживеаја додека не се навршат илјада години. Ова е првото воскресение.*»

Внимавајте на стапицата! Фразата „*Другите мртви не оживеаја додека не се навршат илјада години*“ е заграда, а изразот што следи по неа „*Тоа е првото воскресение*“, се однесува на првите мртви во Христос воскреснатиот на почетокот на „*Воскресението. илјада години*“, цитиран. Заградата, без да ја именува, евоцира најава за второ „*воскресение*“ резервирано за злите мртви кои ќе воскреснат на крајот од „*илјада години*“ за последниот суд и смртната казна на „*огненото и сулфурното езеро*“; што ја постигнува „*втората смрт*“.

Стих 6: „*Блажени и свети се оние што учествуваат во првото воскресение! Втората смрт нема моќ над нив; но тие ќе бидат Божји и Христови свештеници и ќе царуваат со него илјада години.*»

Овој стих многу едноставно го резимира Божјиот откриен праведен суд. Блаженството е упатено до вистинските избраници кои учествуваат на почетокот на „*илјада години*“ во „*воскресението на мртвите во Христа*“. Тие нема да дојдат на суд, туку самите ќе бидат судии во судот организиран од Бога, на небото, „*илјада години*“. Најавеното „*владеење*“ од „*илјада години*“ е само „*владеење*“ на судиската активност и е ограничено на овие „*илјада години*“. Откако влегле во вечноста, избраните не мора да се плашат или да страдаат од „*втората смрт*“, бидејќи напротив, тие ќе ги натераат злите мртви кои ќе бидат осудени да страдаат од неа. И знаеме дека тоа се најголемите и најзлобните, суровите и најубиствените верски виновници. Избраните судии ќе треба да ја одредат должината на времето на страдање што секое од суштествата што им се суди мора, поединечно, да го доживее во процесот на нивното уништување на „*втората смрт*“, која нема ништо заедничко со сегашната прва земна смрт. . Зашто, Создателот Бог е тој што му дава на огнот облик на неговото уништувачко дејство. Огнот нема ефект врз небесните тела и земните тела заштитени од Бог, како што докажува искуството на тројцата придружници на Даниел во Даниел 3. За последниот суд, телото на воскресението ќе реагира поинаку од сегашното земно тело. Во Марко 9:48, Исус ни ја открива својата особеност велејќи: „*каде што нивниот црв не умира и каде што огнот не се гаси*“. Исто како што прстените на телото на дождовниот црв остануваат

индивидуално анимирани, телото на проклетите ќе поседува живот до својот последен атом. Затоа, брзината на нивното консумирање ќе зависи од должината на времето на страдање што ќе го одлучат светите судии и Исус Христос.

Конечното соочување

Стих 7: „ *Кога ќе се завршат илјада години, сатаната ќе биде ослободен од својот затвор.* »

На крајот на „илјада години“, за кратко време, повторно ќе најде друштво. Ова е моментот на второто „*воскресение*“ резервирано за земните бунтовници.

Стих 8: „ *И ќе излезе да ги измами народите што се на **четирите страни** на земјата, Гог и Магог, за да ги собере за војна; нивниот број е како песокот на морето* “ .

Оваа компанија е онаа на „*нациите*“ воскреснати низ целата земја како што е наведено со формулата „***четирите агли***“ на земјата “ или четири кардинални точки кои на дејството му даваат универзален карактер. Таков собир нема што да се споредува, освен на ниво на воена стратегија, сличност со конфликтот од Третата светска војна на „*шестата труба*“ од Отк.9:13. Токму оваа споредба го наведува Бог да им ги даде на собраните на конечниот суд имињата „Гог и Магог“ првично цитирани во Езек.38:2, а претходно во 1. Мој. 10:2 каде што „Магог“ е вториот син на Јафет. ; но еден мал детаљ го открива само компаративниот аспект на оваа евокација, бидејќи во Езекиел, Магог е земјата на Гог, и ја означува Русија која ќе го стави во акција, за време на Третата светска војна, најголемиот број на војници на сите времиња воена историја; што го оправдува неговото огромно проширување и брзото освојување на земјите на западноевропскиот континент.

Духот ги споредува со „*морскиот песок*“ и на тој начин ја нагласува важноста на бројот на жртвите на последниот суд. Тоа е исто така алузија на нивното потчинување на ѓаволот и неговите човечки агенти откриени во Отк. 12:18 или 13:1 (во зависност од библиската верзија): зборувајќи за „*змејот*“ читаме: „*И тој застапа на песокот на морето*“ .

Како непоправлив бунтовник, сатаната повторно почнува да се надева дека ќе може да ја победи Божјата војска и ги заведува другите осудени луѓе убедувајќи ги да се вклучат во борба против Бога и неговите избраници.

Стих 9: „ *И се искачија на лицето на земјата и го опколија логорот на светите и саканиот град. Но оган слезе од небото и ги проголта.* » Но, освојувањето на земјата веќе не значи ништо кога не можеме да го зграпчине противникот затоа што тој стана недопирлив; како придружниците на Даниел, ниту огнот, ниту ништо друго не може да им наштети. И напротив, „*огнот од небото*“ ги удира дури и во „*логорот на светиите*“ на кој нема никакво влијание. Но, овој оган ги „*проголтува*“ Божјите непријатели и неговите избраници. Во Захарија 14, Духот ги пророкува двете војни разделени со „*илјада години*“. Она што претходи и се постигнува со „шестата труба“ е претставено во стиховите од 1 до 3, а

останатото се однесува на втората војна што се водела во часот на последниот суд, а по неа, универзалниот поредок воспоставен на новата земја. Во стих 4, пророштвото го поттикнува слегувањето на Земјата на Христос и неговите избраници со овие зборови: „*Неговите нозе ќе стојат денес на планината од маслинки, која е спроти Ерусалим, од страната на ,истокот; планината од маслинки ќе се расцепи на средина, на исток и на запад и ќе се формира многу голема долина: половина од планината ќе се повлече кон север, а половина кон југ.*» Така е идентификуван и лоциран логорот на светците на последниот суд. Да забележиме дека само на крајот на небесните „*илјада години*“ „*нозете*“ на Исус ќе „*постават*“ на земјата, „*на маслиновата планина што е спроти Ерусалим, од источната страна*“. . Погрешно протолкуван, овој стих доведе до погрешно верување за земното владеење на Исус Христос во текот на „милениумот“.

Стих 10: „*И ѓаволот, кој ги измами, беше фрлен во огненото и сулфурното езеро, каде што се сверот и лажниот пророк. И тие ќе бидат мачени дење и ноќе во вечни векови.*»

Дојде време да се спроведе пресудата на религиозните бунтовници откриена во Отк. 19:20. Во согласност со најавата на овој стих, „*ѓаволот, сверот и лажниот пророк*“ се заедно, „*фрлени живи во огненото и сулфурното езеро*“ кое произлегува од дејството на „*огнот од небото*“ на кој е додаден на ова е стопената подземна магма ослободена од фрактури во кората на Земјината кора на целата површина на планетата. Земјата тогаш добива изглед на „сонце“ чиј „оган“ го проголта месото на бунтовниците, а самите се поклоници (несвесни, но виновни) на сонцето создадено од Бога. Токму во оваа акција земните и небесните виновници ги трпат „*маките*“ за „*втората смрт*“ проречена уште од Отк.9:5-6. Неправедната поддршка дадена на лажниот ден за одмор го предизвика овој ужасен крај. Зашто, за среќа на осудените, колку и да е долга, и „*втората смрт*“ има крај. А изразот „*засекогаш и засекогаш*“ не се однесува на самите „*маки*“ туку на погубните последици од „*огнот*“ што ги предизвикува, бидејќи тоа се последиците кои ќе бидат дефинитивни и вечни.

Принципите на последниот суд

Стих 11: „*Тогаш видов голем бел престол и Оној што седеше на него. Земјата и небото побегнаа од неговото лице, и немаше место за нив*“.

„*Белиот*“ со совршена чистота, неговиот „*голем престол*“ е ликот на совршено чистиот и свет лик на Божјиот творец на сите животи и нешта. Нејзиното совршенство не може да го толерира присуството на „*земјата*“ во нејзиниот уништен и потрошен аспект што ѝ го дал последниот суд. Понатаму, злобниците од сите потекла се уништени, времето на симболите заврши и небесниот универзум и неговите милијарди ѕвезди повеќе немаат причина да постојат; Затоа, „*небото*“ на нашата копнена димензија и сè што содржи се елиминирани, исчезнати во ништожност. Време е за вечен живот во вечен ден.

Стих 12: „*И видов мртви, големи и мали, како стојат пред престолот. Се отворија книги. И се отвори уште една книга, која е книга*

на животот. И на мртвите им се судеше според нивните дела, според напишаното во овие книги. »

Овие „ мртви “ прогласени за виновни, воскреснаа за конечниот суд. Бог не прави исклучок за никого, неговиот праведен суд ги погодува „ големите “ и „ малите “, богатите и сиромашните и им ја наметнува истата судбина, смртта, за прв пат во нивните животи, егалитарна.

Овие стихови кои следат даваат детали за дејството на последниот суд. Веќе пророкувани во Дан.7:10, „ книгите “ на сведоштвата на ангелите се „ отворени “ и овие невидливи сведоци ги забележаа грешките и злосторствата извршени од осудените и по судењето на секој случај од страна на избраните и Исус Христос, едногласно е донесена правосилна неотповиклива правосилна пресуда. Во моментот на правосилната пресуда изречената пресуда ќе биде извршена.

Стих 13: „ Морето ги предаде мртвите што беа во него, а неколот ги предаде мртвите што беа во нив; и секој беше суден според неговите дела. »

Принципот дефиниран во овој стих важи и за двете воскреснувања. „ Мртвите “ исчезнуваат во „ морето “ или на „ копното “; Токму овие две можности се назначени во овој стих. Да ја забележиме формата „ имала “ со која се евоцира ентитетот „ земја “. Зашто, навистина, ова име е оправдано, бидејќи Бог му рекол на грешниот човек: „ Ти си прав и во прав ќе се вратиш “ во 1. Мој. 3:19. Затоа, „ имањето “ е „ прашина “ на „ земјата “. Смртта понекогаш ги проголтала човечките суштества од оган кои затоа не се „ вратени во прашина “ според вообичаениот обред на погребување. Затоа, не исклучувајќи го овој случај, Духот прецизира дека самата „ смрт “ ќе ги врати оние што ги удрила во какви било форми; со разбирање на распаѓањето предизвикано од нуклеарен оган кој не остава трага од целосно распаднато човечко тело.

Стих 14: „ И смртта и неколот беа фрлени во огненото езеро. Ова е втора смрт, огненото езеро. »

„ Смртта “ беше принцип апсолутно спротивен на оној на животот и неговата цел беше да ги елиминира суштествата чие животно искуство беше судено и осудено од Бог. Единствената цел на животот е да му се претстави на Бога нов кандидат за неговиот избор на вечни пријатели. Откако се случи овој избор, и злите беа уништени, „ смртта “ и „ земјата “ „ имаа мртви “ повеќе немаа причина да постојат. Деструктивните принципи на овие две работи се самите уништени од Бог. По „ огненото езеро “ се создава простор за живот и божествена светлина која ги осветлува неговите суштества.

Стих 15: „ Кој не се најде запишан во книгата на животот, беше фрлен во огненото езеро “. »

Овој стих го потврдува тоа, Бог навистина поставил пред човекот само два патишта, два избора, две судбини, две судбини (5 Мојс. 30:19). Имињата на избраните се познати од Бога од основањето на светот или уште подалеку, од програмирањето на неговиот проект насочен кон обезбедување слободни и независни суштества за друштво. Овој избор ќе го чини страшно страдање во тело од месо, но неговата желба за љубов е поголема од

стравот, тој го започна својот проект и однапред го знаеше деталното исполнување на нашата приказна за небесниот живот и земниот живот. Знаеше дека неговото прво суштество еден ден ќе му стане смртен непријател. Но, тој му даде, и покрај ова знаење, секоја шанса да го напушти својот проект. Знаеше дека е невозможно, но дозволи да се случи. Така ги знаел имињата на избраните, нивните постапки, сведочењето на целиот нивен живот и ги водел и водел кај себе секој во своето време и епоха. Само едно нешто е невозможно за Бога: изненадување.

Ги знаел и имињата на мноштвото рамнодушни, бунтовни, идолопоклонички човечки суштества што ги создал процесот на човечка репродукција. Разликата во Божјиот суд откриен во Отк. 19:19-20 се однесува на сите негови суштества. Некои од нив кои се помалку виновни ќе бидат убиени од „зборот Божји“ без да ги знаат „маките на огнот на втората смрт“ кои се наменети исклучиво за христијанските и еврејските религиозни виновници. Но, второто „воскресение“ се однесува на сите негови човечки суштества родени на земјата и ангелски создадени на небото, зашто Бог изјавил во Рим.14:11: „Зашто е напишано: „Живам јас“, вели Господ, секое колено ќе се поклони пред мене. и секој јазик ќе му оддава слава на Бога“.

Откровение 21: симболизиран прославениот *Нов Ерусалим*

Стих 1: „Тогаш видов ново небо и нова земја; оти првото небо и првата земја поминаа, а морето веќе го немаше.“

Духот ги споделува со нас чувствата инспирирани од воспоставувањето на новиот мултидимензионален поредок по крајот на VII милениум. Од овој момент времето повеќе нема да се брои, сè што живее влегува во бескрајната вечност. Сè е ново или поточно обновено. „Небото и земјата“ од ерата на гревот исчезнаа, а симболот на „смртта“, „морето“ повеќе го нема. Како Творец, Бог го променил изгледот на планетата Земја, правејќи сè што претставувало ризик или опасност да исчезне за нејзините жители; па нема повеќе океани, нема повеќе планини со стрмни карпести

врвови. Таа стана голема градина како првиот „Едем“ во кој сè е слава и мир; што ќе биде потврдено во Рев.22.

Стих 2: „И го видов светиот град, новиот Ерусалим, како слегува од небото од Бога, подготвен како невеста украсена за својот маж.“»

Оваа нова рекреација ќе го пречека собирот на избраните откупени светци од земјата именувана во овој стих „свет град“, како во Отк.11:2, „Нов Ерусалим“, „невестата“ на Исус Христос нејзиниот „маж“. Таа „слегува од небото“, од царството Божјо каде што влезе при враќањето во слава на својот Спасител. Таа потоа се спушти на земјата за прв пат на крајот од „ишјада години“ на небесниот суд за последниот суд. Потоа, враќајќи се на небото, чекала додека „новото небо и новата земја“ не бидат подготвени да ја примат. Забележете дека зборот „рај“ е во еднина, затоа што предизвикува совршено единство, наспроти множината „небеса“, што сугерира во 1. Мој. 1:1, поделба на небесните суштества на два спротивставени табори.

Стих 3: „И чув силен глас од престолот како вели: Еве го Божјиот скинија со луѓето! Тој ќе живее со нив, и тие ќе бидат негов народ, и самиот Бог ќе биде со нив.“»

„Новата земја“ пречекува истакнат гостин, бидејќи „самиот Бог“, напуштајќи го својот древен небесен престол, доаѓа да го постави својот нов престол на земјата каде што ги победил ѓаволот, гревот и смртта. „Божјиот скинија“ го означува небесното тело на Бога Исус Христос „Мајкл“ (= кој е како Бог). Но, тоа е и симболот на собранието на избраните над кои владее Духот на Исус Христос. „Шатор, храм, синагога, црква“, сите овие термини се симболи на луѓето на откупените светци пред да бидат градби изградени од човекот; секој од нив означува етапа во напредокот на божествениот проект. И прво, „скинијата“ го означува излезот од Египет на Евреите водени и водени во пустината од Бога, видливо пројавени од облакот кој како колона се спушташе над светиот шатор. Тој тогаш веќе беше „со мажи“; што ја оправдува употребата на овој термин во овој стих. Тогаш „храмот“ ја означува цврстата градба на „шаторот“; работа наредена и извршена под цар Соломон. На хебрејски, исклучиво зборот „синагога“ значи: собрание. Во Отк.2:9 и 3:9, Христовиот Дух се однесува на бунтовната еврејска нација како „синагога на сатаната“. Последниот збор „црква“ го означува собранието на грчки (ecclesia); јазикот на ширењето на христијанското учење на Библијата. Исус го споредил „неговото тело“, во „храмот“ на „Ерусалим“, а според Еф.5:23, собранието, неговата „Црква“ е „неговото тело“: „за што мажот е глава на жената, како што е Христос глава на Црквата, која е негово тело, и на која тој е Спасител“. Се сеќаваме на тагата што ја доживеале Исусовите апостоли кога ги оставил да се вознесат на небото. Овој пат, „маж ми ќе живее со мене“ може да каже Избраниот во нејзината инсталација на „новата земја“. Токму во тој контекст пораките на дванаесетте имиња на „дванаесетте племиња“ на Отк.7 можат да ја изразат неизвалканата радост и среќа од нивната победа.

Стих 4: „*Ќе ја избрише секоја солза од нивните очи, и смрт нема да има веќе, и нема да има веќе тага, ни плач, ни болка, зашто поранешните работи поминаа*“. »

Врската со Отк.7:17 се потврдува со наоѓање на божественото ветување со кое завршува Отк.7: „*Ќе ја избрише секоја солза од нивните очи*“. Лекот за плачење е радост и радост. Зборуваме за часот кога Божјите ветувања ќе се одржат и исполнат. Гледајте внимателно во оваа прекрасна иднина, бидејќи пред нас е предвиденото време за „*смрт, тага, плач, болка*“, кое повеќе нема да биде само обновување на сè од нашиот возвишен и прекрасен творец Бог. Прецизирам дека овие страшни работи ќе исчезнат дури по последниот суд кој ќе биде извршен на крајот на „илјада години“. За избраните, но само нив, ефектите на злото ќе престанат со враќањето во слава на Господ Бог Семоќниот.

Стих 5: „*И оној што седеше на престолот рече: „Еве, јас правам сè ново. А тој рече: Напиши; зашто овие зборови се сигурни и вистинити.*“ »

Создателот Бог, лично, се обврзува со ветување и сведочи за оваа пророчка реч: „*Ете, јас создавам сè ново*“. Нема смисла да бараме слика во нашите земни вести за да се обидеме да добиеме идеја за тоа што Бог подготвува, бидејќи она што е ново не може да се опише. А дотогаш, Бог само нè потсетуваше на болните работи на нашето време со тоа што ни кажа дека тие повеќе нема да бидат на „*новата земја и новото небо*“, кои на тој начин ги задржуваат сите нивни мистерии и изненадувања. На оваа изјава ангелот додава: „*зашто овие зборови се сигурни и вистинити*“. Божјиот повик на благодатта во Исус Христос бара непоколеблива вера за да се добие наградата од Божјите ветувања. Тоа е тежок пат кој оди спротивно на светските норми. Потребен е голем дух на пожртвуваност, самоодрекување, во смиреното на робот што му е предаден на својот Господар. Затоа, Божјите напори да ја зајакне нашата доверба се добро оправдани: „сигурноста во вистината откриена и изразена“ е мерило за вистинска вера.

Стих 6: „*И тој ми рече: Се направи! Јас сум алфа и омега, почеток и крај. На оној што е жеден, ќе му дадам бесплатно од изворот на водата на животот*“.

Творецот Бог Исус Христос создава „*сè ново*“. „*Готово е!*“ » ; Пса.33:9: „*Зашто рече, и се случи; тој наредува, и постои*“. Неговиот креативен збор се остварува веднаш штом зборовите ќе излезат од неговата уста. Од 30-та година, зад нас, програмата на христијанската ера откриена во Даниел и Откровение е исполнета до најмалите детали. Бог нè повикува повторно да погледнеме во иднината што ја подготвил за своите избраници; на ист начин, со целосна сигурност, ќе се остварат работите што се најавуваат. Исус ни кажува како во Отк.1:8: „*Јас сум алфа и омега, почеток и крај*“. Идејата за „*почеток и крај*“ има смисла само во нашето искуство на земниот грев кој целосно ќе заврши на „*крајот*“ на седмиот милениум по уништувањето на грешниците и смртта. На Божјите синови расеани по трговска земја, Исус им нуди „*бесплатно*“ „*од изворот на водата на животот*“. Тој е самиот, „*изворот*“ на оваа „*вода на животот*“ која го симболизира вечниот живот. Дарот Божји е бесплатен, ова појаснување ја

осудува продажбата на римокатоличките „индулгенции“ кои означуваа помилување добиено по цена од папството.

Стих 7: „*Кој победува ќе го наследи ова; Јас ќе бидам негов Бог, а тој ќе ми биде син*“.

Божјите избраници се сонаследници со Исус Христос. Прво, преку својата сопствена „победа“, Исус „наследил“ кралска слава што ја препознале сите негови небесни суштества. По него, неговите избраници, исто така „победници“, но преку неговата „победа“, „ќе ги наследат овие нови работи“ специјално создадени од Бога за нив. Исус му ја потврдил својата божественост на апостол Филип, во Јован 14:9: „*Исус му рече: Толку долго сум со тебе, а не ме познаваш, Филипе! Кој ме видел мене, го видел Отецот; како велиш: Покажи ни го Отецот?*» Човекот Месија се претстави себеси како „Вечниот Отец“, со што ја потврди објавата проречена во Иса.9:6 (или 5) што се однесуваше на него. Затоа, Исус Христос е за своите избраници, и нивниот брат и нивниот Татко. И тие самите се негови браќа и синови негови. Но, повикот е индивидуален, така вели Духот, како на крајот од 7-те епохи од темата „Писма“: „*на оној што ќе победи*“, „*тој ќе биде мој син*“. Потребна е победа над гревот за да има корист од статусот „син“ на живиот Бог.

Стих 8: „*А кукавиците, неверните, гнаските, убијците, сексуално неморалните, магионичарите, идолопоклониците и сите лажливци, нивниот дел ќе биде во езерото што гори со оган и сулфур, што е втора смрт.* . »

Овие критериуми на човечки карактери се наоѓаат низ паганското човештво, меѓутоа, Духот овде ги таргетира плодовите на лажната христијанска религија; осудата на еврејската религија е јасно изразена и откриена од Исус во Отк.2:9 и 3:9.

Според Отк. 19:20, „... *езерото што гори со оган и сулфур*“ ќе биде, на последниот суд, делот резервиран за „*сверот и лажниот пророк*“: католичката вера и протестантската вера. Лажната христијанска религија не се разликува од лажната еврејска религија. Неговите приоритетни вредности се спротивни од Божјите. Така, додека еврејските фарисеи ги прекорувале Исусовите ученици што не ги миеле рацете пред јадење (Мат. 15:2), Исус никогаш не им го укорил овој срам и тој потоа рекол, во Мат. 15:17 до 20: „*Направете не разбираш дека сè што влегува во устата оди во стомакот, а потоа се фрла во тајните места? Но, она што излегува од устата доаѓа од срцето, а тоа е она што го осквернува човекот. Зашто од срцето излегуваат лоши мисли, убиство, прељуба, блуд, кражба, лажно сведочење, клевета. Тоа се работите што го осквернуваат човекот; но јадењето без миење раце не го осквернува човекот*“. Слично на тоа, лажната христијанска религија ги маскира своите гревови против Духот со примарно осудување на гревовите на телото. Исус го дал своето мислење велејќи им на Евреите во Мат.21:3: „*мунарите и проститутките ќе одат пред вас во царството небесно*“; очигледно, под услов сите да се покајат и да се обратат кон Бога и неговата чистота. Лажна религија е тоа што Исус ги третира „*слепите водачи*“ кои ги прекоруваче во Мат.23:24, затоа што „ја

филтрирале комарецот и ја проголтале камилата “, или на друго место, затоа што „ја виделе сламата во окоето на соседот без да го види гредата што е во неговата сопствена “ според Лука 6:42 и Мат.7:3 до 5.

Има малку надеж за некој што се поистоветува со сите овие критериуми на личноста што ги набројува Исус. Ако само еден одговара на вашата природа, ќе мора да се борите против него и да ја надминете вашата мана. Првата битка на верата е против самиот себе; а тоа е најтешката неволја за надминување.

Во ова набројување, фаворизирајќи го нивното духовно значење, Исус Христос, големиот божествен судија, ги наведува грешките обвинети за лажната христијанска вера од типот на папскиот римокатолицизам. Напаѓајќи ги „кукавиците“, тој ги назначува оние кои одбиваат да победат во нивната битка за верата, бидејќи сите негови ветувања се резервирани „на оној кој победува“. Сепак, не е можна победа за оние кои одбиваат да се борат. „Верниот сведок“ мора да биде храбар; излезе од кукавицата. „Без вера е невозможно да му се угодиме на Бога“ (Евр. 11:6); излез, „неверникот“. А вера која не е во согласност со верата на Исус дадена како модел за имитација, е само неверување. „Гнадостите“ му се одвратни на Бога и тие остануваат плодови на паганите; излез, „одвратното“. Тоа е истекување кое му се припишува на „Големиот Вавилон, мајката на блудниците и земните гадости“ според Отк.17:4-5. „Убијците“ ја прекршуваат шестата заповед; излез, „убиецот“. Убиството се припишува на католичката вера и на протестантската вера на „лицемерите“ според Дан.11:34. „Нескромните“ можат да го променат своето однесување и да го надминат своето зло, во спротивно; излезете од „бесрамниот“. Но, духовната „безобразност“ што и се припишува на католичката вера во споредба со „проститутка“ целосно ја затвора вратата на рајот за неа. Понатаму, Бог ја осудува нејзината „нечистотија“ која води до духовна „прељуба“: трговија со ѓаволот. „Магионичари“ се католички свештеници и протестантски следбеници на демонскиот спиритуализам; излез, „волишебникот“; оваа акција му се припишува на „големиот Вавилон“ во Отк.18:23. „Идолопоклонници“ ја означува и католичката вера, нејзините врежани идоли предмети на обожавање и молитва; излез, „идолопоклонникот“. И на крај, Исус ги наведува „лажговците“ кои како духовен татко го имаат „ѓаволот, лажго и убиец од почетокот и татко на лагата“ според Јован 8:44; излезете од „лажго“.

Стих 9: „Тогаш дојде еден од седумте ангели кои ги држеа седумте ампули од седумте последни неволји и ми рече: „Дојди, ќе ти ја покажам невестата, жената на Јагнето.“

Во овој стих, Духот испраќа порака на охрабрување до избраните кои победнички ќе поминат низ трагичното и страшно време на божествените „седум последни неволи“. Нивната награда ќе биде да ја видат („Јас ќе ти покажам“) славата резервирана за победничките избраници кои ја сочинуваат и претставуваат, во оваа последна историска фаза од земјата на гревот, „невестата, жената на Јагнето“, Исус Христос.

„ Седумте ангели кои ги држеа седумте ампули исполнети со седумте последни неволји “ беа насочени кон човечки суштества што ги исполнуваат критериумите на лажната христијанска религија наведени во претходниот стих. Овие „ седум последни неволји “ беа делот што Бог наскоро ќе му го даде на паднатиот логор. Тој сега ќе ни го покаже, во симболични слики, делот што ќе им припадне на победничките откупени избраници. Во симболика што ги открива чувствата што Бог ги има за нив, ангелот ќе им покаже на избраните чие собрание ја сочинува, збирно, „ невестата на јагнето “. Со наведување, „ жената на Јагнето “, Духот го потврдува учењето дадено во Ефесјаните 5:22 до 32. Апостол Павле опишува идеален однос маж и жена, кој за жал ќе го најде своето исполнување само во односот на Избраните со Христос . И ние мора да научиме да ја препрочитуваме приказната за Битие, во светлината на оваа лекција дадена од Духот на живиот Бог, творец на целиот живот и брилијантен изумител на неговите совршени вредности. Зборот „ жена “ ги поврзува „ невестата “, „ Избраниот “ на Христос со ликот на „ жената “ претставена во Откровение 12.

Општ опис на прославениот избраник

Стих 10: „ И ме одведе во дух на голема и висока гора. И ми го покажа светиот град Ерусалим, кој слезе од небото од Бога, имајќи ја славата Божја. »

Во духот, Јован е пренесен во моментот кога Исус Христос и неговите избраници слегуваат од небото по небесниот суд на „ илјада години “ од седмиот милениум. Во Отк. 14:1, „ запечатените “ адвентисти „ 144.000 “ од христијанските духовни „ дванаесет племиња “ беа прикажани на „ планината Сион “. По „ илјада години “ пророкуваното се исполнува во реалноста на „ новата земја “. Од враќањето на Исус Христос, избраните добија од Бог прославно небесно тело кое стана вечно. Тие на тој начин ја одразуваат „ славата Божја “. Оваа преобразба ја најавува апостол Павле во 1. Кор.15:40 до 44: „ Има и небесни тела и земни тела; но светлината на небесните тела е различна, онаа на копнените тела е различна. Еден е сјајот на сонцето, друг сјајот на месечината, а друг сјајот на ѕвездите; дури и ѕвезда се разликува по сјај од друга ѕвезда. Така е и со воскресението на мртвите. Телото се сее распадливо; тој воскреснува нераспадлив; презирно се сее, славно воскреснува; се сее немоќен, воскреснува полн со сила; се сее како животинско тело, воскреснува како духовно тело. Ако има животинско тело, постои и духовно тело “.

Стих 11: „ Неговиот сјај беше како светлина на многу скапоцен камен, камен јаспис просирен како кристал. »

Цитирана во претходниот стих, „ славата Божја “ што ја карактеризира е потврдена бидејќи „ каменот јаспис “ го означува и аспектот на „ Оној што седи на престолот “ во Отк.4:3. Помеѓу двата стиха забележуваме разлика бидејќи во Отк.4, во контекст на судот, овој „ камен јаспис “ што го симболизира Бог има и изглед на „ сардоникс “. Овде, откако е решен проблемот со гревот , Избраната се претставува себеси во аспект на совршена чистота „ просирна како кристал “.

Стих 12: „Имаше голем и висок *сид*. Имаше дванаесет врати, а на вратите дванаесет ангели и напишани имиња од дванаесетте племиња на синовите Израилеви :

Сликата предложена од Духот на Исус Христос се заснова на симболиката на „ **храмот духовен светител** спомнат во Еф.2:20 до 22: „ *Вие сте изградени врз основата на апостолите и пророците, а самиот Исус Христос е камен-темелникот. Во него целата зграда, добро координирана, се издигнува за да биде **свет храм** во Господа. Во него и вие сте изградени во живеалиште на Бога во Духот.* “. Но, оваа дефиниција се однесуваше само на Избраниците од апостолското време. „ *Високиот сид* “ ја прикажува еволуцијата на христијанската вера од 30-та до 1843-та година; да забележиме дека до овој датум, стандардот на вистината разбран и поучен од апостолите останува непроменет. Ова е причината зошто промената на денот на одмор воспоставена во 321 година го прекршува **светиот** завет склучен со Бога со крвта на Исус Христос. Што се однесува до вистинските приматели на Откровението на ова пророштво, симболите што ја прикажуваат адвентистичката вера, издвоена од Бог од 1843 година, се прикажани со „ *дванаесет врати* “, „ *отворени* “ пред избраните претставници на „ *Филаделфија* “ (Отк.3: 7) и „ *затворен* “ пред паднатите „ *живи мртви* “ од „ *Сардис* “ (Отк. 3:1). Тие „ *ги носат имињата на 12-те племиња запечатени со Божјиот печат* “ во Отк.7.

Стих 13: „ *На исток три порти, на север три порти, на југ три порти, а на запад три порти.* »

Оваа ориентација на „ *вратите* “ кон четирите кардинални точки го илустрира нејзиниот универзален карактер; што ја осудува и ја прави нелегитимна религијата која тврди дека е универсализам преведена со грчкиот корен „католикос“ или „католик“. Така, од 1843 година, за Бога, адвентизмот е единствената христијанска религија на која тој и го доверил своето „ *вечно Евангелие* “ (Отк. 14:6) за универзална мисија за поучување на населението на земјата. Освен вистината што му ја открива на својот духовен Избраник до крајот на светот, нема спасение. Адвентизмот се роди во форма на движење за религиозно заживување мотивирано од најавата за враќањето на Исус Христос што се очекуваше, за прв пат, за пролетта 1843 година; и мора да го задржи овој лик до вистинското конечно враќање на Исус Христос закажано за пролетта 2030 година. Бидејќи „движењето“ е активност во постојана еволуција, инаку повеќе не е „движење“, туку „блокирана“ и мртва институција, што ги фаворизира традицијата и религиозниот формализам; или, сè што Бог мрази и осудува; и веќе ги осуди меѓу бунтовните Евреи, првите неверници.

Детален опис по хронолошки редослед

Основите на христијанската вера

Стих 14: „ *Градскиот сид* *имаше дванаесет темели, а на нив дванаесетте имиња на дванаесетте апостоли на Јагнето.* »

Овој стих ја прикажува апостолската христијанска вера која го опфаќа, како што видовме, временскиот период помеѓу 30 и 1843 година, а чие учење било искривено од Рим во 321 и 538 година. „ *Високиот сид* “ е формиран од вековното собрание за „ *живи камења* “ според 1 Пота.2:4-5: „ *Приближи му се, жив камен , отфрлен од луѓето, но избран и скапоцен пред Бога; а вие самите, како живи камења , изградете се за да формирате духовен дом , свето свештенство , за да принесете духовни жртви, прифатливи на Бога преку Исус Христос .*

Стих 15: „ *Оној што ми зборуваше имаше златна трска како мерка за да го измери градот, неговите порти и неговиот сид. »*

Овде, како и во Отк. 11:1, станува збор за „ *мерење* “ или судење за вредноста на прославлените избраници, за адвентистичката ера (*12 порти*) и за апостолската вера (*основата и сидот*). Ако „ *трската* “ од Отк. 11:1 била „ *како прачка* “, средство за казнување, апсолутно спротивното, она од овој стих е „ *златна трска* “; „ *Златото* “ е симбол на „ *верата прочистена со искушение* “, според 1 Пет.1:7: „ *така што испитувањето на вашата вера, поскапоцено од расипливото злато (кое сепак се испитува со оган), резултира со пофалба, слава и чест, кога ќе се појави Исус Христос . Затоа верата е мерило на Божјиот суд.*

Стих 16: „ *Градот беше во форма на квадрат, а неговата должина беше еднаква на неговата ширина. Го измери градот со трска и најде дванаесет илјади стадиуми; должината, ширината и висината беа еднакви. »*

„ *Квадратот* “ е совршена идеална форма во површината. Првично се наоѓа во „*светињата над светињите*“ или „*најсветото место*“ на шаторот изграден во времето на Мојсеј. Обликот на „ *квадратот* “ е доказ за интелегентна вклученост, природата не претставува совршен „ *квадрат* “. Божјата интелигенција се појавува во димензиите на хебрејското светилиште кое било формирано со порамнување од три „ *квадрати* “. Две се користеле за „ *светото место* “, а третото, за „ *светињата над светините* “ или „ *пресветото место* “, кое било исклучиво резервирано за присуството на Бога и затоа, одвоено со „ *превез* “, слика на гревот што Исус ќе се искупи во својот час. Овие пропорции од три третини беа слика на 6000 или три пати 2000 години посветени на изборот на избраните во спасувачкиот проект дизајниран од Бога. На крајот од овој избор, избраните избрани се на тој начин сликани со „ *плоштадот* “ на „ *пресветото место* “ кое го пророкуваше исходот од проектот за спасение; ова духовно место станува достапно поради помирувањето што го донел заветот во Христа. И така опишаниот духовен „ *плоштад* “ на храмот го доби своето основање на 30 април 30, кога спасението започна со доброволната помирувачка смрт на нашиот Откупител Исус Христос. Сликата на „ *квадратот* “ не е доволна за да се усоврши оваа дефиниција за вистинско совршенство, чиј симболичен број е „три“. Исто така, тоа е онаа на „*коцка*“ која ни е претставена. Имајќи ја истата мерка, во „ *должина, ширина и висина* “, овојпат го имаме симболот „три“ на совршеното „кубно“ совршенство, на собирот на избраните откупени од Исус Христос. Во 2030 година ќе биде завршена

изградбата на „градот на плоштадот (па дури и кубни: „неговата висина“), неговиот темел и неговите дванаесет порти“. Со тоа што му дава кубна форма, Духот го забранува буквалното толкување на „град“ што му го даваат мноштвото.

Измерениот број „12.000 стадиони“ го има истото значење како „12.000 запечатени“ од Отк.7. За потсетување: $5 + 7 \times 1000$, односно човек (5) + Бог (7) $\times$ во мноштво (1000). Зборот „стадиони“ го сугерира нивното учество во трката чија цел е „да ја освои наградата на небесниот повик“ според учењето на Павле, во Фи.3:14: „Трчам кон целта, за да ја освојам наградата на небесниот повик Божји во Исус Христос.“; и во 1. Кор.9:24: „Не знаете ли дека оние што трчаат на **стадионот** сите трчаат, но еден ја добива наградата? Трчајте за да го освоите.“ Победничкиот Избран трчаше и ја освои наградата што ја доделува Бог во Исус Христос.

Стих 17: „И го измери сидот и најде сто четириесет и четири лакти, со човечка мерка, колку што беше онаа на ангелот.“»

Зад „лактите“, погрешните мерења, Бог ни го открива својот суд и ни открива дека само мажите симболизирани со бројот „5“ кои склучиле сојуз со Бога, чиј број е „7“. Вкупниот број на овие два броја дава „12“ што, кога се „квадрат“, го дава бројот „144“. Прецизноста на „мерката на човекот“ го потврдува судот на избраните „луѓе“ откупени со крвта пролеана од Исус Христос. Така, бројот „12“ е присутен во сите фази на проектот на светиот сојуз склучен со Бога: 12 еврејски патријарси, 12 апостоли на Исус Христос и 12 племиња за да ја претстават адвентистичката вера воспоставена од 1843-1844 година.

Стих 18: „Сидот беше направен од јаспис, а градот беше чисто злато, како чисто стакло.“»

Преку овие симболи, Бог го открива своето ценење за верата покажана од неговите избраници до 1843 година. Тие често имаа малку светлина, но нивното сведоштво за Бог го надомести и го исполни со љубов. „Чистото злато и чистото стакло“ од овој стих ја илустрираат чистотата на нивните души. Тие често се откажуваат од своите животи заради доверба во ветувањата Божји откриени преку Исус Христос. Довербата што му е дадена нема да биде разочарана, тој самиот ќе ги пречека во „првото воскресение“, она на вистинските „мртовци во Христа“, во пролетта 2030 година.

Апостолската основа

Стих 19: „Тембите на градскиот сид беа украсени со скапоцени камења од секаков вид: првиот темел беше од јаспис, вториот од сафир, третиот од халкедон, четвртиот од смарагд“.

Стих 20: „петти од сардоникс, шести од сардоникс, седми од хризолит, осми од берил, деветти од топаз, десетти од хризопраза, единаесетти од зумбул, дванаесетти од аметист.“»

Бог ги знае мислите на луѓето и што чувствуваат кога се восхитуваат на убавината на скапоцените камења кога се сечат или полираат. За да ги стекнат овие работи, некои трошат богатства до степен да се упропастат,

таква е нивната наклонетост кон нив. Во истиот процес, Бог ќе го искористи ова човечко чувство за да ги изрази чувствата што ги чувствува кон својот сакан и благословен избраник.

Овие различни „скапоцени камења“ не учат дека избраните не се идентични клонови, бидејќи секој човек има своја личност, на физичко, очигледно, но особено на духовно ниво, на ниво на својот карактер. Примерот даден од „дванаесетте апостоли“ на Исус ја потврдува оваа мисла. Помеѓу Жан и Пјер, каква разлика! Меѓутоа, Исус ги сакал и со и поради нивните разлики. Вистинското богатство на животот создаден од Бог лежи во оваа разновидност на личности кои сите можеле да му дадат прво место во нивните срца и во сите нивни души.

Адвентизам

Стих 21: „Дванаесетте порти беа дванаесет бисери; секоја врата беше од еден бисер. Градскиот плоштад беше чисто злато, како просирно стакло.“

Од 1843 година, избраните избрани не покажале вера поголема од онаа на оние што им претходеа во судот на Спасителот Судија. Символот „еден бисер“ се должи на пристапот на благословениот адвентизам до целосното разбирање на Божјиот план за спасение. За Бога, од 1843 година, избраните избрани адвентисти се покажаа достоинствени да ја примат сета негова светлина. Но, ова се испорачува во постојан раст, само последните дисиденти адвентисти ја добиваат последната совршена форма на пророчки објаснувања. Мислам дека последниот избран адвентист нема да има поголема вредност од другите откупени од апостолските времиња. „Бисерот“ ја сигнализира кулминацијата на спасувачкиот проект, кој Бог го поттикнал. Открива едно специфично искуство кое се состоело од обновување на сите доктринарни вистини искривени и нападнати од римската папска католичка вера и протестантската вера која паднала во отпадништво. И, конечно, ни ја открива огромната важност што Бог му ја дава на влегувањето во примена на декретот од Даниел 8:14 во пролетта 1843 година: „До две илјади и триста навечер и светоста ќе биде оправдана“. „Бисерот“ е ликот на оваа „оправдана светост“ која, за разлика од другите скапоцени камења, не смее да се сече за да се открие нејзината убавина. Во овој последен контекст, собранието на осветените избраници изгледа хармонично, „неосудливо“ според Отк. 14:5, давајќи му на Бог сета слава што ја заслужува. Пророчката сабота и седмиот милениум пророкувани преку неа се спојуваат и се остваруваат во сето совршенство на спасоносниот проект замислен од големиот Творец Бог. Неговиот „драгоцен бисер“ од Мат.13:45-46 го изразува целиот сјај што сакал да му го даде.

Големите промени на новиот Ерусалим

Духот прецизира: „Градскиот плоштад беше направен од чисто злато, како просирно стакло.“ Со наведување на ова „место од чисто

злато “ или чиста вера, тој предлага споредба со онаа во Париз која го носи ликот на гревот со примање на имињата „ Сodom и Египет “ во Отк.11:8.

Стих 22: „ Не видов храм во градот; зашто Господ Бог Семокниот е негов храм, како и Јагнето. »

Времето за симболи помина, избраните влегоа во вистинското остварување на божествениот спасувачки проект. Како што го разбираме денес на земјата, „ храмот “ на собирање повеќе нема да има никаква корист. Влезот во вечноста и реалноста ќе ги направи бескорисни „ **сенките** “ кои пророкуваа според Кол.2:16-17: „ Затоа никој нека не ве осудува за јадење или пиење, или за празникот, за младата месечина или за саботите. : тоа беше **сенката** на нештата што доаѓаат, но телото е во Христа “. Внимание! Во овој стих, формулата „ на саботите “ се однесува на „ саботите “ предизвикани од религиозни празници, а не „ неделната сабота “ воспоставена и осветена од Бога на седмиот ден од создавањето на светот. Исто како што првото Христово доаѓање ги некорисни празничните обреди што го пророкуваа во стариот завет, влегувањето во вечноста ќе ги застари земните симболи и ќе им овозможи на избраните да го видат, слушаат и следат „Јагнето нека биде, Исус Христос, вистинскиот свет божествен „ храм “ кој вечно ќе биде видлив израз на творечкиот Дух.

Стих 23: „ На градот не му треба ниту сонцето ниту месечината за да го осветли; зашто славата Божја го просветлува, а Јагнето е неговиот факел. »

Во божествената вечност, избраните живеат во трајна светлина без извор на светлина како нашето сегашно сонце чие постоење е оправдано само со неизменичното „ ден и ноќ “; „ Ноќ или темнина “ оправдано поради гревот. Кога гревот е решен и исчезнат, останува само простор за „ светлината “ што Бог ја прогласил за „ добра “ во 1. Мој.1:4.

Божјиот дух останува невидлив и Исус Христос е аспектот во кој неговите суштества можат да го видат. Токму поради оваа причина тој е претставен како „ факел “ на невидливиот Бог.

Но, духовното толкување открива голема промена. Кога ќе влезат во рајот, избраните ќе бидат директно поучени од Исус, тогаш веќе нема да им треба „ сонцето “, симболот на новиот сојуз, ниту „ месечината “, симболот на стариот еврејски сојуз; и двете се, според Отк. 11:3, во Светото писмо, библиските „ двајца сведоци “ на Бога, корисни за просветлување на луѓето во нивното откривање и разбирање на неговиот спасувачки проект. Накратко, на избраните повеќе нема да им треба Светата Библија.

Стих 24: „ Нациите ќе одат во неговата светлина, а земните цареви ќе ја донесат својата слава во неа. »

„ народи “ се „ нациите “ кои се небесни или станале небесни. „ Новата Земја “ откако стана и новото Божјо царство, таму секое живо суштество може да го најде Творецот Бог. „ Кралевите на земјата “ кои ги сочинуваат избраните ќе „ донесат слава “ на нивната чистота на душата во овој вечен живот инсталиран на „ новата земја “. Овој израз „ земни кралеви “ кој најчесто ги таргетира, погрдно, бунтовните земни власти, на суптилен начин ги означува избраните во Отк. 4:4 и 20:4 каде што се претставени „

седнати “ на „ тронови “. . Исто така, читаме во Отк.5:10: „ *Ти ги направи царство и свештеници на нашиот Бог, и **тие ќе царуваат** на земјата “.*

Стих 25: „ *Неговите порти нема да се затвораат дење, зашто таму нема да има ноќ.* »

Пораката го нагласува исчезнувањето на моменталната несигурност. Мирот и безбедноста ќе бидат совршени во светлината на вечниот ден без крај. Во историјата на животот, сликата на темнината била создадена само на земјата поради битката помеѓу божествената „ светлина “ и „ мракот “ на ѓаволскиот логор.

Стих 26: „ *Таму ќе бидат донесени славата и честа на народите.* »

6000 години луѓето се организирале во племиња, народи и нации. За време на христијанската ера, на Запад, луѓето ги менуваа своите царства во нации и избраните христијани беа избрани меѓу нив поради „славата и честа “ што му ја дадоа на Бога во Исуса.

Стих 27: „ *Ништо нечисто нема да влезе во неа, ниту некој што практикува гнасноста или лаги; ќе влезат само оние кои се запишани во книгата на животот на Јагнето .”*

Бог го потврдува тоа, спасението е предмет на големо барање од негова страна. Само совршено чисти души, кои покажуваат љубов кон божествената вистина, можат да бидат избрани за вечен живот. Уште еднаш, Духот го обновува своето отфрлање на „ извалканите “ што ја означува паднатата протестантска вера во пораката на „ Сарди “ во Отк.3:4 и католичката вера чиј следбеник „ се предава на одвратност и на религиозни и граѓански лаги . Затоа што оние кои не му припаѓаат на Бог дозволуваат да бидат изманипулирани од ѓаволот и неговите демони.

Уште еднаш, нè потсетува Духот, изненадувањата се резервирани за луѓето затоа што Бог уште од основањето на светот ги знае имињата на своите избраници затоа што „ *се запишани во неговата книга на животот “.* И со наведување „ *во книгата на животот на јагнето “*, Бог ја исклучува секоја нехристијанска религија од неговиот план за спасение . Откако во своето Откровение го откри исклучувањето на лажните христијански религии, патот до спасението се појавува како „ *тесен и тесен “* како што Исус изјавил во Мат.7:13-14: „ *Влезете низ тесната порта. Зашто широка е портата, а широк е патот што води во пропаст, и има многу што влегуваат низ неа. Но, **тесна** е портата и **тесен** е патот што води кон животот, а малкумина се оние што го наоѓаат “.*

Откровение 22: Бескрајниот ден на вечноста

Совршеноста на земното време на божествената селекција заврши со Апо.21: 7 x 3. Бројот 22 парадоксално го означува почетокот на историјата иако во оваа книга го сочинува нејзиниот епилог. Оваа обнова, која се однесува на „сè“ според Бога, е поврзана со „новата земја и новото небо“, и двете се вечни.

Стих 1: „И ми покажа река од водата на животот, чиста како кристал, која излегува од престолот Божји и Јагнето.“»

Во оваа возвишена, оживувачка слика на свежина, Духот нè потсетува дека собранието на избраните, кое стана вечно, образложено со „реката на водата на животот“, е создание, дело Божјо духовно пресоздадено во Христа чие присуство е видливо. е предложен од неговиот „трон“; и тоа, со помош на жртвата на „јагнето“, Исус Христос; вечноста е плод на новото раѓање што оваа жртва го произведе кај избраните.

„Реката“ е голем проток на свежа вода. Тој го замислува животот кој, како него, е во постојана активност. Свежата вода сочинува 75% од нашето човечко копнено тело; тоа значи дека свежата вода е неопходна за него, и затоа Бог го споредува неговиот збор, исто толку суштински за добивање вечен живот, со „извор на води на животот“ според Апо. 7:17, бидејќи самиот тој е ова „извор на жива вода“ според Ер.2:13. Во Неговото Откровение, видовме во Отк.17:15 дека „водите“ ги симболизираат „народите“; овде, „реката“ е симбол на откупените избраници да станат вечни.

Стих 2: „На средината на градскиот плоштад и на двата брега на реката имаше дрво на животот, кое даваше плод дванаесет пати, го даваше својот плод секој месец и чии лисја беа за исцелување на народите.“»

На оваа втора слика, Исус Христос, „дрвото на животот“ се наоѓа „во средината“ на неговото собрание на избрани собрани околу него на „местото“ на собирот. Тој е „во средината“ од нив, но и од нивните страни, претставен преку „двата брега на реката“. Зашто божествениот

Дух на Исус Христос е сеприсутен; присутни секаде и во секого. Плодот на ова „ дрво “ е „ животот “ кој постојано се обновува, бидејќи „ неговиот плод “ се добива во секој од „ 12-те месеци “ од нашата земна година. Ова е уште една убава слика на вечниот живот и потсетување дека тој е вечен по волјата Божја.

Исус честопати го споредувал човекот со овошни „ дрвја “ за кои „ ние судиме според нивниот плод “. Симболичната слика на „ дрвото на животот “ уште од самиот почеток во 1. Мојсеева 2:9 си ја припишувал. Но дрвјата го имаат како „ облека “ украсот на нивните „ листови “. За Исус, неговата „ облека “ ги симболизира неговите праведни дела и затоа неговото откупување од гревовите на неговите избраници кои нему му го должат своето спасение. Така, како што „ лисјата “ на „ дрвата “ лечат болести, праведните дела што ги извршил Исус Христос „ ја лекуваат “ смртната болест од првобитниот грев што ја наследиле избраните уште од Адам и Ева кои користеле „ листови “ од дрвја за да ги покријат своите физички и духовна голотија откриена со искуството на гревот.

Стих 3: „ *Нема да има повеќе проклетство. Престолот Божји и Јагнето ќе биде во градот; неговите слуги ќе му служат и ќе му го видат лицето* “.

Од овој стих, Духот се изразува во идно време, давајќи им ја својата порака на значењето на охрабрување за избраните кои сепак ќе треба да се борат против злото и неговите последици до враќањето на Христос и нивното отстранување од земјата на гревот.

Тоа е „ анатема “, проклетството на гревот извршен од Ева и Адам, кој го направил Бог невидлив за човечките очи. Создавањето на Израел од стариот завет не сменило ништо, бидејќи гревот сепак го направил Бог невидлив. Тој сè уште мораше да се крие под изгледот на облак дење кој стануваше блескав ноќе. Најсветото место на светилиштето било исклучиво резервирано за него, под смртна казна за престапник. Но, овие земни услови повеќе ги нема. На новата земја, Бог е видлив за сите негови слуги, каква ќе биде нивната служба сè уште останува мистерија, но тие ќе имаат контакт со него додека апостолите се триеле со Исус Христос и разговарале со него; лице в лице.

Стих 4: „ *И неговото име ќе биде на нивните чела.* »

Името Божјо го сочинува вистинскиот „ печат на живиот Бог “. Саботниот одмор е само надворешниот „знак“ на ова. Затоа што Божјото „ име “ го означува неговиот карактер што тој го симболизира со лицата на „ четирите животни “: „ лавот, телето, човекот и орелот “ кои совршено ги илустрираат хармоничните контрасти на Божјиот карактер. : кралска и силна, но подготвена за жртва, човечки изглед, но небесна природа. Зборовите на Исус се исполнија; оние што се слични се собираат заедно. Исто така, оние кои споделуваат божествени вредности се избрани од Бога за вечен живот и се собрани кај него. Во „ челото “ се наоѓа мозокот на човекот, моторниот центар на неговата мисла и неговата личност. И овој анимиран мозок го проучува, рефлектира и го одобрува или отфрла стандардот на вистината што Бог му го претставува за да ја спаси. Мозоците

на избраните ја засакаа демонстрацијата на љубовта организирана од Бога во Исус Христос и се бореа, според утврдените правила, да го победат злото со негова помош, за да добијат право да живеат со него.

На крајот на краиштата, сите оние кои го споделуваат Божјиот карактер откриен од Исус Христос се наоѓаат со него за да му служат вечно. Присуството на „името“ Божјо „напишано на нивните чела“ ја објаснува нивната победа; и ова, особено, во последниот тест на адвентистичката вера во кој луѓето имаа избор да напишат на „своето чело“, „името Божјо“ или она на бунтовниот „свер“.

Стих 5: „Нема да има повеќе ноќ; и нема да им треба ниту светилка ниту светлина, зашто Господ Бог ќе им даде светлина. И тие ќе царуваат засекогаш и засекогаш.“»

Според Битии 1:5, зад зборот „ноќ“ стои зборот „мрак“, симбол на гревот и злото. „Светилото“ ја означува Библијата, светото пишано Божјо слово кое го открива стандардот на „неговата светлина“, онаа на доброто и доброто. Веќе нема да биде корисен, избраните ќе имаат директен пристап до својата божествена инспирација, но таа моментално ја задржува, на земјата на гревот, својата суштинска „просветителска“ улога која сама по себе води до вечен живот.

Стих 6: „И тој ми рече: Овие зборови се сигурни и вистинити; и Господ, Богот на духовите на пророците, го испрати својот ангел да им покаже на своите слуги што треба да се случи брзо“.

По втор пат ја наоѓаме оваа божествена потврда: „Овие зборови се сигурни и вистинити“. Бог се труди да го убеди читателот во пророштвото, бидејќи неговиот вечен живот е загрозен во неговите избори. Соочени со неговите божествени афирмации, човечкото битие е условено од петте сетила што му ги дал неговиот Творец. Искушенијата се повеќекратни и ефективни за да го оддалечат од духовноста. Затоа, Божјото инсистирање е целосно оправдано. Опасноста за душите е реална и секогаш присутна.

Соодветно е да го ажурираме нашето читање на овој стих кој претставува редок буквален карактер во ова пророштво. Во овој стих нема никаков симбол, туку потврда дека Бог е вдахновение на пророците кои ги напишале книгите на Библијата и дека како последно откровение му го испратил „Гаврил“ на Јован, за да му открие во слики што, во 2020 година, ќе се случи „навремено“, или веќе е остварено, во голема мера. Но, меѓу 2020 и 2030 година ќе треба да се помине најстрашната ера; страшни времиња обележани со смрт, нуклеарно уништување и страшните „седум последни неволји на Божјиот гнев“; човекот и природата ужасно ќе страдаат додека не исчезнат.

Стих 7: „И ете, доаѓам брзо. Среќен е оној кој ги чува зборовите на пророштвото на оваа книга!“»

Враќањето на Исус е најавено за пролетта 2030 година. Блаженството е за нас, до тој степен што ги „чуваме“, до крајот, „зборовите од пророштвото на оваа книга „Откровение“.

Прилогот „набргу“ го дефинира ненадејното појавување на Христос во часот на неговото враќање, бидејќи времето редовно минува без

забрзување или забавување. Од Даниел 8:19, Бог нè потсетува: „Има време одредено за крајот“: „Тогаш ми рече: *Ќе те научам што ќе се случи на крајот на гневот, зашто има време одредено за крајот*.“ Може да интервенира само на крајот од 6000 години програмирани од Бога за неговиот избор на избрани, односно на првиот ден од пролетта што му претходи на 3 април 2030 година.

Стих 8: „Јас сум Јован, кој го слушнав и видов ова. И кога слушнав и видов, паднав пред нозете на ангелот кој ми ги покажа, да ~~го обожавам~~ и да му се поклонам. »

По втор пат, Духот доаѓа да ни го испрати своето предупредување. Во оригиналните грчки текстови, глаголот „проскунео“ се преведува како „да се ничи пред“. Глаголот „да се обожава“ е наследство од латинската верзија наречена „Вулгата“. Очигледно, овој лош превод го подготвил патот за напуштање на физичкото простирање во религиозната практика на отпадничкото христијанство до точка на молитва „стоејќи“, поради уште еден лажен превод на грчкиот глагол „истеми“ во Марко 11:25. Во текстот, неговата форма „stékété“ го има значењето на „остани цврста или истрај“, но преводот Олтрамар користен во верзијата L.Segond го преведе во „стаза“ што значи „стоење“ во буквална смисла. На тој начин, лажниот превод на Библијата го легитимира, измамнички, недостоен, арогантен и срамотен однос кон големиот творец Бог, Семоќниот, од страна на луѓето кои го губат чувството за вистинско свето. И ова не е единственото... Затоа нашиот однос кон библиските преводи мора да биде сомнителен и претпазлив, особено затоа што во Отк.9:11, Бог ја открива „деструктивната“ употреба (*Абадон-Аполион*) на напишаната Библија „на хебрејски и грчки“. Вистината се наоѓа само во оригиналните текстови, зачувани на хебрејски, но исчезнати и заменети со грчките списи на новиот завет. И таму, мора да се препознае, меѓу протестантските верници се појави „стоечка“ молитва, цел на божествените зборови на „5-та труба.“ Затоа што, парадоксално, клечената молитва продолжила подолго меѓу католиците, но не треба да се чудиме, бидејќи токму во оваа католичка религија ѓаволот ги наведува своите следбеници и неговите жртви да се поклонат пред врежаните слики забранети со втората од десетте Божји заповеди; заповед што католиците ја игнорираат, бидејќи во римската верзија, таа е избришана и заменета.

Стих 9: „Но тој ми рече: „Внимавај да не го правиш тоа! Јас сум твој слуга, и на твоите браќа пророци и на оние што ги чуваат зборовите од оваа книга. ~~Обожувај-се~~ пред Бога поклони се. »

Грешката што ја направил Јован Бог ја предлага како предупредување упатено до неговите избраници: „пазете се да не паднете во идолопоклонство! што ја сочинува главната грешка на христијанските религии отфрлени од Бога во Исус Христос. Тој ја организира оваа сцена на ист начин како што ја организираше својата последна лекција наредувајќи им на своите апостоли да го земат оружјето во часот на неговото апсење. Кога дојде време, им забрани да го користат. Лекцијата беше дадена и таа рече: „Внимавај да не го правиш тоа“. Во овој стих, Јован го добива објаснувањето: „Јас сум твој слуга“. „Ангелите“, вклучително и „Гаврил

„се, како и луѓето, суштества на Создателот Бог кој во втората од неговите десет заповеди забранил да се поклонуваат пред неговите суштества, пред врежани ликови или насликани слики; сите форми што може да ги земе идолот. Така, можеме да научиме од овој стих со забележување на спротивното однесување на ангелите. Овде Гаврил, најдостојното небесно суштество по Михаил, забранува сецда пред него. Од друга страна, сатаната, во своите заводливи појави, во маската на „Богородица“, бара да се подигнат споменици и богослужбени места за да и се поклонуваат и да ѝ служат... паѓа светлечката маска на темнината.

Ангелот понатаму прецизира „и она на вашите браќа, пророците и на оние што ги чуваат зборовите од оваа книга“. Помеѓу оваа реченица и онаа од Отк. 1:3 ја забележуваме разликата поради времето поминато помеѓу почетокот на времето на дешифрирање, 1980 година, и она на тековната верзија од 2020 година. Помеѓу овие два датуми, „тој што чита» ги натера другите Божји деца да ја споделат дешифрираната светлина и тие за возврат влегоа во делото на „пророците“. Ова множење им овозможува на уште поголем број други повикани луѓе да пристапат до изборите со слушање на откриената вистина и со нејзино спроведување во конкретна практика.

Стих 10: „И тој ми рече: Не запечатувајте ги зборовите на пророштвото на оваа книга. Затоа што времето е близу.“»

Пораката е погрешна, бидејќи е упатена до Јован, кого Бог го пренесе до нашата последна доба од почетокот на книгата, според Отк.1:10. Исто така, мораме да разбереме дека наредбата да не се запечатуваат зборовите од книгата е директно до мене упатена во моментот кога книгата е целосно одпечатена; потоа станува „мала отворена книга“ од Отк.10:5. И кога ќе се „отвори“ со помош и овластување Божја, веќе не станува збор за затворање со „печати“. И ова, „за што времето е близу“; во пролетта 2021 година, остануваат уште 9 години, пред славното враќање на Господ Бог Исус Христос.

Сепак, првото отворање на „малата книга“ започна по декретот на Дан.8:14, т.е. по 1843 и 1844 година; бидејќи важното разбирање на темата на последниот адвентистички тест на верата се должи на откровенијата дадени директно од самиот Исус Христос, или од неговиот ангел, на нашата сестра Елен.Г.Вајт, за време на нејзината служба.

Стих 11: „Кој е неправеден, повторно нека биде неправеден, кој е нечист, повторно нека стане нечист; и праведникот нека практикува праведност, а кој е свет уште се посветува.“»

При првото читање, овој стих го потврдува влегувањето во примена на декретот од Дан.8:14. Поделбата на адвентистите избрани од Бога помеѓу 1843 и 1844 година ја потврдува пораката на „Сардис“ каде што ги наоѓаме протестантите „живи“, но „мртви“ и „извалкани“ духовно, а адвентистичките пионери „достојни за белина“ наречени во овој стих. *праведност и осветување*“. Но, отворањето на „малата книга“ е прогресивно како „патот на праведниците кој расте како светлина на денот, од утро до својот зенит“. И пионерите адвентисти не беа свесни дека ^{тестот} на верата ќе ги просее помеѓу 1991 и 1994 година, како што ни

откри студијата за „5-тата труба“. Како резултат на тоа, други читања на овој стих стануваат можни.

Времето на запечатување ќе заврши како што читаме во Отк.7:3: „*Не правете штета на земјата, ниту на морето, ниту на дрвјата, додека не ги запечатиме челата на слугите на нашиот Бог.*» Каде треба да дадеме овластување да им наштетиме на земјата, морето и дрвјата? Постојат две можности. Пред „шестата труба“ или пред „седумте последни неволи“? „Шестата труба“ што претставува шеста предупредувачка казна дадена од Бога на земните грешници, ми се чини логично во овој случај да ја задржам втората можност. Затоа што „седумте последни неволи на Божјиот гнев“ ја имаат за цел *протестантската „земја“ и католичкото „море“*. Да размислиме дека уништувањата направени со „шестата труба“ не го спречуваат, туку го промовираат преобраќањето на повиканите избраници откупени со крвта на Исус Христос.

Затоа, после „шестата труба“ и непосредно пред „седумте последни неволи“ и во времето на запирање на запечатувањето што го означува крајот на времето на колективната и индивидуалната благодат, сè уште можеме да ги поставиме зборовите од овој стих: „*Кој е неправеден нека биде пак неправеден, кој е осквернет пак нека се извалка; и праведникот нека практикува праведност, а кој е свет уште се посветува.*» Секој ќе може овде да го види начинот на кој Духот го потврдува во овој стих добриот превод што го претставив за основниот „адвентистички“ стих кој е Даниел 8:14: „... *светоста ќе се оправда*“. Зборовите „праведност и светост“ се силно поддржани и затоа се потврдени од Бога. Затоа, оваа порака го предвидува времето на крајот на грејс периодот, но друго објаснување е следново. Доаѓајќи до крајот на книгата, Духот го насочува времето кога целосно дешифрираната книга станува „мала отворена книга“ и од овој момент, нејзиното прифаќање или одбивање ќе ја направи разликата помеѓу „*оној што е праведен и оној што се осквернува себеси.*“ и нашиот Господ го повикува „*светецот да се освети понатаму*“. Повторно се сеќавам дека „*нечистотијата*“ му се припишува на протестантизмот во пораката „*Сарди*“. Духот со своите зборови го таргетира овој протестантизам и институционален адвентизам кој го дели своето проклетство од 1994 година, кога му се придружи со влегувањето во екуменскиот сојуз. Затоа, прифаќањето на дешифрираната порака на оваа книга „*уште еднаш*“, но последниот, *ќе направи разлика помеѓу оној што му служи на Бога и оној што не му служи*“ според Мал.3:18.

Затоа ги сумирам лекциите од овој стих. Прво, го потврдува адвентистичкото одвојување од протестантизмот помеѓу 1843 и 1844 година. Во второто читање, се применува против официјалниот адвентизам кој се врати во протестантскиот и екуменскиот сојуз по 1994 година. И предлагам трето читање кое ќе се применува на крајот од времето на условна казна во 2029 година пред враќањето на Исус Христос утврдена за почетокот на пролетта што доаѓа пред 3 април на Пасха 2030 година.

Нам ни останува по овие објаснувања да сфатиме дека причината за падот на институционалниот адвентизам, што доведе до негово „повраќање

“ од Исус Христос во неговата порака упатена до Лаодикија, е помалку одбивањето да веруваме во неговото враќање во 1994 година, дека одбивањето да се земе предвид придонесот на светлината што дојде да го осветли вистинскиот превод на Даниел 8:14; светлина демонстрирана на неоспорен начин од самиот оригинален хебрејски библиски текст. Овој грев може да го осуди само Богот на правдата кој не ги смета виновните за невини.

Стих 12: „Ете, доаѓам брзо, и мојата награда е со мене, за да му дадам на секого според неговото дело “.

За 9 години, Исус ќе се врати во неопислива божествена слава. Во Отк. 16 до 20, Бог ни ја откри природата на делот од Неговата одмазда резервиран за неправедните и нетолерантни бунтовнички католички, протестанти и адвентистички грешници. Тој ни го претстави и делот резервиран за неговите избрани адвентисти кои останаа верни и кои го почитуваат неговото пророчко слово и неговата света сабота од седмиот ден, во Отк. 7, 14, 21 и 22. „Одмаздата “ ќе се „врати на секој според што е „неговото дело“, што остава малку простор виновниците да се оправдаат пред очите на Христос. Самооправдувачките зборови стануваат бескорисни бидејќи тогаш ќе биде предочна да се трансформираат грешките од претходните избори.

Стих 13: „Јас сум алфа и омега, првиот и последниот, почетокот и крајот. »

Она што има почеток има и крај. Овој принцип се однесува на должината на земното време што Бог го обезбедил за неговиот избор на избрани. Помеѓу алфа и омега ќе поминат 6000 години. Во 30 година на 3 април, доброволната помирувачка смрт на Исус Христос исто така ќе го одбележи алфа времето на христијанскиот сојуз од 2000 години; пролетта 2030 година ќе го одбележи своето омега време во полна сила.

Но, алфата е и 1844 година со својата омега 1994. И на крај, алфата е за мене и последните избраници, 1995 година со својата омега, 2030 година.

Стих 14: „Блажени се оние што ги пазат Неговите заповеди (и не ~~измијте им ги наметките~~), за да имаат право на дрвото на животот и да влезат низ портите во градот! »

Втората форма на „големата неволја“ е пред нас со нејзината последица од мноштво смртни случаи. Затоа, станува итно да се добие заштита и помош од Бог преку Исус Христос. Како што сугерира сликата, грешникот мора „да ги држи своите заповеди»; **оние на Бога и оние на Исус, „Божјото Јагне“, што значи дека тој мора да се откаже од сите форми што може да ги земе гревот.** Прекриениот превод на овој стих зачуван во нашите сегашни Библии се должи на римокатолицизмот предводен од Ватикан. Останатите ракописи, најстари, а со тоа и поверни, предлагаат: „Блажени се оние што ги пазат неговите заповеди“. И бидејќи гревот е престап на законот, пораката е искривена и ја заменува потребната и витална послушност со едноставното тврдење за христијанска припадност. Кој има корист од криминалот? На оние кои ќе се борат во сабота до славното враќање на Исус Христос. Вистинската порака е сумирана на

следниов начин: „Блажен е оној кој го слуша својот Создател“. Оваа порака само го повторува она што е цитирано во Откровение 12:17 и 14:12, имено: „*оние кои ги држат Божјите заповеди и верата Исусова*“. Ова се примателите на последната порака испратена од Исус. Оној кој суди за добиениот резултат е самиот Исус Христос, а неговото барање е еднакво на страдањето претрпено во неговото мачеништво. Наградата за избраните ќе биде многу голема; тие ќе добијат бесмртност и ќе влезат во вечниот живот преку адвентистичкиот пат симболизиран со „*дванаесетте порти*“ на симболичниот „*нов Ерусалим*“.

Стих 15: „*Надвор со кучиња, маѓосници, блудници, убијци, идолопоклоници и секој што сака и практикува лаги!*»

Кои се тие што Исус ги именува така? Ова скриено обвинување се однесува на целата христијанска вера која отпаднала; католичката вера, мултиформната протестантска вера вклучувајќи ја и адвентистичката вера која влезе во нејзиниот сојуз од 1994 година; адвентистичката вера толку богато благословена од него на почетокот на неговото постоење, а уште повеќе во однос на неговите последни претставници принудени на дисиденција. „*Кучињата*“ се незнабожците, но и, пред сè, оние кои тврдат дека се негови браќа **и го предаваат**. Овој термин „*кучиња*“ е парадоксално за современите западни луѓе оној на животното што се смета за симбол на верност, но за источните жители е самата слика на егзекуција. И овде, Исус дури ја оспорува нивната човечка природа и ги смета за несигурни животни. Останатите термини ја потврдуваат оваа пресуда. Исус ги потврдува зборовите дадени во Отк.21:8 и тука додавањето на терминот „*кучиња*“ го изразува неговиот личен суд. По возвишената демонстрација на љубов што им ја дал на луѓето, ништо не е пострашно од тоа да бидеш предаден од оние кои тврдат дека му припаѓаат нему и неговата жртва.

Потоа, Исус ги нарекува „*волшебници*“ поради нивната трговија со лошите ангели, спиритуализмот, кој најпрво ја заведе католичката вера со привиденијата на „Богородица“, нешто библиски невозможно. Но, чудата што ги прават демоните се слични на она што го правеле фараоните „*волшебници*“ пред Мојсеј и Арон.

Со тоа што ги нарекува „*нечисти*“, Исус го осудува ослободувањето на моралот, но особено неприродните религиозни сојузи што ги прават протестантските цркви со католичката вера која Божјите пророци ја осудуваат како слуга на ѓаволот. Тие го репродуцираат „како ќерки“, „*блудот*“ на нивната „*проститутка мајка Вавилон Големит*“, осуден во Отк. 17:5.

Отпадниците се исто така „*убијци*“ кои ќе се подготват да ги убијат избраните на Исус ако тој не интервенира за да ги спречи преку неговото славно доаѓање.

Тие се „*идолатори*“ затоа што тој повеќе се интересира за материјалниот живот отколку за духовниот. Тие остануваат рамнодушни кога Бог им ја нуди својата светлина која дрско ја отфрлаат демонизирајќи ги неговите вистински гласници.

И за да го заврши овој стих, тој прецизира: „ *а кој сака и практикува лаже!* » Притоа, тој ги осудува оние чија природа е врзана за лаги, до тој степен што се тотално бесчувствителни кон вистината. За вкусовите и боите е кажано дека не може да се дискутира; истото е и со љубовта кон вистината или лагата. Но, за својата вечност, Бог ги избира, исклучиво, меѓу своите суштества што ги предизвикува човечката репродукција, оние кои ја имаат оваа љубов кон вистината.

Конечниот исход од Божјиот план за спасение е страшен. Се исфрлаат, сукцесивно, преддилувските закоравени непокајнички грешници, древниот неверен еврејски сојуз, одвратната римо-папска католичка вера, идолопоклоничката православна вера, калвинистичката протестантска вера, и на крај, институционалната адвентистичка вера, последната жртва на духот на традиција која претходните сите подеднакво ја фаворизираа.

„Адвентистичката“ порака имаше фатални последици, прво, за Евреите, кои паднаа поради нивното одбивање да веруваат во **првото доаѓање** на Месијата објавено во Дан.9:24 до 27. Второ, христијаните исфрлени од Исус кои сите го делат вината за покажување недостаток на интерес за најновата „адвентистичка“ порака која го најавува **неговото второ доаѓање**. Нивниот недостаток на љубов кон неговата вистина е фатален за нив. Во 2020 година, сите овие главни официјални религии ја споделуваат оваа ужасна порака што Исус ја упатил во 1843 година до протестантизмот од ерата на „*Сарди*“ во Отк. 3:1: „*За тебе се вели дека си жив, а ти си мртов*“.

Стих 16: „*Јас, Исус, го испратив мојот ангел да ви сведочи за тоа во црквите. Јас сум коренот и семето на Давид, светлата утринска звезда.*»

Исус го испрати својот ангел Гаврил кај Јован, а преку Јован кај нас, неговите верни слуги во последните денови. Затоа што дури денес оваа целосно дешифрирана порака ни овозможува да ги разбереме пораките што тој им ги упатува на своите слуги и ученици од седумте епохи или седум Собири. Исус го отстранува сомнежот за неговото симболично повикување на Апо.5: „*коренот и потомството на Давид*“. Тој додава: „*светлата утринска звезда*“. Оваа звезда е сонцето, но тој се идентификува со неа само како симбол. Затоа што, несвесно, искрените суштества кои го сакаат Исус Христос за неговата жртва го почитуваат нашето сонце, оваа звезда обожена од незнабошците. Ако многумина не се свесни за тоа, мноштвото, дури и просветлено на оваа тема, не се подготвени, ниту способни да ја сфатат сериозноста на оваа паганска идолопоклоничка акција. Човекот мора да се заборави себеси, да се стави на местото на Бог кој многу поинаку ги чувствува работите поради фактот што неговиот ум веќе ги следи постапките на луѓето речиси 6000 години. Го идентификува секое дејство за она што навистина го претставува; што не е случај со мажите чии кратки животи првенствено се занимаваат со задоволување на нивните желби, првенствено телесни и земни, но исто така е случај и со оние кои се духовни и многу религиозни и кои остануваат блокирани поради почитта на традициите на татковците.

На крајот од пораката за *Тијатира*, Духот му рекол на „*оној што победува*“: „*И ќе му ја дадам утринската ѕвезда*“. Овде Исус се претставува себеси како „*утринска ѕвезда*“. Затоа, победникот ќе го добие Исуса и со него сета светлина на животот која го има својот извор во него. Потсетувањето на овој термин го сугерира целосното внимание на вистинските последни „адвентисти“ на овие стихови од 1. Петрово. 2:19-20-21: „*И ние ја држиме пророчката реч уште посигурна, на која добро плаќате внимание, како на светилка што свети на темно место, додека не осамне денот и не изгрее утринската ѕвезда во вашите срца; знаејќи најнапред самите себе дека ниту едно пророштво на Светото писмо не може да биде предмет на приватно толкување, зашто не било по човечка волја некогаш пророштвото донесено, туку е поттикнато од Светиот Дух што луѓето зборувале од Бога.*» Не можевме подобро да кажеме. Откако ќе ги слушне овие зборови, избраниот ги преобразува во дела земени предвид од Исус Христос.

Стих 17: „*И Духот и невестата рекоа: „Дојди! А кој слуша нека каже: Дојди. И нека дојде кој е жеден; кој сака, слободно може да ја земе водата на животот*“.

Од почетокот на својата земна служба, Исус го упати овој повик: „*Дојди*“. Но, земајќи ја сликата на „*жед*“, тој знае дека оној што не е „*жеден*“ нема да дојде да пие. Неговиот повик ќе го слушнат само оние кои „*жедни*“ за овој вечен живот што ни го нуди неговата совршена правда само со неговата благодат, како втора шанса. Само Исус ја плати цената; затоа тој го нуди „*бесплатно*“. Ниту една католичка или божествена „попустливост“ не дозволува да се добие за пари. Овој универзален повик подготвува собир на избрани функционери од сите народи и од сите потекла. Повикот „*Дојди*“ станува клучот за оваа групација на избраните што ќе ја создаде тестот на верата во последните денови. Но, тие ќе го доживеат тестот расфрлани на земјата и ќе се обединат само кога Исус Христос ќе се врати во својата слава за да ги отстрани од земјата на гревот.

Стих 18: „*Му објавувам на секој што ги слуша зборовите на пророштвото од оваа книга: ако некој додаде нешто на тоа, Бог ќе го удри со неволјите опишани во оваа книга;*»

Откровението не е обична библиска книга. Тоа е литературно дело божествено шифрирано на библиски јазик што може да го препознаат оние кои ја пребаруваат целата Библија од почеток до крај. Изразите стануваат познати преку повеќекратно читање. И „библиските усогласувања“ овозможуваат да се најдат слични изрази. Но, токму затоа што неговиот код е многу прецизен, преведувачите и препишувачите се предупредуваат: „*Ако некој додаде нешто на тоа, Бог ќе го удри со неволјите опишани во оваа книга*“.

Стих 19: „*И ако некој одземе нешто од зборовите на книгата на ова пророштво, Бог ќе му го одземе делот од дрвото на животот и од светиот град, опишан во оваа книга.*»

Од истите причини, Бог му се заканува на секој што „*одзема нешто од зборовите на книгата на ова пророштво*“. Кој го презема овој ризик,

исто така, се предупредува: „*Бог ќе го отсеке неговиот дел од дрвото на животот и од светиот град, опишан во оваа книга*“. Оттука, забележаните промени ќе имаат страшни последици за оние што ги извршиле.

Ви го привлекувам вниманието на оваа лекција. Ако измената на оваа неразбирлива шифрирана книга биде казнета од Исус Христос на овие два ригорозни начини, што ќе биде тоа за оние кои ја отфрлаат нејзината совршено разбирлива дешифрирана порака?

Бог има добри причини јасно да го претстави ова предупредување, бидејќи ова Откровение, чии зборови се избрани од него, има иста вредност како и текстот на неговите „десет заповеди“ „изгравирани со прстот на камени плочи“. Сега, во Дан.7:25, тој прорекол дека неговиот кралски „закон“ ќе биде „променет“, како и „времето“. Дејството беше извршено, како што видовме, од римската власт, сукцесивно царска во 321 година, потоа папска, во 538 година. кон пророштвото, овој тип на вина што тој цврсто ја осудува.

Божјото дело останува негово дело без оглед на времето во кое се извршува. Дешифрирањето на неговото пророштво е невозможно без негово водство. Ова значи дека дешифрираната работа е со иста вредност како онаа што е шифрирана. Затоа, сфатете дека ова дело каде што мислата за Бог јасно се открива е од многу висока „светост“. Тоа го сочинува крајното „сведоштво за Исус“ кое Бог им го упатува на неговите последни дисиденти, адвентистичките слуги од седмиот ден; а во исто време, со практикувањето на вистинската сабота сабота, тоа е во 2021 година, последната „оправдана светост“ закажана од стапувањето во сила на декретот од Дан.8:14 во 1843 година.

Стих 20: „*Кој сведочи за тоа, вели: Да, доаѓам брзо. Амин! Дојди, Господи Исусе!*»

Бидејќи ги содржи последните зборови што Исус Христос им ги упатил на своите ученици, оваа книга Откровение е многу висока светост. Во него наоѓаме еквивалент на таблиците на законот, врежани со прстот Божји и дадени на Мојсеј. Исус сведочи; кој ќе се осмели да го оспори ова божествено потврдување? Сè е кажано, сè е откриено, тој нема што повеќе да каже освен: „*Да, доаѓам брзо*“. Едноставно „*Да*“, кое ја вклучува целата негова божествена личност, значи дека неговото блиско доаѓање е сигурно затоа што го обновува своето ветување: „*Доаѓам брзо*“; а „*навремено*» **датум кој го добива своето** целосно значење: во пролетта 2030 година. што значи: „Вистина“.

Кој тогаш вели: „*Дојди, Господи Исусе*“? Според стихот 17 од ова поглавје, тие се „*Духот и невестата*“.

Стих 21: „*Благодатта на Господ Исус нека биде со сите светиини!*»

Овој последен стих од Откровението ја затвора книгата евоцирајќи ја „*милоста на Господ Исус*“. Ова е тема што често се спротивставуваше на законот на почетокот на Христијанското собрание. Во тоа време, благодатта била применлива против законот од оние кои ја одбиле Христовата понуда. Наследувањето на законот од страна на Евреите значело дека тие ја гледаат божествената правда само преку него. Исус не сакал да ги отстрани од

послушност кон законот, но дошол да го „ **исполни** “ она што му го пророкувале животинските жртви. Затоа тој рече во Мат.5:17: „ *Немојте да мислите дека дојдов да го уништам законот или пророците; Не дојдов да укинам, туку да **исполнам** “.*

Најзачудувачки е да се слушне како христијаните се противат на законот и благодатта. Зашто, како што објаснува апостол Павле, благодатта има за цел да му помогне на човекот да го исполни законот до тој степен што Исус изјавува во Јован 15:5: „ *Јас сум лозата, а вие сте гранките. Оној што пребива во мене **и во кого пребивам**, дава многу плод, зашто без мене не можете ништо да направите .*” За кои работи да „ *прави* “ зборува тој и што е тоа „ *овошје* “? За почит кон законот што неговата благодат го овозможува благодарение на неговата помош во Светиот Дух.

Би било пожелно и корисно ако „ *милоста на Господ Исус беше* “ и можеше да дејствува „ *во сè* “; но овој искривен стих само изразува неостварлива желба. Сите веќе да се надеваме дека ќе ги има многу; што е можно повеќе; нашиот восхитувачки Бог, Творец и Спасител го заслужува тоа; тој е врвно достоин за тоа. Со назначување „ *со сите светци* “, оригиналниот текст ја отстранува секоја нејаснотија; благодатта Господова може да им користи исклучиво на нив, на оние „ *кои ги осветува со својата вистина* “ (Јован 17:17). А на оние кои размислуваат да постигнат вечен живот со тоа што ќе тргнат по патот по кој тврди Исус Христос, ве потсетувам дека помеѓу „ *патот* “ и „ *животот* “ постои суштинската „ *вистина* “; според Јован 14:6. Без навреда за бунтовниците кои го тврдат благословот на овој стих, бидејќи од 1843 година, Господовата милост им користи само на оние што тој ги осветува со обновувањето на неговиот свет саботен одмор во сабота. Токму оваа постапка поврзана со сведочењето на љубовта кон нејзината „ *вистина* “ ги прави избраните светци достоини за предметната благодат. Затоа, благодатта не може да биде посветена на „ *сите* “. Затоа, пазете се од лошите, погрешни преводи на Библијата, кои водат до страшно конечно разочарување за оние што се потпираат на нив за нивната несреќа!

Божественото Откровение претставено во ова дело ги потврди лекциите проречени во приказната за Битие, чија витална важност можевме да ја забележиме. На крајот од оваа работа, се чини корисно да се потсетиме на овие главни лекции. Ова е оправдано и би сакал да истакнам дека во нашиот современ свет христијанската вера е масовно претставена во искривена форма поради култното наследство на римокатолицизмот. Вистината што ја бара Бог останала во едноставната и логична состојба разбрана од првите апостоли на Исус Христос, но оваа често игнорирана едноставност станува сложена за неупатените по својот малцински карактер. Навистина, за да се идентификуваат подоцнежните светци на Исус Христос и духовната структура на Откровението, неопходен е декретот од Даниел 8:14. Но, за да се идентификува овој декрет, неопходно е да се проучува целата книга на Даниел и да се дешифрираат нејзините пророштва. Разбрани овие работи, Апокалипсата ни ги открива своите тајни. Овие неопходни студии ја објаснуваат тешкотијата на која се соочуваме кога се обидуваме да

го убедиме неверниот човек на нашето време на Запад, а особено во Франција.

Исус рече дека никој не може да дојде кај него освен Таткото кој го води, а за неговите избраници исто така рече дека тие мора да се родат од вода и од Дух. Овие две учења комплементарно значат дека Бог ја знае духовната природа на своите избраници меѓу сите негови созданија. Следствено, секој од нив ќе реагира според својата природа; исто така, оние кои имаат поволни предрасуди за саботата што веќе ја практикуваат Евреите ќе ги прифатат без преголеми тешкотии пророчките откровенија кои покажуваат дека тоа е барано од Бог од 1843 година. Спротивно на тоа, оние кои имаат неповолни предрасуди за тоа ќе ги отфрлат сите аргументи што се претставени во Библијата и тој ќе најде добри причини да го оправда своето одбивање. Разбирањето на овој принцип не штити од разочарување од оние на кои им ја презентираме Христовата вистина. Откривајќи ја вистината на божествената мисла, пророштвото ја дава сета своја моќ на „вечното евангелие“ дека Исусовите ученици мора „да ги поучуваат народите до крајот на светот“.

„Сверовите“ на Апокалипсата

Хронолошки и последователно непријателите на Бога и неговите избраници се појавија во ликот на „сверови“.

Првиот го означува царскиот Рим сликан од „змејот со десет рогови и седум глави со дијадеми“, во Отк. 12:3; „Николаитите“ во Отк.2:6; „Гаволот“ во Отк.2:10.

Вториот се однесува на папскиот католички Рим претставен со „сверот што се издига од морето, со десет рогови облечени во дијадеми и седум глави“ од Отк. 13:1; „Престолот на сатаната“ во Отк.2:13; „Жената Језавела“ во Отк.2:20; „Месечината обоена со крв“ во Отк.6:12; „Месечевата третина“ од „четвртата труба“ во Отк.8:12; „морето“ во Отк.10:2; „Трска како прачка“ во Отк.11:1; „опашката“ на „змејот“ во Отк.12:4; „змијата“ во Отк.12:14; и „змеј“ од стиховите 13, 16 и 17; „Големият Вавилон“ во Отк.14:8 и 17:5.

Третиот е насочен кон францускиот револуционерен атеизам, сликан од „сверот што се издигнува од бездната“ во Отк.11:7; „големата неволја“ во Отк.2:22; „четвртата труба“ во Отк.8:12; „Устата што ја голта реката“ која го симболизира католичкиот народ, во Отк.12:16. Ова се однесува на првата форма на „втората несреќа“ наведена во Отк.11:14. Неговата втора форма ќе биде постигната со „шестата труба“ на Апо.9:13, според Апо.8:13 под наслов „втора тешкотија“, помеѓу 7 март 2021 и 2029 година, под реалниот аспект на Светот Третата војна заврши со нуклеарна војна. Човечкиот геноцид кој ја населува земјата (*амбисот*) е врската воспоставена помеѓу „четвртата и шестата труба“. Детали за развојот на оваа војна се откриени во Дан.11:40 до 45.

Четвртиот „свер“ ја означува протестантската вера и католичката вера, нејзиниот сојузник, во последниот тест на верата во земната историја. Таа „излегува од земјата“, во Отк.13:11; што значи дека таа е самата, која излегува од католичката вера симболизирана со „морето“. Во огромно

мнозинство, ерата на реформацијата воспостави протестантска религија, со повеќе аспекти, обележани со отпадништво, сведочејќи во делата на Џон Калвин, за воинствен, суров, суров и прогонувачки карактер . Влегувањето во сила на декретот од Дан.8:14 го осуди глобално од пролетта 1843 г.

Институционалната адвентистичка вера, која се појави жива од протестантскиот тест на верата од 1843-1844 година, падна назад и се врати на статусот на протестантската вера и нејзиното божествено проклетство од есента 1994 година; ова поради официјалното отфрлање на божествената пророчка светлина откриена во ова дело од 1991 година. Оваа духовна смрт на институционална форма е проречена во Отк.3:16: „ *Ќе те повратам од мојата уста* “.

Конечните исполнувања на пророштвата се пред нас и верата на сите ќе биде тестирана. Господ Исус Христос ќе ги препознае, меѓу сите луѓе, оние што му припаѓаат, оние кои со радост и благодарна верност ги пречекуваат неговите витални откровенија, плодот на божествената љубов.

Во часот на последниот избор, избраните ќе се одликуваат со тоа што ќе знаат зошто паднатиот пад, божественото Откровение на тој начин ќе ја направи разликата меѓу спасените и изгубените на кои од апостолската ера „ *Ефес* “, во Апо. 2:5, Бог рече: „ *Запомни од каде си паднат* “; а во 1843 година, во ерата „ *Сардис* “, им рекол и на протестантите, во Отк.3:3: „ *сетете се како примивте и слушнавте; и чувај и покај се* “; ова се однесува на паднатите адвентисти од 1994 година, кои иако набљудувачи на сабота, ја добиваат од Исус оваа порака од Отк. 3:19: „ *Ги прекорумам и казнувам сите што ги сакам; затоа бидете ревносни и покајте се* “.

При подготвувањето на ова пророчко Откровение, творецот Бог, со кој се сретнал во личноста на Исус Христос, си поставил цел да им дозволи на неговите избраници јасно да ги идентификуваат своите непријатели; работата е завршена и Божјата цел е постигната. Така духовно збогатена, нејзиниот избраник станува „ *Невестата подготвена за брачната вечера на јагнето* “. Тој „ *ја облече во чист бел лен, што се праведни дела на светиите* “ во Отк.19:7. Вие што сте ја прочитале содржината на ова дело, ако имате шанса и благослов да бидете меѓу нив, „ *подговете се да се сретнете со вашиот Бог* “ (Амос 4:12), во неговата вистина!

Додека дешифрирањето на мистериозните пророштва на Даниел и Откровението е завршено и времето на вистинското враќање на Христос сега ни е познато, ова прашање од Исус Христос цитирано во Лука 18:8 остава малку вознемирувачки сомнеж: „ *Ви велам, тој ќе донесе правда за нив брзо. Но, кога ќе дојде Синот Човечки, дали ќе најде вера на земјата?* “. Зашто изобилството на интелектуално знаење за вистината не може да ја надомести слабоста на квалитетот на оваа вера. Човештвото кое ќе се соочи со враќањето на Исус Христос се разви во клима поволна за сите форми на силно поттикната себичност. Индивидуалниот успех стана цел што треба да се постигне по секоја цена, дури и со здробување на ближниот, и тоа за време на долг период на светски мир повеќе од 70 години. Кога знаеме дека вредностите на небото предложени од Исус Христос се во апсолутна спротивност со оваа норма на нашето време, неговото прашање изгледа

трагично оправдано, бидејќи може да ги засега луѓето кои верувале дека се „избрани“, но ќе остане само за нивната несреќа на „повиканите“; затоа што Исус нема да најде во нив особината на верата потребна за да биде достоинствена за неговата благодат.

Писмото убива, но Духот дава живот

Ова последно поглавје го комплетира дешифрирањето на Откровението на Апокалипсата. Навистина, штотуку ги претставив библиските кодови кои овозможуваат да се идентификуваат симболите што Бог ги користи во неговите пророштва, но иако нивната цел е да го откријат неговото барање за враќање на саботата од 1843-1844 година, зборот сабота не се појавува само еднаш во овие пророчки текстови на Даниел или Откровение. Секогаш се предлага, но не е јасно цитирано. Причината зошто не се именува јасно е дека практикувањето на саботата е основна нормалност на апостолската христијанска вера, бидејќи секој може да види дека темата на саботата никогаш не била прашање на полемика меѓу Евреите и првите апостоли, ученици на Исус Христос. Меѓутоа, ѓаволот не престанал да го напаѓа, прво да ги поттикнува Евреите да го „извалкаат“, а потоа второ христијаните, правејќи го целосно да „игнорира“. За да го постигне овој резултат, тој инспирирал лажни преводи на оригиналните текстови кои го споменувале. Исто така, ова прикажување на божествената вистина не би било целосно без осудувањето на овие одвратни злодела, чии жртви се, прво, Бог во Исус Христос, а потоа оние на кои неговата искупителна смрт можела да им понуди вечен живот.

Потврдувам, пред Бога, дека во списите на старите и новите завети, односно во целата Библија, **нема** стих што учи за промена на статусот на саботата од четвртата од десетте негови заповеди; уште повеќе, осветен од Бога, од почетокот на неговото создавање на нашиот земен свет.

Од протестантското отпадништво поради стапувањето во сила на декретот од Даниел 8:14, во пролетта 1843 година до денес, читањето на

Библијата убива. Би сакал да напоменам дека Библијата не е таа што намерно убива, туку нејзината употреба е направена врз основа на преводните грешки кои се појавуваат во преведените верзии на оригиналните „хебрејски и грчки“ текстови; но пред се е проблем и поради лошите толкувања. Самиот Бог го потврдува тоа, во слики, во Отк.9:11: *За цар го имаа ангелот на бездната, наречен на хебрејски Абадон и на грчки Аполион* “. Тука се секавам на скриената порака во овој стих: „Абадон и Аполион“ значат „на хебрејски и грчки“: Разурнувач. „Ангелот на бездната“ ја уништува верата користејќи ги библиските „два сведоци“ од Отк.11:3.

Исто така, од 1843 година, лажните верници направиле две грешки во читањето на историското сведоштво на Библијата. Првата е да му се даде поголемо значење на раѓањето на Исус Христос отколку на неговата смрт, а втората ја зајакнува оваа грешка, давајќи му повеќе значење на неговото воскресение отколку на неговата смрт. Оваа двојна грешка сведочи против нив, бидејќи покажувањето на Божјата љубов кон неговите созданија, во суштина, почива на неговата доброволна одлука да го даде, во Христа, својот живот за откупување на своите избраници. Давањето приоритет на воскресението на Исус се состои во искривување на Божјиот спасувачки проект, а тоа за виновните носи последица од отсекување од него и раскинување на неговиот свет, праведен и добар сојуз. Христовата победа почива на неговото прифаќање на смртта, неговото воскресение е само среќна и праведна последица на неговото божествено совршенство.

Колосјаните 2:16-17: „Затоа никој нека не ве осудува за јадење или пиење, или за празник, или за млада месечина или за саботи: тоа беа сенката на идните работи, а телото е во Христа.“»

Овој стих често се користи за да се оправда запирање на практиката на неделникот „Сабота“. Две причини го осудуваат овој избор. Првиот е дека изразот „саботи“ ги означува „саботите“ предизвикани од годишните религиозни „празници“ што Бог ги наредил во Левит 23. Тоа се подвижни „саботи“ кои се ставаат на почетокот, а понекогаш и на крајот за време на религиозните „празници“ “. Нив ги предизвикува изразот „не правиш никаква сервилна работа во тој ден“. Тие немаат никаква врска со неделникот „Сабота“ освен нивното име „Сабота“ што значи „да се прекине, да се одмори“ и што за прв пат се појавува во 1. Мој. 2:2: „Бог се одмори“. Исто така, треба да се забележи дека зборот „сабота“ цитиран во хебрејскиот текст на четвртата заповед не се појавува во преводот L.Segond кој го означува само под името „ден на одмор“ или „седми ден“. Сепак, тој го зема својот корен од глаголот цитиран во 1. Мојсеева 2:2: „одмор“ или „сабота“, кој е јасно именуван во верзијата JNDarby на Библијата.

Втората причина е оваа: Павле за „празниците и саботите“ рекол дека тие се „сенки на нештата што доаѓаат“, односно работи што пророкуваат реалност што била или ќе биде. Претпоставувајќи дека „саботата на седмиот ден“ се однесува во овој стих, останува „дојдената сенка“ до доаѓањето на седмиот милениум за кој тој пророкува. Смртта на

Исус Христос го откри значењето на „саботата на седмиот ден“ која пророкува, поради Неговата победа над грехот и смртта, небесните „ишјада години“ во текот на кои Неговите избраници ќе им судат на паднатите земни и небесни мртви.

Во овој стих, „празниците, младата месечина“ и нивните „саботи“ беа поврзани со постоењето на националната форма на стариот завет Израел. Со воспоставувањето, преку неговата смрт, новиот завет, Исус Христос ги направи овие пророчки работи бескорисни; тие мораа да престанат и да исчезнат како „сенка“ која згаснува пред реалноста на неговата остварена земна служба. Додека неделникот „Сабота“ го чека доаѓањето на седмиот милениум за да се сретне со својата проречена реалност и да ја изгуби својата корисност.

Павле спомнува и „јадење и пиење“. Како верен слуга, тој знае дека Бог зборувал за овие работи во Левит 11 и Второзаконие 14 каде што ја пропишува дозволената чиста храна и забранетата нечиста храна. Забелешките на Павле не се наменети да ги оспорат овие божествени уредби, туку само човечки мислења (кои никој...) ги искажал на оваа тема што тој ќе ги развие во Римјаните 14 и 1 Кор.8 каде неговите мисли се појавуваат појасно. Темата се однесува на храната жртвувана на идоли и лажни божества. Тој ги потсетува избраните кои го формираат духовниот Божји Израел за нивните должности кон него, велејќи во 1. Кор.10:31: „Без разлика дали јадете, пиете или правите нешто друго, правете сè за слава Божја“. Дали Бог го прославуваат оние кои ги игнорираат и презираат неговите откриени прописи за овие работи?

Јаков, братот на Исус, зборува во име на апостолите **на темата за обрежувањето**, во Дела 15:19-20-21: „Затоа, јас сум на мислење дека не треба да ги грижиме оние од народите што се свртуваат кон Бога, туку да им напишеш дека се воздржуваат од идолска нечистотија, од блуд, од задавени и од крв; зашто Мојсеј, од античките генерации, има во секој град оние што го проповедаат, кои се читаат во синагогите **секоја сабота**“.

Овие стихови, кои често се користат за да се оправда слободата на преобратениците на паганите кон саботата, напротив, го сочинуваат најдобриот доказ за нејзината практика поттикната и поучена од апостолите. Навистина, Жак смета дека не е корисно да им се наметнува обрежување и ги сумира суштинските принципи бидејќи ќе им биде претставено длабинско религиозно учење кога ќе одат „**секоја сабота**“ во еврејските синагоги во нивните локалитети.

Друг изговор што се користи за да се оправда прекилот на чистата и нечистата класификација на храната: визијата дадена на Петар во Дела 10. Неговото објаснување е развиено во Дела 11 каде што тој ги идентификува „нечистите животни“ од визијата со паганските „луге“ кои дошол да му се помоли да оди кај римскиот стотник „Корнелиј“. Во оваа визија, Бог ја прикажува нечистата природа на паганите кои не Му служат и служат на лажни божества. Меѓутоа, смртта и воскресението на Исус Христос носи

голема промена за нив, бидејќи вратата на благодатта им е отворена преку верата во искупителната жртва на Исус Христос. Токму преку оваа визија Бог го учи Петар на оваа нова работа. Следствено, класификацијата на чисто и нечисто утврдено од Бог во Левит 11 останува и продолжува до крајот на светот. Освен што, од 1843 година, со декретот на Дан.8:14, исхраната на човечките суштества ја прифати нормата на првобитното „осветување“ утврдено и наложено во 1.1.1:29: „И Бог рече: Еве, јас Јас го дадов секое семено растение што е на лицето на целата земја и секое дрво во кое има плод од дрво, кое носи семе; ова ќе биде храна за тебе“.

Исус го дал својот живот во физичко и ментално мачење за да ги спаси своите избраници. Не се сомневајте во многу високото ниво на светост што го бара оваа страсна смрт за возврат од оној што тој го спасува. Навистина!

Земното време на Исус Христос

Бисерот на саботата од 20 март 2021 година

Од почетокот на мојата служба, бев убеден и ја пеев, дека „Исус се роди во пролет“. Во оваа сабота на 20 март 2021 година, пролетната рамноденица беше лоцирана во 10:37 часот на почетокот на духовната средба. Тогаш Духот ме наведе да барам докази за она што дотогаш беше само едноставно уверување во верата. Еврејскиот календар ни овозможи да го поставиме времето на пролетната рамноденица во годината - 6 пред нашето официјално христијанско датирање на раѓањето на нашиот Спасител, во „сабота“ на 21 март.

Зошто година – 6?

Затоа што нашето официјално датирање на раѓањето на Исус Христос беше изградено на две грешки. Дури во 6^{век} од нашата ера, католичкиот монах Дионисиј Малиот тргна да воспостави календар. Во отсуство на библиски или историски детали, тој го поставил ова раѓање на датумот на смртта на кралот Ирод, кој го поставил во 753 година од основањето на Рим. Оттогаш, историчарите потврдија грешка од 4 години во неговата

пресметка; што ја сместува смртта на Ирод во 749 година од основањето на Рим. Но, Исус е роден пред смртта на Ирод и Матеј. 2:16 ни дава прецизност што ја става Исусовата возраст на „*две години*“ во времето на „масакрот на невините“ нареден од гневниот крал Ирод, бидејќи тој претрпе и почувствува дека доаѓа смртта која ќе го отргне од уживањата на моќта. Деталите се важни, бидејќи текстот прецизира, „*две години, според датумот на кој тој внимателно се испрашувал со мудреците*“. Додадено на четирите години од претходната грешка, библиски е утврдена годината – 6 или 747 година од основањето на Рим.

Пролетна рамноденица во годината – 6

Паѓајќи во сабота, во оваа – 6 година, Библијата ни кажува дека ангел им се претставил на „*пастирите кои ги чувале нивните стада*“. Саботата забранува трговија, но не и чување и грижа за животните; Исус го потврди тоа велејќи: „*Кој од вас има овца што паѓа во јама и не доаѓа да ја избави дури и во сабота?*“?“. Така, од ангел, раѓањето на „*Добриот Пастир*“, спасител и водич на човечките овци, најпрво им беше објавено на човечките овчари, чувари и заштитници на животинските овци. Ангелот појасни: „*...зашто денес во Давидовиот град ви се роди Спасител, кој е Христос Господ*“. Затоа, овој „*денес*“ беше саботен ден и објавата се објавуваше ноќе, раѓањето на Исус се случи помеѓу 18 часот, почетокот на саботата и ноќниот час на благовестувањето на ангелот на пастирите. Сега треба да го утврдиме точното време кога, во временскиот бројчаник на Израел, се исполни пролетната рамноденица во годината – 6. Но, тоа се уште не е можно бидејќи немаме никакви информации за овој период.

Раѓањето на Исус во сабота го прави Божјиот спасувачки план светол и совршено логичен. Исус се прогласил за „*Син Човечки*“, „*Учител на саботата*“. Зашто саботата е привремена и нејзината корисност продолжува до денот на нејзиното второ доаѓање, овојпат моќна и славна. Исус го дава своето целосно значење на саботата, бидејќи тој го пророкува остатокот од седмиот милениум освоен само за неговите избраници со неговата победа над гревот и смртта.

За да го одбележи своето влегување во зрелоста, на возраст од „дванаесет години“, Исус духовно интервенира со религиозните луѓе кои ги прашува за Месијата објавен во Светото писмо. Одделен од неговите родители кои го бараа три дена, тој сведочеше за својата божествена независност и свесноста за својата мисија во корист на земните луѓе.

Потоа доаѓа време за неговата активна и официјална земна служба. Учењата од Даниел 9:27 го прикажуваат во форма на „*завет*“ од „*а недела*“ која симболизира седум години помеѓу есента 26 и есента 33. Помеѓу овие две есени, на централна позиција, е пролетта и празникот Пасха во 30-та година, каде што, во 15 часот, „среде Велигденската недела, среда 3. април 30. Исус Христос направил да престане животинската „*жртва и принос*“ од хебрејскиот обред, нудејќи го својот живот за да ги искупи гревовите на неговите само избрани функционери. На денот на неговата смрт, Исус имал 35 години и 13 дена. Умирајќи како победник над гревот и смртта, Исус можел да му го предаде својот дух на Бог, велејќи: „*Завршено е*“. Неговата

победа над смртта подоцна беше потврдена со неговото воскресение. Така, тој ги придружуваше и ги поучуваше своите апостоли и ученици додека, додека тие гледаа, не се вознесе на небото пред празникот Педесетница, според сведочењето дадено во Дела апостолски 1:1 до 11. Но, ангелите во оваа прилика го подготвија објавувањето на неговата славно враќање, велејќи: „*Луѓе Галилејци, зошто стоите овде и гледате кон небото? Овој Исус , кој беше однесен од вас на небото, ќе дојде на ист начин како што го видовте како оди на небото.* “. На Педесетница, тој ја започнал својата небесна служба за „Светиот Дух“, која му дозволува да дејствува до крајот на светот, во исто време, во духот на секој од неговите избраници расеан на земјата. Тогаш неговото име пророкуваше во Иса.7:14, 8:8 и Мат.1:23, „*Емануел*“, што значи „Бог со нас“, уште повеќе го добива своето вистинско значење.

Деталите дадени во овој документ претставуваат награди што Исус им ги дава на своите избраници како знак на благодарност за нивната демонстрација на вера. Вака датумот на неговата смрт ни овозможува да го знаеме и споделиме со него она за неговото последно славно враќање кое го закажа за првиот ден од пролетта во 2030 година; односно 2000 години по пролетта на неговото распнување на 30 април.

Светост и осветување

Светоста и осветувањето се неразделни и услови на спасение понудени од Бога во Исус Христос. Павле се сеќава на ова во Евр.12:14: „*Бадете мир со сите и светост, без која никој нема да Го види Господа*“.

Овој божествен концепт на „**осветување**“ мора совршено да се разбере бидејќи се однесува на „сè што му припаѓа на Бога“ и како и сите сопственици, не може да се отфрли без последици за оние што се осмелуваат да го сторат тоа. Сега, нема потреба да се идентификува и да се воспостави список на работите што му припаѓаат; Создател на животот и се што е во него, сè му припаѓа нему. Затоа, тој има право на живот и смрт над сите негови живи суштества. Меѓутоа, оставајќи го правото на секој да живее со него или да умре без него, неговите избраници му се придружуваат со

слободен и доброволен избор да му припаѓаат вечно. Ова помирување со него ги прави неговите избраници негова сопственост. Оние што тој ги поздравува и ги препознава влегуваат во неговиот концепт за **осветување** кој веќе се однесуваше на сите закони на кои подлежи животот на земјата. Затоа, осветувањето се состои од согласување да се потчиниме на физичките и моралните закони воспоставени, и затоа одобрени од Бога. Токму поради оваа двојна причина, саботата и десетте заповеди конкретно го изразуваат ова божествено осветување, чие престапување ќе бара смрт на Месијата Исус.

Овој концепт на осветување е толку фундаментален што Бог сметал дека е соодветно да го дефинира од почетокот на Библијата во 1. Мој.2:3, со осветување на седмиот ден. Затоа, не е чудно што овој број седум станува негов „кралски печат“ низ Библијата и поконкретно во Отк.7:2: „ *И видов друг ангел, кој одеше кон изгрејсонцето и го држеше **печатот на животот Бог** ; Тој им извика со силен глас на четирите ангели на кои им беше дадено да им наштети на земјата и морето и рече : Оние кои имаат уши да го слушнат сугестијата на суптилниот Божји Дух ќе забележале дека овој „ **печат на животот Бог** “ е цитиран во ова поглавје „7“ од Откровението.*

На оваа Пасха и сабота на 3 април 2021 година, годишнината од смртта на нашиот Спасител Исус Христос, Божјиот Дух ги насочи моите мисли кон еврејското светилиште на Мојсеј и Храмот изграден од цар Соломон во Ерусалим. Таму забележав еден детал кој силно го потврдува толкувањето што го дадов за ова светилиште; имено, пророчка улога на големиот спасувачки проект подготвен за избраните откупени од Бога.

Од 1948 година, сè уште носејќи го божественото проклетство поради нивното одбивање да го признаат Исус Христос како „Месија“ испратен од Бога, Евреите ја вратија својата национална земја. Оттогаш, една идеја, една мисла ги опседнува: обновата на храмот во Ерусалим. За жал за нив, оваа работа никогаш нема да се случи, бидејќи Бог има добра причина да го спречи тоа; неговата улога завршила со смртта и воскресението на Исус Христос. Светоста на храмот целото свое исполнување го најде во душата на „Месијата“, во неговото тело и неговиот дух, совршена и без никаква дамка. Исус ја откри оваа лекција кога рече во Јован 2:14, зборувајќи за своето тело: „ *Уништете го овој храм и за три дена ќе го подигнам* “.

Крајот на корисноста на храмот беше потврден од Бог на неколку начини. Прво, тој го уништил во 70 н.е. од римските трупи на Тит, како што е проречено во Даниел 9:26. Потоа, откако ги протера Евреите, тој го предаде местото на храмот на религијата на исламот, која изгради две џамии таму; најстариот „Ал-Акса“ и Куполата на карпата. Затоа, Израел нема, од Бога, ниту можност ниту овластување да го обнови својот храм. Затоа што оваа реконструкција би го искривила неговиот проречен проект за спас.

Времето на важност на ерусалимскиот храм било врежано во форма на неговата изградба. Но, за да видиме појасно, веќе мораме да ги испитаме откриените детали за оваа религиозна зграда што носи светост. Да забележиме дека храмот требало да го изгради царот Давид кој изразил

желба и го избрал Ерусалим да го пречека; Бог се согласи. За да го направи тоа, тој го украсил и зацврстил овој древен град наречен „Јевус“ од времето на Авраам. Така, меѓу Давид и „Давидовиот син“, „Месијата“ поминале „илјада години“. Но Бог не му дозволи да го стори тоа и му ја соопшти причината; тој станал крвав човек со тоа што го убиле својот верен слуга „Хетецот Урија“ за да ја земе неговата сопруга „Ватсавеа“, која подоцна му станала мајка на цар Соломон. Така Давид ја сноси цената на својата вина, казнет со смртта на својот прв син, роден од Витсавеа, а потоа, откако го направи без наредба Божја бројот на својот народ, тој беше казнет и Бог му предложи да ја избере својата казна меѓу три избори. Според 2 Сам.24:15, тој ја избрал смртноста од епидемиската чума која убила 70.000 жртви за три дена.

Во 1. Кралеви 6 го наоѓаме описот на храмот изграден од Соломон. Тој ѝ го дава името „домот на ЈахВеХ“. Овој термин „куќа“ сугерира место на семејно обединување. Изградената куќа го пророкува семејството на откупителот Бог, творец. Составен е од два доследни елементи: светилиштето и храмот.

На земјата се вршат религиозни обреди кои се практикуваат во зоната овластена за човекот. Соломон го нарекува: храм. Како продолжение на најсветото место, кое го нарекува светилиште, а од кое е одвоено само со превез, просторијата на храмот е долга четириесет лакти или двојно поголема од светилиштето. Така, храмот опфаќа $\frac{2}{3}$ од целата куќа.

Иако е изграден подоцна во времето на Мојсеј, еврејскиот завет е целосно под капата на заветот склучен меѓу Бог и Авраам на почетокот на третиот милениум од Адам. „Месијата“ ќе се претстави пред еврејскиот народ на почетокот на петтиот милениум, 2000 години подоцна. Меѓутоа, времето што Бог ѝ го доделил на земјата за нејзиниот избор на избрани е 6000 години. Така го наоѓаме за време, пропорцијата $\frac{2}{3} + \frac{1}{3}$ од куќата на ЈахВеХ. И во оваа споредба, $\frac{2}{3}$ од заветот на Авраам одговараат на $\frac{2}{3}$ од домот на Јахве, кој завршува на превезот што се одвојува. Овој превез игра главна улога бидејќи го означува преминот од земното во небесното; ова знаејќи дека оваа промена го означува завршувањето на пророчката улога на земниот храм. Овие поими му даваат на раздвојувачкиот превез значењето на гревот што го одделува совршениот небесен Бог од несовршениот и грешен земен човек уште од Адам и Ева. Одделниот превез има двоен карактер, бидејќи мора да одговара на небесното совршенство и земната несовршеност на двете поврзани парчиња. Тогаш се појавува улогата на Месијата бидејќи тој совршено ја отелотворува оваа карактеристика. Во своето божествено совршенство, Исус Христос стана грев носејќи ги на нивно место оние од своите избраници за да ги искупи и да ја плати смртната цена.

Оваа анализа нè наведува да ја видиме во светилиштето сликата на пророчко наследување на големите духовни фази обележани на секои 2000 години: 1. ^{жртва} принесена од Адам - жртва принесена од Авраам на планината Морија, идна Голгота - Жртва на Христос во подножјето на

гората Голгота – Жртва на последните избраници спречена со славното враќање на спасителот Исус Христос во Михаил.

За Бог, за кого според 2. Петрово 3:8, „*еден ден е како илјада години, а илјада години како еден ден*“, (види и Псалм 90:4), земната програма е изградена на ликот на недела по ред од: 2 дена + 2 дена + 2 дена. И зад оваа сукцесија се отвора вечниот „*седми ден*“.

Содржината на двете простории на светиот дом е крајно разоткривачка.

Светилиштето или најсветото место

Двајцата херувими со раширени крилја

Светилиштето наречено најсвето место е долго 20 лакти и широко 20 лакти. Тоа е совршен квадрат. Неговата висина е 20 лакти; што го прави коцка; тројната слика на совршенство ($= 3 : L = l = H$); ова како опис на „*новиот Ерусалим кој слегува од небото од Бога*“ во Отк.20. Ова најсвето место е забрането од Бога на човекот под смртна казна. Причината е едноставна и логична; ова место може само да му посака добредојде на Бога бидејќи го симболизира небото и го прикажува небесниот карактер на Бога. Во неговите мисли е неговиот план за спас во кој својата улога ја играат сите симболични елементи што се инсталирани во ова светилиште. Реалноста е во Бога во небесната димензија, а на земјата тој ја дава илустрацијата на оваа реалност преку симболи. Така, доаѓам до темата за ова конкретно откритие на оваа Пасха 2021 година. Во 1. Царевите 6:23 до 27 читаме: „*Во светилиштето направи два херувима од диво маслиново дрво, високи десет лакти. Секое од двете крила на еден од херувимите имаше по пет лакти, што беше десет лакти од врвот на едното крило до врвот на другото. И вториот херувим имаше десет лакти. Мерката и обликот биле исти за двата херувима. Висината на секој од двата херувима беше десет лакти. Соломон ги постави херувимите во средината на куќата, внатре. Нивните крилја беа раширени: крилото на првото го допираше едниот сид, а крилото на второто го допираше другиот сид; а нивните други крила се сретнаа на крајот во средината на куќата*“.

Овие херувими не постоеле во Мојсеевиот скинија, но со тоа што ги сместил во храмот на Соломон, Бог го осветлува значењето на ова најсвето место. Во насока на неговата ширина, парчето е вкрстено со двата пара крила на двата херувима, со што му се дава небесен стандард, практично недостапен за човечкото суштество кое живее само на земјата. Ја користам оваа прилика овде да ја осудам и да ја обновам вистината за овие херувими на кои, во пагански мистичен делириум, сликарите познати како „Микеланцело“ им дадоа изглед на крилести бебиња кои свират на инструменти или стрелаат со лак. Нема бебиња на рајот. А за Бог, според Пса.51:5 или 7: „*Еве, јас се родив во беззаконие, а мајка ми ме зачна во грев*“, и Рим.3:23: „*Зашто сите згрешија и се лишени од славата Божја*“, не постои такво нешто како невино или чисто бебе, бидејќи од Адам, човекот е роден како грешник по наследство. Сите небесни ангели биле создадени

како млади луѓе, како што бил Адам на земјата. Тие не стареат и остануваат вечно исти. Староста е единствена земна карактеристика, последица на гревот и смртта, нејзината последна плата, според Рим.6:23.

Ковчегот на Светиот сојуз

1 Цареви 8:9: „ **Во ковчегот имаше само две камени маси** , што ги постави Мојсеј таму во Хорив, кога Господ склучи завет со синовите Израилеви, кога тие излегуваа од египетската земја “.

Затоа, во светилиштето или најсветото место има два огромни херувима со раширени крилја, симболи на активниот небесен карактер, но и пред сè, **ковчегот на заветот** кој е поставен **во центарот** на просторијата помеѓу двата големи херувима. Бидејќи куќата е изградена за да се засолни. Според редоследот по кој Бог му ги презентира на Мојсеј религиозните работи што тој ќе треба да ги изврши, најпрво се наоѓа ковчегот на заветот. Но, овој сад е помалку скапоцен од неговата содржина: двете камени маси на кои Бог со прстот го врежал својот ултрасвет закон за десетте заповеди. Тоа е одраз на неговото размислување, неговата норма, неговиот непроменлив карактер. Во посебна студија (2018-2030 година, крајното адвентистичко очекување), веќе го покажав неговиот пророчки карактер за христијанската ера. Во светилиштето ги читаме тајните Божји мисли. Таму ги наоѓаме елементите кои го фаворизираат и овозможуваат заедницата со него. Доволно е да се каже дека грешникот кој останува намерен престапник на неговите десет заповеди, се залажува себеси ако верува дека може да го побара своето спасение. Односот почива исклучиво на верата поставена на симболизираните реалности што се наоѓаат во ова најсвето место. Во десет заповеди, Бог го сумира својот животен стандард пропишан за човечките суштества формирани според неговиот лик; што значи дека самиот Бог ги почитува и ги извршува неговите заповеди. Животот даден на човекот се заснова на почитување на овие заповеди. И нивното престапување предизвикува грев казнив со смрт на виновникот. И од Адам и Ева, непослушноста го стави целото човештво под оваа смртна состојба. Затоа смртта падна врз луѓето како болест без лек.

Местото за милост

Во светилиштето, над милосрдие, симболичната слика на олтарот на кој мора да биде запалено Јагнето Божјо, уште два помали ангели гледаат во олтарот и нивните крилја се сретнуваат во средината. На оваа слика, Бог го покажува интересот што верните ангели го даваат за планот на спасението кој почива на искупителната смрт на Исус Христос. Зашто Исус слезе од небото за да добие изглед на човечко бебе. Оној што го даде својот живот на крстот на Голгота беше најпрвин нивниот небесен пријател „Михаил“, поглавар на ангелите и видлив небесен израз на Создателот Божји Дух и ангелите со право се сметаат себеси за „ *соработници* “ на неговите избраници.

Во најсветото место, ковчегот покриен со милосрдие е поставен под крилјата на двајцата големи и најмалите херувими. На оваа слика ја

наоѓаме илустрацијата на овој стих од Мал.4:2: „ Но за вас, кои се плашите од моето име, сонцето на правдата ќе изгрее и исцеление ќе биде под неговите крилја ; ќе излезете и ќе скокате како телиња во итала “. Столчето за милосрдие, симбол кој го претставува крстот на кој бил распнат Исус, навистина ќе донесе исцеление против смртоносната болест на гревот. Исус умре за да се избави од гревот и воскресна за да ги избави своите избраници од злите раце на непокајаните и бунтовни грешници. Прекршувањето на законот содржан во ковчетот донесе смрт на сите човечки суштества на земјата. И за избраните од Бога во Христа, само за нив, милосрдие то поставено над ковчетот во кој се наоѓа престапениот закон го донесе триумфот на вечниот живот во кој ќе влезат во часот на првото воскресение; онаа на светиите откупени со крвта пролеана од Исус Христос на ова милосрдие. Нивното исцелување од смртта тогаш ќе биде целосно. Според Мал.4:2, херувимите се ликот на небесниот Дух Бог, кого Отк.4 го означува со симболот на „ *четирите живи суштества* “. Затоа што исцелувањето прикачено на милосрдие е добро поставено под двете централни крила на двата големи херувима.

Исто како што во годишниот хебрејски обред на „денот на помирувањето“, животинската крв на козата беше попрскана на предната страна и на милосрдие, кон исток, беше неопходно крвта на Исус Христос всушност да тече и тој. на истото милосрдие. За таа цел, Бог не ја повикал службата на човечки свештеник. Тој однапред испланирал и организирал сè, со тоа што ковчетот и светите нешта биле пренесени од најсветото место и светилиштето во времето на пророкот Еремија во една пештера сместена под земја во подножјето на планината Голгота, под карпеста земја. длабока шест метри, веднаш под кубната шуплина од 50 сантиметри, ископана на површината во карпата, во која римските војници го подигнале крстот на кој бил распнат Исус. Низ долгиот и длабок расед создаден од земјотресот спомнат во Библијата, неговата крв буквално течела на левата страна на милосрдие, односно на десната страна на распнатиот Христос. Така, не е без причина што Мат.27:51 сведочи за овие работи: „ *И ете, превезот на храмот се распарчи на два дела, од врвот до дното, земјата се затресе, карпите се распарчија ...* “. Во 1982 година, научното испитување открило дека исушената крв собрана од Рон Вајат била ненормално составена од 23 хромозоми X и еден хромозом Y. што сликата на неговото лице и неговото тело се појавуваат негативно. Така, прекршениот закон содржан во ковчетот ја доби својата целосна репарација со тоа што на неговиот олтар ја прими крвта навистина чиста од сите гревови на нашиот Спасител Исус Христос. Зашто, откривајќи му ги овие работи на Рон Вајат, Бог не се стремел да ја задоволи човечката љубопитност, туку сакал да ја зајакне доктрината за осветување на неговото божество во Исус Христос. Бидејќи има крв различна од другите луѓе, тој дава причина да веруваме во неговата совршена и чиста природа, ослободена од сите форми на грев. Така, тој потврдува дека дошол да воплоти нов или „ *последниот Адам* “, како што вели Павле во 1. Кор.15:45, затоа што иако бил виден, слушнат и убиен во тело слично на нашето, тој бил без никаква генетска врска. со човечкиот

вид. Таквото внимание на деталите во остварувањето на неговиот спасувачки проект ја открива важноста што Бог им ја дава на симболите на неговото учење. И ние подобро разбираме зошто, Мојсеј беше казнет затоа што го искриви овој божествен спасувачки проект со тоа што двапати удри во карпата Хорив. Вториот пат, според наредбата од Бога, само требаше да разговара со него за да ја земе водата.

Мојсеевиот стап, маната, свитокот на Мојсеј

Бро.17:10: „*Јехова му рече на Мојсеј: Врати го стапот Аронов **пред сведоштвото**, за да се чува како знак за децата на бунтот, за да ставиш крај на нивното мрморење пред мене и тие да не умре точка*“.

Излез.16:33-34: „*И Мојсеј му рече на Арон: Земи сад, стави во него омер полн со мана и положи го **пред** Јехова, за да биде зачуван за твоето потомство. Според заповедта што му ја дал ЈаХВЕХ на Мојсеј, Арон го ставил **пред сведоштвото**, за да може да се зачува*“.

Мој.

Врз основа на овие стихови, да му ја простиме грешката на апостол Павле што го натера да ги стави овие елементи во ковчегот, а не до или пред неа, во Евр.9:3-4: „*Зад вториот превез беше делот од скинијата наречена светиња над светињите, ~~го содржи златниот жртвеник за темјан~~ и ковчегот на заветот, целосно покриен со злато. ~~Пред ковчегот~~ имаше златен сад во кој имаше мана, Ароновиот стап што беше пунат и таблите на заветот*. Исто така, жртвеникот за темјан не беше во светилиштето, туку на страната на храмот пред превезот. Но, елементите поставени до ковчегот беа таму за да сведочат за чудата што ги направил Бог за неговиот еврејски народ кој станал Израел, слободна и одговорна нација.

До ковчегот, стапот на Мојсеј и Арон, бара доверба во вистинските Божји пророци. Според 5 Мојс 8:3, маната ги потсетува избраните пред Исус дека „*човекот нема да живее само од леб и вода, туку од секој збор што излегува од устата на ЈаХВЕХ*“. И овој збор таму е претставен и во форма на свиток напишан од Мојсеј, под диктат на Бога. Над ковчегот, олтарот на милосрдие учи дека без вера во доброволната жртва на животот на Исус Христос, врската со Бога е невозможна. Овој збир на работи ја сочинува теолошката основа на новиот завет воспоставен врз човечката крв пролеана од Исус Христос. И многу логично, денот кога во него беше постигнат и реализиран Божјиот проект, улогата на симболите и фестивалот „Јом Кипур“ или „ден на помирувањето“ кој го пророкуваше стана застарена и бескорисна. Во лицето на реалноста, сенките бледнеат. Затоа храмот, во кој се практикувале пророчките обреди, морал да исчезне и никогаш повеќе да не се појави. Како што поучувал Исус, обожавателот на Бог мора да му се поклонува „*во дух и во вистина*“, имајќи „*слободен пристап*“ до неговиот небесен Дух преку посредство на Исус Христос. И ова обожаване не е приврзано за ниту едно земно место, ниту во Самарија, ниту во Ерусалим, а уште помалку во Рим, Сантијаго де Компостела, Лурд или Мека.

Иако не е врзана за земно место, верата се покажува со делата што Бог однапред ги подготвил за Неговите избраници додека живеат на земјата. Симболиката на светилиштето престанала на почетокот на петтиот милениум по 4.000 години грев. И ако Божјиот проект бил изграден повеќе од 4000 години, избраните би влегле во остатокот од Бога пророкуван од неделната сабота. Но, тоа не беше случај, бидејќи од Захарија, Бог пророкува два сојузи. Тој го објаснува вториот, велејќи во Зак.2:11: „ Многу народи ќе му се придружат на Јехова во тој ден и ќе станат мој народ; Ќе живеам меѓу вас, и ќе знаете дека Господ Саваот ме испрати кај вас. » Двата сојузи се илустрирани со „ две маслинови дрвја “ во Зак.4:11 до 14: „ Одговорив и му реков: Што значат овие две маслинки, десно од свекникот и лево од него? Зборувајќи по втор пат и му реков: Што значат двете маслинови гранчиња, кои се блиску до двата златни канали од кои тече златото? Тој ми одговори: Не знаеш ли што значат? Јас велам: Не, господару. А тој рече: „Тоа се двајцата помазаници што стојат пред Господарот на целата земја “. Читањето на овие стихови ме тера да откријам возвишена суптилност на творецот Бог, Светиот Дух кој го инспирира библискиот збор. Захарија е принуден двапати да праша што значат „ двете маслинки “ за Бог да му одговори. Ова затоа што проектот на божествениот сојуз ќе доживее две последователни фази, но втората фаза се учи од лекциите од првата. Ги има два, но во реалноста тие се само еден, бидејќи вториот е само кулминација на првиот. Навистина, што вреди стариот завет без искупителната смрт на Месијата Исус? Ништо, дури ни опашка од круша, како што би рекол монахот Мартин Лутер. И ова е причината за трагедијата која и денес ги погодува националните Евреи. Во овие стихови Бог го пророкува и нивното отфрлање на новиот завет со одговорот што Захарија го дава на прашањето „ Не знаете ли што значат тие? “ Јас велам: Не, господару. Затоа што, всушност, националните Евреи ќе го игнорираат ова значење до моментот на последниот тест кој му претходи на враќањето на Исус Христос каде што ќе се преобратат или ќе го потврдат своето одбивање по цена на нивното постоење.

Очигледно, христијанското преобраќање на паганските народи докажа дека божествениот план навистина бил остварен во личноста на Исус Христос и ова е единствениот знак што Бог сè уште им го нуди на националните Евреи да останат во неговиот свет сојуз. Така потврдено, овој втор или нов завет требаше да се прошири во текот на последната третина од 6000 години од времето на земниот грев. И само со неговото последно славно враќање Исус Христос ќе го одбележи времето на завршувањето на вториот завет; бидејќи до ова враќање, учењето пророкувано со симболите останува корисно за разбирање на глобалниот проект подготвен од Бога, бидејќи му должиме знаење за времето на неговото славно враќање: почетокот на пролетта 2030 година. Така, во 1844 година, со давање сабота на своите избраници, Бог ги црпи поуките запишани во симболиката на хебрејското светилиште и на Соломоновиот храм. Тој го осудува гревот на католичката недела наследен од императорот Константин од 7 март 321 година, сугерирајќи ја потребата од ново „почистување на светилиштето“

кое навистина беше извршено еднаш засекогаш во Исус Христос распнат и воскреснат. Бог всушност чекал до 1844 година за појасно да ја осуди својата осуда на „римската недела“. Затоа што неговото усвојување ја стави првично чистата христијанска вера под проклетството на гревот што го нарушува односот со Бог во согласност со најавата дадена во Дан.8:12.

Затоа, осветувањето нужно подразбира почитување на светата сабота, самата посветена од Бога од крајот на првата недела од неговото создавање на земниот систем. Особено затоа што го пророкува влегувањето на избраните во остатокот добиен со победата на Исус и е присутен во четвртата од десетте Божји заповеди содржани во ковчето на сведоштвото во најсветото место, светилиштето, симбол на Духот на небесниот Бог трипати свет, свет во совршенството на неговите три последователни улоги на Отецот, Синот и Светиот Дух. Сите работи што се наоѓаат таму му се драги на Божјото срце и мора да бидат исто толку драги во мислите и срцата на неговите избраници, неговите деца, луѓето од неговиот „дом“. Така се утврдува и идентификува изборот на автентичната светост на избраните.

За разлика од Мојсеевиот закон кој претрпува прилагодувања за унапредување на Божјиот проект, она што е врежано на камења добива вечна вредност до крајот на светот. И тоа е случај со неговите десет заповеди, од кои ниту една не може да се измени, а уште помалку да се отстрани, како што се осмелил папскиот Рим да стори за втората од овие десет заповеди. Ѓаволската намера да се измамат кандидатите за вечност се појавува во додаток на заповед за да се задржи бројот десет. Но, божествената забрана за поклонување пред суштества, врежани слики или претстави навистина е отстранета. Можеме да зажалиме за вакви работи, но тоа сепак ни овозможува да ја разоткриеме лажната вера. Тој што не бара да разбере и останува површен логично ја трпи последицата од своето однесување; тој ги игнорира условите на својот суд до неговата осуда од Бога.

Храмот или светото место

Да го оставиме религиозниот небесен аспект гледан од небото да го погледнеме под она што верската светост му го дава на земјата. Го откриваме во елементите сместени во „храмот“ дел од „домот на Јахвех“. Во скинијата од времето на Мојсеј, оваа соба била шаторот на средбата. Има три од овие елементи и се однесуваат на трpezата со леб, свеќникот со седум цевки и седум светилки и олтарот за темјан поставен веднаш пред превезот во средината на просторијата. Доаѓајќи од надвор, трpezата со леб е лево, на север, а свеќникот е десно, на југ. Овие симболи се оние на реалноста која се обликува во животот на избраните откупени со крвта пролеана од Исус Христос. Тие се совршено комплементарни и неразделни.

Златниот свеќник со седум светилки

Излез.26:35: „Постави ја трpezата надвор од превезот, а свеќникот спроти масата, на јужната страна на скинијата; и постави трpezа на северната страна.“

Во храмот е поставен на левата страна, на јужната страна. Симболите се читаат со текот на времето, од југ кон север. Свеќникот го прикажува Духот и светлината Божја од почетокот на стариот завет. Светиот сојуз веќе се заснова на жртвата на *пасхалното „Божје јагне“*, симболизирано и на кое му претходат јагниња или млади овни принесени како жртва уште од Адам. Во Отк.5:6 на него се прикачени симболите на свеќникот: „*седум очи кои се седумте Божји духови испратени низ целата земја*“ и „*седум рогови*“ кои му припишуваат осветување на моќта.

Свеќникот е таму за да ја задоволи потребата за светлина на избраните. Тие го добиваат во името на Исус Христос во Кого е осветувањето (= 7) на божествената светлина. Ова осветување е симболизирано со бројот „седум“ присутен во библиското откровение од создавањето на седумдневната седмица од почетокот. Во Захарија, Духот му припишува „*седум очи*“ на главниот камен на кој Зоровавел ќе го обнови Соломоновиот храм уништен од Вавилонците. А за овие „*седум очи*“ вели : „*Овие седум се очите на Господа, кои се движат низ целата земја.*» Во Отк.5:6, оваа порака му се припишува на Исус Христос, „*Божјото Јагне*“: „*И видов среде престолот и четирите живи суштества и среде старешините, јагне што беше таму како запалено. Тој имаше седум рогови и седум очи, што се седумте Божји духови испратени низ целата земја.*“ Овој стих силно го потврдува осветувањето на божественоста на Месијата Исус. Големиот Творец Бог се испрати себеси на земјата за да ја исполни својата доброволна помирувачка жртва во Исус. На дејството на овој божествен Дух му ги должам објаснувањата претставени во моите дела. Светлината е прогресивна и знаењето расте со текот на времето. Му го должиме целото наше разбирање за неговите пророчки зборови.

Олтарот на парфемите

Принесувајќи го своето физичко тело на смрт, во совршената норма на својот дух и на целата своја душа, Исус Христос носи пред Бога пријатен мирис што хебрејскиот обред го симболизира со парфемии. Христос е претставен во овие парфемии, но и во улогата на службеник кој ги нуди.

Непосредно пред превезот, и свртен кон ковчегот на сведочењето и неговото милосрдие, се наоѓа жртвеникот на темјанот што му ја доделува на свештеникот, првосвештеникот, неговата улога како посредник за грешките направени само од неговите избраници. Зашто Исус не ги зеде на себе гревовите на целиот свет, туку само оние од своите избраници на кои им даде знаци на својата благодарност. На земјата првосвештеникот има само симболична пророчка вредност, бидејќи правото на застапништво му припаѓа само на Христос Спасителот. Посредувањето е нејзино ексклузивно право и има „*вечен*“ карактер според наредбата на Мелхиседек, како што е дополнително појаснето во Дан.8:11-12: „*Таа се крена пред водачот на војската, ја одзеде вечната жртва од и го сруши местото на неговото светилиште. Војската беше предадена со вечната жртва, поради гревот; рогот ја фрли вистината на земја и успеа во своите потфати*“; и во Евр.7:23. Пречкртаните зборови „*жртва*“ ~~не се цитирани во оригиналниот~~

~~хебрејски текст.~~ Во овој стих, Бог ги осудува последиците од римското папско владеење. Директниот однос на христијанинот со Исус е пренасочен во корист на папскиот водач; Бог ги губи своите слуги кои ги губат своите души. Во своето божествено совршенство, само Бог во Христа може да го легитимира неговото застапништво, бидејќи тој ја нуди, како откупнина за оние за кои посредува, својата доброволна сочувствителна жртва која носи пријатен мирис за Божјиот судија Љубов и правда, кои тој ги претставува истовремено. време . Неговото посредување не е автоматско, тој го извршува или не, во зависност од тоа дали молителот го заслужува тоа или не. Посредувањето на Исус Христос е поттикнато од неговото сочувство за природните телесни слабости на неговите избраници, но никој не може да го измами, тој суди и се бори со правда и праведност и ги препознава своите вистински обожаватели и робови; кои се неговите вистински ученици. Во ритуалот, парфемите го симболизираат пријатниот мирис на Исус кој затоа може да ги принесе молитвите на своите верни светци со својот личен парфем пријатен за Бога. Принципот е сличен на зачинување на јадење што треба да се јаде. Пророчката слика на победничкиот Христос, земниот Првосвештеник застарува и мора да исчезне заедно со храмот во кој ги практикува своите верски обреди. Начелото на застапништво останува и после ова, бидејќи молитвите упатени до Бога од светителите се претставени во името и според заслугите на Исус Христос небесен посредник и Бог во полнота истовремено.

Трpezата на лебот од предниот дел

Во храмот е поставен од десната страна, на северната страна. Лебот за прикажување ја претставува духовната храна што го сочинува животот на Исус Христос, вистинската небесна мана дадена на избраните. Има дванаесет лебови како што има дванаесет племиња во божествениот и човечки сојуз постигнат во Исус Христос целосно Бог (= 7) и целосно Човек (= 5); бројот дванаесет е бројот на овој сојуз меѓу Бога и човекот, Исус Христос е примена и совршен модел. На него Бог ги гради своите сојузи врз 12-те патријарси, 12-те апостоли на Исус, 12-те племиња запечатени во Отк.7. Во читањето на нејзината ориентација кон север од „храмот“, оваа маса е на страната на новиот завет и на страната на големиот херувим поставен лево во светилиштето.

Плоштадот

Олтарот на жртвите

Во Откровение 11:2, Духот му припишува одредена судбина на „дворот“ на светилиштето: „Но, надворешниот двор на храмот, оставете го во надвор, и не го мери; зашто им е дадено на народите, и тие ќе го газат светиот град под нозе четириесет и два месеци.“ „Дворот“ го означува надворешниот двор лоциран пред влезот во светото место или покриениот храм. Таму наоѓаме елементи на верски ритуал кои се однесуваат на физичкиот аспект на суштествата. Прво, тука е олтарот на жртвите на кој се палат жртвуваните животни. Од доаѓањето на Исус

Христос, кој дошол да изврши совршена жртва, овој ритуал станал застарен и завршил во согласност со пророштвото на Дан.9:27: „Тој ќе склучи силен завет со мнозина една недела и половина од седмицата ќе направи да престане жртвата и приносот; уништувачот ќе ги направи најгласните работи, додека пропад и она што е решено не падне врз разурнувачот“. Во Евр.10:6 до 9, се потврдува: „**Не прифативте паленици или жртви за грев**. Тогаши реков: Еве, доаѓам (во свитокот на книгата зборува за мене) да ја исполнам твојата волја, Боже. Откако прво рече: **Жртви и приноси што не ги сакавте или не ги прифативте, ниту жртви паленици, ниту жртви за грев** (кои се принесуваат според законот), тој потоа рече: Еве, доаѓам да ја исполнам твојата волја. Така тој го укинува првото нешто за да го воспостави второто. По силата на оваа волја сме осветени, преку принесувањето на телото на Исус Христос, еднаш засекогаш . Се чини дека Павле, претпоставениот автор на ова послание упатено до „Евреите“, го напишал под диктат на Исус Христос; што ја оправдува неговата неизмерна светлина и нејзината неспоредлива прецизност. Навистина, само Исус Христос лично можеше да му каже: „(Во свитокот на книгата се работи за мене)“. Но, 8. стих од текстот на Псалм 40 вели: „со свитокот од книгата напишана за мене“. Затоа, оваа измена може да се оправда со оваа лична постапка на Христос со Павле, кој остана изолиран три години во Арабија, подготвен и поучен директно од Духот. И ве потсетувам, тоа веќе беше случај со свитокот напишан од Мојсеј кој го напиша под диктат на Бога.

Море, резервоар со абдес

Вториот елемент на плоштадот е резервоарот за абдес, префигурација на ритуалот на крштевањето. Бог му го дава зборот „море“ за неговото име. Во човечкото искуство морето е синоним за „смрт“. Ги проголта предпотопените со својот потоп и ја удави целата фараонова коњаница која го гонеше Мојсеј и неговиот еврејски народ. Во крштевањето, нужно во целосно потопување, стариот грешен човек треба да умре за да излезе од водата како ново суштество откупено и обновено од Исус Христос кој му ја припишува својата совршена правда. Но, ова е само теоретски принцип чија примена ќе зависи од природата на кандидатот кој се претставува. Дали тој доаѓа, како Исус, на крштевањето за да ја изврши волјата Божја? Одговорот е индивидуален и Исус ја припишува или не ја припишува неговата праведност во зависност од случајот. Она што е сигурно е дека кој сака да ја врши својата волја, со радост и благодарност ќе го почитува светиот божествен закон, чиешто престапување претставува грев. Ако мора да умре во водата на крштевањето, нема прашање да се прероди во служба на Христос, освен случајно поради телесната слабост на човечкото битие.

Така, исчистени од своите гревови и облекување на наведената праведност на Исус Христос, како свештеникот на стариот завет, избраните христијани можат да влезат во светото место или храм за да му служат на Бога во Исус Христос. Патот на вистинската божествена религија на тој начин се открива со оваа сликовна конструкција бидејќи тоа се само

симболи, реалноста ќе се појави во делата што оправданите избраници ќе ги изнесат пред луѓето, ангелите и творецот Бог.

Божјиот план пророкуван во слики

Во својот план, Бог го отстранил гревот на избраните преку крвта на Исус Христос донесена во милосрдие на светилиштето или најсветото место. Доделена дозвола за исклучителни ископувања на местото на планината Голгота во Ерусалим до 1982 година, адвентистичката медицинска сестра археолог Рон Вајат откри дека крвта на Исус всушност течела по левата страна на милосрдие сместено во подземна пештера на шест метри под крстот на Христовото распнување; она што се случило во подножјето на планината Голгота. Во свештеничкиот обред, свештеникот сместен во светото место е свртен кон милосрдие и небесните работи поставени во најсветото место, светилиштето. Затоа, она што е лево од човекот е десно од Бога. Исто така, пишувањето на хебрејскиот јазик се врши од десно кон лево од човекот, земајќи го правец север-југ, значи, од лево кон десно од Бога. Така, планот на двата завета е напишан во читањето на ова најсвето место, од десно на лево на човекот; или спротивното за Бога. Евреите од стариот завет му служеа на Бога под симболичната слика на херувим сместена во светилиштето десно од нив. За време на нивниот сојуз, крвта на козата убиена на „денот на помирувањето“ била попрскана на предната страна и на милосрдие. Попрскувањето седум пати со прстот го правел првосвештеникот кон Исток. Вистина е дека стариот сојуз беше источната фаза од неговиот спасувачки проект. Грешниците што требаше да им се прости беа самите на Исток, во Ерусалим. Дента кога Исус ја пролеа својата крв, таа падна на истото милосрдие, а новиот завет воспоставен врз неговата крв и неговата правда започна под знакот на вториот херувим кој се наоѓа на левата, јужната страна. Така, гледано од Бога, ова напредување било направено од неговата лева страна кон **неговата** „десна“, страната на неговиот благослов, како што е напишано во Псалм 110:1: „*На Давид. Псалм. Словото Господово до мојот Господ: Седни од **мојата десна страна** додека не ги направам твоите непријатели под твои нозе* . И потврдувајќи ги Евр.7:17, стиховите 4 до 7 прецизираат: „*Јехова се заколна и нема да се покае: Ти си свештеник засекогаш, како што вели Мелхиседек. Господ од твојата десна страна ги разбива царевите во денот на Својот гнев. Тој практикува правда меѓу народите: сè е полно со трупови; криши глави низ целата земја. Тој пие од потокот додека оди: затоа ја крева главата* “. Така, кротливиот, но праведен Исус Христос ги тера исмејувачите и бунтовниците да ја платат цената за нивниот презир кон возвишеното сведоштво за неговата сочувствителна љубов кон неговите откупени избраници.

Така што кога ќе влезат во дворот или во храмот, Евреите му го даваат грбот на „сонцето што изгрева“, кое со текот на времето го обожавале незнабошците на различни места на земјата, Бог сакал светилиштето да биде изградено, по неговата должина, на исток- Западна оска. Според својата

ширина, десниот сид на најсветото место се наоѓал на „Север“, а левиот сид на „Јужна“.

Во Мат.23:37, Исус си дал слика на „*кокошка што ги штити своите пилиња под крилјата*“: „*Ерусалиме, Ерусалиме, која ги убива пророците и ги каменува оние што се испратени кај тебе, колку пати сум сакал да соберете ги своите деца, како што кокшката ги собира своите пилиња под крилјата, а вие не сакавте!*“. Така учат раширените крилја на двата херувима, за секој од двата последователни сојузи. Според 2. Мојсеева 19:4, Бог се споредува себеси со „*орел*“: „*Видовте што му направив на Египет и како те носев на орелските крилја и те доведов кај мене*“. Во Отк.12:14, тој наведува „*големиот орел*“: „*И двете крила на големиот орел ѝ беа дадени на жената за да лета во пустината, до нејзиното место, каде што се храни некое време, време. и половина време, далеку од лицето на змијата*“. Овие слики ја илустрираат истата реалност: Бог ги штити оние што ги сака затоа што го сакаат, во двата последователни сојузи, пред и по Исус Христос.

Конечно, симболично, хебрејскиот храм го претставувал телото на Христос, телото на избраните и колективно, Христовата невеста, неговите избраници, собранието на избраните. Поради сите овие причини, Бог воспоставил санитарни диететски правила така што овие различни форми на храмот се осветуваат и почитуваат; 1Кор.6:19: „*Зар не знаете дека вашето тело е храм на Светиот Дух кој е во вас, Кого го имате од Бога и дека не сте свои?*»

Злато, ништо друго освен злато

Мораме да ја забележиме и важноста на овој критериум: целиот мебел и прибор, херувимите и самите внатрешни сидови се направени од злато или покриени со претепано злато. Карактеристиката на златото е неговиот непроменлив карактер; ова е единствената вредност што Бог и ја дава. Не е чудно што од злато направи симбол на совршената вера, чиј единствен и совршен модел беше Исус Христос. Внатрешноста на храмот и светилиштето ја слика внатрешниот аспект на духот на Исус Христос населен со осветување, чистотата на Светиот Дух Божји; неговиот карактер бил непроменлив и тоа била причината за неговата победа над грехот и смртта. Примерот даден од Исус е претставен од Бога како модел што треба да го имитира за сите негови избраници; тоа е нејзиното барање, единствениот услов да станеме индивидуално и колективно компатибилен со вечниот небесен живот, платата и наградата на победниците. Вредностите што беа негови мора да станат наши, мораме да личиме на него како клонови, како што е напишано во 1. Јованово 2:6: „*Кој вели дека останува во него, треба и да оди како што одел - дури и*“. Значењето на златото ни е дадено во 1. Петрово 1:7: „*за испитувањето на вашата вера, кое е поскапоцено од златото што пропаѓа (што, сепак, се испитува со оган), може да резултира со пофалба, слава и чест. , кога ќе се појави Исус Христос* . Бог ја тестира верата на своите избраници. Иако е непроменливо, златото може да содржи траги од нечисти материјали, а за да се отстрани, мора да се загрее и стопи. Згурата или нечистотиите потоа се креваат на

нејзината површина и може да се отстранат. Тоа е слика на искуството на земниот живот на откупените ученици во кои Христос го искорнува злото и го очистува, подложувајќи ги на разни искушенија. И само под услов на нивната победа во искушението, на крајот од нивниот живот, нивната вечна судбина ја решава големиот судија Исус Христос. Оваа победа може да се добие само со неговата поддршка и помош, како што изјавил во Јован 15:5-6 и 10 до 14: „*Јас сум лозата, вие сте гранките. Оној кој престојува во мене и во кого пребивам, дава многу плод, зашто без мене не можете да направите ништо. Ако некој не пребива во Мене, тој е исфрлен како гранка и вене; потоа ги собираме гранките, ги фрламе во оган и тие горат*“. Потребна е послушност на божествените заповеди: „*Ако ги пазите моите заповеди, ќе останете во мојата љубов, како што јас ги држев заповедите на мојот Отец и останувам во неговата љубов*“. Умирањето за своите пријатели станува совршена кулминација на нормата на сублимираната љубов: „*Ова е мојата заповед: Сакајте се еден со друг, како што јас ве сакав вас*“. Нема поголема љубов од тоа да го положиш животот за своите пријатели“. Но, ова признавање од страна на Исус е условно: „***Вие сте мои пријатели, ако го правите она што ви заповедам***“.

Од своја страна, свекникот со седум светилки беше изработен од цврсто злато. Тогаш можел само да го симболизира совршенството на Исус Христос. Златото што подоцна беше пронајдено во црквите на римокатолицизмот го одразува тврдењето за неговата лажна вера. Затоа, за разлика од нив, протестантските храмови биле лишени од сите украси, скромни и строги. Во симболиката на светилиштето и храмот, присуството на злато докажува дека светилиштето може да го претставува само божествениот Исус Христос. Но, како продолжение, напишано е дека тој е Главата, главата на Црквата која е негово тело во Еф.5:23-24: „*зашто мажот е глава на жената, како што Христос е глава на Црквата. , кое е неговото тело и чиешто тој е Спасител. Сега, како што Црквата е подложна на Христа, така и жените мора да им бидат подложни на своите мажи во сè. »* Но потоа Духот прецизира: „*Мажи, сакајте ги своите жени, како што Христос ја засака Црквата и се даде Себеси за неа, за да ја освети со словото, откако ја очисти со крштевање во вода, за да ја направи оваа Црква. појавете се пред него славно, без дамка или брчка или нешто слично, но свет и непорочен*“. Еве, тогаш, јасно изразено, од што се состои вистинската христијанска религија. Неговиот стандард не е само теоретски затоа што е практика имплементирана во сета своја реалност. Потребен е договор со стандардот на неговиот откриен „**збор**“; што вклучува држење на Божјите заповеди и прописи и познавање на тајните откриени во неговите библиски пророштва. Овој критериум, „*неосудлив или непокорлив*“ на избраните, се потсетува и е потврден во Отк. 14:5 каде што им се припишува на „адвентистичките“ светци на вистинското конечно Христово враќање. Тие се означени со симболот на „144.000“ запечатени со „**Божјиот печат**“ во Отк.7. Нивното искуство е на **целото осветување**. Оваа студија покажува дека скинијата, светилиштето, храмот и сите нивни симболи го пророкувале големиот спасувачки проект Божји. Тие ја нашле

својата цел и исполнување во манифестацијата на земната служба на Исус Христос откриена на човечките суштества. Така, односот што избраниот го одржува со него е од пророчки карактер и карактер; неукитот човек се доверува на творецот Бог кој знае сè; кој ја гради својата иднина и му ја открива.

Проучувањето на храмот изграден од кралот Соломон штотуку ни покажа дека не смеаме да го мешаме делот „храмски“ достапен за луѓето со „светилиштето“ резервирано исклучиво за небесниот Бог. Како резултат на ова, зборот „светилиште“ употребен наместо зборот „светост“ во Дан.8:14 овојпат ја губи секаква легитимност, бидејќи се однесува на небесно место каде што не е потребно прочистување во 1843 година. И напротив, зборот „светост“ се однесува на светците кои мораат да се отргнат од практикувањето на гревот на земјата за да бидат осветени или избрани за избор од Бога.

При смртта на Исус Христос, превезот што го одвојуваше „храмот“ од „светилиштето“ беше скинат од Бога, но само молитвите на светците ќе добијат духовен пристап до небесното светилиште каде што Исус ќе се застапува за нив. Храмскиот дел требаше да ја продолжи својата улога како дом за собирање на избраните на земјата. Така беше и во 1843 година, принципот беше обновен. „Храмот“ на светците останува на земјата и во „светилиштето“, само небесно, Христовото посредување официјално продолжува во корист само на избраните адвентисти избрани. Затоа, повеќе нема „светилиште“ на земјата во новиот сојуз каде што исчезнува неговиот симбол. Останува само духовниот „храм“ на откупените избраници.

Единствената нечистотија што бараше чистење беа гревовите на луѓето на земјата, бидејќи ниту еден од нивните гревови не дојде да го оскверни небото. Само присуството на ѓаволот и неговите бунтовни демони можеше да го стори тоа, поради што, победнички, во Михаил, Исус Христос ги избрка од небото и ги фрли на гревовната земја каде што треба да останат до нивната смрт.

Има уште една работа што треба да се разбере откако ќе се дискутира за симболиката на светоста. Колку и да се свети овие симболи, тие се само материјални нешта. Вистинската светост е во живите, поради што Исус Христос бил повеќе од храм кој самиот постоел само за да го засолни Божјиот закон, ликот на неговиот карактер и неговата правда навредена од земниот грешник. Тоа е само за да служи како поддршка за учењето на неговите избраници дека Бог ги исполнил овие работи од Мојсеј и неговите работници. Со цел да се избегне идолопоклонство, Бог овластил човек, неговиот слуга, Рон Вајат, да го најде и допре ковчето на неговото сведочење во 1982 година. за него и покорисно бидејќи тој лично дојде да го открие значењето на спасувачкиот проект подготвен за неговите избраници избрани на земјата. На Рон Вајат му било дозволено да ги сними Десетте заповеди кои ангелите ги извадиле од ковчето, но тој одбил да го задржи филмот. Овие факти докажуваат дека Бог однапред го знаел неговото одбивање, но овој избор нè штити од идолопоклонството што таквото снимање можело да го произведе кај некои од неговите поранливи

избраници. Оваа реалност ни е откриена, за да ја чуваме во мислите на нашите срца како слатка привилегија дадена од нашиот Бог на љубовта.

Разделбите на Битие

Додека проучувањето на ова дело ни ги откри тајните скриени во пророштвата на Даниел и Откровението, сега морам да ви помогнам да ги откриете пророштвата што беа откриени во книгата Битие, збор што значи „почеток“.

Внимание!!! Сведоштвото што ќе го забележиме во оваа студија на книгата Битие дојде директно од устата на Бога, кој му го диктирал на својот слуга Мојсеј. Неверувањето во оваа приказна го претставува најголемиот гнев што може директно да му се направи на Бога, бес што дефинитивно ја затвора вратата на рајот затоа што го открива целосното отсуство на „верата, без која е невозможно да му се биде пријатен на Бога“, според Евреите 11:6.

Во прологот на неговата Апокалипса, Исус силно инсистирал на овој израз: „*Јас сум алфа и омега, почеток и крај*“, што тој го цитира повторно на крајот од своето Откровение во Отк.22:13. Веќе го забележавме пророчкиот карактер на книгата Битие, особено во врска со седумдневната седмица која пророкува седум илјади години. Еве, на оваа книга Битие пристапувам од аспект на темата „**разделба**“ која особено ја карактеризира како што ќе видиме.

Битие 1

¹⁻виот ден

Битие 1:1: „*Во почетокот Бог ги создаде небото и земјата*“

укажува зборот „*почеток*“ , „*земјата*“ навистина била создадена од Бога како центар и основа на нова димензија, паралелна со формите на небесниот живот што и претходе. Да се користи ликот на сликар, за него се работи за создавање и имплементирање на создавање на нова слика. Но, веќе да забележиме дека, од нивното потекло, „*небесата и земјата*“ се **одвоени** . „*Небесата*“ го означуваат празниот, мрачен и бесконечен меѓусвезден космос; а „*земјата*“ потоа се појавува во форма на топка покриена со вода. „*Земјата*“ немала претходно постоење до седмицата на создавањето бидејќи е создадена на почетокот или „*почетокот*“ на создавањето на оваа специфична земна димензија. Излегува од ништожноста и се обликува по Божја заповед за да ја исполни улогата која стана неопходна поради слободата што е во потеклото на гревот извршен на небото од неговото прво создание; оној што Исаија 14:12 го означува со имињата „*утринска звезда*“ и „*син на зората*“ стана сатана од неговото оспорување на Божјиот авторитет. Оттогаш, тој е водач на постоечкиот небесен бунтовнички логор и идниот земен камп.

Битие 1:2: „*Земјата беше безоблична и празна: имаше темнина на лицето на длабината, и Божјиот Дух се движеше над водите* .

Како што сликарот започнува со нанесување на позадинскиот слој на платното, Бог ја прикажува ситуацијата што преовладува во веќе создадениот небесен живот и земниот живот што ќе го создаде. Така тој го означува со зборот „*мрак*“ сè што не е во негово одобрување и што ќе го нарече „*светлина*“ во апсолутна спротивност. Да ја забележиме врската што ја воспоставува овој стих помеѓу зборот „*мрак*“, секогаш во множина бидејќи неговите аспекти се повеќекратни, и зборот „*амбис*“ што означува дека земјата нема облик на живот. Бог го користел овој симбол за да ги означат своите непријатели: „безбожните“ револуционери и слободните мислителци во Отк.11:7 и бунтовниците на папскиот католицизам во Отк.17:8. Но, бунтовните протестанти им се придружија во 1843 година, поминувајќи за возврат под доминација на сатаната, „*ангелот на бездната*“ од Отк. 9:11; на кои им се придружил неверниот адвентизам во 1995 г.

На сликата понудена во овој стих, гледаме дека „*мракот*“ го **одвојува** „*духот Божји*“ од „*водите*“ кои ќе пророкуваат симболично, во Даниел и Откровението, маси „*народи, народи и јазици*“ под симболите „*море*“ во Дан.7:2-3 и Отк.13:1, а под она на „*реки*“ во Отк.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Разделбата наскоро ќе се припише на првобитниот „*грев*“ што ќе го направат Ева и Адам. Како и на дадената слика, Бог ги трие рамениците со светот на темнината поврзан со бунтовните ангели кои го следат Сатана во неговиот избор да го оспори Божјиот авторитет.

1. Мој.1:3: „*Бог рече: Нека биде светлина! И светлината беше*“

Бог ги поставува своите стандарди за „*добро*“ според Неговиот сопствен и суверен суд. Оваа опција за „*добро*“ е поврзана со зборот „*светлина*“ поради неговиот славен аспект, видлив за сите и за сите, бидејќи доброто не создава „*срам*“ што го наведува човекот да се крие за да ги исполни своите злодела. Овој „срам“ ќе го почувствува Адам по гревот според 1. Мој.3, во споредба со 1. Мој.2:25.

1. Мој.1:4: „*Бог виде дека светлината е добра; и Бог ја одвои светлината од темнината.*“

Ова е **првиот суд** искажан од Бога. Тој го открива својот избор на **доброто** предизвикано од зборот „*светлина*“ и неговата осуда на **злото** означено со зборот „*мрак*“.

Бог ни ја открива целта на неговото земно создавање и затоа конечниот резултат што ќе го постигне неговиот проект: дефинитивно **раздвојување** на оние што ја сакаат неговата „*светлина*“ од оние кои претпочитаат „*мрак*“. „*Светлината и темнината*“ се двата избора овозможени со принципот на слобода што Бог сакаше да им го даде на сите негови небесни и земни суштества. Овие два спротивставени табора на крајот имаат двајца лидери; Исус Христос за „*светлината*“ и сатаната за „*мракот*“. И овие два спротивставени табора, како двата пола на земјата, исто така ќе имаат два различни апсолутни краеве; избраните ќе живеат вечно во Божјата светлина според Отк.21:23; и уништени со враќањето на Христос, бунтовниците ќе завршат како „*прав*“ на пустата земја која повторно станува „*амбис*“ на 1. Мој.1:2. Воскреснати за суд, тие

дефинитивно ќе бидат уништени во „огненото езеро“ на „втората смрт“ според Отк.20:15.

1. Мој.1:5: „Бог светлината ја нарече ден, а темнината ноќ. Така беше вечер, и дојде утро: тоа беше првиот ден.“

Овој „прв ден“ на Создавањето е посветен на дефинитивното раздвојување на двата табора формирани од изборите „светлина и темнина“ кои ќе се соочат еден со друг на земјата до конечната победа на Исус Христос и обновувањето на копното. Така, „првиот ден“ е „означен“ со овластувањето што Бог им го дава на бунтовниците да се борат против него во текот на „седум илјади“ години пророкувани во текот на целата седмица. Така, тој е идеално погоден да стане знак, или „белег“ на лажното божествено обожавање кое се наоѓа во текот на шест милениуми кај неверните пагански или еврејски народи, но особено во христијанската ера, од усвојувањето на „денот на Непобедено сонце“ како неделен ден за одмор наметнат од царската власт на Константин I’ 7 март 321 година. Вака од овој датум актуелната „христијанска“ недела стана „марка на сверот“ следејќи ја религиозната поддршка што му ја дава папската римокатоличка вера од 538 година. Очигледно, „алфата“ од Битие имала многу да им понуди на верните слуги на Исус Христос од времето „омега“. И уште не е готово.

Вториот ден

1. Мој. 1:6: „Бог рече: нека има пространство меѓу водите и нека ги одделува водите од водите“.

Тука повторно станува збор за **одвојување**: „водите од водите“. Дејството пророкува **одвојување** на Божјите суштества симболизирани со „водите“. Овој стих го потврдува природното **одвојување** на небесниот живот од земниот живот и во двете, **одвојувањето** на „Божјите синови“ од „синовите на ѓаволот“, сепак повикани да живеат заедно до судот означен, со смртта на Исус Христос за бунтовните зли ангели и до враќањето во слава на Исус Христос за Земјаните. Оваа **разделба** ќе го оправда фактот дека човекот ќе биде создаден малку инфериорен во однос на небесните ангели бидејќи небесната димензија ќе биде недостапна за него. Историјата на Земјата ќе биде онаа на долго сортирање до нејзиниот крај. Гревот воспоставил неред и Бог го организира ова нарушување преку селективно сортирање.

1. Мој.1:7: „И Бог го создаде пространството и ги оддели водите што се под пространството од водите што се над пространството. И така беше.“

Дадената слика **го одделува** земниот живот пророкуван од „водите што се долу“ од небесниот живот што е „над пространството“.

1. Мој.1:8: „Бог го нарече пространството небо. Така беше вечер, и имаше утро: ова беше втор ден.“

Ова небо го означува атмосферскиот слој кој, формиран од двата гаса (водород и кислород) кои ја сочинуваат водата, ја опкружува целата површина на земјата и кој природно не е достапен за човекот. Бог го

поврзува тоа со присуството на невидлив небесен живот, што е случај бидејќи самиот Ѓавол ќе го добие името „*кнез на моќта на воздухот*“ во Еф.2:2: „... во кој некогаш сте оделе, според патот на овој свет, според **кнезот на моќта на воздухот**, на духот кој сега дејствува во синовите на бунтот“; став кој веќе го имал во небесниот свет.

3-ти ден

Битие 1:9: „Бог рече: *Водите што се под небото нека се соберат на едно место и нека се појави суво. И така беше.*”

Досега, „*водите*“ ја покриваа целата земја, но тие сè уште не содржеа никаков облик на морски животински свет што ќе се создаде на 5-ти ден. Оваа прецизност ќе ја даде сета своја автентичност на дејството на поплавата од Битие 6, која ќе може да ја рашири формата на животински морски живот на потопената земја; што потоа ќе го оправда наоѓањето морски фосили и школки таму.

1. Мој.1:10: „Бог ја нарече сувата земја, а масата на води ја нарече *мориња*. Бог виде дека е добро“.

Оваа нова **поделба** е оценета од Бога „*добра*“ затоа што надвор од океаните и континентите, тој на овие два термина „*море и копно*“ им ја дава улогата на два симболи кои соодветно ќе ги означат католичката христијанска црква и католичката христијанска протестантска црква под името Реформирана црква. Затоа, нивното **раздвојување** извршено помеѓу 1170 и 1843 година, Бог го оценува како „*добро*“. И неговото охрабрување за неговите верни слуги во времето на реформацијата беше откриено во Отк. 2:18 до 29. Во овие стихови го наоѓаме ова важно појаснување на стиховите 24 и 25 кои сведочат за една исклучителна привремена ситуација: „*Ви . на сите други во Тијатира, кои не ја примаат оваа доктрина и кои не ги познаваат длабочините на сатаната, како што ги нарекуваат, ви велеам: **Не ви ставам друг товар** ; држете се само за она што го имате додека не дојдам*“. Уште еднаш, преку ова прегрупирање, Бог воведува ред во нередот создаден од бунтовните ангелски и човечки духови. Да го забележиме ова друго учење, „*земјата*“ ќе го даде своето име на целата планета затоа што „*сувата*“ е подготвена да биде природна средина за животот на човекот за кого ова создавање е создадено од Бога. Бидејќи морската површина е четири пати поголема од површината на сувата земја, планетата можеше да го земе името „*море*“ подобро заслужено, но не оправдано во божествениот проект. Зборовите на оваа „*изрека*“: „птиците се собираат заедно и птиците од пердув се собираат заедно“, се наоѓаат во овие групи. Така, помеѓу 1170 и 1843 година, верните и мирољубиви протестанти биле спасени со Христовата правда која им била припишана исклучително без послушност на сабатскиот одмор на вистинскиот седми ден: сабота. И тоа е барањето за овој одмор што ја прави „*земјата*“ симбол на лажната христијанска вера од 1843 година, според Дан.8:14. Доказот за овој божествен суд се појавува во Отк. 10:5 бидејќи Исус ги става „*нозете*“ на „*морето и земјата*“ за да ги здружи со својот гнев.

1. Мој. 1:11: „Тогаш Бог рече: „Земјата нека роди зеленило, трева што дава семе и овошни дрвја што даваат плод според нивниот вид, а нивното семе има на земјата. И така беше . »

Приоритетот што Бог ѝ го дава на сувото земјиште е потврден: прво, таа добива моќ да „**произведува**“ „зеленило, трева што носи семе, овошни дрвја што даваат плод според нивниот вид“; сè е создадено прво за потребите на човекот, а второ за копнените и небесните животни што ќе го опкружат. Овие изработки на земјата Бог ќе ги користи како симболични слики за да им ги открие своите поуки на своите слуги. Човекот, како „дрвото“, ќе вроди со плод, добро или лошо.

1.1 :12: „Земјата создаде зеленило, трева што дава семе според својот вид, и дрвја што даваат плод и имаат семе во себе според нивниот вид. Бог виде дека е добро. »

Во овој трет ^{ден}, ни една вина не го валка делото создадено од Бога, природата е совршена, се смета за „добра“. Во совршена атмосферска и копнена чистота, земјата ги умножува своите продукции. Плодовите се наменети за суштествата кои ќе живеат на земјата: луѓе и животни кои пак ќе даваат плод според нивната личност.

Битие 1:13: „И така беше вечер и утро: беше трет ден“.

4 -ти ден

1. Мој.1:14: „Бог рече: Нека има светла на небесниот свод за да **го делат** денот од ноќта; нека бидат знаци за одбележување на времињата, деновите и годините“.

ново **раздвојување** : „ден од ноќ“. До овој четврти ден, дневната светлина не ја добивало небесно тело. Одвојувањето на денот и ноќта веќе постоело во виртуелна форма создадена од Бога. За да го направи неговото создавање независно од неговото присуство, на четвртиот ден Бог ќе создаде небесни ѕвезди кои ќе им овозможат на луѓето да воспостават календари врз основа на положбата на овие ѕвезди во меѓуѕвездениот космос. Така ќе се појават знаците на Зодијакот, астрологијата пред своето време, но без сегашното гатање кое е поврзано со него, т.е. астрономијата.

1. Мој.1:15: „И нека бидат светилници на небесниот простор, за да ја осветлуваат земјата. И така беше .”

„Земјата“ мора да биде осветлена од „ден“ како и од „ноќ“, но „светлината“ на „денот“ мора да ја надмине онаа на „ноќта“ затоа што таа е симболична слика на Богот на вистината, творец на сè. што живее. А наследувањето во редот „ноќен ден“ ја пророкува неговата конечна победа против сите негови непријатели кои се и оние на неговите сакани и благословени избраници. Оваа улога која се состои од „осветлување на земјата“ ќе им даде на овие ѕвезди симболично значење на религиозно дејствие што ги учи вистините или лагите претставени во името на творецот Бог.

1.1:16: „ Бог ги создаде двете големи светла, поголемата светлина да владее со денот и помалата светлина да владее со ноќта; ги направи и ѕвездите “.

Забележете го овој детал внимателно: евоцирајќи ги „ сонцето “ и „ месечината “, „ двата големи светилишта “, Бог го означува сонцето со изразот „ најголемо “ додека затемнувањата тоа го докажуваат, ни се појавуваат двата соларни и лунарните дискови. под иста големина, едниот го покрива другиот реципрочно. Но, Бог кој го создал знае пред човекот дека неговиот мал изглед се должи на неговата оддалеченост од земјата, Сонцето е 400 пати поголемо, но 400 пати подалеку од Месечината. Со оваа прецизност тој ја потврдува и ја потврдува својата врховна титула на творец Бог. Понатаму, на духовно ниво, ја открива својата неспоредлива „големина“ во споредба со маленоста на месечината, симбол на ноќта и темнината. Примената на овие симболични улоги ќе се однесува на Исус Христос наречен „ светлина “ во Јован 1:9: „ Оваа светлина беше вистинската светлина, која, доаѓајќи во светот, го просветлува секој човек “. Да забележиме дека древниот сојуз на телесниот еврејски народ изграден на лунарен календар бил ставен под знакот на „темна“ ера; ова до првото и второто Христово доаѓање. Исто како што славењето на „празниците на младата месечина“, време кога месечината што исчезнува станува невидлива, го пророкуваше доаѓањето на сончевата ера на Христос, која Мал.4:2 ја споредува со „ сонце на праведноста “: „ Но за вас, кои се плашите од Моето име, ќе изгрее сонцето на правдата, а исцеление ќе биде под неговите крилја; ќе излезете и ќе скокате како телиња од итала ... “. По стариот еврејски сојуз, „ месечината “ стана симбол на лажната христијанска вера, сукцесивно католичка од 321 и 538 година, потоа протестантска од 1843 година и... институционална адвентистичка од 1994 година.

Во стихот се спомнуваат и „ ѕвездите “. Нивната светлина е слаба, но тие се толку многубројни што сепак го осветлуваат небото на копнените ноќи. „ *Ѕвездата* “ на тој начин станува симбол на религиозните гласници кои остануваат да стојат или кои паѓаат како знакот на „ 6-тиот печат “ од Отк.6:13 во кој падот на ѕвездите дојде да им пророкува на 13 ноември 1833 година на избраните ' масовниот пад на протестантизмот во 1843 година. Оваа есен во исто време се однесуваше на гласниците Христови, приматели на пораката од „ *Сардис* “ на кои Исус им рекол: „ *Вие се сметате за живи и вие Јас сум мртов* “. Овој пад се потсетува во Отк.9:1: „ *Петтиот ангел затруби. И видов ѕвезда што падна од небото на земјата* . Нему му беше даден клучот од јамата на бездната “. Пред падот на протестантите, Отк. 8:10 и 11 го поттикнуваат католицизмот дефинитивно осуден од Бог: „ *Третиот ангел затруби. И од небото падна голема ѕвезда која гореше како факел ; и падна на третина од реките и на изворите на водите.* » Стихот 11 го дава името „ *Пелин* “: „ *Името на оваа ѕвезда е Пелин ; а третиот дел од водата се претвори во пелин , и многу луѓе умреа покрај водите, зашто беа огорчени* “. Работата е потврдена во Отк. 12:4: „ *Неговата опашка одвлече третина од небесните ѕвезди и ги фрли на земјата.*

Змејот застана пред жената што требаше да се породи, за да и го проголта детето кога таа ќе се породи . Религиозните гласници тогаш ќе бидат жртви на егзекуциите на француските револуционери во Отк. 8:12: „ Четвртиот ангел затруби. И една третина од сонцето беше погодена, и една третина од месечината **и една третина од ѕвездите, така што една третина се затемни** , а денот изгуби третина од својата светлина, а ноќта исто така . Целта на слободоумните револуционери кои се непријателски настроени кон сите облици на религија се исто така, секогаш делумно (третата), „ сонцето “ и „ месечината “.

Во 1. Мој. 15:5, „ ѕвездите “ го симболизираат „ семето “ ветоено на Авраам: „ И кога го изведе надвор, тој рече: „Погледни кон небото и изброј ги ѕвездите, ако можеш да ги изброиш. И тој му рече: Ова ќе биде твоето потомство . Внимание! Пораката укажува на многубројна количина, но не кажува ништо за квалитетот на верата на ова мноштво во кое Бог ќе најде „ многу повикани, но малку избрани “ според Мат.22:14. „ **Ѕвездите** “ повторно ги симболизираат избраните во Дан.12 :3: „ **Оние кои се интеллигентни ќе сјаат како небесен сјај, а оние што ги поучуваат мнозина на праведност ќе светат како ѕвезди засекогаш** “.

1. Мој.1:17: „ Бог ги постави на небесниот простор за да ја осветлат земјата “ .

Овде го гледаме од духовна причина Божјото инсистирање на оваа улога на ѕвездите: „ да ја осветлуваат земјата “.

1. Мој.1:18: „ да владее со денот и ноќта и да ја **одделува светлината од темнината**. Бог виде дека е добро “.

Овде Бог ја потврдува духовната симболична улога на овие ѕвезди со поврзување на „ денот и светлината “ од една страна и „ ноќта и темнината “ од друга страна.

1. Мој.1:19: „ И така беше вечер, а беше утро: беше четврти ден .

Земјата сега може да има корист од светлината и сончевата топлина за да се обезбеди нејзината плодност и производство на растителна храна. Но, улогата на сонцето ќе стане важна само по гревот што ќе го направат Ева и Адам. Животот до овој трагичен момент почива на чудотворната сила на Божјата творечка сила. Земниот живот е организиран од Бога за ова време кога гревот ќе ја удри земјата со сето свое проклетство.

5^{-ти} ден

1. Мој.1:20: „ Бог рече: **Водите нека родат живи суштества во изобилство, а птиците нека летаат на земјата до небесните просторства** “.

На овој 5-ти ^{ден}, Бог им дава на „ водите “ моќ да „ произведат во изобилство живи животни “ толку многубројни и толку разновидни што модерната наука има тешкотии да ги наведе сите. На дното на бездната во целосна темнина, откриваме непозната форма на живот на ситни флуоресцентни животни кои трепкаат, трепкаат и го менуваат интензитетот на светлината, па дури и бојата. Исто така, пространството на небото ќе ја

добие анимацијата на летот на „птиците“. Овде се појавува симболот на „крилјата“ кои им овозможуваат на крилестите телесни животни да се движат низ воздухот. Симболот ќе биде прикачен на небесните духови на кои не им е потребен затоа што не подлежат на копнени и небесни физички закони. И кај крилестите видови на земјата, Бог ќе си го припише ликот на „орелот“ кој се издига највисоко во висина меѓу сите видови птици и летечки животни. „Орелот“ исто така станува симбол на империјата, на кралот Навуходоносор во Дан.7:4 и на Наполеон 1.⁸⁰ Отк.8:13: „Погледнав и слушнав како орел лета на средина од небото, велејќи со силен глас: Теешко, теешко, теешко на оние што живеат на земјата, поради другите звуци на трубите на трите ангели што ќе зазвучат!“ Појавата на овој царски режим ги пророкуваше трите големи „несреќи“ кои ќе ги погодат жителите на западните земји под симболот на последните три „труби“ на Апо. 9 и 11, од 1843 година, кога стапи на сила декретот од Дан.8:14.

Освен „орелот“, другите „небесни птици“ ќе ги симболизираат небесните ангели, добрите и лошите.

1. Мој.1:21: „Бог создаде голема риба и секое живо суштество што се движи, кои водите ги произведуваа во изобилство според нивниот вид; ја создал и секоја крилеста птица според нејзиниот вид. Бог виде дека е добро“.

Бог го подготвува морскиот живот за состојбата на гревот, времето кога „најголемата риба“ ќе ја направи најмалата своја храна, тоа е програмираната судбина и корисноста на нивното изобилство кај секој вид. „Крилестите птици“ нема да го избегнат овој принцип бидејќи и тие ќе се убиваат за храна. Но, пред гревот, ниту едно морско животно или птица не му штети на друго, животот ги анимира сите и тие живеат заедно во совршена хармонија. Затоа Бог ја оценува ситуацијата „добра“. Морските „животни“ и „птиците“ ќе играат симболична улога по гревот. Смртните борби меѓу видовите потоа ќе му го дадат на „морето“ значењето на „смрт“ што Бог му го дава во ритуалот на абдест на хебрејските свештеници. Садот што се користи за оваа намена ќе го добие името „море“ во спомен на преминувањето на „дрвеното море“, и двете работи се предзнак на христијанското крштевање. Така, давајќи му го името „свер што изгрева од морето“ во Отк. 13:1, Бог ја идентификува римокатоличката религија и монархијата што ја поддржува со собрание „мртви“ кои ги убиваат и ги проголтаат своите соседи како рибата од „морето“. Исто така, орлите, јастребите и јастребите ќе ги проголтаат гулабите и гулабите, поради гревот на Ева и Адам и многу други нивни човечки потомци до враќањето во слава на Христос.

1. Мој.1:22: „Бог ги благослови, велејќи: „Плодете се и множете се и пополнете ги водите на морињата; и птиците нека се множат на земјата“.

Божјиот благослов се материјализира со размножувањето, во овој контекст на морските животни и птици, но наскоро и на човечките суштества. И Црквата Христова е повикана да го умножи бројот на своите

следбеници, но таму не е доволен Божјиот благослов, бидејќи Бог повикува, но никого не присилува да одговори на неговата понуда за спасение.

Битие 1:23: „И така беше вечер, а беше утро: беше петти ден“.

Забележете дека морскиот живот се создава на петтиот ден, со што **се одвојува** од создавањето на копнениот живот, поради неговата духовна симболика која се однесува на првиот облик на проколнатото и отпадничко христијанство; што ќе претставува католичката религија во Рим од 7 март 321 година, датумот на усвојувањето на лажниот пагански ден за одмор, првиот ден и „ден на сонцето“, последователно преименуван: Недела, Господов ден. Ова објаснување се потврдува со појавата на римокатолицизмот во текот на 5-тиот ^{милениум} и оној на протестантизмот кој се појавил во текот на 6-от ^{милениум}.

6-ти ден

1. Мој.1:24: „Бог рече: „Земјата нека произведува живи животни според нивните видови, добиток, ползавци и земни животни според нивните видови. И така беше.“

Шестиот ^{ден} е одбележан со создавање на копнеен живот кој пак, по морето, „**произведува** живи животни според нивниот вид, на добиток, на ползавци и на копнените животни, според нивниот вид“. Бог го активира процесот на репродукција на сите овие живи суштества. Тие ќе се шират по површината на земјата.

1. Мој.1:25: „Бог ги создаде земните сверови според нивните видови, добитокот според нивните видови, и сите лазачи на земјата според нивниот вид. Бог виде дека е добро“.

Овој стих го потврдува дејството наредено во претходниот. Да забележиме овој пат дека Бог е креаторот и директорот на овој животински живот на земјата создаден на земјата. Како и со морските животни, копнените животни ќе живеат во хармонија до времето на човечкиот грев. Бог ја смета оваа животинска креација „добро“ во која се создаваат симболични улоги и ќе ги употреби во своите пророчки пораки по воспоставувањето на гревот. Меѓу влекачите, „змијата“ ќе игра главна улога како медиум што го поттикнува гревот што го користи ѓаволот. По гревот, животните на земјата ќе се уништуваат едни со други видови против видови. И оваа агресивност ќе го оправда, во Отк. 13:11, името „свер што изгрева од земјата“ што ја означува протестантската религија во нејзиниот последен статус проколнат од Бога во контекст на крајниот тест на адвентистичката вера оправдан со вистинското враќање на Исус Христос закажана за пролет 2030 година. Сепак, имајте предвид дека протестантизмот го носи ова проклетство игнорирано од мноштвото од 1843 година.

1.1:26: „Тогаш Бог рече: „Да направиме човек според наш лик, според наше подобие, и тој да владее над морските риби, и над птиците небесни, и над добитокот и над цела земја и на сите лазачи што лазат по земјата“.

Со зборовите „*Да направиме*“, Бог го поврзува со своето творечко дело верниот ангелски свет кој го сведочи неговото дело и го опкружува полн со ентузијазам. Под темата за **одвојување**, забележете овде, групирани во 6-тиот ^{ден}, создавањето на копното животно и она на човекот што е споменато во овој стих 26, број на името Божјо, број добиен со додавање на четирите хебрејски букви „Јод = 10 +, Нé = 5 +, Wav = 6 +, Нé = 5 = 26“; буквите што го сочинуваат неговото име се транслитерирани „YaHWéH“. Овој избор е дотолку пооправдан бидејќи, „*направен според Божјиот лик*“, „*човекот*“ Адам доаѓа симболично да го претстави во земното создание како лик на Христос. Бог му дава физички и ментален аспект, односно способност да суди помеѓу доброто и злото што ќе го направи одговорен. Создаден на истиот ден како и животните, „*човекот*“ ќе го добие изборот на својата „*подобивка*“: Бог или животното, „*сверот*“. Меѓутоа, со тоа што ќе дозволат да бидат заведени од „животно“, „*змијата*“, Ева и Адам ќе се отсечат од Бога и ќе ја изгубат својата „*подобивка*“. Давајќи му на човекот власт над „*влекачите што лазат на земјата*“, Бог го повикува човекот да има власт над „змијата“ и затоа да не дозволи да биде поучен од него. За жал за човештвото, Ева ќе биде изолирана и одвоена од Адам кога ќе биде заведена и виновна за гревот на непослушноста.

Бог му го доверува на човекот целото свое земно создание со животите што ги содржи и ги создава во морињата, на земјата и на небото.

Битие 1:27: „*Бог го создаде човекот според својот лик, според Божјиот лик го создаде, ги создаде машко и женско*“.

Шестиот ^{ден} трае како и другите, 24 часа и се чини дека креациите на мажот и жената се групирани овде со едукативна цел да се сумира нивното создавање. Навистина, Gen.2 го презема ова создавање на човекот со откривање на многу дејства кои веројатно биле остварени во текот на неколку дена. Така, приказната од ова поглавје 1 добива нормативен карактер откривајќи ги симболичките вредности што Бог сакал да им ги даде на првите шест дена од седмицата.

Оваа недела има уште посимболична вредност бидејќи го прикажува Божјиот спасувачки проект. „Мажот“ ги симболизира и пророкува Христос и „жената“, „Избраната црква“ што ќе се подигне од него. Понатаму, пред гревот, вистинското време не е важно бидејќи во состојба на совршенство времето не се брои и одбројувањето на „6000 години“ ќе започне во првата пролет обележана со првиот човечки грев. Во совршена регуларност, 12-часовните ноќи и 12-часовните денови постојано се следат еден со друг. Во овој стих, Бог ја нагласува подобноста на човекот создаден според неговиот лик. Адам не е слаб, тој е полн со сила и е создаден способен да се спротивстави на искушенијата на ѓаволот.

1.1:28: „*И Бог ги благослови, и Бог им рече: „Плодете се, множете се, пополнете ја земјата и покорете ја; и имајте власт над морските риби и над птиците небесни и над секое живо суштество што се движи по земјата*“.

Пораката е упатена од Бога до целото човештво чии оригинални модели се Адам и Ева. Како животните, тие се за возврат благословени и

охрабрени да се размножуваат за да се размножуваат човечки суштества. Човекот добива власт над животинските суштества од Бога, што значи дека не смее да дозволи да биде доминирана од нив, поради сентименталност и сентиментална слабост. Не смее да им наштети, туку да живее во хармонија со нив. Ова, во контекст што му претходи на проклетството на гревот.

Битие 1:29: „ *И Бог рече: Еве, ти ја давам секоја трева што раѓа семе, што е на лицето на целата земја, и секое дрво што има плод на дрво во себе, што дава семе. ќе биде вашата храна* “.

Во своето растително создавање, Бог ја открива сета своја добрина и дарежливост со множење на бројот на семиња од секој вид на растенија, овошни дрвја, житарки, билки и зеленчук. Бог му нуди на човекот модел на совршена исхрана кој промовира добро физичко и ментално здравје поволно за целиот организам и човечката душа, дури и денес како во времето на Адам. Оваа тема е претставена од 1843 година од Бога како барање на неговите избраници и добива уште поголема важност во нашите последни денови каде што храната е жртва на хемијата, ѓубривата, пестицидите и други кои го уништуваат животот наместо да го промовираат.

1.1:30: „ *И на секој земјен свр, на секоја небесна птица и на секое нешто што се движи по земјата и има здив на живот во неа, им давам за храна секоја зелена трева. И така беше .*”

Овој стих го прикажува клучот што ја оправдува можноста за овој хармоничен живот. Сите живи суштества се вегани, па немаат причина да си наштетат. После гревот, животните најчесто ќе се напаѓаат за храна, па смртта ќе ги погоди сите на овој или оној начин.

1. Мој.1:31: „ *Бог виде сè што направи, и ете, беше многу добро. Така, беше вечер, и имаше утро: беше шести ден .*”

На крајот на 6-тиот ^{ден}, Бог е задоволен од своето создание кое, со присуството на човекот на земјата, се оценува овој пат „ **многу добро** “, додека било „ **добро** “ само на крајот на 5-тиот ^{ден} .

Божјата намера да **ги одвои** првите 6 дена во седмицата од 7-ми ^{се} покажува со нивното групирање во ова поглавје 1 од Битие. На овој начин тој ја подготвува структурата на 4-та ^{заповед} од неговиот божествен закон што ќе им ја претстави во нивно време на Евреите избавени од египетското ропство. Од Адам, човечките суштества имаат 6 дена во неделата, секоја недела, да ги извршуваат своите земни занимања. За Адам, работите започнале добро, но откако ќе биде создадена од него, жената, неговиот „ *помошник* “ даден од Бога, ќе го внесе гревот во земното создание како што ќе открие 1.3. Од љубов кон својата сопруга, Адам за возврат ќе јаде од забранетото овошје и целата двојка ќе биде погодена од проклетството на гревот. Во оваа акција, Адам му пророкува на Христос кој ќе дојде да ја сподели и наместо него да ја плати вината на неговата сакана Избрана Црква. Неговата смрт на крстот, во подножјето на планината Голгота, ќе се искупи за сторениот грев и победник на гревот и смртта, Исус Христос ќе добие право да ги натера своите избрани да имаат корист од неговата совршена правда. Така, тој може да им понуди вечен живот изгубен од Адам и Ева. Избраните ќе влезат заедно во исто време во овој вечен живот на

почетокот на VII милениум, токму тогаш ќе се исполни пророчката улога на саботата. Затоа, можете да разберете зошто оваа тема за одмор на 7-ми ден е претставена во поглавје 2 од Битие, одвоена од првите 6 дена групирани заедно во поглавје 1.

Битие 2

Седмиот ден

1. Мој.2:1: „Така се комплетираа небото и земјата и сета нивна војска .

Првите шест дена се одвоени од „**седмиот**“ затоа што Божјето творечко дело на земјата и небото завршува. Ова беше точно, за поставувањето на темелите на создадениот живот во првата недела, но уште повеќе, за 7000 години што исто така ги пророкуваше. Првите шест дена најавуваат дека Бог ќе работи во неволја соочени со таборот на ѓаволот и неговите деструктивни дејства 6000 години. Неговата работа ќе се состои од привлекување на неговите избраници кон себе за да ги избере меѓу сите човечки суштества. Тој ќе им даде различни докази за неговата љубов и ќе ги задржи оние што го сакаат и одобруваат во сите негови аспекти и сите области. Затоа што оние што не го прават тоа ќе се приклучат на проколнатиот табор на ѓаволот. Наведената „**армија**“ ги означува живите сили на двата табора кои ќе се спротивстават и ќе се борат едни со други на „**земјата**“ и на „**небесата**“ каде што ги симболизираат „**свездите на небото**“. И оваа борба за селекција ќе трае 6000 години.

1. Мој.2:2: „Во седмиот ден Бог го заврши своето дело што го направи, а седмиот ден се одмори од сето свое дело што го направи .

На крајот од првата недела од земната историја, Божјиот одмор дава прва лекција: Адам и Ева сè уште не згрешиле; што ја објаснува можноста Бог да доживее вистински одмор. Затоа, Божјиот одмор е условен од отсуството на грев во неговите созданија.

Втората лекција е посуптилна и е скриена во пророчкиот аспект на овој „**седми ден**“ кој е слика на „**седмиот**“ милениум од големиот спасувачки проект програмиран од Бога.

Влегувањето во „**седмиот**“ милениум, наречен „**иљада години**“ во Отк.20:4-6-7, ќе го означи завршувањето на изборот на избраните. А за Бог и неговите избраници спасени живи или воскреснати, но сите прославени, остатокот добиен ќе биде последица на победата Божја во Исус Христос над сите негови непријатели. Во хебрејскиот текст, глаголот „**одмори**“ е „**шават**“ од истиот корен како и зборот „**сабота**“.

1. Мој.2:3: „Бог го благослови седмиот ден и го освети, зашто во него се одмори од сето свое дело што го создал правејќи го“.

Зборот сабота не е спомнат, но неговиот лик веќе се наоѓа во **осветувањето** на „**седмиот ден**“. Затоа добро разберете ја причината за ова **осветување** од Бога. Таа го пророкува моментот кога нејзината жртва во Исус Христос ќе ја добие својата последна награда: среќата да биде

опкружена со сите нејзини избраници кои во свое време сведочеле за нивната верност во мачеништво, страдање, лишување, најчесто до смрт. И на почетокот на „ **седмиот** “ милениум, сите тие ќе бидат живи и повеќе нема да мора да се плашат од смртта. За Бог и Неговиот верен табор, може ли да се замисли причината за поголем „ **почин** “ од ова? Бог повеќе нема да гледа како страдаат оние што го сакаат, тој повеќе нема да мора да го споделува нивното страдање, токму тој „ **почин** “ го слави секој „ **седми ден сабота** “ од нашите вечни седмици. Овој плод на неговата конечна победа ќе се добие со победата на Исус Христос над гревот и смртта. Во себе, на земјата и меѓу другите луѓе, тој изврши едвај веродостојна работа: ја презеде смртта за да го создаде својот избран народ и саботата му објави од Адам на човештвото дека ќе го победи гревот за да им ја понуди својата праведност и вечен живот на оние, кои верно го сакаат и му служат; нешто што Отк.6:2 го објавува и потврдува: „ *Погледнав, и ете, се појави бел коњ. Оној што ја возел имал лак; му беше дадена круна, а тој тргна победнички и да победи* “.

Влезот во седмиот милениум го означува влегувањето на избраните во вечноста Божја, затоа, во оваа божествена приказна седмиот ден не се затвора со изразот „ *имаше вечер, имаше имаше утро, беше ...ден* “. Во својата Апокалипса дадена на Јован, Христос ќе го евоцира овој седми милениум и ќе открие дека тој исто така ќе биде составен од „ *илјада години* “ според Отк. 20:2-4, како првите шест што му претходе. Тоа ќе биде време на небесен суд во кој избраните ќе треба да им судат на мртвите од проколнатиот табор. Затоа, сеќавањето на гревот ќе се одржува во овие последни „ *илјада години* “ од големата сабота пророкувана секој викенд. Само последниот суд ќе стави крај на мислата за гревот кога, на крајот на седмиот милениум, сите паднати ќе бидат уништени во „ *огненото езеро на втората смрт* “.

Бог дава објаснувања за неговото земно создавање

Предупредување: Заблудените луѓе сеат сомнеж претставувајќи го овој дел од Битие 2 како второ сведоштво што би се спротивставило на она од приказната за Битие 1. Овие луѓе не го разбрале наративниот метод што го користел Бог. Тој во 1. Мојсеева ја прикажува целината на првите шест дена од неговото создавање. Потоа, од 1. Мој. 2:4, тој се враќа за да даде дополнителни детали за одредени теми кои не се објаснети во Битие 1.

1. Мој.2:4: „ *Ова се потеклото на небото и земјата, кога се создадени* “

Овие дополнителни објаснувања се апсолутно неопходни бидејќи темата на гревот мора да добие свои објаснувања. И како што видовме, оваа тема на гревот е сеприсутна во облиците што Бог им ги дал на неговите земни и небесни достигнувања. Самата изградба на седумдневната седмица носи многу мистерии кои само времето ќе им ги открие на Христовите избраници.

1. Мој.2:5: „Кога Јехова Бог ги создаде земјата и небото, сè уште немаше грмушка од полињата на земјата, ниту пак никнала полска трева, зашто Јехова Бог не испрати дожд на земјата, и немаше човек да ја обработува земјата .

Забележете го изгледот на името „*ЈаХВЕХ*“ со кое Бог се именувал на барање на Мојсеј според Излез 3:14-15. Мојсеј го пишува ова откровение под диктат на Бог, кого го нарекува „*ЈаХВЕХ*“. Божественото откровение овде ја зема својата историска референца од егзодусот од Египет и создавањето на нацијата Израел.

Зад овие навидум многу логични детали лежат пророкувани идеи. Бог предизвикува раст на растителниот свет, „*грмушките и тревките на полињата*“, на кои им додава „*дожд*“ и присуство на „*човек*“ кој ќе ја „*обработува почвата*“. Во 1656 година, по гревот на Адам, во 1. Мој. 7:11, „*дождот*“ од „*потопот*“ ќе го уништи растителниот свет, „*грмушките и тревките од полињата*“, како и „*човекот*“ и неговите „*посеви*“ поради засилување на гревот.

1. Мој.2:6: „*Но од земјата се крева пареа и ја напои целата површина на земјата*“.

Пред да уништи било што, пред гревот, Бог предизвикува „*земјата да ја напои целата нејзина површина со пареа*“. Дејството е нежно и ефективно и одговара на безгрешниот, славен и совршено чист живот. По гревот, небото ќе испрати разорни бури и поројни дождови како знак на своето проклетство.

Формирањето на човекот

1. Мој.2:7: „*Господ Бог го создаде човекот од земниот прав и му дувна во ноздрите животен здив, и човекот стана живо суштество*“.

Создавањето на човекот се заснова на нова **разделба** : онаа на „*земниот прав*“, од кој дел е земен за да се формира живот направен според Божјиот лик. Во оваа акција, Бог го открива својот план да добие и на крајот да избере избрани луѓе од земно потекло, кои ќе ги направи вечни.

Кога Бог го создава, човекот е предмет на посебно внимание од неговиот Создател. Забележете дека тој го „*формира*“ од „*земниот прав*“ и ова единствено потекло го пророкува неговиот грев, неговата смрт и неговото враќање во состојба на „*прав*“. Оваа божествена акција е споредлива со онаа на „*грнчарот*“ кој обликува „*глинеен сад*“; слика што Бог ќе ја тврди во Ер.18:6 и Рим.9:21 . Понатаму, животот на „*човекот*“ ќе зависи од неговиот „*здив*“ што Бог го вдишува во неговите „*ноздри*“. Затоа, навистина пулмоналниот „*здив*“, а не духовниот здив е за кој многумина мислат. Сите овие детали се откриени за да нè потсетат колку е кревок човечкиот живот, зависен од Бога за неговото продолжување. Останува плод на трајно чудо бидејќи животот се наоѓа само во Бога и само во него. Тоа беше по неговата божествена волја дека „*човекот стана живо суштество* .” Ако животот на добриот или злиот човек е продолжен, тоа е само затоа што Бог го дозволува тоа. А кога смртта го погоди, сепак неговата одлука е доведена во прашање.

Пред гревот, Адам бил создаден совршен и невин, поседувал моќна виталност и влегол во вечен живот, опкружен со вечни нешта. Само формата на неговото создавање ја пророкува неговата страшна судбина.

1. Мој. 2:8: „ *Тогаш Јехова Бог засади градина во Еден, на источната страна, и таму го постави човекот што го формираше* “.

Градината е слика на идеалното место за човекот кој ги наоѓа сите свои волшебни хранливи и визуелни елементи собрани таму; величествени цвеќиња кои не бледнеат и никогаш не ги губат своите парфемии со пријатни мириси умножени до бесконечност. Оваа храна што се нуди во градината не го гради нечиј живот кој, пред гревот, не зависи од храната. Храната затоа човекот ја консумира само за негово задоволство. Прецизноста „ *Бог засади градина* “ сведочи за неговата љубов кон своето создание. Тој станува градинар за да му го понуди на човекот ова прекрасно место за живеење.

Зборот Еден значи „градина на задоволствата“ и земајќи го Израел како централна референтна точка, Бог го лоцира овој Едем на исток од Израел. За неговите „задоволства“, човекот е сместен во оваа вкусна градина од Бог, неговиот Творец.

1. Мој.2:9: „ *Јахве Бог направи од земјата да растат дрвја од секаков вид, пријатни за гледање и добри за храна, и дрвото на животот среде градината и дрвото на познавањето на доброто и злото* “.

Карактерот на градината е присуството на овошни дрвја кои нудат „подготвени за јадење“ што ги сочинуваат нивните плодови со повеќе меки и слатки вкусови. Сите тие се таму за единствено задоволство на Адам, сè уште сами.

Во градината има и две дрвја со дијаметрално спротивни знаци: „*дрвото на животот*“ кое го зазема централното место, „*среде градината*“. На овој начин градината и нејзината раскошна понуда се целосно поврзани со неа. Во негова близина е „*дрвото на спознанието на доброто и злото*“. Веќе, во неговото именување, зборот „*зло*“ пророкува пристап до гревот. Тогаш можеме да разбереме дека овие две дрвја се слики на двата табора кои ќе се соочат еден со друг на земјата на гревот: таборот на Исус Христос прикажан од „*дрвото на животот*“ против таборот на ѓаволот кој, како и името на „*дрвото*“ означува, знаело или доживеало, последователно, „*добро*“ од неговото создавање до денот кога „*злото*“ го натерало да се бунтува против својот Создател; она што Бог го нарекува „грешење против него“. Ве потсетувам дека овие принципи на „*доброто и злото*“ се двата избора или двата можни екстремни спротивни плодови што ги произведува **целосната слобода** на „*живо суштество*“. Ако првиот ангел не го направел тоа, другите ангели сепак би тргнале во бунт, како што сега веќе докажа земното искуство на човечкото однесување.

Во сета великодушна жртва на градината подготвена од Бога за Адам е ова дрво „*на спознанието на доброто и злото*“, кое е таму за да ја тестира верноста на човекот. Овој термин „*познание*“ мора добро да се разбере бидејќи за Бог глаголот „*да се знае*“ добива екстремно значење на доживување „*добро или зло*“ кое ќе се заснова на чинови на послушност или непослушност. Дрвото во градината е само материјална потпора за

тестот на послушноста, а неговиот плод само го пренесува злото затоа што Бог му ја дал оваа улога претставувајќи го како забрана. Гревот не е во плодот, туку во тоа што го јадеме знаејќи дека Бог го забранил.

1. Мој.2:10: „*Река излезе од Еден за да ја напои градината и оттаму се подели на четири гранки* .

нова порака за **разделба** , исто како што реката што излегува од Еден се дели на „*четири краци* “, оваа слика го пророкува раѓањето на човештвото чии потомци ќе се шират универзално или до четирите кардинални точки, или четири ветрови од небото низ сите земјата. „*Реката* “ е симбол на еден народ, водата е симбол на човечки животи. Со оваа поделба „*на четири краци* “, реката што излегува од Еден ќе ја шири својата животна вода по целата земја и оваа идеја ја пророкува Божјата желба да го рашири своето знаење на целата нејзина површина. Неговиот проект ќе биде остварен според Gen.10 со разделување на Ное и неговите три сина по завршувањето на поплавата на водите. Овие сведоци на потопот ќе го пренесуваат од колено на колено сеќавањето на страшната божествена казна.

Не го знаеме визуелниот изглед што го имала земјата пред потопот, но пред разделувањето на народите, населената земја мора да се појавила како единствен континент напоен само од овој извор на вода што бликал од градината Еден. Сегашните внатрешни мориња не постоеле и тие се последица на поплавата која една година ја зафати целата земја. До поплавата, целиот континент се наводнуваше од овие четири реки, а нивните притоки дистрибуираа свежа вода по целата површина на сувата земја. За време на поплавата, теснецот Гибралтар и Црвеното Море се урнаа, подготвувајќи го формирањето на Средоземното Море и Црвеното Море нападнати од солена вода од океаните. Знајте дека на новата земја, каде што Бог ќе го воспостави своето царство, нема да има море според Отк.21:1 исто како што нема да има повеќе смрт. Поделбата е последица на гревот и најинтензивната форма на истата ќе биде казнета од разорните води на потопот. Читајќи ја оваа порака, само под нејзиниот пророчки аспект, „*четирите краци* “ на реката означуваат четири народи кои го карактеризираат човештвото.

1. Мој.2:11: „*Името на првиот е Пишон; тоа е она што ја опкружува целата земја Хавила, каде што се наоѓа златото* “.

Името на првата река по име Пишон или Фисон значи: изобилство на вода. Областа каде што се наоѓал Рајот засаден од Бог мора да бил таму каде што сегашниот Тигар и Еуфрат го имаат својот извор; за Еуфрат до планината Арарат и за Тигар до Бик. На исток и во средината на Турција сè уште се наоѓа огромното езеро Ван кое претставува огромен резерват на свежа вода. Со својот божествен благослов, изобилната вода ја промовирала екстремната плодност на Божјата градина. Земјата Хавила, позната по своето злато, според некои се наоѓала на североистокот на денешна Турција . Се протегала до брегот на денешна Грузија. Но, ова толкување претставува проблем бидејќи според 1. Мојсеева 10:7, „*Хавила* “ е „*син на Куш* “ , самиот „*син на Хам* “ и ја означува Етиопија лоцирана јужно од Египет. Ова

ме наведува да ја лоцирам оваа земја „Хавила“ во Етиопија или во Јемен, каде што се наоѓаа рудниците за злато што кралицата од Саба му ги понуди на кралот Соломон.

1. Мој.2:12: „*Златото на оваа земја е чисто; Таму се наоѓаат и бделиум и оникс камен* .

„Златото“ е симбол на верата и Бог пророкува за Етиопија, чиста вера. Таа веќе ќе биде единствената земја во светот која го зачувала религиозното наследство на кралицата Саба по нејзиниот престој со кралот Соломон. За нејзина корист, да додадеме и дека во својата независност зачувана во текот на вековите на религиозна темнина која ги карактеризирала народите на „христијанската“ Западна Европа, Етиопјаните ја задржале христијанската вера и ја практикувале вистинската сабота добиена од средбата на Соломон. Апостол Филип го крстил првиот етиопски христијанин како што е откриено во Дела 8:27-39. Тој бил евнух министер на кралицата Кандакија и целиот народ го добил неговото религиозно учење. За благословот на овој народ сведочи уште еден детал, Бог дал да ги заштити од нивните непријатели со воинствената акција преземена и доброволно одлучена од познатиот морепловец Васко де Гама.

Потврдувајќи ја црната боја на етиопската кожа, „каменот од оникс“ има „црна“ боја и е составен од силициум диоксид; дополнително богатство за оваа земја; бидејќи неговата употреба за производство на транзистори го прави особено ценет денес.

1. Мој.2:13: „*Името на втората река е Гион; тоа е она што ја опкружува целата земја Куш*“.

Да ги заборавиме „реките“ и на нивно место да ги ставиме луѓето што ги симболизираат. Овој втор народ „ја опкружува земјата Куш“, односно Етиопија. Потомците на Сем ќе се развијат во земјата на Арабија и до Персија. Таа всушност ја опкружува територијата на Етиопија, така што може да биде симболизирана и означена со името на „реката“ „Гихон“. Во нашите последни денови, оваа придружба е „муслиманската“ религија на Арабија и Персија. Така, конфигурацијата на почетокот на создавањето се репродуцира на крајот на времето.

1. Мој.2:14: „*Името на третиот е Хидекел; тоа е она што тече на исток од Асирија. Четвртата река е Еуфрат*“.

„Хидекел“ ја означува „реката Тигар“, а луѓето назначени ќе бидат Индија симболизирана со „Бенгалскиот тигар“; Затоа, Азија и нејзината источна цивилизација лажно означени како „жолта раса“ се пророкувани и загрижени и таа всушност се наоѓа „на исток од Асирија“. Во Дан.12, Бог го употребил симболот на оваа човекојадна „река“ „Тигар“ за да ја илустрира адвентистичката искушение доживеана помеѓу 1828 и 1873 година, поради мноштвото духовни смртни случаи што ги предизвикала.

Името „Еуфрат“ значи: цветен, плоден. Во пророштвото за Апокалипсата, „Еуфрат“ ја симболизира Западна Европа и нејзините израсоци, Америка и Австралија, кои Бог ги претставува доминирани од римскиот папски религиозен режим кој тој го именува со својот град, „Велики Вавилон“. Овој потомок на Ное ќе биде потомок на Јафет кој се

протега на запад кон Грција и Европа, а на север кон Русија. Европа беше почва каде што христијанската вера ги доживеа сите свои добри и лоши случувања по националниот пад на Израел; придавките „цветна, плодна“ се оправдани и според предзнакот, синовите на Лија, несаканата жена, ќе бидат побројни од оние на Рахила, жената која Јаков ја сакал.

Добро е да се најде во оваа порака потсетувањето дека и покрај сите нивни конечни религиозни поделби, овие четири типа на земни цивилизации го имале истиот творец Бог како Таткото, за да го оправдаат своето постоење.

1. Мој.2:15: „*Господ Бог го зеде човекот и го стави во градината Еден за да го обработува и да го чува*“.

Бог му нуди на Адам занимање кое се состои од „*обработување и чување*“ на градината. Формата на ова одгледување ни е непозната, но се спроведуваше без никаков замор пред гревот. Исто така, без каква било форма на агресија во целото создание, неговото чување беше поедноставено до крајност. Меѓутоа, оваа улога на чувар подразбира постоење на опасност која наскоро ќе добие реален и прецизен аспект: ѓаволското заведување на човечката мисла во истата оваа градина.

1. Мој.2:16: „*Јахве Бог му ја даде оваа заповед на човекот: може да јаде од сите дрвја во градината; »*

Мноштво овошни дрвја се достапни на Адам слободно. Бог го исполнува надвор од неговите потреби кои се состојат од задоволување на желбите за храна со различни вкусови и мириси. Божјата понуда е убава, но тоа е само првиот дел од „*заповедта*“ што Тој му ја дава на Адам. Вториот дел од оваа „*нарачка*“ следи.

1. Мој.2:17: „*Но, не јаде од дрвото на познавање на доброто и злото, зашто во денот кога ќе јаде од него, ќе умрете*“.

Според Божјиот „*заповед*“, овој дел е многу сериозен, затоа што заканата што е претставена ќе биде непопустливо применета штом непослушноста, плодот на гревот, ќе се исполни и се оствари. И не заборавајте, за да се оствари проектот за универзално решавање на гревот, Адам ќе мора да падне. За подобро да разбереме што ќе се случи, да се потсетиме дека Адам е сè уште сам кога Бог го предупредува со тоа што му ја дава својата „*наредба*“ да не јаде од „*дрвото на спознанието на доброто и злото*“ или, да не се храни со идеите на ѓаволот. Понатаму, во контекст на вечниот живот, Бог морал да му објасни што значи „да умре“. Бидејќи заканата е таму, во ова „*ќе умреш*“. Накратко, Бог му нуди на Адам шума, но му забранува едно дрво. А за некои луѓе само оваа забрана е неподнослива, тоа е кога дрвото ја крие шумата, како што учи поговорката. Јадењето од „*дрвото на спознанието на доброто и злото*“ значи: хранење со учењето на ѓаволот веќе анимирано од духот на бунт против Бога и неговата правда. Затоа што *забранетото „дрво“* поставено во градината е слика на неговата личност, исто како што „*дрвото на животот*“ е слика на ликот Исус Христос.

1. Мој.2:18: „*Јахве Бог рече: Не е добро човекот да биде сам; Ќе му помогнам како него*“.

Бог ги создал земјата и човекот за да ја откријат неговата добрина и злобата на ѓаволот. Неговиот спасувачки проект ни се открива во работите што следат. За да разберете, знајте дека човекот ја игра улогата на Бог во личност која го тера да размислува, да дејствува и да зборува како што мисли, дејствува и зборува самиот. Овој прв Адам е пророчка слика на Христос, кого Павле ќе го претстави како нов Адам.

За да се открие злобата на ѓаволот и Божјата добрина, неопходно е Адам да згреши, така што на земјата ќе доминира ѓаволот и неговите зли дела ќе бидат универзално откриени. Поимот за двојка постои само на земјата создадена за грев, бидејќи така формираното дуо е од духовна причина која го пророкува односот на божествениот Христос со неговиот брачен другар кој ги назначува неговите избраници. Избраниот мора да знае дека таа е и жртва и корисник на спасувачкиот план планиран од Бога; таа е жртва на гревот што му е потребен на Бога за да може на крајот да го осуди ѓаволот и корисник на неговата спасоносна благодат затоа што, свесен за својата одговорност за постоењето на гревот, тој самиот ќе ја плати цената на гревот гревот во Исус Христос. Така, на почетокот, Бог сметал дека осаменоста не е добра и неговата потреба за љубов била толку голема што бил подготвен да ја плати скапо цената за да ја добие. Ова друштво, ова лице в лице, кое дозволува споделување, Бог го нарекува „*помош*“ и мажот ќе го користи терминот кога ќе ја евоцира својата женска човечка колешка. Во однос на помошта, таа ќе го натера да падне и да го одведе во грев од љубов. Но, оваа љубов на Адам кон Ева е во ликот на љубовта на Христос кон неговите избрани пронајдени грешници, достоини за вечна смрт.

1. Мој.2:19: „*Господ Бог ги создаде од земјата сите полски сверови и сите небесни птици и ги донесе кај човекот за да види како ќе ги нарече, и секое живо суштество да го носи името што човекот би го дал* .

Надредениот е тој што му дава име на она што е инфериорно од него. Бог си го дал своето име и давајќи му го ова право на Адам, на тој начин ја потврдува доминацијата на човекот над сè што живее на земјата. Во оваа прва форма на земско создавање, видовите на полските и небесните птици се намалуваат и Бог ги носи кај Адам, исто како што ги водел пред потопот во парови кај Ное.

1. Мој.2:20: „*И човекот им даде имиња на сиот добиток, на небесните птици и на сите полски сверови; но за човекот не најде помош како него* “. Таканаречените праисториски чудовишта се создадени по гревот за да ги засилат последиците од божественото проклетство кое ќе ја погоди целата земја вклучувајќи го и морето Во времето на невиноста, животинскиот свет е составен од „*добиток*“ корисно за човекот, „*птиците*“ на небото“ и „*животните од полињата*“ понезависни. Но, во оваа презентација, тој не најде човечки пандан бидејќи сè уште не постои.

1. Мој.2:21: „*Тогаш Јехова Бог го заспа човекот и тој заспа; зеде едно од неговите ребра и го затвори месото на негово место*“.

Формата дадена на оваа хируршка операција дополнително го открива проектот за заштеда. Во Михаил, Бог се елиминира себеси од небесата, тој заминува и се одвојува од неговите добри ангели што е норма

на „*длабокиот сон*“ во кој е потопен Адам. Во Исус Христос роден во тело, се зема божественото ребро и по неговата смрт и воскресение, на своите дванаесет апостоли ја создава својата „*помош*“, од која го зел телесниот аспект и своите гревови и на кого му ја дава својата „Света Дух“. Духовното значење на овој збор „*помош*“ е големо затоа што на неговата Црква, на своите Избрани и дава улога на „*помош*“ во нејзиното остварување на планот на спасението и универзалното глобално решавање на гревот и судбината на грешниците.

1. Мој.2:22: „*Господ Бог создаде жена од реброто што му го зеде на човекот и ја донесе кај човекот*“.

Така, формирањето на жената го пророкува она на Избраниците Христови. Зашто, со доаѓањето во тело, Бог ја формира својата верна црква, жртва на својата телесна природа. За да ги спаси избраните од телото, Бог морал да се обликува во телото. И, имајќи во себе вечен живот, дојде да го сподели со своите избраници.

1. Мој.2:23: „*И човекот рече: „Еве овојпат таа што е коска од моите коски и месо од моето тело! Ќе се вика жена, затоа што е одземена од маж*“.

Бог дошол на земјата за да ја прифати земната норма за да може да го каже за својот Избраник она што го вели Адам за неговата женска колешка на која и го дава името „*жена*“. Работата е поочигледна на хебрејски бидејќи машкиот збор маж е, „иш“ станува „иша“ за женскиот збор жена. Во оваа акција тој ја потврдува својата доминација над неа. Но, откако беше одземена од него, оваа „*жена*“ ќе му стане неопходна како „*реброто*“ извадено од неговото тело да сака да му се врати и да го заземе неговото место. Во ова уникатно искуство, Адам ќе ги почувствува кон својата сопруга чувствата што мајката ќе ги чувствува кон детето што го родила откако го носела во својата утроба. И ова искуство го живее и Бог затоа што живите суштества што ги создава околу него се деца кои излегуваат од него; што го прави мајка колку и татко.

1. Мој.2:24: „*Затоа мажот ќе ги остави татка си и мајка си, и ќе се приврзе кон својата жена, и тие ќе станат едно тело*“.

Во овој стих Бог го изразува својот план за своите избраници кои често ќе треба да ги прекинат телесните семејни односи за да се поврзат со Избраните благословени од Бога. И не заборавајте, прво, во Исус Христос, Михаил го оставил својот статус на небесен Татко за да дојде и да ја придобие љубовта на своите избрани ученици на земјата; тоа до тој степен што се откажал од користењето на својата божествена моќ за борба против гревот и ѓаволот. Овде разбираме дека темите **на разделбата и заедништвото** се неразделни. На земјата, избраните мора да бидат телесно **одвоени** од оние што ги сака за да стапат во духовна **заедница** и да станат „едно“ со Христос и сите негови избраници и неговите верни добри ангели.

Желбата на „*реброто*“ да се врати на своето почетно место го наоѓа своето значење во сексуалното спојување на човечките суштества, чин од месо и дух каде мажот и жената физички формираат едно тело.

1. Мој.2:25: „И мажот и неговата жена беа голи и не се срамеа“.

Физичката голотија не им пречи на сите. Има љубители на натуразмот. И на почетокот на човечката историја, физичката голотија не предизвикуваше „срам“. Појавата на „срам“ ќе биде резултат на гревот, како јадењето од „дрвото на познавање на доброто и злото“ да може да го отвори човечкиот ум на досега непознати и игнорирани ефекти. Во реалноста, плодот на забранетото дрво нема да биде автор на оваа промена, тоа ќе биде само средство, бидејќи оној што ги менува вредностите на нештата и совеста е Бог и само тој. Токму тој ќе го разбуди чувството на „срам“ што грешниот пар ќе го почувствува во мислите за нивната физичка голотија која нема да биде одговорна; бидејќи грешката ќе биде морална и ќе се однесува само на спроведената непослушност, забележана од Бога.

Сумирајќи го учењето од Битие 2, Бог најпрво ни го претстави осветувањето на одморот или саботата на седмиот ден, која пророкува голема починка која ќе биде дадена во седмиот милениум и на Бога и на неговите верни избраници. Но, овој одмор мораше да се добие со земната борба што Бог ќе ја води против гревот и ѓаволот, со тоа што ќе се воплоти во Исус Христос. Земното искуство на Адам го илустрирало овој спасувачки план дизајниран од Бог. Во Христа, тој стана тело за да го создаде својот избран од тело, кој на крајот ќе добие небесно тело слично на оние на ангелите.

Битие 3

одвојување од гревот

1. Мој.3:1: „Змијата беше најлукавата од сите полски ѕверови што ги создаде Господ Бог. А тој ѝ рече на жената: „Дали Бог навистина рече: „Не јадете од секое дрво во градината?“ »

Кутрата „змија“ ја имала несреќата да биде искористена како медиум од „најлукавите“ ангели создадени од Бога. Животни за кои рептилите како што е „змијата“ не зборуваа; јазикот беше особеност на Божјиот лик што му беше даден на човекот. Посочи на доброто, ѓаволот го тера да зборува со жената во време кога таа е одвоена од сопругот. Оваа изолација ќе биде фатална за него, бидејќи во присуство на Адам, ѓаволот би имал повеќе потешкотии да ги наведе човечките суштества да не ја почитуваат Божјата наредба.

Исус Христос го открил постоењето на ѓаволот што го назначува велејќи во Јован 8:44, дека тој е „татко на лагите и убиец од почетокот“. Неговите зборови имаат за цел да ги разликуваат човечките извесности и на „Да или Не“ што го бара Бог, тој го додава „но“ или „можеби“ што ги отстранува извесностите кои ја даваат својата сила на вистината. Заповедта дадена од Бога ја примил Адам кој потоа и ја пренел на својата сопруга, но

таа не го чула гласот на Бог кој ја дал заповедта. Исто така, нејзиниот сомнеж почива на нејзиниот сопруг, како: „Дали тој разбра што му кажа Бог? »

1. Мој.3:2: „ *Жената ѝ одговори на змијата: Ние јадеме од плодовите на дрвјата во градината* “.

Се чини дека доказите ги поддржуваат зборовите на Ѓаволот; резонира и зборува интелегентно. „ *Жената* “ ја прави својата прва грешка одговарајќи на „ *змијата* “ што зборува ; што не е нормално. Прво, тоа ја оправдува Божјата добрина кој им дал можност да јадат од сите дрвја, освен од она што е забрането.

1. Мој.3: 3: „ *А што се однесува до плодот на дрвото што е среде градината, Бог рече: „Не јадете од него и не допирајте го, за да не умрете* “.

Адамовото пренесување на пораката за божествената заповед се појавува во фразата „ *да не умреш* “. Ова не се точните зборови што ги кажал Бог затоа што му рекол на Адам: „ *Денот кога ќе јадеш од него, ќе умреш* “. Слабењето на божествените зборови ќе го поттикне консумирањето на гревот. Оправдувајќи ја својата послушност кон Бога заради „ *страв* “, „ *жената* “ му нуди на Ѓаволот можност да го потврди овој „ *страв* “ што според него не е оправдан.

1. Мој.3:4: „ *Тогаш змијата ѝ рече на жената: „Нема да умреш ; »*

И Главниот лажго се открива во оваа изјава која е во спротивност со Божјите зборови: „ *Нема да умреш* “.

1. Мој.3:5: „ *Но Бог знае дека во денот кога ќе јадете од него, ќе ви се отворат очите и ќе бидете како богови, знаејќи добро и зло* “.

Тој сега мора да ја оправда наредбата дадена од Бога на која и припишува зла и себична мисла: Бог сака да ве држи во подлост и инфериорност. Себично сака да ве спречи да станете како него. Тој го претставува знаењето за доброто и злото како предност што Бог сака да ја задржи само за себе. Но, ако има предност во познавањето на доброто, каде е предноста во познавањето на злото? Доброто и злото се апсолутни спротивности како денот и ноќта, светлината и темнината и за Бог знаењето се состои од доживување или преземање акција. Во реалноста, Бог веќе му дал на човекот **интелектуално знаење** за доброто и злото, **дозволувајќи им** на дрвјата во градината и **забранувајќи го** она што го претставува „доброто и злото“; затоа што тој е симболична слика на Ѓаволот кој конкретно доживеал сукцесивно, „ *добро* “, потоа „ *зло* “ бунтувајќи се против својот Творец.

1. Мој.3:6: „ *Жената виде дека дрвото е добро за јадење и пријатно за гледање и дека е скапоцено за отворање на умот; таа зеде од неговиот плод и јадеше; таа му даде и на својот маж, кој беше со неа, и тој изеде од тоа* “.

Зборовите што доаѓаат од змијата имаат свој ефект, сомнежот исчезнува и жената се повеќе се уверува дека змијата и ја кажала вистината. Овошјето ѝ изгледа добро и визуелно пријатно, но пред сè, таа го смета за „ *драгоцен за отворање на интелигенцијата* “. Ѓаволот го добива

посакуваниот резултат, тукушто регрутирал следбеник на неговиот бунтовнички став. А јадејќи го забранетиот плод, таа самата станува дрво на познанието на злото. Исполнет со љубов кон својата сопруга од која не е подготвен да прифати да биде **разделен**, Адам претпочита да ја сподели својата катастрофална судбина бидејќи знае дека Бог ќе ја примени својата смртна казна. И јадејќи го забранетото овошје за возврат, целата двојка ќе ја претрпи тиранската доминација на ѓаволот. Сепак, парадоксално, оваа страсна љубов е во ликот на она што Христос ќе го доживее за својата Избрана, а тој исто така се согласува да умре за неа. Исто така, Бог може да го разбере Адам.

1. Мој.3:7: „*Очите на двајцата се отворија, и знаеја дека се голи, и откако ги сошија смоквините, си направија појаси*“.

Во овој момент, кога гревот беше исцрпен од човечката двојка, започна одбројувањето на 6000 години планирано од Бога. Прво, нивната свест е трансформирана од Бога. Очите кои биле одговорни за желбата за плодот „*пријатен за вид*“ се жртви на новото судење на нештата. А предноста на која се надеваат и бараат се претвораат во неповолна положба, бидејќи се „срамат“ поради нивната голотија која дотогаш не претставувала никаков проблем, ниту кон нив, ниту кон Бога. Откриената физичка голотија беше само телесниот аспект на духовната голотија во која се најде непослушниот пар. Оваа духовна голотија ги лиши од божествената правда и во нив влезе санкцијата на смртта, така што откривањето на нивната голотија беше првиот ефект на смртта дадена од Бога. Така, смртта била последица на искусното познавање на злото; она што го поучува Павле велејќи во Рим.6:23: „*зашто платата за гревот е смрт*“. За да ја прикријат својата голотија, бунтовните сопружници прибегнаа кон човечка иницијатива која се состоеше од „*шиење листови смокви*“ за да направат „*ремени*“. Оваа акција духовно го прикажува човечкиот обид за самооправдување. „*Појасот*“ ќе стане симбол на „*вистината*“ во Еф.6:14. Затоа, „*појасот*“ направен од „*смоквини*“ од Адам е во опозиција, симбол на лагата **зад** која се засолнува грешникот за да се увери.

1. Мој. 3:8: „*Тогаш го слушнаа гласот на Јехова Бог како оди низ градината кон вечерта, и мажот и неговата жена се сокриа од присуството на Јехова Бог меѓу дрвјата во градината*“.

Оној што ги пребарува бубрезите и срцата знае што се случило и што е во согласност со неговиот спасувачки проект. Ова е само првиот чекор што ќе му обезбеди на ѓаволот простор да ги открие своите мисли и неговата зла природа. Но, тој мора да го запознае човекот бидејќи има многу работи да му каже. Сега човекот не брза да се сретне со Бога, неговиот Татко, неговиот Творец, од кого сега само сака да побегне, толку многу се плаши да ги слушне неговите прекори. И каде да се скриеш во оваа градина од Божјиот поглед? Повторно, верувањето дека „*дрвата од градината*“ можат да го сокријат од неговото лице, сведочи за менталната состојба во која паднал Адам откако станал грешник.

1. Мој.3:9: „*Но Јехова Бог го повика човекот и му рече: Каде си?*»

Бог одлично знае каде се крие Адам, но му го поставува прашањето: „Каде си?“ » да подаде рака за помош и да го привлече кон признавањето на својата вина.

1. Мој.3:10: „И тој рече: „Го слушнав твојот глас во градината и се исплашив, зашто бев гол, и се скрија“.

Одговорот даден од Адам сам по себе е признание за неговата непослушност и Бог ќе ги искористи неговите зборови за да го добие својот начин на прикажување на искуството на гревот.

1. Мој.3:11: „И Јехова Бог рече: Кој ти кажа дека си гол? Дали јадеше од дрвото од кое ти забранив да јадеши?“

Бог сака да го извлече од Адам признавањето на неговата вина. Од одбивање до одбивање, тој на крајот јасно ѝ го поставува прашањето: „Дали јадеше од дрвото од кое ти забранив да јадеши?““.

1. Мој. 3:12: „Мажот рече: Жената што ми ја стави кај мене ми даде од дрвото и јас јадев“.

Иако вистинито, одговорот на Адам не е славен. Тој во себе го носи жигот на ѓаволот и повеќе не знае да одговори со да или не, но како сатаната, тој одговара на кружен начин за едноставно да не ја признае сопствената и огромна вина. Тој оди дотаму што го потсетува Бог на неговиот удел во искуството, бидејќи тој му ја дал својата сопруга, првиот виновник, мисли тој пред себе. Најдобриот дел од приказната е дека сè е вистина и Бог не е свесен за тоа бидејќи гревот бил неопходен во неговиот проект. Но, таму каде што греша е тоа што следејќи го примерот на жената, ја покажал својата преференција кон неа на штета на Бога, а тоа била неговата најголема грешка. Затоа што од почетокот, Божјото барање било да се биде сакан над сè и секого.

1. Мој.3:13: „И рече Господ Бог на жената: Зошто го направи тоа? Жената одговорила: „Змијата ме измами и јас ја изедов“.

Тогаш големиот судија се свртува кон жената обвинета од мажот и таму пак одговорот на жената е конзистентен со реалноста на фактите: „Змијата ме заведе, а јас ја изедов“. Така си дозволила да биде заведена и тоа е нејзина смртна вина.

1. Мој. 3:14: „И рече Господ Бог на змијата: „Бидејќи го направи тоа, ќе бидеш проклет над сите говеда и над сите полски ѕверови“.

Овој пат, Бог не ја прашува „змијата“ зошто го направил тоа, бидејќи Бог е свесен дека бил користен како медиум од сатаната, ѓаволот. Судбината што Бог и ја дава на „змијата“ всушност се однесува на самиот ѓавол. За „змијата“ апликацијата беше непосредна, но за ѓаволот тоа беше само пророштво што ќе се исполни по победата на Исус Христос над гревот и смртта. Според Отк.12:9, првата форма на оваа апликација беше неговото протерување од царството небесно, како и злите ангели од неговиот логор. Тие беа фрлени на земјата која никогаш нема да ја напуштат до нивната смрт и илјада години, изолирани на пуста земја, сатаната ќе ползи во прашина која ги пречека оние што умреа поради него и слободата со која тој ја злоупотреби. На земјата проколната од Бога, тие ќе се однесуваат како змии, и исплашени и претпазливи затоа што биле поразени од Исус Христос

и бегаат од човекот кој им станал непријател. Тие ќе им наштетат на луѓето скриени во невидливоста на нивните небесни тела со тоа што ќе ги спротивстават еден против друг.

1. Мој.3:15: „*Ќе ставам непријателство меѓу тебе и жената, и меѓу твоето семе и нејзиното семе: таа ќе ти ја скрши главата, а ти ќе ѝ ја скршиш петицата*“.

Применета на „змијата“, оваа реченица ја потврдува реалноста доживеана и забележана. Неговата примена на ѓаволот е посуптилна. Непријателството меѓу неговата страна и човештвото е потврдено и признаено. „*Семето на жената што ќе му ја здружи главата*“ ќе биде Христово и неговите верни избраници. Таа на крајот ќе го уништи, но пред тоа, демоните ќе имаа вечна можност да ја „*ранесат петата*“ на „*жената*“, самиот Избраник Христов, најпрвин, претставен со оваа „*пета*“. Зашто „*петицата*“ е потпора на човечкото тело исто како што „*камен-темелникот*“ е каменот на кој е изграден духовниот Божји храм.

1. Мој.3:16: „*И рече на жената: Ќе ти ја зголемам болката при раѓањето дете, ќе родиш деца со болка, и твојата желба ќе биде кон твојот маж, но тој ќе владее над тебе*“.

Пред да се породи со нејзината смрт, жената ќе мора „*да страда во нејзината бременост*“; таа „*ќе се породи со болка*“, сè буквално постигнато и забележано. Но, тука повторно треба да се забележи пророчкото значење на сликата. Во Јован 16:21 и Отк. 12 :2 „*жената во маките на породувањето*“ ја симболизира Христовата црква во римското царско, а потоа и папското прогонство од христијанската ера.

Битие 3:17: „*И му рече на човекот: „Бидејќи го послуша гласот на својата жена и јадеше од дрвото за кое ти заповедав, не јадеј од него! Поради тебе земјата ќе биде проколната. Со труд ќе ја добиеш својата храна од него во сите денови од твојот живот*“.

Враќајќи се кај човекот, Бог му го дава вистинскиот опис на неговата ситуација која тој срамно сакаше да ја сокрие. Неговата вина е целосна и Адам исто така ќе открие дека пред да го избави, на неговата смрт ќе претходат збир на клетви што ќе наведат некои да ја претпочитаат смртта пред животот. Проклетството на земјата е страшна работа и Адам ќе ја научи на потешкиот начин.

1. Мој. 3:18: „*Тој ќе ви создаде трње и трње, а вие ќе ја јадете тревата од полињата*“.

Помина лесното одгледување на Едемската градина, заменето е со непрестајната борба против дива трева, „*бруси, трње*“ и плевел кои се размножуваат во почвата на земјата. Дотолку повеќе што ова проклетство на почвата ќе ја забрза смртта на човештвото затоа што со научниот „напредок“ човекот во последните денови ќе се отруе со ставање хемиски отров во почвата на своите посеви, за да ги елиминира плевелите и штетниците од инсектите. Обилната и лесно достапна храна повеќе нема да има надвор од градината од која ќе биде избркан како и неговата омилена жена Божја.

1. Мој.3:19: „ Во потта на твоето лице ќе јадеш леб додека не се вратиш на земјата од која си земен; зашто ти си прав, и во прав ќе се вратиш .”

Оваа судбина што паѓа врз човечкото суштество ја оправдува формата во која Бог го открил своето создание и неговото формирање токму од „ земниот прав “. Адам на негова и на наша сметка дознава од што се состои смртта предизвикана од Бога. Да забележиме дека мртвиот човек не е ништо повеќе од „ прашина “ и дека надвор од оваа „ прашина “ не останува жив дух што излегува од ова мртво тело. Ессл.9 и други цитати го потврдуваат овој смртен статус.

1. Мој. 3:20: „ Адам ја нарече својата жена Ева, зашто таа беше мајка на сите живи “.

Овде пак, Адам ја означува својата доминација над „ жената “ со тоа што ѝ го дава името „ Ева “ или „Живот“; име оправдано како основна реалност на човечката историја. Сите ние сме далечни потомци, родени од Ева, заведената сопруга на Адам преку која се пренесе проклетството на смртта и ќе биде до враќањето во слава на Исус Христос во раната пролет 2030 година.

1. Мој.3:21: „ ЈахВеХ Бог направи облека од кожа за Адам и неговата жена и ги облече со нив .

Бог не заборава дека гревот на земните сопружници бил дел од неговиот спасувачки проект кој сега ќе добие покажана форма. По гревот, божественото простување станува достапно во името на Христос кој ќе биде жртвуван и распнат од римските војници. Во оваа акција, едно невино суштество, ослободено од секаков грев, ќе се согласи да умре за да се искупи , наместо нив, за гревовите на неговите единствени верни избраници. Од самиот почеток, невините животни биле убивани од Бога за нивните „ кожи “ да ја покријат голотијата на Адам и Ева. Во оваа акција, тој ја заменува „ правдата “ замислена од човечкото суштество со она што неговиот план за спасение му го припишува преку верата. „ Правдата “ замислена од човекот беше само измамничка лага и на нејзино место Бог им припишува „ облека “ симболична на „ неговата автентична правда“, „ појасот на неговата вистина “ што се заснова на доброволна жртва на Христос и принесување на својот живот за откупување на оние кои верно го сакаат.

1. Мој. 3:22: „ ЈахВеХ Бог рече: Ете, човекот стана како еден од нас, заради познавање на доброто и злото. Сега да го спречиме да ја подаде раката и да земе од дрвото на животот, да јаде и да живее вечно “.

Во Мајкл, Бог им се обраќа на своите добри ангели кои се сведоци на драмата што штотуку се случи на земјата. Тој им рече: „ Ете, човекот стана како еден од нас, заради спознанието за доброто и злото . Ден пред својата смрт, Исус Христос ќе го употреби истиот израз во однос на Јуда, предавникот кој требаше да го предаде на религиозните Евреи, а потоа на Римјаните за да биде распнат, ова во Јован 6:70: „ Исус им одговори: не сум јас што ве избрав вас, дванаесетте? И еден од вас е демон! “. „ Ние “ во овој стих станува „ ти “ поради различниот контекст, но Божјиот пристап е

ист. Фразата „ еден од нас “ се однесува на сатаната кој сè уште има слободен пристап и движење во небесното Божјо царство меѓу сите ангели создадени на почетокот на земното создавање.

Потребата да се спречи човекот да јаде од „дрвото на животот“ била барање на вистината за која Исус дошол да сведочи во неговите зборови упатени до римскиот префект Понтиј Пилат. „Дрвото на животот“ беше ликот на Христос Искупителот и да се јаде од него значело да се нахрани со неговото учење и со сета негова духовна личност, да го земе за замена и личен спасител. Ова беше единствениот услов што можеше да го оправда консумирањето на ова „дрво на животот“. Силата на животот не беше во дрвото, туку во она што го симболизираше дрвото: Христос. Понатаму, ова дрво условуваше вечен живот и по првобитниот грев овој вечен живот беше вечно изгубен до конечното враќање на Бога во Христа и Михаил. Затоа, „дрвото на животот“ и другите дрвја би можеле да исчезнат како и градината Божја.

1. Мој.3:23: „И Јехова Бог го истера од градината Еден за да ја обработува земјата од која беше земен.“

Сè што му преостанува на Создателот е да ги избрка од чудесната градина човечката двојка која, формирана од првиот Адам (збор што го означува човечкиот вид: црвено = сангвист), се покажале недостојни со својата непослушност. А надвор од градината за него ќе започне болен живот, во физички и психички ослабено тело. Враќањето во земјата која стана тешка и бунтовничка ќе ги потсети човечките суштества на нивното потекло од „прашина“.

1. Мој.3:24: „Така го истера Адам; а на исток од рајската градина ги постави херувимите кои мавтаат со пламен меч, за да го чуваат патот на дрвото на животот.“

Веќе не Адам ја чува градината, туку ангелите го спречуваат да влезе во неа. Градината на крајот ќе исчезне малку пред потопот што се случи во 1656 година од гревот на Ева и на Адам.

Во овој стих имаме корисно појаснување за лоцирање на локацијата на Едемската градина. Ангелите чувари се поставени „на исток од градината“, што е и самата западно од местото каде што Адам и Ева се пензионираат. Наводната област претставена на почетокот на ова поглавје е во согласност со ова појаснување: Адам и Ева се повлекуваат на земјата јужно од планината Арарат и забранетата градина се наоѓа во областа „обилни води“ на Турција во близина на езерото Ван. на запад од нивната позиција.

Битие 4

Разделба со смрт

Ова поглавје 4 ќе ни овозможи подобро да разбереме зошто било неопходно Бог да им понуди на Сатана и на неговите бунтовни демони лабораторија за демонстрација што ќе го открие степенот на нивната злоба.

На небото, злобата имаше граници бидејќи небесните суштества немаа моќ да се убиваат меѓу себе; зашто сите тие беа моментално бесмртни. Затоа, оваа ситуација не му дозволила на Бог да го открие високото ниво на злоба и суровост за кои биле способни неговите непријатели. Затоа, Земјата е создадена со цел да се дозволи смртта во нејзините најсурови форми што може да ги замисли умот на суштество како Сатана.

Ова поглавје 4, ставено под симболичното значење на овој број 4 што е универзалност, затоа ќе ги евоцира околностите на првите смртни случаи на копненото човештво; смртта е нејзин посебен и единствен универзален карактер меѓу сите креации создадени од Бога. По гревот на Адам и Ева, земниот живот бил „спектакл за светот и за ангелите“, како што е кажано во 1. Кор.4:9, вдохновениот и верен сведок Павле, поранешен Савле од Тарс, првиот нарачан прогонител на црквата Христова.

1. Мој.4:1: „Адам ја познавал Ева својата жена; таа зачна и го роди Каин и рече: Со помош на Јахве создадов маж .

Во овој стих, Бог ни го открива значењето што му го дава на глаголот „да се знае“ и оваа точка е од витално значење во принципот на оправдување со вера како што е напишано во Јован 17:3: „Сега вечен живот е тоа што те познаваат, единствениот вистински Бог и Оној што си го испратил, Исус Христос . Да се знае Бог значи да се вклучи во љубовен однос со Него, духовен во овој случај, но телесен во случајот со Адам и Ева. Повторно следејќи го овој модел на првата двојка, од оваа телесна љубов се роди „дете“; Па, едно „дете“ исто така мора да се прероди во нашиот духовен љубовен однос доживеан со Бог. Ова ново раѓање поради вистинското „познание“ за Бога е откриено во Отк. 12: 2-5: „И таа беше бремена и извика при породување и породилни болки. ... Таа роди син, кој треба да владее со сите народи со железна прачка. И нејзиното дете беше однесено до Бога и до неговиот престол“. Детето родено од Бог мора да го репродуцира ликот на неговиот Татко, но тоа не беше случај со првиот син роден од луѓе.

Името Каин значи стекнување. Ова име му предвидува телесна и земна судбина, спротивна на духовниот човек каков што ќе биде неговиот помал брат Авел.

Да забележиме дека на овој почеток на историјата на човештвото, мајката која раѓа го поврзува Бога со ова раѓање затоа што е свесна дека создавањето на овој нов живот е последица на чудото што го направи големиот творец Бог ЈаХВе. Во нашите последни денови тоа веќе не е или ретко е случај.

1. Мој.4:2: „Повторно го роди неговиот брат Авел. Авел бил овчар, а Каин бил орач“.

Авел значи здив. Повеќе од Каин, детето Авел е претставено како копија на Адам, првиот што го добил здивот на белите дробови од Бога. Всушност, со својата смрт, убиен од својот брат, тој го претставува ликот на Исус Христос, вистинскиот Божји Син, спасител на избраните кои ќе ги откупи со својата крв.

Професиите на двајцата браќа ја потврдуваат нивната спротивна природа. Како Христос, „Авел бил овчар“ и како земниот материјалистички неверник, „Каин бил орач“. Овие први деца на човечката историја ја објавуваат судбината проречена од Бога. И тие доаѓаат да дадат детали за неговиот спасувачки проект.

1. Мој. 4:3: „По некое време, Каин му принесе на Господа од плодовите на земјата;»

Каин знае дека Бог постои и за да му покаже дека сака да му оддаде почит, го принесува „принос од земните плодови“, односно работи што ги произвела неговата активност. Во оваа улога, тој ја зема сликата на мноштвото еврејски, христијански или муслимански религиозни луѓе кои ги истакнуваат своите добри дела без да се грижат дали ќе се обидат да знаат и разберат што Бог сака и што очекува од нив. Подароците се значајни само ако се ценети од личноста што ги прима.

1. Мој.4:4: „и Авел, од своја страна, ја направи една од првородените од своето стадо и од нивното дебело. ЈахВе гледаше благонаклонето кон Авел и неговата жртва;»

Авел го имитира својот брат и поради неговата професија како овчар, му принесува жртва на Бога „од првородените на своето стадо и нивното дебело“. Ова му е угодно на Бога затоа што во жртвата на овие „**првородени**“ ја гледа очекуваната и пророкувана слика на неговата сопствена жртва во Исус Христос. Во Отк. 1:5 читаме: „... и од Исус Христос, верниот сведок, **првородениот на мртвите** и кнезот на земните цареви!“ На оној кој не љуби, кој не избави од нашите гревови со својата крв ...“. Бог го гледа својот спасувачки проект во понудата на Авел и може само да го смета за пријатен.

1. Мој.4:5: „Но тој не гледаше благонаклоно кон Каин и неговата жртва. Каин беше многу лут и лицето му падна.»

Во споредба со понудата на Авел, логично е дека Бог малку би ја интересирал понудата на Каин кој исто толку логично може само да биде разочаран и тажен. „Неговото лице е скршено“, но да забележиме дека нервозата го доведува до „**многу иритирано**“ и тоа не е нормално бидејќи оваа реакција е плод на разочарана гордост. Иритацијата и гордоста наскоро ќе дадат посериозен плод: убиството на неговиот брат Авел, предмет на неговата љубомора.

1. Мој.4:6: „И Јехова му рече на Каин: Зошто си лут и зошто ти е спуштено лицето?»

Само Бог ја знае причината за неговата претпочитање за понудата на Авел. Каин може само да ја смета Божјата реакција неправедна, но наместо да се лути, треба да го моли Бога да му дозволи да ја разбере причината за овој навидум нефер избор. Бог целосно ја познава природата на Каин кој

несвесно му ја игра улогата на злобниот слуга на Матеј.24:48-49: „ *Но, ако е злобен слуга, кој вели во себе: Мојот господар ќе одложи да дојде, ако почнува да ги тепа своите другари* , ако јаде и пие со пијаници,... “. Бог му поставува прашање на кое тој совршено го знае одговорот, но повторно, со тоа му дава можност на Каин да ја сподели со него причината за неговото страдање. Овие прашања ќе останат неодговорени од Каин, па затоа Бог го предупредува за злото што ќе го зафати.

Битие 4:7: „ *Навистина, ако правиш добро, ќе го подигнеш своето лице и ако правиш зло, гревот лежи пред вратата, а неговите желби се за тебе , но ти имаш власт над него .* »

Откако Ева и Адам јадеа и го презедоа статусот на ѓаволот со тоа што го „ *познаа доброто и злото* “, тој повторно се појавува да го турка Каин да го убие својот брат Авел. Двата избора, „ *доброто и злото* “, се пред него; „ *Доброто* “ ќе го наведе да си поднесе оставка и да го прифати Божјиот избор дури и ако не го разбира. Но, изборот на „ *злото* “ ќе го натера да греши против Бога, со тоа што ќе го натера да ја прекрши својата шеста заповед: „ *Не убивај* “; и не, „ *не убивај* “ како што го претставија преведувачите. Божјата заповед го осудува злосторството, а не убивањето на виновни криминалци што тој ги озакони со наредба и во овој случај, доаѓањето на Исус Христос не промени ништо во овој праведен Божји суд.

Забележете ја формата во која Бог зборува за „ *гревот* “ како да зборува за жена, според која и рекол на Ева во 1. Мојсеева 3:16: „ *Твоите желби ќе бидат за вашиот маж, но тој ќе владее над ти* “. За Бога искушението „ *на гревот* “ е слично на искушението на жената која сака да го заведе својот сопруг и тој не смее да дозволи да биде „ *доминиран* “ од неа или од него. На тој начин, Бог му дал на човекот наредба да не дозволи да биде заведен од „ *гревот* “ претставен од жена.

1. Мој.4:8: „ *Меѓутоа, Каин му зборуваше на својот брат Авел; но додека беа во полето, Каин падна врз својот брат Авел и го уби.* »

И покрај ова божествено предупредување, природата на Каин ќе го даде својот плод. По размената на зборови со Авел, Каин, убиец во неговиот дух од почетокот како неговиот духовен татко, ѓаволот, „ *се фрли врз својот брат Авел и го уби* “. Ова искуство ја пророкува судбината на човештвото каде брат ќе го убие брат, често од секуларна или религиозна љубомора до крајот на светот.

1. Мој.4:9: „ *Јахве му рече на Каин: Каде е твојот брат Авел? Тој одговори: не знам; дали сум чувар на брат ми?* »

Како што му рече на Адам, кој се криеше од него: „ *Каде си?* “, му рече Бог на Каин: „ *Каде е твојот брат Авел?* », секогаш да му даде можност да ја признае својата вина. Но, глупаво , бидејќи не може да игнорира дека Бог знае дека го убил, тој дрско одговара „ *Не знам* “, а со неверојатна ароганција, тој пак му поставува прашање на Бога: „ *Дали јас сум чувар на мојот брат?* »

1. Мој.4:10: „ *И Бог рече: Што направи? Гласот на крвта на брат ти вика од земјата кон мене* “

Бог му го дава својот одговор што значи: ти не си негов чувар затоа што си неговиот убиец. Господ добро знае што направил и му го прикажува на слика: „*Гласот на крвта на брат ти вика од земјата кон мене*“. Оваа сликовита формула која дава глас на пролеаната крв што вика кон Бога ќе биде употребена во Апо.6 за да го поттикне во „5-тиот ^{печат}“, крикот на мачениците убиени од римските папски прогони на католичката религија: Апо. 6:9-10: „*Кога го отвори петтиот печат, под жртвеникот ги видов душите на убиените поради Божјото слово и заради сведочењето што го дадоа. Тие извикаа со силен глас , велејќи: До кога, свети и вистински Учители, доцниш да судиш и да се одмаздуваш за нашата крв на оние што живеат на земјата?*“. Така, неправедно пролеаната крв бара одмазда од виновникот. Оваа легитимна одмазда ќе дојде, но тоа е нешто што Бог го резервира исклучиво за Себе. Тој изјавува во 5. Мој. 32:35: „*Одмаздата и одмаздата се мои, кога ќе се сопне нивната нога! Зашто се ближи денот на нивната пропаст, и она што ги чека нема да одложи*“. Во Иса.61:2, заедно со „*годината на благодатта*“, „*денот на одмаздата*“ е во програмата на месижата Исус Христос: „... *тој ме испрати... да ја прогласам годината на благодатта на Јахве и ден на одмазда од нашиот Бог ; да ги утешат сите напатени ; ...*“. Никој не можеше да разбере дека „*објавувањето*“ на оваа „*година на благодатта*“ мораше да се одвои од „*денот на одмаздата*“ до 2000 години.

Така, мртвите можат само да викаат во споменот на Бога чијшто спомен е неограничен.

Злосторството извршено од Каин заслужува праведна казна.

1. Мој.4:11: „*Сега ќе бидете проколнати од земјата што ја отвори устата за да ја прими крвта на вашиот брат од вашата рака .*»

Каин ќе биде проколнат од земјата и нема да биде убиен. За да ја оправдаме оваа божествена попустливост, мора да признаеме дека ова прво злосторство немало преседан. Каин не знаел што значи да се убие, а гневот го заслепил секое размислување што го довело до фатална бруталност. Сега кога неговиот брат е мртов, човештвото веќе нема да може да каже дека не знаело што е смрт. Тогаш ќе стапи на сила законот воспоставен од Бог во 2.21:12: „*Кoj ќе удри човек смртно, ќе биде казнет со смрт*“.

Овој стих го прикажува и овој израз: „*Земјата што ја отвори устата за да ја прими од твојата рака крвта на твојот брат*“. Бог ја персонифицира земјата со тоа што ѝ дава уста што ја апсорбира крвта пролеана на неа. Тогаш оваа уста ѝ зборува и ја потсетува на смртниот чин што ја оскверни. Оваа слика ќе биде направена во 5Мој . “. Тогаш ќе биде во Отк.12:16: „*И земјата ѝ помогна на жената, и земјата ја отвори устата и ја проголта реката што змејот ја исфрли од својата уста*“. „*Реката*“ ги симболизира француските католички монархиски лиги, чиј специјално создаден воен корпус „змејови“ ги прогонуваа верните протестанти и ги бркаше во планините на земјата. Овој стих има двојно значење : протестантскиот вооружен отпор, потоа крвавата Француска револуција. Во двата случаи, изразот „*земјата ја отвори устата*“ го прикажува како добредојде на крвта на мноштво луѓе.

1. Мој.4:12: „Кога ја обработувааш земјата, таа повеќе нема да ти го дава своето богатство. Ќе бидеш скитник и скитник на земјата. »

Казната на Каин е ограничена на земјата која тој прв ја оскверни со пролевање човечка крв на неа; онаа на човекот кој првично бил создаден според Божјиот лик. Од гревот, тој ги задржува своите карактеристики од Бога, но повеќе не ја поседува својата совршена чистота. Активноста на човекот главно се состоела од производство на храна со обработување на земјата. Затоа Каин ќе мора да најде други начини да се храни.

1. Мој.4:13: „Каин му рече на ЈаХВЕХ: Мојата казна е преголема за поднесување“.

Што значи: во овие услови е подобро да се самоубијам.

1. Мој.4:14: „Ете, ти ме отфрлаш од оваа земја денес; Ќе бидам скриен од твоето лице, ќе бидам скитник и скитник на земјата, и кој ќе ме најде ќе ме убие“.

Овде тој сега е многу зборлив и својата ситуација ја сумира како смртна казна.

1. Мој.4:15: „Јехова му рече: „Ако некој го убие Каин, на Каин ќе му се одмазди седум пати. И Господ стави знак на Каин, за да не го убие, кој ќе го најде.“

Решен да му го поштеди животот на Каин од веќе видените причини, Бог му рекол дека неговата смрт ќе биде платена, „одмазда“, „седумпати“. Потоа спомнува „знак“ што ќе го заштити. До тој степен, Бог ја пророкува симболичната вредност на бројот „седум“ кој ќе ја означи саботата и осветувањето на одморот, кое, проречено на крајот на седмици, ќе го најде своето целосно исполнување во седмиот милениум од неговиот спасувачки проект. Саботата ќе биде знак на припадност кон Бог творец во Езек.20:14-20. А во Езек.9 се става „знак“ на оние што му припаѓаат на Бога за да не бидат убиени во часот на божествената казна. Конечно, за да се потврди овој принцип на заштитена **разделба**, во Отк. 7, „знак“, „печат на живиот Бог“ доаѓа да го „запечатат челото“ на Божјите слути, а овој „печат и знак“ е неговата сабота во седмиот ден.

1. Мој.4:16: „Тогаш Каин отстапи од лицето на Господа и се насели во земјата Нод, источно од Еден“.

Веќе беше на исток од Еден дека Адам и Ева се повлекоа откако беа протерани од Божјата градина. Оваа земја овде го добива името Нод што значи: страдање. Така, животот на Каин ќе биде обележан со ментално и физичко страдање бидејќи тоа што е отфрлен далеку од лицето Божјо остава траги дури и во тврдото срце на Каин кој рекол во стих 13, плашејќи се од него: „Ќе бидам скриен далеку од твоето присуство“. лице“.

1. Мој.4:17: „Каин ја познаваше својата жена; таа зачна и го роди Енох. Потоа изгради град и го нарече градот по својот син Енох“.

Каин ќе стане патријарх на населението на градот на кој му го дава името на својот прв син: Енох што значи: да се иницира, да се поучи, да се вежба и да се започне да се користи нешто. Ова име сумира сè што претставуваат овие глаголи и е соодветно затоа што Каин и неговите

потомци инаугурираат еден вид општество без Бог што ќе продолжи до крајот на светот.

1. Мој.4:18: „Енох го роди Ирад, Ирад го роди Мехујаил, Мехујаил го роди Метушаил и Метушаил го роди Ламех . »

Оваа кратка генеалогичка намера застанува на ликот по име Ламех, чиешто точно значење останува непознато, но зборот од овој корен се однесува на инструкции како името Енох, а исто така и поим за моќ.

1. Мој.4:19: „Ламех зеде две жени: едната се викаше Ада, а другата Сила . »

Во овој Ламех го наоѓаме првиот знак на раскинувањето со Бога според кој „човекот ќе ги остави татка си и мајка си да се прилепат кон својата жена, и двајцата ќе станат едно тело “ (види 1. Мој. 2:24). Но, во Ламех, мажот се врзува за две жени и трите ќе станат едно тело. Очигледно, одвојувањето од Бог е целосно.

1. Мој.4:20: „Ада го роди Јавал: тој беше татко на оние што живеат во шатори и покрај стадата “.

Џабал е патријарх на номадските овчари како што се одредени арапски народи и денес.

1. Мој.4:21: „Името на неговиот брат беше Јувал: тој беше татко на сите што свират на харфа и на свалер . »

Јубал беше патријарх на сите музичари кои имаат важно место во цивилизациите без Бога, дури и денес каде културата, знаењето и уметникот се темелите на нашите модерни општества.

1. Мој.4:22: „Зила, од своја страна, го родила Тубал Каин, кој ги ковае сите инструменти од месинг и железо. Сестрата на Тубал Каин беше Наама . »

Овој стих е во спротивност со официјалните учења на историчарите кои претпоставуваат дека е бронзено доба пред железното време. Навистина, според Бога, првите луѓе знаеле да коваат железо, а можеби и од самиот Адам затоа што текстот не вели за Тубал Каин дека тој бил татко на оние што ковале железо. Но, овие откриени детали ни се дадени за да разбереме дека цивилизацијата постои уште од првите луѓе. Нивните безбожни култури не беа ништо помалку рафинирани од нашата денес.

1. Мој.4:23: „Ламех им рече на своите жени: Ада и Сила, слушајте го мојот глас! Жени Ламехови, слушајте го мојот збор! Убив човек за мојата рана, а млад човек за мојата модринка. »

Ламех им се фали на своите две жени дека убиле маж, што го повредува во Божјиот суд. Но, со ароганција и потсмев, тој додава дека убил и еден млад човек, што го влошува неговиот случај во Божјиот суд и што го прави автентичен „убиец“ и повторувач.

1. Мој.4:24: „Каин ќе биде одмазден седум пати, а Ламех седумдесет и седум пати. »

Потоа ја исмева попустливоста што Бог ја покажал кон Каин. Бидејќи по убиството на еден човек, смртта на Каин требаше да се одмазди „седум пати“, откако ќе убие еден човек и еден млад човек, Бог ќе му се одмазди на Ламех „седумдесет и седум пати“. Не можеме да замислиме такви гласни

забелешки. И Бог сакаше да му открие на човештвото дека неговите први претставници од втората генерација, онаа на Каин до седмата, онаа на Ламех, достигнале највисоко ниво на безбожност. И ова е негова демонстрација на последиците од одвојувањето од него.

1. Мој.4:25: „Адам сè уште ја познаваше својата жена; и роди син, и го нарече Сет, зашто, рече таа, Бог ми даде друго потомство наместо Авел, кого Каин го уби.“

Името Сет изговарано „чет“ на хебрејски го означува темелот на човечкото тело. Некои го преведуваат како „еквивалент или враќање“, но не успеав да најдам оправдување за овој предлог на хебрејскиот јазик. Затоа го задржувам „основата на телото“ затоа што Сет ќе стане коренот или основната основа на верната лоза што 1. 6 ќе ја назначи со изразот „синови Божји“, оставајќи им на „жените“ бунтовни потомци од лозата на Каин кој ги мами, во опозиција, ознаката „ќерки човечки“.

Во Сет, Бог сее и подигнува ново „семе“ во кое седмиот потомок, друг Енох, е даден како пример во Битие 5:21 до 24. Тој ја имаше привилегијата да влезе во рајот жив, без да помине низ смртта, откако 365 години земен живот живееле во верност на Создателот Бог. Овој Енох добро го носел своето име затоа што неговото „образование“ било на слава Божја за разлика од неговиот истоименик, син на Ламех, син од лозата на Каин. И двајцата, бунтовникот Ламех и праведниот Енох биле „седмиот“ потомок на нивната лоза.

1. Мој. 4:26: „И Сет имаше син и го нарече Енос. Тогаш луѓето почнаа да го повикуваат името на ЈахВеХ.“

Енош значи: човекот, смртникот, злобниот. Ова име е поврзано со моментот кога луѓето почнале да го повикуваат името на ЈахВеХ. Она што Бог сака да ни го каже поврзувајќи ги овие две работи е дека човекот од верната лоза станал свесен за злобата на својата природа која е повеќе и смртна. И оваа свесност го навела да го бара својот Создател да му оддаде почит и верно да му обожува што му е угодно.

Битие 5

Разделба преку осветување

Во ова поглавје 5, Бог ја собрал лозата што му останала верна. Ви го претставувам деталното проучување само на првите стихови кои ни овозможуваат да ја разбереме причината за ова набројување кое го опфаќа времето помеѓу Адам и познатиот Ное.

1. Мој.5:1: „Ова е книгата на семето на Адам. Кога Бог го создал човекот, го направил по сличност со Бога“.

Овој стих ги поставува стандардите за списокот со имиња на цитираните мажи. Сè е засновано на овој потсетник: „Кога Бог го создаде

човекот, *тој го направи по сличност со Бога* “. Затоа, мораме да разбереме дека за да влезе во оваа листа, човекот мора да го зачувал своето „*подобие Божјо* “. Така можеме да разбереме зошто толку важни имиња како она на Каин не влегуваат во оваа листа. Бидејќи не станува збор за физичка сличност, туку за сличност на карактерот, а поглавјето 4 штотуку ни го покажа она на Каин и неговите потомци.

1. Мој.5:2: „*Тој ги создаде мажот и жената, ги благослови и ги нарече со името човек кога беа создадени* “.

И овде, потсетувањето на Божјиот благослов на мажот и жената значи дека имињата што ќе се наведат се благословени од Бога. Инсистирањето на нивното создавање од Бога ја истакнува важноста што тој му ја дава на тоа да биде препознаен како Творец Бог кој ги издвојува, ги осветува своите слуги, со знакот на саботата, остатокот што се почитува во текот на седмиот ден од сите нивни седмици. Одржувањето на Божјиот благослов со осветувањето на саботата и сличноста на Неговиот карактер се условите што ги бара Бог за едно човечко суштество да остане достоино да биде наречено „*човек* “. Освен овие плодови, човечкото суштество по негова проценка станува поразвиено и пообразовано „животно“ од другите видови.

1. Мој.5:3: „*На Адам, на сто и триесет години, му се роди син според неговиот лик, и му го даде името Сет* .

Видливо помеѓу Адам и Сет, недостасуваат две имиња: оние на Каин (кој не е од верната лоза) и Авел (кој умре без потомци). На тој начин се покажува стандардот на благословен избор. Истото ќе важи и за сите други споменати имиња.

1. Мој.5:4: „*Деновите на Адам по раѓањето на Сет беа осумстотини години; и роди синови и ќерки* “.

Она што мораме да го разбереме е дека Адам „*родил синови и ќерки* “, пред раѓањето на „Сет“ и по него, но тие не ја манифестираше верата на таткото или верата на „Сет“. Тие им се придружиле на „животинските луѓе“ кои биле неверни и непочитувани кон живиот Бог. Така, меѓу сите што му се родиле, по смртта на Авел, „Сет“ бил првиот што се истакнал по својата вера и верноста кон Богот ЈаХВЕХ, кој го создал и го формирал неговиот земен татко. Други по него, останувајќи анонимни, можеби го следеле неговиот пример, но тие остануваат анонимни затоа што списокот избран од Бог е изграден врз основа на сукцесијата на првите верни мажи од секој од претставените потомци. Ова објаснување ја прави разбирлива веќе големата возраст, „130 години“ за Адам кога се роди неговиот син „Сет“. И ова начело важи за секој од избраните цитирани во долгиот список кој застанува на Ное, бидејќи неговите три сина: Сем, Хам и Јафет нема да бидат избрани, не се во неговата духовна подобност.

1. Мој.5:5: „*Сите денови што ги живееше Адам беа деветстотини и триесет години; потоа умре* “.

Одам директно кај седмиот избран чие име е Енох; Енох чиј карактер е апсолутна спротивност на Енох, синот на Каин.

1. Мој.5:21: „ Енох, на шеесет и пет години, му се роди на Метусалам “.

1. Мој.5:22: „ Енох, по раѓањето на Метусала, одеше со Бога триста години; и роди синови и ќерки “.

1. Мој.5:23: „ Сите денови на Енох беа триста шеесет и пет години “.

1. Мој.5:24: „ Енох одеше со Бога; **тогаш веќе го немаше, бидејќи Бог го зеде** “.

Токму со овој специфичен израз од случајот Енох, Бог ни го открива: и на преддилувјаните го однесоа нивниот „Илија“ на небото без да поминат низ смртта. Навистина, формулата на овој стих се разликува од сите други кои завршуваат како за животот на Адам, со зборовите „ *тогаш тој умре* “.

Следува Метушела, човекот кој живеел најдолго на Земјата, 969 години; потоа уште еден Ламех од оваа линија благословен од Бога.

1. Мој. 5:28: „ Ламех, на сто осумдесет и две години, му роди син “.

1. Мој. 5:29: „ Своето име го нарече Ное, велејќи: „ Овој ќе нè утеша од нашиот умор и од трудот на нашите раце, што доаѓа од **оваа земја што ја проколнал Јехова** “.

За да го разберете значењето на овој стих, мора да знаете дека името Ное значи: одмор. Ламех, секако, не замислуваше до кој степен ќе се остварат неговите зборови, бидејќи ја гледаше „ *проколнатата земја* “ само од аголот на „ *нашиот замор и болната работа на нашите раце* “, рече тој. Но, во времето на Ное, Бог ќе го уништи поради злобата на луѓето што ги носи, како што Битие 6 ќе ни дозволи да разбереме. Меѓутоа, Ламех, таткото на Ное, бил избран кој, како и неколкуте избраници во неговото време, сигурно му било жал што гледала како расте злобата на луѓето околу нив.

1. Мој.5:30: „ По раѓањето на Ное Ламех живееше петстотини деведесет и пет години; и роди синови и ќерки “

1. Мој.5:31: „ Сите денови на Ламех беа седумстотини седумдесет и седум години; потоа умрел »

1. Мој.5:32: „ Ное, на петстотини години, ги роди Сем, Хам и Јафет “

Битие 6

Разделбата не успева

Битие 6:1: „ Кога луѓето почнаа да се множат на лицето на земјата и им се родија ќерки “ ,

Според претходно научените лекции, ова човечко мноштво е животинска норма која го презира Бога, кој има добри причини да ги отфрли и нив. Заведувањето на Адам од неговата сопруга Ева се репродуцира низ целото човештво и тоа е нормално според телото: девојките ги заведуваат мажите и тие од нив го добиваат она што го сакаат.

1. Мој.6: 2: „Синовите Божји видоа дека ќерките човечки се убави и се зедоа за жени меѓу сите што ги избраа“.

Ова е местото каде што работите стануваат незгодни. **Разделбата** меѓу осветените и нерелигиозните неверници на крајот исчезнува. Осветените овде логично наречени „синови Божји“ потпаѓаат под заведување на „ќерките човечки“ или на „животинската“ човечка група. Така, сојузите преку бракот стануваат причина за колапсот на **разделбата** што ја посакува и бара Бог. Токму тоа незаборавно искуство подоцна ќе го наведе да им забрани на синовите на Израел да земаат туѓи жени за жени. Поплавата што ќе настане покажува колку оваа забрана треба да се почитува. Од секое правило, постојат исклучоци, бидејќи некои жени го земале вистинскиот Бог со еврејскиот сопруг како Рут. Опасноста не е во тоа што жената е странец, туку дека таа води „Божји син“ до паганско отпадништво со тоа што ќе го натера да ја прифати традиционалната паганска религија од неговото потекло. Згора на тоа, спротивното е исто така забрането затоа што жената „Божја ќерка“ се става во смртна опасност со тоа што се омажила за „син на мажи“, „животни“ и на лажна религија, што е уште поопасно за неа. Зашто секоја „жена“ или „девојка“ е „жена“ само за време на нејзиниот живот на земјата, а избраните меѓу нив ќе добијат како мажите бесполово небесно тело слично на Божјите ангели. Вечноста е унисекс и слика на ликот на Исус Христос, совршениот божествен модел.

Брачниот проблем се уште е присутен. Зашто, кој се ожени со некој што не е од неговата религија, сведочи против својата вера, без разлика дали е исправна или погрешна. Понатаму, оваа акција покажува рамнодушност кон религијата, а со тоа и кон самиот Бог. Избраните мора да го сакаат Бога пред се друго за да бидат достоинствени за избор. Меѓутоа, сојузот со странецот му е непријатен, избраниот функционер што ќе го договори станува недостоен за избор и неговата вера станува дрска, илузија која ќе заврши со страшно разочарување. Останува да се извлече конечна дедукција. Ако бракот сè уште го поставува овој проблем, тоа е затоа што современото човечко општество се наоѓа во иста состојба на неморал како оние од времето на Ное. Затоа, оваа порака е за нашиот последен пат кога лагите доминираат во човечките умови кои целосно се затвораат за божествената „вистина“.

Поради нејзината важност за нашите „крајни времиња“, Бог ме наведе да најпосле ја развијам оваа порака откриена во овој извештај од Битие. Затоа што искуството на избраните пред потопување се сумира со среќен „почеток“ и трагичен „крај“ во отпадништво и одвратност. Меѓутоа, ова искуство исто така го сумира она на нејзината последна црква во нејзината институционална форма „Адвентист на седмиот ден“, благословена официјално и историски во 1863 година, но духовно во 1873 година, во „Филаделфија“, во Отк. 3:7, за нејзиниот „почеток“, и „повратен“ од Исус Христос во Отк.3:14, во „Лаодикија“ во 1994 година, на неговиот „крај“, поради неговата формалистичка млака и поради неговиот сојуз со логорот Вселенскиот непријател во 1995 година. Времето на Божјото одобрување за оваа христијанска религиозна институција е фиксирано со „

почеток и крај “. Но, како што еврејскиот завет го продолжија дванаесетте апостоли избрани од Исус, така и адвентистичкото дело го продолжувам јас и сите кои го добиваат ова пророчко сведоштво и ги репродуцираат делата на верата кои Бог првично ги благословил во пионерите на адвентизмот од 1843 година и 1844. Јас прецизирам дека Бог ги благословил мотивите на нивната вера, а не стандардот на нивните пророчки толкувања што подоцна требало да се доведе во прашање. Практиката на саботата да стане можеби формалистичка и традиционална, ситото на Божјиот суд повеќе не благословува ништо друго освен љубовта кон вистината забележана кај неговите избраници, „ од почеток до крај “ или, до вистинското славно Христово враќање, поставено за последен пат во пролет 2030 година.

Претставувајќи се себеси во Отк.1:8 како „ *алфа и омега* “, Исус Христос ни открива клуч за разбирање на структурата и аспектот во кој ни го открива низ Библијата, неговиот „ *пресуд* “, секогаш е врз основа на набљудување на ситуацијата на „ *почетокот* “ и на она што се појавува на „ *крајот* “, на животот, на сојузот или на црквата. Овој принцип се појавува во Дан.5 каде зборовите напишани на ѕидот од Бога, „ *нумерирани, нумерирани* “, проследени со „ *мерено и поделено* “, го претставуваат „ *почетокот* “ на животот на кралот Валтазар и времето на неговиот „ *крај* “. На овој начин, Бог потврдува дека неговиот суд се заснова на постојана контрола на субјектот што се суди. Тој беше под негово набљудување од неговиот „ *почеток* “ или „ *алфа* “ до неговиот „ *крај* “, неговата „ *омега* “.

Во книгата Откровение и во темата на писмата упатени до „ *седумте цркви* “, истиот принцип ги фиксира „ *почетокот и крајот* “ на сите засегнати „ *Цркви* “. Прво, ја наоѓаме апостолската црква, чиј славен „ *почеток* “ се потсетува во пораката упатена до „ *Ефес* “ и во која нејзиниот „ *крај* “ ја става под закана дека ќе го повлече Божјиот Дух поради неговиот недостаток на ревност. За среќа, пораката пренесена во „ *Смирна* “ пред 303 година сведочи дека Христовиот повик за покајание ќе биде слушнат за слава Божја. Потоа, римската папска католичка црква започнува во „ *Пергам* “, во 538 година и завршува во „ *Тијатира* “, во времето на протестантската реформација, но особено официјално онаа на смртта на папата Пие 6, кој се наоѓа во затвор во Валенсија, во мојот град, во Франција, во 1799 година. Потоа доаѓа случајот со протестантската вера, чие одобрување од Бог е исто така временски ограничено. Неговиот „ *почеток* “ е спомнат во „ *Тијатира* “, а неговиот „ *крај* “ е откриен во „ *Сарди* “ во 1843 година поради практикувањето на неделата наследено од римската религија. Исус не може да биде појасен, неговата порака „ *ти си мртов* “, не води до конфузија. И трето под „ *Филаделфија и Лаодикеја* “ случајот со институционалниот адвентизам што го видовме претходно ја затвора темата на пораките упатени до „ *седумте цркви* “ и времето на епохите што тие ги симболизираат.

Откривајќи ни денес како тој судел за веќе остварените работи, и од „ *почеток* “ како Битие, Бог ни ги дава клучевите да разбереме како ги суди фактите и црквите во наше време. Така, „ *пресудот* “ што произлегува од нашата студија го носи „ *Печатот* “ на Духот на неговата божественост.

1. Мој. 6:3: „ Тогаш Јехова рече: Мојот дух нема да остане во човекот вечно, зашто човекот е тело, а неговите денови ќе бидат сто и дваесет години . »

Помалку од 10 години пред Христовото враќање, оваа порака денес добива зачудувачка актуелност. Духот на животот даден од Бог „ нема да остане во човекот засекогаш, зашто човекот е тело, а неговите денови ќе бидат ~~сто и дваесет~~ и **девет** години “. Всушност, тоа не било значењето што Бог им го дал на неговите зборови. Разберете ме и разберете Го: Бог не се откажува од својот шестилјаден проект за повикување и избирање на избраните. Неговиот проблем лежи во огромниот животен век што им го дал на преддилувјаните од Адам кој умрел на 930 години, по него уште една Метушела ќе доживее 969 години. Ако се работи за 930 години верност, ова е подносливо, па дури и му е угодно на Бога, но ако се работи за арогантен и одвратен Ламех, Бог проценува дека ќе биде повеќе од доволно да се издржи во просек 120 години. Ова толкување е потврдено од историјата, бидејќи од крајот на потопот, должината на човечкиот живот е намалена во просек на 80 години во наше време.

Битие 6:4: „ Гиновите беа на земјата во тие денови, **а исто така и** откако синовите Божји дојдоа кај ќерките човечки и тие им родија деца: тоа се јунаците кои беа познати во антиката .

Морав да ја додадам прецизноста „ **и исто така** “ од хебрејскиот текст, бидејќи значењето на пораката се трансформира. Бог ни открива дека неговото прво предпотопено создание било со циновски стандарди, а самиот Адам мора да бил измерен приближно 4 или 5 метри во висина. Управувањето со површината на земјата се менува и намалува. Еден чекор од овие „ **џинови** “ вредеше пет наши, и тој мораше да добие пет пати повеќе храна од земјата отколку човек денес. Оригиналната земја затоа брзо била населена и населена на целата нејзина површина. Прецизноста „ **и исто така** “ нè учи дека овој стандард на „ **џинови** “ не е изменет од сојузите на осветените и отфрлените, „ **синовите Божји** “ и „ **ќерките човечки** “. Затоа, Ное самиот бил џин од 4 до 5 метри, како и неговите деца и нивните сопруги. Во времето на Мојсеј, овие антидилувски мерила сè уште биле пронајдени во земјата Ханаан, а токму овие цинови, „Анакимите“ ги преплашиле еврејските шпиони испратени во земјата.

1. Мој.6:5: „ Господ виде дека злобата на луѓето е голема на земјата и дека сите мисли на нивните срца секојдневно беа само на зло “.

Таквото набљудување ја прави неговата одлука разбирлива. Ве потсетувам дека тој ги создаде земјата и човекот за да ја открие оваа злоба скриена во мислите на неговите небесни и земни суштества. Затоа беше постигната посакуваната демонстрација бидејќи „ **сите мисли на нивните срца беа насочени секој ден само кон злото** “.

1. Мој. 6:6: „ Јехова се покаја што создаде човек на земјата и се нажали во своето срце “.

Да се знае однапред што ќе се случи е едно, но да се доживее во неговото исполнување е друго. И соочени со реалноста на доминација на злото, мислата за покајание, или поточно за жалење, може моментално да се

појави во умот на Бога, толку е големо неговото страдање пред оваа морална катастрофа.

1. Мој.6:7: „ *И Господ рече: Ќе го истребам од лицето на земјата човекот што го создадов, од човек до добиток, од лазачи и од небесни птици; зашто се каам што ги направив* “.

Непосредно пред потопот, Бог го забележува триумфот на Сатана и неговите демони на земјата и нејзините жители. За него, тешкотијата беше страшна, но тој ја доби демонстрацијата што сакаше да ја добие. Останува само да се уништи оваа прва форма на живот во која мажите живеат предолго и се премокни во огромни големини. Копнените животни блиски до луѓето, како што се добитокот, влекачите и небесните птици ќе мора засекогаш да исчезнат со нив.

1. Мој.6:8: „ *Но Ное најде благодат во очите на ЈаХВЕХ* “.

А според Езе.14 тој бил единствениот што нашол благодат пред Бога, а неговите деца и нивните жени не биле достоини да бидат спасени.

1. Мој.6:9: „ *Тоа се потомството на Ное. Ное бил **праведен и праведен човек** во своето време; Ное одеше со Бога* “.

Како Јов, и на Ное Бог му суди „ *праведен и праведен* “. И како праведниот Енох пред него, Бог му припишува „ *одење* “ со него.

1. Мој.6:10: „ *Ное му роди три сина: Сем, Хам и Јафет* “.

На возраст од 500 години, според 1. Мој. 5:22, „ *Ное му роди три сина: Сем, Хам и Јафет* “. Овие синови ќе пораснат, ќе станат мажи и ќе земаат жени. Затоа, на Ное ќе му помагаат и ќе му помагаат неговите синови кога ќе треба да ја изгради арката. Помеѓу времето на нивното раѓање и потопот ќе поминат 100 години. Ова докажува дека „120 години“ од стих 3 не се однесуваат на времето што му е дадено да ја заврши својата изградба.

1. Мој.6:11: „ *Земјата беше расипана пред Бога, земјата беше полна со насилство* “.

Корупцијата не е нужно насилна, но кога насилството ја обележува и карактеризира, страдањето на љубезниот Бог станува интензивно и неподносливо. Ова насилство, кое го достигна својот врв, е од типот со кој се пофалил Ламех во 1. Мој. 4:23: „ *Убив човек за мојата рана и млад човек за мојата модринка* “.

1. Мој.6:12: „ *И Бог погледна на земјата и ете, таа беше расипана; зашто секое тело го расипало својот пат на земјата* “.

За помалку од 10 години, Бог повторно ќе погледне на земјата и ќе ја најде во иста состојба како во времето на потопот, „ *секое тело ќе го расипе својот пат* “. Но, треба да разберете што мисли Бог кога зборува за корупција. Затоа што ако референцата на овој збор е човечка, одговорите се многубројни колку и мислењата на оваа тема. Кај Создателот Бог, одговорот е едноставен и прецизен. Тој ги нарекува корупција сите перверзии што мажот и жената ги доведоа до поредокот и правилата што тој ги воспоставил: во корупцијата, мажот повеќе не ја презема својата улога како маж, ниту жената нејзината улога како жена. Случајот со Ламех, бигамист, потомок на Каин, е пример, бидејќи божествената норма му вели: „ *Човекот ќе ги остави татка си и мајка си да се држат за жена му* “. Изгледот на

нивната телесна структура ги открива улогите на мажите и жените. Но, за подобро да ја разбереме улогата на она што му се дава како „помош“ на Адам, одговорот ни го дава нејзината симболична слика на Црквата Христова. Каква „помош“ може Црквата да му даде на Христа? Неговата улога се состои во зголемување на бројот на избраните спасени и прифаќање да страдаат за него. Исто е и за жената дадена на Адам. Лишена од мускулната моќ на Адам, нејзината улога е да ги раѓа и воспитува своите деца додека тие за возврат не најдат семејство и на тој начин земјата ќе биде населена, според наредбата заповедана од Бог во 1. Мој. 1:28: „И Бог ги благослови и Бог им рече: „ **Плодете се, множете се, наполнете ја земјата и покорете ја** ; и имајте власт над морските риби и над птиците небесни и над секое живо суштество што се движи по земјата “. Во својата изопаченост, модерниот живот и го сврте грбот на оваа норма. Концентрираното урбано живеење и индустриското вработување заедно создадоа сè поголема потреба за пари. Ова ги натера жените да ја напуштат својата улога на мајки за да работат во фабрики или во продавници. Лошо воспитани, децата станаа каприциозни и напорни и произведуваат плод на насилство во 2021 година и целосно одговараат на описот што Павле му го дал на Тимотеј во 2. Тим.3:1 до 9. Ве повикувам да одвоите време за читање , со сето внимание што го заслужуваат, во целост, двете посланија што ги упатува до Тимотеј, за во овие писма да ги пронајдат мерилата поставени од Бога, од почетокот, знаејќи дека тој не се менува. и нема да се промени до неговото враќање на славата во пролетта 2030 година.

1. Мој.6:13: „ *Тогаш Бог му рече на Ное: „Крајот на секое тело е од мене; зашто ја исполнија земјата со насилство; ете, ќе ги уништам со земјата .”*

Со неповратно воспоставено зло, уништувањето на жителите на земјата останува единственото нешто што Бог може да го направи. Бог му дава познат на својот единствен земски пријател неговиот ужасен проект затоа што неговата одлука е донесена и дефинитивно решена. Мораме да ја забележиме посебната судбина што Бог му ја дава на Енох, единствениот кој влегува во вечноста без да помине низ смртта, и на Ное, единствениот човек што е достоин да ја преживее истребувачката поплава. Зашто во неговите зборови Бог вели: „ **Имаат** ...“ и „ **Јас ќе ги уништам** “ . Бидејќи останал верен, Божјата одлука не влијаела на Ное.

1. Мој.6:14: „ *Направи си ковчег од меко дрво; ќе го наредиш овој ковчег во ќелии и ќе го покриеш со теренот внатре и надвор* “.

Ное мора да преживее, а не само тој, бидејќи Бог сака животот на неговото создание да продолжи до крајот на 6000-те години од изборот на неговиот проект. За да се зачува избраниот живот за време на поплавата на водите, ќе треба да се изгради пловечка арка. Бог му ги дава своите упатства на Ное. Ќе користи иглолистен дрво отпорно на вода, а лакот ќе биде водоотпорен со облога од теренот, смолата земена од бор или ела. Тој ќе изгради клетки така што секој вид ќе живее посебно за да избегне стресни конфронтации за животните на бродот. Престојот во ковчегот ќе трае цела година, но работата е насочена од Бога, на кого ништо не му е невозможно.

Битие 6:15: „ Вака ќе го направиш: ковчегот ќе биде долг триста лакти, широк педесет лакти и висок триесет лакти “.

Ако „ лакотот “ бил цин, би можел да биде петпати поголем од оној на Евреите, што е приближно 55 см. Бог ги откри овие димензии во стандардот познат од Евреите и Мојсеј кои го примија овој извештај од Бога. Според тоа, конструираниот лак бил долг 165 m, широк 27,5 m и висок 16,5 m. Сводот во форма на правоаголна кутија затоа бил со импозантна големина, но бил изграден од мажи чија големина била поврзана со него. Затоа што, според неговата висина, наоѓаме три ката од приближно пет метри за мажи кои и самите измериле висина помеѓу 4 и 5 метри.

1. Мој.6:16: „ Направи **прозорец** за ковчегот , што ќе го намалиш на **еден лакот** на врвот; ќе поставиш **врата** од страната на ковчегот; и ќе изградиш пониска приказна, втора и трета . »

Според овој опис, единствената „ врата “ од ковчегот била поставена на нивото на првиот кат „ од страната на ковчегот “. Ковчегот беше целосно затворен, а под покривот на третото ниво, еден прозорец висок и широк 55 cm требаше да се чува затворен до крајот на потопот, според 1. Мој. 8:6. Станарите на ковчегот живееле во темнина и вештачка светлина на маслени светилки за време на поплавата.

1. Мој.6:17: „ И ќе донесам потоп од води на земјата, за да го уништам секое тело што има здив на живот под небото; сè на земјата ќе загине “.

Бог сака со ова уништување да остави порака за предупредување до луѓето кои повторно ќе ја населат земјата по потопот и до враќањето во слава на Исус Христос на крајот од 6000-те години од божествениот проект. Целиот живот ќе исчезне со неговата антидилувијална норма. Затоа што по потопот, Бог постепено ќе ја намали големината на живите суштества, луѓе и животни, до големината на африканските пигмеи.

1. Мој. 6:18: „ Но јас ќе го воспоставам мојот сојуз со тебе; ќе влезеш во ковчегот, ти и твоите синови, твојата жена и жените на синовите твои со тебе . »

Има осум од овие преживеани од претстојниот потоп, но седум од нив исклучително имаат корист од посебниот и индивидуален благослов на Ное. Доказот се појавува во Езе.14:19-20 каде Бог вели: „ Или, ако испратам чума во оваа земја и го излеам својот гнев врз неа со смртност, за да уништам од неа луѓе и верови, а меѓу него имаше и **Ное** , Даниел и Јов, живеам! вели Господ Јехова, **тие нема да спасат синови или ќерки, туку со својата праведност ќе ги спасат своите души** “. Тие ќе бидат корисни за повторното населување на земјата, но бидејќи не се на духовното ниво на Ное, тие ја внесуваат во новиот свет нивната несовершеност која нема долго да ги донесе своите лоши плодови.

1. Мој.6:19: „ Од секое живо суштество, од секое тело, внесете во ковчегот по две од секаков вид, за да ги зачувате во живот со вас: едно машко и една женка .

Еден пар по вид „од сè што живее“ е само норма неопходна за репродукција, тие ќе бидат единствените преживеани меѓу родот на копнените животни.

1. Мој. 6:20: „Од птиците според нивниот вид, од добитокот според нивниот вид и од сите земни ползачи според неговиот вид, ќе дојдат кај вас две од секаков вид, за да зачувате нивниот живот.“

Во овој стих, во своето набројување, Бог не ги спомнува дивите животни, туку тие ќе бидат спомнати како однесени на ковчегот во 1. Мојсеева 7:14.

1. Мој.6:21: „А вие земете од сета храна што се јаде и складирајте ја кај себе, за да биде храна за вас и за нив“.

Храната беше потребна за да се нахранат осум луѓе за една година и сите животни земени на бродот мораа да заземат големо место во ковчегот.

1. Мој.6:22: „Вака направи Ное: изврши сè што му заповеда Бог“.

Верно и поддржани од Бога, Ное и неговите синови ја извршиле задачата што Бог му ја дал. И тука, мораме да запомниме дека земјата е единствен континент кој се наводнува само од реки и реки. Во областа на планината Арарат, каде што живеат Ное и неговите синови, има само рамнина и нема море, затоа, неговите современици го гледаат Ное како гради пловечка конструкција среде континентот без море и навреди со кои морале да ја опсипат малата група благословена од Бога. Но, исмејувачите наскоро ќе престанат да се потсмеваат на избраникот и ќе бидат удавени во водите на потопот во кој не сакале да веруваат.

Битие 7

Конечното раздвојување на поплавата

1. Мој. 7:1: „Господ му рече на Ное: Влези во ковчегот, ти и сиот твој дом; зашто те видов **пред** мене меѓу оваа генерација.“

Пристигнува моментот на вистината и конечното **раздвојување** на создавањето е постигнато. Со „влегување во арката“, ќе се спасат животите на Ное и неговото семејство. Постои врска помеѓу зборот „ковчег“ и „праведноста“ што Бог му ја припишува на Ное. Оваа врска поминува низ идниот „ковчег на сведочењето“ кој ќе биде светиот ковчег што ќе ја содржи „правдата“ Божја, изразена во форма на двете табели на кои неговиот прст ќе ги вреже неговите „**десет заповеди**“. Во оваа споредба, Ное и неговите придружници се прикажани еднакви до степен до кој сите имаат корист од спасувањето **по** влегувањето во ковчегот, дури и ако Ное е единствениот достоин да се поистоветува со овој божествен закон како што е наведено од божествената прецизност: „Видов во право **си**.“ Затоа, Ное бил во совршена согласност со божествениот закон што веќе бил поучен во неговите начела на неговите слуги пред потопување.

1. Мој. 7:2: „Земјата си седум пара од сите чисти животни, мажјакот и неговата женка; пар животни кои не се чисти, мажјакот и неговата женка;»

Ние сме во антипотоплив контекст и Бог ја евоцира разликата помеѓу животното класифицирано „чисто или нечисто“. Затоа, овој стандард е стар колку и создавањето на Земјата и во Левит 11, Бог само потсети на овие стандарди што ги воспоставил од самиот почеток. Затоа, Бог има, како „сабота“, добри причини да бара од своите избрани, во наше време, почитување на оние работи што го слават неговиот воспоставен поредок за човекот. Избирајќи „седум чисти парови“ за една „нечиста“, Бог ја покажува својата претпочитање за чистотата што ја означува со својот „печат“, бројот „7“ на осветувањето на времето на неговиот земен проект.

1. Мој.7:3: „Седум пара од небесните птици, мажи и женски, за да го одржат својот род жив на лицето на целата земја“.

Поради нивната слика на ангелски небесен живот, се спасуваат и „седум пара“ од „птиците небесни“.

1. Мој. 7:4: Уште седум дена, и ќе испратам дожд на земјата четириесет дена и четириесет ноќи, и ќе го уништам од лицето на земјата секое суштество што сум го создал.”

Сè уште се споменува бројот „седум“ (7) што означува „седум дена“ кои **го одвојуваат** моментот на влегување на животните и луѓето во ковчегот, од првите падови на вода. Бог ќе предизвика непрестаен дожд „40 дена и 40 ноќи“. Овој број „40“ е оној на тестот. Тоа ќе се однесува на „40 дена“ од испраќањето на еврејските шпиони во земјата Ханаан и „40 години“ живот и смрт во пустината како резултат на нивното одбивање да влезат во земјата населена со циновци. И кога ќе влезе во својата земна служба, Исус ќе биде предаден на искушението на ѓаволот по „40 дена и 40 ноќи“ пост. Ќе има и „40 дена“ помеѓу воскресението Христово и излевањето на Светиот Дух на Педесетница.

За Бог, целта на овој пороен дожд е да ги уништи „суштествата што ги создал“. Така, тој потсетува дека како Бог творец, животите на сите негови созданија му припаѓаат нему, за да ги спаси или уништи. На идните генерации сака да им даде горчлива лекција која не смеат да ја заборават.

1. Мој. 7:5: „Ное изврши сè што му заповеда Јехвех“.

Верниот и послушен Ное не го разочарал Бога и сè што му заповедал извршил.

1. Мој.7:6: „Ное имаше шестотини години кога потопот на водите дојде на земјата.“

Ќе бидат дадени други детали за времето, но веќе овој стих го сместува потопот во 600-тата година од животот на Ное. Од раѓањето на неговиот прв син во неговата 500-та година, поминаа 100 години.

1. Мој.7:7: „И Ное влезе во ковчегот со своите синови, неговата жена и жените на синовите негови, за да се спасат од водите на потопот“.

Од поплавата ќе се спасат само осум лица.

1. Мој.7:8: „ Помеѓу чистите и нечистите *сверови, птиците и сè што се движи по земјата* “,

Бог е потврден. Влезете во ковчегот, за да се спасат неколку „ *сè што се движи по земјата* “. Но, од која „ *земја* “, антидилувска или постдилувска? Сегашното време на глаголот „ *се движи* “ ја сугерира постдилувската земја од времето на Мојсеј на која Бог се обраќа во својата приказна. Оваа суптилност би можела да го оправда напуштањето и целосното истребување на одредени монструозни видови, непожелни на повторно населената земја, доколку постоеле пред поплавата.

Битие 7:9: „ *Тој влезе во ковчегот со Ное, два по двајца, машко и женско, како што му заповеда Бог на Ное* “.

Принципот се однесува на животните, но и на трите човечки парови формирани од неговите три сина и нивните сопруги и неговата, која се однесува на него и неговата сопруга. Божјиот избор да избере само парови ни ја открива улогата што Бог ќе им ја даде: да се размножуваат и да се размножуваат.

1. Мој. 7:10: „ *Седум дена подоцна, водите на потопот се појавија на земјата* “.

Според ова појаснување, влегувањето во ковчегот се случило на десеттиот ден од вториот месец од 600-тата ^{година} од животот на Ное, т.е. 7 дена пред ^{17-ти.} наведено во стих 11 кој следи. Токму на овој десетти ден, самиот Бог ја затворил „ *вратата* “ на ковчегот на сите негови жители, според прецизноста наведена во стих 16 од ова поглавје 7.

1. Мој. 7:11: „ *Во шестата година од животот на Ное, во вториот месец, на седумнаесеттиот ден од месецот, во тој ден изникнаа сите извори на големата длабочина и се излеаа небесните порти. отворени* »

Бог го избрал „ *седумнаесеттиот ден од вториот месец* “ од ^{600-тата} година на Ное за „ *да ги отвори небесните прозорци* “. Бројот 17 го симболизира **судот** во неговиот нумерички код на Библијата и нејзините пророштва.

Пресметката утврдена со сукцесиите на избраните на Gen.6 го става потопот во 1656 година, од гревот на Ева и Адам, односно 4345 години пред пролетта 6001 година од крајот на светот, која ќе биде остварена во нашиот вообичаен календар во пролетта 2030 година и 2345 години пред помирувачката смрт на Исус Христос што се случи на 3 април 30 од нашиот лажен и погрешен човечки календар.

Следното објаснување ќе биде обновено во Gen.8:2. Евоцирајќи ја комплементарната улога на „ *изворите на длабокото* “, во овој стих, Бог ни открива дека поплавата не била предизвикана само од дождот што доаѓал од небото. Знаејќи дека „ *бездната* “ ја означува земјата целосно покриена со вода од првиот ден на создавањето, нејзините „ *извори* “ укажуваат на пораст на нивото на водата предизвикан од самото море. Овој феномен се добива со модификација на нивото на океанското дно кое, нагоре, го подига нивото на водата додека не го достигне нивото кое ја покривало целата земја првиот ден. Токму преку потонувањето на бездните на океаните, сувото копно излегло од водата на третиот ^{ден} и преку обратна акција сувата земја била

покриена со водите на поплавата. Дождот наречен „*порти на небото*“ беше корисен само за да укаже дека казната дојде од небото, од небесниот Бог. Подоцна оваа слика „*бравата на небото*“ ќе ја преземе спротивната улога на благослови кои доаѓаат од истиот небесен Бог.

1. Мој. 7:12: „*Дождот падна на земјата четириесет дена и четириесет ноќи*“.

Овој феномен сигурно ги изненадил неверните грешници. Особено што дождот пред оваа поплава немаше. Преддилувската земја се наводнуваше и наводнуваше од нејзините потоци и реки; дождот затоа не беше неопходен, утринската роса го замени. И ова објаснува зошто неверниците имале потешкотии да веруваат во потопот на води што го објавил Ное, и со зборови и со дела, бидејќи тој ја изградил арката на сува земја.

Времето „*40 дена и 40 ноќи*“ е насочено кон време на проба. За возврат, телесниот Израел штотуку излезен од Египет ќе биде тестиран за време на отсуството на Мојсеј што го чувал Бог со него во овој период. Резултатот ќе биде „златното теле“ стопено со договор на Арон, телесниот брат на Мојсеј. Потоа ќе има „*40 дена и 40 ноќи*“ од истражувањето на земјата Ханаан со, како резултат на тоа, одбивањето на луѓето да влезат во неа поради циновите што ја населуваат. За возврат, Исус ќе биде тестиран „*40 дена и 40 ноќи*“, но овој пат, иако ослабен од овој долг пост, ќе се спротивстави на ѓаволот кој ќе го искуша и ќе го остави без да ја добие својата победа. За Исус, тоа е она што ја направило неговата земна служба можна и легитимна.

1. Мој. 7:13: *Истиот ден Ное, Сем, Хам и Јафет, синовите на Ное, влегоа во ковчегот, а со нив беше и жената на Ное и жените на неговите три сина :*

Овој стих го нагласува изборот на двата пола на човечките земни суштества. Секој човечки маж е придружуван од „*неговиот помошник*“, неговата женка наречена „*жена*“. На тој начин секој пар се претставува во ликот на Христос и неговата Црква, „неговата помош“, неговиот Избраник кого ќе го спаси. Затоа што засолништето на „ковчегот“ е првата слика на спасението што ќе им ја открие на луѓето.

1. Мој. 7:14: „*тие и сите ѕверови според својот вид, сите добиток по својот вид, секое лазачко суштество што лази по земјата според својот вид, секоја птица по својот вид, секоја птица, сето она што има крилја* .

Нагласувајќи го зборот „*вид*“, Бог потсетува на законите на неговата природа дека човештвото во последно време ужива да се оспорува, престапува и доведува во прашање животните, па дури и човештвото. Не може да има поголем бранител на чистотата на видот од него. И тој бара од своите избраници да го споделат неговото божествено мислење за оваа тема, бидејќи совршенството на неговото првобитно создавање беше во оваа чистота и оваа апсолутна **поделба** на видовите.

Со силно нагласување на крилестиот вид, Бог ги сугерира земјата и воздухот на гревот како царство подложно на Ѓаволот, кој и самиот се нарекува „*кнез на моќта на воздухот*“ во Еф. 2:2.

1. Мој. 7:15: „ *Тие влегоа во ковчегот кај Ное, два по двајца, од секое тело што имаше здив на живот* “.

Секоја двојка избрана од Бог **се одвојува** од оние од својот вид, така што нејзиниот живот ќе продолжи и по потопот. Во оваа дефинитивна **разделба** , Бог го става во дело принципот на двата патишта што ги поставува пред слободниот човечки избор: онаа на доброто води до живот, но онаа на злото води до смрт.

1. Мој.7:16: „ *И влегоа, машко и женско, од секое тело, како што му заповеда Бог на Ное. Тогаш ЈаХВЕХ му ја затвори вратата .* »

Целта на репродукцијата на „ *видовите* “ овде се потврдува со спомнувањето „ *маж и женка* “.

Еве ја акцијата која на ова искуство му дава сета своја важност и неговиот пророчки карактер на крајот на времето на божествената благодат: „ *Тогаш ЈаХВЕХ му ја затвори вратата* “. Тоа е моментот кога судбината на животот и смртта **се раздвојуваат** без можна промена. Така ќе биде и во 2029 година, кога преживеаните од тоа време ќе го направат изборот да му оддадат почит на Бога и неговата седми ден сабота, имено, сабота, или да му оддадат почит на Рим и неговата прва недела, според ултиматумот во форма на декрет на бунтовното човештво. Овде повторно „ *вратата на благодатта* “ ќе биде затворена од Бога, „ *Оној што отвора и кој затвора* “ според Отк.3:7.

1. Мој.7:17: „ *Потопот траеше четириесет дена на земјата. Водите се зголемија и го подигнаа ковчегот и таа се издигна над земјата* “.

Лакот е подигнат.

1. Мој. 7:18: „ *Водите се зголемија и многу се зголемија на земјата, а ковчегот лебдеше на површината на водите* “.

Ковчегот плови.

1. Мој. 7:19: „ *Водите сè повеќе се зголемуваа и сите високи планини под целото небо беа покриени* .

Сувата почва исчезнува универзално потопена со вода.

1. Мој. 7:20: „ *Водите се издигнаа петнаесет лакти над планините и тие беа покриени* .

Највисоката планина во тоа време е покриена со околу 8 m вода.

1. Мој. 7:21: „ *Загина сè што се движеше по земјата, и птиците и добитокот и животните, сè што ползеше по земјата и сите луѓе* .

Сите животни кои дишат воздух се дават. Прецизноста во врска со птиците е уште поинтересна бидејќи потопот е пророчка слика на последниот суд, во кој небесните суштества, како што е сатаната, ќе бидат уништени заедно со копнените суштества.

1. Мој.7:22: „ *Сè што имаше здив, здив на живот во ноздрите и што беше на сувата земја, умре* “.

Сите живи суштества создадени како човек чиј живот зависи од неговиот здив умираат удавени. Ова е единствената сенка над казната за потопот, бидејќи вината е строго на човекот и некаде, смртта на невините животни е неправедна. Но, за целосно да го удави бунтовното човештво, Бог е принуден да ги уништи со нив и оние животни кои како нив го дишат

воздухот од земјината атмосфера. Конечно, за да ја разберете оваа одлука, земете во предвид дека Бог ја создал земјата за човекот направен според неговиот лик, а не за животното создадено да го опкружува, да го придружува и, во случајот со добитокот, да му служи.

1. Мој.7:23: „*Секое суштество што беше на лицето на земјата беше отсечено, од човек и добиток, ползавци и птица небесни: тие беа отсечени од земјата. Остана само Ное и оние што беа со него во ковчегот*“.

Овој стих ја потврдува разликата што Бог ја прави помеѓу Ное и неговите човечки придружници кои се наоѓаат групирани со животните, сите евоцирани и загрижени за „што беше со него во ковчегот“.

1. Мој.7:24: „*Водите беа големи на земјата сто и педесет дена*“.

„*Сто и педесет дена*“ започна по 40 дена и 40 ноќи на непрестаен дожд што ја создаде поплавата. Откако ја достигна максималната висина од „*15 лакти*“ или приближно 8 m над „*највисоките планини*“ од тоа време, нивото на водата остана стабилно „*150 дена*“. Потоа постепено ќе се намалува до сушењето што го посакува Бог.

Забелешка : Бог го создал животот во огромно мерило што се однесувало на луѓето и животните од преддилувијата. Но, по поплавата, неговиот проект има за цел пропорционално да ја намали големината на сите негови суштества, со што ќе се раѓаат животи во постдилувската норма. Кога влегле во Ханаан, еврејските шпиони сведочат дека со свои очи виделе гроздови грозје толку големи што биле потребни двајца мажи со нивната големина да го носат. Затоа, намалувањето на големината нужно се однесува и на дрвјата, овошјето и зеленчукот. Така, Создателот никогаш не престанува да создава, бидејќи со текот на времето, го модифицира и го приспособува своето земно создание на новите услови за живот што се појавуваат. Тој ја создал црната пигментација на кожата на луѓето кои живеат изложени на силно сончево зрачење во тропските и екваторијалните региони на земјата каде што сончевите зраци ја погодуваат земјата на 90 степени. Другите бои на кожата се повеќе или помалку бели или бледи и повеќе или помалку бакарни во зависност од количината на сончева светлина. Но, основното црвено на Адам (Црвеното) поради крвта се наоѓа кај сите човечки суштества.

Библијата не ги специфицира деталните имиња на живите животински видови преддилувија. Бог оставајќи ја оваа тема мистериозна, без некое посебно откровение, секој е слободен во својот начин на замислување на нештата. Меѓутоа, ја поставив хипотезата дека, сакајќи да ѝ даде совршен карактер на оваа прва форма на земски живот, Бог не ги создал, во тоа време, праисториските чудовишта чии коски се наоѓаат денес, од научните истражувачи, во почвата на земјата. Исто така, ја изложив оваа можност дека тие се создадени од Бога по потопот, за да го засили проклетството на земјата за луѓето кои, брзо, повторно ќе се одвратат од него. Отсекувајќи се од него, тие ќе ја изгубат својата интелигенција и големото знаење што Бог му го дал од Адам на Ное. Ова, до тој степен што

на одредени места на земјата, човекот ќе се најде во деградирана состојба на „пештераниот човек“ нападнат и загрозен од свирепи животни, кои во групи, сепак, ќе може да ги уништи со скапоцената помош на природните лошото време и сочувствителната добра волја Божја.

Битие 8

Моменталното раздвојување на станарите на ковчегот

1. Мој.8:1: „Бог се сети на Ное, на сите животни и на сиот добиток што беше со него во ковчегот; и Бог предизвика ветар да помине над земјата, а водите мируваа .

Бидете уверени, тој никогаш не го заборави, но вистина е дека овој уникатен собир на животи затворени во пловечката арка им дава на човештвото и на животинските видови толку намален изглед што изгледаат напуштени од Бога. Всушност, овие животи се совршено безбедни затоа што Бог ги чува како богатство. Тие се она што е најскапоценост: првите плодови кои повторно ја населуваат земјата и се шират по нејзината површина.

1. Мој. 8:2: „Изворите на длабочините и прозорците на небото беа затворени, и од небото веќе не паѓаше дожд“.

Бог ги создава водите на потопот според неговата потреба. Од каде доаѓаат? Од небото, но пред се од творечката сила Божја. Земајќи го ликот на чувар на бравата, тој ги отвори симболичните небесни порти и доаѓа време кога повторно ги затвора.

Евоцирајќи ја комплементарната улога на „изворите на длабокото“, во овој стих, Бог ни открива дека поплавата не била предизвикана само од дождот што доаѓал од небото. Знаејќи дека „бездната“ ја означува земјата целосно покриена со вода од првиот ден на создавањето, нејзините „извори“ укажуваат на пораст на нивото на водата предизвикан од самото море. Овој феномен се добива со модификација на нивото на океанското дно, кое, нагоре, го подига нивото на водата додека не го достигне нивото кое ја покривало целата земја првиот ден. Токму преку потонувањето на бездните на океаните, сувото копно излегло од водата на третиот ^{ден} и преку обратна акција сувата земја била покриена со водите на поплавата. Дождот наречен „порти на небото“ беше корисен само за да укаже дека казната дојде од небото, од небесниот Бог. Подоцна оваа слика „бравата на небото“ ќе ја преземе спротивната улога на благослови кои доаѓаат од истиот небесен Бог.

Бидејќи е творец, Бог можел да ја создаде потопот додека трепнеш, по своја волја. Тој, сепак, претпочиташе постепено да делува на неговата веќе создадена креација. Тој на тој начин му покажува на човештвото дека природата е во неговите раце моќно оружје, моќно средство со кое манипулира за да го понуди својот благослов или своето проклетство во зависност од тоа дали таа оди во добро или во зло.

1. Мој. 8:3: „*Водите се оддалечија од земјата и се оддалечија, а водите се намалија на крајот од сто и педесет дена*“.

По 40 дена и 40 ноќи со непрестаен дожд проследени со 150 дена стабилност на највисокиот водостој, почнува рецесијата. Полека, нивото на морската бездна се спушта, но не се спушта толку длабоко како пред поплавата.

1. Мој. 8:4: „*Во седмиот месец, на седумнаесеттиот ден од месецот, ковчегот почиваше на планините Арарат*“.

На крајот на пет месеци, до денот, „*седумнаесетти од седмиот месец*“, ковчегот престанува да лебди; почива на највисоката планина на Арарат. Овој број „седумнаесет“ го потврдува крајот на чинот на божествениот суд. Од ова појаснување се гледа дека, за време на поплавата, арката не се оддалечила од областа каде што ја изградиле Ное и неговите синови. И Господ сакаше овој доказ за поплавата да остане видлив до крајот на светот, на истиот врв на планината Арарат до кој пристапот беше и остана забранет од руските и турските власти. Но, во времето избрано од Него, Бог го фаворизираше снимањето на воздушни фотографии кои го потврдија присуството на парче од ковчегот фатено во мразот и снегот. Денес, сателитското набљудување може силно да го потврди ова присуство. Но, земните власти не се стремат прецизно да го прослават творецот Бог; тие се однесуваат кон него како непријатели, и по сета правда, Бог им возвраќа, удирајќи ги со епидемија и терористички напади.

1. Мој. 8:5: „*Водите се намалуваа до десеттиот месец. Во десеттиот месец, на првиот ден од месецот, се појавија врвовите на планините*“

Намалувањето на водата е ограничено бидејќи по поплавата нивото на водата ќе биде повисоко од она на предпотопната земја. Античките долини ќе останат потопени и ќе добијат изглед на сегашните внатрешни мориња како што се Средоземното Море, Каспиското, Црвеното, Црното Море итн.

1. Мој. 8:6: „*На крајот од четириесет дена, Ное го отвори прозорецот што го направи за арката* .

По 150 дена стабилност и 40 дена чекање, Ноа за прв пат го отвора малиот прозорец. Неговата мала големина, еден лакот или 55 см, беше оправдана бидејќи единствената употреба беше да ослободува птици кои на тој начин можеа да избегаат од ковчегот на животот.

1. Мој. 8:7: *Го пушти гавранот и тој излезе, одеше и се враќаше, додека водите не пресушија на земјата* .

Откривањето на сувата земја се евоцира според редот на „*темнина и светлина*“ или „*ноќ и ден*“ на почетокот на создавањето. Исто така, првиот испратен откривач е **нечистиот** „*гавран*“, со пердуви „**црни**“ како „*ноќни*“. Тој дејствува слободно независно кон Ное, Божјиот избраник. Затоа ги симболизира темните религии кои ќе се активираат без никаква врска со Бога.

На попрецизен начин го симболизира телесниот Израел на стариот завет на кој Бог ги испратил своите пророци во повеќе наврати, како

доаѓањето и заминувањето на гавранот, за да се обидат да го спасат својот народ од практиките на гревот. Како „ гавранот “, овој Израел конечно отфрлен од Бог ја продолжил својата историја **одвоен** од него.

1. Мој. 8:8: „ *Го пушти и гулабот за да види дали водите се намалиле од лицето на земјата* “.

По истиот редослед, **чистиот** „ гулаб “ со „ бел “ пердув како снег, се испраќа на извидување. Се става под знакот „ ден и светлина “. Како таква, таа го пророкува новиот завет заснован на крвта пролеана од Исус Христос.

1. Мој.8:9: „ *Но гулабот не најде каде да го спушти стапалото и се врати кај него во ковчегот, зашто имаше води на лицето на целата земја. Ја подаде раката, ја зеде и ја внесе со себе во ковчегот* “.

За разлика од независниот црн „ гавран “, белиот „ гулаб “ е во блиска врска со Ное кој ја нуди „ раката да ја земе и да ја внесе во арката “ со него. Тоа е слика на врската што го поврзува избраниот со небесниот Бог. „ Гулабот “ еден ден ќе слета на Исус Христос кога ќе се појави пред Јован Крстител за да биде крстен од него.

Ви предлагам да ги споредите овие два библиски цитати; оној од овој стих: „ *Но гулабот не најде место да го потпре подножјето* “ со овој стих од Мат.8:20: „ *Исус му одговори: Лисиците имаат дувла, а птиците небесни гнезда; но Синот Човечки нема каде да ја положи главата* “; и овие стихови од Јован 1:5 и 11, каде што зборува за Христа инкарнација на божествената „ светлина “ на животот , тој вели: „ *Светлината свети во темнината, а темнината не ја прими ... / ...Таа дојде во нејзиниот народ, а нејзиниот народ не ја прими* “. Исто како што „ гулабот “ се врати кај Ное дозволувајќи да биде земен од него, во „ неговата рака “, воскреснат, Искупителот Исус Христос се вознесе на небото кон своето божество како небесен Отец, оставајќи ја пораката зад себе на земјата за откупувањето на неговите избраници, неговата добра вест наречена „ Вечно Евангелие “ во Отк.14:6. И во Отк.1:20: тој ќе ги држи „ во рака “ во „ седумте ера “ пророкувани од „ седумте цркви “ каде што ги тера да учествуваат во божественото осветување на неговата „ светлина “ сликана од „ седумте свеќници “.

1. Мој. 8:10: „ *И чекаше уште седум дена, и пак го ослободи гулабот од ковчегот* “.

Овој двоен потсетник за „ седумте дена “ нè учи дека за Ное, како и за нас денес, животот е воспоставен и нареден од Бога на единството на седмицата „ седум дена “, исто така симболичното единство на „ седум илјади “ години. на неговиот голем спасувачки проект. Ова инсистирање на спомнувањето на овој број „ седум “ ни овозможува да ја разбереме важноста што Бог му ја дава; што ќе го оправда да биде особено нападнат од ѓаволот сè до враќањето во слава на Христос што ќе стави крај на неговата земна доминација.

1. Мој. 8:11: „ *Гулабот се врати кај него вечерта; и ете, во клунот му имаше искинат маслиново лист. Така Ное знаеше дека водите се намалија од земјата* .

По долги времиња на „*мрак*“ објавени со зборот „*вечер*“, надежта за спасение и радоста на избавувањето од гревот ќе дојдат под ликот на „*маслинката*“, последователно стариот па новиот сојуз. Како што Ное знаеше преку „*маслинов лист*“ дека очекуваната и очекуваната земја ќе биде подготвена да го пречека, „*синовите Божји*“ ќе научат и ќе разберат дека царството небесно им е отворено од **пратеникот на небото** Исус Христос.

Овој „*маслиново лист*“ му сведочеше на Ное дека ртењето и растењето на дрвјата стануваат повторно можни.

1. Мој. 8:12: „*И чекаше уште седум дена; и го пушти гулабот. Но, таа никогаш не се врати кај него*“.

Овој знак беше одлучувачки, бидејќи докажа дека „*гулабот*“ избрал да остане во природа, која уште еднаш му понуди храна.

Како што „*гулабот*“ исчезнува откако ќе ја пренесе својата порака за надеж, откако ќе го даде својот живот на земјата за да ги откупи своите избраници, Исус Христос, „*Кнезот на мирот*“, ќе ја напушти земјата и неговите ученици, оставајќи ги слободни и независни. да ги води нивните животи до неговото последно славно враќање.

1. Мој.8:13: „*Во шестотини и првата година, во првиот месец, на првиот ден од месецот, водите пресушија на земјата. Ное ја отстрани покривката од арката и погледна, и ете, површината на земјата се исуши* .

Сушењето на земјата е сè уште делумно, но ветува, па Ное почнува да го отвора покривот на арката за да ја погледне надворешноста на арката и знаејќи дека таа е заглавена на врвот на планината Арарат, неговата визија се прошири многу далеку и многу широко низ хоризонтот. Во искуството од поплавата, ковчегот добива слика на јајце за ведење. Кога ќе се изведе, самото пиле ја крши лушпата во која беше затворена. Ное го прави истото; тој ја „*отстранува покривката од ковчегот*“ што повеќе нема да биде корисно да се заштити од поројниот дожд. Забележете дека Бог не доаѓа да ја отвори вратата од ковчегот што тој самиот ја затворил; тоа значи дека тој не го доведува во прашање и не го менува мерилото на своето судење кон земните бунтовници за кои вратата на спасението и рајот секогаш ќе биде затворена.

1. Мој. 8:14: „*Во вториот месец, на дваесет и седмиот ден од месецот, земјата беше сува*“.

Земјата повторно станува погодна за живеење по целосно затворање во ковчегот 377 дена од денот на качувањето и затворањето на вратата од Бога.

1. Мој. 8:15: „*Тогаш Бог му рече на Ное, велејќи: “*

1. Мој. 8:16: „*Излези од ковчегот, со тебе ти и твојата жена, твоите синови и жените на синовите твои*“.

Повторно Бог е тој што го дава сигналот за излез од „*ковчегот*“, тој што ја затворил единствената „*врата*“ на неговите станари пред потопот.

1. Мој. 8:17: „*Изведи го со себе секое живо суштество од секаква телесност, што е со себе, и птиците и говедата и секое ползавче што лази по земјата, да биде плодно и да се множи на земјата* .

Сцената наликува на петтиот ден од седмицата на создавањето, но не станува збор за ново создавање, бидејќи по потопот, повторното населување на земјата е фаза од проектот пророкуван за првите 6000 години од земната историја. . Бог сакал оваа фаза да биде ужасна и одвраќачка. Тој му дал на човештвото смртоносен доказ за ефектите од Неговиот божествен суд. Доказ кој ќе се потсети во 2. Петрово 3:5 до 8: *„Тие, всушност, сакаат да игнорираат дека небесата некогаш постоеле со Божјата реч, исто како земја земена од вода и формирана од вода, и од овие работи загина тогашниот свет, потопен од вода, додека со истиот збор сегашното небо и земјата се чуваат и се чуваат за оган, за денот на судот и пропаста на безбожни луѓе. Но, има една работа, возљубени, на која не смееш да не знаеш, дека кај Господ еден ден е како илјада години, а илјада години како еден ден“*. Предвидената огнена поплава ќе биде остварена на крајот на седмиот милениум по повод последниот суд, со отворање на запалените извори на подземна магма што ќе ја покрие целата површина на земјата. Ова *„огнено езеро“* цитирано во Отк. 20:14-15, ќе ја проголта површината на земјата со нејзините неверни бунтовни жители, како и нивните дела кои сакале да ги привилегираат со презирање на покажаната љубов кон Бог. И овој седми милениум беше пророкуван до седмиот ден од седмицата, тоа според дефиницијата *„еден ден е како илјада години, а илјада години се како еден ден“*.

1. Мој. 8:18: *„И Ное излезе, со своите синови, со својата жена и со жените на неговите синови“*.

Откако животните се ослободени, претставниците на новото човештво за возврат излегуваат од ковчегот. Тие ја наоѓаат сончевата светлина и огромниот и речиси неограничен простор што им го нуди природата, по 377 дена и ноќи затворени во тесен и темен затворен простор.

1. Мој. 8:19: *„Од ковчегот излегоа сите животни, секое лазачко, секоја птица, сè што се движи по земјата, според нивните видови“*.

Излезот од ковчегот го пророкува влезот на избраните во небесното царство, но ќе влезат само оние кои се чисти од Бога. Во времето на Ное, тоа сè уште не е така, бидејќи чистите и нечистите ќе живеат заедно, на иста земја, борејќи се еден против друг до крајот на светот.

1. Мој. 8:20: *„Ное му изгради жртвеник на Јахве; зеде од сите чисти животни и од сите чисти птици, и принесе паленици на жртвеникот“*.

Паленицата е чин со кој избраниот Ное му покажува на Бога својата благодарност. Смртта на невина жртва, во овој случај животно, го потсетува Богот творец на средствата со кои, во Исус Христос, ќе дојде да ги откупи душите на своите избраници. Чистите животни се достоини да ја претстават Христовата жртва која ќе ја отелотвори совршената чистота во целата негова душа, тело и дух.

8:21: *„И Господ почувствува пријатен мирис, и Господ рече во неговото срце: „Нема повеќе да ја проколнувам земјата заради човекот, зашто мислите на човечкото срце се лоши од почетокот. и повеќе нема да го удрам секое живо суштество, како што направив“*.

Паленицата принесена од Ное е автентичен чин на вера и на послушна вера. Зашто, ако му принесува жртва на Бога, тоа е одговор на жртвен обред што му го наредил, многу пред да ги поучи на Евреите кои излегле од Египет. Изразот „ *пријатен мирис* “ не се однесува на божественото сетило за мирис, туку на неговиот божествен Дух кој ја цени и послушноста на своите верни избраници и пророчката визија што овој обред ја дава на неговата идна сочувствителна жртва, во Исус Христос.

До последниот суд нема да има повеќе разорна поплава. Искуството штотуку покажа дека човекот е природно и наследно „ **злоб** “ во телото, како што рекол Исус за своите апостоли во Мат.7:11: „ *Тогаш, ако **сте злобни** како што **сте вие**, знаете како да им давате добри дарови на своите деца , колку повеќе вашиот Татко, кој е на небесата, ќе им дава добри дарови на оние што бараат од него* “. Затоа Бог ќе мора да го скроти ова „ **зло** “ „**животно**“, мислење што го споделува Павле во 1. Кор.2:14, и со тоа што ќе ја покаже во Исус Христос моќта на неговата љубов кон нив, некои од оние што *се нарекуваат* „ **злобни** “ ќе станат верните и *послушни* луѓе.

1. Мој. 8:22: „ *Се додека земјата опстојува, нема да престанат сеетењето и жетвата, студот и топлината, летото и зимата, денот и ноќта* “.

Ова осмо поглавје завршува со потсетување на алтернативите на апсолутните спротивности кои управуваат со условите на земниот живот уште од првиот ден на создавањето, во кој, со својата конституција „ *ноќ и ден* “, Бог ја откри земната борба меѓу „ *мракот* “ и „ *светлината* “ која на крајот ќе победи преку Исус Христос. Во овој стих тој ги наведува овие екстремни алтернативи кои се должат на самиот грев што е последица на слободниот избор даден на овие небесни и земни суштества кои на тој начин се слободни да го сакаат и да му служат или да го отфрлат до степен да го мразат. Но, последицата од оваа слобода ќе биде живот за приврзаниците на доброто, а смртта и уништувањето за оние на злото, како што покажа потопот.

Сите наведени теми носат духовна порака:

„ *Сеее и жетва* “: укажуваат на почетокот на евангелизацијата и на крајот на светот; сликите преземени од Исус Христос во неговите параболи, особено во Мат.13:37 до 39: „ *Тој одговори: Кој сее добро семе е Син човечки; полето е светот; доброто семе се синовите на царството; каколот се синови на лукавиот; непријателот кој го посеал е ѓаволот; жетвата е крај на светот ; жетварите се ангелите* “.

„ *Студот и топлината* “: „ **жеештината** “ е наведена во Отк. 7:16: „ *Нема повеќе да гладуваат, ниту да жеднуваат, ниту сонцето ќе ги удира, ниту **топлината*** “. Но, напротив, „ *студот* “ е исто така последица на проклетството на гревот.

„ *Лето и зима* “: ова се две сезони на крајности, и двете непријатни како и другите во нивниот вишок.

„ *Денот и ноќта* “: Бог ги наведува по редоследот што му го дава човекот, затоа што во неговиот проект, во Христа доаѓа времето од денот, она на повикот да се влезе во неговата благодат, но по ова време доаѓа она

на „ *ноќта кога никој не може да работи* “ според Јован 9:4, односно да ја промени својата судбина бидејќи таа е дефинитивно определена за живот или за смрт од крајот на времето на благодатта.

Битие 9

Одвојување од нормата на животот

Битие 9:1: „ *И Бог ги благослови Ное и неговите синови и им рече: „Плодете се, множете се и пополнете ја земјата.* »

Ова ќе биде првата улога што Бог им ја дава на живите суштества избрани и спасени од ковчегот што го изградија луѓето: Ное и неговите три сина.

Битие 9:2: „ *Ќе бидеш страв и ужас за секој свер на земјата и за секоја небесна птица и за секое суштество што се движи по земјата и за секоја морска риба: тие се избавени во ваши раце .”*

Животинскиот живот му го должи својот опстанок на човекот, па затоа, дури и повеќе од пред потопот, човекот ќе може да доминира над животните. Освен кога поради страв или иритација некое животно ја губи контролата, како општо правило, сите животни се плашат од човекот и се обидуваат да побегнат од него кога ќе го сретнат.

1. Мој. 9:3: „ *Се што се движи и има живот, ќе ви биде храна : сето тоа ќе ви го дадам како зелена трева “.*

Оваа промена во исхраната има неколку оправдувања. Без да му давам преголема важност на прикажаниот редослед, прво, го наведувам непосредното отсуство на растителна храна исцрпена за време на поплавата и земјата покриена со солена вода што станала делумно стерилна само постепено ќе ја врати својата целосна и целосна плодност и нејзината продуктивност. Понатаму, воспоставувањето на хебрејските жртвени обреди ќе бара, во свое време, консумирање на месото на жртвата жртвувана во пророчка визија на Светата вечера каде лебот ќе се јаде како симбол на телото на Исус Христос, и сокот од грозје испиен како симбол на неговата крв. Трета причина, помалку дозволена, но не помалку вистинита, е дека Бог сака да го скрати животниот век на човекот; а конзумирањето на телото кое се расипува и внесува во човечкото тело елементи деструктивни за животот ќе биде основа на успехот на нечија желба и одлука. Само искуството со вегетаријанска или веганска исхрана дава лична потврда. За да се зајакне оваа мисла, имајте во предвид дека Бог не му забранува на човекот да консумира **нечисти животни** , иако тие се штетни за неговото здравје.

1. Мој. 9:4: „ *Само немојте да јадете месо со неговата душа, со неговата крв “.*

Оваа забрана ќе остане валидна во стариот завет според Лев.17:10-11: „ *Ако некој од домот на Израел или од туѓинците што живеат меѓу нив јаде каква било крв , ќе го свртам лицето против оној што јаде крв и ќе*

го отсекам од неговиот народ . „ и во вестите, според Дела 15:19 до 21: „ Затоа мислам дека не им создаваме тешкотии на оние од незнабошците кои се обраќаат кон Бога, туку дека им пишуваме да се воздржуваат од идолската нечистотија. од блуд, од задавени работи и од крв . Зашто, со многу генерации, Мојсеј има луѓе во секој град што го проповедаат, бидејќи се чита секоја сабота во синагогите “.

Бог го нарекува „ душа “ целото суштество составено од тело од месо и дух целосно зависен од телото. Во ова месо, моторниот орган е мозокот снабден од самата крв која се прочистува со секој здив од кислородот вшмукан од белите дробови. Во живата состојба, мозокот создава електрични сигнали кои генерираат мисла и меморија и управува со функционирањето на сите други телесни органи кои го сочинуваат физичкото тело. Улогата на „крвта“ која, згора на тоа, по геном е единствена за секоја жива душа, не смее да се консумира од здравствени причини, бидејќи носи отпад и нечистотии создадени низ телото и од духовна причина. Бог го резервирал на апсолутен ексклузивен начин, за своето религиозно учење, принципот на пиење на крвта Христова, но само во симболизираната форма на сок од грозје. Ако животот е во крвта, оној што ја пие Христовата крв се обновува во Неговата света и совршена природа, според вистинскиот принцип кој вели дека телото е направено од она што го храни.

1. Мој.9:5: „ Знајте го и ова, ќе ја барам крвта на вашите души, ќе ја барам од секое животно; и ќе ја побарам душата на човекот од човекот, од човекот што е негов брат .”

Животот е најважното нешто за Творецот Бог кој го создал. Мораме да го слушаме за да го сфатиме бесот што злосторството го претставува кон него, вистинскиот сопственик на одземениот живот. Како таков, тој е единствениот кој може да ја легитимира наредбата за одземање живот. Во претходниот стих, Бог го овластил човекот да земе животински живот за да го направи негова храна, но тука станува збор за криминал, за убиство кое дефинитивно става крај на човечкиот живот. Овој отстранет живот повеќе нема да има можност да се зближи со Бог, ниту да биде сведок на промена на однесувањето, ако дотогаш тоа не се усогласувало со неговите стандарди за спасение. Тука Бог ги поставува темелите на законот за одмазда, „око за око, заб за заб и живот за живот“. Животното ќе го плати убиството на човекот со своја смрт, а човекот од типот на Каин ќе биде убиен ако го убие својот крвен „ брат “ од типот Авел.

Битие 9:6: „ Ако некој пролее човечка крв, од човек ќе се пролее неговата крв; зашто Бог го создаде човекот според неговиот лик “.

Бог не се стреми да го зголеми бројот на смртни случаи затоа што, напротив, со тоа што одобри убивање на убиец, тој смета на застрашувачки ефект и дека, поради настанатиот ризик, најголемиот број човечки суштества учат да контролирајте ја нивната агресивност, за да не станете атентатор, пак, достоин за смрт.

Само оној кој е анимиран од вистинска и автентична вера може да сфати што значи „ Бог го создаде човекот според својот лик “. Особено кога

човештвото станува монструозно и одвратно како што е случајот денес во западниот свет и насекаде на земјата заведено од научното знаење.

1. Мој. 9:7: „ *А вие, плодувајте се и множете се, раширете се на земјата и множете се на неа* “.

Бог навистина го сака ова множење, и со добра причина, бројот на избраните е толку мал, дури и во однос на повиканите кои паѓаат на патот, што колку е поголем бројот на неговите созданија, толку повеќе меѓу нив ќе може да најдете и изберете ги неговите избраници; бидејќи според прецизноста забележана во Дан.7:9, пропорцијата е еден милион избран за десет милијарди повикани, или 1 за 10.000.

1. Мој. 9:8: „ *Бог повторно му рече на Ное и на неговите синови со него, велејќи: “*

Бог им се обраќа на четворицата мажи затоа што давајќи му доминација на машкиот претставник на човечкиот вид, тие ќе бидат одговорни за она што дозволиле да го прават жените и децата кои се ставени под нивна власт. Доминацијата е знак на доверба што Бог им ја нуди на луѓето, но ги прави целосно одговорни пред неговото лице и неговиот суд.

1. Мој.9:9: „ *Еве, јас го склучувам мојот сојуз со тебе и со твоите потомци по тебе; »*

За нас е важно денес да сфатиме дека ние сме она „ *семе* “ со кое Бог го воспоставил својот „ *завет* “. Современиот живот и неговите атрактивни пронајдоци не менуваат ништо за нашето човечко потекло. Ние сме наследници на новиот почеток што Бог му го подари на човештвото по страшната поплава. Заветот склучен со Ное и неговите три сина е специфичен. Го обврзува Бог повеќе да не го уништува целото човештво со водите на потопот. После тоа ќе дојде сојузот што Бог ќе го воспостави со Авраам, кој ќе се исполни во неговите два последователни аспекти фокусирани, буквално временски и духовно, на искупителната служба на Исус Христос. Овој сојуз ќе биде фундаментално индивидуален како статусот на спасението што е доведено во прашање. Во текот на 16-те века кои ќе му претходат на неговото прво доаѓање, Бог ќе го открие својот план за спасение преку верските обреди нарочани на еврејскиот народ. Потоа, по исполнувањето во Исус Христос на овој план откриен во сета негова светлина, околу уште 16 века неверството ќе ја наследи верноста и 1260 години, најмрачниот мрак ќе владее под покровителство на папата Роман. Од 1170 година, кога Питер Валдо можел повторно да ја практикува чистата и верна христијанска вера со набљудување на вистинската сабота, по него биле избрани помалку просветлените избраници во работата на реформацијата, но не завршени. Исто така, дури од 1843 година, преку двоен тест на верата, Бог можел да најде меѓу пионерите на адвентизмот, верни избраници. Но, сè уште беше рано за нив целосно да ги разберат мистериите откриени во неговите пророштва. Знакот на сојузот со Бога е во секое време носењето и примањето на неговата светлина, затоа делото што го пишувам во негово име, за да ги просветам неговите избраници, претставува „ *сведоштво за Исус* “, неговиот последен облик, знакот дека неговиот сојуз е многу реален и потврден.

1. Мој.9:10: „ *Со секое живо суштество што е со вас, и птици и добиток и сите земни сверови, било со сето она што излегло од ковчегот или со сите сверови на земјата .*

Сојузот претставен од Бог се однесува и на животните, на сè што живее и ќе се размножува на земјата.

1. Мој.9:11: „ *Јас го склучувам мојот завет со вас: нема повеќе месо да биде уништено од водите на потопот, ниту ќе има потоп што ќе ја уништи земјата “.*

Лекцијата што ја даде поплавата мора да остане единствена. Бог сега ќе влезе во тесна борба бидејќи неговата цел е да ги освои срцата на своите избраници.

1. Мој. 9:12: „ *И рече Бог: „Ова е знакот на заветот што го воспоставувам меѓу мене и вас и секое живо суштество што е со вас, за сите поколенија: “*

Овој знак што го дава Бог се однесува на сè што живее, чисто и нечисто. Тоа сè уште не е знак на припадност кон неговата личност, што ќе биде седмиот ден сабота. Овој знак ги потсетува живите суштества на обврската што ја презел никогаш повеќе да не ги уништи со водите на потопот; тоа е нејзината граница.

1. Мој.9:13: „ *Го ставив својот лак во облаците и тоа ќе биде знак на заветот меѓу мене и земјата “*

Науката ќе ја објасни физичката причина за постоењето на виножитото. Тоа е распаѓање на светлосниот спектар на сончева светлина што паѓа на тенки слоеви вода или висока влажност. Сите забележале дека виножитото се појавува кога врне, а сонцето ги фрла своите светлосни зраци. Останува фактот дека дождот потсетува на поплава, а сончевата светлина е слика на забележливата, корисна и смирувачка светлина Божја.

1. Мој.9:14: „ *Кога ќе собирам облаци над земјата, лакот ќе се појави во облаците; »*

Затоа, Бог ги измислил облаците за да создава дожд само по потопот и истовремено со принципот на виножитото. Меѓутоа, во нашите одвратни времиња, безбожните мажи и жени ја искривуваат и осквернавија оваа тема на виножитото земајќи го овој симбол на божествената алијанса за да го направат акроним и амблем на собирот на сексуалните перверзни. Бог мора да најде во ова добра причина да го удри ова одвратно и непочитувачко човештво кон него и кон човечкиот вид. Наскоро ќе се појават последните знаци на неговиот гнев, гори како оган и уништувачки како смрт.

1. Мој. 9:15: „ *И ќе се сетам на мојот завет меѓу мене и вас, и секое живо суштество од секако тело, и водите нема повеќе да станат потоп за уништување на секое тело “.*

Читајќи ги овие зборови на љубезност кои доаѓаат од Божјата уста, го мерам парадоксот со размислување за зборовите што тој може да ги каже денес поради човечката перверзност која го достигнала нивото на антидилувјаните.

Бог ќе го одржи својот збор, нема повеќе да има потоп на вода, но за сите бунтовници, потоп од оган е резервиран за судниот ден; на што нè

потсетил апостол Петар во 2. Петрово 3:7. Но, пред овој последен суд, и пред враќањето на Христос, ќе дојде нуклеарниот оган од Третата светска војна или „6-та ^{труба}“ од Отк. 9:13 до 21, во форма на повеќекратни и зловни смртоносни „печурки“. , одземете ги засолништата на нееднаквоста во кои станаа големите градови, главни или не, на планетата Земја.

1. Мој.9:16: *„Лакот ќе биде во облакот; и ќе погледнам на тоа, за да се сетам на вечниот завет меѓу Бога и секое живо суштество, дури и од секое тело што е на земјата“.*

Тоа време е далеку од нас и на новите претставници на човештвото би можело да им остави голема надеж да ги избегнат грешките што ги направиле предпотопените. Но, денес надежта повеќе не е дозволена затоа што плодот на преддилувјанците се појавува насекаде меѓу нас.

1. Мој. 9:17: *„И Бог му рече на Ное: Ова е знакот на заветот што го воспоставувам меѓу мене и секое тело што е на земјата“.*

Бог го нагласува карактерот на овој завет кој е воспоставен со „сето тело“. Ова е сојуз кој секогаш ќе го засега човештвото во колективна смисла.

1. Мој.9:18: *„Синовите на Ное, кои излегоа од ковчегот, беа Сем, Хам и Јафет. Хам беше татко на Ханаан“.*

Ни е дадено појаснување: *„Хам беше татко на Ханаан“*. Запомнете, Ное и неговите синови се сите цинови кои останале со големина на преддилувјаните. Така, циновите ќе продолжат да се множат, особено во земјата „Ханаан“, на која Евреите кои заминуваат од Египет ќе ги откријат на нивна несреќа, бидејќи стравот предизвикан од нивната големина ќе ги осуди да талкаат 40 години во пустината. и умре таму.

1. Мој. 9:19: *„Тоа се трите синови на Ное, а нивните потомци ја населиле целата земја“.*

Забележете дека првично, сите антидилувјани имале еден човек за нивното потекло: Адам. Новиот пост-дилувиски живот е изграден на тројца луѓе, Шем, Чам и Јафет. Затоа, народите на нивните потомци ќе бидат **разделени и поделени** . Секое ново раѓање ќе биде поврзано со неговиот патријарх, Сем, Хам или Јафет. Духот на поделеност ќе се потпира на овие различно потекло за да ги спротивстави луѓето поврзани со нивните предци традиции еден против друг.

1. Мој. 9:20: *„Ное почна да ја обработува земјата и засади винова лоза“.*

Оваа активност, сè на сè, во рамките на нормалата, сепак ќе има сериозни последици. Бидејќи на крајот од неговото одгледување, Ное го бере грозјето и исцедениот сок откако се оксидирал, тој пиел алкохол.

1. Мој. 9:21: *„Пи вино, се опијани, и се откри во средината на својот шатор.“*

Со губењето на контролата над своите постапки, Ное верува дека е сам, се открива и целосно се соблекува.

1. Мој.9:22: *„Хам, таткото на Ханаан, ја виде голотијата на својот татко и го извести надвор кај своите двајца браќа.“*

Во тоа време, човечкиот ум сè уште беше многу чувствителен на оваа голотија што ја откри грешниот Адам. А Чам, забавен и сигурно малку

исмејуван, има лоша идеја да им го пријави своето визуелно искуство на своите двајца браќа.

1. Мој.9:23: „ *Тогаш Сем и Јафет ја зедоа наметката, ја ставија на рамениците, тргнаа наназад и ја покри голотијата на својот татко; бидејќи нивните лица беа свртени, не ја видоа голотијата на својот татко* .”

Со сите неопходни мерки на претпазливост, двајцата браќа го покриле голото тело на својот татко.

1. Мој. 9:24: „ *Кога Ное се разбуди од виното, слушна што му направил неговиот помал син* “.

Така, двајцата браќа морале да го поучуваат. И оваа осуда ќе го возбуди Ное кој ја чувствува неговата чест како Татко нарушена. Тој не пиел доброволно алкохол и бил жртва на природна реакција од сок од грозје кој со текот на времето оксидира и чиј шеќер се претвора во алкохол.

1. Мој. 9:25: „ *И рече: Проклет да е Ханаан! Нека биде роб на робовите на своите браќа!* »

Всушност, ова искуство служи само како изговор за креаторот Бог да пророкува за потомците на синовите на Ное. Зашто самиот Ханаан немаше никаква врска со постапката на неговиот татко Хам; затоа тој бил невин по својата вина. А Ное го проколна, кој ништо не направил. Утврдената ситуација почнува да ни открива принцип на Божјиот суд кој се појавува во втората од неговите десет заповеди прочитани во 2. Мојсеева 20:5: „ *Не им се поклонувај и не им служиш; зашто јас, Јехова, твојот Бог, сум љубоморен Бог, го посетувам беззаконието на татковците врз децата до третото и четвртото колено на оние што ме мразат* . Во оваа привидна неправда лежи сета Божја мудрост. Затоа што, размислете за тоа, врската меѓу синот и таткото е природна и синот секогаш ќе застане на страната на својот татко кога ќе биде нападат; со ретки исклучоци. Ако Бог го удри таткото, синот ќе го мрази и ќе го брани својот татко. Со проколнување на синот Ханаан, Ное го казнува Хам, таткото загрижен за успехот на неговите потомци. А Ханаан, од своја страна, ќе ги сноси со себе последиците од тоа што е син на Хам. Затоа, тој ќе доживее трајна огорченост против Ное и двата сина што ги благословува: Сем и Јафет. Веќе знаеме дека потомците на Ханаан ќе бидат уништени од Бога за да му понуди на Израел, неговиот народ ослободен од египетското ропство (друг син на Хам: Мизраим), нивната национална територија.

1. Мој. 9:26: „ *И тој пак рече: Нека е благословен Јехова, Богот на Сем, а Ханаан нека им биде роб!* »

Ное им пророкува на своите синови планот што Бог го има за секој од нив. Така, потомците на Ханаан ќе бидат робови на потомците на Сем. Чамите ќе се прошират кон југ и ќе го населат африканскиот континент до земјата на денешен Израел. Сем ќе се прошири кон исток и југоисток, населувајќи ги сегашните арапски муслимански земји. Од Халдеја, денешен Ирак, Авраам ќе излезе чист семит. Историјата го потврдува тоа, Африка Ханаан навистина била роб на Арапите кои потекнуваат од Сем.

1. Мој.9:27: „ Нека Бог го прошири имотот на Јафет и нека живее во шаторите на Сем, а Ханаан нека им биде роб! »

Јафет ќе се прошири на север, исток и запад. Долго време северот ќе доминира на југот. Христијанизираните земји од север ќе доживеат технички и научен развој што ќе им овозможи да ги експлоатираат арапските земји од југот и да ги поробат народите на Африка, потомци на Ханаан.

1. Мој. 9:28: „ Ное живееше по потопот триста и педесет години “.

Во текот на 350 години, Ное можел да им сведочи за потопот на своите современници и да ги предупреди за грешките на предпотопените.

Битие 9:29: „ Сите денови на Ное беа деветстотини и педесет години; потоа умре “.

Во 1656 година, годината на потопот од Адам, Ное имал 600 години, па умрел во 2006 година од гревот на Адам, со 950 години. Според 1. Мој. 10:25, при раѓањето на „ Пелег “, во 1757 година, „ земјата била поделена “, од Бога поради искуството на бунтовничкиот бунт на кралот Нимрод и неговата Вавилонска кула. Поделбата, или **одвојувањето**, беше последица на различните јазици што Бог им ги дал на народите за да се **разделат** и повеќе да не формираат обединет блок пред неговото лице и неговата волја. Ное затоа го доживеал настанот и во тоа време имал 757 години.

Кога умре Ное, Аврам веќе беше роден (во 1948 година, 2052 години пред смртта на Исус Христос лоцирана во 30-та година од нашиот заеднички лажен календар), но тој беше во Ур, во Халдеја, далеку од Ное кој живееше на север кон планината Арарат.

Роден во 1948 година, кога неговиот татко Терак имал 70 години, Аврам го напуштил Харан, за да одговори на Божјата наредба, на 75-годишна возраст во 2023 година, т.е. 17 години по смртта на Ное во 2006 година. Духовното реле на сојузот е на тој начин уверени и остварени.

На 100-годишна возраст, во 2048 година, Абрам станува татко на Исак. Починал на 175 години во 2123 година.

На 60-годишна возраст, во 2108 година, Исак стана татко на близнаците Исав и Јаков, според 1. Мој. 25:26.

Битие 10

Поделбата на народите

Ова поглавје нè запознава со потомците на трите синови на Ное. Ова откровение ќе биде корисно затоа што во неговите пророштва, Бог секогаш ќе се повикува на оригиналните имиња на засегнатите територии. Некои од овие имиња се лесно препознатливи како сегашни имиња бидејќи ги зачувале главните корени, примери: „ *Мадаи* “ за Меде, „ *Тубал* “ за Тоболск, „ *Мешех* “ за Москва.

1. Мој.10:1: „ Тоа се потомци на синовите на Ное, Сем, Хам и Јафет. По потопот им се родија синови. »

Синовите на Јафет

1. Мој. 10:2: „ Синови на Јафет беа: Гомер, Магог, Мадај, Јаван, Тувал, Мешех и Тирас . »

„ Мадаи “ е медиум; „ Јаван “, Грција; „ Тубал “, Тоболск, „ Мешех “, Москва.

1. Мој. 10:3: „ Синови на Гомер: Ашкеназ, Рифат и Тогарма. »

1. Мој. 10:4: „ Синовите на Јаван: Елисеј, Тарсис, Китим и Доданим. »

„ Тарсис “ значи Тарс; „ Китим “, Кипар.

1. Мој.10:5: „ Со нив се населени островите на народите според нивните земји, според нивниот јазик , според нивните семејства, според нивните народи. »

Изразот „ острови на нациите “ се однесува на западните нации на денешна Европа и нивните големи проширувања како што се Америка и Австралија.

Прецизноста „ **според јазикот на секој човек** “ ќе го најде своето објаснување во искуството на Вавилонската кула откриено во 1.1.11.

Синовите на Хам

ген. 10:6: „ Синови на Хам беа: Куш, Мизраим, Фут и Ханаан. »

Куш ја назначува Етиопија; „ Мизраим “, Египет; „ Пут “, Либија; и „ Ханаан “, денешен Израел или античка Палестина.

1.10:7: „ Синови на Куш: Сава, Авила, Сабта, Раема и Сабтека. Синови на Раема: Себа и Дедан. »

1. Мој. 10:8: „ Кус го роди Нимрод; токму тој почна да биде моќен на земјата. »

Овој крал „ Нимрод “ ќе биде градител на „ Вавилонската кула “, причината за **одвојувањето** на јазиците од Бога кои **ги раздвојуваат** и изолираат луѓето на народи и нации според 1. Мој.

1. Мој.10:9: „ Тој беше храбар ловец пред ЈахВе; затоа се вели: **Како Нимрод, храбар ловец пред ЈаХВЕХ.** »

1. Мој. 10:10: „ Прво царуваше над Вавел, Ерех, Акад и Калне, во земјата Синар. »

„ Вабел “ го означува древниот Вавилон; „ Акад “, античка Акадија и сегашниот град Багдад; „ Сјај “, Ирак.

1. Мој. 10:11: „ Од таа земја излезе Ашур; тој ги изгради Ниневија, Ровот Хир, Кала .

„ Асур “ се однесува на Асирија. „ Ниневија “ стана она што сега е Мосул.

1. Мој.10:12: „ и Ресен меѓу Ниневија и Кала; тоа е големиот град. »

Овие три града се наоѓале во денешен Ирак на север и покрај реката „Тигар“.

1. Мој.10:13: „ Мизраим ги роди Лудимите, Анамимите, Лехавимите, Нафтуимите “

1. Мој. 10:14: „ Патрусимите, Каслухимите, од кои дојдоа Филистејците и Кафторимите. »

„ Филистејците “ ги назначуваат сегашните Палестинци, кои сè уште војуваат против Израел како во стариот сојуз. Тие се синови на Египет, уште еден историски непријател на Израел до 1979 година кога Египет склучи сојуз со Израел.

1. Мој.10:15: „ Канаан ги роди Сидон, неговиот првороден, и Хет; »

1. Мој. 10:16: „ и Евусејците, Аморејците и Гиргаиците “ ,

„ Јебус “ го означува Ерусалим; „ Аморејците “ биле првите жители на територијата што Бог му ја дал на Израел. Иако останала во циновската норма, Бог ги уби и ги збриша со отровни стршлени пред својот народ за да го ослободи местото.

1. Мој. 10:17: „ Хевите, Аркијците, Синитите “ ,

„ Грев “ се однесува на Кина.

1. Мој. 10:18: „ Арвадите, Земарјаните, Хаматите. Тогаш се распрснаа семејствата на Хананејците. »

1. Мој.10:19: „ Границите на Хананејците беа од Сидон, од страната на Герар, до Газа, и од страната на Содом, Гомор, Адма и Зевоим, до Леса. »

Овие антички имиња ја означуваат земјата Израел на западната страна од север, каде што е Сидон на југ, каде што сè уште се наоѓа денешна Газа, и на источната страна од југ, според воспоставувањето на Содом и Гомор на локацијата. на „мртвото море“, на север каде што се наоѓа Зевоим.

ген. 10:20: „ Тоа се синовите на Хам, според нивните семејства, според нивните јазици, според нивните земји, според нивните народи. »

Синовите на Сем

1. Мој.10:21: „ И на Сем, таткото на сите синови на Хебер и брат на постариот Јафет, му се родија синови. »

1. Мој. 10:22: „ Синови на Сем беа: Елам, Асур, Арпаксад, Луд и Арам. »

„ Елам “ го означува древниот персиски народ од денешен Иран, како и Аријците од северна Индија; „ Асур “, античка Асирија на денешен Ирак; „ Луд “, можеби Лод во Израел; „ Арам “, Арамејците од Сирија.

1. Мој. 10:23: „ Синови на Арам: Уз, Хул, Гетер и Мас. »

1. Мој. 10:24: „ Арпахсад го роди Селах; а Шелах го роди Хебер. »

1.10:25: „ На Хебер му се родија два сина: едниот се викаше Пелег, зашто во неговите денови земјата беше поделена, а брат му Јоктан. »

Во овој стих ја наоѓаме прецизноста: „ затоа што во негово време земјата беше поделена “. Нему му ја должиме можноста да го датираме, во 1757 година на Адамовиот грев, **одвојувањето** на јазиците како резултат на обидот за бунтовничко обединување со подигањето на Вавилонската кула. Затоа е време на владеењето на царот Нимрод.

1. Мој.10:26: „ Јоктан ги роди Алмодад, Шелеф, Азармавет, Јера “

1. Мој. 10:27: „ Хадорам, Узал, Дикла “ ,

1. Мој. 10:28: „ Овал, Авимаил, Сава “

1. Мој.10:29: „ Офир, Авила и Јовав. Сите тие беа синови на Јоктан.
»

1. Мој.10:30: „ Се населиле од Меша, од страната на Сефар, до источната планина. »

1. Мој.10:31: „ Тоа се синовите на Сем, според нивните семејства, според нивните јазици, според нивните земји, според нивните народи. »

1. Мој.10:32: „ Тоа се семејствата на синовите на Ное, според нивните поколенија, според нивните народи. **И од нив излегоа народите што се раширија по земјата по потопот .** »

Битие 11

Поделба по јазици

Битие 11:1: „ Целата земја имаше еден јазик и исти зборови “ .

Бог овде потсетува на логичната последица на фактот дека целото човештво потекнува од еден пар: Адам и Ева. Затоа, говорниот јазик бил пренесен на сите потомци.

Битие 11 :2: „ Кога тргнаа од исток, најдоа рамнина во земјата Синар и се населиле таму “ .

На „источно“ од земјата „Шинеар“ во денешен Ирак се наоѓаше денешен Иран. Напуштајќи ги повисоките области, мажите се собираат во рамнина, добро наводнувана од двете големи реки, „Еуфрат и Тигар“ (хебрејски: Фрат и Хидекел) и плодна. Во негово време и Лот, внукот на Авраам, го избрал ова место за да се насели таму, кога се поделил од својот вујко. Големата рамнина ќе ја фаворизира изградбата на голем град „ Вавел “, кој ќе остане познат до крајот на светот.

Битие 11:3: „ Тие си рекоа еден на друг: „Дојдете! Ајде да направиме цигли и да ги испечеме на оган. И тулата им служеше како камен, а битуменот им служеше како цемент .

Собраните луѓе повеќе не живеат во шатори, тие откриваат изработка на печени тули кои овозможуваат да се подигнат постојани станбени објекти. Ова откритие е во потеклото на сите градови. За време на нивното ропство во Египет, производството на овие тули, за изградба на Рамзес за фараонот, ќе биде причина за страдањето на Евреите. Разликата е во тоа што нивните тули нема да се печат на оган, туку од земја и слама, ќе се исушат на запаленото сонце на Египет.

1. Мој.11:4: „ И тие пак рекоа: Пуштете нè да одиме! Да си изградиме град и кула чиј врв допира до небото и да си направиме име, за да не бидеме расеани по лицето на целата земја .

Синовите на Ное и неговите потомци живееле расфрлани по земјата, како номади и секогаш во шатори прилагодени на нивните патувања. Бог го таргетира во ова откровение моментот кога за прв пат во човечката историја, луѓето одлучуваат да се населат во место и во постојани живеалишта, со што

го сочинуваат првиот седентарен народ. И овој прв собир ги наведува да се обединат за да се обидат да избегаат од **разделбата** што доведува до расправи, тепачки и смртни случаи. Тие научија од Ное за злобата и насилството на преддилувјаните; до тој степен што Бог морал да ги уништи. И за подобро да го контролираат ризикот повторно да ги направат истите грешки, мислат дека со тесно собирање на едно место ќе успеат да го избегнат ова насилство. Поговорката вели: има сила во бројките. Уште од времето на Вавило, сите големи владетели и големи доминации својата сила ја засновале на соединување и собирање. Во претходното поглавје беше наведен кралот Нимрод кој, очигледно, бил првиот обединувачки водач на човештвото во своето време, токму со изградбата на Вавила и неговата кула.

Текстот наведува: „ **Кула чиј врв го допира небото** “. Оваа идеја за „допирање на рајот“ укажува на намерата да му се придружине на Бога на небото за да му покажеме дека луѓето можат без него и дека имаат идеи да ги избегнат и сами да ги решат своите проблеми. Тоа не е ни повеќе ни помалку туку предизвик за творецот Бог.

1.11:5: „ Господ слезе да го види градот и кулата што ги градеа синовите човечки “ .

Тоа е само слика која ни открива дека Бог го знае проектот на човештвото повторно анимирано од бунтовнички мисли.

Битие 11 :6: „ *И Јехова рече: Ете, тие се еден народ, и сите имаат еден јазик, и тоа е она што го преземаа; сега ништо не би ги спречило да направат се што планираше* “ .

На ситуацијата во времето на Вавилон и завидуваат современите универзалисти кои сонуваат за овој идеал: формирање единствен народ и зборување единствен јазик. И нашите универзалисти, како оние што ги имаше собрано Нимрод, не им е грижа што мисли Бог на оваа тема. Меѓутоа, во 1747 година од гревот на Адам, Бог зборувал и го изразил своето мислење. Како што покажуваат неговите зборови, идејата за човечкиот проект не го радува и го нервира. Сепак, не станува збор за нивно повторно уништување. Но, да забележиме дека Бог не ја оспорува ефективностa на пристапот на бунтовното човештво. Таа има само еден недостаток и тоа е за него: колку повеќе се собираат, толку повеќе го отфрлаат, повеќе не му служат или уште полошо, им служат на лажни божества пред неговото лице.

1. Мој. 11:7: „ *Ајде! Дозволете ни да одиме надолу, и таму да им го збуниме јазикот, за да не го слушаат веќе јазикот на едни со други* .

Бог го има своето решение: „ *да им го помешаеме јазикот, за да не го слушаат веќе јазикот на друг* “. Оваа акција има за цел да донесе божествено чудо. Во еден миг, мажите се изразуваат на различни јазици и повеќе не се разбираат, тие се принудени да се оддалечат еден од друг. Посакуваната единица е **скршена** . Разделбата на **мажите** , темата на оваа студија, сè уште е таму, добро остварена.

1.11:8: „ *И Господ ги распрсна оттаму по лицето на целата земја; и тие престанаа да го градат градот* “ .

Оние кои зборуваат ист јазик се групираат заедно и се оддалечуваат од другите. Затоа, по ова искуство на „јазиците“ луѓето ќе се населат на разни места каде што ќе најдат градови направени од камења и тули. Ќе се формираат народи и за да ги казни нивните грешки, Бог ќе може да ги постави еден против друг. Обидот на „Вавило“ да воспостави универзален мир не успеа.

1.11:9: „Затоа нивното име беше наречено Вавило, зашто таму Господ го збунува јазикот на целата земја, и оттаму Господ ги расеа по лицето на целата земја“.

Името „Вавел“ што значи „збунетост“ заслужува да биде познато затоа што им сведочи на луѓето како Бог реагираше на нивниот обид за универзално соединување: „збунетост на јазиците“. Лекцијата имаше за цел да го предупреди човештвото, до крајот на светот, бидејќи Бог сакаше да го открие ова искуство во своето сведоштво, диктирано на Мојсеј, кој на тој начин ги напишал првите книги од својата света Библија кои и денес ги читаме „денес“. Затоа, Бог не морал да употребува насилство против бунтовниците од тоа време. Но, нема да биде исто, на крајот на светот каде што, репродуцирајќи го овој универзален собир осуден од Бога, последните преживеани бунтовници по Третата светска војна ќе бидат уништени со славното враќање на Исус Христос. Тие потоа ќе мора да се справат со „неговиот гнев“ откако, дополнително, донеле одлука да ги убијат неговите последни избрани бидејќи тие ќе останат верни на неговата осветена сабота од неговото создавање на светот. Лекцијата дадена од Бога никогаш не била забележана од човештвото и постојано низ целата земја се формирале големи градови додека Бог не предизвикал да бидат уништени од други народи или од големи смртоносни епидемии.

Потомците на Сем

Кон Авраам, таткото на верниците и сегашните монотеистички религии

1. Мој.11:10: „Тоа се семето на Сем. На Сем, на возраст од сто години, му се роди Арпакад, две години по потопот.“

Синот на Сем, Арпакшад е роден во 1658 година (1656 + 2)

1. Мој. 11:11: „По раѓањето на Арпахад Сем живееше петстотини години; и роди синови и ќерки“.

Шем починал во 2158 година на возраст од 600 (100 + 500)

1.11:12: „Арпахад, на триесет и пет години, му се роди на Шелак“

Син на Арпакшад, Шелак е роден во 1693 година (1658 + 35).

11:13: „Арпахад живееше по раѓањето на Селак четиристотини и три години; и роди синови и ќерки“.

Арпакшад почина во 2096 година на 438 години (35 + 403)

1.11:14: „Шелак, на триесет години, му се роди на Хебер“.

Хебер е роден во 1723 година (1693 + 30)

1.11:15: „Шелах по раѓањето на Хевер живееше четиристотини и три години; и роди синови и ќерки“.

Шелах починал во 2126 година (1723 + 403) на возраст од 433 (30 + 403)

1.11:16: „Хебер, на триесет и четири години, му се роди на Пелег“.

Пелег е роден во 1757 година (1723 + 34). **Во времето на неговото раѓање, според 1. Мој. 10:25, „земјата била поделена“ со говорните јазици создадени од Бога за да ги подели и раздвои луѓето собрани во Вавило.**

1.11:17: „По раѓањето на Пелег, Хебер живееше четиристотини и триесет години; и роди синови и ќерки“.

Хебер починал во 2187 година (1757 + 430) на возраст од 464 (34 + 430)

1.11:18: „Пелег, триесет години, му се роди на Реху“.

Реху е роден во 1787 година (1757 + 30)

1.11:19: „По раѓањето на Рех, Фалег живееше двесте и девет години; и роди синови и ќерки“.

Пелег почина во 1996 година (1787 + 209) на возраст од 239 (30 + 209 години). Забележува брутално скратување на животот веројатно поради бунтот на Вавилонската кула остварен во негово време.

1.11:20: „Реху, триесет и две години, му се роди Серуг“.

Серуг е роден во 1819 година (1787 + 32)

1.11:21: „Рех живееше по раѓањето на Серуг двесте и седум години; и роди синови и ќерки“.

Реху почина во 2096 година (1819 + 207) на возраст од 239 (32 + 207)

1.11:22: „Серуг, на триесет години, му се роди Нахор“.

Нахор е роден во 1849 година (1819 + 30)

1. Мој. 11:23: „Серуг по раѓањето на Нахор живееше двесте години; и роди синови и ќерки“.

Серуг почина во 2049 година (1849 + 200) на возраст од 230 (30 + 200)

Битие 11:24: „Нахор, на дваесет и девет години, му се роди Тара“.

Тарах е роден во 1878 година (1849 + 29)

1.11:25: „По раѓањето на Тара, Нахор живееше сто и деветнаесет години; и роди синови и ќерки“.

Нахор почина во 1968 година (1849 + 119) на возраст од 148 (29 + 119)

1. Мој.11:26: „На Седумдесетгодишниот Тара му се родиле Аврам, Нахор и Харан“.

Аврам е роден во 1948 година (1878 + 70)

Аврам ќе го добие својот прв легитимен син, Исак, кога ќе наполни 100 години, во 2048 година, според 1. Мој. 21:5: „Авраам имаше сто години кога се роди неговиот син Исак“.

Аврам ќе умре во 2123 година на 175 години, според 1. Мој. 25:7: *Ова се деновите на годините на животот на Авраам: тој живееше сто седумдесет и пет години* ».

1.11:27: „ Тоа се потомците на Тара. На Тара му се родиле Аврам, Нахор и Харан. Харан го роди Лот .

Забележете дека Аврам е најстариот од трите сина на Тара. Затоа, тој е роден кога неговиот татко Тара имал 70 години, како што е наведено во стихот 26 погоре.

11:28: „ А Харан умре во присуство на неговиот татко Тара, во земјата на неговото раѓање, во Ур, Халдејски “ .

Оваа смрт објаснува зошто Лот подоцна ќе го придружува Аврам на неговите патувања. Аврам го зел под своја заштита.

Токму во Ур во Халдеја се роди Аврам и токму во Вавилон во Халдеја бунтовниот Израел ќе биде одведен во заробеништво во времето на пророкот Еремија и пророкот Даниел.

1.11:29: „ Аврам и Нахор се зеdoa за жени: жената на Аврам се викаше Сара, а жената на Нахор се викаше Милха, ќерка на Харан, таткото на Милха и таткото на Јисха “ .

Сојузовите од ова време се многу роднински: Нахор се оженил со Милка, ќерката на неговиот брат Харан. Тоа беше норма и послушност кон должноста која имаше за цел да ја зачува чистотата на расата на потомците. За возврат, Исак ќе го испрати својот слуга да му најде жена на својот син Исак во блиското семејство на Лаван Арамејецот.

Битие 11:30: „ Сарај беше неплодна: немаше деца “ .

Оваа стерилност ќе му овозможи на творецот Бог да ја открие својата креативна моќ; ова со тоа што ќе ја направи способна да роди дете кога ќе има речиси сто години како нејзиниот сопруг Аврам. Оваа стерилност беше неопходна на пророчко ниво, бидејќи Исак е претставен како тип на новиот Адам што Исус Христос ќе го воплоти во своето време; и двајцата беа во свое време „ синови на божественото ветување“. Затоа, секогаш поради неговата пророчка улога како „син Божји“ тој нема сам да ја избере својата жена, бидејќи во телото на Исус, Бог е тој што ги избира своите апостоли и неговите ученици, имено, Отецот Дух кој е во него. и кој го анимира.

1.11:31: „ Тара го зеде својот син Аврам, и Лот, синот на Харан, синот на неговиот син, и Сара, неговата снаа, жената на неговиот син Аврам. Тие отидоа заедно од Ур Халдејски во земјата Ханаанска. Дојдоа во Харан и се населиле таму .

Целото семејство, вклучувајќи го и Аврам, се населиле на северот на земјата, во Харан. Ова прво движење ги наведува да се доближат до местото на раѓање на човештвото. Тие **се одвојуваат** од големите градови, веќе многу населени и веќе многу бунтовни, од плодната и просперитетна рамнина.

11:32: „ Деновите на Тара беа двесте и пет години; а Тара умре во Харан .

Роден во 1878 година, Терач почина на 205 години во 2083 година.

На крајот од студијата на ова поглавје, да забележиме дека проектот за намалување на животниот век на 120 години е на добар пат до успех. Помеѓу „600 години“ на Сем и „148 години“ на Нахор или „175 години“ на

Авраам, очигледно е скратувањето на животот. Околу 4 века подоцна, Мојсеј ќе живее точно 120 години. Бројот наведен од Бога ќе се добие како завршен модел.

Во искуството што го живеел Авраам, Бог покажува што тој самиот е подготвен да направи за да ги откупи животите на своите избраници кои ги избира меѓу сите негови човечки суштества според тоа дали тие го зачувале неговиот лик за него. Во оваа историска сцена, Авраам е Бог во Отецот, Исак, Бог во Синот и исполнувањето ќе биде направено во Исус Христос и на неговата доброволна жртва ќе се роди новиот завет.

Битие 12

Одвојување од земното семејство

1. Мој. 12:1: „ *Господ му рече на Аврам: оди од својата земја, од својата татковина и од домот на татко ти, во земјата што ќе ти ја покажам* “.

По Божја наредба, Аврам ќе го напушти своето земно семејство, домот на неговиот татко, и по овој редослед мораме да го видиме духовното значење што Бог го дал во 1. Мој.2:24, на неговите зборови кои рекле: „ *В* „Затоа, човекот ќе остави ги татка си и мајка си и ќе се приврзе кон неговата жена и ќе станат едно тело .' Аврам мора „ *да ги остави татка си и мајка си* “ за да влезе во пророчката духовна улога на Христос за кого е важна само „*Невестата* “, неговото собрание на избраните. Телесните врски се пречки за духовниот напредок што избраните мора да ги избегнуваат, за да успеат да направат, во симболична слика, „ *едно тело* “ со Исус Христос, творецот Бог ЈаХВЕХ.

1. Мој.12:2: „ *Ќе те направам голем народ и ќе те благословам; Ќе го направам твоето име големо, а ти ќе бидеш извор на благослов* “.

Аврам ќе стане првиот од библиските патријарси, признат од монотеистите како „татко на верниците“. Тој е исто така во Библијата, првиот Божји слуга чии детали за неговиот живот ќе бидат следени и откриени на долго.

1. Мој. 12:3: „ *Ќе ги благословувам оние што те благословуваат, а оние што те проколнуваат ќе ги проколнам; и сите семејства на земјата ќе бидат благословени во тебе* .”

Патувањата и средбите на Аврам ќе дадат доказ за тоа и веќе во Египет кога фараонот сакал да спие со Сарај, верувајќи дека таа е негова сестра според она што Аврам го рекол за да го заштити својот живот. Во визија, Бог му дал до знаење дека Сара била жена на пророк и тој за малку ќе умрел.

Вториот дел од овој стих, „ *сите семејства на земјата ќе бидат благословени во тебе* “, ќе го најде своето исполнување во Исус Христос, синот на Давид од племето Јуда, синот на Израел, синот на Исак, синот на

Аврам. На Аврам Бог ќе ги изгради своите два последователни сојузи кои ги претставуваат стандардите на неговото спасение. Затоа што овие стандарди мораа да еволуираат за да се префрлат од симболичниот тип на вистинскиот тип; според тоа дали грешниот човек живее пред Христа или после него.

1. Мој. 12:4: „*Аврам отиде, како што му рече Господ, и Лот отиде со него. Аврам имаше седумдесет и пет години кога излезе од Харан* .

На 75 години, Аврам веќе има долгогодишно искуство. Ние мора да го стекнеме ова искуство за да го слушаме и бараме Бога; што се прави по откривањето на клетвите на човештвото одвоени од него. Ако Бог го повикал, тоа е затоа што Аврам го барал, па кога Бог му се открива, тој побрза да го послуша. И оваа спасоносна послушност ќе биде потврдена и потсетувана на неговиот син Исак во овој стих цитиран во 1. Мој.26:5: „*затоа што Авраам го слушаше мојот глас и ги чуваше моите наредби, моите заповеди, моите наредби и мои закони* “. Аврам можел да ги задржи овие работи само ако Бог му ги подарил. Ова сведоштво од Бог ни открива дека многу работи што не се спомнати во Библијата се остварени. Библијата ни дава само резиме на долготрајното постоење на човечки животи. А машкиот живот од 175 години, само Господ може да каже што живеела минута во минута, секунда во секунда, но за нас е доволно резиме на суштинското.

Така, Божјиот благослов што му е даден на Аврам почива на неговата послушност, и целото наше проучување на Библијата и нејзините пророштва би било залудно доколку не ја разбереме важноста на оваа послушност затоа што Исус Христос ни ја дал својата како пример изреката во Јован 8: 29: „*Оној што ме испрати е со мене; тој не ме остави на мира, бидејќи јас секогаш го правам она што го радува* “. Исто е со кој било; секоја добра врска се постигнува со правење „она што е пријатно“ на оној што сакате да го задоволите. Затоа, верата било да е, вистинската религија, не е сложена работа, туку едноставен тип на однос што е угоден на Бога и на самиот себе.

Во нашето последно време, знакот што се појавува е оној на непослушноста на децата кон нивните родители и кон националните власти. Бог ги организира овие работи за да ги натера возрасните кои се бунтовни, неблагодарни или рамнодушни кон него да откријат што тој самиот го доживува поради нивната злоба . Така, дејствата создадени од Бог врескаат многу погласно од извиците и говорите, за да ја изразат својата праведна огорченост и праведни прекор.

1. Мој. 12:5: „*Аврам ја зеде својата жена Сара и синот на брат му Лот, со сета добра што ја имаа и со слугите што ги купија во Харан. Заминаа да одат во Ханаанската земја и дојдоа во земјата Ханаанска* “.

Харан се наоѓа североисточно од Ханаан. Затоа Аврам оди од Харан на запад, па на југ, и влегува во Ханаан.

1. Мој.12:6: „*Аврам отиде низ земјата до местото наречено Сихем, до дабовите Море. Ханаанците тогаш беа во земјата* “.

Дали треба да се сеќаваме на тоа? „Хананејците“ се цинови, но што е со самиот Аврам? Зашто потопот беше сè уште многу блиску и Аврам можеше многу добро да биде со големина на цин. При влегувањето во

Ханаан, тој не го пријавува присуството на овие цинови, што е логично ако тој самиот се уште е во оваа норма. Слегувајќи на југ, Аврам ја преминува денешна Галилеја и пристигнува во денешна Самарија, во Сихем. Оваа земја Самарија ќе биде место на евангелизација што ќе го фаворизира Исус Христос. Таму ќе најде вера во „Самарјанката“ и нејзиното семејство, на кои за првпат, на големо изненадување, им беше дозволен влез на Евреин.

1. Мој. 12:7: „ *Господ му се јави на Аврам и рече: „На твоите потомци ќе им ја дадам оваа земја. И Аврам му изгради таму жртвеник на Господа, кој му се јави .”*

Бог најпрво ја избрал денешна Самарија за да му се покаже на Аврам кој ќе го освети овој состанок со тоа што ќе изгради таму олтар, пророчки симбол на крстот на Христовото мачење. Овој избор сугерира врска со идната евангелизација на земјата од страна на Исус Христос и неговите апостоли. Од ова место Господ му објавува дека ќе им ја даде оваа земја на неговото потомство. Но која, еврејската или христијанската? И покрај историските факти во корист на Евреите, ова ветување се чини дека се однесува на Христовиот избраник за исполнување на новата земја; зашто Христовите избраници се исто така, според принципот на оправдување со вера, потомството ветено на Аврам.

1. Мој.12:8: „ *Тој се пресели оттаму на планината источно од Ветил, и ги постави своите шатори, имајќи го Ветил на запад и Ај на исток. Таму му изгради и жртвеник на Јехова, и го повика името на Јехова “.*

Слегувајќи на југ, Аврам се логоруваше во планините меѓу Ветил и Гај. Бог ја одредува ориентацијата на двата града. Бетел значи „дом Божји“ и Аврам го става на запад, во ориентацијата која ќе биде дадена на скинијата и ерусалимскиот храм, така што при влегувањето кон светоста Божја, неговата кука, службениците му го свртуваат грбот кон изгрејсонцето кое изгрева на исток, на исток. На исток се наоѓа градот Аи чиј корен значи: куп камен, руина или рид и споменик. Бог ни го открива својот суд: спроти влезот на избраните во Божјиот дом има само урнатини и купишта камења на исток. На оваа слика, на Аврам му биле отворени двата патишта до слободата: на запад, Ветел и животот или, на исток, Гај и смрт. За среќа, тој веќе го избрал животот со ЈаХВЕХ.

1. Мој. 12:9: „ *Аврам го продолжи своето патување, напредувајќи кон југ “.*

Имајте на ум дека во ова прво преминување на Ханаан, Аврам не оди во „Јевус“, името на идниот град на Давид: Ерусалим, кој затоа е целосно игнориран од него.

Битие 12:10: „ *Имаше глад во земјата; а Аврам слезе во Египет да се пресели таму, бидејќи гладот беше голем во земјата .”*

Како што би било случај, во времето кога Јосиф, синот на Јаков, Израел, станал првиот везир на Египет, гладот бил тој што го донел Аврам во Египет. Искуствата што ги имал таму се раскажани во останатите стихови од ова поглавје.

Аврам е мирен, па дури и страшен човек. Плашејќи се да не биде убиен за да ја земе неговата сопруга Сара, која била многу убава, решил да ја претстави како своја сестра, половина вистина. Со оваа измама, фараонот му угодил и го покрил со добра што ќе му дадат богатство и моќ. Добиеното, Бог го удира фараонот со неволји и тој дознава дека Сарај е неговата сопруга. Потоа го брка Аврам кој го напушта Египет богат и моќен. Ова искуство го пророкува престојот на Евреите кои, откако ќе му бидат робови на Египет, ќе го остават земајќи го неговото злато и неговото богатство. И оваа моќ наскоро ќе му биде многу корисна.

Битие 13

Разделбата на Аврам од Лот

Враќајќи се од Египет, Аврам, неговото семејство и Лот, неговиот внук, се вратија во Бетел, на местото каде што постави жртвеник за да го повикува Бога. Додека сите тие се на ова место меѓу Ветил и Гај-беј, меѓу „Божјиот дом“ и „пропаста“. По кавгите меѓу нивните слуги, Аврам се разделува од Лот на кого му дава избор за насоката што сака да ја преземе. И Лот ја искористи можноста да ја избере рамнината и нејзината плодност ветувајќи просперитет. Во 10. стих се вели: *„Лот ги подигна очите и ја виде целата рамнина на Јордан, која беше целосно наводнета. Пред Јехова да ги уништи Содом и Гомор, тоа беше до Зоар, градина Господова, како египетската земја . Притоа, тој избира „пропаст“ и ќе ја открие кога Бог ќе ги удри со оган и сулфур градовите од оваа долина денес делумно покриени со „Мртвото Море“; казна од која ќе избега со двете ќерки, благодарение на милоста Божја кој ќе испрати два ангела да го предупредат и да го натераат да замине од Содом каде што ќе живее. Во стихот 13 читаме: „Луѓето од Содом беа зли и големи гревници против Јехова“.*

Затоа, Аврам останува, во близина на Бетел, „Божји дом“ на планината.

1. Мој. 13:14 до 18: *„Јахве му рече на Аврам, откако Лот се одвои од него: подигни ги очите и од каде си, погледни кон север и југ, кон исток и кон запад; зашто сета земја што ќе ја видиш ќе ти ја дадам тебе и на твоите потомци засекогаш. **Ќе го направам твоето семе како прав на земјата** , така што, **ако некој може да го изброи земниот прав** , ќе биде изброено и твоето семе. Стани, патувај по должината и ширината на земјата; зашто јас ќе ти го дадам . Аврам ги постави своите шатори и дојде да се насели меѓу дабовите Мамре, кои се близу Хеврон. И му изгради таму жртвеник на Господа .”*

Откако му го препуштил изборот на Лот, Аврам го добива делот што Бог сака да му го даде и таму повторно ги обновува своите благослови и ветувања. Споредбата на неговото „семе“ со „земниот прав“, потеклото и крајот на човечката душа, тело и дух, според 1. Мој.2:7, ќе биде потврдена со онаа на „свездите на небото“ во 1. Мој. .15: 5.

Битие 14

Поделба со моќ

Четири цареви од исток доаѓаат да војуваат против петте кралеви од долината во која се наоѓа Содом, во која живее Лот. Петте кралеви се претепани и заробени како и Лот. Предупреден, Аврам доаѓа на помош и ги ослободува сите заробени заложници. Да го забележиме интересот на стихот што следи.

1. Мој.14:16: „ *Го врати целото богатство; го врати и Лот, неговиот брат, со неговата стока, како и жените и луѓето* “.

Во реалноста, само за Лот интервенираше Аврам. Но, кажувајќи ги фактите, Бог ја маскира оваа реалност за да го поттикне својот прекор кон Лот кој направил лош избор да живее во градот на злите.

1. Мој. 14:17: „ *Откако Аврам се врати победник од Кедорлаомер и од царевите што беа со него, содомскиот цар излезе да го пречека во долината Шаве, која е долината на царот* .

На победникот мора да му се заблагодари. Зборот „Shavéh“ значи: обичен; токму она што го заведе Лот и влијаеше на неговиот избор.

14:18: „ *Мелхиседек, царот на Салим, донесе леб и вино: тој беше свештеник на Севишиниот Бог* “.

Овој салемски цар бил „ *свештеник на Севишиниот Бог* “. Неговото име значи: „мојот крал е правдата“. Неговото присуство и неговата интервенција даваат доказ за континуитет на обожавање на вистинскиот Бог на земјата од крајот на потопот, кој сè уште останува многу присутен во мислите на луѓето од времето на Аврам. Но, овие обожаватели на вистинскиот Бог не знаат ништо за спасоносниот проект што Бог ќе го открие преку пророчките искуства што ги живееле Аврам и неговите потомци.

1. Мој.14:19: „ *И го благослови Аврам и рече: „Нека е благословен Аврам од Севишиниот Бог, господару на небото и на земјата! »*

Благословот на овој официјален претставник Божји дополнително го потврдува благословот што Бог му го дал директно на Аврам лично.

1. Мој. 14:20: „ *Нека е благословен Севишиниот Бог, Кој ги предаде твоите непријатели во твои раце! И Аврам му даде десеток од сè .”*

Мелхиседек го благословува Аврам, но внимава да не му ја припише неговата победа; го припишува на „ *Севишиниот Бог кој ги предаде своите непријатели во неговите раце* . И, имаме конкретен пример за послушноста на Аврам кон Божјите закони, бидејќи тој му „ *даде десеток од сè* “ на Мелхиседек чие име значи: „Мојот Цар е правда“. Затоа, овој закон за десеток веќе постоел од крајот на потопот на земјата и веројатно дури и пред „потопот“.

1. Мој. 14:21: „ *Содомскиот цар му рече на Аврам: Дај ми луѓе и земи си го богатството* “.

Содомскиот цар му е должен на Аврам кој го избави својот народ. Така, тој сака да плати кралски за неговата услуга.

1. Мој. 14:22: „*Аврам му одговори на содомскиот цар: Ја кревам раката кон Јехова, Севишниот Бог, господар на небото и на земјата .*

Аврам ја користи ситуацијата за да го потсети изопачениот цар за постоењето на „*ЈаХВЕ Севишниот Бог*“, единствениот „*Господар на небото и земјата*“; што го прави единствен сопственик на целото богатство што кралот го стекнува со својата злоба.

1. Мој. 14:23: „*Нема да земам ништо што е твое, ниту конец, ниту врвка за чевли, за да не речеш: Го збогатив Аврам. Ништо за мене!*»

Во овој став, Аврам му сведочи на содомскиот цар дека дошол во оваа војна само за да го спаси својот внук Лот. Аврам го осудува како Бог овој цар кој живее во зло, изопаченост и насилство. И тоа му го разјаснува со одбивање на неговото недостојно стекнато богатство.

1. Мој. 14:24: „*Само она што јадеа момците и делот од мажите што одеа со мене, Анер, Ешкол и Мамре: тие ќе го земат својот дел*“.

Но, овој избор на Аврам се однесува само на него, Божјиот слуга, и неговите слуги можат да го земат својот дел од понуденото богатство.

Битие 15

Разделување со завет

1. Мој. 15:1: *По овие настани, словото Господово дојде до Аврам во видение, и тој рече: Аврам, не плаши се; Јас сум твој штит, а твојата награда ќе биде многу голема*“.

Аврам е мирен човек кој живее во брутален свет, исто така во визија Бог, неговиот пријател ЈаХВЕХ, доаѓа да го увери: „*Јас сум твој штит, а твојата награда ќе биде многу голема*“.

1. Мој. 15:2: „*Аврам одговори: Господи ЈаХВЕ, што ќе ми дадеш? одам без деца; а наследник на мојот дом е Елиезер од Дамаск .*”

Долго време, Аврам страдал од тоа што не можел да стане татко поради стерилноста на Сарај, неговата легитимна сопруга. И тој знае дека кога ќе умре, неговиот имот ќе го наследи близок роднина: „*Елиезер од Дамаск*“. Поминливо да забележиме колку е стар овој град „*Дамаск*“ во Сирија.

1. Мој. 15:3: „*И Аврам рече: „Еве, ти не ми даде семе, и оној што ќе се роди во мојот дом ќе биде мој наследник*“.

Аврам не ги разбира ветувањата дадени за неговото потомство бидејќи ги нема, бидејќи е без деца.

1. Мој. 15:4: „*Тогаи му дојде зборот Господов: нема да биде твој наследник, туку твој наследник ќе биде оној што доаѓа од твоето тело*“.

Бог му кажува дека навистина ќе стане татко на дете.

Мој.15:5: „И кога го изведе надвор, рече: „Погледни кон небото и изброј ги ѕвездите, ако можеш да ги изброиш. И тој му рече: Ова ќе биде твоето потомство .

По повод оваа визија дадена на Аврам, Бог ни открива симболичен клуч за значењето што духовно му го дава на зборот „ ѕвезда “. Првично цитирана во 1. Мојсеева 1:15, „ ѕвездата “ ја има улогата да ја „ осветли земјата “ и оваа улога е веќе на Аврам кого Бог го повика и го издвои за оваа цел, но ќе биде и улога на сите верници кои ќе ја бара својата вера и неговата служба за Бога. Забележете дека според Дан.12:3, статусот на „ ѕвезди “ ќе им се даде на избраните по нивното влегување во вечноста: „ **Оние кои се интелегентни ќе светат како сјај на небото, а оние што поучуваат за праведност на мноштвото ќе свети како ѕвезди, засекогаш и засекогаш** “. Сликата на „ѕвездата “ едноставно им се припишува поради нивниот избор од Бога.

1. Мој. 15:6: „ **Аврам имал доверба во Јехова, кој тоа му го сметал за праведност** “.

Овој тек на стихот го сочинува официјалниот елемент на дефиницијата на верата и принципот на оправдување со вера. Затоа што верата не е ништо друго освен просветлена, оправдана и достоинствена доверба. Довербата во Бога е легитимна само во просветленото познавање на неговата волја и на сè што му е угодно, без кое таа станува нелегитимна. Да се има доверба во Бог е да се верува дека Тој ги благословува само оние што Му се послушни, следејќи го примерот на Аврам и совршениот пример на Исус Христос.

Овој Божји суд за Аврам го пророкува оној што ќе им го донесе на сите оние кои ќе се однесуваат како него, во истата послушност на божествената вистина предложена и побарана во нивно време.

1. Мој. 15:7: „Господ повторно му рече: **Јас сум Господ, кој те изведов од Халдејскиот Ур, за да ти ја дадам оваа земја во сопственост** “.

Како преамбула на претставувањето на неговиот завет со Аврам, Бог го потсетува Аврам дека го извел од Ур Халдејски. Оваа формула е направена по примерот на презентацијата на првата од Божјите „десет заповеди“ цитирани во 2. Мојсеева 20:2: „ **Јас сум ЈаХВЕХ, твојот Бог, кој те изведе од египетската земја, од домот на ропството** “ .

1. Мој. 15:8: „ Аврам одговори: Господи ЈаХВЕ, по што да знам дека ќе го поседувам? »

Аврам бара знак од ЈахВеХ.

15:9: „ И Јехова му рече: Земи јуница тригодишна, коза тригодишна, овен три години, грлица и млад гулаб “.

1. Мој. 15:10: „ Аврам ги зеде сите овие животни, ги пресече на средина и го стави секое парче едно спроти друго; но тој не ги подели птиците .

Божјиот одговор и дејството на Аврам бараат објаснување. Оваа жртвена церемонија се заснова на идејата за споделување која се однесува на двете страни кои се вклучат во сојуз, односно: ајде да споделиме заедно. Животните исечени на средина го симболизираат Христовото тело кое, како

едно, духовно ќе се дели меѓу Бога и неговите избраници. Овците се лик на човекот и на Христос, но птиците ја немаат оваа слика на човекот што ќе биде Христос испратен од Бога. Затоа, како небесен симбол, тие се појавуваат во заветот, но не се отсечени. Исусовото помирување за гревот ќе биде погодно само за земните избрани, а не и за небесните ангели.

1. Мојсеева 15:11: „ *Птиците грабливки паднаа врз труповите; и Аврам ги истера .*”

Во проектот пророкуван од Бога, само труповите на злите и бунтовниците ќе бидат доставени како храна за птиците грабливки при враќањето во слава на Христос Спасителот. На крајот на времето, оваа судбина нема да ги засега оние кои склучуваат завет со Бога во Христа и според неговите закони. Бидејќи така изложените трупови на животни се многу голема светост за Бога и за Аврам. Аврамовиот гест е оправдан затоа што фактите не смеат да се спротивстават на пророштвото кое се однесува на иднината и конечната судбина на светоста на Христос.

1. Мој. 15:12: „ *На зајдисонце длабок сон го зафати Аврам; и, ете, го зафати страв и голема темнина .*”

Овој сон не е нормален. Тоа е „ *длабок сон* “, како оној во кој Бог го втурнал Адам за да формира жена, негова „ *помош* “, од едното ребро. Како дел од сојузот што го склучува со Аврам, Бог ќе му го открие пророчкото значење дадено на оваа „ *помош* “ која ќе биде предмет на Божјата љубов во Христа. Всушност, само по изглед, Бог предизвикува да умре за да влезе во неговото вечно присуство, со што го предвидува неговото влегување во вечниот живот, односно во вистинскиот живот, според принципот дека никој не може да го види Бога и да живее.

„ *Големата темнина* “ значи дека Бог го прави слеп за земниот живот за да изгради во неговиот ум виртуелни слики од пророчка природа, вклучувајќи го и изгледот и присуството на самиот Бог. Така паднат во темнина, Аврам чувствува легитимен „ *страв* “. Понатаму, го нагласува застрашувачкиот карактер на Бог творец кој зборува со него.

15:13: „ *И Јехова му рече на Аврам: Знај дека твоите потомци ќе бидат туѓинци во земја што нема да биде нивна; таму ќе бидат робови и ќе бидат угнетувани четиристотини години* “.

Бог му ја објавува на Аврам иднината, судбината резервирана за неговите потомци.

„... *вашиите потомци ќе бидат туѓинци во земја што нема да биде нивна* “: ова е Египет.

„... *таму ќе бидат робови* “: при промената на новиот фараон кој не го познавал Јосиф, Евреинот кој станал голем везир на неговиот претходник. Ова ропство ќе се изврши во времето на Мојсеј.

„... *и ќе бидат угнетувани четиристотини години* “: Овде не се работи само за египетското угнетување, туку пошироко за угнетувањето кое ќе влијае врз потомците на Аврам се додека не добијат имот во Ханаан, нивната национална земја ветена од Бога.

1. Мој. 15:14: „ *Но јас ќе му судам на народот на кој му служат, и тогаш тие ќе излезат со големо богатство* “.

Целната нација овој пат е само Египет, кој тие ќе го напуштат, практично земајќи го со себе целото свое богатство. Забележете дека во овој стих, Бог не му го припишува на Египет „угнетувањето“ наведено во претходниот стих. Ова го потврдува фактот дека споменатите „*четиристотини години*“ не се однесуваат само на Египет.

1. Мој. 15:15: „*Ќе одите во мир кај вашите татковци, ќе бидете погребани во среќна старост*“.

Сè ќе се случи како што му рекол Бог. Ќе биде погребан во Хеброн во пештерата Макпела на земја што ја купил Аврам за време на неговиот живот од Хетеец.

Битие 15:16: „*Во четвртата генерација ќе се вратат овде; зашто беззаконието на Аморејците сè уште не е на својот врв*“.

Меѓу овие Аморејци, Хетитите имаат добри односи со Аврам за кого сметаат дека е претставник на големиот Бог. Така тие се согласуваат да му ја продадат земјата за неговиот гроб. Но, во „*четири генерации*“ или „*четиристотини години*“, ситуацијата ќе биде поинаква и хананеските народи ќе го достигнат прагот на бунтот кој не е поддржан од Бога и сите ќе бидат уништени за да ја остават својата земја на Евреите кои ќе ја направат нивната национална почва.

За подобро да го разбереме овој катастрофален проект за Ханаанците, мораме да запомниме дека Ное го проколнал Ханаан кој бил првиот син на неговиот син Хам. Затоа, ветената земја била населена со овој потомок на Хам проколнат од Ное и од Бога. Нивното уништување било само прашање на време одредено од Бог за да ги исполни Неговите намери на земјата.

1. Мој.15:17: „*Кога зајде сонцето, настана длабока темнина; и ете, тоа беше печка за чад и пламенот минуваше меѓу поделените животни*“.

Во оваа церемонија, оган запален од човек е забранет. Бидејќи се осмелиле да го прекршат ова начело, двата сина на Арон еден ден ќе бидат истребени од Бога. Аврам побарал од Бога знак и тој дошол во форма на небесен оган кој поминал меѓу животните исечени на два дела. Така Бог сведочи за своите слуги како што е пророкот Илија пред пророците на Ваалови поддржани од странската кралица и сопруга на кралот Ахав, по име Језавела. Неговиот жртвеник се удави во вода, огнот испратен од Бога ќе го проголта олтарот и водата подготвена од Илија, но олтарот на лажните пророци ќе биде игнориран од неговиот оган.

Битие 15:18: „*Во тој ден Господ склучи завет со Аврам и рече: „На твоите потомци им ја давам оваа земја, од реката Египет до големата река, реката Еуфрат*“.

На крајот од ова поглавје 15, овој стих потврдува дека неговата главна тема е навистина сојузот **кој ги одделува избраните од другите луѓе**, така што тие го делат овој сојуз со Бога и му служат.

Границите на земјата ветена на Евреите ги надминуваат оние што ќе ги окупира нацијата по освојувањето на Ханаан. Но, Бог во својата понуда ги вклучува огромните пустини на Сирија и Арабија кои се спојуваат со „*Еуфрат*“ кон исток, како и пустината Шур која го дели „*Египет*“ од

Израел. Помеѓу овие пустини, ветената земја добива изглед на Божја градина.

Во пророчкото духовно читање, „ реките “ ги симболизираат народите, така што Бог може да пророкува за потомството на Аврам, за Христос кој ќе ги најде своите обожаватели и неговите избраници надвор од Израел и Египет, на запад во „Европа“ симболизирани во Откровение 9: 14 под името на „ големата река Еуфрат “.

1. Мој. 15:19: „ Земјата на Кенитите, Кенизците, Кадмоните “ ,

1. Мој. 15:20: „ од Хетејците, од Ферезејците, од Рефаимите “

1. Мој. 15:21: „ од Аморејците, Ханаанците, Гиргаиците и Евусејците “.

Во времето на Аврам, овие имиња ги означуваат семејствата собрани во градовите што ја сочинуваат и ја населуваат земјата Ханаан. Меѓу нив, се и Рефаимите кои ќе ја зачуваат циновската норма на предпотопените кога Исус Навин ќе ја заземе територијата „ четири генерации “ или „ четиристотини години “ подоцна.

Аврам е патријарх на двата завети на Божјиот план. Неговото потекло преку телото ќе создаде бројни потомци кои ќе се родат во народот избран од Бога, но не избран од него. Како резултат на тоа , овој прв сојуз заснован на тело го искривува неговиот спасувачки проект и го збунува неговото разбирање, бидејќи спасението ќе почива само на чинот на верата во двата сојузи. Обрежувањето на телото не го спасило Евреинот иако тоа било побарано од Бога. Она што му овозможило да се спаси биле неговите послушни дела кои ја откриле и потврдиле неговата вера и доверба во Бога. И тоа е истото што го условува спасението во новиот завет, во кој верата во Христа се оживува со делата на послушност кон заповедите, наредбите и божествените начела откриени од Бога, низ Библијата. Во исполнетиот однос со Бога, учењето на писмото е осветлено од интелигенцијата на духот; затоа Исус рекол: „ Бисмото убива, а Духот оживува “.

Битие 16

Поделба со легитимитет

1. Мој. 16:1: „ Сара, жената на Аврам, не му родила деца. Таа имаше египетски слуга по име Агара .

1. Мој. 16:2: „ И Сара му рече на Аврам: „Еве, Господ ме направи неплоден; дојди, ти се молам, кај мојот слуга; можеби ќе имам деца преку неа. Аврам го слушаше гласот на Сара “.

16:3: „ Така Сара, жената на Аврам, ја зеде Египќанката Агара, својата слугинка, и му ја даде за жена на својот маж Аврам, откако Аврам живееше десет години во Ханаанската земја “.

Лесно ни е да го критикуваме овој несреќен избор поради иницијативата на Сарай, но погледнете ја ситуацијата како што се претстави пред блажената двојка.

Бог му рекол на Аврам дека ќе се роди дете од неговата утроба. Но, тој не му кажа за неговата жена Сара, која беше неплодна. Освен тоа, Аврам не го повикал својот Творец да добие детали за неговите објави. Тој чекаше Бог да му зборува според неговата суверена волја. И таму, мораме да разбереме дека овој недостиг на објаснување имаше токму за цел да ја предизвика оваа човечка иницијатива со која Бог создава нелегитимен пандан во однос на ветувањето за благослов, но корисен, кој ќе го постави пред идниот Израел изграден на Исак, воинствена и протестирачка конкуренција, противник, па дури и непријател. Бог разбрал дека покрај двете патеки, доброто и злото поставени пред човечките избори, „морковот и стапот“ се неопходни еден за друг, за да го придвижат „магарето“ непослушно. Раѓањето на Исмаил, исто така синот на Абрам, ќе го промовира формирањето на арапскиот штаб до неговата последна форма во историјата, религиозната, исламската (покорност; висина за овој природно и наследно бунтовен народ).

1. Мој. 16:4: *„Тој отиде кај Агара, и таа зачна. Кога се виде себеси бремена, ја погледна љубовницата со презир .*

Овој презирен однос на Агара, Египќанката кон нејзината љубовница, и денес ги карактеризира арапските муслимански народи. И притоа, тие не грешат целосно затоа што западниот свет ја занемари огромната привилегија да биде евангелизиран во името на божествениот Христос Исус. Така што оваа лажна арапска религија продолжува да прокламира дека Бог е голем кога Западот го избриша од регистрите на своите мисли.

Сликата дадена во овој стих ја отсликува точната ситуација на нашето последно време, бидејќи западното христијанство, дури и искривено, како Сарај, повеќе не раѓа синови и тоне во духовната стерилност на темнината. И поговорот вели: во земјата на слепите, еднооките се кралеви.

1. Мој. 16:5: *„А Сара му рече на Аврам: Навредата што ми беше направена е на тебе. Својот слуга го ставив во твоите пазуви; и кога виде дека е трудна, ме погледна со презир. Господ нека биде судија меѓу мене и тебе! »*

Битие 16:6: *„Аврам ѝ рече на Сара: „Еве, твојата слугинка е во твоја моќ, направи со неа како што ти одговара. Тогаш Сара ја малтретираше; а Агара побегна од неа .”*

Аврам ја презема својата одговорност и не ја обвинува Сараи што е инспирација за ова вонбрачно раѓање. Така, од почетокот, легитимноста го наметнува својот закон за нелегитимност и следејќи ја оваа лекција, отсега па натаму, браковите ќе ги обединуваат само луѓето од истото потесно семејство до Израел на иднината и неговата национална форма добиена по излегувањето од Израел.

1. Мој. 16:7: *„Ангелот Господов ја најде покрај изворот на вода во пустината, покрај изворот што е на патот кон Шур “.*

Оваа директна размена меѓу Бог и Агара е овозможена само благодарение на благословениот статус на Аврам. Бог го наоѓа во пустината Шур, која ќе стане дом на номадските Арапи кои живеат во шатори во постојана потрага по храна за своите овци и камили. Изворот на вода беше

средството за преживување на Агара и таа се среќава со „изворот на водите на животот“, кој доаѓа да ја поттикне да го прифати нејзиниот статус на слугинка и нејзината плодна судбина.

16:8: „*Тој рече: Агаре, слугинка на Сара, од каде дојде и каде одиш? Таа одговори: Бегам од Сарај, мојата љубовница* .

Агара одговара на двете прашања: каде одиш? Одговор: Бегам. Од каде си? Одговор: од Сарај, мојата љубовница.

1. Мој. 16:9: „*Ангелот Господов ѝ рече: Врати се кај љубовницата и понизи се под нејзината рака* “.

Големиот судија не му остава никаков избор, наредува враќање и понизност, бидејќи вистинскиот проблем навистина бил предизвикан од презирот кон неговата љубовница, која освен нејзината стерилност, останува негова легитимна љубовница и мора да ѝ се служи и почитува.

1. Мој. 16:10: „*Ангелот Господов му рече: Ќе ги умножам твоите потомци и ќе бидат толку многу што нема да можат да се избројат* “.

YaHWéH го охрабрува нудејќи му „морков“. Тој му ветува потомство „*толку многу што не можеме да ги изброиме* “. Не правете грешка, ова мноштво ќе биде телесно, а не духовно. Зашто Божјите пророштва ќе ги носат до воспоставувањето на новиот завет, само од еврејските потомци. Но, се разбира, секој искрен Арап може да влезе во Божјиот сојуз со прифаќање на Неговите мерила напишани од Евреите во Библијата. И од неговото појавување, муслиманскиот Куран не го исполнува овој критериум. Тој ги обвинува, критикува и искривува библиските вистини потврдени од Исус Христос.

Користејќи го за Исмаил изразот што веќе се користи за Аврам, „*толку многу што не можат да се избројат* “, разбираме дека станува збор само за човечко размножување, а не за избраните избрани за вечен живот. Споредбите предложени од Бог секогаш се предмет на услови кои мора да се исполнат. Пример: „*свездите на небото* “ се однесуваат на секоја религиозна активност што се состои од „*осветлување на земјата* “. Но, каква светлина? Само светлината на вистината легитимирана од Бог прави „*свезда* “ достојна да „*свети засекогаш* “ на небесата, според Дан.12:3, бидејќи тие ќе биле **навистина** „*интелигентни* “ и **навистина** ќе „*поучеле за праведност* “ според Бог.

1. Мој.16:11: „*Ангелот Господов му рече: Ете, ти си бремена и ќе родиш син и ќе му го дадеш името Исмаил; зашто Јехова те слушна во твојата неволја* “.

Битие 16:12: „*Тој ќе биде како див магаре; раката негова ќе биде против сите, и раката на сите ќе биде против него; и тој ќе живее спроти сите свои браќа* .”

Бог ги споредува Исмаел и неговите арапски потомци со „*диво магаре* “, животното познато по својот непослушен и тврдоглав карактер; и згора на тоа, брутална оттогаш наречена „*дивјак* “. Затоа, тој не дозволува да биде скротен, припитомен или убеден. Накратко, тој не сака и не дозволува да биде сакан, а во гените носи агресивна наследност кон сопствените браќа и странци. Овој суд воспоставен и откриен од Бога е од

големо значење, во ова време на крајот, за да се разбере казнената улога, за Бога, на религијата на исламот против која се бореше лажното христијанство во времиња кога христијанската „ светлина “ беше само „ темнина “. Откако се врати на почвата на своите предци, Израел повторно стана негова мета, како и христијанскиот Запад заштитен од американската моќ, која ја нарекуваат, без премногу грешка, „големиот сатана“. Вистина е дека малиот „сатана“ може да го препознае „големиот“.

Со раѓањето на Исмаел, име што значи „Бог слушал“, детето на спорот, Бог создава дополнителна **одвоеност** во семејството на Аврам. Тоа го зголемува проклетството на јазиците создадени во искуството на Вавилон. Но, ако ги подготвува средствата за казнување, тоа е затоа што однапред го знае бунтовничкото однесување на луѓето во неговите два последователни сојузи до крајот на светот.

1. Мој. 16:13: „ Таа го нарече Ата Ел Рои името на ЈаХВЕХ што ѝ зборувааше; зашто таа рече: Дали видов нешто овде, откако тој ме виде? »

Името Ата Ел Рои значи: Ти си Бог што гледа. Но, веќе, оваа иницијатива да му се даде име на Бог е бес против неговата супериорност. Остатокот од овој стих преведен на многу различни начини се сведува на оваа мисла. Агара не може да поверува. Таа, малата слугинка, била предмет на вниманието на големиот творец Бог кој ја гледа судбината и ја открива. По ова искуство, од што може да се плаши?

Битие 16:14 „ Затоа овој бунар беше наречен бунар на царот Лахај; тоа е помеѓу Кадес и Баред .

Земните места каде што Бог се покажал се престижни, но почестите што им ги даваат луѓето често се предизвикани од нивниот идолопоклонички дух, кој не ги помирува со Него.

Битие 16:15 *Агара му роди син на Аврам; а Аврам му го даде името Исмаил на синот што го роди Агара .”*

Исмаел е навистина автентичен син на Аврам, а особено неговото прво дете за кое природно ќе се приврзе. Но, тој не е син на ветувањето објавено од Бог претходно. Сепак, избрано од Бога, името „ Исмаил “ што му е дадено или „ Бог слушал “ се заснова на неволјата на Агара пред сè, жртва на одлуките донесени од неговата љубовница и неговиот господар. Но, во втората смисла, исто така се заснова на грешката на Аврам и Сара дека моментално верувале дека овој син зачат од Агара, Египќанката, бил потврда, „одговор“ и исполнување на објавувањето на Бога. Грешката ќе има кржави последици до крајот на светот.

Бог влегол во играта на човековата мисла и за него е остварено суштинското: живо е детето на спорот и конфликтната **разделба** .

1. Мој. 16:16: „ Аврам имаше осумдесет и шест години кога Агара го роди Аврам Исмаил “.

Затоа, „Ишмаел“ е роден во 2034 година (1948 + 86) кога Абрам имал 86 години.

Битие 17

Разделување со обрежување: знак во телото

1. Мој. 17:1: „Кога Аврам имаше деведесет и девет години, Господ му се јави на Аврам и му рече: Јас сум Семоќниот Бог. Оде те пред моето лице и бидете непорочни“.

Во 2047 година, на возраст од 99 и Исмаел 13, Аврам е посетен во дух од Бог, кој му се претставува за прв пат како „Семоќен Бог“. Бог подготвува акција што ќе го открие овој „семоќен“ лик. Појавата на Бога е главно од вербален и аудитивен ред бидејќи неговата слава останува невидлива, но слична слика на неговата личност може да се види без да умре.

1. Мој. 17:2: „Ќе го воспоставам мојот завет меѓу мене и вас, и бескрајно ќе ве умножувам“.

Бог го обновува ветувањето за неговото умножување, овојпат наведувајќи „до бесконечност“ било да е тоа, како „земниот прав“ и „свездите на небото“ дека „никој не може да ги изброи“.

1. Мој. 17:3: „Аврам падна на лицето; и Бог му зборуваше, велејќи:

Сфаќајќи дека тој што му зборува е „Семоќен Бог“, Аврам паѓа на лицето за да не погледне во Бога, но ги слуша неговите зборови кои ја воодушевуваат целата негова душа.

1. Мој. 17:4: „Ова е мојот завет што го склучувам со вас. Ќе станеш татко на мноштво народи.“

Заветот склучен меѓу Бог и Аврам беше зајакнат тој ден: „Ќе станеш татко на мноштво народи“.

1. Мој. 17:5: „Веќе нема да се викаш Аврам; но твоето име ќе биде Авраам, зашто те направив татко на многу народи.“

Промената на името од Аврам во Авраам е одлучувачка и во негово време Исус ќе го направи истото со менување на имињата на своите апостоли.

1. Мој. 17:6: „Ќе те направам многу плоден, ќе направам од тебе народи; и од тебе ќе излезат цареви.“

Аврам е првиот татко на арапските народи во Исмаил, во Исак, тој ќе биде татко на Евреите, синовите на Израел; и во Мадијам тој ќе биде татко на потомците на Мадијам; каде што Мојсеј ќе ја најде својата жена Сефора, ќерката на Јетро.

1. Мој. 17:7: „Ќе го воспоставам мојот завет меѓу мене и тебе, и твоите потомци по тебе, во текот на нивните поколенија: тоа ќе биде вечен завет, дека ќе бидам Бог за тебе и за твоите потомци по тебе“.

Бог суптилно ги избира зборовите на неговиот завет кои ќе бидат „вечни“, но не и вечни. Тоа значи дека сојузот склучен со неговите телесни потомци ќе има ограничено времетраење. И оваа граница ќе биде достигната кога, при своето прво доаѓање и неговото човечко воплотување, божествениот Христос ќе ја постави на својата доброволна помирувачка смрт, основата на новиот сојуз кој ќе има вечни последици.

Во овој момент, мора да се сфати дека сите првородени луѓе кои се насочени и именувани од самиот почеток го губат својот легитимитет. Тоа беше случајот со Каин, првородениот на Адам, на Исмаил, првороден, но вонбрачен син на Аврам, а по него, ќе биде случајот со Исав, првородениот на Исак. Овој принцип на неуспех на првородените го пророкува неуспехот на еврејскиот телесен сојуз. Вториот завет ќе биде духовен и ќе им користи само на вистински преобратените пагани, и покрај измамничките појави предизвикани од лажните човечки претензии.

1. Мој. 17:8: „ *Ќе ти ја дадам тебе и на твоите потомци по тебе земјата во која живееш како туѓинец, сета земја Ханаанска, во вечна сопственост* , и ќе бидам нивен Бог.

Слично на тоа, земјата Ханаан ќе биде дадена „ во *вечна сопственост* “ сè додека Бог е врзан со својот завет. И отфрлањето на Месијата Исус ќе го направи тоа ништовно, исто така, 40 години по овој бес, нацијата и нејзиниот главен град Ерусалим ќе бидат уништени од римски војници, а преживеаните Евреи ќе бидат расфрлани во различни земји во светот. Затоа што Бог одредува услов од заветот: „ *Јас ќе бидам нивен Бог* “. Исто така, кога како испратен од Бога, Исус официјално ќе биде отфрлен од нацијата, Бог ќе може да го раскине неговиот сојуз со целосна легитимност.

Битие 17:9: „ *Бог му рече на Авраам: Ќе го запазиш мојот завет, ти и твоите потомци по тебе, во текот на нивните поколенија* .

Овој стих го извртува вратот на сите овие религиозни претензии кои го прават Бог Бог на монотеистичките религии собрани во вселенскиот сојуз и покрај нивните некомпатибилни и спротивставени учења. Бог е обврзан само со неговите сопствени зборови кои ја поставуваат основата на неговиот завет, еден вид договор склучен со оние кои исклучиво го слушаат. Ако човекот го држи својот завет, тој го потврдува и продолжува. Но, човекот мора да го следи Бога во неговиот проект изграден на две последователни фази ; првиот е телесен, вториот е духовен. И овој премин од првиот до вториот ја тестира индивидуалната вера на луѓето, и пред сè, онаа на Евреите. Со отфрлањето на Христа, еврејската нација го прекршува својот завет со Бог, кој им ја отвора вратата на незнабошците, а меѓу кои оние што се обраќаат во Христа се посвоени од него и му се припишуваат како духовни синови на Авраам. Така, сите што го држат неговиот завет се телесни или духовни синови или ќерки на Авраам.

Во овој стих, гледаме дека Израел, идната нација со тоа име, го има својот извор во Авраам. Бог одлучува да ги направи своите потомци народ „одвоен“ за земна демонстрација. Не станува збор за спасен народ, туку за конституирање на човечки собир кој ги претставува земните кандидати за избор на избраните спасени од идната Божја благодат што ќе ја добие Исус Христос.

Битие 17:10: „ *Ова е мојот завет што ќе го запазите меѓу мене и вас, и вашите потомци по вас: секој маж меѓу вас ќе биде обрезан* “ .

Обрежувањето е знак на заветот склучен меѓу Бога, Авраам и неговото потомство, неговите телесни потомци. Неговата слабост е колективната форма која се однесува на сите нејзини потомци, анимирани со

вера или не, послушни или не. Од друга страна, во новиот сојуз, изборот со вера ставена на тест ќе биде искусен поединечно од избраните кои потоа ќе го добијат вечниот живот загрозен во овој сојуз. Мораме да додадеме на обрежувањето, несреќна последица: и муслиманите се обрежани уште од нивниот патријарх Исмаил и на ова обрежување му даваат духовна вредност што ги наведува да бараат право на вечност. Меѓутоа, обрежувањето има само вечни, а не вечни, телесни ефекти.

1. Мој. 17:11: „*Обрежете се; и тоа ќе биде знак на сојуз меѓу мене и тебе* .

Тоа е навистина знак на сојуз со Бога, но неговата делотворност е само телесна и стиховите 7, 8, а следниот стих 13 ја потврдуваат неговата единствена „**вечна**“ примена.

17:12: „*Кога секое машко ќе наполни осум дена, според вашите поколенија, секое машко меѓу вас нека биде обрежано, било да е родено во куќата, било да е купено за пари од кој било син на туѓинец. без припадност на вашата раса* ' .

Нешто сè уште многу изненадува, но и покрај неговата вечна природа, сепак претставува пророштво кое го открива Божјиот проект за 8-ми милениум . Ова е причината за изборот на „осум дена“, бидејќи првите седум дена го симболизираат земното време на изборот на избраните од шест илјади години и судот на седмиот милениум. Организирајќи, на земјата, близок сојуз со еврејската нација и нејзиниот првичен ембрион, Аврам, Бог ја открива сликата на идната вечност на избраните ослободени од телесната сексуална слабост концентрирана на кожичката отсечена од мажјаците. Тогаш, исто како што избраните ќе доаѓаат од сите потекла на народите на земјата, но само во Христа, во стариот завет, обрежувањето мора да се применува дури и на странците кога сакаат да живеат со страната избрана од Бога.

Главната идеја на обрежувањето е да се научи дека во вечното Божјо царство луѓето повеќе нема да се размножуваат и дека телесните желби повеќе нема да бидат можни. Понатаму, апостол Павле го споредува обрежувањето на телото во стариот завет со она на срцата на избраните во новиот. Во оваа перспектива, тоа ја сугерира чистотата на телото и она на срцето кое му се дава на Христа.

Да се обрежува значи **да се сече** и оваа идеја открива дека Бог сака да воспостави единствен однос со своето создание. Во „љубоморниот“ Бог, тој бара ексклузивност и приоритет на љубовта на своите избраници кои мораат, доколку е потребно, да ги прекинат човечките односи околу нив што се штетни за нивното спасение и да ги прекинат врските со нештата и луѓето што им наштетуваат на нивниот однос со него. Како педагошка пророчка слика, овој принцип се однесува на неговиот телесен Израел, прво, и неговиот духовен Израел на сите времиња, кој се открива во Исус Христос во неговото совршенство.

1. Мој. 17:13: „*Кој е роден во куќата и кој е купен со пари, нека биде обрежан; и мојот завет во вашето тело ќе биде **вечен завет** » .*

Бог инсистира на оваа идеја: легитимното дете и вонбрачното дете можат да се врзат за него затоа што тој ги пророкува двата сојузи на неговиот спасувачки проект... Потоа, инсистирањето обележано со враќањето на изразот „*стекнати зема пари*“ пророкува Исус. Христос кој бунтовните религиозни Евреи ќе го проценат на 30 денари. И така, за 30 денари, Бог ќе го понуди својот човечки живот како откуп на еврејските и паганските избраници во името на неговиот свет сојуз. Но, „*вечната*“ природа на знакот на обрежувањето се потсетува и прецизноста „*во вашето тело*“ го потврдува неговиот моментален карактер. Зашто овој завет што започнува овде ќе заврши кога Месијата ќе се појави „*да стави крај на гревот*“, според Дан.7:24.

1. Мој. 17:14: „*Необрежаниот маж, кој не е обрежан по тело, ќе биде истребен од својот народ: ќе го прекриши мојот завет*“.

Почитувањето на правилата поставени од Бог е многу строго и не признава никакви исклучоци бидејќи нивните престапи го искривуваат неговиот пророчки проект, а тој ќе покаже со спречувањето на Мојсеј да влезе во Ханаан дека оваа грешка е многу голема. Необрежаниот по тело не е полегитимно да живее во земниот еврејски народ отколку што би бил необрежаниот во срцето во идното вечно небесно царство Божјо.

1. Мој. 17:15: „*Бог му рече на Авраам: Немој повеќе да ја нарекуваш Сара, својата жена Сара; но нејзиното име ќе биде Сара*“.

Аврам значи татко на народ, но Авраам значи татко на мноштво. Слично, Сараи значи благородна, но Сара значи принцеза.

Аврам е веќе татко на Исмаил, но промената на неговото име Авраам е оправдана со умножувањето на неговото потомство во Исак синот што Бог ќе му го објави, а не на Исмаил. Од истата причина, неплодната Сара ќе раѓа и ќе раѓа мноштво преку Исак и нејзиното име ќе стане Сара.

1. Мој.17:16: „*Ќе ја благословам и ќе ти дадам син од неа; Јас ќе го благословам и ќе станат народи; од неа ќе дојдат цареви на народите.*”

Аврам оди со Бога, но неговиот секојдневен живот е земен и заснован на земни природни услови, а не на божествени чуда. Исто така, во својата мисла, тој им дава на Божјите зборови чувство на благослов со средствата со кои Сара добила син преку нејзината слугинка Агара.

1. Мој. 17:17: „*Авраам падна на лицето; тој се насмеа и рече во своето срце: „Зар на човек стогодишен да му се роди син? и дали Сара, која има деведесет години, ќе се породи? ”*

Сфаќајќи дека Бог можеби сака да сака Сарај да раѓа деца иако е неплодна и веќе има 99 години, тој се насмеа во срцето. Ситуацијата е толку незамислива на земно човечко ниво што овој рефлекс на неговата мисла изгледа природно. И им дава смисла на своите мисли.

Битие 17:18: „*И Авраам Му рече на Бога: О! Нека живее Исмаел пред твоето лице!* »

Јасно е дека Авраам телесно расудува и дека неговото множење го разбира само преку Исмаел, синот веќе роден и на возраст од 13 години.

1. Мој.17:19: „Бог рече: Сара, твојата жена сигурно ќе ти роди син; и ќе му го наречеш името Исак. Ќе го воспоставам мојот завет со него како вечен завет за неговите потомци по него .”

Знаејќи ги мислите на Авраам, Бог го укорува и ја обновува објавата без да остави ни најмала шанса за грешка во толкувањето.

Сомнежот изразен од Авраам за чудесното раѓање на Исак го пророкува сомнежот и неверувањето дека човештвото ќе се манифестира кон Исус Христос. И сомнежот ќе има форма на официјално отфрлање од страна на телесното потомство на Авраам.

Битие 17:20 *За Исмаил, те слушнав. Еве, јас ќе го благословам, ќе го направам плоден и ќе го умножам многу; тој ќе роди дванаесет кнезови, а јас ќе го направам голем народ “.*

Исмаел значи дека Бог слушнал, исто така, во оваа интервенција Бог сè уште го оправдува името што му го дал. Бог ќе ја направи плодна, ќе се умножи и ќе ја формира големата арапска нација составена од „дванаесет кнезови“. Овој број 12 е сличен на 12-те синови на Јаков од неговиот свет сојуз кои ќе ги наследат 12-те апостоли на Исус Христос, но сличниот не значи идентичен бидејќи ја потврдува божествената помош, но не и спасоносниот сојуз во врска со неговиот проект за вечен живот. Понатаму, Исмаел и неговите потомци ќе бидат непријателски настроени кон сите оние кои влегуваат во Божјиот свет сојуз, последователно Евреи, па христијани. Оваа штетна улога ќе го санкционира вонбрачното раѓање со подеднакво нелегитимни процеси замислени од стерилната мајка и премногу самозадоволниот татко. Ова е причината зошто телесните синови на Авраам ќе го носат истото проклетство и на крајот ќе го претрпат истото отфрлање од Бога.

Познавајќи го Бога и неговите вредности, потомците на Исмаел можат да изберат да живеат според неговите правила до влегувањето во еврејскиот сојуз, но овој избор ќе остане индивидуален како вечното спасение што ќе им се понуди на избраните. Исто така, како и на другите луѓе од секое потекло, ќе им се понуди спасението во Христа и ќе им биде отворен патот кон вечноста, но само на послушното мерило на Христос спасителот, распнат, мртов и воскреснат.

1. Мој. 17:21: „Ќе го воспоставам мојот завет со Исак, кого Сара ќе ти го роди во ова време следната година “.

Со оглед на тоа што Исмаел имал 13 години во времето на оваа визија според стих 27, тој ќе има 14 години кога ќе се роди Исак. Но, Бог инсистира на оваа точка: неговиот завет ќе биде воспоставен со Исак, а не со Исмаил. И ќе го роди Сара.

1. Мој . 17:22: „Кога заврши со разговорот со него, Бог се издигна над Авраам “.

Божјите појави се ретки и исклучителни, и ова објаснува зошто човечките суштества не се навикнуваат на божественото чудо и зошто, како Авраам, нивното размислување останува условено од природните закони на земниот живот. Неговата порака испорачана, Бог се повлекува.

17:23: „ Авраам го зеде својот син Исмаил и сите што се родија во неговиот дом и сите што ги купи со пари, сите мажи од народот на Авраамовиот дом; и ги обрежа истиот ден, според заповедта што му ја даде Бог .”

Наредбата дадена од Бога веднаш се извршува. Неговата послушност го оправдува неговиот завет со Бога. Овој моќен господар на антиката купувал слуги и статусот на роб постоел и не бил оспоруван. Всушност, она што ќе ја направи темата сомнителна е употребата на насилство и малтретирањето на слугите. **Статусот на роб е исто така и на сите откупени на Исус Христос, дури и денес .**

1. Мој. 17:24: „ Авраам имаше деведесет и девет години кога беше обрежан “.

Ова појаснување нè потсетува дека Бог бара послушност од луѓето, без оглед на нивната возраст; од најмлад до најстар.

1. Мој. 17:25: „ Неговиот син Исмаил имаше тринаесет години кога беше обрежан “.

Затоа тој ќе биде 14 години постар од неговиот брат Исак, што ќе му обезбеди способност да му нанесе вистинска штета на својот помлад брат, син на легитимната сопруга.

Битие 17:26: „ Истиот ден беше обрежан Авраам, како и неговиот син Исмаил “ .

Бог потсетува на легитимноста на Исмаил кон Авраам кој е неговиот татко. Нивното заедничко обрежување е исто толку погрешно како и тврдењата на нивните потомци кои тврдат дека се од истиот Бог. Затоа што за да се тврди Бог, не е доволно да се има ист телесен татко на предците. И кога неверните Евреи ќе ја тврдат оваа врска со Бога поради нивниот татко Авраам, Исус ќе го одбие овој аргумент и ќе им го припише ѓаволот, сатаната, таткото на лагите и убиец од самиот почеток. Она што Исус им го рекол на бунтовните Евреи од своето време важи исто толку и за нашите арапски и муслимански претензии.

1. Мој. 17:27: „ И сите луѓе од неговиот дом, било родени во неговата куќа или стекнати со пари од туѓинци, биле обрежани со него “.

По овој модел на послушност, ќе видиме дека несреќите на Евреите што го напуштаат Египет секогаш ќе потекнуваат од нивното потценување на оваа послушност што Бог ја бара апсолутно, во сите времиња и до крајот на светот.

Битие 18

Разделбата на непријателските браќа

18 :1 : „Господ му се јави меѓу дабовите Мамре, додека седеше пред вратата од својот шатор во жештината на денот “.

18:2: „ *И ги подигна очите и погледна, и ете, тројца луѓе стоеја покрај него. Кога ги виде, истрча да ги пречека од влезот на својот шатор и се поклони до земја* “.

Авраам има стогодишен човек, знае дека сега е стар, но одржува добра физичка форма, бидејќи „ *трча да се сретне* “ со своите посетители. Дали тој ги препознал како небесни *гласници* ? Но, она што тој го гледа е „тројца мажи“ и тогаш можеме да го видиме во неговата реакција, неговото чувство за спонтано гостопримство, кое е плод на неговиот природен карактер на љубов.

Битие 18:3: „ *И рече: Господи, ако најдов милост пред твоите очи, не бегај од твојот слуга* .

Нарекувањето на посетителот „господар“ било резултат на големата понизност на Авраам и повторно нема докази дека тој мислел дека му се обраќа на Бог. Бидејќи, оваа посета на Бога во тотален човечки изглед е исклучителна бидејќи дури ни Мојсеј нема да биде овластен да ја види „ *славата* “ на лицето Божјо според 2. Мојсеева 33:20 до 23: „ *ЈаХВЕХ вели: Нема да можеш да го види моето лице, зашто човекот не може да ме види и да живее. Господ рече: Еве едно место близу мене; ќе застанеш на карпата. Кога ќе помине мојата слава, ќе те ставам во дупката на карпата и ќе те покривам со мојата рака додека не поминам. И кога ќе ја свртам раката, ќе ме видите позади, но моето лице нема да се види* “. Ако визијата за „ *славата* “ Божја е забранета, тој не си забранува себеси да земе човечки изглед за да им пријде на своите созданија. Бог го прави тоа за да го посети Авраам, неговиот пријател, и тој ќе го направи тоа повторно во форма на Исус Христос од неговото ембрионално зачнување и до неговата искупителна смрт.

1. Мој.18:4: „ *Нека донесе некој малку вода за да ти ги измие нозете; и одмори се под ова дрво* “.

Стих 1 јасно покажа дека е жешко, а потењето на нозете покриено со земјена прашина го оправдува миењето на нозете на посетителите. Тоа им е пријатна понуда. И ова внимание е заслуга на Авраам.

1. Мој.18:5: „ *Ќе отидам и ќе земам парче леб, за да го зајакнам твоето срце; по што, ќе го продолжите своето патување; зашто затоа поминуваши покрај својот слуга. Тие одговорија: Прави како што рече* .

Овде гледаме дека Авраам не ги идентификувал овие посетители како небесни суштества. Затоа, вниманието што го покажува кон нив е сведоштво за неговите природни човечки квалитети. Тој е скроман, љубовен, нежен, дарешлив, корисен и гостопримлив; нешта што му се допаѓаат на Бога. Во овој човечки аспект, Бог ги одобрува и прифаќа сите негови предлози.

1. Мој. 18:6: „ *Авраам брзо влезе во својот шатор кај Сара и рече: Брзо, три мери фино брашно, замесете го и направете колачи* “.

Храната е корисна за телесното тело и гледајќи три тела од месо пред него, Авраам подготвил храна за да ја обнови физичката сила на неговите посетители.

1. Мој. 18:7: „ *И Авраам истрча кај своето стадо, зеде едно нежно и добро теле и му го даде на еден слуга, кој побрза да го приготви* “.

Изборот на нежно теле дополнително ја покажува неговата дарежливост и природна добронамерност; неговото задоволство да му угоди на ближниот. За да го постигне овој резултат, им го нуди најдоброто на своите посетители.

18:8: „И зеде уште малку павлака и млеко со приготвеното теле и ги стави пред нив. Тој самиот стоеше покрај нив, под дрвото. И јадеа“.

Овие апетитни јадења се претставени на непознати луѓе кои минуваат, луѓе кои не ги познава, но кои ги третира како членови на своето семејство. Инкарнацијата на посетителите е многу реална бидејќи јадат храна направена за човекот.

18:9: „Тогаи му рекоа: „Каде е твојата жена Сара? Тој одговори: Таа е таму, во шаторот“.

Бидејќи искушението на домаќинот е успех на Божја и негова слава, посетителите ја откриваат својата вистинска природа со именување на името на неговата сопруга „Сара“, кое Бог му го дал во неговото претходно видение.

Битие 18:10: „Еден од нив рече: „Ќе се вратам кај вас во исто време; и ете, Сара, твојата жена ќе има син. Сара слушаше на влезот во шаторот, кој беше зад него“.

Да забележиме дека во изгледот на тројцата посетители, нема ништо што може да го идентификува ЈаХВех од двата ангела што го придружуваат. Небесниот живот се манифестира овде и го открива егалитарното значење што владее таму.

Додека еден од тројцата посетители го најавува претстојното раѓање на Сара, таа слуша од влезот во шаторот што се зборува и текстот прецизира кој „стоел зад него“; што значи дека не ја видел и човечки не можел да биде свесен за нејзиното присуство. Но, тие не беа мажи.

1. Мој. 18:11: „Авраам и Сара беа стари и воодушевени, а Сара веќе не можеше да се надева дека ќе има деца“.

Стихот ги дефинира нормалните човечки услови заеднички за целото човештво.

18:12: „И таа се насмеа во себе, велејќи: „Сега, кога остарам, ќе сакам уште? И мојот господар е стар“.

Забележете ја повторно прецизноста: „Се насмеа во себе“; така што никој не го слушнал како се смее освен живиот Бог кој ги бара мислите и срцата.

18:13: „Јахве му рече на Авраам: Зошто тогаи Сара се насмеа велејќи: Дали навистина ќе имам дете, иако сум стар? »

Бог ја користи приликата да го открие својот божествен идентитет, што го оправдува спомнувањето на ЈаХВЕХ бидејќи токму тој му зборува на Авраам во овој човечки изглед. Само Бог може да ги знае скриените мисли на Сара и сега Авраам знае дека Бог му зборува.

1. Мој. 18:14: „Има ли нешто зачудувачки од страна на ЈаХВЕХ? Во одреденото време ќе се вратам кај вас, во исто време; а Сара ќе има син“.

Бог станува авторитарен и јасно го обновува своето предвидување во името YаНWéН на неговото божество.

1. Мој . 18:15: „ *Сара лажеше, велејќи: „Не се смеев. Затоа што се плашеше. Но, тој рече: Напротив, се насмеавте .*

„ *Сара лажеше* “, се вели во текстот затоа што Бог ја слушнал нејзината тајна мисла, но од нејзината уста не излегла смеа; па тоа беше само мала лага за Бога, но не и за човекот. И ако Бог ја прекорува, тоа е затоа што таа не признава дека Бог има контрола над нејзините мисли. Таа дава доказ, оди дотаму што го лаже. Затоа тој инсистира велејќи: „ *Напротив (тоа е лажно), се насмеавте* “. Да не заборавиме дека човечкото суштество благословено од Бога е Авраам, а не Сара, неговата легитимна сопруга, која има само корист од благословот на нејзиниот сопруг. Неговите идеи веќе резултираа со проклетството на раѓањето на Исмаел, идниот наследен непријател и конкурент на Израел; вистина е да се постигне божествен проект.

18:16: „ *И овие луѓе станаа да заминат и погледнаа кон Содом. Авраам отиде со нив да ги придружува .*

Угаснети, нахранети и откако на Авраам и Сара им го обновиле идното раѓање на легитимниот син Исак, небесните посетители му откриваат на Авраам дека нивната посета на земјата има и друга мисија на ум: таа се однесува на Содом.

1. Мој. 18:17: „ *Тогаш ЈаХВЕХ рече: Дали да се сокријам од Авраам што ќе правам?...* “

Овде ја имаме прецизната примена на овој стих од Амос 3:7: „ *Зашто Господ, ЈаХВЕ, не прави ништо без да им ја открие својата тајна на своите слуги, пророците* “.

1. Мој. 18:18: „ *Авраам сигурно ќе стане голем и моќен народ, и во него ќе бидат благословени сите народи на земјата* “.

Поради вообичаеното губење на значењето кое се применува на прилогот „ *сигурно* “, потсетувам дека тоа значи: на одреден и апсолутен начин. Пред да го открие својот деструктивен проект, Бог побрза да го увери Авраам за неговиот сопствен статус пред неговото лице и тој ги обновува благословите што ќе му ги даде. Бог почнува да зборува за Авраам во трето лице за да го издигне на ранг на голем историски карактер на човештвото. Постапувајќи така, на своите телесни и духовни потомци им го покажува моделот што го благословува и на кој се присетува и дефинира во стихот што доаѓа.

18:19: „ *Зашто го избрав, за да им заповеда на своите синови и неговиот дом по него да го држат Господовиот пат, во праведност и праведност на ветувањата што му ги даде на Авраам .*

Она што Бог го опишува во овој стих ја прави сета разлика со Содом која Тој ќе ја уништи. До крајот на светот, неговите избраници ќе бидат како овој опис: држењето на патот на ЈаХВЕХ се состои од практикување праведност и правда; вистинската праведност и вистинска правда што Бог ќе ги изгради врз текстовите на законот за да го научи својот народ Израел.

Почитувањето на овие работи ќе биде услов Бог да ги почитува своите ветувања за благослови.

1. Мој. 18:20: „ И Јехова рече: Викот против Содом и Гомор е зголемен, и нивниот грев е голем .

Бог го носи овој суд против Содом и Гомор, градовите на кралевите на кои Авраам дошол да им помогне кога биле нападнати. Но, исто така, во Содом избрал да се насели неговиот внук Лот, со своето семејство и неговите слуги. Знаејќи ја врската на приврзаноста што Авраам ја има за својот внук, Бог ги умножува облиците на внимание кон старецот за да му ги соопшти неговите намери. И за да го направи тоа, тој се спушта на ниво на човек за да се човечи колку што е можно повеќе за да се стави на нивото на човечкото размислување на неговиот слуга Авраам.

18:21: „ Затоа ќе слезам и ќе видам дали постапиле целосно според извештајот што ми дојде; а ако не е, ќе знам “.

Овие зборови се во спротивност со спознанието за мислите на Сара, зашто Бог не може да го игнорира нивото на неморал постигнат во овие два града во рамнината и нивниот изобилен просперитет. Оваа реакција открива колку се грижи неговиот верен слуга да ја прифати праведната казна на неговиот суд.

1. Мој.18:22: „ И луѓето тргнаа и отидоа во Содом. Но, Авраам сè уште стоеше пред ЈаХВЕХ “.

Овде, одвојувањето на посетителите му овозможува на Авраам да го идентификува меѓу нив живиот Бог, ЈахВеХ, присутен со него во едноставен човечки изглед кој поттикнува размена на зборови. Авраам ќе се охрабри до точка на ангажирање со Бог во еден вид пазарење за да се добие спасението на двата града, од кои еден е населен од неговиот драг внук Лот.

1. Мој.18:23: „ Авраам се приближи и рече: „Ќе го уништиш ли и праведникот со злите? »

Прашањето што го постави Абрахам е оправдано, бидејќи во своите колективни постапки на правдата, човештвото предизвикува смрт на невини жртви наречена колатерална штета. Но, ако човештвото не може да ја направи разликата, Бог може. И тој ќе обезбеди доказ за тоа на Авраам и на нас кои го читаме неговото библиско сведоштво.

18:24: „ Можеби има педесет праведници среде градот; »

Во својата нежна и љубезна душа, Авраам е полн со илузија и замислува дека е можно да се најдат најмалку 50 праведници во овие два града и ги повикува овие 50 можни праведници за да ја добие од Бога благодарта на двата града во самото име на неговата совршена правда која не може да ги удри невините со виновниците.

1. Мој. 18:25: „ Да го убиеш праведникот со злите, за да биде со праведникот како со злите, далеку од тебе! Далеку од тебе! Зар тој што ја суди целата земја нема да практикува правда? »

Така, Авраам размислува да го реши проблемот со потсетување на Бога на она што не може да го направи без да ја негира својата личност која е толку поврзана со чувството за совршена правда.

1. Мој. 18:26: „И Јехова рече: „Ако најдам педесет праведници во Содом среде градот, ќе му простам на целиот град заради нив“.

Со трпение и љубезност, Јахве му дозволи на Авраам да зборува и во својот одговор докажува дека е во право: за 50 праведници градовите нема да бидат уништени.

Мој. 18:27: „Авраам одговори и рече: „Еве, јас се осмелив да му зборувам на Господа, јас, кој сум прав и пепел“.

Дали е помислата на „прав и пепел“ дека ќе останат безбожни луѓе по уништувањето на двата града во долината? Сепак, Авраам признава дека тој самиот не е ништо друго освен „прав и пепел“.

1. Мој. 18:28: „Можеби ќе недостигаат пет од педесетте праведници: за пет ќе го уништите целиот град? А Господ рече: „Нема да го уништам, ако најдам таму четириесет и пет праведници“.

Смелоста на Авраам ќе го наведе да продолжи со договарањето така што секојпат ќе го намалува бројот на избраните што евентуално ќе се најдат и тој ќе застане во стих 32 на бројот на десет праведници. И секој пат кога Бог ќе ја даде својата благодат поради бројот предложен од Авраам.

Мој.18:29: „Авраам продолжи да му зборува и рече: „Можеби таму ќе има четириесет праведници. А Господ рече: „Нема да направам ништо заради овие четириесетмина“.

1. Мој. 18:30: „Авраам рече: „Нека не се гневи Господ, и јас ќе зборувам. Можеби таму ќе има триесет праведници. А Господ рече: Нема да направам ништо ако најдам таму триесет праведници“.

1. Мој. 18:31: „Авраам рече: „Еве, јас се осмелив да зборувам со Господа. Можеби таму ќе има дваесет праведни луѓе. А Господ рече: Нема да го уништам заради овие дваесет“.

18:32: „Авраам рече: „Нека не се гневи Господ, и јас нема да зборувам повеќе од овојпат. Можеби таму ќе има десет праведни луѓе. А Господ рече: Нема да го уништам заради овие десет праведници“.

Овде завршува пазарењето на Авраам кој разбира дека треба да се постави граница над која неговото инсистирање би било неразумно. Тој застанува на бројот од десет праведници. Тој оптимистички верува дека овој број на праведни луѓе мора да се најде во овие два корумпирани града, дури и ако ги сметаме само Лот и неговите роднини.

1. Мој. 18:33: „Јахве си отиде кога го заврши разговорот со Авраам. И Авраам се врати во своето живеалиште“.

Завршува земната средба на двајца пријатели, едниот небесен и Семоќен Бог, а другиот човек, земна прашина, и секој се враќа на своите занимања. Авраам кон неговото живеалиште и ЈаХВЕ кон Содом и Гомора на кои ќе падне неговиот погубен суд.

Во својата размена со Бога, Авраам го открил својот карактер кој е според Божјиот лик, заинтересиран да ја види вистинската правда постигната додека на животот му ја дава силната скапоцена вредност. Затоа, пазарењето на неговиот слуга можело само да го воодушеви и радува Божјото срце кое целосно ги споделува неговите чувства.

Битие 19

Разделба во итен случај

1. Мој. 19 :1: *„ Двајцата ангели дојдоа во Содом вечерта; а Лот седеше пред Содомската порта. Кога ги виде Лот, стана да ги пречека и падна со лице на земја “.*

Во ваквото однесување го препознаваме доброто влијание на Авраам врз неговиот внук Лот бидејќи тој ја покажува истата промисленост кон посетителите кои поминуваат. И тоа го прави со уште поголемо внимание, бидејќи го знае лошиот морал на жителите на градот Содом во кој се населил да живее.

Мој.19:2: *„ Тогаш рече: „Еве, господару мои, влезете, ве молам, во куќата на вашиот слуга и поминете ја ноќта таму; измијте ги нозете; ќе станеш рано наутро и ќе продолжите со своето патување. Не, ни одговорија, ќе преноќиме на улица .*

Лот задолжува да ги пречека луѓето што минуваат низ неговиот дом за да ги заштити од бесрамните и злонамерни постапки на корумпираните жители. Ги наоѓаме истите добредојдени зборови што Аврам ги кажал кон своите тројца посетители. Лот е навистина праведен човек кој не дозволил да биде корумпиран од неговата кохабитација со перверзните суштества на овој град. Двајцата ангели дојдоа да го уништат градот, но пред да го уништат, сакаат да ја збунат злобата на жителите фаќајќи ги на дело, како активна демонстрација на нивната злоба. А за да го добијат овој резултат, доволно е да преноќат на улица за да бидат нападнати од Содомите.

1. Мој.19:3: *„ Но Лот толку многу ги поттикна што дојдоа кај него и влегоа во неговата куќа. Им приреди гозба и испече бесквасен леб. И јадеа “.*

Затоа, Лот успева да ги убеди и тие го прифаќаат неговото гостопримство; што сепак му дава можност да ја покаже својата великодушност како што направил Авраам пред него. Искуството ги учи да ја откријат прекрасната душа на Лот, праведен човек среде неправедните.

Битие 19:4: *„ Сè уште не беа легнати кога луѓето од градот, Содомците, ја опколија куќата, од децата до старците; целото население дотрча “.*

Покажувањето на злобата на жителите ги надминува очекувањата на двајцата ангели, бидејќи тие доаѓаат да ги бараат дури и во куќата каде што Лот ги пречекал. Забележете го нивото на зараза на оваа злоба: *„ од деца до постари лица “.* Според тоа, пресудата на Јахве е целосно оправдана.

19:5: *„ И го повикаа Лот и му рекоа: „ Каде се луѓето што дојдоа кај тебе оваа ноќ? Изнесете ни ги, за да ги знаеме “.*

Наивците можат да бидат измамани од намерите на содомите, бидејќи тоа не е барање за запознавање туку за знаење во библиска смисла на поимот на примерот „Адам ја познаваше својата жена и таа роди син“. Оттука, развратот на овие луѓе е тотален и без лек.

1. Мој. 19:6: „*Лот излезе кај нив на вратата од куќата и ја затвори вратата зад себе*“.

Храбриот Лот кој брза да оди самиот да се сретне со гнаските суштества и кој се грижи да ја затвори вратата од својот дом зад себе за да ги заштити своите посетители.

Мој.19:7: „*И тој рече: браќа мои, ве молам, не правете зло; »*

Добриот човек ги поттикнува злите да не прават зло. Ги нарекува „браќа“ затоа што се мажи како него и во себе ја зачувал надежта да спаси некои од нив од смртта кон која ги насочува нивното однесување.

1. Мој. 19:8: „*Ете, имам две ќерки кои никогаш не познавале маж; Ќе ти ги донесам надвор, а ти можеш да им правиш што сакаш. Само не правете им ништо на овие луѓе бидејќи дојдоа во сенката на мојот покрив*“.

За Лот, однесувањето на Содомите достигна височини никогаш досега не достигнати во ова искуство. И за да ги заштити своите две посетители, тој доаѓа да ги понуди своите две сè уште девствени ќерки на нивно место.

1. Мој. 19:9: „*Тие рекоа: Одете! Пак рекоа: Овој дојде како туѓинец, а сака да биде судија! Па, ќе ви направиме полошо од нив. И притискајќи го насилно на Лот, дојдоа да ја скршат вратата*“.

Зборовите на Лот не ја смируваат собраната глутница, а овие монструозни суштества, велат тие, се подготвуваат да му направат полошо него отколку нив. Потоа се обидуваат да ја скршат вратата.

1. Мој. 19:10: „*И луѓето ги испружија рацете и го доведоа Лот кај нив во куќата и ја затворија вратата*“.

Бидејќи самиот храбар Лот е во опасност, ангелите интервенираат и го внесуваат Лот во куќата.

1. Мој.19:11: „*И ги заслепуваа оние што беа на вратата од куќата, од најмал до најголем, така што залудно се мачеа да ја најдат вратата*“.

Надвор, најблиските возбудени луѓе се слепи; поради тоа, станарите во куќата се заштитени.

1. Мој. 19:12: „*Мажите му рекоа на Лот: „Кого имаш уште овде? Зетови, синови и ќерки и сè што ви припаѓа во градот, извадете ги од ова место .”*

Лот најде милост во очите на ангелите и на Бога кој ги испрати. За да му се спаси животот, тој мора да „**излезе**» на градот и долината на рамнината бидејќи ангелите ќе ги уништат жителите на оваа долина која ќе стане зона на урнатини како градот Аи. Принесувањето на ангелите се протега на сè што му припаѓа во живите човечки суштества.

Во оваа тема на **одвојување**, божествената заповед да „**излезе**“ е постојана. Затоа што тој ги поттикнува своите суштества да **се одвојат** од злото во сите негови форми како што се лажните христијански цркви. Во Отк.18:4 им заповеда на своите избраници „да **излезат**» на „*Великиот Вавилон*“, што се однесува прво на католичката религија и второ на мултиформната протестантска религија, под чие влијание останале до овој момент. И како и кај Лот, нивните животи ќе бидат спасени само со

непосредна послушност на Божјата заповед. Зашто, штом ќе биде прогласен законот со кој неделниот одмор на првиот ден ќе биде задолжителен, ќе дојде крајот на времето на благодатта. И тогаш ќе биде предоцна да го промените вашето мислење и став кон овој проблем.

Овде ви го свртувам вниманието на опасноста што ја претставува одложувањето на неопходното одлучување за подоцна. Нашиот живот е кревок, можеме да умреме преку болест, несреќа или напад, работи што можат да се случат ако Бог не ја цени нашата бавност да реагираме, а во овој случај, крајот на времето на колективната благодат ја губи сета своја важност. , бидејќи тој што умира пред неа, умира во својата неправда и неговата осуда од Бога. Свесен за овој проблем, Павле вели во Евр. 3:7-8: „*Денес, ако го слушате неговиот глас, не стврдувајте ги вашите срца како во бунт...*“. Затоа, секогаш има итност да се одговори на понудата дадена од Бога, а Павле е на ова мислење според Евр.4:1: „*Затоа, да се плашиме, додека ветувањето за влегување во неговата почива сè уште останува, дека некој од вас се чини дека не дојде предоцна*“.

1. Мој. 19:13: „*Зашто ќе го уништиме ова место, зашто е голем викот против неговите жители пред Јехова. Јахве не испрати да го уништиме*“.

Овој пат времето истекува, ангелите му кажале на Лот која е причината за нивното присуство во неговиот дом. Градот мора брзо да биде уништен со одлука на $\Upsilon\alpha\text{H}\text{W}\acute{\epsilon}\text{H}$.

1. Мој. 19:14: „*Лот излезе и им рече на своите зетови, кои му ги зедаа ќерките: Стани, рече тој, излези од ова место; зашто Јахве ќе го уништи градот. Но, во очите на неговите зетови, тој изгледаше како да се шегува*“.

Зетовите на Лот сигурно не биле на нивото на злобата на другите содомити, но за спасение само верата е важна. И јасно е дека го немаа. Верувањата на нивниот свекор не ги интересираа, а ненадејната идеја дека Богот $\text{J}\alpha\text{X}\text{B}\epsilon\text{X}$ е подготвен да го уништи градот, им беше едноставно неверојатна.

1. Мој. 19:15: „*Ангелите од зората на денот го поттикнаа Лот, велејќи: „Стани, земи ја својата жена и двете ќерки што се овде, за да не загинеш во урнатините на градот*“.

Уништувањето на Содом доведува до потресни **разделби** кои ја откриваат верата и отсуството на вера. Ќерките на Лот треба да бираат помеѓу да го следат својот татко или да го следат својот сопруг.

1. Мој. 19:16: „*И додека тој одложуваше, луѓето го фатија за рака, него, неговата сопруга и неговите две ќерки, зашто Господ ќе го поштеди; Го одведеа и го оставија надвор од градот* .

Во оваа акција, Бог ни покажува „*марка извадена од огнет*“. Уште еднаш, за праведниот Лот, Бог ги спасува, со него, неговите две ќерки и неговата сопруга. Така, откорнати од градот, тие се наоѓаат надвор, слободни и живи.

1. Мој. 19:17: „Кога ги изведе, еден од нив рече: „Спаси си го животот; не гледај зад себе, ниту застанувај во целата рамнина; бегај во планината, да не загинеш“.

Спасот ќе биде во планината, изборот оставен на Авраам. Така, Лот може да разбере и да жали за својата грешка што ја избрал рамнината и нејзиниот просперитет. Неговиот живот е загрозен и ќе мора да побрза ако сака да биде безбеден кога Божјиот оган ќе ја погоди долината. Му е наредено да не гледа назад. Редоследот треба да се сфати буквално и преносно. Иднината и животот се пред преживеаните од Содом, бидејќи зад нив наскоро нема да има ништо друго освен блескаво урнатини запалени од сулфурните камења фрлени од небото.

1. Мој. 19:18: „Лот им рече: *О! не, Господи!*»

Наредбата дадена од ангелот го ужаснува Лот.

1. Мој. 19:19: „Еве, најдов милост пред твоите очи, и ти ја покажа големата милост кон мене, зачувувајќи го мојот живот; но не можам да избегам до планината пред да ме стигне катастрофа и ќе загинам“.

Лот го знае овој регион во кој живее и знае дека за да стигне до планината ќе му треба многу време. Затоа го моли ангелот и му нуди друго решение.

1. Мој. 19:20: „Ете, овој град е доволно близу за да се засолнам, и тој е мал. О! дека можам да избегам таму,... нели е мало?... и дека ми живеее душата!»

На крајот од долината е Цоар, збор што значи мал. Таа ја преживеа трагедијата во долината за да послужи како прибежиште за Лот и неговото семејство.

1. Мој. 19:21: „И тој му рече: „Еве, и јас ти ја давам оваа благодат и нема да го уништам градот за кој зборуваи“.

Присуството на овој град сè уште сведочи за оваа драматична епизода која ги зафати градовите од долината на рамнината каде што се наоѓаа двата града Содом и Гомора.

1. Мој. 19:22: „Побрзај и засолни се таму, зашто не можам да сторам ништо додека не пристигнеш таму. Затоа овој град го добил името Зоар .

Ангелот сега зависи од неговиот договор и ќе чека додека Лот не влезе во Зоар за да удри во долината.

1. Мој. 19:23: „ Сонцето изгреваше на земјата кога Лот влезе во Соар“.

За Содомите се чинеше дека се најавува нов ден под прекрасно изгрејсонце; ден како и секој друг...

1. Мој. 19:24: „ Тогаш Јехова заврна дожд од сулфур и оган од небото врз Содом и врз Гомора од ЈахВЕХ“.

Оваа чудесна божествена акција доби моќно сведоштво преку откритијата на адвентистичкиот археолог Рон Вајат. Тој го идентификувал местото на градот Гомор чии живеалишта се потпирале еден на друг против западната падина на планината што се граничи со оваа долина. Тлото на ова место е направено од сулфурни камења кои кога се изложени на оган се

палат и денес. На тој начин, божественото чудо е целосно потврдено и достоинство за верата на избраните.

Спротивно на она што често се мислеше и зборуваше, Бог не повика нуклеарна енергија да ја уништи оваа долина, туку на камења од сулфур и чист сулфур, проценети на 90% чистота, што според специјалистите е исклучително. Небото не носи облаци од сулфур, така што можам да кажам дека ова уништување е дело на творецот Бог. Тој може да создаде секаква материја според неговата потреба бидејќи ги создал земјата, небото и сè што тие содржат.

1. Мој. 19:25: „ *Ги уништи тие градови и сета рамнина, сите жители на градовите и земните растенија* “.

Што може да преживее на место подложени на дожд од камења од запален сулфур? Ништо, освен камења и сулфур камења се уште присутни.

1. Мој. 19:26: „ *Жената на Лот погледна назад и таа стана столб од сол* “.

Овој поглед наназад од сопругата на Лот открива жалење и задржан интерес за ова проклето место. Ваквата состојба на умот не му угодува на Бога и тој ја дава до знаење преку преобразување на своето тело во столб од сол, слика на апсолутна духовна стерилност .

1. Мој. 19:27: „ *Авраам стана рано наутро за да отиде на местото каде што стоеше пред ЈаХВЕХ* “.

Несвесен за драмата што се случила, Авраам доаѓа во дабот Мамре каде ги пречекал своите тројца посетители.

1. Мој. 19:28: „ *И погледна кон Содом и Гомор и низ целата територија на рамнината; и ете, виде како чад се издига од земјата, како чад од печка* .”

Планината е одлична опсерваторија. Од својата висина, Авраам доминира во регионот и знае каде се наоѓа долината на Содом и Гомор. Ако земјата на местото е сè уште блескаво мангал, горе се издига остар чад предизвикан од сулфурот и од потрошувачката на сите материјали собрани во градот од страна на човекот. Местото е осудено на стерилитет до крајот на светот. Таму наоѓаме само карпи, камења, сулфурни камења и сол, многу сол што ја поттикнува стерилноста на почвата.

1. Мој.19:29: „ *Кога Бог ги уништи градовите во рамнината, се сети на Авраам; и го натера Лот да избега од средината на катастрофата, со која ги преврти градовите каде што Лот се населил* .”

Ова појаснување е важно затоа што ни открива дека Бог го спасил Лот само за да му угоди на Авраам, неговиот верен слуга. Затоа, тој не престана да го прекорува за неговиот избор за просперитетна долина и нејзините расипани градови. И ова потврдува дека тој навистина бил спасен од судбината позната од Содом како „марка грабната од огнот“ или, крајно точно.

1. Мој. 19:30: „ *Лот го напушти Зоар во височините и се насели на планината со своите две ќерки, бидејќи се плашеше да остане во Зоар. Живееше во пејштера, тој и неговите две ќерки* .

Потребата за **разделба** сега му станува јасна на Лот. И токму тој одлучува да не остане во Зоар, кој, иако „мал“ бил населен и со луѓе кои биле расипани и грешни пред Бога. За возврат, тој оди на планина и далеку од секоја удобност, живее со своите две ќерки во пештера, природно безбедно засолниште што го нуди Божјото создание.

Битие 19:31: „*Постариот му рече на помладиот: Татко ни е стар; и нема човек во земјата да дојде кај нас, според обичаите на сите земји.*”

Нема ништо скандалозно во иницијативите на двете ќерки на Лот. Нивната мотивација е оправдана и одобрена од Бог, бидејќи тие дејствуваат со цел да му дадат потомство на нивниот татко. Без оваа мотивација иницијативата би била инцестуозна.

1. Мој. 19:32: „*Дојдете, да го натераме нашиот татко да пие вино и да лежиме со него, за да го зачуваме родот на нашиот татко.*”

1. Мој. 19:33: „*Така го наведоа татка си да пие вино таа ноќ; а најстарата отиде да спие кај татко ѝ: тој не забележа ниту кога легна, ниту кога стана.*”

1. Мој. 19:34: „*Утредента постариот му рече на помладиот: „Еве, синоќа спиев со татко ми; да го натераме повторно да пие вино оваа ноќ и да одиме да спиеме со него, за да го зачуваме родот на нашиот татко.”*”

1. Мој. 19:35: „*Таа ноќ повторно го натераа татко им да пие вино; а најмладиот отиде да спие со него: тој не забележа ниту кога легна, ниту кога стана.*”

Целосната несвест на Лот во оваа акција му дава на пристапот слика на вештачко оплодување применето на животните и луѓето во нашето последно време. Нема ни најмала потрага по задоволство и не е ништо пошокантно од спојувањето на браќата и сестрите на почетокот на човештвото.

1. Мој. 19:36: „*Двете ќерки на Лот забремениле од својот татко.*”

Во овие две ќерки на Лот забележуваме исклучителни особини на самопожртвуваност во корист на честа на нивниот татко. Како немажени мајки, детето ќе го воспитуваат сами, официјално без татко и на тој начин се откажуваат да земат сопруг, брачен другар, придружник.

1. Мој. 19:37: „*Првородениот роди син и го нарече Моав: тој е татко на Моавците до денешен ден.*”

19:38: „*И најмладиот роди син, и го нарече Бен Ами: тој е татко на Амонците до ден- денес.*”

Во пророштвото на Даниел 11:41 го наоѓаме спомнувањето на потомците на двата сина: „*Ќе влезе во најубавата земја и мнозина ќе паднат; но Едом, Моав и поглаварот на Амоновите синови ќе бидат избавени од неговата рака.*” Телесната и духовната врска затоа ќе ги обедини овие потомци со Израел основан на Авраам, коренот по Хебер на еврејскиот народ. Но, овие заеднички корени ќе возбудат кавги и ќе ги натераат овие потомци против нацијата Израел. Во Софонија 2:8 и 9, Бог пророкува катастрофа за Моав и за синовите на Амон: „*Го слушнав навредите на Моав и навредите на синовите Амонови, кога тие го навредуваа мојот народ и арогантно се кренаа против неговите граници.*”

Еве зошто сум жив! вели Господ Саваот, Богот на Израел, Моав ќе биде како Содом, а синовите Амонови како Гомора, место покриено со трње, рудник за сол, пустина засекогаш; остатокот од мојот народ ќе ги ограбува, остатокот од мојот народ ќе ги поседува “.

Ова докажува дека Божјиот благослов бил само на Авраам и дека не го делеле неговите браќа родени од истиот татко, Тера. Ако Лот успеал да извлече корист од примерот на Авраам, тоа нема да биде случај со неговите потомци родени од неговите две ќерки.

Битие 20

Разделба со статус на Божји пророк

Обновувајќи го искуството со фараонот објавено во Битие 12, Авраам му ја претставува својата сопруга Сара како сестра на Авимелех, кралот на Герар (денешна Палестина во близина на Газа). Повторно, реакцијата на Бог кој го казнува го натера да открие дека сопругот на Сара е негов пророк. Така, моќта и стравот на Авраам се проширија низ целиот регион.

Битие 21

Раздвојување на легитимното и нелегитимното

Разделба преку жртвување на она што го сакаме

1. Мој. 21:1: „И Господ ја посети Сара како што рече, и Јехова ѝ направи на Сара како што рече. »

Во оваа посета, Бог става крај на долгата неплодност на Сара.

1. Мој.21:2: „И Сара зачна и му роди син на Авраам во староста, во определеното време за кое Бог му кажа. »

Иса.55:11 го потврдува ова: „Така е и со мојот збор што излегува од мојата уста: не ми се враќа празен, без да ја исполнам мојата волја и да не ги исполнам моите планови “; ветувањето дадено на Авраам се одржува, затоа стихот е оправдан. Овој син доаѓа во светот откако Бог го објави неговото раѓање. Библијата го претставува како „син на ветувањето“, што го прави Исак пророчки тип на месијанскиот „Божји син“: Исус.

1. Мој.21:3: „И Авраам го нарече името на својот син што му се роди, што го роди Сара, Исак. »

Името Исак значи: тој се смее. И Авраам и Сара се насмеале кога слушнале дека Бог го објавува нивниот иден син. Ако смеата на радост е позитивна, тоа не е случај со потсмевната смеа. Всушност, и двајцата сопружници имале иста реакција бидејќи биле жртви на човечки предрасуди. Затоа што се смееја на помислата на човечките реакции на оние околу нив. Од поплавата, животниот век е значително скратен и за луѓето,

возраста од 100 години означува напредна старост; онаа каде што малку очекуваме од животот. Но, возраста не значи ништо во контекст на односот со творецот Бог кој ги поставува границите на сите нешта. И Авраам го открива ова во своето искуство и добива, преку Бога, богатство, чест и татковство, овојпат, легитимни.

1. Мој.21:4: „ *А Авраам го обрежи синот свој Исак кога имаше осум дена, како што му заповеда Бог.* »

За возврат, легитимниот син е обрежан. Божјата заповед се почитува.

1. Мој.21:5: „ *А Авраам имаше сто години кога му се роди синот Исак.* »

Работата е извонредна, но не според антидилувските стандарди.

1. Мој.21:6: „ *И Сара рече: Бог ми даде причина да се смеам; кој ќе го слушне ќе се смее со мене.* »

На Сара ситуацијата е смешна бидејќи е човек и жртва на човечки предрасуди. Но, оваа желба за смеење одразува и неочекувана радост. Како и нејзиниот сопруг Авраам, таа добива можност да се породи на возраст кога тоа веќе не може да се замисли во однос на човечката нормалност.

1. Мој.21 :7: „ *И таа рече: Кој би му рекол на Авраам: Сара ќе дои синови? Зашто јас му родив син на старост.* »

Работата е навистина исклучителна и целосно чудесна. Гледајќи ги овие зборови на Сара на пророчко ниво, можеме да го видиме во Исак синот кој го пророкува новиот завет во Христа, додека Исмаил го пророкува синот на првиот завет. Со неговото одбивање на Христос Исус, овој природен син роден според телото со знакот на обрежувањето ќе биде отфрлен од Бога во корист на христијанскиот син избран со вера. Како Исак, Христос, основачот на новиот завет ќе се роди чудесно за да го открие и претставува Бог во човечки изглед. Спротивно на тоа, Исмаел е зачат исклучиво врз телесни основи и строго човечки сфаќања.

1. Мој.21:8: „ *И детето порасна и беше одвикнето; и Авраам направи голема гозба на денот кога Исак беше одвикнат.* »

Доеното бебе ќе стане адолесцент, а за отец Авраам се отвора иднина полна со ветувања и среќа кои радосно ги слави.

21:9: „ *И Сара го виде синот на Египќанката Агара, што му го роди на Авраам, како се смее; и таа му рече на Авраам :*

Смеата очигледно зазема големо место во животот на блажената двојка. Непријателството и љубомората на Исмаел кон Исак, легитимниот син, го наведува да се смее, исмејувајќи го. За Сара, границата на подносливото е достигната: по мајчината потсмев доаѓа онаа на синот; тоа е премногу.

1. Мој.21:10: „ *Избркајте ја оваа слугинка и нејзиниот син; зашто синот на оваа слугинка нема да наследи со мојот син, со Исак.* »

Можеме да ја разбереме огорченоста на Сара, но погледнете со мене погоре. Сара ја пророкува недостојноста на првиот сојуз кој нема да го наследи со избраниот новиот, заснован на верата во правдата на Христос Исус.

1. Мој.21:11: „ *И тоа беше многу лошо во очите на Авраам поради неговиот син. »*

Авраам не реагира како Сара затоа што неговите чувства се споделени меѓу неговите два сина. Раѓањето на Исак не ја елиминира 14-годишната љубов што го врзува за Исмаел.

1. Мој.21:12: „ *И Бог му рече на Авраам: „Нека не биде зло во твоите очи поради детето и поради твојата слугинка. Во сè што ти рече Сара, слушај го нејзиниот глас, зашто во Исак ќе се наречеш потомство. »*

Во оваа порака, Бог го подготвува Авраам да го прифати отуѓувањето на Исмаел, неговиот најстар син. Оваа **разделба** е во Божјиот пророчки проект; бидејќи тој пророкува неуспех на стариот Мозаик завет. За утеша, во Исак ќе ги умножи своите потомци. И исполнувањето на оваа божествена реч ќе биде преку воспоставувањето на новиот завет каде што „ *избраните* “ ќе бидат „ *повикани* “ со пораката на вечното Божјо Евангелие во Исус Христос.

Така, парадоксално, Исак ќе биде патријарх на стариот завет и пред сè во Јаков, неговиот син, според телото и знакот на обрезањето, Израелот Божји ќе биде воспоставен на неговите темели. Но, парадоксот е што истиот Исак само пророкува лекции во врска со новиот завет во Христа.

1. Мој.21:13: „ *И синот на слугинката ќе го направам народ, зашто тој е твое потомство. »*

Исмаел е патријарх на многу народи на Блискиот Исток. Сè додека Христос не се појавил за неговата земна спасителна служба, духовниот легитимитет им припаѓал само на потомците на овие два сина на Авраам. Западниот свет живеел во повеќе облици на паганство, игнорирајќи го постоењето на големиот творец Бог.

1. Мој.21:14: „ *И Авраам стана рано наутро, зеде леб и кожа вода, и ги даде на Агара, ставајќи ги на рамо, а тој ѝ го даде детето и ја испрати. И таа отиде и талкаше во пустината Вирсавеа. »*

Божјата интервенција го смири Авраам. Тој знае дека самиот Бог ќе ги чува Агара и Исмаил и се согласува да **се одвои** од нив, бидејќи верува дека Бог ќе ги заштити и води. Зашто и самиот тој досега бил заштитен и воден од Него.

1. Мој. 21:15: „ *И кога се исцрпи водата во виното, таа го фрли детето под една од грмушките “ .*

Во пустината Вирсавеа, занесената вода брзо се троши и без вода, Агара гледа само на смртта како конечен исход за нејзината несреќна ситуација.

1. Мој. 21:16: „ *отиде и седна спроти, на дофат на лак; зашто таа рече: Да не го видам детето како умира. А таа седна наспроти, го крена гласот и заплака. »*

Во оваа екстремна ситуација, по втор пат, Агара ги пролева солзите пред лицето Божјо.

1. Мој.21:17: „ *И Бог го чу гласот на детето, и Божјиот ангел ја повика Агара од небото и ѝ рече: „Што ти е, Агаре? Не плашете се, зашто Бог го слушна гласот на детето каде што е. »*

И по втор пат Бог интервенира и зборува со неа за да ја смири.

1. Мој.21:18: „ *Стани, земи го детето и земи го во рака; зашто од него ќе направам голем народ.* »

Потсетувам, детето Исмаил е тинејџер на возраст од 15 до 17 години, но сепак е дете подложно на мајка му Агара и двајцата повеќе немаат вода за пиење. Бог сака таа да го поддржи нејзиниот син затоа што му се подготвува моќна судбина.

1. Мој.21:19: „ *И Бог ѝ ги отвори очите и таа виде извор со вода; и таа отиде, ја наполни кожата со вода и го напи детето.* »

Како резултат на чудо или не, овој бунар со вода се појавува во потребниот момент за да им даде на Агара и нејзиниот син вкус за живот. И тие ги должат своите животи на моќниот Творец кој ја отвора или затвора визијата и интелигенцијата на нештата.

1. Мој.21:20: „ *И Бог беше со детето, и тој порасна и се насели во пустината и стана стрелец.* »

Затоа, пустината не била празна бидејќи Исмаел ловел животни кои ги убивал со својот лак за да ги јаде.

1. Мој.21:21: „ *И се насели во пустината Фаран; а мајка му му зеде жена од египетската земја.* »

Врската меѓу Исмаелците и Египќаните затоа ќе се зајакне и со текот на времето, ривалството на Исмаил со Исак ќе се зголеми до тој степен што ќе ги направи постојани природни непријатели.

1. Мој.21 :22: „ *Во тоа време Авимелех и Пикол, заповедникот на неговата војска, му зборуваа на Авраам, велејќи му; Бог е со вас во сè што правите.* »

Искуствата предизвикани од претставувањето на Сара како негова сестра, работи поврзани во 1. Мој. 20, го научиле Авимелех дека Авраам бил Божјиот пророк. Сега се плаши и се плаши од него.

1. Мој.21:23: „ *И сега заколни ми се овде во Бога дека нема да постапувааш лажно со мене, ниту со моите деца, ниту со моите внуци, според добрината што ти ја покажав, ќе постапувааш кон мене. и кон земјата во која престојувавте.* »

Авимелех повеќе не сака да биде жртва на трикови на Авраам и сака да добие од него цврсти и решителни обврски за мирен сојуз.

1. Мој.21:24: „ *И Авраам рече: ќе се заколна.* »

Авраам нема лоша намера кон Авимелех и затоа може да се согласи со овој договор.

1. Мој.21:25: „ *И Авраам го прекори Авимелех поради бунарот со вода што слугите на Авимелех го зеле насилно.* »

1. Мој.21:26: „ *А Авимелех рече: „Не знам кој го направил тоа, а ти не ме предупреди за тоа, а јас дури денес слушнав за тоа.* »

1. Мој.21:27: „ *И Авраам зеде стада и стада и му ги даде на Авимелех, и тие двајца склучија завет.* »

1. Мој.21:28: „ *И Авраам одвои седум овци од стадото; »*

Изборот на „седум овци“ што го направил Авраам сведочи за неговата поврзаност со творецот Бог, кого на тој начин сака да го поврзе со

своето дело. Авраам се населил во туѓа земја, но сака плодот на неговиот труд да остане негова сопственост.

1. Мој. 21:29: „А Авимелех му рече на Авраам: „Што се тие седум овци што ги одвои? »

1. Мој.21:30: „И рече: „Ќе ми ги земеш од рака овие седум млади овци, како сведоштво за мене дека сум го ископал овој бунар. »

1. Мој.21:31: „Затоа тоа место го нарекоа Вирсавеа, зашто и двајцата таму се заколнаа. »

Спорниот бунар го добил името по зборот „шеба“ кој е корен на бројот „седум“ на хебрејски, а што го наоѓаме во зборот „шабат“ што го означува седмиот ден, нашата сабота посветена на неделниот одмор од Бога. уште од почетокот на неговото земно создавање. За да се зачува споменот на овој сојуз, бунарот бил наречен „бунар на седумтемина“.

1. Мој.21:32: „И склучија завет во Вирсавија. А Авимелех стана и Пикол, началникот на неговата војска, и се вратија во земјата на Филистејците. »

1. Мој.21:33: „И Авраам засади тамарис во Вирсавеа; и таму го повика името на Господа, вечниот Бог. »

1. Мој.21:34: „И Авраам престојуваше долго време во Филистејската земја. »

Бог организирал услови на мир и спокојство за својот слуга.

Битие 22

Пожртвувана разделбата на таткото и синот единец

Ова поглавје 22 ја претставува пророчката тема на Христос принесена како жртва од Бога како Отец. Го прикажува принципот на спасение подготвен во тајност од Бога од почетокот на неговата одлука да создаде слободни, интелигентни и автономни колеги спроти него. Оваа жртва ќе биде цената што треба да се плати за да се добие враќање на љубовта од неговите суштества. Избраните ќе бидат оние кои одговориле на Божјите очекувања со целосна слобода на избор.

1. Мој.22:1: „По ова, Бог го испита Авраам и му рече: Авраам! А тој одговори: Еве ме! »

Авраам е многу послушен на Бога, но до каде може да оди оваа послушност? Бог веќе го знае одговорот, но Авраам мора да остави зад себе, како сведоштво за сите избрани, конкретен доказ за неговата примерна послушност што го прави толку достоин за љубовта на својот Бог, што го прави патријарх чие потомство ќе биде сублимирано со раѓањето на Христос Исус.

1. Мој.22:2: „ Бог рече: Земи го својот син, својот единствен син, оној што го сакаш, Исак; оди во земјата Морија и принеси го таму како жртва паленица на една од планините за кои ќе ти кажам. »

Бог намерно притиска на она што боли, до границата на подносиливо за овој старец од повеќе од сто години. Бог на чудо му ја дал радоста да му се роди син и Сара, неговата законска сопруга. Исто така, тој ќе го скрие од оние околу него неверојатното Божјо барање: „ Принеси го својот единствен син како жртва “. А позитивниот одговор на Авраам ќе има вечни последици за целото човештво. Зашто, откако Авраам се согласил да го понуди својот син, самиот Бог повеќе нема да може да се откаже од својот спасувачки проект; ако можеше да размисли да се откаже.

Да го забележиме интересот на прецизноста: „ на една од планините што ќе ти ја кажам “. Ова прецизно место е програмирано да ја прима Христовата крв.

1. Мој.22:3: „ Авраам стана рано наутро, го оседла своето магаре и зеде со себе двајца слуги и својот син Исак. Тој подели дрва за жртвата паленица и тргна да оди на местото што му го кажа Бог. »

Авраам решил да го послуша овој вишок и со смрт во душата ја организирал подготовката на крвавата церемонија наредена од Бога.

1. Мој.22:4: „ На третиот ден Авраам ги подигна очите и го виде местото оддалеку. »

Земјата на Морија е на три дена пешачење од местото каде што тој престојува.

1. Мој.22:5: „ И Авраам им рече на своите слуги: „Останете овде со магарето; Јас и младичот ќе одиме толку далеку за да се поклониме, а ќе се вратиме кај вас. »

За ужасната акција што треба да ја изврши, нема потреба од сведоци. Тој затоа **се одвојува** од своите двајца слуги кои ќе треба да го чекаат неговото враќање.

1. Мој. 22 :6: „ Авраам ги зеде дрвата за жртва паленица, ги натовари на својот син Исак и ги зеде огнот и ножот во раката. И двајцата одеа заедно . »

Во оваа пророчка сцена, исто како што Христос ќе мора да го носи тешкиот „патибулум“ на кој ќе му бидат заковани зглобовите, Исак е натоварен со дрвото кое, запалено, ќе го проголта неговото жртвувано тело.

1. Мој.22:7: „ Тогаш Исак му рече на својот татко Авраам, велејќи: „Татко мој! А тој одговори: Еве ме синко! Исак одговори: Еве го огнот и дрвата; но каде е јагнето за паленицата? »

Исак бил сведок на многу религиозни жртви и со право е изненаден од отсуството на животното што треба да се жртвува.

1. Мој. 22:8: „ Авраам рече: „Синко, Бог ќе си обезбеди јагне за паленицата. И двајцата одеа заедно. »

Овој одговор од Авраам беше директно инспириран од Бога затоа што величествено ја пророкува огромната жртва што Бог ќе ја направи нудејќи се себеси на распнување во човечко тело, обезбедувајќи ја на тој начин потребата на избраните грешници за делотворен и праведен Спасител

во божествено совршенство. Но, Авраам не ја гледа оваа спасоносна иднина, оваа улога на Христос Спасителот проречена од животното жртвувано на ЈаХВЕХ, семоќниот Бог Творец. За него, овој одговор едноставно му овозможува да добие време, бидејќи со ужас гледа на злосторството што ќе мора да го направи.

1. Мој. 22:9: „Кога дојдоа до местото што му го рече Бог, Авраам изгради таму жртвеник и ги нареди дрвата. Го врза својот син Исак и го стави на жртвеникот над дрвото. »

За жал за Авраам пред олтарот, веќе нема начин да се скрие од Исак дека тој ќе биде овцата на жртвата. Ако отец Авраам се покажал како возвишен во ова извонредно прифаќање, послушното однесување на Исак е одраз на тоа што би бил Исус Христос во негово време: возвишен во неговата послушност и самопожртвуваност.

1. Мој.22:10: „Тогаш Авраам ја испружи раката и го зеде ножот за да го убие својот син. »

Забележете дека за да реагира, Бог чека до последниот крај на тестот за да го даде сведочењето за неговиот избран вистинска вредност и автентичност. „Ножот во рака“; останува само да се заколе Исак како многуте веќе жртвувани овци.

1. Мој.22:11: „Тогаш ангелот Господов го повика од небото и рече: Авраам! Авраам! А тој одговори: Еве ме! »

Покажувањето на послушната вера на Авраам е направено и совршено спроведено. Бог става крај на искушението на старецот и на неговиот син толку достоин за него и неговата љубов.

Внимавајте, секогаш кога ќе го повика Бог или неговиот син, Авраам секогаш одговара велејќи: „Еве ме“. Овој спонтан одговор што извира од него сведочи за неговата дарежлива и отворена природа кон ближниот. Понатаму, тоа е во спротивност со ставот на Адам фатен во ситуација на грев кој се криел од Бога, до тој степен што Бог бил должен да му каже: „Каде си?“.

1. Мој. 22:12: „А ангелот рече: „Не подавај ја раката твоја врз детето и ништо не прави му; зашто сега знам дека се плашиш од Бога и не ми го скришиш синот свој единствен. »

Со покажувањето на својата верна и послушна вера, Авраам може да биде во очите на сите и до крајот на светот да биде прикажан како модел на вистинска вера, од Бога, до доаѓањето на Христос кој ќе го воплоти се претвори во божествено совршенство. Токму во овој модел на непрекорна послушност, Авраам станува духовен татко на вистинските верници спасени со пролеаната крв на Исус Христос. Во ова искуство, Авраам штотуку ја одигра улогата на Бог Отецот кој ќе го принесе како вистинска и смртна жртва, неговиот единствен син по име Исус од Назарет.

1. Мој. 22:13: „Авраам ги подигна очите и виде зад себе овен што го држат во грмушка за роговите; и Авраам отиде, го зеде овенот и го принесе како жртва паленица наместо синот свој. »

Во овој момент, Авраам може да сфати дека неговиот одговор на Исак, „сине мој, Бог ќе си обезбеди јагне за паленицата“, бил инспириран

од Бога, бидејќи „јагнето“, всушност, „младиот овен“, навистина е „обезбедено“ од Бог и понудено од него. Забележете дека животните што му се жртвуваат на ЈаХВЕХ се секогаш мажи поради одговорноста и доминацијата дадена на човекот, машкиот Адам. Христос Спасителот исто така ќе биде маж.

1. Мој.22:14: „Авраам го нарече ова место ЈаХВЕХ Јуре. Затоа денес се вели: Во планината ЈахВе ќе се види.“

Името „ЈаХВЕХ Јурех“ значи: ЈахВеХ ќе се види. Усвојувањето на ова име е вистинско пророштво кое објавува дека во земјата на Морија, големиот невидлив Бог кој влева страв и стравопочит ќе биде виден во помалку застрашувачки човечки изглед, да донесе и да го добие спасението на избраните. И потеклото на ова назначување, принесувањето на Исак како жртва, ја потврдува земната служба на „Божјото Јагне кое ги зема гревовите на светот“. Знаејќи го Божјиот интерес за неговата почит кон типовите и моделите што се репродуцираат и се повторуваат, веројатно е и речиси сигурно дека Авраам ја принел својата жртва токму на местото каде што, 19 века подоцна, Исус требало да биде распнат, во подножјето на планината Голгота, надвор од Ерусалим, градот, само некое време, свет.

1. Мој. 22:15: „Ангелот на Јахве го повика Авраам од небото по втор пат.“

Ова страшно искушение ќе биде последното што ќе мора да го претрпи Авраам. Бог го најде во него достоиниот пример на патријархот на послушната вера и тоа му го соопшти.

1. Мој. 22:16: „и рече: Сам во себе се колнам, зборот на ЈахВе! Затоа што си го направил тоа и не си го задржал својот син, твојот единствен син“,

Бог ги нагласува овие зборови „твој единороден син“, бидејќи тие ја пророкуваат неговата идна жртва во Исус Христос според Јован 3:16: „Бог толку го возљуби светот, што го даде Својот единороден Син, та секој што верува во него да не загина, но имај вечен живот.“

1. Мој.22:17: „Ќе те благословам и ќе го умножам твоето потомство, како ѕвездите на небото и како песокот на морскиот брег; и твоите потомци ќе ги поседуваат портите на нивните непријатели.“

Внимание! Благословот на Авраам не е наследен, тој е само за него и секој маж или жена од неговите потомци мора, пак, да го заслужат Божјиот благослов. Зашто Бог му ветува многубројни потомци, но меѓу овие потомци, само избраните кои ќе постапуваат со иста верност и иста послушност ќе бидат благословени од Бога. Потоа можете да го измерите целото духовно незнаење на Евреите кои гордо тврделе дека се синови на Авраам и затоа синови кои го заслужиле наследството на неговите благослови. Исус ги отфрлил покажувајќи им камења и велејќи дека од тие камења Бог може да му даде потомство на Авраам. И тој ги смета за нивни татко, не Авраам, туку гаволот.

Во неговото освојување на земјата Ханаан, Исус Навин ќе ја поседува портата на неговите непријатели, од кои првиот што паднал бил градот Ерихон. Последно, со Бога, избраните светци ќе ја поседуваат вратата на

последниот непријател: „ Големiot Вавилон “ според различни учења откриени во Апокалипсата на Исус Христос.

1. Мој.22:18: „ Сите народи на земјата *ќе бидат благословени во твоите потомци, зашто го слушаше* мојот глас. »

Тоа е навистина „ сите народи на земјата “, бидејќи понудата за спасение во Христа им се нуди на сите човечки суштества, од секое потекло и на сите народи. Но, овие народи му го должат на Авраам и фактот дека можат да ги откријат божествените пророштва откриени на еврејскиот народ кои излегуваат од земјата на Египет. Спасението во Христа се добива со двојниот благослов на Авраам и неговото потомство претставено од еврејскиот народ и Исус од Назарет, Исус Христос.

Пожелно е јасно да се забележи, во овој стих, благословот и неговата причина: послушноста одобрена од Бога.

1. Мој.22:19: „ Кога Авраам се врати кај своите слуги, тие станаа и отидоа заедно во Вирсавеа; зашто Авраам живееше во Вирсавеа. »

1. Мој. 22:20: „ По ова му беше објавено на Авраам, велејќи: „Ете, и Милха му роди синови на вашиот брат Нахор .

Стиховите што следат имаат за цел да ја подготват врската со „ Ревека “ која ќе стане идеална сопруга избрана од Бога за верниот и послушен Исак. Таа ќе биде земена од блиското семејство на Авраам од потомците на неговиот брат Нахор.

1. Мој. 22:21: „ Неговиот првороден Уз, неговиот брат Кемуил, таткото на Арам “,

1. Мој. 22:22: „ Кесед, Хазо, Пилдаш, Цидлаф и Бетуил. »

1. Мој.22:23: „ На Ветуил му се роди **Ревека** . Ова се осумте сина што Милка му ги роди на Нахор, братот на Авраам . »

1. Мој. 22:24: „ Неговата наложница, по име Реума, ги роди и Тевах, Гахам, Тахас и Мааха. “.

Исполнувањето на ветувањата дадени на Авраам

Битие 23 ја раскажува смртта и погребот на неговата сопруга Сара во Хеврон, во пештерата Макпела. Авраам зазеде гробница на почвата на Ханаан додека чекаше Бог да им ја даде целата земја на неговите потомци околу 400 години подоцна.

Потоа, во Gen.24, Авраам сè уште ја задржува улогата на Бог. За да остане **одвоен** од локалните пагански народи, ќе го испрати својот слуга на далечно место, кај неговото потесно семејство, да му најде жена на синот Исак и тие ќе остават Бог да ги избере. На ист начин, Бог ќе ги избере избраните кои ќе ја сочинуваат невеста Христова, Синот Божји. Во овој избор, човекот нема никаква врска со тоа бидејќи иницијативата и судот му припаѓаат на Бога. Божјиот избор е совршен, непрекорен и делотворен, како Ревека, избраната сопруга, љубовна, интелегентна и убава по изглед, а пред сè духовна и верна; бисерот што треба да го бараат сите духовни мажи кои сакаат да земат жена.

Јаков и Исав

Подоцна, според Gen.25, Ревека првично е неплодна како Сарај сопругата на Аврам пред неа. Оваа споделена стерилност се должи на фактот што двете жени ќе носат благословено потомство на Христа, кој самиот ќе биде формиран од Бога во утробата на младата девица наречена Марија. На овој начин, лозата на Божјиот спасувачки проект е обележана со неговото чудесно дејство. Страдајќи од оваа природна стерилност, Ребека апелира до ЈаХВеХ и од него добива две близнаци кои се борат во нејзината утроба. Загрижена, таа го прашува Бога за ова: „ *И ѝ рече ЈаХВЕХ : Два народи се во твојата утроба, и два народа ќе се одделат од твојата утроба; еден од овие луѓе ќе биде посилен од другиот, а поголемиот ќе биде подложен на помалиот .* » Таа раѓа две близнаци. Поради неговата интензивна влакнест, а тој беше целосно „ *црвен* “, па оттука и името „ *Едом* “ дадено на неговото потомство, најстариот се вика „ *Исав* “, име што значи „влакнест“. Најмладиот се вика „ *Јакоб* “, име што значи: „Измамник“. Веќе двете имиња ги пророкуваат нивните судбини. „Велу“ ќе го продаде своето првородство на најмладиот за сочно јадење „ *ру* “ или црвена лека. Тој го продава ова првородство затоа што ја потценува неговата фер вредност. Напротив, духовниот „Измамник“ ја посакува оваа титула која не е само почесна, затоа што на неа е приврзан и Божјиот благослов. „Измамник“ е од типот на оние насилни луѓе кои сакаат по секоја цена да го натераат небесното царство да го заземе и токму со него на ум зборувал Исус на оваа тема. И гледајќи ја оваа зовриена ревност, срцето Божје многу се радува. Исто така, толку полошо за „Влакسانيот“ и толку подобро за „Измамникот“, затоа што тој ќе стане „Израел“, по Божја одлука. Не правете грешка, Јаков не е обичен измамник и тој е извонреден човек, бидејќи не постои друг

библиски пример за неговата решеност да го добие Божјиот благослов, и само за да ја постигне оваа цел тој „измами“. Така, сите можеме да го имитираме и верното небо ќе се радува. Од своја страна, Исав ќе го има за свои потомци народот на „Едом“, име што значи „црвено“, со ист корен и значење како Адам, овој народ ќе биде противник на Израел како што објави божественото пророштво.

Прецизирам дека бојата „црвена“ го означува само гревот во пророчките слики на спасоносниот проект откриен од Бога и овој критериум важи само за актерите на неговите продукции, како што е „Исав“. Во мрачните времиња на средниот век, црвенкосите деца кои се сметаат за зловни биле убивани. Затоа, истакнувам, црвената боја не го прави обичниот човек погрешен од бринетата или плавшата, бидејќи грешникот се препознава по лошите дела на неговата вера. Затоа, само во симболична вредност, „црвената“, бојата на човечката крв, е симбол на гревот, според Иса.1:18: „Дојдете да се молиме! вели ЈаХВЕХ. Ако твоите гревови се како црвено, тие ќе бидат бели како снег; ако се **црвени** како виолетови, ќе станат како волна . » Исто така, во својата Апокалипса, неговото Откровение, Исус ја поврзува црвената боја со човечките инструменти кои му служат, несвесно или не, на ѓаволот, сатаната, првиот грешник на животот создаден од Бога; примери: „црвениот коњ“ од Отк.6:4, „црвениот или огнениот црвен змеј“ од Отк.12:3 и „црвениот свер“ од Отк.17:3.

Сега кога го има ова првородство, Јаков, пак, ќе живее животни искуства кои ги пророкуваат Божјите планови, како наследник на Авраам.

Тој го напушти своето семејство од страв од гневот на неговиот брат Исав, со добра причина, според 1. Мој. 27:24, затоа што решил да го убие, по пренасочувањето на благословот на неговиот татко на умирање, „измамен“ од измами од умот на неговата сопруга Ребека. Во ова киднапирање, двете имиња на близнаците ја откриваат нивната важност. Затоа што „Темперот“ користел влакнеста кожа за да го измами Исак, кој станал слеп, и на тој начин се пренел како негов постар брат по природно „Влакнат“. Духовните луѓе меѓусебно се поддржуваат и Ребека повеќе личеше на Јаков отколку на Исав. Во оваа акција, Бог противречи на човечкиот и телесниот избор на Исак кој го претпочита Исав, ловецот кој му донел дивеч што тој го ценел. И Бог го дава првородството на оној кој е најдостоен за тоа: Јаков Измамникот.

Пристигнувајќи кај Лабан, неговиот арамејски вујко, братот на Ребека, да работи кај него, Јаков се вљубува во Рахела, најмладата, но најубавата од ќерките на Лаван. Она што тој не го знае е дека во неговиот реален живот, Бог го тера да игра пророчка улога која мора да го пророкува неговиот спасувачки проект. Исто така, по „седум години“ работа за да ја добие својата сакана Рахела, Лаван му ја наметнува својата најстара ќерка „Леа“ и му ја дава за жена. За да ја добие и ожени Рејчел, ќе мора да работи „уште седум години“ за својот вујко. Во ова искуство, „Јаков“ пророкува што Бог ќе мора да претрпи во неговиот спасувачки проект. Зашто и тој ќе склучи прв сојуз не во согласност со желбата на неговото срце, бидејќи искуството на телесниот и национален Израел нема да биде обележан со

успехот и славата што ја заслужува неговата добрина. Редоследот на „Судии“ и „кралеви“ секогаш завршува лошо, и покрај неколку ретки исклучоци. А посакуваната жена достоинствена за неговата љубов, тој ќе ја добие само во втор сојуз откако ќе ја покаже својата љубов и ќе го открие својот план за спасение во службата на Исус Христос; неговото учење, неговата смрт и неговото воскресение. Забележете дека човечките и божествените преференции се целосно обратни. Сакана на Јаков е неплодната Рахила, но Божја е плодната Лија. Со тоа што на Јаков, најпрво, му ја дал Лија за жена, Бог го натера неговиот пророк да го доживее разочарувањето што и двајцата ќе го доживеат во нивниот прв сојуз. Во ова искуство, Бог најавува дека неговиот прв сојуз ќе биде ужасен неуспех. И отфрлањето на Месијата Исус од страна на неговите потомци ја потврди оваа пророчка порака. Лија, која не била саканата избрана од младоженецот, е лик што ги пророкува избраниците на новиот сојуз кој, од паганско потекло, живеел долго време во незнаење за постоењето на единствениот Бог творец. Меѓутоа, плодната природа на Лија пророкувала завет што ќе донесе многу плод на слава Божја. А Исаија 54:1 потврдува, велејќи: „*Радувај се, неплодна, што повеќе не раѓаш! Нека пукне твојата радост и твојата радост, ти што веќе немаш болка! Зашто, синовите на напуштената ќе бидат побројни од синовите на нејзината мажена, вели Господ* “. Овде напуштениот пророкува, преку Лија, новиот завет, а оженетиот, преку Рахила, стариот еврејски завет.

Јаков станува Израел

Откако го оставија богатиот и просперитетен Лаван, Јаков и оние што му припаѓаат се враќаат кај неговиот брат Исав, од чиј праведен и одмазднички гнев се плаши. Една ноќ му се јавува Бог и се борат еден против друг до зори. Бог конечно го рани во колкот и му кажува дека отсега ќе го нарекуваат „Израел“, бидејќи излегол победник борејќи се против Бога и луѓето. Во ова искуство, Бог сакал да го прикаже ликот на борбената душа на Јаков во неговата борба на верата. Наречен Израел од Бога, тој го добива она што очајно го посакувал и го барал: неговиот благослов од Бога. На тој начин, благословот на Авраам во Исак се обликуваше преку уставот на телесниот Израел кој, изграден врз Јаков кој стана Израел, наскоро ќе стане страшна нација, по излегувањето од ропството Египет. Благодатта Божја, откако го подготви Исав, двајцата браќа се наоѓаат во мир и радост.

Со своите две сопруги и нивните двајца слуги, Јаков се нашол како татко на 12 момчиња и само едно девојче. Отпрвин стерилна како Сара и Ребека, но идолопоклоничка, Рахела добива од Бог две деца, Јосиф најстариот и Бенјамин најмладиот. Таа почина при раѓањето на своето второ дете. Така таа го пророкува крајот на стариот завет кој ќе престане со воспоставувањето на новиот заснован на икупителната крв на Исус Христос. Но, во втора примена, овие смртни околности ја пророкуваат конечната судбина на неговиот избран кој ќе биде спасен со неговата среќна интервенција кога ќе се врати во својот славен божествен аспект во Михаил Исус Христос. Овој пресврт на ситуацијата на последните избрани се

пророкува со промената на името на детето кое го нарече „Бен-Они“ или „син на мојата тага“, мајката на умирање, преименувано од Јаков, таткото, *Бенјамин* » или, „десен син“ (десна страна) или, блажен син. Како потврда, во Мат.25:33, Исус Христос ќе ги постави „*своите овци од десно и козите од левата страна*“. Ова име „*Венјамин*“ го избра Бог, исклучиво за неговиот пророчки проект, затоа и за нас, затоа што за Јаков имаше мало значење; а за Бога, идолопоклоничката Рејчел не го заслужи квалификацискиот „*право*“. Овие работи во врска со крајот на светот се развиени во објаснувањата на Отк.7:8.

Восхитувачкиот Јосиф

Во историјата на Израел, улогата што Бог му ја дава на Јосиф ќе го наведе да доминира со своите браќа кои, огорчени од неговата духовна доминација, го продаваат на арапски трговци. Во Египет, неговата чесност и лојалност го натераа да го ценат, но жената на неговиот господар сакаше да го малтретира, откако му се спротивстави, Јосиф се нашол во затвор. Таму, објаснувајќи ги соништата, настаните ќе го доведат до највисокиот ранг под фараонот: прв везир. Ова воздигнување се заснова на неговиот пророчки дар како за Даниел по него. Овој подарок го направи ценет од фараонот кој му го довери Египет. За време на глад, браќата на Јаков ќе одат во Египет и таму Јосиф ќе се помири со своите зли браќа. Ќе им се придружат Јаков и Венијамин и вака Евреите се населуваат во Египет во областа Госен.

Егзодусот и верниот Мојсеј

Поробени, Евреите ќе го најдат во Мојсеј, еврејското дете чие име значи „спасено од водите“ на Нил, одгледано и посвоено од ќерката на фараонот, ослободителот подготвен од Бога.

Додека условите на нивното ропство се стврдуваат и се зголемуваат, за да одбрани еден Евреин, Мојсеј убива Египќанец, а тој бега од Египет. Неговото патување го носи во Мадиям, во Саудиска Арабија, каде што живеат потомците на Авраам и Кетура, неговата втора сопруга, се омажила по смртта на Сара. Се ожени со Сифора, најстарата ќерка на неговиот свекор Јетро, 40 години подоцна, Мојсеј го сретнал Бог додека ги пасел неговите стада кон планината Хорив. Создателот му се појавува во форма на блескаво грмушка која гори, но не се троши. Тој му го открива својот план за Израел и го испраќа во Египет за да го води својот народ на излезот.

Ќе бидат неопходни десет неволји за да се принуди фараонот да ги пушти своите скапоцени робови слободно да си одат. Но, тоа е десеттото кое ќе добие големо пророчко значење. Зашто Бог ги уби сите првородени во Египет, и луѓе и животни. И на истиот ден, Евреите ја прославија првата Пасха во нивната историја. Пасхата ја пророкуваше смртта на Месијата Исус, „*првородениот*“ и чистото и непрекорно „*Божје јагне*“ *принесено како жртва како „јагнето“* заклано на денот на егзодусот од Египет. По

жртвата на Исак, побарана од Бога од Авраам, Пасхата на Излезот од Египет е второто пророчко објавување за смртта на Месијата (Помазаникот) Исус, или, во грчка смисла, на Исус Христос. Егзодусот од Египет бил извршен на 14-тиот ^{ден} од првиот месец од годината, околу 15 ^{век} п.н.е., околу 2500 години по гревот на Ева и Адам. Овие бројки го потврдуваат времето од „400 години“ од „*четирите генерации*“ што Бог им ги дал на Аморејците, жители на земјата Ханаан.

Гордоста и бунтовничкиот дух на фараонот ќе исчезнат со неговата војска во водите на „црвеното море“, кое на тој начин го наоѓа своето значење, бидејќи се затвора врз нив откако ќе се отвори за да им дозволи на Евреите да влезат во земјата на Саудиска Арабија, со јужниот крај на египетскиот полуостров. Избегнувајќи ги Мадиямите, Бог го води својот народ низ пустината кон планината Синај каде што ќе им го претстави својот закон за „десетте заповеди“. Пред единствениот вистински Бог, Израел сега е учена нација што мора да биде ставена на испит. За таа цел, Мојсеј е повикан кај него, на планината Синај и Бог го чува таму 40 дена и ноќи. Му ги дава двете табели на законот врежани со неговиот божествен прст. Во таборот на еврејскиот народ, продолженото отсуство на Мојсеј ги фаворизира бунтовничките духови кои вршат притисок врз Арон и на крајот го тераат да го прифати леењето и обликувањето на „*златното теле*“. Само ова искуство го сумира однесувањето кон Бога на бунтовниците од сите времиња. Нивното одбивање да се потчинат на неговиот авторитет ги наведува да претпочитаат да се сомневаат во неговото постоење. И повеќекратните Божји казни не менуваат ништо. По овие 40 денови и ноќи на искушение, стравот од ханаанските цинови ќе ги осуди луѓето да талкаат во пустината 40 години и само од оваа тестирана генерација, Исус Навин и Халеб ќе можат да влезат во ветената земја понудена од Бога. околу 2540 година од гревот на Адам.

Главните ликови во приказната за Битие се актерите во продукција организирана од креаторот Бог. Секој од нив пренесува, со пророчка цел или не, поука, а оваа идеја за спектакл ја потврдил и апостол Павле кој во 1. Кор.4:9 рекол: „*Зашто Бог, ми се чини, не направи, апостоли, последните од луѓето, осудени на смрт на некој начин, бидејќи сме биле спектакл за светот, за ангелите и за луѓето.*“ » Оттогаш, гласникот на Господ, Елен Г. Вајт, ја напиша својата позната книга со наслов „Трагедијата на вековите“. Идејата за „*спектаклот*“ затоа е потврдена, но по „свездите, свездите“ на светата книга, на ред е секој од нас да си ја одигра својата улога, знаејќи дека поучени од нивните искуства, ние сме ставени во должност да ги имитираат нивните добри дела, без да ги репродуцираат нивните грешки. За нас, како и за Даниел (мојот судија е Бог), Бог останува „наш судија“, сочувствителен, секако, но „Судијата“ кој не прави исклучок за никого.

Искуството на еврејскиот национален Израел е катастрофално, но тоа не е ништо повеќе од она на христијанската вера од нашата ера која завршува со широко распространето отпадништво. Не треба да бидеме изненадени од оваа сличност, бидејќи Израелот на стариот завет беше само

микрокосмос, примерок од човечките суштества кои ја населуваат целата земја. Затоа вистинската вера беше толку ретка таму како и во новиот завет изграден врз Спасителот и „верниот сведок“ Исус Христос.

Од Библијата воопшто

Целата Библија, диктирана, а потоа инспирирана од Бога на неговите човечки слуги, носи пророчки поуки; од Битие до Откровение. Актерите избрани од Бог ни се претставени онакви какви што навистина се во нивната вистинска природа. Но, за да се конструираат пророчки пораки во овој вечен спектакл, творецот Бог станува Организатор на настаните. По излегувањето од Египет, Бог му дава на Израел слободниот аспект на неговиот небесен закон за 300 години, времето на „судиите“ кое завршува околу 2840 година. И во оваа слобода, враќањето на гревот, го обврзува Бог да го казни својот народ „седум пати“ кои конечно им ги предава на Филистејците, нивните наследни непријатели. И „седум пати“ подига „ослободители“. Библијата вели дека во тие денови „секој правеше што сакаше“. И ова време на целосна слобода беше неопходно за да се открие плодот што го носи секој човек. Така е и во нашите „крајни времиња“. Овие триста години слобода, обележани со постојаното враќање на Евреите на гревот, Бог нè повикува да ги споредиме со триста години од животот на праведниот Енох кого ни го претставува како примерен модел на неговите избраници, велејќи: „Енох одеше со Бога триста години, а потоа го немаше, бидејќи Бог го зеде“; со него, правејќи го да влезе прво во својата вечност како, по него, Мојсеј и Илија, и светителите воскреснати при смртта на Исус, пред сите други избрани, вклучувајќи ги и апостолите на Исус Христос; сите тие ќе бидат преобразени или воскреснати во последниот ден.

По она на „судиите“, дојде времето на кралевите и таму пак, Бог на своите први двајца актери им дава пророчка улога која ја потврдува пораката за напредокот на **злото кон** конечното добро, односно од ноќта или темнината, кон светлината. Вака овие двајца луѓе, Саул и Давид, го пророкувале целокупниот проект на планот за спасение подготвен за земните избраници, односно двете фази или два последователни свети сојузи. Земи го со мене, Давид станува цар само по смртта на кралот Саул, исто како што смртта на стариот вечен завет му дозволува на Христос да го воспостави својот нов завет, неговото владеење и неговото вечно владеење.

Веќе ја спомнав оваа тема, но ве потсетувам, земните монархии немаат божествен легитимитет затоа што Евреите барале од Бога да има крал „како другите земни народи“, тие „пагани“. Што значи дека моделот на овие кралеви е од типот на сатанистички вредности, а не божествен. Колку што, за Бога, кралот е благ, смирен по срце, полн со самопожртвуваност и сочувство, правејќи се себеси слуга на сите, толку и гаволот е суров, горд, себичен и презир, и тој бара да биде услужен од сите. Неправедно повреден од неговото отфрлање од својот народ, Бог му го исполнил барањето и за негова несреќа, му дал цар според мерилата на

ѓаволот и сите негови неправди. Оттогаш, за неговиот народ Израел, **но само за него**, кралското семејство го доби својот божествен легитимитет.

Вербалниот или писмениот говор е средство за размена меѓу две индивидуални луѓе. Библијата е збор Божји во смисла дека за да ги пренесе своите поуки на своите земни суштества, Бог собрал сведоштва диктирани или инспирирани на неговите слуги; сведоштвата подредени, избрани и групирани од него со текот на времето. Не треба да се чудиме кога ќе ја забележиме несовршеноста на правдата воспоставена на земјата, бидејќи отсечени од Бога, луѓето можат да ја воспостават својата правда само на словото на законот. Сега, Бог ни кажува преку Исус дека „*писмото убива, но духот дава живот*“, ова писмо. Затоа, светите библиски списи можат да бидат само „*сведоци*“ како што е наведено во Отк. 11:3, но во никој случај „судија“. Со тоа што признава дека словото на законот не е способно да донесе праведен суд, Бог открива вистина која се потпира исклучиво на божествената природа на неговата личност. Само тој може да донесе праведна пресуда, бидејќи неговата способност да ги анализира тајните мисли на умовите на неговите суштества му овозможува да ги знае мотивациите на оние што ги суди, работи скриени и игнорирани од другите суштества. Затоа, Библијата ја дава само основата за сведоштвата што се користат за суд. Во текот на „*иљада години*“ на небесниот суд, избраните светци ќе пристапат до мотивите на душите што се судат. Со Исус Христос, тие ќе можат да донесат совршен суд што е неопходно, бидејќи конечната пресуда ја утврдува должината на времето на претрпено страдање во втората смрт. Ова сознание за вистинската мотивација на виновникот ни овозможува подобро да ја разбереме Божјата милост кон Каин, првиот земски убиец. Според единственото писмено сведоштво во Библијата, Каин бил турнат кон љубомора поради Божјиот избор да ја благослови понудата на Авел и да ја презира понудата на Каин, без овој да ја знае причината за оваа разлика која била духовна и сè уште игнорирана. Така стојат работите, животот е составен од безброј параметри и услови кои само Бог може да ги идентификува и суди со целосно познавање на фактите. Така, Библијата останува за луѓето, единствената книга која со букви ги прикажува основите на законот што ги суди нивните постапки, додека чекаат нивните тајни мисли да им се откријат на избраните светци на небото. Сепак, улогата на писмото е да ја осуди или суди акцијата. Затоа, во своето Откровение, Исус ги потсетува луѓето на важноста на нивните „*дела*“ и ретко зборува за нивната вера. Во Јаков 2:17, апостол Јаков потсети дека „*без дела верата е мртва*“, исто така потврдувајќи го ова мислење, Исус зборува само за добри или лоши „*дела*“ создадени од верата. И за да бидат создадени со вера, овие дела се исклучиво оние што ги учи Библијата според божествените закони. Добрите дела вреднувани од Католичката црква не се земаат предвид, бидејќи се работи со хуманистички карактер и инспирација.

Во времето на крајот, Библијата е целосно презрена и човечкото општество претставува глобализиран мистифицирачки и лажен аспект. Тогаш зборот „*вистина*“ што ја карактеризира Светата Библија, словото на живиот Бог и пошироко, нејзиниот глобален универзален проект, го добива

своето целосно значење. Затоа што презирот кон оваа единствена „*вистина*“ го наведува човештвото да се изгради на лаги во сите релациски, секуларни, религиозни, политички или економски области.

Оваа статија е напишана во сабота на 14 август 2021 година, утре, 15 август, на големи собири, жртвите измамени од лажната религија ќе оддадат почит на најуспешната сатанска мистификација во неговата кариера, бидејќи неговата употреба на „*змијата*“ како медиум во „*Едем*“: нејзиниот изглед под ликот на „Богородица“. Вистинската веќе не била девица, бидејќи по Исус родила синови и ќерки; браќа и сестри на Исус. Но, лагите тешко умираат и се спротивставуваат дури и на најдобрите библиски аргументи. Без разлика, по овој 15 август, ќе останат само за овој гнев, најмногу осум прослави за да го налутат Господ и да го разбудат неговиот праведен гнев кој ќе падне врз главите на виновниците. Забележете дека во ова привидение, децата беа избрани да ја потврдат визијата на „девицата“. Дали се толку невини како што луѓето велат и се преправаат? Родени грешници, погрешно им се припишува невиноста, но затоа не можеме да ги обвиниме за соучесништво. Визијата што ја добија овие деца беше многу реална, но ѓаволот е исто така многу вистински бунтовен дух и Исус Христос му посвети многу од неговите зборови за да ги предупреди своите слуги за него. Историјата сведочи за нејзината измамничка заводлива моќ која ги води нејзините заведени и измамени жртви до „*втората смрт*“. Обожавањето на ѓаволот низ Папската и Римокатоличката црква Бог го осудува во овој стих од Отк. 13:4: „***И му се поклонија на змејот, зашто му даде власт на сверт*** ; *Му се поклонија на сверт, велејќи: Кој е како сверт и кој може да се бори против него?* “. Во реалноста, само по завршувањето на ова „*поклонување*“ на ограничувачкиот и прогонувачкиот „*свер*“ на вистинските избрани светци на Исус Христос, во време на толеранција што му наметнале околностите, започнува ова обожавање со заводливите средства на привиденијата на ѓаволската „девица“; „*жсена*“ да ја замени „*змијата*“ откако „*змијата*“ ја заведе „*жената*“ што го заведе нејзиниот сопруг. Принципот останува ист и сè уште е исто толку ефикасен.

Време за последен избор

Оваа студија на божествените откровенија завршува со анализа на книгата Битие која ни откри кој е Бог во сите негови аспекти на карактерот. Штотуку видовме како тој е решителен во своето барање за послушност од своите суштества со тоа што го подложи Аврам на извонреден тест на верата кога имаше речиси сто години; затоа ова божествено барање повеќе не треба да се докажува.

Во времето на последниот избор предложен од Бога од пролетта 1843 година, а поточно баран од 22 октомври 1844 година, почитувањето на саботата го бара Бог како доказ за љубовта што му ја пружаат неговите вистински избрани светци. Така, универзалната духовна ситуација е претставена во форма на едно прашање кое е упатено исклучиво до сите членови на верските, христијанските организации.

Прашањето кое ве убива или ве тера да живеете вечно

Дали императорот, кралот или папата се овластени и овластени да ги менуваат зборовите изговорени и напишани од Бога или под негов диктат како што направил Мојсеј?

Имајќи предвидено сè, дури и ова прашање, Исус однапред го дал својот одговор, велејќи во Мат.5:17-18: „ *Немојте да мислите дека дојдов да го укинам законот или пророците; Не дојдов да укинам, туку да исполнам. Зашто, навистина ви велам, додека не поминат небото и земјата, нема да помине ниту една ичка или една буква од законот додека не се исполни сè* . Истиот Исус, исто така, објави дека неговите зборови што ги кажа ќе ни судат, во Јован 12:47 до 49: „ *Ако некој ги слуша моите зборови и не ги пази, не сум јас тој што му судам; зашто не дојдов да му судам на светот, туку да го спасам светот. Кој ме отфрла и не ги прима моите зборови, има свој судија; зборот што го кажав ќе му суди во последниот ден* . Зашто јас не зборував од себе; но Таткото, Кој ме испрати, самиот ми препиша што да кажам и да објавам. »

Ова е Божјото сфаќање за неговиот закон. Но Дан.7:25 откри дека **намерата да се „ промени “** требаше да се појави во христијанската ера, велејќи за римокатоличката папа: „ *Тој ќе зборува зборови против Севишниот, ќе ги угнетува светиите на Севишниот* “. - Високо, **и ќе се надева дека ќе ги промени времињата и законот** ; и светиите ќе бидат предадени во рацете негови извесно време, времиња и половина време. » Гнев што ќе престане и кој ќе знае како праведно да го казни според стих 26 кој следи: „ *Тогаш ќе дојде суд и ќе му биде одземена власта, која ќе биде уништена и уништена засекогаш* . » Овие „ времиња “ или пророчки години го објавуваат неговото прогонувачко владеење извршено 1260 години, од 538 до 1798 година.

Оваа „ **пресуда** “ се остварува во неколку фази.

Првата фаза е подготвителна; тоа е дело на **одвојување** и осветување на „адвентистичката“ вера воспоставена од Бога од пролетта 1843 година. Адвентизмот е **одделен** од католичката и протестантската религија. Во Откровението, оваа фаза се однесува на ерата „ *Сарди, Филадельфија и Лаодикија* “ во Отк.3:1-7-14.

Втората фаза е применлива: „ *Ќе му ја одземеме доминацијата* “. Тоа е славното враќање на Исус Христос што се очекува во пролетта 2030 година. Избраните адвентисти влегуваат во вечноста **одвоени** од недостојните католички, протестантски и адвентистички бунтовници кои умираат на земјата. Дејството е реализирано на крајот на „ *лаодикејската* “ ера на Отк.3:14.

Третата фаза е онаа на судот на паднатите мртви, спроведена од страна на избраните кои влегле во небесното царство Божје. Жртвите станаа судии и поединечно **се** суди за животот на секој од бунтовниците и се изрекува правосилна казна пропорционална на нивната вина. Овие реченици ја одредуваат должината на времето на „ *мачење* “ што ќе го предизвика

дејството на нивната „ втора смрт “. Во Откровението, оваа тема е тема на Отк.4; 11:18 и 20:4; ова бидејќи Дан.7:9-10.

Четврто, на крајот на седмиот милениум, големата сабота за Бога и неговите избраници во Христа, доаѓа извршната фаза на речениците изречени од Христос и неговите избраници. Во земјата на гревот каде што се воскреснуваат, осудените бунтовници се уништени „ засекогаш “, од „ *огнот на втора смрт* “. Во Откровението, оваа извршна пресуда или „последниот суд“ е тема на Отк.20:11-15.

Во времето на последниот избор, две непомирливи религиозни концепции дефинитивно **се раздвојуваат**, бидејќи се крајно спротивставени една на друга. Христовите избраници го слушаат неговиот глас и се прилагодуваат на неговите барања во моментот кога тој им зборува и ги повикува. На другата позиција се христијаните кои ги следат вековните верски традиции како вистината да е прашање на време, а не на интелигенција, расудување и сведоштво. Овие луѓе не разбраа што е „ *новиот завет* “ што го претставува пророкот Еремија во Ере. 31:31 до 34: „ *Еве, доаѓаат денови, вели Јехова, кога ќе направам со домот на Израел и домот Јуда. нов завет, не како заветот што го склучив со нивните татковци на денот кога ги фатив за рака за да ги изведам од египетската земја, завет што тие го прекршија, иако јас бев нивен господар, вели ЈаHВéН. Но, ова е заветот што ќе го склучам со домот Израилев по тие денови, вели Господ: Ќе го ставам мојот закон во нив, ќе го напишам на нивните срца ; и јас ќе бидам нивен Бог, а тие ќе бидат мој народ. Овој веќе нема да го учи својот ближен, ниту својот брат, велејќи: Знај ЈХВХ! Зашто сите ќе ме познаваат, од најмал до најголем, вели Господ; Зашто ќе им го простам беззаконието и нема повеќе да се сеќавам на нивните гревови .* » Како може Бог да успее да „ *запише во срцето* » на човекот љубовта кон неговиот свет закон, нешто што нормата на стариот завет не успеала да го добие? Одговорот на ова прашање, и единствената разлика меѓу двата сојузи, доаѓа од аспект на демонстрација на божествената љубов постигната со помирувачката смрт на заменикот Исус Христос во кој се воплоти и откри. Меѓутоа, смртта на Исус не дошла да стави крај на послушноста, туку напротив, на избраните им дала причини да бидат уште попослушни кон Бога, способен да љуби толку силно. И кога ќе го освои срцето на човекот, се постигнува целта што ја бара Бог; тој добива избрани погодни и достоини да ја сподели својата вечност.

Последната порака што Бог ви ја претстави во ова дело е темата на **разделување**. Ова е виталната точка што ја прави сета разлика помеѓу избраниот и повиканиот. Во својата нормална природа, човекот не сака да биде вознемирен во неговите навики и неговите сфаќања за нештата. Меѓутоа, ова нарушување е неопходно бидејќи навикнат на воспоставената лага, за да стане нејзин избраник, човекот мора да биде откорнат и пренасочен за да се прилагоди на вистината што му ја покажува Бог. Тогаш е **неопходно одвојувањето од оние кои Бог не ги одобрува**. Избраниот мора да ја покаже својата способност конкретно да ги оспорува своите идеи,

своите навики и неговите телесни врски со суштества чија судбина никогаш нема да биде вечен живот.

За избраните функционери, верскиот приоритет е вертикален; целта е да се создаде цврста врска со творецот Бог, дури и ако тоа е на штета на меѓучовечките односи. За паднатите, религијата е хоризонтална; тие и даваат предност на врската воспоставена со другите луѓе, дури и ако тоа е на штета на Бога.

Адвентизам на седмиот ден: Разделба, име, историја

Последните избраници од христијанската вера се собрани духовно за да го формираат Израел од „12-те племиња“ на Отк.7. Нивниот избор беше постигнат преку низа тестови на верата засновани на интересот покажан за пророчката реч што го објавува во Дан.8:14 датумот 1843 година. Тоа требаше да го одбележи обновувањето од страна на Бог на христијанството, додека таму не беше претставена со католичката вера од 538 година и според протестантската вера произлезена од времето на реформацијата од 1170 година. што го предизвикало неговото „чекање“, на латински „adventus“ оттука и адвентистичкото име кое им било дадено на искуството и неговите следбеници помеѓу 1843 и 1844 година. Очигледно, оваа порака не зборувала за саботата, туку само по изглед, бидејќи враќањето на Христос ќе го означи влегувањето во седмиот милениум, односно големата сабота пророкувана, секоја недела, до саботата на седмиот ден: саботата на Евреите. Несвесни за оваа врска, раните адвентисти не ја открија важноста што Бог ѝ ја дава на саботата дури по ова време на искушение. И кога го разбраа ова, пионерите цврсто ја поучуваа саботната вистина запомната во името на црквата формирана „на седмиот ден“. Но, со текот на времето, наследниците на делото повеќе не ѝ го даваа на саботата важноста што му ја дава Бог, приложувајќи ја неговата прифатливост на времето на враќањето на Исус Христос, наместо да го прикачат на датумот 1843 година наведен во пророштвото на Даниел. Одложувањето на таквото основно божествено барање претставуваше грешка, чија последица беше, во 1994 година, отфрлањето од страна на Бог на организацијата и нејзините членови кои тој ги предаде во бунтовничкиот логор веќе осуден од него од 1843 година. Ова тажно искуство и овој неуспех на последниот службеник институцијата на христијанската вера сведочи за оваа неспособност на лажното христијанство да го прифати **раздвојувањето на човечките врски**. Отсуството на љубов кон божествената вистина, а со тоа и кон самиот Бог е во прашање, и ова е крајната лекција од историјата на христијанската вера што можам да ви ја објаснам, да ве научам и предупредам, во името на Семоќниот Бог, ЈаННéН-Мајкл-Исус Христос.

Конечно, сепак во истата тема, бидејќи ме чинеше цената на болната духовна разделба, ве потсетувам на овој стих од Мат.10:37 и затоа што стиховите што му претходат јасно го сумираат раздвојувачкиот карактер на вистинската христијанска вера, ги спомнувам сите од стих 34 до стих 38:

„Немојте да мислите дека дојдов да донесам мир на земјата; Не дојдов да донесам мир, туку меч. Зашто дојдов да направам поделба меѓу мажот и татко му, меѓу ќерката и нејзината мајка, и меѓу снаата и нејзината свекрва; а непријатели на човекот ќе му бидат домашните. **Кој го сака татка си или мајка си повеќе од мене, не е достоин за мене , а кој го сака својот син или ќерка си повеќе од мене, не е достоин за мене ; Кој не го зема својот крст и не оди по мене, не е достоин за мене.** » Овој стих 37 го оправдува благословот на Авраам; сведочеше дека го сака Бога повеќе од својот телесен син. И со потсетување на брат адвентист на неговата должност, цитирајќи му го овој стих, нашите патишта се поделија и добив посебен благослов од Бога. Тогаш овој „брат“ ме нарече фанатик и од ова искуство, тој го следеше традиционалниот адвентистички пат. Оној кој ме запозна со адвентизмот и придобивките од вегетаријанството подоцна умре од Алзајмерова болест, додека јас сум сè уште во добро здравје, жив и активен во служба на мојот Бог, на возраст од 77 години, и не прибегнувам ниту кон лекари ниту по лекови. Целата слава оди кај Создателот Бог и неговите скапоцени совети. Навистина!

За да ја сумираме **историјата на адвентизмот**, мора да се потсетиме на следните факти. Под ова „адвентистичко“ име, Бог ги групира своите последни светци по долгата доминација на католичката вера која ја озакони, **религиозно** , неделата воспоставена под нејзиното паганско име „ден на непобеденото сонце“ од Константин I ^{на} 7 март 321 година. раните адвентисти биле протестанти или католици кои побожно ја почитувале наследената христијанска недела. Затоа, тие беа избрани од Бога со нивното однесување, бидејќи се радуваа со враќањето на Исус Христос, кое им беше објавено последователно за пролетта 1843 и 22 октомври 1844 година. презентирани. Исто така, нивните толкувања на пророштвата на Даниел и Откровението содржеа огромни грешки кои ги поправам во оваа работа. Без знаење за саботата, пионерите ја конструирале теоријата на таканаречениот „истражен“ суд што никогаш не можеле да го доведат во прашање; дури и откако им беше дадена светлина во сабота. За оние кои не знаат, ве потсетувам дека според оваа теорија, од 1843 година, потоа 1844 година, на небото Исус ги испитува книгите со сведоштва за да го избере својот последен избраник кој мора да се спаси. Сепак, јасната идентификација на неделниот грев ѝ даде прецизно значење на пораката од Дан.8:14, дури и во нејзината лошо преведена форма на „**чистење на светилиштето**“. И овој лош превод создаде нерешливи контроверзии, бидејќи овој израз првенствено се однесуваше на исполнувањето со помирувачката смрт на Исус Христос според Евр.9:23: „Затоа беше **неопходно** , бидејќи **сликите на небесните прочистени** на овој начин, без разлика дали **самите небесни нешта се очистени** со жртви подобри од овие . **Зашто Христос не влезе во светилиште** направено со раце, како имитација на вистинското, туку во самото небо, за сега да се појави пред Божјото лице заради нас .” Така, сè што требаше да се очисти на небото беше прочистено со смртта на Исус Христос: истражниот суд затоа повеќе нема никакво логично значење. По смртта и воскресението на Исус, ниту еден грев или грешник не влегува во

рајот за повторно да го оскверни, бидејќи Исус ја исчистил својата небесна област со тоа што го истерал Сатаната и неговите ангелски следбеници на земјата, според Отк.12:7 во 12 и особено во стих 9: „ *И беше исфрлен големиот змеј, древната змија, наречена ѓавол и сатана, која ја мами целата земја, тој беше исфрлен на земјата и неговите ангели беа исфрлени со него.* »

Втората грешка на официјалниот адвентизам, исто така, произлезе од првобитното непознавање на улогата на саботата и таа доби големо значење многу подоцна. Адвентистите погрешно го фокусираа своето внимание на времето на последниот, конечниот, тест на верата, кој во реалноста ќе ги засега само оние кои сè уште ќе бидат живи во времето на вистинското враќање на Исус Христос. Поточно, тие погрешно мислеле дека неделата ќе стане „ *белег на свепот* “ само во времето на овој последен тест, и тоа ја објаснува потрагата по пријателство со практичарите на проколната недела од Бога, во реалноста, од нејзиното потекло. Доказот што го давам е постоењето на „седумте труби“ од Отк. 8, 9 и 11, од кои првите шест ги предупредуваат по 321 година, во текот на христијанската ера, луѓето на нивното практикување на гревот на осудената недела од Бог. Што Дан.8:12 веќе го откри велејќи: „ *Војската беше предадена со вечната жртва поради гревот ; рогот ја фрли вистината на земја и успеа во своите зафати.* » Овој „ *грев* “ веќе беше, практиката на неделата граѓански наследена од Константин I ^{од} 321 година и религиозно оправдана од папскиот Рим од 538 година, „ *жигот на свепот* “ цитиран во Ап.13:15; 14:9-11; 16:2. Во 1995 година, откако покажа отфрлање на пророчката светлина што ја предложив помеѓу 1982 и 1991 година, официјалниот адвентизам направи сериозна грешка да склучи сојуз со декларираниите и откриени непријатели на Бога. Примерот на многубројните прекор што Бог му ги упати на древниот Израел за неговите сојузи со Египет, симболична слика на типичен грев, во оваа акција е целосно игнориран; што го прави гревот на адвентистите уште поголем.

Всушност, кога станале свесни за улогата на саботата и за важноста што ја дава на титулата Бог Творец, адвентистите требало јасно да ги идентификуваат своите верски непријатели и да избегнат каков било братски сојуз со нив. Зашто, **саботата сабота** е „ *печат на живиот Бог* “ од Отк. 7:2, царскиот белег на Бог творец, неговиот противник, **недела** , може да биде само „ *жигот на свепот* “ од Отк.13:15 .

Овде се сеќавам дека причините за падот на официјалниот институционален адвентизам се повеќекратни, но главната и најсериозната се однесува на одбивањето на светлината фрлена врз вистинскиот превод на Даниел 8:14 и на презирот покажан кон сосема новото објаснување на Даниел 12. , чија лекција е да се истакне божествената легитимност на адвентизмот од седмиот ^{ден} . Потоа доаѓа вината што не ја положија својата надеж во враќањето на Исус Христос објавено за 1994 година; како што направија пионерите на работата во 1843 и 1844 година.

Главните Божји судови

Неговото создавање на земјата и небото заврши, на шестиот ден Бог го поставува човекот на земјата. И токму поради непослушното однесување на човештвото, а со тоа и на гревот, Бог ќе го подложи, сукцесивно, во текот на неговата историја од седум илјади години, на неговите многубројни судови. Со секое од овие судови се прават промени и се согледуваат на конкретен и видлив начин. Експесите што ги следи човештвото бараат овие божествени интервенции кои имаат за цел да го вратат на патот на вистината одобрена со неговото суверено судење.

Пресудите на Стариот завет .

1. Суд: Бог суди за гревот извршен од Ева и Адам, кои се проколнати и истерани од „Едемската ^{градина}“.

Вториот суд: ^{Бог} го уништува бунтовното човештво од водите на глобалниот „потоп“.

Трет суд: Бог ги **раздвојува** луѓето по различни јазици по нивното издигнување од „Вавилонската кула“.

4-ти суд: Бог склучува ^{сојуз} со Аврам кој потоа станува Авраам. Во тоа време, Бог ги уништува **Содом** и **Гомор**, градовите каде што се практикува екстреман грев; одвратното и одвратно „знаење“.

5-ти суд: ^{Бог} го избавува Израел од ропството на Египет, Израел станува слободна и независна нација на која Бог ги презентира своите закони.

6-ти суд: 300 години, под негово водство и ^{преку} акција на 7-те ослободителни судии, Бог го ослободува Израел нападнат од неговите непријатели поради гревот.

7-ми суд: На барање на народот и за нивно проклетство, Бог е заменет со ^{земните} кралеви и нивните долги династии (кралевите на Јуда и кралевите на Израел).

8-ми суд: Израел е депортиран во Вавилон .

9-ти суд: Израел го отфрла ^{божествениот} „Месија“ Исус - Крај на стариот завет. Новиот завет започнува на совршени доктринарни основи.

10-ти суд: Националната ^{држава} Израел е уништена од Римјаните во 70 година.

Пресудите на Новиот завет .

Тие се спомнати во Откровението со „*седумте труби*“.

1. пресуда : Варварски инвазии по 321 година помеѓу 395 и 538 година.

2. пресуда: Воспоставување на доминантниот папски верски режим во 538 ^{г.}

Трета пресуда: Војните на религиите: тие им се спротивставуваат на католиците на протестантските реформатори неodobрени од Бога: „*лицемерите*“ од Дан.11:34.

4-ти суд: Францускиот револуционерен атеизам ја соборува монархијата и става крај на римокатоличкиот деспотизам.

5-та пресуда: 1843-1844 и 1994 година.

– Почеток: Декретот на Дан.8:14 стапува на сила – бара завршување на работата иницирана од реформацијата уште од Питер Валдо, совршен пример, од 1170 година. Протестантската вера паѓа и адвентизмот се раѓа победнички: Религиозните Практикувањето на римската недела е осудено, а она на саботната сабота е оправдано и барано од Бог во Исус Христос од 1843 година. Така, реформската работа е завршена и завршена.

– Крајот: „повратена“ од Исус, таа почина институционално во 1994 година, во согласност со пораката упатена до „Лаодикија“. Божјиот суд започна со тоа што Неговата кука беше подложена на фатален тест на пророчката вера. Неодобрување, поранешниот избран функционер се приклучил на таборот на католичките и протестантските бунтовници.

6-ти суд: „6-та труба“ е постигната⁶⁰ форма на Третата светска војна, овој пат нуклеарна, опишана во Дан. 11:40 до 45. Преживеаните ја организираат крајната универзална влада и го обновуваат остатокот од првиот задолжителен ден до уредба. Како резултат на тоа, одморот во седмиот ден сабота, сабота, беше забранет, најпрво забранет со социјални санкции, а потоа, конечно, казнет со смрт со нов декрет.

7-ми суд: на кој му претходи времето на седумте последни неволји опишани во Отк. 16, во пролетта 2030 година, славното Христово враќање става крај на присуството на човечката земна цивилизација. Човештвото е истребено. Само сатаната ќе остане затвореник на пуста земја, „бездната“ од Отк. 20, „иљада години“.

8-ми суд: Однесен на небото од Исус Христос, неговите избраници продолжуваат да им судат на злите мртви. Ова е пресудата цитирана во Отк.11:18.

9. пресуда: Последната пресуда: злите мртви воскреснуваат за да го претрпат стандардот на „втората смрт“ поради „огненото езеро“ кое ја покрива земјата и со нив ги троши сите траги од делата поради гревот.

10-ти суд: Извалканата земја и небо се обновуваат и прославуваат. Добредојдовте на избраните во новото, вечно Божје царство!

Божествена од А до Ш, од Алеф до Тав, од алфа до омега

Библијата нема ништо заедничко со другите книги напишани од човечки суштества освен нејзиниот површински визуелен изглед. Бидејќи во реалноста, ние ја гледаме само неговата површина што ја читаме според конвенциите за пишување специфични за јазиците на хебрејскиот и грчкиот јазик, во кои ни се пренесени оригиналните текстови. Но, во своето пишување на Библијата, Мојсеј користел архаичен хебрејски чии букви од азбуката се разликувале од сегашните букви, тие биле заменети буква за буква за време на егзилот во Вавилон, без да предизвикаат проблеми. Но, буквите беа залепени заедно без да се распоредуваат меѓу зборовите, што не ги олеснуваше за читање. Но, зад овој недостаток се крие предноста на формирање различни зборови во зависност од изборот на буквата избрана за

да го означи нејзиниот почеток. Тоа е возможно и докажано, што докажува дека Библијата навистина е далеку над можностите на човечката имагинација и достигнувања. Само мислата и секавањето на неограничениот творец Бог може да зачнат такво дело. Затоа што ова набљудување на повеќекратно читање на Библијата открива дека секој збор што се појавува таму бил избран и инспириран од Бог на различните писатели на неговите книги со текот на времето до последната, неговото Откровение или Апокалипса.

Околу 1890 година, рускиот математичар Иван Панин демонстрирал постоење на нумерички фигури во различни аспекти на изградбата на библиските текстови. Бидејќи хебрејскиот и грчкиот имаат заедничко тоа што буквите од нивните азбуки се користат и како бројки и бројки. Демонстрациите што ги направи Иван Панин значително ја влошија вината на луѓето кои не ја сфаќаат сериозно Божјата Библија. Затоа што ако овие откриција немаат влијание врз тоа да ги направат луѓето способни да го сакаат Бога, тие сепак одземаат секаква легитимност од неверувањето во неговото постоење. Иван Панин покажа како бројот „седум“ бил сеприсутен во текот на изградбата на Библијата, особено во првиот нејзин стих, во 1. Мој. 1:1. Откако самиот покажав дека седмиот ден сабота е „*печат на живиот Бог*“ од Отк. 7:2, ова дело само ги потврдува доказите откриени од овој брилијантен математичар кој им понудил неоспорен научен доказ на научници од своето и наше време. .

Од Иван Панин, модерното пресметување ги анализираше 304.805 знаци на буквите кои го сочинуваат Светото писмо на единствениот антички сојуз и софтверот нуди безброј различни читања со ставање на секоја буква на огромна шаховска табла чии можности за порамнување започнуваат со една хоризонтална линија на 304805 букви до конечно добивање на една вертикална линија од овие 304805 букви; а меѓу овие две екстремни порамнувања сите безброј средни комбинации. Откриваме пораки во врска со копнениот свет, неговите меѓународни настани и имињата на античките и современите луѓе и можностите се огромни затоа што единствениот императив е да се задржи идентичен простор (од 1 до п...) помеѓу секоја буква од формираните зборови. Покрај хоризонталните и вертикалните порамнувања, има и мноштво коси порамнувања, од горе до долу и од дното кон горе, од десно кон лево и од лево кон десно.

Затоа, земајќи ја сликата на океанот, потврдувам дека нашето познавање на Библијата е на ниво на нејзината површина. Она што е скриено ќе им се открие на избраните во вечноста во која ќе влезат. И Бог сè уште ќе ги воодушевува своите сакани со својата огромна, неограничена моќ.

Овие блескави демонстрации, за жал, не се способни да ги променат срцата на човечките суштества, така што тие ќе го засакаат Бог „*со сето свое срце, со сета своја душа, со сета своја сила, со сиот свој ум*“ (5. Мој. 6:5; Мат. 22:37); според неговото праведно барање. Земните искуства ќе го докажат тоа, прекорите, укорите и казните не ги менуваат луѓето, па затоа Божјиот спасувачки проект уште од почетокот на слободниот живот се заснова на овој стих: „*совршената љубов го изгонува стравот*“ (1.

Јованово 4:18).). Изборот на избраните се заснова на нивната демонстрација на совршена љубов кон Бога, нивниот Небесен Татко. Во оваа „ *совршена љубов* “ повеќе нема потреба од закон или заповеди, а првиот што го разбрал тоа бил стариот Енох, кој му ја покажал својата љубов „одејќи со него“, внимавајќи да не направи ништо за да му се допадне. Затоа што да се послуша значи да се сака и да се сака се состои од послушност со цел да се даде задоволство и радост на саканата личност. Во своето божествено совршенство, Исус за возврат дојде да ја потврди оваа лекција за „ *вистинската* “ љубов по првите човечки модели, Авраам, Мојсеј, Илија, Даниел, Јов и многу други чии имиња само Бог ги знае.

Деформации поради времето

Не постои ниту еден јазик на земјата кој не претрпел еволуции и трансформации предизвикани од перверзниот дух на човештвото. И во оваа работа, хебрејскиот јазик не ја избегнал оваа човечка перверзија, така што хебрејскиот текст што го сметаме за оригинален веќе не е ништо повеќе од оригиналот на списите на Мојсеј во делумно искривена состојба. Ова откритие го должам на работата на Иван Панин и на фактот дека во верзијата на хебрејскиот текст што ја користел во 1890 година, во 1. 1:1, тој го дигитализирал зборот Бог со хебрејскиот термин „елохим“. На хебрејски, „елохим“ е множина на „елоха“ што значи бог во еднина. Постои трета форма: „Ел“. Се користи за поврзување на зборот Бог со имиња: Даниел; Самоил; Бетел; итн... Овие термини што го означуваат вистинскиот Бог добиваат голема буква во нашите преводи за да ја означат разликата помеѓу вистинскиот Бог и лажните пагански богови на луѓето.

Библијата со право и упорно го нагласува фактот дека Бог е „еден“ што го прави „елоха“, единствениот вистински „елоха“. Затоа, припишувајќи си го множинскиот збор „елохим“, во Битие 1 и на други места, Бог ни испраќа порака со која тој со право тврди дека е веќе Татко на мноштво животи кои претходно постојат до создавањето на нашиот земски систем. или димензија, и на сите животи што ќе се појават на земјата. Овие веќе создадени небесни животи веќе беа поделени од гревот што се појави во неговото прво слободно суштество. Означувајќи се себеси со зборот „елохим“, Создателот Бог ја потврдува својата власт над сè што живее и е родено од него. Токму во овој капацитет, тој подоцна ќе може, во Исус Христос, да ги поднесе гревовите на мноштвото свои избраници и да спаси, само преку својата икупителна смрт, мноштво човечки животи. Зборот „елохим“, множина, затоа го означува Бог во неговата творечка моќ на сè што живее. Овој термин, исто така, ги пророкува повеќекратните улоги што тој ќе ги игра во неговиот проект за спасение, во кој тој е веќе главно и последователно, „ *Татко, Син и Светиот Дух* “, кој ќе дејствува по крштевањето за да ги очисти и освети животите на своите избраници. Оваа множина се однесува и на различните имиња што Бог ќе ги носи: Михаил за неговите ангели; Исус Христос за неговите избрани човечки суштества купени со неговата крв.

Како пример за искривувањата поради човечката перверзија го давам глаголот „благослови“, изразен на хебрејски со коренот „brq“ и чиј избор на употребените самогласки ќе заврши како „благослови“ или „проклетство“. Ова перверзно искривување го искривува значењето на пораката во врска со Јов, на кого неговата сопруга всушност му вели „*благослови го Бога и умри*“, а не „~~проколни го~~ *Богот и умри*“, како што предлагаат преведувачите. Друг пример за подмолна перверзна промена, во францускиот јазик изразот „сигурно“ што првично значи сигурно и апсолутно, во човечката мисла го доби значењето на „можеби“, сосема спротивно. И овој последен пример заслужува да се наведе бидејќи ќе добие на важност и ќе има сериозни последици. Во речникот „petit Larousse“ забележав промена во однос на дефиницијата на зборот „недела“. Воведен како прв ден од неделата во верзијата од 1980 година, тој стана седми ден во верзијата следната година. Затоа, децата на Богот на вистината мора да бидат внимателни на еволутивните конвенции што ги воспоставиле луѓето, бидејќи од негова страна, за разлика од нив, големиот Творец Бог не се менува и неговите вредности не се разликуваат, исто како и редот на нештата и на време кое го воспоставил од неговото основање на светот.

Перверзните дела на човештвото го означиле дури и хебрејскиот текст на Библијата, каде што самогласките се неправедно доделени без последици за спасението, но за да ја заштити неговата официјална верзија, Бог со нумерички метод подготвил средства за идентификување на вистинскиот текст од лажниот. . Ова ќе ни овозможи да го потврдиме и забележиме постоењето на бројни нумерички фигури кои уникатно ја карактеризираат автентичната библиска верзија, на хебрејски и грчки, чии знаци не се изменети од 2^{век} п.н.е.

Духот ја враќа вистината за оправдувањето со вера (со нечија вера)

Штотуку ги спомнав искривувањата на библискиот текст; работи поради повеќекратните преведувачи на оригиналните списи. За да го просветли својот народ на последното време, Духот на вистината ја обновува нивната вистина, насочувајќи ги умовите на неговите избраници кон текстови каде што сè уште постојат значителни искривувања. Ова е она што штотуку беше постигнато во оваа сабота од 4 септември 2021 година, до тој степен што ѝ го дадов името „кристална сабота“. Изборот на темата за учење ѝ го препуштив на една сестра од Руанда со која го споделуваме напредокот на нашите саботи на интернет. Таа предложи „оправдување со вера“. Студијата ни донесе некои вистински важни откритија кои го прават нашето разбирање на оваа тема многу јасно.

Во Библијата, во 1 Пет.1:7, Духот ја симболизира верата со прочистено злато: „*дека испитот на вашата вера, што е поскапоцено од златото што пропаѓа, иако е тестирано со оган, резултира со пофалба, слава и чест кога Исус Христос се појавува*“. Од оваа споредба веќе

разбираме дека верата, вистинската вера, е исклучително ретка работа, камчиња и камења се наоѓаат насекаде, што не е случај со златото.

Потоа, од стих до стих, најпрво го задржавме тоа: „ *без вера не е можно да се угоди на Бога* “, според Евр.11:6: „ *А без вера е невозможно да му се угоди; зашто оној што доаѓа кај Бога мора да верува дека Бог постои и дека тој е наградувач на оние што го бараат.* » Две учења се поврзани со верата: верувањето во нејзиното постоење, но и сигурноста дека таа ги благословува „ *оние што ја бараат* “, искрено, важен детал на кој не може да се измами. И бидејќи целта на верата е да биде Нему угоден, избраниот ќе одговори на Божјата љубов со послушност на сите Негови прописи и заповеди што Тој ги изнесува во самото име на Неговата љубов кон Неговите созданија. Плодот на оваа врска на љубов, која како магнет ги обединува оние кои се сакаат и Бога во Христа, ни е претставен во познатото учење цитирано во 1. Кор.13, кое ја опишува вистинската љубов угодна на Бога. Следејќи го ова читање, помислив на не помалку познатата порака дадена во ХабаКук 2:4: „... *праведникот ќе живее според својата вера* “. Но, во овој стих преводот предложен од Луј Сегонд ни кажува: „ *Ете, душата му е надуена, не е исправена во него; но праведникот ќе живее според својата вера.* » Долго време, овој стих ми правеше проблем што не се обидов да го решам. Како може човек „ *надуен* “ од гордост да биде оценет од Бога „ *праведен* “? Тој што, според Про.3:34, Јаков 4:6 и 1. Петрово 5:5, „ *се спротивставува на гордите, а на понизните им дава благодат* “? Решението се појави со наоѓање на зборот „ *неверник* “ во хебрејскиот текст на местото на зборот „ *отечен* “ цитиран во Сегонд и со изненадување најдовме, во „католичката“ верзија на Вигуро, добриот и толку логичен превод што го прави совршено јасен. порака од Духот. Зашто, всушност, Духот инспирира во Авакум порака во стил веќе инспириран кај цар Соломон во форма на неговите поговорки во кои тој ги става во спротивставени параметри на апсолутни спротивности; овде во Авакум, „ *неверување* “ и „ *вера* “. И според Vigouroux и основата на латинската Вулгата на неговиот превод, стихот гласи: „ *Ете, кој е неверник нема (правна) душа во него; но праведникот ќе живее според својата вера* . » Со припишување на двата дела од стихот на иста тема, Луис Сегонд ја искривува пораката на Духот и неговите читатели се спречени да ја разберат вистинската порака дадена од Бога. Она што е поправено, сега ќе откриеме како Хабакум прецизно ги опишува „адвентистичките“ судења од 1843-1844 година, 1994 година и крајниот датум кој се однесува на вистинското конечно враќање на Христос, пролетта 2030 година. Навистина, оваа неодамнешна нова светлина кој го поправа враќањето на Христос за 2030 година ни овозможува подобро да ги разбереме и да ги автентифицираме последователните адвентистички искуства веќе потврдени, во Отк.10:6-7, со изразот: „ *Нема да има повеќе одложување ... туку тајната Божја ќе се исполни* “. За оваа демонстрација, го земам текстот на Авакум 2 од неговиот почеток, преплетувајќи ги објаснувачките коментари.

Верзијата L.Segond модифицирана од мене

Стих 1: „*Ќе бидам на мојата позиција и ќе стојам на кулата; Ќе гледам да видам што ќе ми каже YaHWéH и што ќе одговорам во мојот аргумент.*»

Забележете го ставот на „чекање“ на пророкот што ќе го карактеризира адвентистичкото судење, а Духот ни кажува во пораката на Дан.12:12: „*Благословен е оној кој чека до 1335 дена*“. За да се разбере јасно, значењето на овој „*аргумент*“ ни е дадено во претходното поглавје, каде проблемот што го покренa Авакум е продолжувањето на просперитетот на злите на земјата: „*Дали тој ќе ја испразни својата мрежа за ова и ќе коле... дали тој секогаш народи, без иштедење?*» (Хав 1:17). Во оваа рефлексija и ова испрашување, Авакум го прикажува однесувањето на сите луѓе кои го прават истото набљудување до крајот на светот. Исто така, Бог ќе го претстави својот одговор со пророчки сугерирање на темата за враќањето на Исус Христос, што дефинитивно ќе стави крај на доминацијата на злите, презирите, неверните, неверните и бунтовниците.

Стих 2: „*ЈахВеХ ми зборуваше и рече: Напиши го пророштвото: изгавирај го на табли за да може да се чита најчесто.*»

Помеѓу 1831 и 1844 година, Вилијам Милер презентираше табели со сумирање на неговите најави кои го пророкуваа враќањето на Исус Христос за пролетта 1843 година, а потоа за есента 1844 година. , на четири табели, резимето на новите пророчки светла инспирирани од Господарот на вистината за нашето „*крајно време*“. Ако вистинските последици поврзани со ова искушение од 1994 година беа разбрани само по одредено време, како што беше случајот во 1844 година, датумот и неговата пресметка до ден-денес се потврдени од Духот на живиот Бог.

Стих 3: „*Зашто тоа е пророштво чие време е веќе одредено*“,

Ова време назначено од Бог е откриено од 2018 година. Цел на датумот на враќањето на Исус Христос, ова одредено време е пролет 2030 година.

„*Таа оди кон својот крај и нема да лаже;*»

Враќањето на победоносниот Христос ќе се изврши во свое време, а пророштвото што го објавува „*нема да лаже*“. Исус Христос дефинитивно ќе се врати во пролетта 2030 година.

„*Ако доцни, почекајте, зашто ќе се случи, сигурно ќе се случи.*»

Ако датумот бил одреден од Бога, за него, вистинското Христово враќање ќе биде постигнато во ова одредено време кое само тој го знаел до 2018 година . право да користи лажни најави за враќањето на Исус Христос што ќе му овозможи сукцесивно да го доживее во 1843, 1844, 1994 година и до нашиот последен пат, верата на христијаните кои го бараат неговото спасение, што му овозможува да ги избере своите избраници. Овие лажни очекувани најави за враќањето на Исус Христос ги користи Бог, за да ги одвои до крајот на светот „пченицата од плевата, овците од козите“, верните од неверниците, „верниците од неверниците“.», избраникот на паднатите.

Стихот го потврдува параметарот на адвентистичкото „*чекање*“ кое останува описан елемент на последните светци издвоени и запечатени со

практиката на вистинската седма сабота од есента 1844 година, крајот на вториот адвентистички тест. Во овој стих, Духот го нагласува поимот на **сигурност** што го карактеризира ова враќање на Христос победникот, ослободителот и одмаздниот.

Vigoureux верзија

Стих 4: „ *Ете, кој е неверник нема исправна душа во него; но праведникот ќе живее според својата вера .* »

Оваа порака го открива судот дека Бог ги носи луѓето подложени на четирите адвентистички искушенија поврзани со датумите 1843, 1844, 1994 и 2030 година. Божјата пресуда е остра во секоја од епохите. Преку пророчката објава Бог ги разоткрива „лицемерите“ христијани кои ја откриваат својата „неверна“ природа, презирајќи ги пророчките објави на неговите избрани гласници или неговите пророци. Спротивно на тоа, избраните му оддаваат слава на Бога со тоа што ги примаат Неговите пророчки пораки и ги слушаат новите насоки што тие ги откриваат. Оваа послушност, оценета од Бога како „угодна“, во исто време, се оценува дека е достојна да се зачува праведноста што му се припишува на името на Исус Христос.

Само оваа послушна вера „од љубов“ кон Бога се оценува како достојна да влезе во вечноста што доаѓа. Само оној кого Христовата крв го чисти од неговите гревови е спасен „со **својата вера**“. Бидејќи одговорот на верата е личен, затоа Исус ги упатува своите пораки, поединечно, до своите избраници, на пример: Мат.24:13: „Но, **кој** ќе истрае до крајот, ќе биде спасен.“ Верата може да стане колективна ако исполнува единствен стандард. Но, бидете внимателни! Човечките тврдења се погрешни, бидејќи Исус сам одлучува кој ќе биде спасен или изгубен според Неговиот суд за верата покажана од кандидатите кои сакаат да влезат во рајот.

Накратко, во овие стихови од Авакум, Духот ја открива и потврдува блиската и **нераскинлива врска** на „верата“ и „делата“ што таа ги создава; нешто што е веќе подигнато од апостол Јаков (Јак.2:17: „Така е и со верата: ако нема дела, само по себе е мртво“); што подразбира фактот дека од почетокот на евангелизацијата, темата на верата била погрешно разбрана и погрешно протолкувана. Некои, како денес, само го прикачуваа аспектот на верување, игнорирајќи го сведоштвото на делата кои му даваат вредност и живот. Однесувањето на луѓето, на кои Бог им ги објавува своите најави за враќањето на Исус Христос, ја открива вистинската природа на нивната вера. И во време кога Бог ја излева својата голема светлина врз своите последни слуги, веќе нема никакво оправдување за секој кој не ги разбира новите барања воспоставени од Бог од 1843 година. Спасението по благодат продолжува, но од овој датум, само им користи на избраните избрани од Исус Христос, преку сведочењето на вистинските демонстрации на љубовта што тие му ја покажуваат. На почетокот саботата беше знак на овој божествен благослов, но од 1844 година никогаш не бил доволна сама по себе, бидејќи љубовта кон неговата пророчка вистина, откриена помеѓу 1843 и до 2030 година, исто така отсекогаш ја барал Бог. Всушност, новите светла добиени од 2018 година имаат тесна врска со седмиот ден сабота, која стана

пророчка слика на седмиот милениум кој ќе започне со враќањето на Исус Христос во пролетта 2030 година. Од 2018 година, „оправдување со верата» се остварува и им користи на повиканите кои стануваат избрани покажувајќи ја својата љубов кон Бога и сите негови стари и нови светла откриени во името на Исус Христос како што поучува Мат.13:52: „И тој им рече: „Затоа, секој книжник, кој има знаење за царството небесно, е сличен на господарот на куќата, кој вади од својата ризница ново и старо“. Секој што го сака Бог може само да сака да ги открива неговите проекти и неговите тајни кои долго време останале скриени и игнорирани од луѓето.

Авакум и првото доаѓање на Месијата

Ова пророштво се исполни и за еврејскиот национален Израел, на кој му го објави првото доаѓање на Месијата. Времето на ова доаѓање беше одредено и објавено во Дан.9:25. А клучот за нејзиното пресметување е пронајден во книгата Езра, во поглавје 7. Излегува дека Евреите ја ставиле книгата Даниел меѓу историските книги, а таа и претходела на книгата Езра. Но, на овој начин неговата пророчка улога беше намалена и помалку видлива за читателот. Исус бил првиот пророк кој го привлечол вниманието на своите апостоли и ученици на пророштвата на Даниел.

Најавеното одложување, „ако доцни, чекај го“, исто така имаше свое исполнување, бидејќи Евреите чекаа месија кој беше одмаздник и ослободител од Римјаните, потпирајќи се на Исаија 61 каде што Духот вели за Христос во стихот 1. : „Духот Господов, Јехова, е врз мене, зашто Господ ме помаза да им донесам добра вест на сиромашините; Тој ме испрати да ги исцелам скршените срца, да им објавам слобода на заробениците и избавување на затворениците;“. Во стих 2, Духот прецизира: „Да се објави година на милост од ЈаХВЕХ и ден на одмазда од нашиот Бог; Да ги утеши сите напатени;“. Евреите не знаеле дека помеѓу „годината на благодатта“ и „денот на одмаздата“, треба да поминат уште 2000 години за да се водат народот кон враќањето на Христос победникот, ослободителот и одмаздникот, според Исаија 61:2. Оваа поука јасно се гледа во сведочењето цитирано во Лука 4:16-21: „Отиде во Назарет, каде што беше воспитан, и, според својот обичај, влезе во синагогата во сабота. Тој стана да чита и му ја дадоа книгата на пророкот Исаија. Откако го одвитка, го најде местото каде што беше напишано: Духот Господов е врз мене, зашто ме помаза да им проповедам добра вест на сиромасите; Тој ме испрати да ги исцелам скршените срца, да објавам ослободување на заробениците и обновување на видот на слепите, да ги ослободам угнетените, да ја објавувам годината на Господовата милост. Потоа ја свитка книгата, му ја подаде на слугата и седна. » Со запирање на неговото читање овде, тој потврди дека неговото прво доаѓање се однесува само на оваа „година на благодатта“ објавена од пророкот Исаија. Стихот 21 продолжува, велејќи: „Сите што беа во синагогата го погледнаа. Потоа почна да им вели: Денеска се исполни Писмото кое ишитуку го слушнавте. » Игнорираниот и непровчитаниот „ден на одмаздата“ Бог го постави за пролетта 2030 година, за Неговото

второ доаѓање, овој пат, со сета Негова божествена сила. Но, пред ова враќање, пророштвото на Авакум мораше да се исполни со „задоцнување“, преку „адвентистичките“ испитувања, во 1843-1844 и 1994 година, како што штотуку видовме.

Конечната посвета

Соочете се со вистината

Во пролетта 2021 година, на почетокот на божествената година, богатото, но лажно христијанско западно човештво штотуку ја покажа својата желба да ги зачува животите на постарите, дури и по цена на националната економска пропаст. Затоа Бог ќе го предаде на Третата светска војна која ќе одземе мноштво животи на луѓе од сите возрасти, знаејќи дека нема лек или вакцина за оваа втора божествена казна. Пред нас за 8 години ќе биде 6000 година на земното создавање, чиј крај ќе биде означен со враќањето на Исус Христос. Триумфален и победник, тој ќе ги води своите откупени, своите живи избраници и оние што ќе ги воскресне, во своето небесно царство и ќе го уништи целиот човечки живот на земјата на кој ќе го остави сам, изолиран во темнината, бунтовниот ангел од почетокот. , Сатана, ѓаволот.

Верата во принципот 6000 години е од суштинско значење за прифаќање на оваа програма. Прецизните пресметки од бројките дадени во Библијата беа оневозможени поради „нејасноста“ во врска со датумот на раѓање на Авраам (единствен датум за тројцата синови на Тара: 1. Мој. 11:26). Но, редоследот на сукцесијата на човечките генерации од Адам до враќањето на Христос го потврдува приближувањето на оваа бројка 6000. Со давањето на нашата вера на овој круг, прецизен број, овој избор му го припишуваме на едно „интелигентно“ суштество, т.е. Создателот Бог, извор на сета интелигенција и живот. Според принципот на „саботата“ наведен во неговата четврта заповед, Бог му дал на човекот „шест дена“ и шест илјади години да ја изврши целата своја работа, но седмиот ден и седмиот милениум се „свети“ времиња на одмор (поставени освен) за Бога и неговите избраници.

Содржината на ова дело покажа дека верата угодна на Бога се гради со „интелигентно или мудро“ однесување на Неговите избраници кои имаат корист од сè што Бог вели, пророкува или мисли (види Даниел 12:3: „И мудрите ќе светат како сјај на пространството, и оние кои го поучуваа мноштвото за праведност, како ѕвездите, засекогаш и засекогаш“, тие го оправдуваат изборот на Бога да ги натера да имаат корист од неговата откупна правда што се манифестира во . Исус Христос.

За да го затворам ова дело, непосредно пред претстојната драма, би сакал да им го посветам, пак, на сите вистински Божји деца кои ќе го читаат и ќе го дочекаат со вера и радост, овој стих од Јован 16:33 кој беше посветен од два различни извори по повод моето крштевање на 14 јуни 1980 година; едниот на мојата крштеница од институцијата, другиот на предговорот на книгата „Исус Христос“ што во оваа прилика ми ја понуди мојот тогашен придружник на службата, речиси до возраста кога Исус го принесе својот живот како жртва : „Ова ви го кажав за да имате мир во мене. Ќе имате неволја во светот; но имај храброст, го освои светот“.

Самоил, блажениот слуга на Исус Христос, „Вистина“!

Последниот повик

Додека ја пишувам оваа порака, на крајот на 2021 година, светот сè уште ужива значаен и ценет универзален верски мир. Сепак, врз основа на моето знаење за дешифрираните пророчки откровенија подготвени од Бога, потврдувам, без трошка сомнеж, дека страшна светска војна е во подготовка и на пат да се постигне во следните 3 до 5 години. Презентирајќи ја под симболичното име „шеста труба“ во Отк.9, Духот нè потсетува дека веќе дојдоа пет страшни казни за да го казнат напуштањето на верноста на нејзината света сабота и другите нејзини прописи непочитувани од 7 март 321 година. казните на бесмртниот Бог опфатија 1600 години од човечката историја организирани на божествена религиозна програма. Неговата шеста казна доаѓа да го предупреди, за последен пат, христијанството виновно за неверство кон него. Освен Бог и неговиот спасувачки проект, човечкиот живот нема смисла. Токму затоа, „*трубите*“ кои имаат постепен карактер откриен по аналогија во Левит 26, убиствениот интензитет на „*шестата*“ ќе достигне височини на ужаси од кои човештвото долго време се плашеше и се плашеше. „*Шестата труба*“ се однесува на крајната светска војна која ќе збрише мноштво човечки суштества, „*третина од луѓето*“ според Отк.9:15. И оваа пропорција буквално може да се достигне во војна каде што 200.000.000 вооружени, обучени и опремени професионални борци ќе се спротивстават еден на друг, според прецизноста дадена во Отк.9:16: „*Бројот на коњаници во војската беше два миријади миријади: Го слушнав нивниот број*“; т.е., 2 x 10000 x 10000. Пред овој последен конфликт, во текот на 20^{век}, двете светски војни 1914-1918 и 1939-1945 година беа предвесници на големата казна која доаѓа до крајот на времето на слободни и независни народи. Бог не обезбедил градови засолниште за своите избраници, но ни остави доволно јасни индикации за да побегнеме од областите кои биле насочени како приоритет на неговиот божествен гнев. Тој ќе ги насочи ударите што мора да ги зададат човечките суштества повикани за оваа задача. Но, никој од нив нема да биде еден од неговите избраници. Неверните бунтовници или неверниците расфрлани низ земјата ќе бидат инструменти и жртви на неговиот божествен гнев. Втората светска војна се водеше меѓу западните народи чии религии беа христијански и се натпреваруваа. Но, во претстојниот Трет, мотивот за судирите ќе биде суштински религиозен, спротивставувајќи ги конкурентните религии една против друга кои никогаш не биле доктрински компатибилни една со друга. Само мирот и трговијата дозволија оваа илузија да расте. Но, во времето избрано од Бога, според Отк. 7:2-3, демонската универзалност што ја имаат Божјите ангели ќе биде ослободена за да „*нанесе штета на земјата и морето*“ или, симболите што се дешифрираат, „*штета*“ „протестанти и католици“ кои не му се верни на Исус Христос. Многу логично, неверната христијанска вера ја сочинува главната цел на гневот на праведниот судија

Исус Христос; исто како и во стариот завет, Израел беше казнет за неговите постојани неверства до неговото национално уништување во 70-та година. Паралелно со оваа „шеста труба“, пророштвото на Дан. 11:40 до 45, потврдува, повикувајќи се на „три цара“, импликацијата на трите религии на монотеизмот: европски католицизам, арапски и северноафрикански ислам и руско православие. Конфликтот заврши со пресврт на ситуацијата поради интервенцијата на американскиот протестантизам, кој не беше именуван како крал, туку беше предложен како традиционален потенцијален непријател на Русија. Елиминацијата на конкурентските сили отвора пристап до нејзината последна доминација под насловот „на *свер што се крева од земјата*“, опишан во Отк.13:11. Дозволете ни да прецизираме дека во овој конечен контекст, американската протестантска вера станала малцинство, при што римокатоличката вера е мнозинство, поради последователните имиграции на Хиспанците. Во 2022 година, нејзиниот претседател со ирско потекло е и самиот католик, како убиениот претседател Џон Кенеди.

Во Отк.18:4, во Семоќниот Бог, Исус Христос им заповеда на сите што веруваат и се надеваат во Него, Неговите избраници, „да *излезат од Големиот Вавилон*“. Идентификуван со докази во ова дело на Папската Римокатоличка црква, „Вавилон“ е суден и осуден поради „неговите *гревови*“. Со историското наследство на „неговите *гревови*“, вината на католицизмот се протега на протестантите и православните луѓе кои преку својата религиозна практика го оправдуваат неделниот одмор наследен од Рим. Излезот од Вавилон подразбира напуштање на „своите *гревови*“, од кои најважен, бидејќи Бог го прави идентификационен „белег“: неделниот ден за одмор, првиот ден од седмицата на божествениот поредок, Римската недела.

Во оваа порака, со оглед на итноста на времето, ги повикувам синовите и ќерките Божји да ја напуштат северната зона на Франција со центар на нејзиниот главен град, Париз. Затоа што наскоро ќе биде погоден од Божјиот гнев, претрпувајќи го „оганот од небото“, овојпат нуклеарен, како градот „Содом“ со кој тој го споредува, во своето Откровение во Отк. 11:8. Тој, исто така, го означува со името „Египет“, симболична слика на „грев“, поради бунтовничкиот став на неговата нерелигиозна посветеност која му се спротивставува на Бога, како фараонот во историскиот извештај за Излезот на хебрејскиот народ. Во воена ситуација, со прекинати и забранети патишта, ќе биде невозможно да се напушти целната област и да се избегне смртоносната трагедија.

Самуил, слуга на живиот Бог, Исус Христос

Оние кои сакаат да го откријат, прво, она што е претставено на крајот од ова дело, ќе имаат потешкотии да разберат зошто сум толку убеден во неотповикливата природа на неизбежното уништување на Франција и Европа. Но, оние што го прочитале, од неговиот почеток до неговиот крај, ќе

ги соберат, во текот на читањето, доказите кои постојано се натрупуваат, до тој степен што ќе им дозволат на крајот да го споделат непоколебливото уверување дека Духот Божји го има изграден во мене и во сите што му припаѓаат; во вистината. НЕМУ Му припаѓа сета СЛАВА.

Лоши изненадувања ќе дојдат само од оние кои тврдоглаво одбиваат да ја препознаат неговата неспоредлива моќ, најбројна и неговата способност да води сè според неговиот план до неговото совршено остварување.

Овде го затворам ова дело, но инспирацијата што Исус продолжува да ми ја дава е забележана и евидентирана постојано во форма на пораки претставени во делото „ **Небесна мана на последните адвентисти пешаци** “.